

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TANA FRENCH

THE

TRESPASSER

A NOVEL

"A tour-de-force."

—Janet Maslin,
The New York Times

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tana French'in diğer eserleri

Ormanda
Benzerlik Sadık
Yer Kırık Liman
Gizli Yer

İzinsiz Giren

Tana French

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2016 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Tana French 2016

Tana French'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Kanunu uyarınca Tana French tarafından
savunulmuştur.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da
yayınlandığı biçimden farklı bir ciltleme veya kapakla başka bir
biçimde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya benzer bir koşul
getirilemez.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş
gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. ISBN 978 1

444 75564 0

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Oonagh için

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Teşekkürler Gizli Yer](#)

Önsöz

Annem bana babamla ilgili hikayeler anlatırdı. Hatırladığım ilk hikayede, babam onu evlenip İrlanda'da kalmak isteyen Mısırlı bir prensmiş, ancak ailesi onu eve geri gönderip Arap prensesiyle evlendirmiş. Annem hikaye anlatmayı çok iyi bilirdi. Uzun parmaklarında ametist yüzükler, ikisi dönen ışıklar altında dans ediyor, babamın kokusu baharat ve çam gibi. Ben, çarşafımın altında kollarımı ve bacaklarımı açmış, sanki suya batırılmış gibi ter içindeydim – kıştı, ama Corpo tüm apartman bloğunun ısıtmasını ayarlamıştı ve yüksek katların pencereleri açılmıyordu – o hikayeyi içime olabildiğince derinlemesine kazıdım ve orada sakladım. Ben daha küçüktüm. O hikaye yıllarca başımı dik tuttu, ta ki sekiz yaşına gelip en iyi arkadaşım Lisa'ya anlatana kadar, o da gülmekten kırıldı.

Birkaç ay sonra, acısı geçtikten sonra, bir öğleden sonra mutfığa girdim, ellerimi belime koydum ve gerçeği öğrenmek istedim. Annem hiç tereddüt etmedi: Fairy sıvı deterjanı sıktı ve bana onun Suudi Arabistan'dan gelen bir tıp öğrencisi olduğunu söyledi. Onunla hemşirelik okurken tanışmıştı – uzun vardiyalar, yorgun kahkahalar ve ikisinin bir araba kazası geçiren bir çocuğu kurtarması gibi pek çok hoş ayrıntı vardı. Benim yolda olduğumu öğrendiğinde, o Suudi Arabistan'a dönmüş ve adres bırakmadan gitmişti. Annem hemşirelik okulunu bıraktı ve beni doğurdu.

Bu beni bir süre daha ayakta tuttu. Hoşuma gitmişti; hatta kanımda olduğu için okulumdan doktor olan ilk kişi olmak için gizli planlar yapmaya bile başladım. Bu, on iki yaşına kadar sürdü ve bir şey yüzünden cezaya kaldım ve annemden, benim de onun gibi, lise diploması olmadan ve hayatının geri kalanında asgari ücretli temizlik işlerinden başka umudu olmayan biri olarak kalmamı istemediğini dinledim. Bunu daha önce binlerce kez duymuştum, ama o gün hemşirelik okumak için lise diplomasına ihtiyacım olduğunu fark ettim.

On üçüncü doğum günümde, pastanın karşısında ona bu sefer şaka yapmadığımı, bilmek istediğimi söyledim. O da içini çekip, gerçeği öğrenecek yaşta olduğumu söyledi ve onun, birkaç ay çıktığı Brezilyalı bir gitarist olduğunu, bir gece onun evinde onu dövdüğünü anlattı. Adam uykuya daldığında, araba anahtarlarını çalmış ve cehennemden kaçır gibi eve dönmüş.

karanlık yollarda boş yağmur yağarken, sileceklerin ritmine uyarak gözleri zonkluyordu. Adam ağlayarak arayıp özür dilediğinde, onu geri kabul edebilirdi bile – yirmi yaşındaydı – ama o zamana kadar benim varlığımı öğrenmişti. Telefonu yüzüne kapattı.

O gün, okuldan mezun olduğumda polis olmaya karar verdim. Dışarıdaki tüm istismarcıların peşine düşmek istediğim için değil, annem araba kullanamadığı için. Polis akademisinin ülkenin bir yerinde olduğunu biliyordum. Annemin dairesinden çıkıp, o çıkmaz temizlik işini almadan kurtulmanın en hızlı yolu buydu.

Doğum belgemde babamın *adı bilinmiyor* yazıyor, ama bir yolunu bulabilirdim. Eski arkadaşlar, DNA veritabanları. Annemi her seferinde daha fazla baskı altına alarak, doğruya yakın bir şey bulana kadar onu zorlayabilirdim.

Ona bir daha hiç sormadım. On üç yaşındayken, onun saçma hikayelerine göre hayatımı şekillendirmek için harcadığım onca zaman yüzünden ondan nefret ediyordum. Büyüdüğümde, polis akademisine girdiğimde, onun ne yaptığını anladığımı ve onun haklı olduğunu bildiğimi düşündüğüm için sormadım.

Bölüm 1

Dava, ya da en azından bize gelen dava, güneşin bir daha ufukta görünmeyeceğini düşündüren, kapalı bir Ocak ayının donmuş bir şafağında geliyor. Ben ve ortağım, cinayet masasında olmayacağını düşündüğüm türden bir gece vardiyasını bitiriyorduk: büyük bir sıkıntı ve daha da büyük bir aptallık, üstüne bir de evrak işleri çılgılığı. İki pislik, cumartesi gecesini başka bir pisliğin kafasını dans pisti olarak kullanarak bitirmeye karar vermişlerdi, nedeni kendileri dahil kimseye açık değildi; Altı tanık bulduk, hepsi de sarhoştı, her biri diğer beşinden farklı bir hikaye anlattı ve her biri cinayet davasını unutmamızı ve onun neden pubdan atıldığını/kötü esrar sattığını/kız arkadaşı tarafından terk edildiğini araştırmamızı istedi. 6 numaralı tanık bana işsizlik maaşının neden kesildiğini bulmamı emrettiğinde, ona bunun yasal olarak insan olarak nitelendirilemeyecek kadar aptal olduğu için olduğunu söylemeye ve hepsini sokağa atmaya hazırdım, ama ortağım benden daha sabırlıdır, bu da onu yanımda tutmamın ana nedenlerinden biridir. Sonunda, dört tanığın ifadeleri birbiriyle ve kanıtlarla örtüşecek şekilde eşleşmesini sağladık, yani artık pisliklerden birini cinayetle, diğerini de saldırı ile suçlayabiliriz, bu da muhtemelen dünyayı kötülükten kurtardığımız anlamına geliyor, ama bunu anlamak için kafamı yormak istemiyorum.

Pislikleri yargılanmak üzere teslim ettik ve raporlarımızı yazıyoruz, şef geldiğinde masasında her şeyin düzgün ve düzenli olmasını sağlıyoruz. Karşımda Steve ıslık çalıyor, çoğu insan bunu yapsa bana zarar vermek isterdim, ama o doğru şekilde yapıyor: çocukken şarkı söylerken hatırladığım eski bir geleneksel melodi, alçak, dalgın ve mutlu, konsantre olması gerektiğinde kesiyor ve rapor tekrar düzgün gitmeye başladığında kolay triller ve süslemelerle geri dönüyor.

O, bilgisayarların fısıltı gibi uğultusu ve pencerelerin etrafında dolaşan kış rüzgarı: sadece bunlar ve sessizlik. Cinayet Masası, şehrin tam kalbinde, Dublin Kalesi'nin arazisinde çalışıyor, ancak binamız turistlerin görmeye geldiği lüks yerlerden birkaç köşe uzakta ve

duvarlarımız kalındır; Dame Caddesi'ndeki sabah trafiğinin sesi bile bize sadece yumuşak ve hafif bir uğultu olarak ulaşır. İnsanların masalarında bırakılmış kağıt yığınları, fotoğraflar ve karalanmış notlar, sanki enerji topluyor, gerçekleşmeyi bekleyen eylemlerle titriyor gibi görünür. Yüksek kanatlı pencerelerin dışında gece soğuk bir griye doğru dönüşüyor; oda kahve ve sıcak radyatör kokuyor. O saatte, gece vardiyasının tüm kötü yanlarını görmezden gelebilseydim, ekip odasını sevebilirdim.

Steve ve ben, gece vardiyasına yüklendiğimiz tüm resmi nedenleri biliyoruz. İkimiz de bekâsız, evde bizi bekleyen eşlerimiz ya da çocuklarımız yok; ekipteki en gençleriz, emekliliğe yaklaşan arkadaşlarımızdan daha iyi yorgunluğa dayanabiliriz; biz yeniyiz – iki yıldır burada olan ben bile – o yüzden katlanın, serseriler. Biz de öyle yapıyoruz. Bu, patronunuz çok kötü biriye, başka bir göreve atanmak için talepte bulunabileceğiniz üniforma gibi bir şey değil. Transfer olabileceğiniz başka bir Cinayet Masası yok; bu tek ve tek. Eğer istiyorsanız, ve ikimiz de istiyoruz, size ne verilirse onu kabul edersiniz.

Bazı insanlar, uzun zaman önce gözümü diktiğim cinayet masasında çalışıyor: psikopat dahilerle bıçak sırtı zihin oyunları oynayarak gününüzü geçirdiğiniz, tek bir yanlış hareketin zaferle bir başka ceset arasındaki farkı belirleyebileceğini bildiğiniz bir masada. Steve ve ben, diğer arkadaşlar onları sorgu odasından geçirirken, kurnaz psikopatları izliyoruz. Biz ise, patronun bana sinirimi bozduğunu bildiği için bize attığı, bitmek bilmeyen aile içi şiddet vakalarından bir diğeri olan "Yılın Eşi" vakasıyla uğraşıyoruz. En azından kafaları sallayan moronlar bir değişiklik yaptı.

Steve "Yazdır"a basıyor ve köşedeki yazıcı gıcırtilı sesini çıkarmaya başlıyor. "Bitti mi?" diye soruyor.

"Neredeyse." Raporumda yazım hatası olup olmadığını kontrol ediyorum, patronun bana sataşmak için bir bahane bulamamasını sağlamak için.

Parmaklarını başının üzerinde birleştirip geriye doğru uzanıyor, sandalyesi gıcırıyor. "Bira ister misin? Erken açılan barlar açılmak üzere."

"Şaka yapıyorsun
herhalde." "Kutlamak
için."

Steve, Tanrı yardımcım olsun, pozitifliği benden daha iyi yapıyor. Onu durdurmak için ona sert bir bakış atıyorum. "Neyi kutlayalım?"

Gülümsüyor. Steve otuz üç yaşında, benden bir yaş büyük, ama daha genç görünüyor: belki de okul çocuğu gibi yapılı, sırık gibi bacakları ve ince omuzları;

belki de yanlış yerlerde dikilen turuncu saçları; ya da belki de bitmek bilmeyen, berbat neşesi. "Onları yakaladık, fark etmedin mi?"

"Senin büyükannen bile o ikisini yakalayabilirdi." "Muhtemelen. Ve sonra bir bira içmeye giderdi." "O bir alkolikti, değil mi?"

"Tam bir ayyaş. Ben sadece onun standartlarına ulaşmaya çalışıyorum." Yazıcıya doğru gider ve sayfaları ayırmaya başlar. "Hadi."

"Hayır. Başka zaman." Benim içimde yok bu. Eve gitmek, koşuya çıkmak, mikrodalgaya bir şeyler atıp beyinimi boktan televizyon programlarıyla kızartmak ve sonra her şeyi yeniden yapmadan önce biraz uyumak istiyorum.

Kapı gürültüyle açılır ve müdürümüz O'Kelly, her zamanki gibi erken gelip uyuyan var mı diye bakmak için kafasını içeri sokar. Çoğunlukla yüzü pembe ve parlak, duş ve kızartma kokusu sinmiş, saçları düzgünce taranmış halde gelir. Bunun, gece vardiyasından ve bayat Spar danimarkalı çöreklerden kokan yorgun piçlere sataşmak için olduğunu kanıtlayamam, ama karakterine uygun olurdu. Bu sabah en azından kenarları yıpranmış görünüyor - göz altı torbaları, gömleğinde çay lekesi - ki bu da muhtemelen günün tek tatmini buradan geliyor.

"Moran. Conway," diyor, bize şüpheyile bakarak. "İyi bir şey var mı?"

"Sokak kavgası," diyorum. "Bir kurban." Sosyal hayatınızın bozulmasını unuttun: herkesin gece vardiyasından nefret etmesinin asıl nedeni, hiçbir zaman iyi bir şey gelmemesidir. Karmaşık arka planları ve ilginç motifleri olan yüksek profilli cinayetler bazen geceleri olabilir, ama sabah olana kadar keşfedilmezler. Geceleri dikkat çeken tek cinayetler, nedenleri sarhoş pislikler oldukları olan sarhoş pislikler tarafından işlenen cinayetlerdir. "Raporları şimdi size vereceğiz."

"Yine de seni meşgul ettik. Hallettin mi?"

"Aşağı yukarı. Bu gece kalan işleri halledeceğiz."

"Güzel," diyor O'Kelly. "O zaman bu davaya bakabilirsin." Ve bir çağrı kağıdı uzatıyor.

Bir an için, aptal gibi, umutlanırım. Bir vaka, idarecimizden değil de, idarecimizden doğrudan ekip odasına gelirse, bu özel bir şey olduğu anlamına gelir. O kadar yüksek profilli, zor veya hassas bir şey ki, sıradaki kişiye verilemez; doğru kişiler gerekir. Şeften gelen bir vaka, ekip odasında yankılanır, arkadaşları dikkatlerini toplar ve dikkatlerini çeker. Şeften gelen bir vaka

Gaffer, Steve ve benim nihayet, nihayet oyun alanındaki kaybedenler köşesinden kurtulduğumuz anlamına geliyordu: biz de içerdeyiz.

Elimi o kağıda uzatmamak için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım. "Ne var?"

O'Kelly burnunu çeker. "Yemek zamanı bakışını yüzünden sil, Conway. Gelirken aldım, Bernadette'in zahmetine girmesin diye yukarıya getireceğimi söyledim. Olay yerindeki polisler, bunun kesin bir aile içi cinayet olduğunu söylüyorlar." Çağrı kağıdını masama atar. "Onlara neye benzediğini sen söyleyeceksin, çok teşekkürler. Kim bilir, şansın yaver gidebilir: seri katil olabilir."

Yönetimi zahmetten kurtarmak için, hadi oradan. O'Kelly o çağrı kağıdını, yüzümdeki ifadeyi görmek için getirdi. Onu olduğu yerde bırakıyorum. "Gündüz vardiyası her an gelebilir."

"Ve sen şimdi buradasın. Eğer önemli bir randevun varsa, acele edip bu olayı çözsün iyi olur."

"Raporlarımızı hazırlıyoruz."

"Tanrım, Conway, James Joyce gibi olmaları gerekmiyor. Elinde ne varsa bana ver. Acele etsen iyi olur: bu herif Stoneybatter'da ve rıhtımı tekrar kazıyorlar."

Bir saniye sonra Yazdır'a bastım. Küçük yalaka Steve, şalını boynuna sarmaya başlamıştı bile.

Şef, görev listesinin yazılı olduğu beyaz tahtaya doğru yürüdü ve gözlerini kısarak baktı. "Bu işte desteğe ihtiyacın olacak," dedi.

Steve'in kafamı tutmamı istediğini hissedebiliyorum. "Kolay bir aile içi davayı kendi başımıza halledebiliriz," diyorum. "Yeterince çalıştık."

"Ve biraz tecrübesi olan biri sana bunları nasıl doğru yapacağını öğretebilir. O Rumen genci aklamak ne kadar sürdü? Beş hafta mı? Onu bıçaklayan adamı gören iki tanık, basın ve eşitlik savunucuları ırkçılık diye bağırıyorlardı. Eğer o İrlandalı bir kız olsaydı, şimdiye kadar tutuklanmış olurduk..."

"Tanıklar bizimle konuşmadı." Steve'in gözleri "*Kapa çeneni, Antoinette*, çok geç" diyor. O'Kelly'nin tahmin ettiği gibi, ben de tuzağa düştüm.

"Aynen öyle. Ve tanıklar bugün seninle konuşmazlarsa, onları konuşturmak için tecrübeli birinin olmasını istiyorum." O'Kelly beyaz tahtaya hafifçe vurur. "Breslin gelmek üzere. Onu çağır. Tanıklarla arası iyidir."

"Breslin meşgul bir adam. Bence bizim gibileri idare etmektense, değerli vaktini daha iyi şeyler için kullanabilir."

"Evet, öyle, ama sana mahkum. O yüzden onun değerli vaktini boşa harcamasan iyi olur."

Steve başını sallıyor ve bana yüksek sesle "*Kapa çeneni, daha kötüsü de olabilir*" diyor. Öyle de olabilir. Bir sonraki argümanımı içime atıyorum. "Yolda onu ararım," diyorum, çağrı listesini alıp ceketimin cebine koyuyorum. "Orada bizimle buluşabilir."

"Arama sakın. Bernadette teknisyenleri ve patoloğu arıyor, sana birkaç ceset bulmasını söyleyeceğim; bunun için tüm dünyaya ve karısına ihtiyacın yok." O'Kelly kapıya doğru yönelirken, yoluna çıkan yazıcı sayfalarını topluyor. "Ve Breslin'in ikinizi teşhir etmesini istemiyorsanız, biraz kahve için. İkiniz de berbat görünüyorsunuz."

Kale arazisinde sokak lambaları hala yanıyor, ama şehir, sabah gibi bir şeye dönüşüyor, ancak çok az. Yağmur yağmıyor, bu iyi bir şey: nehrin karşı tarafında bizi bekleyen ayakkabı izleri veya DNA'sı bulunan sigara izmaritleri olabilir, ama hava çok soğuk ve nemli, lambaların etrafında ince bir sis var, kemiklerinizi çevreleyen havadan daha soğuk hissedeceğiniz kadar içini ıslatan ve yerleşen türden bir nem. Erken açılan kafeler açılıyor; havada kızartılan sosis ve otobüs dumanı kokusu var. "Kahve içmek için mola vermek ister misin?" diye soruyorum Steve'e.

Eşarbını daha sıkı sarıyor. "Tanrım, hayır. Oraya ne kadar çabuk gidersek..."

Cümlesini bitirmiyor, bitirmesine de gerek yok. Olay yerine ne kadar çabuk varırsak, öğretmenin en gözde öğrencisi gelip biz zavallı aptallara nasıl yapılacağını göstermeden önce o kadar çok zamanımız olur. Bu noktada neden umursadığımı bile bilmiyorum, ama Steve'in de umursadığını bilmek bir tür rahatlık veriyor. İkimizin de uzun bacakları var, ikimiz de hızlı yürüyoruz ve yürümeye konsantre oluyoruz.

Araba paylaşımına gidiyoruz. Benim arabamla ya da Steve'in arabasıyla gitmek daha hızlı olurdu, ama bunu asla yapmazsın. Bazı mahalleler polisleri sevmez ve benim Audi TT'mi taşıyan herkes bir uzvunu kaybeder. Ve bazı durumlarda – hangileri olacağını önceden kesin olarak bilemezsiniz – kendi arabanızla gitmek, bir çeteye ev adresinizi vermek anlamına gelir. Bir bakarsınız, kediniz bir tuğlaya bağlanmış, ateşe verilmiş ve pencerenizden içeri atılmış.

Çoğunlukla araba kullanırım. Steve'den daha iyi bir sürücüyüm, ama çok daha kötü bir yolcuyum; benim sürmem ikimizi de gideceğimiz yere çok daha mutlu bir ruh haliyle götürür. Arabada havuz, I seç anahtarlar bir çizik beyaz Opel Kadett.

Stoneybatter, eski Dublin'dir, işçi sınıfı ve hiç çalışmamış sınıfın karışımıdır, bir avuç yuppie ve sanatçı da vardır, bunlar boom döneminde burayı satın almışlardır çünkü burası harika bir şekilde otantiktir, yani daha lüks bir yer alamayacakları için. Bazen insanların başını çevirecek bir araba istersiniz. Bu sefer değil.

"Ah, lanet olsun," diyorum, garajdan çıkıp arabanın ısıtmasını açarak. "Şu anda Breslin'i arayamam. Sürmem lazım."

Bu Steve'i gülümsetir. "Nefret ediyorum bundan. Ve çağrı listesini okumam lazım."

Hiçbir ipucu olmadan olay yerine gitmenin anlamı yok."

Sarı ışıkta gaza basarım, çağrı kağıdını cebimden çıkarır ve ona atarım. "Hadi. İyi haberleri duyalım."

O da göz gezdirir. "Çağrı saat beşte altı dakika geçe Stoneybatter karakoluna geldi. Arayan bir erkekti, adını vermek istemedi. Özel numara." Yani amatör, eğer bunun kendisine bir faydası olacağını düşünüyorsa. Ağ birkaç saat içinde o numarayı bize verecektir. "Viking Gardens 26 numarada yaralı bir kadın olduğunu söyledi. Karakol memuru ne tür bir yaralanma olduğunu sordu, kadın düşüp kafasını çarpmış. Karakol memuru nefes alıp almadığını sordu, bilmediğini ama durumunun kötü görüldüğünü söyledi. Memur kadının hayati fonksiyonlarını nasıl kontrol edeceğini anlatmaya başladı ama adam "Hemen oraya bir ambulans gönderin" dedi ve telefonu kapattı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Kimse gelmeden önce gitmiştir, değil mi?"

"Evet. Ambulans geldiğinde kapı kilitliydi, kimse cevap vermedi. Polisler gelip kapıyı kırdı ve oturma odasında bir kadın buldu. Kafasında yaralanmalar vardı. Sağlık görevlileri kadının öldüğünü doğruladı. Evde başka kimse yoktu, zorla girildiğine dair bir iz yoktu, hırsızlık izi yoktu."

"Adam ambulans istiyorsa neden Stoneybatter karakolunu aradı? Neden 999'u aramadı?"

"Belki 999'un telefon numarasını takip edebileceğini düşündü, ama polis karakolunda bu teknoloji yoktu."

"Yani adam tam bir aptal," diyorum. "Harika." O'Kelly rıhtımlar konusunda haklıydı: Rastgele Şeyleri Kazma Departmanı bir şeritte kırıcıyla çalışıyor, diğer şerit ise beni buharlaştırıcı tabanca istemeye iten bir karmaşaya dönüşmüş. "Farları yakalım."

Steve koltuğunun altından mavi flaşörünü çıkarır, pencereden dışarı eğilir ve onu tavana yapıştırır. Sireni çalıştırırım. Pek bir şey olmaz. İnsanlar yardımcı olmak için bir iki santim kenara çekilirler, ki bu da yapabileceklerinin en fazlasıdır.

"*Tanrım*," diyorum. Bunun için hiç havamda değilim. "Peki, üniformalılar neden bunun bir aile içi olay olduğunu düşünüyor? Orada başka kimse yaşıyor mu? Kocas, partneri?"

Steve tekrar tarar. "Yazmıyor." Bana umut dolu bir bakış atar: "Belki yanlışlardır, değil mi? Sonuçta iyi bir şey olabilir."

"Hayır, olamaz. Bu da başka bir aile içi kavga ya da cinayet bile değil, arayan kişinin dediği gibi kadın düşerek ölmüş, çünkü eğer bu olayın en ufak bir önemi olsaydı, O'Kelly sabah vardiyası gelene kadar bekler ve Breslin ile McCann ya da başka bir ikiliye verirdi... *Tanrım!*" Kornaya yumruğumu vuruyorum. "Oraya gidip birini tutuklamam mı gerekiyor?" Trafik sıkışıklığının önündeki bir aptal aniden arabada olduğunu fark eder ve hareket etmeye başlar; diğerleri yolumdan çekilir ve ben gaza basarım, köprüye dönerim ve Liffey'i geçerek kuzey tarafına geçerim.

Rıhtımlardan ve işçilerden uzaklaşınca, ani bir yarı sessizlik hissedilir. Uzun, yüksek kırmızı tuğlalı binalar ve dükkan tabelaları küçülür ve ev gruplarına bölünür, ışığın gökyüzünde yayılmasına izin verir, alçak bulut tabakasını gri ve soluk sarıya çevirir. Sirenleri kapatırım; Steve pencereden uzanır ve flaşörü geri alır. Elinde tutar: camdaki kir lekesini sıyrır, temiz olduğundan emin olmak için eğerek bakar. Okumaya geri dönmez.

Steve ve ben birbirimizi sekiz aydır tanıyoruz, dört aydır da ortak çalışıyoruz. Onun Cold Cases'te çalıştığı dönemde başka bir davada tanışmıştık. İlk başta onu sevmemiştim – herkes onu seviyordu, ama ben herkesin sevdiği insanlara güvenmem, ayrıca çok fazla gülümsüyordu – ama bu durum çabucak değişti. Davayı çözdüğümüzde, O'Kelly'nin gözünde beş dakikalık itibarımı Steve için kullanacak kadar onu sevmiştim. Zamanlama çok iyiydi – kendi başıma bir ortak aramazdım, yalnız çalışmayı seviyordum, ama O'Kelly, ekibinde hiçbir şeyden haberi olmayan çaylakların tek başına çalışamayacağını daha yüksek sesle söylemeye başlamıştı – ve Steve neşeli bir küçük aptal olsa da, pişman değilim. O'Kelly ne derse desin, çözüm oranımız yüksek ve çoğu zaman bunu kutlamak için birer bira içmeye gidiyoruz. Steve bir arkadaş gibi, ya da ona yakın bir şey gibi geliyor bana. Ama hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz; hâlâ hiçbir garantimiz yok.

En azından ne zaman bir şey söylemek istediğini anlayacak kadar onu tanıyorum. "Ne var?" diyorum.

"Amirin seni etkilemesine izin verme."

Karşıya bakıyorum: Steve beni sabit gözlerle izliyor. "Bana aşırı duyarlı olduğumu mu söylüyorsun? Cidden mi?"

"Tanıkların daha iyi olması gerektiğini düşünmesi dünyanın sonu değil."

Sınır hızın iki katı hızla bir yan sokağa sapıyorum, ama Steve benim sürüşümü yeterince iyi bildiği için gerilmiyor. Dişlerimi sıkın benim. "Evet, kesinlikle öyle. Aşırı duyarlılık, Breslin ya da başka birinin tanık tekniklerimiz hakkında ne düşündüğünü umursamamdı, ki ben hiç umursamıyorum. Ama O'Kelly bizim başa çıkamayacağımızı düşünürse, bu saçma sapan davaları almaya devam edeceğiz ve sürekli bir pislik bize göz kulak olacak. Bununla bir sorunun yok mu?"

Steve omuz silkiyor. "Breslin sadece destek. Dava hala bizim."

"Yedek desteğe *ihtiyacımız* yok. İşimizi yapmak için rahat bırakılmamız gerekiyor." "Öyle olacak. Er ya da geç."

"Öyle mi? Ne zaman?"

Steve buna cevap vermiyor, tabii ki. Hızımı kesiyorum – Kadett alışveriş arabası gibi yol tutuyor. Stoneybatter'da pazar sabahı başlıyor: koşucular kaldırımlarda koşuyor, sinirli gençler köpeklerini sürükleyip hayatın adaletsizliğini düşünüyor, kulüp kıyafetleri giymiş bir kız bacaklarında tüyleri diken diken olmuş, elinde ayakkabılarıyla eve dönüyor.

"Buna daha fazla katlanamayacağım" diyorum.

Tükenmişlik olur. Bu, Vice ve Drugs gibi ekiplerde daha çok olur, her gün aynı iğrenç boklar başınıza gelir ve yaptığınız hiçbir şey bir fark yaratmaz: davanızı kazanmak için canınızı dişinize takarsınız ama aynı kızlar yeni bir pislik tarafından pazarlanmaya devam eder; aynı keşler aynı malı yeni bir uyuşturucu baronundan almaya devam eder. Bir deliği tıkarsın, pislik başka bir yerden fışkırır ve akmaya devam eder. Bu insanları yıpratır. Cinayet masasında, birini hapse atarsan, onun öldüreceği diğer insanlar hayatta kalır. İnsan doğasının en kötü yanıyla değil, tek bir katille savaşırsın ve tek bir katili yenebilirsin. Cinayet masasında insanlar uzun süre kalır. Tüm kariyerleri boyunca kalırlar.

Herhangi bir ekipte, insanlar iki yıldan çok daha uzun süre dayanır.

Benim iki yılım özeldi. Davalar sorun değil – arka arkaya yamyamlar ve çocuk katilleriyle uğraşabilirim, gözümü bile kırpmadan.

Dediğim gibi, bir katili yenebilirsin. Kendi ekibini yenmek ise bambaşka bir şey.

Steve beni yeterince tanıyor, ne zaman sadece öfkemi boşaltmaya çalıştığımı anlıyor. Bir saniye sonra soruyor, "Peki ne yapardın? Kayıp Kişiler Birimi'ne geri transfer mi olurdun?"

"Hayır. Siktir et." Geri adım atmam. "Okuldan bir arkadaşım var, bir güvenlik ajansında ortak. Büyük işler, yüksek profilli kişilerin korumaları, uluslararası; Penney's'te hırsızları yakalamak değil. Diyor ki, ne zaman iş istersem..."

Steve'e bakmıyorum, ama onun hareketsizce beni izlediğini hissedebiliyorum. Aklından ne geçtiğini bilemiyorum. Steve iyi bir adam, ama insanları memnun etmeye çalışır. Ben gittiğimde, isterse takıma kolayca uyum sağlayabilir. Arkadaşlarından biri olarak, iyi davalarda çalışıp eğlenebilir, bu kadar basit.

"Para harika," diyorum. "Ve orada kadın olmak aslında bir artı olur. Bu adamların çoğu eşleri ve kızları için bunu istiyor: kadın korumalar. Kendileri için de. Daha az dikkat çeker."

Steve, "Onu arayacak mısın?" diyor.

Viking Gardens'ın tepesinde duruyorum. Bulutlar yeterince dağılmış ki ışık sızıyor, ince bir tabaka halinde arduvaz çatılara, eğik sokak lambalarına kaplanıyor. Bu hafta gördüğümüz en fazla güneş ışığı.

"Bilmiyorum" diyorum.

Viking Gardens'ı zaten biliyorum. On dakika yürüme mesafesinde yaşıyorum – çünkü Stoneybatter'ı seviyorum, daha lüks bir yere param yetmediği için değil – ve koşu rotalarımın biri bu yolun tepesinden geçiyor. Kulağa geldiği kadar heyecan verici değil: dağınık bir çıkmaz sokak, yamalı kaldırımlara bakan Viktorya döneminden kalma teraslı evlerle çevrili. Alçak arduvaz çatılar, tül perdeler, parlak renkli kapılar. Sokak o kadar dar ki, park edilmiş arabaların iki tekerleği kaldırıma çıkmış durumda.

Bu, Breslin'i aramadan kaçabileceğimiz en uzun süre, çünkü o işe gidip patronu orada ne yaptığını soracak. Arabadan inmeden önce, sesli mesaj servisini arıyorum – bu bize birkaç dakika daha kazandırır ya da kazandırmaz, ama en azından boş boş konuşmak zorunda kalmam – ve bir mesaj bırakıyorum. Olayı sıkıcı bir şekilde **a n l a t**ıyorum, ki bu çok da zor değil, ama bunun onu yavaşlatmayacağını biliyorum. Breslin, kendisinin vazgeçilmez olduğunu düşünmekten hoşlanıyor; derisini yüzen **b i r** seri katil için olduğu kadar, boktan bir aile kavgası için de aynı hızla ortaya çıkacaktır, çünkü zavallı kurbanın

ben oraya gidip durumu kurtarana kadar mahvolmuş olduğunu biliyor. "Gidelim," diyorum, çantamı omzuma asarak.

26 numara, yolun en ucunda, olay yeri şeridi, işaretli araba ve beyaz Teknik Büro minibüsüyle duran ev. Bantın yanında takılan bir grup çocuk bizi görünce dağılıyor ("Ahhh! Koşun!" "Buraya bakın bayan, onu yakalayın, dükkandan Toffypops alıyor..." "Kapa çeneni!"). Ama yine de yol boyunca izleniyoruz. Tül perdelerin arkasından, pencereler patlamış mısır gibi sorular yağdırıyor.

"El sallamak istiyorum," diyor Steve, fısıldayarak. "El sallayabilir miyim, evet?"

"Yaşına uygun davran." Ama ne kadar direnirsem direnin, adrenalın patlaması beni de etkiliyor. O gün işini eğitilmiş şempanzelerin yapabileceğini bilsen bile, olay yerine doğru yürürken kendini bir gladyatör gibi hissediyorsun, imparatorların adını haykırmasına neden olacak bir dövüşe birkaç kalp atışı uzaklıkta. Sonra olay yerine bakarsın, arenan ve imparatorun duman olur ve kendini hiç olmadığı kadar berbat hissedersin.

Kapıda duran üniformalı adam sadece bir çocuk, uzun, sallantılı bir boynu ve büyük kulakları, başına büyük gelen bir şapka takmış. "Dedektifler," diyor, dik durmaya çalışarak selam vermeli mi diye düşünürken. "Garda JP Dooley." Ya da öyle bir şey. Aksanı altıyazı gerektiriyor.

"Dedektif Conway," diyorum, çantamda eldiven ve ayakkabı kılıflarını ararken. "Ve bu da Dedektif Moran. Etrafta olmaması gereken biri gördün mü?"

"Sadece çocuklar gibi." Çocuklarla konuşmak gerekecek, ebeveynleriyle de. Eski mahallelerin özelliği: insanlar hala birbirlerinin işine karışıyor. Herkese uymuyor, ama bize uyuyor. "Henüz kapı kapı dolaşmadık; kendi yönteminizle yapmak isteyebileceğinizi düşündük."

"İyi karar," diyor Steve, eldivenlerini giyerken. "Birini bu işe koyacağız. Buraya geldiğinizde durum nasıldı?"

Üniformalı adam, zararsız bir mavi renkteki, üniformalıların kırdığı yerde parçalanmış olan kulübenin kapısına başını sallar. "Kapalı," der üniformalı adam hemen.

"Evet, anladım," diyor Steve, ama benim yapacağım gibi sert bir tepki değil, ortak bir şaka gibi bir gülümsemeyle. "Nasıl kapalı? Sürgülü, çift kilitli, mandallı mı?"

"Oh, tamam, pardon, ben..." Üniformalı adam kızardı. "Chubb kilidi ve Yale kilidi var. Çift kilitli değildi ama. Sadece mandallıydı."

Yani katil buradan çıktıysa, arkasından kapıyı çekip kapattı; anahtara ihtiyacı yoktu. "Alarm çalışıyor mu?"

"Hayır. Alarm sistemi var, ama" – üniformalı adam duvarın üzerindeki kutuyu işaret ediyor – "devreye girmedir. İçeri girdiğimizde bile çalmadı."

"Teşekkürler," diyor Steve, ona bir kez daha sırtarak. "Harika." Üniformalı adamın yüzü kızarıyor. Stevie'nin hayranı var.

Kapı açılır ve Sophie Miller başını dışarı çıkarır. Sophie'nin büyük kahverengi gözleri ve balerin vücudu vardır ve kapüşonlu beyaz tulumu bir şekilde zarif gösterir, bu yüzden birçok kişi ona sataşmaya çalışır, ama sadece bir kez denerler. O, elimizdeki en iyi suç mahalli teknisyenlerinden biridir, ayrıca ikimiz de birbirimizi severiz. Onu görmek, olması gerekenden daha fazla bir rahatlama sağlar.

"Selam," diyor. "Nihayet."

"Yol çalışmaları," diyorum. "Naber? Ne var ne yok?"

"Bana yine bir sevgililer kavgası gibi geldi. Onları sen mi aldın, ne oldu?"

"Gangsterlerden daha iyidirler," diyorum. Steve'in hızlıca şaşkın bakışını hissediyorum, ona soğuk bir bakış atıyorum: Steve, Sophie ve benim arkadaş olduğumuzu biliyor, ama aynı zamanda arkadaşımın omzunda ekip işleri hakkında ağlamayacağımı da bilmeli. "En azından ev içi olaylarda, konuşacak tuhaf tanıklar bulabilirsin. Bir bakalım."

Kulübe küçük: doğrudan oturma odası/yemek odasına giriyoruz. Üç kapı var ve hangisinin ne olduğunu zaten biliyorum: sol tarafta yatak odası, düz ileride mutfak, onun sağında duş odası – düzen benim evimdekiyle aynı. Dekor ise hiç benzemiyor. Laminat parke üzerinde mor halı, pahalı görünmeye çalışan ağır mor perdeler, beyaz deri kanepenin üzerine sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş mor battaniye, unutulabilir mor çiçekli tuval baskılar: oda, bütçenizi ve en sevdiğiniz renkleri girip ertesi gün bir kamyonetle teslim edilen Decorate Your Home uygulaması ile satın alınmış gibi görünüyor.

Orada hala dün gece. Perdeler kapalı, tavan ışıkları sönük, ama garip köşelerde ayaklı lambalar yanıyor. Sophie'nin teknisyenleri – biri kanepenin yanında diz çökmüş Sellotape ile lifleri topluyor, biri yan sehpayı toz alıyor, biri video kamera ile yavaşça tarama yapıyor – baş lambalarını takmışlar. Oda boğucu sıcak ve pişmiş et ve kokulu mum kokuyor. Kanepenin yanındaki teknisyen, tulumunun önünü havalandırmaya çalışıyor.

Gazlı şömine açık, sahte kömürler parlıyor, alevler aşırı ısınmış odada çılgınca titriyor. Şömine kesme taştan yapılmış, sahte rustik tarzda,

kadının başı şöminenin köşesine yaslanmış. Kadın sırtüstü yatıyor, dizleri içe doğru bükülmüş, sanki biri onu oraya atmış gibi.

Sırt üstü yatıyor, dizleri içe doğru bükülmüş, sanki biri onu oraya atmış gibi. Bir kolu yanındadır, diğeri ise başının üstündedir ve garip bir açıyla bükülmüştür. Boyu belki 1,70'dir, zayıftır, sivri topuklu ayakkabılar giymiş, bolca sahte bronzlaşma kremi sürmüş, dar bir kobalt mavisi elbise ve kalın sahte altın bir kolye takmıştır. Yüzü, düzleştirilmiş ve o kadar şiddetli bir şekilde spreyle sabitlenmiş sarı saçlarla kaplıdır ki, cinayet bile onu bozamamıştır. Ölü Barbie'ye benziyor.

"Kimliği tespit edildi mi?" diye soruyorum.

Sophie, kapının yanındaki masayı işaret ediyor: birkaç mektup, küçük, düzgün bir fatura yığını. "Muhtemelen adı Aislinn Gwendolyn Murray. Burası onun evi, içinde emlak vergisi beyannamesi var."

Steve faturaları çevirir. "Başka isim yok," der bana. "Görünüşe göre sadece o varmış."

Ancak odaya bir bakış attığımda, herkesin neden bunun erkeklerin kızları dövdüğü bir yer olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Yemek odasındaki küçük yuvarlak masa mor bir masa örtüsüyle kaplı; iki kişilik yer hazırlanmış, beyaz kumaş peçeteler süslü kıvrımlarla katlanmış, gaz ateşi porselen ve cilalı gümüş eşyalarda parıldıyor. Açılmış bir şişe kırmızı şarap, iki bardak – temiz – uzun bir şamdan. Mum tamamen yanmış, mum damlaları şamdanda sarkıtlar oluşturmuş ve masa örtüsüne lekeler bırakmış.

Şöminenin çevresinde, kadının başının altından yayılan geniş, koyu ve yapışkan bir kan lekesi var. Gördüğüm kadarıyla başka hiçbir yerde kan yok. Kimse, kadın yere düştükten sonra onu kaldırmaya, tutmaya, uyandırmaya çalışmaya zahmet etmemiş. Hemen oradan kaçmışlar.

Arayan kişi, düştüğünü ve kafasını vurduğunu söyledi. Ya bu doğru ve Aşık Çocuk panikleyip kaçtı – bu olur, sorun yaşamaktan o kadar korkan iyi vatandaşlar, seri katiller gibi tuhaf davranırlar – ya da onun düşmesine yardım etti.

"Cooper geldi mi?" diye soruyorum. Cooper patologdur. Beni çoğu insandan daha çok sever, ama yine de burada kalmazdı: Cooper ön inceleme için geldiğinde olay yerinde değilseniz, bu sizin sorunuzdur, onun değil.

"Az önce çıktı," diyor Sophie. Teknisyenlerini dikkatle izliyor. "Öldüğünü söyledi, biz fark etmemiş olabiliriz diye. Ateşin hemen yanında olması, soğuma hızını ve ölüm sertliğinin başlamasını etkiledi, bu yüzden ölüm saati belirsiz: dün akşam altı ile on bir arası herhangi bir saat."

Steve masada başını sallar. "Muhtemelen sekiz buçuk, dokuzdan önce. Daha geç olsaydı, yemeye başlamış olurlardı."

"Aralarından biri garip bir vardiyada çalışmıyorsa," diyorum. Steve bunu not defterine yazıyor: akşam yemeği konuğunun kimliğini tespit ettikten sonra, yüzen cesetleri kontrol etmek için bir şey. "Çağrı, düşme sonucu yaralanma olarak geldi. Cooper bunun uygun olup olmadığını söyledi mi?"

Sophie burun kıvrır. "Tabii, özel bir düşüş. Kafasının arkası parçalanmış ve yarası şöminenin köşesine benziyor; Cooper onun ölüm nedeninin bu olduğundan emin, ama Peru ok zehiri ya da başka bir şey olma ihtimaline karşı otopsi sonuçları çıkana kadar bunu söylemeyecek. Ama aynı zamanda sol çenesinde sıyrıklar ve büyük bir hematoma, birkaç kırık diş var - muhtemelen çene kemiği de kırılmış, ama Cooper onu masaya yatırmadan kesin bir şey söyleyemez. O şömineye aynı anda iki açıdan düşmedi."

"Biri kadının yüzüne vurdu. Kadın geriye doğru düştü ve kafasını şömineye çarptı" diyorum.

"Siz dedektifsiniz, ama bana öyle geliyor."

Kadının tırnakları uzun ve elbisesine uyan kobalt mavisi renkte ve mükemmel durumda: kırık ya da çatlak tek bir tırnak bile yok. Sehpa da duran güzel fotoğraf kitapları hala düzgünce dizilmiş; şömine rafındaki güzel cam süs eşyaları ve mor çiçekli vazo da öyle. Burada bir mücadele izi yok. Karşı koyma şansı hiç olmadı.

"Cooper, ona neyle vurduğuna dair bir fikri var mı?" diye soruyorum.

"Çürüklerin şekline bakılırsa," diyor Sophie, "yumruğu. Yani sağlam."

Yani silah yok, yani parmak izi alınabilecek veya şüpheliyle bağlantı kurulabilecek hiçbir şey yok. Steve, "Dişlerini kıracak kadar sert bir yumruk, parmak eklemlerini incitmiş olmalı. Bunu saklayamaz. Ve eğer gerçekten şanslıysak, parmak eklemi yarılmış ve kadının yüzünde DNA bırakmıştır," diyor.

"Ellerinde eldiven yoksa tabii," diyorum. "Dün geceki gibi bir gecede, eldiven giyiyor olma ihtimali yüksek."

"İçeride mi?"

Masayı işaret ederek başımı sallıyorum. "Kadın şarabı dökmeye bile fırsat bulamadı. Adam buraya geleli çok olmamıştı."

"Hey," diyor Steve, alaycı bir neşeyle. "En azından cinayet. Sen, kedinin ayağına takılıp düşen birinin büyükannesi için çağırıldığımızdan endişeleniyordun."

"Harika," diyorum. "Mutlu dansımı sonraya saklayacağım. Cooper başka bir şey söyledi mi?"

"Savunma yaraları yok," diyor Sophie. "Giysileri yerinde, yakın zamanda cinsel ilişkiye girildiğine dair bir işaret yok ve sürüntülerinde sperm izi bulunmadı, yani cinsel saldırı ihtimalini unutabilirsiniz."

Steve, "Adamımız denemiş, kız hayır demiş ve adam onu susturmak için yumruk atmış. Sonra ne olduğunu fark edince korkup kaçmış" diyor.

"Her neyse. Zaten cinsel saldırı ihtimalini unutabilirsin, böyle daha mı iyi?" Sophie, Steve ile sadece bir kez görüşmüştü. Onu sevip sevmediğine henüz karar vermemişti.

Ben de "Tecavüz girişimi de geçerli değil. Ne yani, kapıdan girer girmez elini doğrudan eteğinin içine mi soktu? Bir kadeh şarap içip şansının artmasını beklemedi mi?" diyorum.

Steve omuz silkiyor. "Haklısın. Belki de öyle değildir." Bu, birçok D'nin partnerleri onlara karşı çıktığında, özellikle de Sophie gibi birinin önünde yaptıkları gibi, somurtmaya dalması değil; o bunu ciddi söylüyor. Steve'in egosu yok değil – tüm D'lerin vardır – sadece onun egosu her zaman Mr Big Balls olmakla bağlantılı değil. Onun egosu, işleri halletmekle ve insanların onu sevmesiyle bağlantılı, ki bu iyi bir şey ve çok işime yarıyor ve ben de bunu çok dikkatle izliyorum.

"Telefonu ortaya çıktı mı?" diye soruyorum.

"Evet. Şu yan masanın üzerinde." Sophie kalemiyle işaret eder. "Parmak izi var. Eğer oynamak istersen, buyur."

Kır evinin geri kalanını kontrol etmeden önce, cesedin yanına çömeliyorum ve dikkatlice, tek parmağımla, saçlarını yüzünden geri çekiyorum. Steve yanıma geliyor.

Tanıdığım tüm cinayet dedektifleri bunu yapar: kurbanın yüzüne uzun uzun bakar. Siviller için bu mantıklı gelmez. Kurbanın zihnimizde bir görüntüsünü oluşturmak, kimin için çalıştığımızı hatırlamak istiyorsak, herhangi bir telefon selfiesi daha iyi iş görür. Kalplerimizi hızlandırmak için öfke dolu bir görüntüye ihtiyacımız olsaydı, yaralar bunu yüzünden daha iyi yapardı. Ama biz bunu yapıyoruz, yüzü neredeyse kalmamış kötü durumdaki kurbanlarda bile; yazın bir hafta açık havada, boğulma vakalarında, yine de onlarla yüz yüze geliyoruz. Ekipteki en büyük pislikler, bu kadın orada yatarken ve soğurken onun göğüslerini on üzerinden puanlayan adamlar bile ona bu saygıyı gösterirlerdi.

Otuz yaşın altında bir yerde. Birisi çenesinin sol tarafını kanlı mor bir şişliğe dönüştürmeye karar vermeden önce güzeldi; çarpıcı değil ama yeterince güzeldi ve bunun için çok çalışıyordu. Üzerinde bir kamyon dolusu makyaj var, tam kapsamlı ve doğru yapılmış; burnu ve çenesi küçük bir kızın sevimliliğine sahip olabilirdi, ancak uzun süreli düşük seviyeli açlık nedeniyle çıkıntılı bir görünüme sahipler. Ağzı açık, küçük beyazlatılmış dişleri ve pıhtılaşmış kanı görünüyor, ama güzel: yumuşak ve dolgun, alt dudağı sarkık, şu anda aptalca görünüyor ama dün muhtemelen çekiciydi. Üç farklı tonlu göz farının altında, gözleri aralık, tavanın bir köşesine bakıyor.

"Onu daha önce gördüm," diyorum.

Steve başını hızla kaldırıyor. "Öyle mi? Nerede?"

"Emin değilim." Hafızam iyidir. Steve buna fotoğrafik hafıza diyor; ben demiyorum, çünkü aptal gibi görünürüm, ama birini daha önce gördüğümü bilirim ve bu kadını daha önce görmüştüm.

O zaman farklı görünüyordu. Daha gençti, ama bunun nedeni daha kilolu olması olabilir – tam olarak şişman değil, ama yumuşak – ve çok daha az makyaj yapması: cildinden bir ton daha koyu özenli fondöten, ince maskara, hepsi bu. Saçları kahverengi ve dalgalıydı, beceriksizce kıvrılmıştı. Biraz dar gelen lacivert etekli takım elbise, ayak bileklerini sallayan yüksek topuklu ayakkabılar: büyük bir olay için giyilen yetişkin kıyafetleri. Ama yüzü, nazik burun ve alt dudağın yumuşak eğriliği aynıydı.

Güneş ışığında duruyordu, bana doğru sallanarak, avuçlarını kaldırıyor. Titrek, tiz bir sesle, "*Ama ama lütfen, gerçekten ihtiyacım var...*" Ben ise ifadesiz bir yüzle, sabırsızlıktan bacaklarım titreyerek, "*Acınası*" diye düşünüyordum.

Benden bir şey istiyordu. Yardım, para, araba, tavsiye? Onun gitmesini istiyordum.

Steve, "İş mi?" diyor.

"Olabilirdi." Boş bakışlar irade gerektiriyordu; kendi zamanımda olsaydı, ona defolup gitmesini söylerdim.

"Merkeze döner dönmez onu sistemde arayacağız. Eğer aile içi şiddet şikayeti ile gelmişse..."

"Hiç aile içi şiddet vakasıyla ilgilenmedim. Üniformalı olduğum zamanlarda olmalı. Ve ben..." Kafamı sallıyorum. Teknisyenlerin baş lambalarının ışığı odayı boyutunu yitirmiş ve tehditkar hale getiriyor, bizi çömelmiş hedefler haline getiriyor. "Öyle bir şey hatırlamıyorum."

Eğer tokatlanmış o olsaydı, ondan kurtulmak için can atmazdım. Yarı gözleri, yüzüne saklambaçta hile yapan bir çocuk gibi sinsi bir ifade veriyor.

Steve doğrulur ve bana ihtiyacım olan zamanı tanır. Sophie'ye kaşlarını kaldırır ve mutfak kapısından gelen dikdörtgen şeklindeki ışığı gösterir. "Ben...?"

"Keyfine bak. Orayı videoya çekti ama henüz parmak izi almadık, o yüzden hiçbir şeyi parlatma."

Steve teknisyenlerin arasından geçerek mutfığa girer. Tavanlar o kadar alçaktır ki, kapıdan geçerken neredeyse eğilmek zorunda kalır. "Nasıl gidiyor?" diye sorar Sophie, ona doğru başını sallayarak.

"İyi gidiyor. O benim en küçük sorunum." Kurbanın saçlarını yüzüne düşürerek ayağa kalktım. Hareket etmek istiyorum; yeterince hızlı ve uzağa yürürsem, anılarımı yakalayabilirim. Suç mahallinde dolaşmaya başlarsam, Sophie beni kapı dışarı eder, D'yi götürsün götürmesin.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Sophie. "Artık olay yerini bulduğumuz haliyle gördüğüne göre, lanet ışıkları açıp karanlıkta oyalanmayı bırakabilir miyiz?"

"Hadi bakalım," diyorum. Teknisyenlerden biri tavandaki ışığı açıyor, bu da yeri daha da iç karartıcı hale getiriyor; en azından farlar, ürkütücü de olsa, bir tür kişilik katıyordu. Sarı kanıt işaretlerinin arasından yatak odasına doğru ilerliyorum.

Oda küçük ve tertemiz. Tuvalet masası – sekiz yaşındaki bir kızın prenses odası için seçeceği türden, kıvrımlı beyaz ve altın rengi bir boyunluğa ve kabarık eteğe sahip – üzerinde makyaj malzemeleri dağılmış değil, sadece başka bir kokulu mum ve kullanılmak için değil, görünüş için olan iki parfüm şişesi var. Yatağın üzerinde denenmiş ve atılmış kıyafetler yok; papatya desenli yorgan düzgün ve simetrik bir şekilde çekilmiş, asla anlayamayacağım dört adet dağınık yastıkla düzgünce süslenmiş. Aislinn hazırlanmayı bitirdiğinde ortalığı topladı: Tanrı korusun, sevgilisi onun doğal olarak katalogdan seçtiği gibi görünmediğini fark etmesin diye her türlü kanıt sakladı. Sevgilisi bu kadar ileri gitmedi, ama Aislinn onun bunu yapmasını bekliyordu.

Gömme dolaba bakıyorum. Bol miktarda kıyafet var, çoğu etek takımları ve dışarı çıkmak için giyilen elbiseler, hepsi de tek bir parlak detayı olan orta kaliteli tek renkli şeyler, sabah talk şovlarında kan grubu diyetleri ve cilt yenileme tedavileriyle birlikte sergilenen türden şeyler. Kıvrımlı beyaz ve altın rengi kitaplığa bakıyorum: bir sürü romantik roman, bir sürü eski çocuk kitabı

kitaplar, yazarın uçmayı öğrenen bir gecekondlu çocuğu hikayesi aracılığıyla size hayatın anlamını anlattığı berbat kitaplar, İrlanda'daki suçlarla ilgili birkaç kitap - kayıp kişiler, çete suçları, cinayetler; ironik bir şekilde - aslında fena görünmeyen bazı kentsel fantastik kitaplar. Kitapları karıştırıyorum: aydınlanma saçmalıkları ve gerçek suçlar alt çizgilerle dolu, ama "o yaptı" notu düşmüyor. Komodini inceliyorum: papatya desenli mendil kutusu, dizüstü bilgisayar, şarj aletleri; açılmamış altı paket prezervatif. Çöp kutusuna bakıyorum: hiçbir şey yok. Yatağın altına bakıyorum: toz topu bile yok.

Kurbanın evi, asla tanışmayacağınız bu kişiyi anlamak için bir fırsat. Arkadaşları için bile, insanlar filtreler ve çarpıtlar, sonra arkadaşlar da tekrar filtreler: ölümler hakkında kötü konuşmak istemezler, ya da kaybettikleri zavallı arkadaşları için hüznü hissederek, ya da onun o küçük tuhaflığını yanlış anlamamızı istemezler. Ama evin kapısının ardında, bu filtreler ortadan kalkar. O kapıdan girip, kasıtlı olmayan şeyleri ararsınız: kimse gelmeden önce temizlenmiş olan şeyleri, garip kokan şeyleri ve kanepelerinin arkasında bulunan şeyleri. Kurbanın kimsenin görmesini istemediği hataları.

Burası bana hiçbir şey vermiyor. Aislinn Murray, parlak bir dergide yer alan bir resim gibi. Buradaki her şey, sanki gizli kamera programı gelip özel hayatını internete yayacakmış gibi özenle yönetiliyor.

Paranoyak mı? Kontrol delisi mi? Gerçekten insanüstü derecede sıkıcı mı?

Ama lütfen, anlamıyor musun, ben nasıl...

O an, evindeki her ayrıntıdan daha fazla şey kaçırdı ve daha canlıydı. Bunu bilmemin imkanı yoktu, sanki üzerinde "*Gelecekteki Vic*" yazan bir tabela takmış gibi değildi, ama yine de: Bir kez olsun canlı bir cinayet kurbanının gözlerine baktım ve onu başımdan savdım.

Teknisyenler işlerini bitirdikten sonra ciddi bir arama yapacağız, bu bize daha fazla bilgi verebilir, ama görünüme göre, Aislinn'in kişiliği - bir kişiliği olduğunu varsayarsak - aslında önemli değil. Aşık çocuğu tespit edip ona karşı sağlam bir dava açabilirsek, Aislinn'in kim olduğu umurumuzda olmaz. Yine de, olmaması gereken yerde o tiz küçük kız sesini duymak beni tedirgin ediyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyor Steve, kapıda.

"Hiçbir şey. Orada yatmıyor olsaydı, onun hiç var olmadığını düşünürdüm. Mutfak nasıl?"

"Birkaç ilginç şey var. Gel bak."

"Tanrıya şükür," derim ve onu takip ederim. Mutfağın krom ve sahte granit, ucuz Celtic Tiger modası ile döşenmiş olmasını bekliyorum; ama bunun yerine aşırı oyulmuş çam ağacı, pembe kareli muşamba, pembe kareli önlük giyen tavukların çerçeveli baskıları var. Bu kadın hakkında öğrendiğim her şey, onu daha da az anlayabilmeme neden oluyor. Arka pencereden, benimkine benzer duvarlarla çevrili minyatür bir veranda görünüyor, ancak Aislinn, veranda da oturup duvarının manzarasını seyredebilme amacıyla, veranda da kıvrımlı ahşap bir bank koymuş. Arka kapıyı kontrol ediyorum: kilitli.

"İlk iş," diyor Steve. Fırını dikkatlice açıyor, kulaklığı tutmak yerine eldivenli parmağını kapının aralığına takıyor.

İki fırın tepsisi, yiyeceklerle dolu, gevrek kahverengi topaklar halinde buruşmuş: patates gibi görünen bir şey ve hamur işi bir şey. Yarı açık olan ızgara kapağını aşağı çekiyor: iki siyahımsı topak, başlangıçta mantar dolması ya da inek pisliği gibi görünüyor.

"Ee?" diyorum.

"Her şey deri gibi pişmiş, ama aslında yanmamış. Çünkü düğmeler hala açık, ama ocak duvar prizinden kapatılmış. Ve bak."

Tezgahın üzerinde sebzelerle dolu bir tabak – yeşil fasulye, bezelye. Ocak gözlerinden birinde yarısı su dolu bir tava. Gözün düğmesi yüksek ayarda.

"Soph," diye sesleniyorum. "Ocağı kapatan var mı? Siz mi, yoksa polisler mi?"

"Biz kapatmadık," diye bağılıyor Sophie. "Ve üniformalılara dedim ki: dokunduğunuz her şeyi bana hemen söyleyin. Onlara Tanrı korkusu aşıladığımdan eminim. Eğer ocağı kurcalamış olsalardı, itiraf ederlerdi."

"Ee?" diyorum Steve'e. "Belki Lover Boy geç kalmıştır, Aislinn ocağı kapatmıştır."

Steve başını sallar. "Izgara olabilir. Ama fırını kapatır mıydın, yoksa düşük ısıda bırakıp tüm yiyecekleri sıcak tutmak için içine koyar mıydın? Sebzelerin suyunu soğumaya bırakır mıydın, yoksa kaynatmaya devam eder miydin?"

"Ben yemek yapmam. Mikrodalgada ısıtırım."

"Ben yemek yaparım. Her şeyi kapatmazsın, özellikle de erkek arkadaşın geç kalıyorsa. Suyu kaynamaya devam ettirirsin, böylece o gelir gelmez sebzeleri içine atabilirsin."

"Bizimki kapattı" diyorum.

"Öyle görünüyor. Duman alarminin çalmasını istememiş."

"Soph. Bana ocağın duvar anahtarının fotoğrafını basabilir misin?" "Tabii."

"Burada ayak izleri var mı diye baktın mı?"

"Hayır, hayatımı daha ilginç hale getirmek için önce ikinizin üzerinde yürümene izin verdim," diye bağıyor Sophie. "İlk yaptığımız şey ayak izlerini incelemektir. Dün gece aralıklı olarak yağmur yağdı, bu yüzden içeri giren herkesin ayakkabıları ıslak olacaktı, ancak buradaki sıcaklık nedeniyle izler çoktan kurumuştur ve herhangi bir iz bırakmamışlardır. Burada ve orada birkaç parça kurumuş çamur bulduk, ama bunlar olay yerini temizleyen üniformalardan gelmiş olabilir ve zaten tanımlanabilir izler için yeterli değildi."

Aşkçı, benim gözümde değişiyor. Onu, yanlış bir yumruk atan, muhtemelen evine dönüp altını ıslatmış ve bizim gelmemizi bekleyen, sonra da her şeyi anlatıp bunun tamamen onun suçu olduğunu açıklayacak olan, ağlayan küçük bir geveze olarak görüyordum. Ama o adam, Aislinn'in cesedi yere düşmeden önce evine dönmüş olurdu. Asla durup strateji düşünemezdi.

"Soğukkanlı biri" diyorum.

"Oh evet," diyor Steve. Sesinde bir sıçrama var, sanki güzel bir yemek kokusu alıp aniden acıkmışsın gibi. "Kız arkadaşını yumrukladı. Muhtemelen onun hayatta mı öldü mü bilmiyor bile, ama duman alarmlarını ve ocakta ne olduğunu düşünecek kadar sakin. Eğer bu onun ilk cinayeti ise, doğuştan yetenekli."

Duman alarmı başımızın üstünde. "Neden yemeğin alarmı çalıştırmasına izin vermiyoruz?" diyorum. "Eğer ev yanarsa, birçok kanıt da yok olur. Şanslıysak, ceset o kadar parçalanır ki cinayet olduğunu anlayamayız bile."

"Belki de mazereti ile bir ilgisi vardır. Duman alarmı çalmış olsaydı, çok daha erken bir zamanda biri buraya gelirdi. Belki de onu bulmamız ne kadar uzun sürerse, ölüm saatini o kadar zor belirleyebileceğimizi düşündü - ve her ne sebeple olursa olsun, ölüm saatinin belirlenmesini istemiyor."

"O zaman neden bu sabah ihbar etti? Kimse aramaya gelmeden önce bir gün, belki daha fazla burada kalabilirdi. O zamana kadar ölüm saati karışırdı; on iki saat içinde belirleyebilsek şanslıydık."

Steve ritmik bir şekilde başının arkasını ovuşturuyor, kırmızı saçlarını tutamlar halinde kabartıyor. "Belki paniklemiştir."

İnanmamış bir ses çıkarıyorum. Aşık çocuk hologram gibi bir ileri bir geri gidip geliyor: zavallı korkak, soğukkanlı düşünür, yine korkak. "Olay yerinde buz gibi soğukkanlıydı, ama birkaç saat sonra çıldırıyor mu? Bizi çağırmak için yeterince kötü mü?"

"İnsanlar delidir." Steve uzanıp tükenmez kaleminin ucuyla duman alarminin test düğmesine basıyor. Alarm bip sesi çıkarıyor: çalışıyor. "Ya da arama ondan gelmemiştir."

Bunu bir deneyeyim. "Başka birine koşar: bir arkadaşına, kardeşine, belki babasına. Olanları anlatır. Arkadaşının vicdanı vardır: Aislinn hala hayatta olabilir ve doktorlar onu kurtarabilirken, onu burada yatarken bırakmak istemez. Kendine bir dakika zaman bulur bulmaz, polisi arar."

"Öyleyse," diyor Steve, "arkadaşa ihtiyacımız var."

"Evet." Ceketimin cebinden not defterimi çıkarıyorum: *Şüpheli KA'lar, mümkün olduğunca çabuk*. Lover Boy'un kimliğini tespit eder etmez, onun bilinen arkadaşlarının listesine ihtiyacımız olacak. Vicdanlı bir arkadaş, her dedektifin en sevdiği şeylerden biridir.

"Bir şey daha var," diyor Steve. "Kadın sebzeleri pişirmeye başlamamış, şarabı da dökmemiş. Daha önce de söylediğimiz gibi, adam kapıdan yeni girmişti."

Not defterimi cebime geri koyup mutfakta dolaşmaya başladım. Dolap, üzerinde pembe çiçekler olan Delft çömlekleriyle doluydu, buzdolabı ise az yağlı yoğurt, önceden kesilmiş havuç çubukları ve tatlı olarak iki paket M&S meyveli tart dışında boştu. Bazı insanlar kişiliklerinin çoğunu mutfaklarında saklarlar, ama Aislinn öyle değildi. "Tamam. Ee?"

"Peki, tartışmaya nasıl zaman buldular? Bu, yıllardır kavga eden evli bir çift değil, o sütü unutuyor ve bu büyük bir kavgaya dönüşüyor. Bu ikisi, hala lüks akşam yemeği randevusu aşamasındalar, herkes en iyi davranışlarını sergiliyor. O içeri girer girmez ne hakkında kavga edecekler?"

"Sence bu bir tartışma değildi mi? Başından beri planı bu muydu?" Çöp kutusunu açtım: M&S ambalajı ve boş bir yoğurt kutusu. "Hayır. Bunun tek açıklaması, onun soğukkanlı bir sadist olması, bir kurban seçip sırf zevk için onu öldürmesi. Ve o adam bir yumrukla işini bitirmez."

"Onu öldürmek için buraya geldiğini söylemiyorum. İlle de öyle olması gerekmez. Sadece diyorum ki..." Steve omuz silkiyor, pencere pervazından bize şizoid bir bakış atan pembe kareli fiyonklu porselen kediye gözlerini kısarak izliyor. "Sadece tuhaf olduğunu söylüyorum."

"O kadar şanslı olsak ne iyi olurdu." Dolaba yapıştırılmış küçük pembe not defteri: *Kuru temizleme, tuvalet kağıdı, marul*. "Tartışma o gelmeden önce başlamış olabilir. Telefon nerede?"

Aislinn'in cep telefonunu teknisyenlerin yolundan çekip mutfağa getiriyorum. Steve omzumun üzerinden okumak için yaklaşıyor, ki bu da çoğu insanın beni sinirlendirmeden yapamayacağı bir şey. Steve kulağıma nefesini üflemeden başarabiliyor.

Bu bir akıllı telefon, ama Aislinn ekran kilidini kaydırma ile açıyor, şifre yok. İki okunmamış mesajı var, ama önce rehberine bakıyorum. Anne, baba veya benzer bir isim yok, ama bir ICE (acil durum) kontak numarası var: Lucy Riordan ve bir cep telefonu numarası. Not defterime yazıyorum, sonra bakmak için – şanslı Lucy resmi kimlik tespitini yapacak. Sonra Aislinn'in mesajlarına bakıyorum ve akşam yemeği konukları hikayesini bir araya getirmeye başlıyorum.

Aşık Çocuğun adı Rory Fallon ve dün akşam saat sekizde gelmesi gerekiyordu. İlk olarak yedi hafta önce, Aralık ayının ikinci haftasında Aislinn'in telefonunda görüldü. *Tanıştığımıza memnun oldum, umarım harika bir akşam geçirmiştir. Cuma günü bir şeyler içmek için vaktin var mı?*

Aislinn onu biraz uğraştırdı. *O akşam meşgulüm, perşembe olabilir*, dedi ve birkaç saat sonra ona cevap verdi: *Oops, perşembe için plan yaptım!* Ona gün, saat ve yer konusunda bir sürü zorluk çıkardı, sonunda onun yeterince uğraştığına karar verdi ve şehirde bir şeyler içmeye gittiler. Ertesi gün onu aradı, üçüncü aramaya kadar telefona cevap vermedi. Ona pahalı bir restoranda akşam yemeği ismarlamasına izin vermesi için yalvardı – o da bu konuda onu oyaladı, randevu sabahı iptal etti (*Gerçekten üzgünüm, bu akşam bir işim çıktı!*) ve randevuyu yeniden ayarlamasını sağladı. Bu evin bir yerinde *The Rules* kitabının bir kopyasını bulacağız.

Oyun oynayan kadınlara ya da bu oyunlara uyan erkeklere tahammülüm yok. Bu saçmalıklar gençler için, yetişkinler için değil. Ve işler ters gittiğinde, çok ters gider. İlk birkaç oyunda çok eğlenirsiniz, erkeğinizi köpek yavrusu oynadığını kovalayan bir köpek gibi peşinizden koşturursunuz. Sonra bir oyun fazla oynarsınız ve eviniz cinayet davalarıyla dolup taşar.

Aislinn'in küçük oyunlarının arasında, heyecan verici hayatının geri kalanı var: dışçı randevusu hatırlatması; Lucy Riordan ile *Game of Thrones* hakkında birkaç mesajlaşmalar; işten birinden gelen, e-posta hesabı hacklendiği için paniğe kapılmış ve Aislinn'den şifresini nasıl sıfırlayacağını öğrenmek isteyen bir haftalık sesli mesaj. Restoranda yediği yemeği büyük bir dramaya dönüştürmesi şaşırtıcı değil.

Ev yapımı akşam yemeği daveti şahsen veya telefonla yapılmış olmalı – arama kaydında Rory'den bir sürü arama var, bazıları cevaplanmış,

bazıları cevaplanmamış, Aislinn'den ona hiç arama yok – ama o mesajla onayladı. Çarşamba akşamı: *Merhaba Aislinn, Cumartesi saat 8'de hala geçerli mi diye kontrol ediyorum? Hangi şarabı getireyim?*

Cevap vermek için onu ertesi güne kadar bekletti. *Evet, cumartesi saat 8'de! Bir şey getirmen gerekmez, sadece kendini getir :-)*

"Eğer bir düzine kırmızı gül getirmeden gelseydi," diyorum, "başını büyük belaya sokardı."

"Belki bunu bilmiyordu," diyor Steve. "Hiçbir yerde çiçek yoktu."

İkimiz de daha aptalca nedenlerden dolayı işlenen cinayetler gördük. "Bu, olayın neden bu kadar hızlı gerçekleştiğini açıklayabilir. O gelir, kız onun hiçbir şey getirmediğini görür..."

Steve başını sallıyor. "Ve sonra? Buradaki eşyalara bakılırsa, o ona defolup gitmesini ve bir buket çiçekle geri gelmesini söyleyecek türden bir kadın değil. Pasif-agresif davranırdı: donup kalır, onun neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışırken deliye dönerdi."

Steve'in çelişkileri bu kadar hoşgörüyü karşılama sorunu, ona ayak uydurmak zorunda hissetmem. "Doğru. Kendini öldürmesine şaşmamalı." Bazen Steve ile çok uzun süre çalışırsam, sevimli birine dönüşeceğimden endişeleniyorum.

Ancak Aislinn, arkadaşı Lucy'ye karşı zor elde edilebilir tavrını bıraktı. Dün akşam, 6.49:

Aman Tanrım, çok heyecanlıyım, bu çok saçma!!! Saç fırçasıyla şarkı söyleyen bir genç gibi hazırlanıyorum. Acınası mıyım neyim?

Lucy hemen ona geri döndü. *Ne söylediğine bağlı Beyoncé :-D*

Daha kötüsü de olabilirdi... Lütfen Put a ring on it Nooo!!!

Run the world!

Ah, o zaman sorun yok. Ona sadece kereviz ve ryvita yedirme, onunla kötü şeyler yapmadan önce açlıktan bayılmasını istemezsin :-D

Ha ha, çok komik. Beef Wellington

yapıyorum. Ooo, yakaladım seni! Gordon

Ramsay

Merhaba, sadece Marks & Sparks'tan!

Anladım. Çok eğlen. Ve dikkatli ol, tamam mı?

Endişelenmeyi bırak! Yarın her şeyi anlatırım xxx

Bu mesaj 7.13'te gönderildi. Aislinn'in son makyajını yapması, son saç spreyi katmanını sürmesi, M&S akşam yemeğini fırına koyması,

Beyoncé'yi ruh haline uygun bir müzikle değiştirmesi ve kokulu mumu yakması için yeterli bir zamandı.

"Dikkatli ol," diyor Steve.

Lucy ile konuştuğumuzda, neden endişelendiğini açıklayacak: Rory, Aislinn'in başka bir erkeğe baktığını düşündüğü için o gün barda nasıl saldırganlaştığını, ya da Aislinn'in elbisesinin dekoltesini gösterdiği için restoranda ona ceketini çıkarmamasını nasıl söylediğini, ya da bir arkadaşının arkadaşıyla çıktığı ve onu dövdüğü söylentileri olduğunu, ancak Aislinn'in bunun abartılı olduğunu ve onun sevimli bir adam olduğunu, sadece ona iyi davranacak birine ihtiyacı olduğunu düşündüğünü anlatacak. "Her zamanki hikaye," diyorum. "Annem bir dahaki sefere neden hala bekar olduğumu sorduğunda, ona bu davayı anlatacağım. Ya da sonuncusunu. Ya da ondan öncekini."

Polislerin tahmin ettiği gibi, kesin sonuçlu bir sevgililer kavgası. Bizim Rory, adeta tepside yatıp ağzına elma soktu bizim için. Karakolda bunu tahmin etmişim, ama içimdeki aptal bir kısmı hala bunu dışıma bir tekme gibi hissediyor.

Aile içi şiddet vakaları çoğunlukla slam dunk'tır; soru, adamı ya da kadını tutuklayıp tutuklayamayacağınız değil, mahkemede geçerli olacak bir dava oluşturabilecek misinizdir. Birçok insan bunu sever – çözme oranınızı güzelleştirir, üstlerinize iyi görünür – ama ben sevmem: bu, aile içi şiddet vakalarının size ekipten hiç saygı kazandırmadığı anlamına gelir, ki benim için önemli olan budur, çünkü herkes çözümün kolay olduğunu bilir. Bu da beni sinirlendiren diğer bir nedendir: kendilerine özgü bir aptallık seviyeleri vardır. Karını, kocanı veya o günkü seks partnerini öldürürsen, ne olacağını sanıyorsun? Ağızlarımız açık, kafalarımızı kaşıyarak, bu akıl almaz gizemi çözmeye çalışacağız. *"Bilmiyorum, mafya yapmış olmalı?"* Sürpriz: doğrudan senin peşine düşeceğiz, kanıtlar kafanın üstüne yığılacak ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılacaksın. Birini öldürmek istiyorsan, benim zamanıma saygı göster ve bunu, dünyadaki en bariz kişi dışında, herhangi birini öldürerek yap.

Ancak o telefondaki bir şey, bu aptallığın en dip seviyesine uymuyor. Lucy ile neşeli mesajlaşmalardan sonra, neredeyse bir saat boyunca hiçbir şey girip çıkmadı. Sonra, saat 20:09'da Rory'den bir mesaj geldi: *Merhaba Aislinn, doğru adresi bulduğumu kontrol ediyorum. 26 Viking Gardens'ın önündeyim ama kimse kapıyı açmıyor. Doğru yerde miyim?*

Mesaj okunmamış olarak işaretlenmiştir.

Steve zaman damgasını tıklıyor. "Zaten geç kalmamıştı. Onun ocağı kapatması için bir neden yoktu."

"Mm."

Saat 20:15'te Rory, Aislinn'i aradı. Aislinn telefonu açmadı.

Saat 20:25'te tekrar aradı. Saat 20:32'de ona mesaj attı: *Merhaba Aislinn, haftaları karıştırmış olabilir miyim acaba? Bu akşam yemeğe geleceğimi sanıyordum ama görünüşe göre sen yokmuşsun. Fırsatın olduğunda bana durumu anlatır mısın?* Yine okunmamış.

"Evet, tabii," diyorum. "Haftaları karıştırmadığını çok iyi biliyor. Tekrar kontrol etmesi gerekiyorsa, randevu mesajlarında yazıyor."

Steve, "Ne yanlış gitmiş olursa olsun, bunun kendi hatası olduğunu ima etmeye çalışıyor. Aislinn'i kızdırmak istemiyor," diyor.

"Ya da bizim bunları okuyacağımızı biliyor ve bize, asla randevusunun yüzüne yumruk atmayacak kadar uysal ve iyi bir adam olduğunu açıkça anlatmak istiyor. Tabii ki evde değildi, yemin ederim memur bey, telefonuna bakın, tüm bu mesajları görün."

Birçok ev içi şiddet mağduru böyle akıllı davranmaya çalışır: yaptıklarına bir bakıp bir hikaye uydurmaya başlarlar. Bazen bu taktik işe yarar – bize değil, ama jüriye. Rory Fallon bunu güzelce yaptı: Aislinn'e gerçekten ulaşmaya çalıştığını gösteren yeterli sayıda mesaj vardı, dürüstçe, ama 8.32'deki mesajdan sonra hiçbir şey yoktu, böylece bir sapık gibi görünmüyordu. Yine, çok aptalca değildi.

"Her halükarda ölüm saatini daraltıyor," diyor Steve. "Saat yedi on üçte Lucy'ye mesaj atıyordu. Saat sekiz onda ise ölmüştü."

"Her iki durumda da mı?" Bu, telefonumdan başımı kaldırmamı sağladı. "Ne, sence bunlar gerçek olabilir mi?"

Steve çenesiyle belirsiz bir hareket yaptı. "Muhtemelen değil."

"Hadi *ama*. Rory'nin beef Wellington'unu yemeye gelmesi gereken tam o anda, birisi onu öldürmek için içeri girmiş olabilir mi? Cidden mi?"

"Muhtemelen değil dedim. Sadece... şu anda birkaç tuhaf şey var.

Açık fikirliyim.

Tanrım. Küçük Stevie, Allah razı olsun, ikimizi de özel bir şey bulduğumuza ikna etmeye çalışıyor, böylece günümüz neşelenecek, ben de somurtkanlığımı bırakıp arkadaşımın

Bu davanın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"Gidip Rory Fallon'ı alalım ve öğrenelim," diyorum. Şansımız yaver giderse ve Rory'nin zavallı, korkak versiyonu doğruysa, ben koşuya çıkıp yemek yiyip uykuya dalmadan önce her şeyi anlatabilir.

Bu Steve'in dikkatini çekti. "Doğrudan ona mı gitmek istiyorsun?" "Evet. Neden olmasın?"

"Kurbanın en iyi arkadaşı Lucy'yi düşünüyordum. Eğer bir şey biliyorsa, Rory'ye başlamadan önce onu öğrenmek iyi olur. Elimizdeki tüm mühimmatla oraya gidelim."

Bu, gerçek bir cinayet davası olsaydı, gölgelerde gizlenen kurnaz psikopatlardan biri bizi en iyi hamlemizi yapmaya cesaretlendirseydi, ama bu, pantolonunu kıvrıp kız arkadaşına sinir krizi geçiren ve bulabileceğimiz her türlü kısayolu hak eden bir geveze değilse, bu işi halletmek için mükemmel bir yol olurdu. Ama Steve bana umut dolu köpek yavrusu gözleriyle bakıyor ve ben de ne olacak ki diyorum: yakında kendi tükenmişliğini yaşayacak, onu benimkine sürüklemenin bir anlamı yok. "Neden olmasın," diyorum. Aislinn'in telefonunu kilitleyip kanıt torbasına geri koyuyorum. "Gidip Lucy Riordan'la konuşalım."

Steve fırın kapısını çarpar. Mutfğa, yanmış ve çürümek üzere olan et kokusu yayılır.

Sophie şöminenin yanında çömelmiş, kan lekesini temizliyor. "Seni rahat bırakacağız," diyorum ona. "Bilmemiz gereken bir şey bulursan, bizi ara."

"Tamam. Şu ana kadar sürpriz yok. Kurbanın küçük akşam yemeği randevusu için oldukça ciddi bir temizlik yapmış, buradaki hemen hemen her yüzey silinmiş, bu da iyi bir şey: adamın parmak izi bırakmışsa, bunların uzun süredir orada olmadığını kanıtlayabiliriz. Ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık, eldiven giydiği konusunda haklı olabilirsin. Parmaklarını çapraz tut."

"Evet," diyorum. "Bilgin olsun: Don Breslin her an gelebilir."

"Oh, harika. Sakin ol, kalbim." Sophie bir çubuğu test tüpüne bırakır. "Onu ne için istiyorsun?"

"Patron, tanıklarla iyi geçinen birine ihtiyacımız olduğunu düşünüyor." Sophie başını kaldırıp bana bakar. Omuz silkiyorum. "Ya da öyle bir şey, bilmiyorum. Breslin bu davada bizimle birlikte çalışacak."

"Ne kadar da özel," diyor Sophie. Test tüpünün kapağını kapatıp etiketlemeye başlıyor.

"O sadece yedek. Bulduğunuz her şeyi doğrudan bana veya Moran'a getirin. Bize ulaşamazsanız, ulaşana kadar denemeye devam edin. Tamam mı?"

Steve ve benim Romanya iç işini kapatmamızın bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri, O'Kelly'ye söylemeyeceğimiz nedenlerden biri, bir tanık

nihayet cesaretini toplayıp aramaya karar verdiğinde, bu aramadan hiç haberimiz olmamasıydı. Tanık iki hafta sonra tekrar denedi – ona hakkını vermeliyiz; çoğu insan vazgeçerdi – ve bana ulaştı. İlk aramasının İrlanda aksanlı bir adama aktarıldığını söyledi – bu da beni hariç ekipteki herkesi kapsıyor – ve adam mesajı ileteceğine söz vermiş. Breslin olduğunu sanmıyorum, ama bunu kesin olarak söyleyebilecek kadar emin değilim.

"Sorun değil." Sophie teknisyenleri arasında bakışlarını gezdiriyor. "Conway, Moran ya da hiç kimse. Herkes anladı mı?"

Teknisyenler başlarını salladı. Teknisyenler, dedektifler ve bizim ilişki sorunlarımızla hiç ilgilenmezler – çoğu, bizim bir değişiklik olsun diye gerçek anlamda sağlam işler yapmaya çalışmamız gerektiğini düşünen bir grup prima donna olduğumuzu düşünür – ama Sophie'ye son derece sadıktırlar. Breslin onlardan hiçbir şey öğrenemeyecek.

"Telefonu ve dizüstü bilgisayarı için de aynı şey geçerli," diyorum. "E-postasına, Facebook hesabına, her neyse, neye erişirlerse, doğrudan bize iletilmesini istiyorum."

"Tabii. İnsanların söylediklerini gerçekten dinleyen bir bilgisayar uzmanı var; ona iletilmesini sağlayacağım." Test tüpünü kanıt torbasına atıyor. "Sizi bilgilendireceğiz."

Çıkarken Aislinn'e son bir kez bakıyorum. Sophie, o yumruktan DNA elde etmek umuduyla saçlarını geriye çekip sürüntü alıyor. Ölüm yüzünü ele geçirmeye başlıyor, dudaklarını dişlerinden geri çekiyor, gözlerinin altına çukurlar açıyor. Buna rağmen, o anıların nabzıyla bana vuruyor. *Lütfen, sadece şeye ihtiyacım var...* Ve ben, memnuniyetimi saklamaya bile zahmet etmeden: *Üzgünüm. Sana bu konuda yardımcı olamam.*

"Beni kızdırdı," diyorum. "Onunla daha önce tanıştığımda."

"Yaptığı bir şey mi?" diye soruyor Steve. "Söylediği bir şey mi?" "Hatırlamıyorum. Bir şey."

"Ya da hiçbir şey. Canın sıkırken seni kızdırmak çok da zor değil."

"Siktir git."

"Onu seviyorum," diyor Sophie. "Onu alabilirsin."

Kafamın yarısı kurbanı daha önce nerede gördüğümü düşünmekle meşgul. Gardım düşmüş durumda.

Bantın altından geçiyorum, bir ses kayıt cihazı neredeyse gözümü çıkarıyor ve saldırı köpeği gibi bir ses yüzüme patlıyor. Kendimi durduramadan zıplıyorum, yumruklarımı kaldırıyorum ve bir telefon kamerasından gelen sahte deklanşör seslerini duyuyorum.

"Dedektif Conway, bir şüpheliniz var mı, bu bir seri katil miydi, kurban cinsel saldırıya uğradı mı..."

Çoğu gazeteci iyi insanlardır. Hepimizin özel ilişkileri vardır – adaminıza erken haberler verirsiniz, o da sizin sızdırılmasını istediğiniz her şeyi sızdırır ve bilmeniz gereken her şeyi size iletir – ama diğerleriyle bile genellikle iyi geçiniriz: hepimiz sınırları biliriz, kimse sınırı aşmaz, herkes mutludur. Louis Crowley bir istisnadır. Crowley, *Courier* adlı bir tabloid gazetede çalışan küçük bir sümüklü böcek. Bu gazete, normal gazetelerde bulamadıkları daha fazla öfke ya da başka şeyler isteyen okuyucular için tecavüz vakalarıyla ilgili biraz fazla ayrıntı yayınlamaya uzmanlaşmış. Görünüşü "Şairle Sapığın Karşılaşması" gibidir – bol gömlekler ve kepekli bir yağmurluk, yağlı bir kel yamanın üzerinde dalgalı koyu renkli at kuyruğu – ve yüzünde sürekli "Haklı Öfke" ifadesi vardır. Crowley'e bilgi vermektense dişlerimi testereyle fırçalamayı tercih ederim.

"Katil kurbanını takip mi etti? Bölgedeki kadınlar önlem almalı mı? Okuyucularımız bunu bilmeye hak ediyor..."

Ses kayıt cihazı yüzüme dayalı, diğer elinde telefon tıklıyor, saçlarından kötü kokulu paçuli pomadı kokusu geliyor – Crowley burnuma kadar yaklaşıyor. Onu geçerken ağzımdaki küçük saçmalığı omuzlamamayı başarırım; evrak işleriyle uğraşacak halim yok. Arkamda Steve'in neşeyle "Yorum yok. Yorum yok yorumuna yorum yok. Yorum yok yorumuna yorum yok yorum yok." dediğini duyuram.

Çocuklar yine dağılıyor, ağızları açık kalmış. Dantel perdeler titriyor. Aşırı ısınmış evden sonra hava sert bir soğuklukla karşılıyor bizi. Crowley, ben arabanın kapısını kapatmadan önce ses kayıt cihazını geri çekiyor. Arkama bakmadan yola geri geri çıkıyorum.

"Şu küçük pislik," diyor Steve, Crowley'in kepeklerini üzerine dökmüş gibi ceketinin kollarını sallayarak. "Çok hızlıydı. Öğleden sonra baskısı için tam zamanında." "Dedektifler takipçi söylentilerini yalanlamayı reddediyor.

Dedektifler şaşkın

Olası Seri Katil. Dedektifler: Hayır Yorum Yorum
Yerel Kadınların Terörü hakkında yorum yok." Nereye gittiğimizi
bile bilmiyorum, Lucy

Riordan'ın adresi bile yok, ama sanki bir kovalamacadaymışız gibi sürüyorum. "Dedektifler, Gazeteciye Lanet Dişlerine Boktan Bir Mazeret Söylüyor."

Son birkaç aydır Crowley çok fazla olay yerine çok hızlı bir şekilde geliyor. Geçen yıl, uyuşturucu satıcısı babasının kafasının arkasından iki kurşun yediğini gören bir gencin ağzından bir alıntı koparmaya çalışıyordu. Ona, defolup gitmezse soruşturmamı engellediği için onu tutuklayacağımı söyledim. O da polis şiddetinden, basın özgürlüğünden ve Nelson Mandela'dan bahsederek öfkeyle oradan ayrıldı. Ama bu beni azınlıkta bırakmıyor: Polislerin yarısı Crowley'e bir şekilde defolup gitmesini söyledi. Benden intikam almak için beni seçmesi için hiçbir neden yok, özellikle de bunca zaman sonra. Ve küçük beyni bana takıntılı olmaya karar vermiş olsa bile, bu benim davalarımı benimle aynı anda nasıl öğrendiğini açıklamıyor.

Gazetecilerin bize anlatmadıkları yöntemleri var, bu açık. Crowley muhtemelen görevdeyken polis frekanslarını dinlediği bir tarayıcıya sahip ve geri kalan zamanlarda telefon seksi yapan çiftleri aramak için kullanıyor. Ama yine de merak ediyorum.

Birinin sinirine dokunacak yaratıcı yollar bulma ve o kişi sizi kendinden uzaklaştırmak için kendini parçalayana kadar onunla uğraşma konusunda dünya çapında bir yeteneğiniz olmadan cinayet masasına giremezsiniz; üzerinde çalıştığınız tanık, babası için hıçkırığa hıçkırığa ağlayan yıkılmış bir çocuk olsa bile, bunu yapmaya hazır ve istekli olmalısınız. Ben bir istisna değilim, Steve de öyle, her ne kadar öyle olduğunu düşünmek istese de. Bazılarının bu yeteneği sadece sorgulamalar için saklamadığını ilk fark ettiğimde şok olmadım. Bu yetenek sana çok doğal geliyor, sanki belindeki silah gibi, o olmadığında dengesiz hissediyorsun. Bazıları bu yeteneği bırakamıyor. İsteddiği her şeyi elde etmek için ya da yoluna çıkan herkesi geçmek için kullanıyorlar. Ya da kırmak istedikleri herkesi kırmak için.

Steve çenesini kapalı tutuyor, ki bu iyi bir karar. Farkında olmadan, Phoenix Park'ın derinliklerine girmişiz, muhtemelen trafikte ve aptallarda takılmadan sürebileceğim tek yer burası olduğu için. Yollar düz, geniş yumuşak çayırlar ve sıralar halinde duran devasa yaşlı ağaçlar arasında, ve ben deli gibi gidiyorum. Kadett neredeyse buharlaşacak.

Hızımı kesiyorum. Kenara çekiyorum, nazik ve düzgün bir şekilde, önceden sinyal verip arka aynaya bir göz atıyorum.

"Lucy Riordan'ın adresine ihtiyacımız var," diyorum. "Onun cep numarası bende var."

Telefonlarımızı çıkarıyoruz. Steve, bir mobil ağıdaki bağlantısını arıyor ve hoparlörü açıyor; zil sesinin düzenli vızıltısını dinliyoruz. Geyikler, çıplak dalların altından bizi izliyor. Hala ayakkabı kılıflarını giydiğimi fark ediyorum – pedallara kayıp arabayı kazaya sokmadıkları için şanslıyım. Onları çıkarıp arka koltuğa atıyorum. Güneş ışığı hala zayıf ve ılık değil; hala şafak vakti gibi hissediyorum.

Bölüm 2

Steve'in bağlantısı bize Lucy Riordan'ın Rathmines'teki ev adresini, şehirdeki Torch Tiyatrosu'ndaki iş adresini ve onu yirmi altı yaşında yapan doğum tarihini verir. "Saat dokuz buçuk oldu," der Steve, saatine bakarak. "Evde olmalı."

Sesli mesajımı arıyorum; yeni bir mesajım var ve onu dinlemek için sabırsızlanıyorum. "Dün geceyi uyuyarak geçirmiştir. Aklı başında herkes gibi, bu sefer pazar sabahı." Park beni tedirgin ediyor. Arabanın camından dışarıya baktığımda gökyüzü ölü gibi, tek bir kuş bile yok ve devasa ağaçlar sanki yavaşça üzerimize doğru eğiliyorlarmış gibi geliyor. "Sen görüşmeyi yap." Crowley'i tutuklamak, ağzına yumruk atmak ya da amirime ev işlerini nereye sokacağını söylemek için geçerli bir nedenim olmadığına göre, bana en ufak bir bahane veren ilk kişinin kafasını koparacağım ve bunun kilit tanığımız olmasını istemiyorum.

Eskiden böyle değildim. Her zaman öfkeliydim, ama ne kadar zor olsa da öfkemi kontrol altında tutardım. Çocukken bile, hedefimi nişan alıp, nişanımı ayarlayıp, o piçi havaya uçurmak için doğru anı beklerken, silahımı dolu ve tetik çekili tutmayı bilirdim. Murder'ı yaptığımdan beri bu durum değişiyor – yavaş yavaş, bir anda çok fazla zemin kaybetmiyorum, ama geri de kazanamıyorum ve bu durum kendini göstermeye başladı. Son birkaç aydır, öfkemi her yere saçmadan ve hayatımın geri kalanında bu karışıklığı temizlemekle uğraşmadan önce, kendimi kaç kez yakaladığımı sayamadım. O tanığa yaşamak için çok aptal olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum: ağzımı açıp bunu söylemek üzereydim ki, Steve yatıştırıcı bir soru ile araya girdi. Eminim ki, yakında ikimiz de beni zamanında durduramayacağız.

Ve eminim ki, ekibin geri kalanı o anı köpekbalıkları gibi atlayacak. Olay on kat büyütülecek ve benim çıplak fotoğrafım gibi tüm teşkilata yayılacak ve kariyerimin geri kalanında her gün biri bununla yüzüme tokat atacaktır.

Cinayet ekibi diğer ekipler gibi değildir. Doğru çalıştığında, nefesinizi keser: hassas ve vahşi, çevik ve önemli, tam uzanmış bir büyük kedi ya da o kadar pürüzsüz ki neredeyse

kendiliğinden ateşlenir. Genel Birimde yeni üniformamı giymiş bir stajyerken, bir grup arkadaşımınla birlikte bir cinayet davasında ayak işlerini yapmak üzere getirildik, daktilo yazmak ve kapı kapı dolaşmak gibi. Ekibin çalışmasını bir kez gördüm ve gözlerimi alamadım. Hayatımda aşka en yakın olduğum an buydu.

Ekibe girdiğimde, bir şeyler değişmişti. Baskı seviyesi, Cinayet Masası'nın o kadar hassas bir dengede olduğunu gösteriyor ki, birkaç yeni yüzün gelmesi ekibin tüm havasını değiştirebiliyor: o büyük kediyi asi ve sinirli hale getiriyor, o tüfeği yüzüne patlamaya hazır hale getiriyor. Yanlış zamanda geldim ve yanlış bir başlangıç yaptım.

Bunun bir kısmı, cinayetleri soruşturmak için gerekli olan en önemli şey olan bir penisimin olmamasıydı. Daha önce ekipte kadınlar da vardı, yıllar boyunca belki yarım düzine kadar; kendileri ayrıldılar mı, zorla çıkarıldılar mı bilmiyorum, ama ben geldiğimde hiçbiri artık orada değildi. Bazı erkekler bunun doğal bir düzen olduğunu düşünüyordu; benim orada olma hakkım varmış gibi davranarak küstahlık ettiğimi ve bana bir ders verilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Hepsi değil, çoğu en azından başlangıçta iyiydi, ama yeterince çoğu öyleydi.

Takıma katıldığım ilk haftalarda beni, bir avcının barda potansiyel kurbanını test ettiği gibi test ettiler: küçük şeyler atarak – *"Kadın neden şeye benzer?"* diye başlayan eskimiş şakalar, adet gördüğümle ilgili yorumlar, bu işi almak için ne yapmış olabileceğime dair ipuçları – benim de gülmeye zorlayıp zorlamadığımı görmek için. Tıpkı avcının yaptığı gibi, Tanrı korusun, yaygara koparmaktansa aşağılanmayı ve küçük düşürülmeyi kabullenecek, zorla, itekleyerek istediği her şeyi yapmaya zorlanabilecek, uslu birini arıyorlardı.

Ama derinlerde, mesele benim kadın olmam değildi. Bu sadece onların giriş kapısıydı; bu sadece beni itip kakmalarını kolaylaştıracağını veya kolaylaştırması gerektiğini düşündükleri şeydi. Derinlerde, bu daha basitti. Bu, İrlanda'nın hala bembeyaz olduğu ve benim etrafta tek kahverengi tenli çocuk olduğum ilkokulda olduğu gibi, ilk lakabımın Shiteface olduğu zamanki ile tamamen aynı şeydi. Bu, tarihin başlangıcından beri insanların birbirlerine yaptıkları her şeyle aynı şeydi: güç. Bu, kimin alfa köpek olacağına ve kimin en altta olacağına karar vermekle ilgiliydi.

Ben de bunu bekleyerek gittim. Her ekip yeni gelenlere zorluk çıkarır – Kayıp Kişiler'deki ilk günümde, beni kapı kapı dolaştırıp Mike Hunt'ı gören var mı diye sordular – ve Cinayet Ekibi bunu biraz daha sert, daha az gülüş, daha fazla gerginlikle yapmasıyla şöhretlenmişti. Ama bunu beklediğim için

bunu kabul edeceğim anlamına gelmezdi. Okulda öğrendiğim bir şey varsa, o da şudur: asla onların seni en altta tutmasına izin verme. Eğer izin verirsen, bir daha asla ayağa kalkamayabilirsin.

Resmi politikayı izleyip, diğer memurların bana ayrımcılık yaptığını ve düşmanca bir çalışma ortamı yarattığını amirime bildirebilirdim. Bariz olanın dışında - bu, işleri daha da kötüleştirmek için mükemmel bir yol olurdu - amirime koşup yardım istemektense, kendi parmaklarımı vurmaya tercih ederdim. Bu yüzden, Roche adındaki bu küçük pislik kıcıma tokat attığında, neredeyse bileğini kırıyordum. Günlerce yüzünü buruşturmadan kahve fincanını bile kaldıramadı ve mesaj açık ve net bir şekilde iletildi: Ben, büyük patronların bana ne yapmak isterse, sırt üstü yatıp kıvranarak ve nefes nefese kalarak boyun eğmeyecektim.

Bunun üzerine omuz omuza verip beni gruptan dışlamaya başladılar. İlk başta çok ince bir şekilde. Herkes, eroin satmaktan hapiste olan kuzenimi bir şekilde biliyordu. Parmak izi sonuçları bana hiç ulaşmadı, bu yüzden benim davamla bir dizi hırsızlık arasındaki bağlantıyı hiç öğrenemedim. Bir keresinde yalan söyleyen bir tanığa sesimi yükselttim; önemli bir şey değildi, herkesin her zaman yaptığı şeyden daha kötü değildi, ama birisi tek yönlü camın arkasından izliyor olmalıydı, çünkü aylar geçmeden, ekip odası bilmek istemeden bir tanığı sorgulayabildim – sadece küfürler, büyük kahkahalar – *Ona bağırdın mı Conway, eminim altını ıslatmıştır, işitme kaybı için tazminat alacak mı, zavallı herif bir daha polislerle konuşmaya razı olmadan önce iki kez düşünecek, değil mi?* Bu zamana kadar, bana karşı iyi davranan adamlar bile etrafımdaki kan kokusunu alıyor ve beladan uzak duruyorlardı. Her karakola girdiğimde, anında tam bir sessizlik çöküyordu.

O zamanlar en azından Costello vardı. Costello en yaşlı sakindi, yeni gelenlere işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek onun göreviydi ve o güvenilirli; Costello beni gözetlerken kimse sesi çok açmazdı. Birkaç ay sonra Costello emekli oldu.

Okulda arkadaşlarım vardı. Bana sataşan, onlara da sataşmış oluyordu ve hiçbirimiz sataşmak isteyeceğiniz türden insanlar değildik. Babamın uçak kaçırdığı için hapse girdiğine dair bir söylenti yayıldığında ve sınıfın yarısı bombam olabileceği için yanıma oturmak istemediğinde, bunu başlatan üç kaltak bulduk ve onları dövdük, olay da böylece kapandı. Murder'da, Costello gittikten sonra ve Steve gelene kadar, tamamen kendi başımaydım.

Costello kapıyı kapatmadan önce, çocuklar harekete geçti. Bilgisayarımda e-postamı açık bıraktım, geri döndüğümde her şey silinmişti: gelen kutusu, giden kutusu, kişiler, hepsi gitmişti. Bazıları, işleri değiştirme zamanı geldiğinde benimle görüşmeye geçmeyi reddettiler, "*Beni ona yapıştırma, o işleri batırdığında suçu üstlenmeyeceğim*" dediler; ya da büyük bir arama için benim dışımda herkese ihtiyaçları vardı ve kapıdan çıkarken "*Karda fili bile bulamazsın*" diye alay ettiler. Noel partisinde, bir pintten fazla içmemem gerektiğini bildiğim halde, biri gözlerim yarı kapalıyken telefonuyla fotoğrafımı çekti; ertesi sabah bu fotoğraf "ALCOCOP" etiketiyle ilan panosunda asılıydı ve günün sonunda herkes benim alkol sorunun olduğunu biliyordu. Hafta sonuna kadar, herkes benim sarhoş olup ayakkabılarımın üzerine kustuğumu ve tuvalette birine (adı değişiyordu) oral seks yaptığımı biliyordu. Bunun arkasında hangi arkadaşın, ya da hangi iki, beş ya da on arkadaşın olduğunu bilmemin imkanı yoktu. Emekli olana kadar polis teşkilatında kalmaya devam etsem bile, hala bu saçmalıklara inanan insanlar olacak. Kural olarak, benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil, ama kimse bana güvenmediği için işimi yapamadığımda, o zaman umursamaya başlıyorum.

Tüm bunlar, Steve'in Lucy Riordan'ın bilgilerini almak için bağlantısını arayan kişi olmasının nedeniydi. Resmi bir talebin çok uzun süreceği anlar için, yol boyunca yararlı arkadaşlar edebilirsiniz. Birkaç ay önce, Vodafone'da çalışan bir çocukla iyi geçiniyordum; ta ki bir gün onu arayıp bir cep telefonu numarasının sahibini öğrenmek istediğimde, kekelemeye, kaçamak cevaplar vermeye ve kendini bağlamaya başladı ve telefonu bir an önce kapatmak için can atıyordu. Açıklama istemedim. Zaten biliyordum; kim onunla konuşmuştu ya da onu neyle tehdit etmişti gibi ayrıntıları değil, ama yeterince biliyordum. Bu yüzden, bilgiye ihtiyacımız olduğunda Steve mobil şirketlerini arar ve ben kendime güvenemeyecek kadar gergin olduğumda Steve röportajları yapar. Ve ben kendime sürekli o pisliklerin bana asla ulaşamayacağını söylüyorum.

Sesli mesajım elbette Breslin'den; ne şanslıyım. "Conway. Merhaba." Breslin'in sesi güzel – derin, yumuşak, haber spikeri aksanı, anne ve babasının okul ücretlerini ödediklerini ve onun benim ve Steve gibi insanlarla karşılaşmaması için çaba harcadıklarını anlatan bir aksan – ve o da bunun farkında. Sanırım "Bir dünyada..." diye başlayan film fragmanlarının seslendirmesini yapmayı hayal ediyor. "Sizinle çalışmak güzel. Mümkün olduğunca çabuk irtibata geçmeliyiz; bunu aldığında beni ara. Suç mahalline gidip, elimizde ne var bir bakacağım. Eğer yollarımız kesişmezse

, işim bittiğinde konuşmuş oluruz herhalde. Oradan devam ederiz." Tık.

Steve bana parmak tabancası yapıp göz kırptı. "Evet, bebeğim. Temasa geç."

Kendimi tutamadan burnumdan soluyorum. "Nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sanki telefonu kulağına dayayıp dilini sokuyormuş gibi."

"Ve o, bunun gününü gzelleştirdiğinden emin."

İki ocuk gibi kıkırdıyoruz. Breslin bunu bizde ortaya çıkartıyor; kendini o kadar ciddiye alıyor ki, ona asla yetişemezsiniz, bu yüzden denemiyoruz bile. "nk seni aramadan önce, sihirli diline güzel bir kolonya sıktı. Sadece senin için."

"şimdi kendimi çok özel hissediyorum," diyor Steve, elini kalbine koyarak. "Sen zel hissetmiyor musun?"

"Kulak yağımı getirmeliydim," diyorum. "Onu bir süre daha uzak tutacak ne var?"

"Olay odası mı?" Bu hiç de fena bir fikir değil: Birinin bize bir olay odası ayarlaması lazım, Breslin gerçek bir beyaz tahta ve yeterli telefon hattı olan iyi bir odayı alırken, Steve ve ben eskiden soyunma odası olan ve hala öyle kokan iki masalı boktan bir odaya tıklılacağız. "Ama onu uzun süre uzak tutacak hiçbir şey yok. Adil olmak gerekirse, patron onu işe almıştı çünkü röportajlar var; o da röportajlar için orada olmak isteyecektir."

"Bana 'doğrusu' deme. Breslin'e karşı adil olmak için havamda değilim." Aslında, ruh halim daha iyi; o kahaaya ihtiyaım vardı. "Olay odası iyi. Öyle yapalım."

"Onun kafasını koparma," diye uyarıyor Steve.

"Onun kafasını koparmayacağım. Canım isterse neden kafasını koparmayayım ki?" Breslin en kötülerinden biri değil – oğunlukla ikimizi görmezden geliyor – ama bu onu sevmem gerektiği anlamına gelmez.

"nk ona mahkum muyuz? Çünkü başından beri bizimle birlikte olursa bu çok daha zor olmaz mı?"

"Onu sakinleştirebilirsin. Dilini kulağına sok."

Breslin'in sesli mesaj servisini tekrar arıyorum – Breslin ile uğraşmak zorunda kalırsam, telefonla konuşmak en ideal yol – ve ona bir mesaj bırakıyorum. "Breslin, ben Conway. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Steve'e kaşlarımı kaldırarak bakıyorum: *Gördün m, ben de nazik olabilirim.* "Kurbanın evinde akşam yemeğine davetli olan adamı alıp, sorgu için merkeze getireceğiz. Orada bizimle buluşabilir misin? Bu konuda senin görüşlerine gerçekten değer veriyoruz." Steve mimiklerle

Ona parmak hareketiyle işaret ediyorum. "Onun evine giderken, bilmemiz gereken bir şey varsa diye kurbanın en yakın arkadaşıyla kısa bir sohbet yapacağız. Zaten ekibe geri döneceksin, bu arada bize bir olay odası ayarlayabilir misin? Teşekkürler. Orada görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum. "Gördün mü?" diyorum Steve'e.

"Harikaydı. Sonuna bir öpücük eklesen, mükemmel olurdu."

"Komik adam." Gitmek istiyorum. Çıplak ağaçlar daha alçak, daha yakın geliyor, sanki Breslin'e odaklandığım sırada fırsatı değerlendirip etrafımızı sarmışlar gibi. "Bize ne tür saçma sapan işler yüklediklerini bir bakalım." Steve çoktan numarayı çeviriyor. Yönetici Bernadette ona altı adet iş numarası veriyor: O'Kelly elinden geleni yapmış. İçlerinden ikisi iyi adamlar, işe yarıyorlar; en az biri öyle değil. Daha fazlasını istiyorsak, taleplerimizi üç nüsha halinde doldurmalı, neden kendi

kendi kirli işimizi neden yapamadığımızı açıklamalı ve genelde bir çift pudel gibi oturup yalvarmalıyız.

Daha sonra ilk vaka toplantısını yapacağız: ben, Steve, Breslin ve olay odasındaki tüm yardımcılar, ben vakayı özetlerken herkes notlar alacak ve görevleri dağıtacağız. Ancak, acele edilmesi gereken işler var, beklemek için zaman yok. Steve, şanslı iki yedek personelimizi Viking Gardens'ta ön kapı kapı dolaşarak, herkesin Aislinn Murray hakkında ne bildiğini ve dün gece ne gördüklerini ve duyduklarını öğrenmeleri için gönderir. Diğer iki kişiyi ise, kimse silmeden önce elde edebilecekleri tüm yerel CCTV görüntülerini toplamaları için gönderir. Bu arada son ikisini Rory Fallon'ın adresini bulmaya, evde olup olmadığını öğrenmeye, evdeyse evini gözetlemeye, bir yere giderse onu takip etmeye ve tüm bu işi gizli tutmaya gönderirim. Onu hemen getirebilirlerdi, ama planlarım Breslin'in onu koridorda görüp, biz ekip merkezine dönmeden önce itirafını alarak bana ve Steve'e iyilik yapmaya karar vermesini içermiyordu. Breslin beni geri arar; sesli mesaja düşmesine izin veririm.

Steve'in gece vardiyasından çıkmış gibi görünen hali, benim nasıl görüldüğüm hakkında bir fikir veriyor, bu yüzden Lucy Riordan'ın evine gitmeden önce hızlı bir şekilde kendimizi toparlıyoruz: ceketlerimizin kırıksıklıklarını ve gömleklerimizin üzerindeki gece yemeği kırıntılarını temizliyoruz, Steve saçını tarıyor, ben de topuzumun kalan kısmını çözüp tekrar düzgün ve sıkı bir şekilde geri çekiyorum. İş yerinde makyaj yapmam, ama dikiz aynasındaki görüntüm yeterince iyi görünüyor. İyi günümde güzelim, kötü günümde de yine de dikkat çekiyorum. Babama çekmişim, ya da öyle sanıyorum: Boyumu annemden almışım, ama kalın, parlak siyah saçlarımı, elmacık kemiklerimi ya da

asla sahte bronzlaşmaya ihtiyaç duymayan cildimi almadım. İyi takım elbiseler giyerim, vücuduma uygun kesimli, uzun ve güçlü vücuduma yakışan elbiseler. Kötü düşüncelerinden korunmak için çuval gibi giyinmem gerektiğini düşünenler, siktirip gidebilirler. İnsanların saklamam gerektiğini düşündükleri şeyler – uzun boylu olmak, kadın olmak, yarı yarıya olmak – benim ön plana çıkardığım ve onların yüzüne vurduğum şeylerdir. Eğer bununla başa çıkamıyorlarsa, bunu kullanabilirim.

"Öyle mi?" diyor Steve, kendini işaret ederek.

Annesinin onu ayın için parlatmış gibi görünüyor, ama bunu bilerek yapıyor. Elinde ne varsa onu kullanırsın ve Steve'in elinde olan şey, onu eve götürürsen ailenin çok sevineceği. "Yapmak zorundayız," diyorum, aynayı yeniden ayarlayarak. "Gidelim."

Pedala sertçe bastım ve Kadett'in bizi oradan çıkarırken gerçek bir araba gibi davranmasına izin verdim. Arkamızdaki ağaçların birdenbire birbirine çarpıp, sessiz bir gürültü ve dalların kırılma sesiyle, park ettiğimiz yere düştüğünü hissettim.

Lucy Riordan, dairelere bölünmüş yüksek eski teraslı evlerden birinde yaşıyor. Bunların çoğu bok çukuru gibi ama onunki fena görünmüyor: ön bahçesi yabani otlardan arındırılmış, pencere çerçeveleri son on yılda boyanmış ve kapının yanında bir düzine yerine altı zil var, yani ev sahibi insanları 9 metrekarelik tek odalı dairelere tıkıp hepsine bir tuvaleti paylaşmaya zorlamıyor.

Lucy, uyuklu bir sesle interkomu iki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Alo?"

Steve, "Lucy Riordan?" der.

"Kimsiniz?"

"Dedektif Garda Stephen Moran. Konuşabilir miyiz?"

Uzun bir saniye. Sonra Lucy, uyuklu ses tonunu kaybederek, "Bir dakika içinde aşağı iniyorum" diyor.

Kapıyı hızlıca açar ve tamamen uyanmıştır. Kısa boylu ve formdadır, spor salonunda değil, hayattan aldığı türden bir formdur bu – sanki kiralamış değil, sahipmiş gibi taşır. Kısa kesilmiş platin rengi saçları, yüzüne düşen uzun bir kakül ile – solgun yüzü temiz ve keskin hatlara sahip, dün gecedan kalma maskara lekeleri var. Siyah kapüşonlu sweatshirt, boya lekeli siyah savaş pantolonu giymiş, ayağında hiçbir şey yok, bolca gümüş küpe takmış ve bana göre oldukça ağır bir akşamdan kalma hali var. Aislinn Murray ile ya da benim beklediğimle hiçbir ortak yanı yok.

Kimliklerimizi çıkardık ve hazırız. "Ben Dedektif Garda Stephen Moran," diyor Steve, "ve bu da ortağım, Dedektif Garda Antoinette Conway." Ve bir ara veriyor. Orada her zaman bir boşluk bırakırsınız.

Lucy kimliklere bakmıyor bile. Keskin bir sesle, "Aislinn mi?" diyor. İşte bu yüzden ara verirsiniz: İnsanların bu araya ne söyleyecekleri inanılmazdır.

Steve, "Birkaç dakika içeri girebilir miyiz?" diyor.

O zaman kimliklere bakar; onları kontrol etmek veya bir karar vermek için zamanını alır. Sonra: "Evet," der. "Tamam. Girin." Ve dönüp merdivenlere doğru yürür.

Dairesi birinci katta ve haklıydım, fena değil: bir tarafında küçük bir oturma odası ve mutfak, diğer tarafında yatak odası ve tuvaletlere açılan iki kapı var. Dün gece misafirleri varmış – sehpanın üstünde ve altında boş teneke kutular, havada kalın bir duman tabakası – ama ondan önce bile burası Aislinn'in evine hiç benzemiyordu. Perdeler, sicim ile birbirine dikilmiş eski kartpostallardan yapılmış, mobilyalar ise ezilmiş ahşap bir sehpa ve Meksika tarzı dokunmuş örtülerle kaplı birkaç eğri büğrü kanepeler, ayrıca televizyonun yanındaki kablo makarasının üzerinde dört adet 1970'lerden kalma telefon ve doldurulmuş bir tilki var. Kimse burayı bir uygulama üzerinden sipariş etmedi.

Steve ve ben, yüksek kanatlı pencereye sırtını dayayan kanepelere oturduk, Lucy'yi ise yüzüne vuran gün ışığına maruz bırakarak. Defterimi çıkardım, ama öne doğru eğildim, Steve'e bu sefer tamamen kenara çekilmeyeceğimi belli ettim. O'Kelly tam bir pislikti, Steve tanıklarla çok iyi anlaşır – Breslin kadar gösterişli değildir, ama hemen hemen herkesi kendi tarafında olduğuna inandırabilir – ama ben de eskiden oldukça iyiydim, çok da uzun zaman önce değil, ve Lucy beni kızdıracak gibi görünmüyor. Bu kız aptal değil.

"Evde başka kimse var mı?" diye sorar Steve. Bu konuşmadan sonra Lucy destek isteyecektir.

Lucy diğer kanepelere oturur ve ikimizi aynı anda görmeye çalışır. "Hayır. Sadece ben varım. Neden...?"

Temel tanık yüzünüz, yardım etmeye istekli, hikayeyi öğrenmek için can atan ve "Tanrım, umarım başım belaya girmez" karışımıdır. Popüler olmadığımız mahallelerde standart varyasyonunuz, o saçmalığı yapamayacak kadar yaşlı olan insanlar da dahil olmak üzere, somurtkan bir genç tarzı kambur duruş ve bakışlardır. Lucy bunların hiçbirini yapmıyor. Dik oturuyor, ayakları harekete geçmeye hazır gibi yere basıyor ve gözleri çok açık. Lucy korkuyor

ve temkinli, ve temkinli olduğu şey tüm dikkatini çekiyor. Kahve masasında, polisleri içeri almadan önce boşaltması gereken yeşil cam bir küllük var. Steve ve ben onu görmemiş gibi davranıyoruz.

"Sadece birkaç şeyi teyit edeceğim," diyor Steve, rahat bir şekilde, ona en tehditkar olmayan gülümsemesini göstererek. "Sen Lucy Riordan'sın, 12 Nisan 1988 doğumlu ve Torch Tiyatrosu'nda çalışıyorsun. Hepsi doğru, değil mi?"

Lucy'nin sırtı gerginleşiyor. Kimse, bize söylemedikleri şeyleri bilmemizden hoşlanmaz, ama o bunu çoğu kişiden daha da az seviyor. "Evet. Teknik müdürüm."

"Ve Aislinn Murray ile arkadaşsınız. Yakın arkadaşlar."

"Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz. Ne oldu?" "Aislinn öldü" diyorum.

Bu benim düşüncesizliğimden değil. Kapıyı açışından sonra, onun tepkisini net bir şekilde görmek istiyorum.

Lucy bana bakıyor. Yüzünde o kadar çok ifade var ki, hiçbirini okuyamadım. Nefes almıyor.

Kötü niyetle değil, "Günün böyle başlamasına üzuldüm" diyorum.

Lucy, sehpanın üzerindeki Marlboro Lights paketini alır ve izin istemeden bir tane çıkarır. Elleri bile aktif görünüyor: güçlü bilekler, kısa tırnaklar, çizikler ve nasırlar. Bir saniye için çakmağın alevi sıçrar ve titrer; sonra kontrolü ele alır ve sigarayı sertçe çeker.

"Nasıl?" diye soruyor.

Başı eğik, beyaz sarı saçları yüzünü gizliyor. "Henüz kesin bir cevap yok, ama ölümü şüpheli olarak değerlendiriyoruz" diyorum.

"Bu, birinin onu öldürdüğü anlamına geliyor. Değil mi?" "Öyle görünüyor. Evet."

"Siktir," diyor Lucy, alçak sesle - bunu söylediğinin farkında olmadığına eminim. "Ah, siktir. Ah, siktir."

Steve, "Neden Aislinn için burada olduğumuzu düşündün?" diyor.

Lucy başını kaldırır. Ağlamıyor, bu bir rahatlama, ama yüzü iğrenç bir beyazlıkta; gözleri görme zorluğu çekiyormuş ya da kusmamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Ne?" der.

"Kapıya geldiğinde, 'Aislinn mi?' dedin. Neden böyle düşündün?"

Sigara titriyor. Lucy sigaraya bakıyor, parmaklarını sıkıca kıvrarak sigarayı sabit tutmaya çalışıyor. "Bilmiyorum. Öyle dedim işte."

"Düşün. Bir nedeni olmalı."

"Hatırlamıyorum. Aklıma öyle geldi."

Bekliyoruz. Duvarlarda borular uğulduyor ve inliyor; üst katta bir adam sıcak suyla ilgili bir şeyler bağılıyor ve biri zeminde koşarak geçiyor, kartpostal perdeleri titriyor. Lucy'nin yanındaki kanepede, altına "prensес buttercup" yazan bir Rizla ile Homer Simpson peluş oyuncak var. Dün gece güzel bir geceydi. Lucy o oyuncağı bir dahaki sefere gördüğünde, onu çöp kutusunun dibine atacak.

Uzun bir dakika sonra, Lucy'nin omurgası yeniden yerine oturur. Ağlamayacak ya da kusmayacak, en azından şimdilik; yapacak başka işleri var. Bize yalan söylemeye karar verdiğinden eminim.

Kül tablasındaki sigara izmaritlerini bile fark etmeden külleri silkeliyor. Dikkatlice, hissederek konuşuyor: "Aislinn, Rory adında biriyle çıkmaya başladı. Dün gece ona akşam yemeğı pişiriyordu. Rory ilk kez onun evine gelmişti; daha önce sadece halka açık yerlerde buluşmuşlardı. Sen polis olduğunu söylediğinde aklıma gelen tek şey buydu: orada bir şeyler ters gitmiş olmalı. Yani, benimle konuşmak istemenin başka bir nedeni olabileceğini düşünemedim."

Saçmalık. Aklıma gelen yarım düzine neden var – esrar, komşulardan gelen gürültü şikayeti, dışarıda sokak kavgası ve tanığa ihtiyacımız var, başka bir dairede aile içi şiddet, daha sayabilirim – ve Lucy de aynısını yapabilir. İşte yalan bu.

"Evet," diyorum. "O konuda. Dün akşam, sen ve Aislinn akşam yemeğı randevusu hakkında mesajlaşıyordunuz." Lucy ne dediğini hatırlamaya çalışırken, ihtiyatı bir kademe artıyor. "Aislinn'e" – not defterimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum – "dikkatli ol, tamam mı?" dedin. Neden?

"Dediğim gibi. Onu çok uzun süredir tanıımıyordum ve evde onunla baş başa kalacaktı."

Steve şaşkın bir ifadeyle "Bu biraz paranoyakça değil mi?" diyor.

Lucy'nin kaşları havaya kalkıyor ve Steve'e düşmanmış gibi bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Ona sütyenine dolu bir silah koymasını söylemedim. Sadece evinde yabancı bir adam varken dikkatli olmasını söyledim. Bu paranoyaklık mı?"

"Bana temel sağduyu gibi geliyor," diyorum. Lucy minnetle bana dönüyor ve saldırısından vazgeçiyor. "Ben de arkadaşşıma aynı şeyi söyledim. Rory ile tanıştın mı?"

"Evet. Aslında ikisi tanıştığında ben de oradaydım. İşten tanıdığım Lar adlı bir adam, Dublin tiyatrolarının tarihi hakkında bir kitap yayınladı ve kitabın lansmanı Rory'nin işlettiği kitapçıda yapıldı – Ranelagh'daki Wayward Bookshop mu? Torch'tan bir grup arkadaşla gittik ve Aislinn'i de gelmesi için ikna ettim. Bence bir gece dışarı çıkması gerekiyordu."

Bu, istediğimden daha fazla bilgi. Bu, en eski tekniklerden biridir.

– Tanığı birinizle kızdırırsanız, diğerine fazladan ceza verir.

– Steve ve ben bunu sık sık yaparız, ama çoğunlukla tam tersini yaparız. Uzun zamandır ilk kez iyi polis olmanın tadını çıkarırken, notları Steve'e bırakıyorum. "Aislinn ve Rory birbirlerine aşık oldular," diyorum.

"Hem de nasıl. Lar kitaptan bir bölüm okudu ve kitapları imzaladı, geri kalanımız da etrafta dolaşıp bedava şarap içiyorduk, Aislinn ve Rory konuşmaya başladılar. Neredeyse bir köşeye çekildiler, öpüşmediler falan, sadece konuşup güldüler. Bence Rory bütün gece orada kalırdı, ama Ash'in erkeklerle çok uzun süre konuşmama kuralı var..."

Lucy sözünü kesip gözlerini kırıştırıyor. Bu filtre yüzünden – Tanrı korusun, zavallı tatlı Ash hakkında kötü şeyler düşünmemiz gerekmez – ama ne demek istediğini biliyorum: Kurallar. "Erkek onun ondan hoşlandığını anlarsa diye," diyorum, sanki bu çok mantıklıymış gibi başımı sallayarak.

"Evet. Aynen öyle. Bilmiyorum, nedense bu kötü bir şey." Lucy omzunu ve ağzını büküyor, ama bu sevgi dolu bir hareket, kötü niyetli değil. "Yaklaşık bir saat sonra Ash bana koşarak geldi ve şöyle dedi: 'Aman Tanrım, o çok tatlı, çok komik, çok ilginç ve çok *sevimli*, çok eğleneliydi...'" Ona numarasını verdiğini ve şimdi konuşacak başka birini bulması gerektiğini söyledi, bu yüzden benimle ve iş arkadaşlarımla kaldı, ama gecenin geri kalanını "Bana bakıyor mu? Şimdi ne yapıyor, bana bakıyor mu?" diyerek geçirdi. O da hep bakıyordu. İkisi de tamamen aşık olmuştu."

"Lar kim?" dedim. "Kitap tanıtımı ne zaman yapıldı?"

"Lar Flannery – Laurence. Aralık başında oldu, tam tarihi hatırlamıyorum. Pazar gecesi idi, böylece tiyatrocular da gelebilirdi."

"Ondan sonra Rory ile tekrar görüştün mü?"

"Hayır, hepsi bu kadar. Aislinn onu sadece birkaç kez görmüştü. Yavaş yavaş ilerliyordu." Lucy başını sigarasına eğdi ve uzun bir nefes çekti. Az önce onun sakladığı şeyi az farkla kaçırdık. Sessizliğe büründük, ama bu sefer o hiçbir şey söylemedi.

. Bunun yerine, "Sen... ? Yani, sence Rory... ?" diye sorar.

Soru gayet doğal, ama birdenbire sesi dolup taşıyor ve benim anlayamadığım şeyler söylüyor, ve kâkülleri altındaki gözlerinin parlaması çok hızlı ve çok kararlı. Bu, onun için olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyor, ya da daha acil bir şey ifade ediyor.

Steve, "Ne düşünüyorsun? Senin tahminlerin arasında o var mı?" diyor.

"Bir tahminim yok. Dedektifler sizsiniz. O sizin baş şüpheliniz mi, ya da her ne diyorsanız?"

"Rory'de dikkatini çeken belirli bir şey var mıydı?" diye soruyorum. "Onu dikkat edilmesi gereken biri gibi gösteren bir şey?"

Lucy tekrar sormak için kıpırdanıyor, ama daha iyisini biliyor. Akıllı, yetenekli ve hızlı düşünmeye alışkın: Ne saklıyorsa, onu öğrenebilsek şanslıyız. Sigara içmeye devam ediyor. "Hayır. Hiçbir şey. İyi birine benziyordu. Biraz sıkıcıydı - en azından ben öyle düşünmüştüm - ama Ash açıkça benim görmediğim bir şey görmüştü, yani..."

"Onun onu korkuttuğuna dair bir şey söyledi mi hiç? Baskı yaptığını? Onu kontrol etmeye mi çalıştın?"

Lucy başını sallıyor. "Hayır. Cidden. Öyle bir şey olmadı, hiç. Her zaman onun ne kadar sevimli olduğunu, onun yanında ne kadar rahat olduğunu ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığını anlatırdı. Sen ne düşünüyorsun..."

"O zaman sana dürüst olacağım, Lucy. Aislinn için bu kadar endişelenmen mantıklı değil. Ona dikkatli olması için mesaj atman, evet, tabii, bunu anlayabiliyorum. Ama bize bir bakıp, onun için burada olduğumuzu anlamam? Bana Rory'nin iyi bir adam gibi görüldüğünü, tehdit oluşturmadığını söylediğin halde? Hayır. Biz geldiğimizde, aşağıdaki adamın uyuşturucu satıp satmadığını, dün gece dışarıda birinin bıçaklanıp bıçaklanmadığını, ailenizden birinin soyulup soyulmadığını veya araba çarpıp çarpmadığını merak etmeliydin. Aklının hemen Aislinn'e gitmesi mümkün değil. Tabii bize söylemediğin bir şey yoksa."

Lucy'nin sigarası bitti. Yavaşça küllükte söndürüyor, ama zaman kazanmaya çalışmıyor; karar veriyor. Pencereden gelen ışık giderek artıyor; ona acımasızca vuruyor, sıra dışı güzelliğini yok ediyor, onu beyaz teninde göz altı torbaları ve maskara lekeleriyle baş başa bırakıyor.

"Bir bardak su içsem olur mu? Başım çok ağrıyor" diyor. "Sorun değil" diyorum. "Acelemiz yok."

Bize sırtını dönerek mutfaktaki musluğu açıyor; ellerini suyla doldurup yüzünü ellerinin içine gömüyor, omuzları bir kez kalkıp inerken öylece kalıyor. Bir elinde bir bardak suyla geri geliyor, diğer eliyle yüzündeki suyu siliyor ve biraz daha canlı görünüyor. Oturduğunda, "Tamam. Sanırım Ash başka biriyle görüşüyordu. Rory'nin yanı sıra." diyor.

Gözleri yine parladı, tepkilerimizi kontrol ediyordu, çok şiddetli bir niyetle. Steve ve ben birbirimize bakmıyoruz, ama düşüncelerimizin bakışlar gibi birbirine uyduğunu hissedebiliyorsunuz. Steve, *"Biliyordum, burada bir tuhaflık olduğunu biliyordum"* diye düşünüyor; ben ise *"Bugün koşuya çıkmamın imkanı yok"* diye düşünüyorum.

Steve, "Adı neydi?" diyor.

"Bilmiyorum. Hiç söylemedi." "İlk adı bile mi?"

Lucy, saçları öne düşecek kadar sertçe başını sallıyor. Saçlarını tekrar geri itiyor. "Hayır. Başka biriyle görüştüğünü bile söylemedi. Sadece içimden bir his; kesin bir şey bilmiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum. "Anladım. Bu hissi sana ne verdi?"

'Sadece bazı şeyler. Son birkaç ayda, Ash Rory ile tanışmadan çok önce, ona bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini sorardım ve o da hayır, gelemeyeceğini söylerdi, ama neden gelemeyeceğini açıklamazdı. Normalde "Gelemem, Pilatesim var" falan derdi. Ya da evet derdi, sonra son dakikada bana "Planlar değişti, yarın yapabilir miyiz?" diye mesaj atardı. Esas olarak, daha az ortalıkta görünmeye başladı. Saçını ve tırnaklarını daha sık yaptırmaya başladı, her zaman mükemmeldi. Birisi daha az ortalıkta görünmeye ve daha bakımlı olmaya başladığında... Lucy omuz silkiyor. "Çoğunlukla yeni bir ilişki demektir."

Aislinn, Rory ile restoran randevusunu birkaç saat kala iptal etti. Ona kimin patron olduğunu gösterdiğini düşündüm.

Aislinn'in mutfağında Steve bana ocağı gösterdiğinde hissettiğim o zayıf nabız tekrar hissediyorum. Açlık gibi, dans müziği gibi bir nabız: ufukta, uzaklarda, çekici bir şey. Steve'in kanında da bu nabzın attığını hissedebiliyorum.

"Bu ne zamandır böyle?" diye soruyor.

Lucy, bardağındaki buğuda ince çizgiler çiziyor ve ya gerçek cevabı ya da bize vermek istediği cevabı düşünüyor. "Belki beş ya da altı ay önce. Yazın sonlarına doğru."

"Nerede tanışmış olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı? İş yerinde mi? Barda mı? Hobilerinde mi?" "Hiçbir fikrim yok."

"Aislinn senin dışında kimlerle takılıyordu?"

Lucy omuz silkiyor. "Bazen iş arkadaşlarıyla içmeye giderdi. Çok fazla arkadaşı yok." "Peki ya hobiler? Hiç hobisi var mıydı?"

"Ciddi olanlar değil. Son birkaç yıldır bir sürü akşam kursuna gidiyor: bir süre salsa yaptı, sonra imaj ve stil konusunda bir şeyler öğrendi, biraz İspanyolca öğrendi... Geçen yaz sanırım aşçılık kursuna gidiyordu. İnsanları seviyordu, ama hiçbir erkek hakkında özel olarak konuşmadı. Hiç kimseyi çok sık bahsetmedi, öyle bir şey olmadı."

Aislinn Murray gittikçe daha komik konuşuyor. "Lucy, sana söylemeliyim ki bu bana oldukça tuhaf geliyor. Sen ve Ash çocukluğunuzdan beri en iyi arkadaşınız, ama o sana erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey anlatmıyor mu?" diyorum.

Gözleri dikkatle bana bakıyor. "Çocukluğumuzdan beri arkadaşız dedim. *En iyi* arkadaş olduğumuzu demedim."

"Hayır mı? O zaman neydiniz?"

"Arkadaş. Okulda birlikte takılırdık, büyüdüğümüzde de iletişimimizi sürdürdük."

Vulcan *zihin* birleşmesi falan yaşamadık."

Steve'in yüzünde endişe ve sitem karışımı bir ifade belirir. "Adını nasıl öğrendiğimizi biliyor musun? Aislinn seni acil durumlarda aranacak kişi olarak kaydetmişti. Böyle bir seçim yaparken, seni önemseydiğini düşündüğün birini seçersin."

Lucy, suçlayıcı bakışlardan kaçmak için başını çevirir. "Annesi birkaç yıl önce öldü, babası yok, tek çocuk. Başka kimi yazacaktı ki?"

Yine yalan söylüyor. Nedense arkadaşlıklarını ayakkabısına yapışmış bir kalıntı gibi göstermeye çalışıyor, ama Aislinn'in aptal kurallarından bahsederken sesindeki sıcaklık başka bir şey söylüyor. "Aislinn'in en sık mesaj attığı ve aradığı kişi de sensin. Dediğin gibi, onun pek arkadaşı yoktu. Seni en yakın arkadaş olarak görüyordu, tamam mı? Senin aynı şekilde hissetmediğini biliyor muydu?"

"Biz arkadaşız. Ben de öyle *söyledim*. Sadece, birbirimizin cebinde yaşamıyoruz diyorum. Birbirimizin hayatı hakkında her şeyi bilmiyoruz. Tamam mı?"

"Peki, Aislinn'in hayatı hakkında her şeyi kim bilebilir? Sen değilsen, en iyi arkadaşısı kimdi?"

"Senin kastettiğin gibi bir arkadaşısı yoktu. Bazı insanların yoktur."

Sesi giderek sertleşiyor. Onu rahat bırakıyorum: Kendini zorlukla tutuyor ve şu anda bizim önümüzde parçalanmasını istemiyorum. "Her neyse," diyorum. "Ben biriyle çıkmaya başladığımda, en yakın arkadaşlarım olmasalar bile arkadaşlarıma söylerim. Sen söylemez misin?"

Lucy bir yudum su içip kendini topladı. "Evet. Tabii. Ama Aislinn söylemedi."

"Rory hakkında, onun ne kadar harika biri olduğunu sana anlatmak için can attığını söylemiştin. Ondan önceki diğer erkek arkadaşlarından bahsetti mi? Onları sana tanıttı mı?"

"Evet. Yani, onun biriyle çıkmayalı birkaç yıl oldu, ama evet, onunla tanıştım."

"Onun hakkında konuşmak, senin onun hakkında ne düşündüğünü görmek istedi, hepsi bu. Değil mi?"

"Evet."

"Ama bu sefer değil." "Hayır. Bu sefer değil."

Steve sorar, "Neden öyle düşündün?"

Lucy, su bardağını, pantolonunun dizindeki mor boya lekesine sürter, tırnağıyla kazır. "Adamın evli olduğunu düşündüm. Sen düşünmez miydin?" der.

Bana bakıyor. "Benim de ilk düşüncem bu olurdu, tamam. Ona sordun mu?" diyorum.

"Bilmek istemedim. Bana kalırsa, bir ilişkisi olan herkes benim için yasak bölgedir ve Ash bunu bilir. İkimiz de bu konuyu konuşmak istemedik. Sadece kavgaya dönuşürdü."

"Yani evli bir adamla görüşmek onun için sorun olmayabilirdi diyorsun. Onlar onun için yasak değildi."

Mor boya pul pul dökölüyor. Lucy parmak uçlarıyla onu ovuşturarak leke haline getiriyor. "Bu onu ev yıkıcı bir vampir avcısı gibi gösteriyor. O öyle biri değil. Hiç de değil. O sadece... çok kararsız. Birçok konuda. Anlatabildim mi?" Bana hızlıca bir bakış atıyor. Başımı sallarım. Yüzü buraya geldiğimizden beri daha yaşlı görünüyor, kenarları aşağı doğru sarkmış. Bu konuşma onu çok yoruyor. "Ve eğer diğer kişi tamamen eminse, çoğu zaman onun muhtemelen haklı olduğunu düşünür. Evet, onun evli bir adamla birlikte olabileceğini anlayabiliyorum. Bunu

bunun sorun *olmadığını* düşündüğü ya da umursamadığı için *değil*, adamın ona bunun sorun *olmayabileceğini* ikna ettiği için."

"Anladım," diyorum. Aislinn'in kurban, Lucy'nin de tanık olması beni mutlu ediyor, tersi olmasaydı. Bu noktada Aislinn'in kafasına bir şeylerle vurmuş olurum.

"O zaman Rory ile iyi anlaşınca çok memnun olmuş olmalısın," diyor Steve. "Hoş bir bekar, ikinizin arasında gerginlik yaratacak hiçbir şey yok, Aislinn'e sorun çıkaracak hiçbir şey yok. Değil mi?"

"Evet." Ama bundan önce bir saniye kadar bir gecikme var. Lucy'nin bize söylemediği başka bir şey daha var.

"Rory ile çıkmaya başlamadan önce diğer adamla ilişkisini bitirdiğini hissettin mi? Yoksa ikisiyle de aynı anda mı çıkıyordu sence?" diyorum.

"Nereden bileyim? Dediğim gibi..."

"Sosyal planları konusunda hala belirsiz miydi? Hala son dakikada randevularını iptal ediyor muydu?"

"Sanırım. Evet, öyleydi."

"Demek bu yüzden Aislinn için endişeleniyordun?" diyorum.

Lucy hala boya lekeleriyle uğraşıyor, dirsekleri uyluklarında ve başı eğik. "Herkes endişelenirdi. Yani, iki erkekle birden flört etmek, biri evli... Bu iyi bitmeyecek. Ve Ash... O birçok yönden gerçekten naif. Bunun oldukça riskli bir durum olduğunu fark etmezdi. Sadece bunun farkında olmasını istedim."

Bu daha mantıklı geliyor, ama yeterli değil. "Rory'nin alarm zillerini çaldırmadığını söyledin," diyorum. "Peki ya diğer adam?"

"Onun hakkında alarm zillerini çaldıracak hiçbir şey bilmiyorum. Dediğim gibi. Sadece tüm bu durumdan hoşlanmadım."

Gerginleşiyor, dirseklerini uyluklarına bastırıyor. Neyi konuşuyorsak, bu kadar yaklaşımdan hoşnut değil. Ben de hoşnut değilim. Lucy aptal değil; bu konuyu şakaya çevirmenin sırası olmadığını bilmeli. "Bu, kapına geldiğimizde aklının neden hemen Aislinn'e gittiğini açıklamıyor. Tekrar denemek ister misin?" diyorum.

Sesimin keskinliği dirseklerini daha da sertçe bastırmasına neden oluyor. "İşte bu yüzden. Başka ne olabilirdi ki? Belki benim hayatım çok sıkıcıdır, ama tanıdığım çoğu insan, gerçek *dedektifleri* kapıma getirecek bir şey yapmaz."

Saçmalıklara tahammülüm gittikçe azalıyor. "Tamam," diyorum. Eğilip küllüğü itiyorum, Lucy'ye doğru kayıyor ve kokuşmuş külün küçük bir bulutu

ışığa yükselir. "Dediğim gibi: tekrar dene."

Lucy başını kaldırır ve bana yepyeni bir tür ihtiyatlı bakış atar. Steve yanımda ağırlığını değiştirir. O hareketi tanıyorum: *Bırak*.

Dirseklerimle kaburgalarına yumruk atmayı düşünüyorum, ama gerçek şu ki, o haklı. Lucy ile iyi anlaşıyordum ve bunu sonsuza kadar mahvetmek üzereyim. Daha nazik bir şekilde, "Bu konuda bir şey yapmayı planlamıyoruz. Sadece Aislinn ile ilgileniyoruz," diyorum.

Tedirgin bakış kaybolur, ama tamamen değil. Steve, en mutlu olduğu İyi Polis koltuğuna geri döner ve "Bize ondan biraz bahset. Nasıl tanıştınız?" der.

Lucy bir sigara daha yakıyor. Nikotini seviyorum. İşler zorlaştığında tanıkları rahatlatıyor, kurbanın arkadaşlarının ve ailesinin dağılmasını önlüyor, şüphelileri istediğimiz kadar tedirgin edip, tekrar sakinleşmelerini istediğimizde onlara anında sakinleştirici hap atabilmemizi sağlıyor. Sigara içmeyenler iki kat daha zahmetlidir; onların duygularını ayarlamak için başka yollar bulmak gerekir. Bana kalsaydı, cinayetlere karışan herkes günde bir paket sigara içiyor olurdu. "Ortaokula başladığımızda. Yani on iki yaşındayken."

"Aynı yerden geliyorsunuz, değil mi? Orası neresi?"

"Greystones."

Dublin'in hemen dışında; küçük bir kasaba, ama Lucy ve Aislinn'in başka kimse olmadığı için değil, kendi istekleriyle birlikte takıldıkları kadar büyük bir kasaba. Steve sorar, "O zamanlar Aislinn nasıldı? Onu tek kelimeyle tanımlamak zorunda olsaydın, ne seçerdin?"

Lucy düşünür. O sevgi, yüzünü yine ısıtır. "Utangaç. Çok utangaç. Yani, bu onun en önemli özelliği değildi, kesinlikle değil, ama o zamanlar diğer her şeyi gölgede bırakıyordu."

"Özel bir nedeni var mı? Yoksa sadece öyle miydi?"

"Kısmen onun kişiliği ve yaşı yüzündendi. Ama bence asıl nedeni annesiydi."

"Öyle mi? Nasıl biriydi?" Steve'in tanıklarla iyi geçindiğini kastettiğim şey budur. Kanepede öne doğru eğilmesi, başını eğmesi, sesindeki ton: ben bile onun gerçekten, kişisel olarak ilgilendiğine inanabilirdim.

"O kadın berbat durumdaydı," diyor Lucy. "Bayan Murray, Ash değil. Gerçekten berbat durumdaydı; terapiye gitmesi ya da ilaç alması gerekirdi. Ya da her ikisi de."

Steve başını sallıyor. "Ne kadar dengesizdi?"

"Ash, biz tanışmadan önce onun iyi olduğunu söyledi. Ama Ash neredeyse on yaşındayken, babası onları terk etti." Lucy, cinayet, esrar ve sakladığı her neyse ondan uzaklaştığımızı göre rahatlamış olmalıydı, ama parmakları hala sigarasını sıkıca tutuyor ve ayakları hala boya lekeli döşeme tahtalarına dayalı, sanki her an kaçması gerekebilirmiş gibi. "Nedenini tam olarak bilmiyorlardı. Babası söylemedi. Sadece... gitti."

"Ve bu, Bayan Murray'in kafasını mahvetti."

"Asla atlatamadı. Gittikçe kötüleşmeye başladı ve durduramadı. Ash, utanç duyduğunu söyledi; bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu." Lucy'nin ağzı yine sigarasının arasından kıvrıldı, ama bu sefer sıcaklık yoktu. "O nesil, bilirsin. Her şey bir şekilde kadının suçuymuş ve bunu anlamıyorsan, muhtemelen daha çok dua etmen gerekiyormuş. Ash'in annesi kendini herkesten kopardı. Hala alışverişe ve kiliseye gidiyordu, ama hepsi o kadardı. Biz tanıştığımızda, Ash iki yıldır hayatının çoğunu evde, sadece annesi ve televizyonla geçirmişti – o tek çocuktur. Annesinden çok korktuğum için oraya gitmek bile istemedim – yatak odasından ağlama sesleri geliyordu, ya da mutfığa girdiğinizde orada durmuş bir kaşığı izliyordu, ocakta bir şeyler yanıyordu ve perdeler her zaman kapalıydı, belki de biri pencereden onu görüp, bilmiyorum, onun hakkında kötü şeyler düşünmesin diye... Ve Aislinn orada *yaşamak* zorundaydı.

Steve "Go" düğmesine bastı. Lucy daha hızlı konuşuyor; biz onu durdurana kadar ya da yorgunluktan bitap düşene kadar konuşmaya devam edecek. "Küçük şeyler de vardı. Mesela, annesi dışarı çıkmadığı ve çok paraları olmadığı için, Ash'in kıyafetleri hep yanılttı – okulda diğerlerinin giydiği kıyafetlerden hiçbiri onda yoktu; hep iki yıl öncesinin modası geçmiş ve ona yakışmayan ikinci el dükkanlarından alınmış kıyafetlerdi. Ona kıyafetlerimi verirdim, ama bedenlerimiz farklıydı – bu da Aislinn'in güvensiz olmasının bir başka nedeniydi: o her zaman şişman değildi, ama biraz fazla kiloluydu – ve annem bazen ona kıyafet alırdı, ama biz dört kişiyiz, bu yüzden yapabileceği şeyler sınırlıydı, anlarsın ya? Büyük bir sorun gibi gelmeyebilir, ama on iki yaşındaysan ve herkes babanın evi terk ettiğini ve annenin rayından çıktığını biliyorsa, ihtiyacın olan son şey tuhaf biri gibi görünmektir.

Bunlar Steve'in sevdiği şeyler, benim ise temkinli yaklaştığım şeyler. O, bunların bize kurban hakkında bir fikir verdiğini düşünüyor. Ben ise bu filtreleri düşünüyorum. Lucy'nin henüz ortaya çıkarmadığımız en az bir planı olduğunu zaten biliyorum. Aislinn

Buraya varacağımız nokta tamamen Lucy'nin elinde; onunla istediği her şeyi yapabilir.

"Bu biraz kaba gelebilir Lucy, özür dilerim. Ama ikinizin neden arkadaş olduğunuzu anlamıyorum. Anlamaya çalışıyorum ama ikinizin ortak bir yanını bile bulamıyorum. Bu arkadaşlık nasıl yürüyordu?"

"Sanırım orada olmak gerekiyordu." Lucy yarı gülümsüyor; bana değil, gördüğü şeye. "Ortak noktalarımız vardı. Ben de okulda pek iyi vakit geçirmiyordum. Dışlanmış falan değildim, ama marangozluk ve elektrikle ilgileniyordum, bu yüzden patron kızlar bana bu konuda sataşıp lezbiyen diyorlardı, onlarla arkadaş olmak isteyenler de aynısını yapıyordu, büyük bir işkence sayılmazdı ama genel olarak okul çoğunlukla berbat. Ama Ash, değil mi? O benim harika olduğumu düşünüyordu – tam da herkesin beni eleştirdiği şeyler yüzünden. Diğer kızlara siktirip gitmelerini söylediğim ve onlar hoşlanmasa da istediğimi yaptığım için beni bir tür kahraman gibi, tamamen harika biri olarak görüyordu. Ash bunun şimdiye kadar gördüğü en havalı şey olduğunu düşünüyordu."

Gülümsemesi sefil bir şeye dönüşüyor. Kontrolünü geri kazanmak için sigarasından bir nefes çekiyor. "Ve evet, ilk başta onunla takılmamın bir nedeni, benim harika olduğumu düşünmesini sevmemdi, ama bir süre sonra onu sevdiğim için takılmaya başladım. İnsanlar onun aptal olduğunu düşünüyordu, ama bu sadece sana anlattığım şeyden kaynaklanıyordu, kendinden emin olmaması onu sanki ayak uyduramıyormuş gibi gösteriyordu. O hiç de aptal değildi. Aslında çok zeki biriydi."

Steve büyülenmiş bir şekilde başını sallıyor. Ben de ilgileniyorum, ama o şekilde değil. Lucy, Aislinn'i, ya da en azından onun Aislinn'i tanımamızı istiyor; bunu çok istiyor. Bazen böyle olur: arkadaşlar ve aile, bize kutsal bir masumiyeti dayatmak isterler, böylece tüm suçun kurbanda olduğunu düşünmeyelim. Genellikle bunu, en azından kısmen kurbanın suçu olduğunu düşündüklerinde yaparlar. Aislinn'in evli bir adamla yatması, Lucy için bunu yapmak için yeterli olabilir, ya da daha fazlası olabilir.

"Ve o, boktan şeyleri bile komik hale getirebilirdi. Mesela sınıfımızdaki bir kaltakla kavga ederdim ve sonrasında sinirlenip adrenalin dolardım, "O salak kendini ne sanıyor, suratına bir yumruk atmalıydım..." Ash kıkırdamaya başlar, ben de "*Ne? Komik* değil ki!" derdim ve ona kızmak üzereydim; ama o, "Harikaydın, sanki küçük, öfkeli bir kedi gibi korkunç, pis bir sırtlanı kovalıyordun" derdi ve benim başımın üstünde zıplayıp bir şeye yumruk atmaya çalıştığımı taklit ederdi

"Onun kaçacağını sandım, sen onun ayak bileklerini ısırırken o bir köşede saklanıp yardım isteyecekti, herkes etrafında toplanıp senin adını haykıracaktı..." derdi. Ve birdenbire ben de gülmeye başladım ve tüm olanlar artık o kadar da önemli gelmezdi. O kadar da önemli hissetmezdim.

Lucy gülüyor, ama gülüşünde gergin bir ses var, sanki aşağı doğru çeken acının ağırlığı altında zorlanıyormuş gibi. "O Ash'ti. O her şeyi daha iyi hale getirirdi. Belki de annesiyle çok fazla pratik yaptığı için, ikisi için de hayatı daha katlanılabilir hale getirmeye çalıştığı için; bilmiyorum. Ama kendisi için işleri daha iyi hale getiremediğinde bile, diğer insanlar için daha iyi hale getirirdi."

Lütfen, başka nereye gideceğimi bilmiyorum... O kadın hala Lucy'nin tarif ettiği on iki yaşındaki kızdı: tombul, güvensiz, kimseye yakışmayan ve kesinlikle ona yakışmayan kıyafetler giyiyordu. Ölen kadın ise tamamen farklı bir hikayeydi. "Onun için de işler daha iyiye gitti ama. Güzelliği ortaya çıktı, biraz stil kazandı, biraz özgüven kazandı. Değil mi?" diyorum.

Lucy sigarasını söndürdü, bardağını aldı ama içmedi. Şimdi geri günümüze döndüğümüze göre, dikkatlilik tekrar geri geliyor.

O diyor ki, "Olması gerektiği kadar çabuk değil. Okulu bitirdikten sonra bile evde yaşamaya devam etti – annesini bırakamayacağını düşünüyordu ve ben onun kalmasının çok kötü bir fikir olduğunu düşünsem de, onun bakış açısını anlayabiliyordum: Aislinn orada olmasaydı, muhtemelen annesi birkaç hafta içinde intihar ederdi. Bu yüzden birkaç yıl öncesine kadar Ash, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi her gece o eve gidiyordu. Bu onu...' Elindeki bardağı çevirerek, su yüzeyinde hareket eden ışığı izliyor. "Sanki bu onu büyümekten alıkoyuyormuş gibi. Bir işi vardı, ama okuldan mezun olduğumuzdan beri yaptığı işin aynısıydı. İşletmelere tuvalet kağıdı ve el sabunu satan bir yerde resepsiyonistti. Bu işin kendisi için sorunlu bir yanı yoktu, ama onun yapmak istediği iş değildi. Ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri yoktu; bunu düşünme şansı hiç olmamıştı. Onun için endişeleniyordum, anlıyor musun? Otuz, kırk yaşına geldiğimizde, Ash'in hala bu işe devam ettiğini ve annesine bakmak için doğruca eve gittiğini görebiliyordum, ve tüm hayatı... Lucy parmaklarını şıklatır, eli soluk güneş ışığına doğru uzanır. "Gitmiş. O da bunu görebiliyordu. Sadece ne yapacağını bilmiyordu."

"Peki ne değişti?" diye sorar Steve.

"Bayan Murray öldü. Üç yıl önce. Kulağa kötü gelecek ama bu Ash'in başına gelen en iyi şeydi."

"Ne yüzden öldü?"

"Yani, gerçekten intihar mı etti?" Lucy başını sallar. "Hayır. Beyin anevrizması vardı. Ash işten eve geldiğinde onu buldu. Tabii ki yıkılmıştı, ama bir süre sonra kendini toparlamaya başladı ve... sanki o anda gerçek hayatı başlamış gibiydi. Evi sattı ve Stoneybatter'da bir kulübe satın aldı. Çok kilo verdi, saçlarını boyattı, yeni kıyafetler aldı, dışarı çıkmaya başladı..." Aniden gülümsedi. "Hatta çok moda olan yerlere. Yani, bu kızı bir pint içmek için pis bir tiyatro pubına sürüklemek zorunda kaldığım kızdı ve birdenbire bir sosyal köşede okuduğu süper lüks bir kulübe gitmek istedi - ve kapı görevlisinin beni içeri almayacağını söylediğimde, "Seni giydiririm, benim kıyafetlerimi giyebilirsin, sorunsuz gireriz!" dedi.

Gülümseme genişledi. "Ve gerçekten de girdik. Benim tarzım değildi - marka giysiler giymiş serseriler kimin daha yüksek sesle bağırabileceğini yarışıyorlardı - ama sadece Ash'i izlemek için bile buna değdi. *Çok eğlendi.* Dans etti, serserilerden biriyle flört etti ve onu reddetti... Lunaparkta oynayan bir çocuk gibiydi."

Gülümseme kaybolur. Lucy derin bir nefes alır ve kendini kontrol etmeye çalışarak nefesini tıslayarak verir.

"O sadece ne yapmak istediğini bulma şansını yakalamıştı. Bunu bulmaya *haklı olduğunu* düşünmeye yetecek kadar kendine güvenmeye yeni başlamıştı. Yeni başlamıştı..."

Elde ediyordu, istiyordu, öyleydi. Lucy, Aislinn'i geçmiş zamana geçirdi. Anlamaya başlıyor. Her an çökebilir.

"İşinden ayrılacaktı. Maaşını harcayacak pek bir şeyi yoktu, bu yüzden bir sürü para biriktirmişti ve bir iki yıl ara verip bundan sonra ne yapmak istediğine karar verecekti. O..." Bir nefes daha aldı. "Seyahat etmekten bahsediyordu - İrlanda'nın dışına hiç çıkmamıştı - üniversiteye gitmekten bahsediyordu... Bu konuda *çok heyecanlıydı.* Sanki on beş yıllık komadan uyanmış gibi, güneşin bu kadar parlak olduğuna inanamıyordu. O..."

Lucy'nin sesi kırılır. Başını eğip başka bir boya lekesini kazımaya başlar, o kadar şiddetli bir şekilde ki, pantolonunun üzerinden bacağını kazıyormuş gibi görünür. Bizimle ne tür bir oyun oynuyorsa, bu onu çok yormuş.

Dizlerinin üzerine çökerek, "Nasıl...?" der. "Bunu yapan her kimse, ona ne yaptı?"

Ben, "Operasyonel nedenlerden dolayı ayrıntıları açıklayamayız. Bildiğimiz kadarıyla, acı çekmemiş." derim.

Lucy başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama konuşmıyor. Gözyaşları pantolonuna düşüyor ve koyu lekeler oluşturuyor.

Yapılması gereken doğru şey, ayrılmak, ilk keder dalgası onu yere serip morartırken ona mahremiyetini vermek. İkimiz de kıpırdamıyoruz. Neredeyse bir dakika dayanıyor, sonra hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Ona mendil verip su bardağını dolduruyoruz, yanında kalabilecek biri olup olmadığını soruyoruz, anlayışla başımızı sallayıp, yalnız kalmak istediğini söylediğinde olduğu yerde kalıyoruz. Tekrar konuşabilecek duruma geldiğinde, Aislinn'in eski sevgililerinin listesini yapmasını istiyoruz – on yedi yaşındayken iki haftalık bir yaz aşkı olan Jorge dahil olmak üzere üçü de; kız gerçekten çok çapkındı – ve kitap tanıtımında hatırladığı herkesin listesini. Lucy'nin dün akşam nerede olduğunu soruyoruz – sadece formalite icabı, kutuları işaretlemek için, herkese sormak zorundayız. Torch'taydı: saat altı buçukta tiyatroya geldi, saat ondan biraz sonra gösteri bitene kadar diğer insanların gözü önünde çeşitli işler yaptı, pub'a gidip birkaç içki içti, sonra sabah bir civarında ışık operatörü ve iki oyuncuyla birlikte eve geldi, onlar da sabah dört civarına kadar ortalıkta dolaşp bariz şeyleri yaptılar. Biz – yani gezginler – onun hikayesini kontrol edeceğiz, ama içinde tutarsızlık bulamayacağız.

Resmi kimlik kartlarını çıkarmak üzereyim ki Steve, "İşte kartlarımız" diyor ve bana bir bakış atıyor. Bir kart buluyorum ve susuyorum. "Resmi açıklamanızı yapmaya hazır olduğunuzda, bizden birini arayın."

Lucy kartların orada olduğunu bilmeden kartları aldı. "Bu arada, lütfen gazetecilerle konuşma. Ciddiyim. Önemli bir şey söylemediğini düşünsen bile, soruşturmaya ciddi zarar verebilir. Tamam mı?" dedim. Ürkütücü Crowley hâlâ zihnimin bir köşesinde duruyordu. Eğer biri onu bana saldıysa, Lucy'nin bilgilerine erişimi olan biri olmalıydı.

Lucy başını sallar, elinin tersiyle gözlerini siler – mendilleri bir süre önce bitirmiştir. Fark etmez; gözyaşları hala akmaya devam eder.

Ağlamaktan sesi kalınlaşmış bir şekilde şöyle diyor: "Bunu yapan her kimse... sanki küçük bir çocuğu öldürmüş gibi: daha hayatına bile başlamamış birini.

Hayatını tamamen elinden aldı. Bunu hatırlayabilir misin? Soruşturma yaparken?"

"Merak etme. Bu adamı yakalamak için elimizden geleni yapacağız" diyorum.

Lucy pes eder ve gözyaşlarının çenesinden damlamasına izin verir. Berbat görünür, gözleri şişmiş ve yarı kapalıdır, yanağında mor bir boya lekesi vardır. "Evet, biliyorum. Sadece... Bunu aklında tutabilir misin?"

"Tamam," diyorum. "Öyle yapalım. Ama karşılığında, bize söyleyebileceğin başka bir şey olup olmadığını düşünmeye devam etmeni istiyorum. Herhangi bir şey. Tamam mı?"

Lucy, ne kadar işe yararsa, başını sallar. İkimize de bakmıyor. Onu, dün gecenin kül gibi kalıntıları ile çevrili, boşluğa bakarken bırakıyoruz.

Biz yukarıdayken gün tam anlamıyla başlamış. Rathmines hareketli: öğrenciler akşamdan kalma tedavisi arıyor, çiftler dünyaya ne kadar aşık olduklarını göstermeye çalışıyor, aileler ölürsem ölürüm ama ailece vakit geçireceğiz diyor. Bir bakışta ikimiz de sabah sonrası girdabına düşüyoruz, vücudunuz birdenbire bütün gece uyanık kaldığınızı fark edip motoru kapatıyor ve yorgunluktan gevşıyorsunuz.

"Kahve," diyor Steve. "Tanrım, kahveye ihtiyacım var." "Korkak."

"Ben mi? Gözlerini kaparsan uykuya dalarsın. Yap hadi. Cesaretin varsa."

"Siktir git."

"Kahve. Ve yemek."

İş yerinde yemek yiyerek zamanımı boşa harcamaktan nefret ediyorum, günde iki kez alabileceğim bir besin hapi icat etmelerini sabırsızlıkla bekliyorum, ama o zamana kadar Steve ve benim bol bol yemeğe ihtiyacımız var. "Sıra sende," diyorum. "Litrelerce kahve servis eden bir yer bul."

Steve doğru olanı yapıyor: parlak, havalı chai ve cronut kafelerini es geçip, en küçük, en pis köşe dükkânını seçiyor ve bizi günün büyük bir kısmını geçirebileceğimiz kadar sosis, yumurta ve domuz pastırmasıyla doldurulmuş devasa tıbbi kalitede kahveler ve kahvaltılık rulolarla çıkıyor. Onları bir yan sokaktaki küçük bir parka götürüyoruz; hava bunun için çok soğuk, sanki doğru anı bekleyip boyunlarımıza karla karışık yağmur yağdırmak için hazır gibi, ama arabadan çıkmak en azından kimsenin bize sorun çıkarmayacağı anlamına geliyor.

radio, ve bir kahve dükkanında yapılmayacak bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Park, kıvrımlı demir bankları, düzgünce kesilmiş çitleri ve baharı bekleyen çiçek tarhlarıyla çok sevimli görünüyor, ta ki tekrar bakana kadar: çitin içinde bükülmüş kullanılmış prezervatif, korkulukta asılı mavi plastik torba ve içinden hoşuma gitmeyen bir şey çıkıyor. Burası gece hayatının da merkezi. Güneşli havalarda burası tıklım tıklım olurdu, ama hava durumu insanları temkinli tutuyor. Bir bankta, Tesco üniforması giymiş bir adam sigara içiyor, her nefes aldıktan sonra kimse onu görmediğinden emin olmak için başını çeviriyor ve bir çocuk scooterla somurtkan bir şekilde daireler çiziyor, annesi ise sızlanan bir bebek arabasını sallıyor ve telefonuna bakıyor. Çocuğun kafasında, kafasını yiyen bir tür dinazor gibi görünen bir şapka var.

Son zamanlarda üzerine işenmiş gibi kokmayan bir bank buluyoruz. Ceketimin yakasını kaldırıyorum ve kahvem yarısını bir yudumda içiyorum. "Haklıydın. Lucy ile konuşmak, buna değdi."

"Sanırım öyle, evet. Hâlâ Rory Fallon olabilir..."

Steve'e gözlerimi dikiyorum. "Öyle. Neredeyse kesin olarak öyle."

Steve kararsız bir şekilde başını salladı. Kağıt peçeteleri açıp paltosunun önüne serdi. Bunlar saldırı sandviçleri ve Steve iş kıyafetlerini çok ciddiye alıyor. "Belki. Ama geri kalanı her halükarda bilinmeye değer."

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum; kahve, çizgi filmlerdeki gibi göz kapaklarımı açtı. "En azından Aislinn'in evinin neden Çalışan Kız Barbie Oyun Evi gibi görüldüğünü biliyoruz. Ve Aislinn'in neden Rüya Randevusu Barbie gibi görüldüğünü. Kadın hiçbir şeyden haberi yoktu; dergilerden kim olması gerektiğini bir araya getiriyordu."

Steve diyor ki, "Öyle biri, savunmasızdır. Gerçekten savunmasızdır."

"Hadi canım. Rory, Çin büyükelçiliğinden daha fazla kırmızı bayrağı olan tam bir psikopat olabilirdi, ama doğru markaları giyip ona paltosunu giymesine yardım ettiği sürece, Lucy onu üçüncü randevuda yine akşam yemeğine davet ederdi. Çünkü yapılması gereken budur."

"Lucy cahil değil," diyor Steve. "Eğer o kırmızı bayraklarla kaplı olsaydı, Lucy onları fark ederdi."

"Bu arada," diyorum. Kahvaltılık sandviç çok lezzetli, kalın domuz pastırması, yağ ve yumurta sarısı her yere yayılmış; enerjimin geri geldiğini hissedebiliyorum. "Lucy hakkında ne düşünüyorsun?"

"Akıllı. Korkmuş." Steve önlüğünü düzeltmeyi bitirir. Kahve fincanını tezgaha koyar ve sandviçinin ambalajını açmaya başlar. "Bir şey saklıyor."

"Çok şey saklıyor. Ve bu mantıklı değil. Eski arkadaşlar en iyi arkadaşlar değildir, hayır, o tür arkadaşlar değildir gibi saçma sapan ayrıntıları unut gitsin; Aislinn'i çok önemsiyordu. Öyleyse ne oluyor? Adamın yakalanmasını istemiyor mu?"

"Sence Aislinn'in evli kocası hakkında söylediğinden daha fazlasını mı biliyor?"

"Bu evli adamın gerçekten var olduğuna dair sadece Lucy'nin sözüne güvenebiliriz." Sesimizi alçaltıyoruz; Tesco çalışanı ve bebek arabalı anne bizim burada olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor, ama ne olacağı belli olmaz. "Bize çürütemeyeceğimiz hiçbir bilgi vermemeye çok dikkat etti, fark ettin mi? İsim yok, tarif yok, tarih yok, tanışmış olabilecekleri yer yok, hiçbir şey yok."

Steve ekmeğini kucağında açmış, üzerine dikkatlice kahverengi sos sürüyor. "Sence onu o anda uydurdu mu? Neden, ama?"

"Rory'nin baş şüphelimiz olup olmadığını çok fazla önemsiyor. Sadece arkadaşına bunu kimin yaptığını bilmek istemiyor, özellikle Rory'yi araştırıp araştırmadığımızı da bilmek istiyor."

"Evet." Steve son kahverengi sosu ağzına sıkıyor ve paketi bankın yanındaki çöp kutusuna atıyor. "Onun evet mi hayır mı diye umduğunu anlayamadım ama. Bize doğrudan Rory'nin adını verdi, dün gece Aislinn'in evine gideceğini söyledi; ama ondan sonra..."

'Doğru. Bize onun adını ve randevuyu vermek büyük bir mesele değildi: bizim bunu zaten bildiğimizi ya da her an öğrenebileceğimizi biliyordu. Ve ondan sonra, onun ne kadar iyi bir adam olduğu, ondan hiçbir zaman tehditkar bir hava almadığı, Aislinn'in onunla ne kadar mutlu olduğu hakkında konuştu. Hepsi doğru olabilir; belki de gerçekten onun yapmadığını düşündüğü için bizi ondan uzaklaştırmaya çalışıyor, gerçek suçlu kaçarken bizim zamanımızı boşa harcamamızı istemiyor. Ama Rory'ye olan duygularının, iddia ettiği kadar yok olup olmadığını merak ediyorum.

Steve kaşlarını kaldırdı. "Onu biraz sıkıcı buluyordum, ama Ash belli ki benim görmediğim bir şey görmüştü..."

Evet, bu konuda da sadece Lucy'nin sözüne güvenebiliriz. Bildiğimiz kadarıyla, o da Aislinn kadar Rory'den hoşlanıyordu. Bildiğimiz kadarıyla, aslında Aislinn'in arkasından onunla görüşüyordu.

"Az önce söyledik: Aislinn'i çok önemsiyordu."

"Ve nedense bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor. Suçluluk duygusu olabilir." Kahvemi yudumlarım. "Kendisinin de dediği gibi, bu aşk üçgeni olayı çok kötü sonuçlanabilir."

"Onun bir mazereti var," diye işaret etti Steve.

"Evet, ayrıca şok gerçektir. Lucy bizim aradığımız kadın değil. Ama mazereti, Rory'ye mazeret sağlayamayacağı anlamına geliyor. Yani, herhangi bir nedenle onu kurtarmak istiyorsa, yapabileceği tek şey, bizim peşine düşeceğimiz gizemli başka bir adam bulmak."

Steve çiğner ve düşünür. "Lucy ve Rory'nin numaralarını, Facebook hesaplarını, e-postalarını çapraz kontrol edip, iletişim halinde olup olmadıklarını göreceğiz. İletişim halinde olmadıkları için bu bir şey kanıtlamaz; Lucy hala ona aşık olabilir."

"Evet." Dinozor çocuk, scooterında dengede durarak bizim sandviçlerimize bakıyor. O geri çekilene kadar ona sert bir bakış atıyorum. "Ve Aislinn'in eşyalarını bir an önce incelemeliyiz, bu diğer adamın varlığına dair herhangi bir kanıt bulabilir miyiz diye. Eğer varsa, bir şeyler buluruz. Mesajlar, aramalar, e-postalar."

Steve kahvaltı sandviçini inceleyerek bir açı seçiyor. "Şey," diyor. "Belki."

"Ne demek 'belki'? Artık görünmez diye bir şey yok. Eğer iz bırakmadıysa, orada olmadığı içindir."

"Ne düşündüğümü söyleyeyim," diyor Steve. "Sadece bir fikir. Ama merak ediyorum: Ya Aislinn'in diğer adamı bir suçluysa? Bir gangster gibi?"

Yumurtam burnumdan çıkıyordu. "Tanrım, Moran. Bu olayı ilginç hale getirmek için ne kadar çaresizsin? Whitey Bulger'ı yakaladıkları için yazık, yoksa onun olduğunu söyleyebilirdin."

"Evet, evet, evet. Bir düşün. Bu, Lucy'nin neden Rory'nin peşine düşmemizi istemediğini açıklıyor: diğer adamdan emin, yanlış yöne gitmemizi istemiyor. Bu, neden Aislinn için orada olduğumuzu hemen anladığını açıklıyor. Bu, neden dün gece ona dikkatli olması için mesaj attığını açıklıyor: Aislinn bir suçluyla iki yüzlü davranıyorsa, yeni bir adamı akşam yemeğine davet ederken çok dikkatli olmak isterdi..."

Hala ağzım açık, onu yerden yere vurmak için hazırlarken, birden farkına varıyorum: Küçük Bay İyimser haklı. Bu mantıklı.

"Tanrım," diyorum. O nabız beni adeta yerinden kaldırıyor. Kahveyi boş verin; bu iş, doğru yapıldığında, hız delilerinin hayatlarını feda ederek peşinde koştukları şey. "Bu, Lucy'nin neden bazı şeyleri sakladığını açıklıyor. Onu yakalamamızı istiyor, ama en son istediği şey, bir gangsterin önünde, onu ihbar eden kişinin kendisi olduğunu açıklamak zorunda kalmak."

Bu yüzden bize bu fikri atıyor, ama diğer adamın adını bilmediğini, onun hakkında hiçbir şey bilmediğini, onun varlığını bile yemin edemeyeceğini, Aislinn ile aslında o kadar da yakın olmadıklarını büyük bir mesele haline getiriyor. Aferin sana, Steo. İşe yarıyor."

"Sadece güzel bir yüz değil," diyor Steve, yuvarlanarak, bana başparmağını kaldırıyor. Yutkunduktan sonra: "Ve eğer bir gangsterdiyse, iz bırakmamaya dikkat etmiş olabilir. Mesaj yok, arama yok, hiçbir şey yok."

"Özellikle de evli bir gangster ise. Yarısı birbirlerinin kız kardeşleriyle, kuzenleriyle falan evli. Kural dışı davranırsan dizlerinden vurulabilirsin." Şimdi ikinci rüzgârımı aldım, tamam. Bu işe yararsa, patron çok kızacak; bu, sevgililerin kavgası kadar rutin olmaktan uzak bir durum. "Tanrım. Gerçekten işe yarıyor."

"Bu, Stoneybatter karakoluna neden çağrı geldiğini de açıklıyor. Çoğu sivil, ambulans istediklerinde 999'u ararlar..."

"Ama bir suçlu ya da suçlunun arkadaşı, 999'a yapılan aramaların kaydedildiğini bilir. Ve sesinin kayıta kalmasını istemez, çünkü onu tanımlayabiliriz, özellikle de bizi tanıyorsa. Bu yüzden yerel karakolu arar."

"Aynen öyle," diyor Steve. "Tek bir şey var ama. Aislinn sana gangsterle çıkacak türde birine benziyor mu? Böyle hoş bir kız?"

"Tabii ki. *Tam* da öyle bir tip. Hayatı o kadar sıkıcıydı ki, düşünmek bile yüzüme bir çekiçe vurup biraz heyecan yaşamak istememe neden oluyor. Kitaplığında ne vardı biliyor musun? İrlanda'daki suçlarla ilgili bir sürü kitap, çetelerle ilgili kalın bir kitap da dahil."

Steve kahkaha attı. "Bak sen. Belki de o tip biriydi."

"Ben onun sadece ikinci el heyecan aradığını sanıyordum, ama yeni erkek arkadaşının işini araştırıyor olabilirdi - ya da belki kitap sadece eğlence içindi, ama sonra gerçek bir fırsat yakaladı. Lucy'yi duydun: Aislinn'in bir suçluyla ilişki kurmasını engelleyecek büyük bir ahlak anlayışı ya da temel sağduyu yoktu." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Henüz erken; bunlar her an yok olup gidebilecek bir dizi uydurma varsayım ve olasılıklardan ibaret. "Ya bir kulüpte şüpheli bir herif onunla konuşmaya başlarsa? Yakışıklı ve giyimi düzgün olduğu sürece, o çok *heyecanlanacaktır*. Bu, onun *yılını* kurtaracaktır."

"Çoğu iyi giyinmiyor ama," diye belirtiyor Steve. "Çete üyeleri. Giydikleri kıyafetler berbat. Birçoğu da berbat görünüyor."

"Bu da seçenekleri daraltır. Birkaç ay sonra heyecan azalır ve Aislinn, Heyecan Bey'in aslında bir pislik olduğunu fark etmeye başlar. Ve işte o zaman İyi Adam Rory ile tanışır. Pislği terk eder – ya da bunu yapmaya cesaret edemez ve Rory ile gizlice görüşmeye başlar. Her iki durumda da pislik mutlu olmaz."

Steve, "Lucy'nin bir isim bildiğini düşünüyor musun?" der. "Eğer bilinecek bir isim varsa."

"Eğer varsa. Sence?"

"Muhtemelen sadece bir isim ya da takma ad. Ve bize söylemeyecek. Eğer o dışarıdaysa, onu kendimiz bulmamız gerekecek."

"Organize suçlarda iyi bir kaynağım yok. Senin var mı?"

"Pek sayılmaz. Bir nevi." Artık oturmaya devam edemem, bu konu önümde zıplarken olmaz. Kahvaltı ekmeğinin son ısırığını ağzıma tıktırıyorum, ambalajı top haline getirip Steve'in üzerinden çöp kutusuna atıyorum. "Henüz endişelenme. Şu anda, Rory Fallon ile dostça bir sohbet yapacağız. Bundan ne çıkacağına bağlı olarak, bu diğer şeyi takip etmeye değer mi karar verebiliriz. Bu arada..."

Gözümün ucunda bir hareket görürüm ve hızla dönüp bakarım, ama sadece Tesco üniforması giymiş adam, işini hallettikten sonra rafları doldurmak için aceleyle geri dönüyor. İrkılır ve bana dik dik bakmaya çalışır, ama parmağımı ona doğrultunca aceleyle işine odaklanır. Bir davayla uğraşırken, O'Kelly'nin muhtemelen "sinirli" diye tanımlayacağı, benim ise "uyanık" diye tanımladığım bir hale girerim. Sadece ben değil, birçok dedektif de öyle. Bu hayvansal bir şey: En üst düzey bir avcıyı takip ederken, onun avı olmasanız ve yüz yüze geldiğinizde muhtemelen altını ıslatacak olsa da, uyanıklık seviyeniz turuncuya çıkar ve orada kalır. Son zamanlarda, çalışmadığım zamanlarda bile turuncu alarmdan çıkmakta zorlanıyorum.

"Bu arada, bu konuda hiçbir şey söylemememiz gerektiğini düşünüyorum" diyorum. "Breslin'e."

"Kimseye." Bu iş yolunda gitmezse, ekibin alay konusu olacağız: sevgililerinin sıradan kavgasını abartarak ortalığı birbirine katan aptallar. "Hepsi varsayım; elimizde somut bir şey olmadan bunu ortaya atmanın anlamı yok. Şu anda herkesin bilmesi gereken tek şey, Lucy'nin bize Aislinn'in geçmişini anlattığı, Rory'nin iyi birine benzediğini söylediği, hepsi bu."

"Bana uyar," diyor Steve, biraz fazla çabuk.

"Hadi canım," diyorum, farkına vararak. "Bu yüzden onu işten uzak tutmak istedin. Seni kurnaz küçük piç."

"Dediğim gibi." Steve sırtarak peçete önlüğünü buruşturur. "Sadece güzel bir yüz değil."

Dinozor çocuk scooterından düşmüş, yolun kenarında oturmuş ikna edici bir ağlama sesi çıkarmaya çalışıyor. Onu atlatıp kapıya doğru ilerliyoruz, ben de Fallon'ı getirmeleri için yüzenlere telefon ediyorum, o sırada gözümün ucuyla plastik poşeti görüyorum ve içinden ne çıktığını anlıyorum: ölü bir kedi, kürkü kafatasına yapışmış, dudakları geri çekilmiş, sivri dişleri donmuş bir öfke çılgılığıyla açık.

Bölüm 3

Ekip odası canlanmıştı. Yazıcı çalışıyor, birinin telefonu çalıyor, yarı yarıya güneş ışığını içeri çekmek için panjurlar açılmış; oda yarım düzine farklı öğle yemeği, çay, duş jeli, ter, sıcaklık ve hareket kokuyor. O'Gorman sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, ağzına cips atıyor ve King'e bir maç hakkında bağıyor; King bir ifade kağıdını okuyor ve O'Gorman nefes almak için durakladığında "Evet" diyor. Winters ve Healy, Healy'nin biraz sarsmak istediği, Winters'ın ise zaman kaybı olduğunu düşündüğü bir tanık hakkında tartışıyorlar. Quigley, dosya dolaplarından birini karıştırıyor, sarkık suratında kızgın bir ifadeyle, çekmeceleri gerekenden daha sert kapatıyor; Dosya dolabının yanında, McCann masasına eğilmiş, kağıtları karıştırıyor ve her çarpma sesinde irkiliyor – sanki berbat bir akşamdan kalma hali varmış gibi görünüyor, ama kalıcı göz altı torbaları ve sakalları yüzünden zaten çoğu zaman öyle görünüyor. O'Neill, telefonunu bir kulağına dayamış, diğer kulağına parmağını sokmuş durumda. Steve'in ve benim masalarımızın yanında, bizim yedek elemanlarımız olması gereken iki adam, bulabildikleri her şeye garip bir şekilde yaslanmış, rahat görünmeye ve yolumuzdan çekilmeye çalışıyor ve Roche'un anlamsız hikayelerinden birine gülüyorlar, umutla bir dahaki sefere ayak işlerini yapacak birine ihtiyaç duyduğunda onları hatırlamasını bekliyorlar.

Breslin yok, ama paltosu sandalyesinin arkasına asılı. Muhtemelen hala olay odasını düzenliyor ve benim gibilerin emirlerini yerine getirmek zorunda olduğu için kendi kendine söyleniyordur. Endişelenmiyorum: Breslin bu oyunda çok uzun süredir var, kendisine fayda sağlamadığında küstahlaşacak kadar aptal değil.

Steve ve ben içeri girdiğimizde birkaç kişi başını kaldırıp baktı, sonra yaptıkları işe geri döndüler. Kimse selam vermedi. Biz de vermedik. Masalarımıza ve yüzen dosyalara yöneldik. Ekip odasındayken, biri önüme ayak koymasın diye parmak uçlarında yürümek içgüdüsünü bastırmak için hızlı ve sert adımlarla yürüyorum. Henüz kimse yapmadı, ama bu sadece an meselesi gibi geliyor.

"Hey," diye sesleniyorum, dik durup tetikte bekleyen iki adama. İkisi de bizim yaşlarımızda: biri spor salonuna takılan, ön tarafı şimdiden kel olmaya başlayan bir adam, diğeri ise bıyık bırakmaya çalışan ama pek başarılı olamayan şişman sarışın bir adam. "Ben Conway, bu da Moran. Bizim için bir şeyin var mı?"

"Stanton," diyor spor salonuna takılan adam, sahte bir selam vererek.

"Deasy," diyor şişman olan. "Evet: birkaç dakika önce adamın Rory Fallon'ı getirdik."

"Zavallı herif," diyor Roche, aftershave ve yapışkan klavye kokan köşesinden. Roche, boynu olmayan iri bir adam ve bu işe girmesinin tek nedeni, insanları gözyaşlarına boğarak sertleşebilmesi. Ama aptal değil: Bu içgüdüsünü ne zaman zincirleyip ne zaman serbest bırakacağını çok iyi biliyor ve sonuç alıyor. "Ona kendi hayalarını kesip zaman ve zahmetten kurtulmasını söyleyeyim mi?"

"Çözüm oranımın seninkinden yüksek olması benim suçum değil, Roche," diyorum ona. "Sen geri zekalı olduğun için. Bununla yaşamayı öğren."

Seyirciler şaşkın görünüyor ve bunu saklamaya çalışıyorlar. Roche bana sert bir bakış atıyor ama ben aldırmiyorum. "Fallon'un hikayesi nedir?" diye soruyorum, çantamı sandalyemin üzerine bırakarak.

"Yirmi dokuz yaşında, Ranelagh'da bir kitapçı dükkanı var," diyor şişman adam. "Dükkanın üstünde yaşıyor."

"Biriyle mi?" "Hayır.

Yalnız yaşıyor."

Bu çok sinir bozucu: bir ev arkadaşı sadece iyi bir tanık olmakla kalmaz, aynı zamanda ihbarı yapan kişi için de bariz bir aday olurdu. Steve sorar, "Sen onun evinde otururken bilmemiz gereken bir şey oldu mu?"

Birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Pek bir şey yok," dedi spor meraklısı. "Saat 10 civarında pijamalarıyla ön perdeleri açtı. Başka bir hareket görülmedi. Onu aldığımızda giyinmişti, ama ayakkabıları yoktu, yani dışarı çıkmayı planlamıyor gibi görünüyordu."

"Kahvaltı yapmıştı," diyor şişman adam. "Kokudan kahve ve kızartma olduğunu anladım."

Steve gözlerimi yakaladı. Bir adam kız arkadaşını öldüresiye dövüyor, eve gidip pijamalarını giyip güzelce uyuyor, sabah kalkıp yumurta ve sosisle karnını doyuruyor. Bu olabilir; Fallon sersemlemiş, otomatik pilota geçmiş, psikopat ya da savunmasını hazırlıyor olabilir. Ya da.

Oda sıcak, boynumdaki deriyi diken diken eden kuru ve keskin bir sıcaklık. Ceketimi çıkarıyorum. "Ona ne dedin?"

"Bize söylediğin gibi," diyor şişman olan. "Hiçbir şey. Sadece soruşturmamıza yardımcı olabilecek bazı bilgilere sahip olabileceğini düşündüğümüzü söyledik ve gelip konuşmak ister mi diye sorduk."

"Ve o da sadece evet mi dedi? Sorun çıkarmadan, soru sormadan?"

İkisi de başlarını sallar. "Uyumlu bir adam," der spor meraklısı.

"Hadi canım," diyorum. Çoğu insan, polis karakoluna gelip birkaç soruya cevap vermesini isterseniz, günün planlarını bir kenara bırakıp peşinden gelmeden önce en azından biraz bilgi almak ister. Ya Rory Fallon doğuştan itaatkar biridir ya da gerçekten, gerçekten saklayacak hiçbir şeyi olmayan yardımsever bir adam gibi görünmek istemektedir.

"Yolda bir şey söyledi mi?" diye sorar Steve.

"Arabaya bindiğimizde bunun ne olduğunu öğrenmek istedim," diyor şişman adam. Bu da ilginç. Açıkçası Rory bunun ne olduğunu tam olarak biliyor olabilir, ama bizim bunu kanıtlamayacağımızı düşünüyor, yani Lucy bizim ayrıldığımız anda ona telefonda dürüst davranmamış. Lucy ve Rory teorisine karşı bir puan. "Tüm detayları bilmediğimizi söyledik; soruşturmayı yürüten dedektifler ona bilgi verecekti. Ondan sonra ağzını kapalı tuttu."

"Nazik davrandık," diyor spor salonu müdavimi. "Ona bir fincan çay yaptık, bize yardım ettiği için ne kadar harika olduğunu söyledik, onun gibi sorumlu vatandaşlar olmasaydı hiçbir şey yapamazdık falan filan. Onun rahat olmasını isteyeceğini düşündük."

"Harika," diyor Steve. "Onu nereye koydunuz?" "Sonundaki sorgu odasına."

"Onu birkaç dakika bekletirsek kaçmayı düşünecek türden biri mi?"

İkisi de güler. "Hayır," der spor salonu müdavimi. "Dediğim gibi: uyumlu."

"O iyi bir çocuk," diyor şişman adam. "Yoldan çıkmış."

"Teşekkürler," diyorum. "Onun arkadaşlarının listesine ihtiyacımız olacak. Bununla ilgilenebilir misin? Özellikle yakın erkek arkadaşları, kardeşleri, babası ve yakın erkek kuzenleri ile ilgileniyorum. Birisi bunu ihbar etti ve Fallon değilse, kim olduğunu bilmemiz gerekiyor." Spor salonu müdavimi notlar alıyor ve benim bunu fark ettiğimden emin oluyor. "Olay odası şimdiye kadar çalışmaya hazır olmalı. Dörtte vaka toplantısı var. Değişiklik olursa sana haber veririm."

Yedekler hızlı adımlarla uzaklaşıyorlar, dikkatli bir şekilde, işlerini ciddiye alıyorlar ama acele etmiyorlar. O yürüyüşü hatırlıyorum; bazı cinayet davaları için liste hazırlamak ve ifade fotokopileri çekmek için giderken, bu ekip odasına girip bir daha çıkmamak için o yürüyüşü çalıştığını hatırlıyorum. Garip bir an için, Stanton ve Deasy için neredeyse üzülür gibi hissediyorum, ama sonra fark ediyorum ki, buraya girerlerse, çok iyi anlaşıp gideceklerini.

ama sonra, buraya girmeyi başarırlarsa, gayet iyi geçineceklerini fark ettim.

Steve bilgisayarını açmış ve tıklamaya başlamış. "Fallon'ı neden beklemede tutmak istiyorsun?" diyorum.

"Sadece bir dakika." Steve yazıyor. "Eve gidip yatıyor, kalkıp kendine kızartma mı yapıyor? Nasıl bakarsan bak, kanunlara saygılı bir vatandaş için bu oldukça soğuk bir davranış. Masum görünmeye çalışıyor olsa bile. Onu sistemde aratıp ne çıkacağını görmek istiyorum."

"Onu da kontrol et. Onu nereden hatırladığımı bilmek istiyorum." Sesli mesajımı arıyorum, telefonu çenemin altına sıkıştırıyorum ve dün geceki pisliklerin ifadeleri arasında seçim yapmaya başlıyorum - pisliklerin gözaltı süresi dolmadan dosyayı savcılara ulaştırmamız gerekiyor. McCann cep telefonuna mırıldanıyor, belli ki karısından işle ilgili saçmalıklar dinliyor ("Biliyorum. Bu gece yemin ederim saatte evde olacağım... Evet, rezervasyonları *biliyorum*. Tabii ki olacağım...") ve Roche kırbaç şakırtısı taklidi yapıyor.

Breslin'den başka bir sesli mesaj daha aldım – birbirimizi hiç görmeden bu davayı çözebileceğimiz umudumu yeşertmeye başlıyorum. "Evet, Conway. Merhaba." Hollywood dinliyorsa diye hala nazık davranıyorum, ama sesimde hafif bir hoşnutsuzluk var: Steve ve ben kötü küçük dedektifler olduk. "Görünüşe göre burada iletişim kurmakta zorlanıyoruz. Merkeze döndüm. Ben gidip olay odasını bizim için hazırlayayım; sen de en kısa zamanda beni ara. Görüşürüz." Mesajı siliyorum.

"Rory Fallon sistemde yok," diyor Steve. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Aman Tanrım," diyorum. Sistemde yer almamak sandığından daha nadirdir; hız cezası bile seni dosyaya kaydeder. Rory resmi olarak hayatında hiç yaramazlık yapmamış. "Bu, dün geceye kadar gerçekten bakir olduğu anlamına gelmez. Sadece hiç yakalanmamış demektir."

"Biliyorum. Sadece sana söylüyorum." "Aislinn'i kontrol ettin mi?" "Şu anda yapıyorum, bekle..."

Breslin'in sesli mesaj servisini arıyorum ve on dakika sonra gözlem odasında buluşmak için ona mesaj bırakıyorum. Steve, "Hayır. Orada da bir şey yok. İkisi arasında, seni kusmak isteyeceksin." diyor.

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı," diyorum. "İşe yaramaması ne yazık." Son tanık ifadesini gözden geçirip duruyorum.

Son sayfa eksik. O sayfa olmadan, yani imzalı sayfa olmadan, tüm belge değersiz hale geliyor.

Görüşme odasından dönerken onu düşürmediğimi asla kanıtlamayacağım. Aslında bunun gerçekten olmuş olma ihtimali bile var – saat geç olmuştu, yorgun ve sinirliydim ve vardiyamın bitimine kadar işimi bitirmek için acele ediyordum. Kontrol edebilirim: bir aptal gibi ileri geri dolaşıp, umutla masaların altına ve çöp kutularına bakarken, bu odadaki tüm pislikler monitörlerinin arkasına saklanıp, babun gibi kahkahalarını tutmaya çalışarak kimin önce patlayacağını bekliyorlar. Ya da ifade kağıdımı çalan pisliği bulup onu asmak için çılgına dönebilirim, ki muhtemelen birileri benim bunu yapmamı umuyordur. Ya da ağzımı kapatıp, pislik tanığımı bulup, polislere konuşmanın sorun olmadığını ona tekrar ikna etmek için birkaç saat daha harcayabilirim ve ifadesini tek tek kelime kelime, tek tek hece hece, baştan sona tekrar çıkarabilirim.

"Hey," diyor Steve. "Bir şey buldum."

Ne demek istediğini hatırlamam bir saniye sürer – o kadar kızgınlım ki masamı ısırıp parçalamak istiyorum. Steve başını kaldırır. "İyi misin?"

"Evet. Ne buldun? Aislinn sistemde mi?"

"O değil, hayır. Muhtemelen önemsiz bir şeydir, ama adresi çıktı. Geçen 20 Ekim, sabah saat 1'de, 24 numaradaki komşusu Stoneybatter karakolunu aradı. Yatmadan önce terasında son bir sigara içiyordu ve birinin Aislinn'in arka duvarından, terasından geçip ara sokağa çıktığını gördü. Tanım pek net değil – ara sokağın sonunda bir sokak lambası var, ama komşu, izinsiz giren kişiyi sadece bir saniye, arkadan görmüş. Erkek, orta yapılı, koyu renkli palto giymiş, komşu, tırmanışından orta yaşlı olabileceğini düşünmüş; saçlarının açık renkli olduğunu düşünmüş, ama bu ışığın yansımından da kaynaklanıyor olabilir. Stoneybatter birkaç adamını bakmaya gönderdi, ama o zamana kadar adam çoktan gitmişti. Hırsızlık girişimi izi yoktu, bu yüzden komşunun adam işine başlamadan önce onu rahatsız ettiğini düşündüler. Aislinn'e güvenlik önlemleri konusunda tavsiyelerde bulundular ve olayı kapattılar.

"Huh," diyorum. Aislinn'i daha önce nerede gördüğümü anlamıyorum, ama kayıp sayfayı zihnimin bir köşesine itecek kadar ilginç. "Olayı nasıl karşıladığına dair bir şey var mı? Korkmuş, paniklemiş mi? Geceyi Lucy'nin evinde mi geçirdi?"

"Hayır. Sadece, 'Sakin, evinde alarm ve kilitler var, ancak izlenen bir alarm sistemi ve bir köpek almayı düşünmesi tavsiye edildi.

"Ama almadı." Roche kulak misafiri olmaya çalışıyor; ona parmak işareti yapıp sesimi alçalttım. "Yalnız yaşayan bir kadın için, Aislinn tüm bu hırsızlık olayına oldukça soğukkanlı yaklaşmıştı. Sana cesur biri gibi mi geldi?"

Steve, "Korkacak bir şey olmadığını bilen biri gibi geliyor." diyor.

Ben de "Çünkü o hırsız değildi, gizli erkek arkadaşıydı. Şuna bakın. Belki de gerçekten vardı." derim. O heyecan içimde tekrar yükselir. Onu bastırırım. "Öyle olsa bile, bu Rory Fallon'ı suçsuz kılmaz. Belki de Aislinn'in onu aldattığını öğrenmiş ve bundan hoşlanmamıştır. Gidip ona soralım."

"Bir saniye, bir şeyi daha kontrol etmek istiyorum..." Steve tekrar bilgisayarına dalar.

İfadelerimin geri kalanını masamın çekmecesine tıktırıyorum. Çekmece kilitli ve O'Kelly bu sabah bizi hazırlıksız yakalamamış olsaydı, ifadelerim başından beri burada olacaktı. Anahtarı pantolonumun cebine koyuyorum. Sonra defterimi karıştırıp, arkasından ekip odasını gözetlemeye çalışıyorum.

Kimse benim kafayı yediğimi izlemiyor gibi görünüyor, ama izliyorlarsa da belli etmiyorlar. Quigley dosyasını bulmuş ve okurken kulağını karıştırıyor, bu da muhtemelen kimsenin onu izlemediğini düşündüğü anlamına geliyor, ama kim bilir. Quigley pisliğin teki, O'Gorman maymun gibi, Roche ise ikisinin de en iyisi: herhangi biri ya da hepsi, günümü mahvetmenin çok komik olacağını düşünür. McCann başka bir şey düşünemeyecek kadar acı çekiyor gibi görünüyor ve O'Neill her zaman yeterince akli başında görünüyor, ama kimseyi göz ardı edemem.

Bu önemli değil. Önemli olan, ve onlar da benim kadar iyi biliyorlar, bu pisliği kimin yaptığı değil – her seferinde farklı biri olacaktır. Önemli olan, kim olursa olsun, benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şeyin olmaması.

"Bekle," diyor Steve alçak sesle. "Başka bir şey daha var." Bu sefer cevap vermeyi hatırlıyorum. "Evet? Ne?"

"Aislinn'in Organize Suçlar Birimi'nin radarına takılıp takılmadığını öğrenmemiz gerektiğini düşündüm, değil mi? Bu yüzden sistemde onu arayan başka biri olup olmadığını kontrol ettim." Ayağa kalkıp Steve'in monitörüne bakmak için yanına doğru yöneliyorum, ama o hızlıca başını sallayarak bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Yerinde kal. Ve evet, tahmin ettiğim gibi: geçen yıl 17 Eylül'de biri onu aramış."

Birbirimize baktık.

"Dışarıda birkaç düzine Aislinn Murray olmalı.
En az."

"Aislinn Gwendolyn Murray? 6 Mart 1988 doğumlu mu?"

Aklım hızla çalışıyor. "Organize Suçlar Birimi'ni bu işe karıştırmak istemiyorum.

Henüz değil. Bir arkadaşım var..."

Steve, ben bile zor duyacak kadar sessizce, "Giriş adı 'Murder'dı" diyor.

Birbirimize biraz daha bakıyoruz. Yüzümde Steve'inkiyle aynı ifadeyi hissedebiliyorum: temkinli; ne kadar temkinli olmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Eğer Murder'ın işi ise," diyorum, "o zaman kim olursa olsun paylaşmakta bir sorun yaşamamalı."

Steve'in yüzü uyarıcı bir ifadeye bürünür. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu söylemek için ağzını açar ve haklıdır da – akıllıca olan şey bunu aramızda tutmak, arka kanallardan halletmektir – ama o eksik ifade sayfası hala içimi kemiriyor ve kendi ekibimin etrafında sessiz kalıp parmak uçlarında yürümekten bıktım artık. Sandalyeyi odaya doğru çevirip başımın üstünde parmaklarımı şıklatıyorum. "Hey! Buraya bakın." Sesimi iyice yükseltip net bir şekilde söylüyorum: yüzler dönüyor, konuşmalar kesiliyor. "Aislinn Gwendolyn Murray, doğum tarihi 6 Mart 1988. Geçen Eylül ayında onu bilgisayarda aradığını hatırlayan var mı?"

Boş bakışlar. Birkaç kişi başını sallıyor. Geri kalanlar ise hiç umursamıyor, sadece yaptıkları işe geri dönüyorlar.

Sandalyeyi tekrar Steve'e doğru çeviriyorum.

"Belki aramayı yapan kişi bugün vardiyada değildir. Ya da..." Başını anlamsızca sallıyor.

"Ya da susuzluktan ölseydim bile bana işediği suyu bile vermezdi. Biliyorum." Steve'in nazik davranmasından nefret ediyorum. "Ya da gizli bir kişisel meseleydi."

Bu sık sık olur. Kızınızın eve getirdiği genç adamın tavırlarını beğenmezsiniz ya da kiralık dairenizi gören çifti beğenmezsiniz: onları bilgisayarda aratırsınız, bir şey çıkar mı diye bakarsınız. Hepimiz bunu yaptık – annem yeni komşusundan memnun değildi, komşusu uyuşturucu bağımlısı çıktı ama en azından satıcı değildi ve birkaç hafta sonra taşındı, inan bana – ve buna öfkelenenler daha fazla dışarı çıkmalı, ama gerçek şu ki bu yasadışı. Birinin kuzeni Aislinn'i işe almayı düşünüyorsa ya da birinin ailesi komşularındaki hoş genç bayandan yedek anahtarlarına bakmasını istemeyi düşünüyorsa, tek yapmanız gereken bilgisayar başında otuz saniye harcamak

bilgisayarda harcamak yeterlidir; sadece zararsız bir iyilik yapmak, kimsenin bilmesi için bir neden yok. Ancak şimdi o bir cinayet kurbanı olduğu için, ona yasadışı kontroller yapan herkes patronundan azar işitecek ve en azından birkaç gün tatilini kaybedecek. Kimsenin elini kaldırmak istememesine şaşmamalı.

Steve daha alçak sesle, "Ya da gizlice yapılmış, ama kişisel bir şey değildi. Bu çete olayına uyuyor. Diyelim ki Organize Suçlar'dan biri, herhangi bir nedenle ekibinin haberi olmadan onu kontrol etmek istiyor, bu yüzden Cinayet Masası'ndan bir arkadaşını bunu yapması için tutuyor..."

Bunun zararsız olabileceğini düşünmekte zorlanıyorum. Oda tuhaf, çarpık geliyor: köşeler şekil değiştiriyor, gölgeler esniyor. "Ve arkadaşı bize bunu asla söylemeyecek," diyorum.

Steve daha da alçak sesle, "Bilgisayar Suçları'ndan birini tanıyorum. İsteğin hangi bilgisayardan geldiğini bulabilir." diyor.

"Hangi bilgisayardan. Kim kullandığından değil. Tek bir şifreyle tüm ekip giriş yapmasak da, bireysel girişler olsaydı..."

"Yine de ona gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Henüz değil." Herkes kendi sohbetlerine veya evrak işlerine geri dönmüş; kimse bize bakmıyor bile. Yine de, keşke o koca çenemi kapalı tutsaydım.

Gözlem odası küçük ve berbat. Yapışkan bir masa, tek tarafı eğri bir sandalye ve genellikle boş olan bir su soğutucusu var. Pencere yok ve havalandırma yıllardır çalışmıyor; burası bir görüşme odası olsaydı, avukatlar müvekkillerinin nefes alma hakkından şikayet etmeye başlar ve hemen tamir edilirdi, ama kimse bizim nefes almamızı umursamadığı için havalandırma bozuk kalıyor. Burası ter, yıllardır dökülen kahve, Steve ve ben eğitimdeyken emekli olan adamların tıraş losyonu ve yasaklanmadan önceki sigara dumanı kokuyor. Kışın, ısıtma tüm kokuları ortaya çıkardığı için durum daha da kötü.

Breslin henüz gelmedi. Ceketimi sandalyenin arkasına atıyorum – onu ekip odasında bırakıp, birinin üzerine aletini sildiğini merak etmek istemiyorum – ve Rory Fallon'a bakmaya gidiyorum. Steve yanıma yaklaşıyor, tek yönlü cama o kadar yakın ki nefesimiz buğu yapıyor.

Fallon yirmi dokuz yaşından daha genç görünüyor. Boyu kısa, belki 1,70 civarında ve zayıf. Tek elle onu yere serebilirim, ama tüm bu

tek gereken tek bir iyi yumruk ve bunun için bir korkak bile yeterince heyecanlanabilir. Büyük randevusu için özel olarak kestirilmiş kahverengi saçları, plastiği bulanıklaşmış kadar eski sahte kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükleri, soluk kot pantolonun içine düzgünce sokulmuş krem rengi büyükbaba gömleği ve ona sevimli, duyarlı bir sanatçı ya da bir korkak gibi görünmesini sağlayan ince, sivri yüz hatları var, bakış açınıza bağlı olarak. Fena görünmüyor, ama Aislinn'in Lucy'den daha fazla ilgisini çekeceğini düşünmemiştim. Emlakçıda çalışan ve ragbi hakkında susmak bilmeyen, tasarımcı markalı giysiler giyen kalın kafalı bir adam bekliyordum. Rory, video oyunlarının en iyi kısmının, kötü adamları havaya uçurmak zorunda olduğun kaba kısma gelmeden önce, araziye keşfedip son teknoloji grafikleri hayranlıkla izlediğin kısım olduğunu düşünen türden bir adama benziyor.

"On pounda bahse girerim ki ağlayacak," diyorum. Steve ve ben ev işlerinde bunu yapmaya başladık – işte kumar oynamak tabii ki büyük bir günah, ama ben bununla yaşayabiliyorum. Şüphelilerin yarısı bize bir bakış atıp ağlamaya başlıyor ve bu da bana onları tekmelemek istememe neden oluyor. Onlara erkek ya da kadın, kendinize gelin demek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum: eşinizi dövüp parçalarken ne kadar büyük ve sert görünüyordunuz, şimdi o tavırlarınız nereye gitti? Bu saçmalığa katlanmak zorundaysam, en azından bundan birkaç sterlin kazanayım diyorum.

"Ah, lanet olsun," diyor Steve. "Umarım on sterlinim vardır. Şu haline bak." "Senin yerinde olmak istemezdim. Bir dahaki sefere daha çabuk gir."

Rory Fallon'ın başını ileri geri salladığını ve sandalyesinin altında ayaklarını kıpırdatarak görüşme odasına alışmaya çalıştığını izliyoruz. Sorgu odaları, kontrol altına alınamayacak şekilde tasarlanmıştır. Linolyum, masa ve sandalyeler, piyasada bulunan en sade ve en sıradan olanlardır ve bunun nedeni sadece bütçe kesintileri değildir; zihninizin bunlardan hiçbir şey okuyamaması ve kendi kendine bir şeyler okumaya başlaması içindir. Sorgu odasında yeterince uzun süre yalnız kalırsanız, o yer hiçbir şeyden, ürkütücü bir yere, oradan da saf bir korku filmine dönüşür.

Sandalyenin arkasında düzgünce katlanmış siyah bir palto ve masanın üzerinde bir çift gri naylon dolgulu eldiven duruyor. Rory'nin elleri eldivenlerle aynı şekilde düzenlenmiş, avuç içleri aşağıya doğru bastırılmış, başparmakları birbirine değiyor. Bu mesafeden görebildiğim kadarıyla, parmak eklemleri mükemmel: tek bir çizik bile yok.

Steve, "Ellerini görüyor musun?" diyor.

"Bu onu suçsuz yapmaz. Sophie muhtemelen eldiven giydiğini söyledi, hatırladın mı?"

"Onu ara. Sonunda parmak izi bulup bulmadıklarını öğren."

Sophie'yi arıyorum, hoparlörü açıyorum, Breslin için kapıya göz kulak oluyorum. "Sophie.

Selam. Ben ve Moran."

"Selam. Son durum: cesedi ve oturma odasını incelemeyi bitirdik..." Sesi kesiliyor, sonra tekrar geliyor. "Buradaki lanet olası alım. Bir saniye bekle." Bir kapı çarpıyor. "Merhaba."

"Parmak izleri konusunda ne durumdasın?"

"Görünüşe göre şansımız yok." Sophie'nin sesinde rüzgar uğultusu var; sokakta. Bir şey yapıyor, elini telefonun etrafına koyuyor ve uğultu kesiliyor. "Yemek takımında, kapı kolunda, şarap şişesinde, şarap kadehlerinde bolca parmak izi var, ama adamın bunların hepsinin bir erkek için çok küçük olduğunu ve hepsinin kurbanla eşleştğini söylüyor."

"Eldiven giyen adam konusunda haklıydık," diyorum. Steve yüzünü buruşturuyor. "Araştırmaya devam edeceğiz, ama sanırım evet. Muhtemelen deri ya da Gore-Tex gibi

Tex gibi pürüzsüz bir şey. Kurbanın yüzünde, adamın yumrukladığı yerde hiçbir lif bulamadık, ama eldivenler yün ya da örgü bir şey olsaydı bulmalıydık. Lifler kana yapıştırdı."

Steve'e, "Yani muhtemelen kalın eldivenler. Bu da demek oluyor ki, elini mahvetmemiş olabilir, en azından görünür derecede değil," diyorum.

"Yani şüpheliyi buldun," diyor Sophie. "Ve elleri sağlam."

"Evet. Akşam yemeğine çıkan adam."

"Dün gece giydiği eldivenleri aldın mı? Çünkü katil eldiven giymişse, sağ eldiveninde kurbanın kanı vardır. Temizlemiş olsa bile. O bok kalır."

"Bugün gri naylon eldivenler giyiyor. Temiz görünüyorlar, ama test için sana göndereceğiz ve arama emri alırsak, evinden bulduğumuz diğer eldivenleri de göndeririz, ama eminim orada da şansımız yaver gitmeyecektir. Muhtemelen dün geceki eldivenleri eve giderken atmıştır." Fallon'a gözüm takılıyor. Çevresini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçmiş, hareketsiz oturmuş, ellerine bakıp derin nefesler alıyor. Sanki bir tür meditasyon yapıyormuş gibi görünüyor. Bardağı hızlıca vurarak bu saçmalığa son veriyorum. "Ona başlamadan önce bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Sophie sinirli bir nefes verdi. "Fazla bir şey yok. Sabahın çoğu zamanımızı boşa harcadık. Elimizde olan tek somut şey, kurbanın elbisesinden alınan üç siyah yün lifi: ikisi göğsün sol tarafında, biri eteğin sol tarafında. Elbette, giydiği hiçbir şeyle eşleşmiyorlar ve siyah bir paltosu da yok, yani alışverişe çıkıp oradan bulaşmış olamaz. Yemek pişirirken elbisesini korumak için bir süveter giymiş olabilir, ama yatak odasını kontrol ettik ve siyah süveter ya da hırka yoktu." Sesi alçaltıyor; Aislinn'in evinin dışında biri var, belki sadece çocuklar, belki gazeteciler. "Bu yüzden liflerin, adamın onu selamlamak için kucakladığında ya da tuttuğunda ya da başka bir şey yaparken ona bulaştığını düşünüyorum. Siyah yün palto sahibi olup olmadığını kontrol et."

"O da bir tane giyerek geldi." Steve'e bakıyorum, o da omuz silkiyor: Dublin'deki her erkek siyah yün paltoya sahiptir. "Sana göndeririz. Aferin Sophie. Teşekkürler."

"Sorun değil. Ben gidiyorum; bir bebek muhabir bantın üzerinde durup dinlemeye çalışıyor. Ona ninja suikastçıları olduğundan şüphelendiğimizi söylememi ister misin?"

"Hadi, gününü güzelleştir. Sonra konuşuruz."

"Bekle," diyor Steve, telefona eğilerek. "Selam, ben Moran. Yatak odasını ve banyoyu inceleyebilir misin?"

"Vay canına, harika bir fikir. Onlarla ne yapacağımızı sandın? Sprey boya ile boyayalım mı?"

"Dün gece dokunulmamış olabilecek, ama kurbanın en son bir erkek misafir ağırladığında dokunulmuş olabilecek yerleri kastediyorum. Başlık, komodinin içi, tuvalet koltuğunun altı. Ve yatakta vücut sıvıları için test yapabilir misin?"

"Huh," diyor Sophie. "Eski sevgililere mi bakıyorsun?"

"Öyle bir şey. Teşekkürler. Bebek muhabire selamlarımızı ilet."

"Okula gitmediği için onu tutuklayacağınızı söyleyeceğim. Yemin ederim, o yaklaşık on iki yaşında, ben yaşıyorum..." Sophie gitti.

Fallon meditasyonunu ikinci kez deniyor. Breslin ya olay odasını sıfırdan kuruyor ya da bizi beklettiğimiz için cezalandırıyor. Telefonumu çıkardım: "Bir saniye," diyorum, ekranı kaydırıp Steve'den uzaklaşıyorum.

Courier'in öğleden sonra baskısı çıkmış. Creepy Crowley şehre gitmiş.

Ön sayfada "POLİS, VAHŞİ CİNAYET KARŞISINDA ŞAŞKIN" yazıyor. Altında iki fotoğraf var. Aislinn, son hali, dar turuncu bir elbise giymiş, parlak göz farı sürmüş ve gülüyor – Crowley'in birinin Facebook'undan aldığı Noel partisi fotoğrafına benziyor. Diğerisi ise ben, olay yeri şeridinin altından çıkarken, en iyi halimle: göz altlarında torbalar, saçlarım dağılmış, yumruklarım havada ve ağzım Rottweiler'ı bile korkutacak bir hırlama şeklinde açılmış.

Çenem o kadar sıkı ki ağrıyor. Aşağı kaydırıyorum, ama metin sadece heyecan, duygusal ve öfke dolu – çarpıcı genç kadın, hayatının baharında, yaralarının detayları henüz açıklanmadı; kaldırımlar buzluyken Aislinn'in onun için alışverişe gittiğini anlatan bir yerlinin sözleri, biz işimizi yapıp bu pisliği sokaklardan temizleyene kadar kendi evinde güvende hissetmeyecek bir yerlinin sözleri; "Geçen Eylül ayında Ballymun'da Michael Murnane'in hala çözülmemiş cinayetini soruşturan Dedektif Antoinette Conway" hakkında alaycı bir küçük iğneleme, benim yetersiz olduğumu ve/veya işçi sınıfı kurbanları umursamadığımı açıkça belirtmek için. Kenar çubuğunda: *Ebeveynler oyun parkındaki sapık yüzünden paniğe kapıldı*, ayrıca kötü hava koşulları konusunda bir şeyler yapması gereken İlçe Meclisi'ne yönelik bir dizi küçümseyici yorum ve kinoa hakkında coşkuyla konuşan bir ünlü ve çocuklarının ne kadar normal bir hayat sürdüğü.

"Ne?" diye soruyor Steve.

Çenemi açmayı başarırım. "Hiçbir şey."

"Hayır. Ne?"

Onu sonsuza kadar gazetelerden uzak tutamam ve bunu saklamak, fotoğrafta bir av köpeği olduğum için üzgünmüşüm gibi görünür, ki bu konuda zerre kadar umursamıyorum. "Al," diyorum ve telefonu ona uzatıyorum.

Kaşları yukarı kalkar. "Ah, Tanrım." Bir saniye sonra: "Vay canına.

Tanrım." "Hadi canım," derim.

Medya, bizden onay alana kadar cinayet kurbanlarının kimliklerini açıklamaz – ailelerin süpermarket gazete bayilerinden öğrenmelerini istemediğimiz için ve bazen kimliklerini bir veya iki gün gizli tutmak için nedenlerimiz olduğu için. Çoğu zaman, yerel halkın kim olduğunu anlayabileceği kadar bilgi verirler – "finans sektöründe çalışan, iki çocuk babası, otuz yaşında" gibi – ama yerel halk zaten kim olduğunu biliyordu. Medya, izinsiz olarak davayla ilgilenen dedektiflerin fotoğraflarını da kullanmaz, çünkü on metre öteden hemen tanınmak istemeyebiliriz. Çok iyi bir nedenden dolayı fotoğraflarımın yayınlanmasına izin vermiyorum, ancak

D'lerin fotoğrafı yayınlandığında, profesyonel ve cana yakın göründükleri, tanıkların bizimle konuşmak isteyecekleri türden bir fotoğraf olur; sarhoş kurtlar gibi görüldüğümüz için onları korkutup saklanmaya itecek türden bir fotoğraf değil. Bir gazeteci sınırı aşarsa, bedelini öder: soruşturmaya yakın kaynaklara erişimi kesilir ve editörünün bunu bilmesini sağlarız. O pislik Crowley sınırı yarım düzine kez aştı.

Daha önce de birçok kez sınırı zorladı, ama bunlar onu gerçek bir belaya sokmadan Bob Woodward gibi hissettirmek için yapılan küçük şeylerden ibaretti; hiçbirinin gibi değildi. Crowley polisleri sevmez, çünkü o otoriteye boyun eğmeyen asi bir ruh, ama kira ödemesi gereken asi bir ruh, bu yüzden kendini kontrol altında tutar. Ya hayatının sonlarında aniden cesaretlendi ya da kariyerini mahvetmeye çalışıyor; ya da biri onu yönlendiriyor. Birisi – bu sabah Crowley'e beni nerede bulacağını söyleyen kişi – ona bu fotoğrafları basmasını söyledi. Birisi ona kara listeye alınmayacağına dair güvence verdi. Birisi bunun karşılığını alacağına söz verdi.

Steve hala makaleyi kaydırıyor. "Orada içeriden bilgi yok."

Yani kaynağına kadar izleyebileceğimiz hiçbir şey yok. "Biliyorum. Ama içeriden biriyle konuşuyor. Hiç şüphe yok. Kim olduğunu bulursam..."

Steve başını kaldırıp bana baktı. "Crowley'i bir haber karşılığında takas edebiliriz. Bize bağlantısının kim olduğunu söylerse, bu davadaki her gelişmeyi ilk olarak ona haber verebiliriz."

"İşe yaramaz. Crowley'e yaklaşan her kimse, ona zaten çok şey vaat etmiş. Bunu tehlikeye atmaz." Telefonumu geri alıp cebime koyuyorum. "Bu davayla ilgili Crowley'le konuşmak için en iyi fırsata sahip olanın kim olduğunu biliyorsun."

Steve sessizce "Breslin" der.

"Evet."

"Breslin iyi görünmeyi sever. Bunu yapmanın bir yolu da, bu davayı mahvettiğimizi gösteren bir hikayeye dönüştürmek ve onun devreye girip günü kurtarmasını sağlamak olabilir."

Ben de sesimi alçaltarak, "Ya da sadece benimle dalga geçip, arkadaşlarına gülünç duruma düşürmek istedi. Ya da Crowley ile bir anlaşma yaptı ve ona bir iyilik yapması gerekiyordu, şansımıza da o iyilik bugünkü iyilik oldu."

"Olabilir. Öyle olabilir." Steve kapıyı izliyor. Ben de öyle. "Dinle: Breslin'le devam etmeliyiz. Her halükarda."

"Ben herkesle iyi geçinirim. Ben böyleyim." "Cidden."

"Onunla anlaşıcağım." Yürümek istiyorum. Kendimi sakinleştirmek için kışımı masanın kenarına dayıyorum. "Sorgulamalarda onu kullanmak zorundayız. Ve içerideki adamın durumunu ona sürekli bildirmemiz gerekecek" – tek yönlü cama çenemi sallıyorum. "Bunun dışında, bizim ne düşündüğümüzü bilmesi gerekmiyor."

Steve aniden ve sert bir şekilde şöyle diyor: "Takıma girmek için canımı dışıma takarken mi? Hayal ettiğim şey bu değildi."

"Ben de," diyorum. "İnan bana." Bugünün ne zaman başladığını hatırlamaya çalışmak başımı döndürüyor. Soğuk hava, kulak zarlarımı patlatacak kadar yüksek sesli müzik ve tüm vücudum yanana kadar durmadan koşma arzusu içimi kemiriyor.

Breslin o anda gözlem odasının kapısını açar. İkimiz de irkiliriz. Kapının eşiğinde durur, elleri pantolonunun ceplerinde, bizi baştan aşağı süzer. Ağzının kenarındaki kıvrım, eğlenceli ve soğuk arasında iyi ayarlanmış bir dengedir.

"Dedektif Conway. Dedektif Moran," diyor. "Sonunda."

Breslin'i sevmem gerekirdi, çünkü ekte bana standart miktardan fazla pislik atmayan birkaç kişiden biri, ama sevmiyorum. Breslin'le ilk tanıştığınızda, oldukça etkilenirsiniz. Kırklı yaşların ortalarında, ama hala formda, omuzları geniş, sırtı düz ve çoğu İrlandalı erkeğin sahip olduğu bira göbeği yok. Uzun boylu, soluk gözlü, geriye taranmış sarı saçlı ve yakışıklı bir adamdır. Gözlerini kısarsanız, bir aktöre benziyor, adını hatırlayamıyorum ama asi tipleri oynuyor, ki bu komik çünkü Breslin etrafta en az asi olan adamdır. Ama sesini de ekleyince, her şey bir araya gelip kazananın göz kamaştırıcılığını, etrafındaki herkese bu adamın özel biri olduğunu haykıran altın parıltısını oluşturuyor: daha akıllı, daha hızlı, daha bilgili, daha pürüzsüz.

Breslin, kötü tarafının bu versiyonuna o kadar dalmış ki, onu odaya da beraberinde getiriyor ve sizi de peşinden sürüklüyor. Steve, Cinayet Masası'ndaki ilk birkaç haftasında, Breslin'i, aşık bir on iki yaşındaki çocuğun rugby takımının kaptanını izlediği gibi izledi, bir gülümseme ve omzuna bir dokunuş için can atıyordu. O zavallı küçük

, ama bunun geçeceğini bildiğim için kendimi tuttum. Neredeyse takvimde o günü işaretleyebilirdim. Ekibe başladığımda, Breslin ve McCann'ın kavga etmesini dileyerek, Breslin'in ortağı olup şöhrete giden yolda hızla ilerleyebilmek için bir süre dua ettim. Bu geçici bir heves oldu.

Tahmin ettiğim gibi, Steve'in erkek çocuğuna olan hayranlığının üçüncü haftasında, Vice'daki bir adam silahını yuttu ve Breslin - ekip odasının ortasında, ölen adamı tanıyan, onunla çalışan, onunla içki içen insanlarla çevriliyken - sandalyesini geri itti, parmakları arasında bir kalemi dengeledi ve bize, adam sigarayı bıraksaydı, daha fazla egzersiz yapsaydı ve iş yerinde gerçek dostluklar kurmak için zaman ayırsaydı hala aramızda olacağına dair derin ve anlamlı bir ders verdi. Ekipteki daha akıllı adamlar çalışmaya devam etti; aptal olanlar ise önlerinde ortaya çıkan dehaya ağzı açık kalmış bir şekilde başlarını salladılar. Zavallı Stevie, Noel Baba'nın varlığını yeni öğrenmiş gibi görünüyordu.

Breslin'in bir aptal olduğunu fark ettiğinizde, ağzından çıkan klişeleri saymaya başlarsınız ve yağlı saçlarının kel bir bölgenin üzerinde düzenlendiğini fark edersiniz. Bir yerlerde, onun aslında sadece 1,78 metre boyunda olduğunu ve çözme oranının da özel bir şey olmadığını fark edersiniz ve onun korse giyip giymediğini merak etmeye başlarsınız. Bunların hiçbirisi önemli değil – göz kamaştırıcı tavırları tanıklar ve şüpheliler üzerinde işe yarıyor ve Breslin, bu etki geçmeden çok önce yoluna devam ediyor – ama bu durum, kandırıldığım için kendime kızmamı sağladı ve bu da Breslin'e ve onunla ilgili her şeye kızmamı sağladı.

"Selam," diyorum. "Yolda konuşamadığımız için üzıldüm. Resepsiyonist tam bir pislik.

Breslin kapıdan ayrılmamıştı. "Yeni bir telefona ihtiyacınız var gibi görünüyor, Dedektif Conway. Ama bunu geçelim. Artık hepimiz buradayız."

"Evet, öyleyiz," diyorum. "Olay yerini incelediniz mi?"

"Evet. On kurşuluk sevgililerin kavgası. Ne kadar çabuk halledip işimize dönebiliriz, bir bakalım, olur mu?"

"Planımız bu," diyor Steve, ben ağzımı açamadan. "Bize katıldığın için teşekkürler. Çok memnun olduk."

"Sorun değil." Breslin, Steve'e nazikçe başını sallar. "Olay Odası C'deyiz."

Olay Odası C'de mutfağımdan daha büyük bir beyaz tahta, büyük bir olay soruşturması için yeterli sayıda bilgisayar ve telefon hattı, Dublin Kalesi'nin bahçelerine bakan güzel bir manzara ve PowerPoint olanakları var,

slayt gösterme isteği duyarsanız diye. Steve ve ben, bu odaya sadece başkalarının yardımcısı olarak girmiştik. "Güzel," diyorum.

"En iyisi." Breslin, Rory'yi görmek için cama doğru yürüdü. "Tüm bunlardan sonra, en iyi arkadaşı – adı neydi? – sana iyi bir şey vermiş olmasını umuyorum."

"Lucy Riordan," diyor Steve. "Temel olarak arka plan bilgisi. Aislinn'in çocukluğu pek iyi geçmemiş: babası evi terk etmiş, annesi bir tür sinir krizi geçirmiş, Aislinn bakıcı rolünü üstlenmiş. Bu onu oldukça korunaklı bir ortamda bırakmış - pek fazla yaşam deneyimi yok, pek fazla özgüveni yok. Annesi birkaç yıl önce öldü ve Aislinn kendini açmaya başladı, ama hala yetismeye çalışıyordu, hala oldukça naifti. Birkaç tehlike işaretini gözden kaçırarak türden biriydi."

"Peki tehlike işaretleri var mıydı?"

"Lucy'nin bildiği kadarıyla hayır. Aislinn ve Rory altı ya da yedi hafta önce bir kitap tanıtımında tanışmışlar; ikisi de birbirlerinden hoşlanmışlar, ama Aislinn soğukkanlı davranıyormuş. Rory iyi birine benziyormuş, Aislinn'e iyi davranıyormuş. Lucy onun bir tehdit olduğunu hiç düşünmemiş."

"Hadi canım," diyor Breslin, masanın altında bir dizini sallamaya başlayan Rory'yi inceleyerek. "Küçük bir korkak, değil mi? Büyükannesini bile yumruklayabilecek gibi görünmüyor. Lucy Whatsername'in, saygısızlık gördüklerini hissettiklerinde en tehlikeli olanların bunlar olabileceğini bilmesinin bir nedeni yok. Bunu bilmek onun işi değil, bizim işimiz. Başka ne var?"

Steve başını sallar. "Hepsi bu kadar."

Breslin kaşlarını kaldırır. "En iyi arkadaşının elinde sadece bu mu var? Peki ya diğer erkek arkadaşları? Hoşnutsuz eski sevgililer? Kıskanç kadınlar? İş düşmanları?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz. "Hayır," diyorum.

"Hadi ama çocuklar. Kızlar konuşur, değil mi Conway? Karımın Chardonnay içerken kız arkadaşlarına neler anlattığını düşünmek bile istemiyorum. Kurban, Lucy'ye bundan daha ilginç şeyler anlatmış olmalı."

"Lucy'ye göre, o kadar da yakın değillermiş. Çocukluktan beri arkadaş oldukları ve Aislinn'in başka arkadaşı olmadığı için arkadaşıldılar, ama pek ortak noktaları yoktu ve birbirlerine içlerini dökmüyorlardı."

Breslin bunu düşünür, cama yaslanıp alt dudağını ısırır. "Sence bir şey saklamıyor mu?"

Steve ve ben birbirimize boş boş bakıyoruz. Steve başını sallıyor. "Hayır."

"Lucy aptal değil," diyorum. "Bize bildiklerini anlatması gerektiğini biliyor. bize vermesi gerektiğini biliyor. Tek merak ettiğim şey...' Sözümlü yarım bıraktım. 'Muhtemelen hiçbir şey.'

"Hey, sınıfla paylaş, Conway. Aptalca görünmekten korkma, burada hayal kuruyoruz."

Ne salak adam. "Haklısın," diyorum. "Lucy'nin Rory'ye karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini merak ettim. Onun ne kadar harika bir adam olduğunu anlatıp duruyordu. Belki öyledir, ama benim arkadaşım öldürülseydi, yeni erkek arkadaşı hakkında en azından biraz şüphe duyardım."

"Huh," diyor Breslin. "Bu Lucy'nin dün gece için bir mazereti var mı?"

"Evet. Torch Tiyatrosu'nda çalışıyor; akşam altı buçukta oradaydı ve o saatten bu sabah dörde kadar sürekli birileriyle birlikteydi. Bunu doğrulayacağız, ama dediğim gibi, o aptal değil; bize bu kadar kolay çürütülebilecek bir şey vermezdi."

"Peki o zaman. Onunla bizim çocuk arasında bir bağlantı olup olmadığını kontrol edeceğiz, belki de cinayetin nedeni ile bir ilgisi vardır; ama bir bağlantı bulunmazsa, onun varsayımsal aşkının bizim için bir önemi olacağını sanmıyorum. Sen ne dersin?" Steve ve ben başımızı sallıyoruz, nazik ve alçakgönüllü bir şekilde. "Yine de iyi bir beyin fırtınasıydı. Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar," diyorum.

"Peki," diyor Breslin, iç çekmek üzere ama kendini tutuyor. "Sanırım küçük gezintiniz denemeye değerdi. Arka plan bilgisi asla boşa gitmez. Ama şimdi, kışımızı kaldırıp ciddi işlere koyulmamızı öneriyorum. İkinize de uyar mı?"

"Harika," diyorum. Öyle de: 60 saniye daha böyle devam ederse, o pisliğin karnına dizimi sokacağım. "Sorgulamayı ben yöneteceğim, siz de bana destek olacaksınız, Dedektif Breslin. Dedektif Moran, siz buradan gözlemleyin ve biraz karışıklık çıkması gerektiğine karar verirsem devreye girmeye hazır olun."

Steve başını sallar. Breslin kelepçelerini çıkarır. "Baba'ya gel," der tek yönlü cama.

"Bu sadece ön görüşme. İtiraf almaya çalışmıyorum; adli tıp, otopsi sonuçları, ona karşı kullanabileceğimiz tüm kanıtlar elimizde olduğunda itiraf almaya çalışabiliriz," diyorum. Steve ve ben, burada neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için yeterince özel araştırma yaptıktan sonra. "Şu anda sadece ana hatları belirlemeye çalışıyorum. Rory nasıl biriydi, ilişkisi nasıldı, Aislinn'e karşı tutumu neydi, dün geceki hikayesi neydi? Dün gece sekiz ile bu sabah beş arasında kimseyle konuştuğunu itiraf edecek mi bilmek istiyorum; eğer bizim adam bunu kendisi aramadıysa, arayan birine söyledi ve biz o kişiyi bulmalıyız. Ceketini ve eldivenlerini istiyorum – teknisyenler cesetten siyah yün lifleri çıkardılar ve bizim adamın muhtemelen giymediğini söylüyorlar."

Rory'nin elindekilerle aynı olan eldivenleri atıyor; bu yüzden onu eldivenleri test için bize vermeye ikna edebilirsek ve arama emriyle uğraşmak zorunda kalmazsak, çok mutlu olacağım. İdeal bir dünyada, evini aramamıza ve bulduğumuz diğer mont ve eldivenleri almamıza izin verirdi, ama bugün onu gerginleştirmek istemiyorum, bu yüzden bu kolay olmazsa, bırakıp arama emri yoluna gideceğiz. Tamam mı?

Breslin bunu düşünür. "Mm," der. "Tamam; bu da bir yol. Diğer yol ise bu herifi olabildiğince çabuk yakalamaya çalışmak olur. Bu davaya atanmış olmaktan şikayetçi olduğumu söylemiyorum, sorun yok, yardımcı olmaktan memnunum. Sadece diğer davalarımı askıya aldığımı ve sıradan bir aile davasına ayıracak zamanımın sınırlı olduğunu söylüyorum. Eminim siz de aynı şekilde düşünüyorsunuzdur. Haksız mıyım?"

Aslında bence çenesini kapatıp baş dedektifin dediklerini yapmalı, ama Steve'in yüzündeki panik ifadesini görüyorum. Bu beni güldürüyor ve öfkemi yatıştırıyor. "Haklısın," diyorum nazikçe. "Şöyle yapalım: şimdilik, dediğim gibi, yavaş ilerleyelim. Hızlanabileceğimizi düşündüğüm anda, söz veriyorum haber vereceğim. Anlaştık mı?"

Breslin memnun görünmüyor, ama bir süre sonra omuz silkiyor. "Siz bilirsiniz. Öyleyse, vardiyanın bitmesine biraz zaman varken başlayabilir miyiz?" Ve ben masadan kalkarken: "Önce bununla ilgilenmek isteyebilirsiniz, Dedektif. Tabii bu sizin kurnaz planınızın bir parçası değilse."

"Bu", ağzının köşesindeki bir leke. Yüzümü ovuşturuyorum: kahvaltı sandviçinden beri yüzümde duran bir yumurta sarısı parçası. "Teşekkürler." Bunu kısmen Breslin'e, kısmen de ortağım Captain Eagle-Eye'a söylüyorum. O da özür diler gibi bir yüz ifadesi yapıyor.

"İlk izlenimler falan filan. Hazırsak, hadi başlayalım."

Breslin, gözlem odasından ilk benim çıkmam için kapıyı açık tutar, böylece Steve'in arkasından son bir söz söyleyemem – anlamlı fısıltılarlaşmamız gerekmiyor ama yine de. Koridor, evimdeki gibi etrafımı sarmalı, aşınmış çamur yeşili boyası ve yıpranmış halısı ile; kendi bölgemdeki işaretli yolum gibi hissettirmeli, beni düzgünce düzenlenmiş görüşme odamdaki düşmanımın karşısına doğru ve güvenli bir şekilde götürmeli. Bunun yerine, ayak bileğini kıran çamur çukurları ve bubi tuzaklarıyla dolu, kimsenin girmediği bir arazide iz bırakmamış bir yol gibi hissettiriyor.

Bölüm 4

Herkesin bir görüşme taktiği vardır. Ekipten biri, günah çıkaran rahip rolünü çok iyi oynar, suçluluk duygusunu artırır ve köpek maması gibi affetmeyi sallandırır; bir diğeri ise huysuz okul müdürü rolünü oynar, gözlüklerinin üzerinden bakar ve sorularını sertçe sorar. Ben ise Savaşçı Kadın rolünü yapıyorum, silahlarını ateşleyip tüm yanlışlarını intikam almaya hazır, yeter ki ona ne olduğunu söyle, ve onun tersi olan Huysuz Erkek Düşmanı Kaltak rolünü, bir tecavüzcüyü veya bir Neandertal'i kızdırmak istediğimizde yapıyorum. Ayrıca Cool Girl'ü de yapıyorum, erkeklerin arasına karışan, ayakta duran ve gülen, erkeklerin başka bir erkekle konuşmaktan rahatsız olduklarında konuşabilecekleri bir kız. Steve ise Komşu Çocuğu ve bunun varyasyonlarını oynar. Kadınlara karşı Breslin, ceketlerini alır ve her kelimesini dinlemek için başını eğen Centilmen Beyefendi rolünü oynar; erkeklere karşı ise en iyi arkadaşın olan ama onunla iyi geçinmezsen kafanı klozete sokacak olan Baş Sporcu rolünü oynar. Hedefi değerlendirir ve en iyi şansa sahip olduğunu düşündüğümüz rolü seçeriz.

Rory'nin Savaşçı Kadın'a ihtiyacı yok, en azından bildiğimiz kadarıyla, ve Huysuz Erkek Düşmanı Kaltak muhtemelen onu masanın altına korkutur, ama Havalı Kız onu bir iki derece rahatlatılabilir. Komşu Yakışıklı Çocuk ile çok iyi anlaşacak gibi görünüyor, ama bu şimdilik mümkün değil. Umarım Sporcu Şef onu yeterince korkutmaz ya da beni yeterince kızdırmaz da, tüm bu iş rayından çıkmaz.

Rory, ilişkimize bana on sterlin kaybettirerek başlıyor: ağlamıyor. Breslin kapıyı açtığı anda bir mil atlıyor, ama ona Cool Girl selamımı ve gülümsememi verdiğimde, o da bir tür gülümsemeyle karşılık veriyor. "Merhaba," diyorum, karşısındaki sandalyeye atlayıp defterimi çıkarıyorum. "Ben Dedektif Conway, bu da Dedektif Breslin. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Rory el sıkışıp sıkışmayacağımızı anlamaya çalışıyor. Sıkışmayacağız. "Ben Rory Fallon. Siz..."

"Günaydın," diyor Breslin, video kaydediciye doğru yönelirken. "Konuşabilir misin? Çok mu akşamdan kalmasın? Nasıl olduğunu bilirim: senin gibi genç bir adam, pazar sabahı..."

"İyiyim." Rory'nin sesi bu kelimede çatlar. Boğazını temizler.

Breslin gülümser ve düğmelere basar. "Utanç verici. Gelecek hafta sonu daha iyisini yapmalısın."

Yarısı içilmiş çay fincanına başımı sallarım. "Onu yeniden ısıtayım mı? Ya da kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim." Rory koltuğun kenarına zar zor oturmuş durumda; ilk gürültüde kaçmaya hazır görünüyor, kaçacak bir yer olsaydı tabii. "Bu ne hakkında?"

"Ah-ah," diyor Breslin, videodan dönüp parmağıyla onu işaret ederek. "Bekle biraz dostum. Henüz işimize başlayamayız. Bu günlerde tüm konuşmaları ses ve görüntü kaydı altına almak zorundayız. Herkesin güvenliği için, anladın mı?"

Bir saniye sonra Rory tereddütle başını sallar. "Evet. Sanırım."

"Tabii ki anlıyorsun," der Breslin neşeyle. "Bana bir dakika ver, sonra istediğimiz kadar sohbet edebiliriz." Kayıt cihazıyla uğraşmaya devam eder, dişlerinin arasından hafifçe ısıklar çıkar.

Rory'nin omuzları kulaklarına kadar yükselir. "Avukata ihtiyacım var mı? Ya da başka bir şey?"

"Bilmiyorum," derim, not defterimi indirip ona tüm dikkatimi vererek. "Sen biliyor musun?"

"Yani demek istediğim, bir avukatım olması gerekmez mi?" Kaşlarımı kaldırırım. "Neden olsun ki?"

"Hayır. Benim bir avukatım yok... Avukatım olmaması mı gerekiyor?"

"İstersen bir tane alabilirsin dostum," diyor Breslin. "Tabii ki. Bir avukat seç, onu ara, hepimiz o bize katılana kadar bekleriz; sorun değil. Ama sana tam olarak ne yapacağını söyleyebilirim. Yanına oturacak ve ara sıra "Bu soruya cevap vermek zorunda değilsin" diyecek ve bunun için dakikası başına ücret alacak. Ben sana aynı şeyi bedavaya söyleyebilirim: bizim sorularımızın hiçbirine cevap vermek zorunda değilsin. Herkese ilk olarak şunu söylüyoruz: istemedikçe hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama söylediğin her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir. Yeterince açık mı? Yoksa bunun için para ödemek mi daha çok hoşuna gider?"

"Hayır. Yani... Evet. Avukat olmadan da olur."

Ve uyarı da bu kadar. "Elbette," diyor Breslin, video kaydediciye hafifçe vurarak. "Tamamdır: çalışıyor. Dedektifler Conway ve Breslin, Bay Rory Fallon ile görüşüyor. Hadi konuşalım."

Rory, Lucy'nin yaptığı gibi, "Bu Aislinn ile ilgili mi?" diyor.

"Hey, dur bakalım, Rory," diyor Breslin, ellerini kaldırıp gülerek. Ben de gülümsüyorum. "Yavaş ol, olur mu? Oraya varacağız, söz veriyorum. Ama ben ve Dedektif Conway, yüzlerce görüşme yapacağız, bu yüzden aynı soruları aynı sırayla sormaya devam etmeliyiz, yoksa kafamız karışır ve kime ne sorduğumuzu unuturuz. Bize bir iyilik yap: bunu bizim yöntemimizle yapmamıza izin ver. Tamam mı?"

"Tamam. Özür dilerim." Ama Rory'nin omuzları düşmüştür - o yüzlerce kişiden sadece biri ve biz de senaryomuzdaki yerimizi kaybetmek üzere olan iki aptal serseriyiz. Breslin iyidir. Onu daha önce çalışırken izlemiştim, ama onunla hiç sorgu odasını paylaşmamıştım ve kendime rağmen bundan nefret etmiyorum.

"Sorun değil," diyorum rahatça. Breslin yanımdaki sandalyeye oturuyor ve biz de rahatça yerleşiyoruz, defter sayfalarını çeviriyor, sandalyelerimizin tuhaflıklarına alışıyor, kalemimizin çalıştığını kontrol ediyoruz. "Peki," diyorum, "başlangıçtan başlayalım. Dün ne yaptın? Öğlen saatlerinden itibaren?"

Rory derin bir nefes alır ve gözlüklerini burnuna iter. "Tamam. Öğlen saatlerinde dükkândaydın – Ranelagh'da Wayward Bookshop adlı bir kitapçı dükkânım var. Dairemin hemen altında, sizin – yani meslektaşlarınızın – beni almaya geldiği yer?"

"Oradan yüzlerce kez geçtim, içeri girmek istiyordum," diyorum. "Şimdi girmem lazım, yoksa benim hakkımda şikayette bulunursun." Breslin ve ben bu konuda biraz gülüyoruz. Rory otomatik olarak gülümsüyor: iyi bir çocuk, bizden beklediğimizi yapıyor. "Dün işler nasıldı?"

"Oldukça iyiydi. Cumartesi günleri çok sayıda düzenli müşterim olur – çoğunlukla çocuklarını kitap seçmeye getiren anneler ve babalar. İyi bir çocuk bölümümüz var, eğer sen – yani, demek istediğim, *eğer* sen olsaydın, ben değilim..."

Endişeyle gözlerini kırptırıyor. "Yeğenlerimi sana getireceğim," diyorum. Yeğenim yok. "Onlara dinozorlarla ilgili bir şeyler önerebilirsin. İşler genel olarak nasıl?"

"Fena değil. Yani..." Rory omuzlarını silkiyor. "Kitapçılar bu aralar zor günler geçiriyor. En azından bizim düzenli müşterilerimiz var."

Yani Rory baskı altında. "İyi"nin onun için ne anlama geldiğini kontrol edeceğiz. "Yeğenlerimi kesinlikle sana destek olmak için getirmeliyim," diyorum gülümseyerek. "Ne zaman işin bitti?"

"Saat altıda kapatıyorum."

"Sonra ne yaptın?"

"Daireme geri dönüp duş aldım. Ben, şey, ben... Rory sevimli bir pembeye bürünüyor. "Bir kızın evine akşam yemeğine gidiyordum.

. Bir kadının evine."

"Ohhh *evet*," diyor Breslin, sandalyesini geriye yatırıp sırtarak. "Adamım Rory bir playboy. Don amcana tüm hikayeyi anlat. Kız arkadaş mı? Arkadaş mı? Gerçek aşk mı?"

"O..." Yüzündeki kızarıklık daha da belirginleşiyor. Rory, sanki silebilecekmiş gibi avuçlarıyla yanaklarını ovuşturuyor. "Şey. Onu tam olarak kız arkadaşım olarak adlandırabilir miyim, bilmiyorum. Sadece birkaç kez çıktık. Ama evet, bir yere varacağını umuyorum."

Şimdiki zaman. Bu çok da önemli değil; o aptal değil. Bu sevimli genç aşka gülümsüyorum; Rory de gülümsemeye çalışıyor.

"Yani biraz çaba harcadın," diyor Breslin. "Değil mi? Biraz çaba harcadığını söyle, Rory. O gömlek, futbolcu annelerine *Gruffalo*'yu satmak için uygun olabilir, ama bir hatuna etkileyici gelmek istiyorsan, yani, onun gözüne girmek istiyorsan, öyle diyelim, bu iş görmez. Ne giydin?"

"Sadece bir gömlek, bir kazak ve pantolon. Yani, düzgün giysilerdi, onlar..."

Breslin şüpheci bir bakış attı. "Ne renk? Ne tür?"

"Beyaz keten gömlek, açık mavi kazak ve koyu mavi pantolon. Normalde kot pantolon giyerim, ama Aislinn... Onun daha şık bir şey giyeceğini biliyordum, ben de öyle yapmalıyım diye düşündüm."

"Hmm. Daha kötüsü de olabilirdi. Çabaladığında zevkin iyi oluyor, evlat." Breslin, Rory'nin sandalyesinin arkasında asılı olan paltoya başını salladı. "O palto mu?"

Rory, paltoyla Breslin arasında kararsızca bakışlarını gezdirir. "Evet. Başka uygun bir kışlık paltom yok. Arnott's'tan aldım, sıradan bir şey değil... Yani, fena değil, değil mi?"

"Fena değil," der Breslin, paltoya eleştirel bir bakış atarak. "İş görür. Ama o eldivenleri onunla giymedin, değil mi? Giymedin, değil mi?"

Rory başını eldivenlere çevirir. "Evet, taktım. Neden? Ne sorunu var?"

"Yuh," diyor Breslin, yüzünü buruşturarak. Masadan uzanıp eldivenleri kalemiyle dürtüyor, ters çeviriyor. Temiz görünüyorlar. "Belki yaşılanıyorum; belki de günümüzde tüm havalı çocuklar, ellerini dağ bisikletçilerinden ödünç almış gibi görünüp randevulara gidiyorlar. Bunları gerçekten giydin mi?"

"Hava soğuktu."

"Ee? Stil için acı çekmelisin, Rory. Siyah bir çiftin yok mu? En azından onlar göze batmazdı."

"Baktım. Bir yerlerde siyah deri eldivenlerim olduğunu sanıyordum ama nereye gittiklerini bilmiyorum. Bulabildiğim tek eldivenler bunlardı."

Biz de bakacağız. "Zavallı adamı rahatsız etme," diyorum Breslin'e. "Zaten kapıdan girer girmez eldivenleri çıkarıyorsun, değil mi Rory? Nasıl göründükleri kimin umurunda?"

Breslin gözlerini devirip geriye yaslanarak başını sallar. Rory bana hızlıca minnettar bir bakış atar. Sorgu odasını tanıdık bir ortama dönüştürüyoruz – Breslin'in hakaretleri bile Rory'nin okulda düzenli olarak maruz kaldığı türden – ve bu onu sakinleştiriyor. Başlangıçta onun yerinde duramayan ve tereddüt eden halinden düşündüğüm gibi, o çaresiz bir zayıf adam değil. Durum bundan daha karmaşık. Rory, rahat olduğu ortamda gayet iyi. Onu bu ortamdan çıkarırsanız, başa çıkamaz hale gelir.

Normalde kot pantolon giyen biriyim... Aislinn onun rahat hissettiği bir ortam değildi. "Peki, Aislinn nerede yaşıyor?" diyorum.

"Stoneybatter."

"Çok uygun," diyorum, başımı sallayarak. "Nehri geçip hemen oradasın. Oraya nasıl gittin?"

"Otobüsle. Morehampton Road'a yürüdüm – henüz yağmur yağmıyordu – ve 39A otobüsüne binip Stoneybatter'a gittim. Otobüs, onun evinin hemen köşesinde duruyor."

"Dur dur dur. Geri sar." Breslin'in kaşları kalkıyor. "Otobüs mü? Onun evine *otobüsle mi* gittin? Bir kadını etkilemen için harika bir yol, Rory. Araban yok mu?"

Rory yine kızarıyor ve telaşlanıyor. Kızaranları seviyorum. "Hayır, var, evet. Sadece, düşünüyordum da – yani, akşam yemeğinde şarap içersek ve eve gitmem gerekirse..."

"Var mı? Ne tür bir araba?"

"Toyota Yaris..."

Breslin burnunu çekti. "Öyle mi? Ne model?" "2007."

"Tanrım," dedi Breslin, defterine gülümseyerek. "Şimdi otobüse neden bindiğini anladım. Devam et."

Rory başını eğdi ve gözlüklerini burnuna itti. Görünüşe göre o, uysalca pantolonunu çekilmesine izin veren tiplerden. Bu tipler sonunda patladıklarında, bunu doğru düzgün yaparlar. "Evden saat kaçta çıktın?" diye sordum.

Rory anında dik oturdu. Breslin yerine benim konuştuğumu duyduğuna çok sevindi, bana her şeyi anlatırdı. "Yedi çeyrek."

Bu, şimdiye kadar söylediği en ilginç şeydi. Aislinn ile randevusu saat sekizdeydi. Ranelagh'dan Stoneybatter'a gitmek bir saat on beş dakika sürmez, özellikle de cumartesi akşamı. Yürüyerek yarısı kadar sürede gidebilirdi.

"Otobüse ne zaman bindin?" diye soruyorum.

"Yediye biraz kala. Durağa vardığımda otobüs gelmişti."

Bunu otobüste bulunan güvenlik kamerası kayıtlarından kontrol edebiliriz. Not alıyorum. "Aislinn'in evine saat kaçta gitmen gerekiyordu?"

"Sekizde, ama ben... Yani, geç kalmak istemedim. Erken gidersem, biraz dolaşabilirim diye düşündüm."

"Brrr," diyorum, yüzümü buruşturarak. "O havada mı? Ne yapacaktın?"

Rory, ayaklarını rahat ettiremiyormuş gibi hareket ettirir. O ekstra zaman hakkında konuşmak onu tedirgin ediyor. Rory'yi masum ilan edip Steve'in gangsterinin peşine düşmek isterdim, ama kan gibi sıcak bir koku alıyorum: burada bir şeyler var.

"Bilmiyorum. Sadece... evi bulabileceğimden emin olmak için, öyle şeyler."

Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum. "Ama onun evinin otobüs durağının hemen köşesinde olduğunu söylemiştin. Bu, yolu zaten bildiğini gösteriyor gibi."

Rory gözlerini sertçe kırıştıırıyor. "Ne? ... Hayır, hayır, öyle değil. Ama Aislinn bana yol tarifini vermişti. Ve ben de telefonumdaki haritaya baktım. Karmaşık bir şey değildi. Sadece her ihtimale karşı biraz fazla zaman ayırmak istedim."

Şüpheyile bir duraklama yapıyorum, ama o bu boşluğu doldurmuyor. "Tamam," diyorum. "Yani Stoneybatter'da 39A otobüsünden indin – saat kaçtı?"

"Yedi buçuktan biraz önce. Trafik çok yoğunlu."

Aislinn'in evine ulaşmak, onu öldürmek ve saat sekize kadar kapının önünde durup şaşkın şaşkın bakmak için bolca zaman vardı. Ocağı kapatmak bile mantıklı geliyordu: Rory, telefon görüşmeleri, mesajlar ve muhtemelen endişeli bir şekilde volta atarak küçük oyununu oynamaya vakit bulamadan yangın alarmının çalmasını istemiyordu, izleyen biri olabilir diye. O sıcak koku burnumu dolduruyor.

Tek yönlü cama bakıyorum, o da boş boş bana bakıyor. Steve'e bir bakış, onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamamı sağlardı. Onun yerine, sandalyesini arka ayakları üzerinde sallayan ve defterine karalamalar yapan Breslin var. Sandalyesini altından tekmelemeyi düşünüyorum.

"Çok erken geldin," diyorum. "Ne yaptın?"

Rory, "Viking Gardens'ın tepesine kadar yürüdüm, orası Aislinn'in yolu. Yolu doğru bulduğumdan emin olmak için. Dediğim gibi."

"Viking Gardens'ta kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Sokak boştu. Ama orada fazla kalmadım. Kimsenin beni hırsız ya da sapık sanmasını istemedim." Gözlüklerine bir kez daha dokundu.

"Sokağa girdin mi? Aislinn'in evini buldun mu?"

"Hayır. Düz bir yol, çıkmaz sokak – tepesinden her şeyi görebiliyordum; evi önceden bulmama gerek yoktu. Ayrıca Aislinn'in pencereden dışarı bakıp beni yarım saat erken görmesi fikri hoşuma gitmedi. Beni içeri davet etmek zorunda kalırdı, hazır da olmazdı ve genel olarak çok garip bir durum olurdu."

Çok gergin, ama cevapları kolayca geliyor, tökezlemiyor ya da geri adım atmıyor. Ancak bu pek bir şey ifade etmiyor; bu adam için değil. Bize zaten önceden düşünen, her olasılığı gözden geçiren, planlarının sorunsuz yürümesi için her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olan bir tip olduğunu söyledi. Bir cinayet planlasaydı, mazeretini hazırlamış olurdu; muhtemelen birkaç gün önceden olay yerini gezip incelemiş olurdu. Ve planlamamış olsaydı, geceyi iyi bir hikaye uydurup onu yüzlerce kez prova ederek geçirebilirdi. Bu adamın gerçek rahatlık alanı kafasının içidir.

"Ayrıca, seni boş zamanlarını pencerelerine bakarak geçiren takıntılı bir ucube olarak görürdün," diye ekler Breslin. Rory irkilir. "Bu hiç de iyi bir izlenim olmaz. Peki ne yaptın?"

"Saat sekize kadar dolaşacaktım. Ama sonra yanımda hiçbir şey getirmediğimi fark ettim."

"Ne, prezervatifleri mi?" Breslin geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İşte bu kendine güven."

Rory başını eğdi ve yine gözlüklerini dürtmeye başladı. "Hayır! Çiçekleri kastettim. Elimde hiçbir şey olmadan gitmek istemedim. Aislinn şarap getirmeye gerek olmadığını söylemişti, ama ben Ranelagh'da ona çiçek almayı planlıyordum, ancak unuttum – ne giyeceğime, ütülemeye ve ne zaman çıkacağıma o kadar odaklanmışım ki... Onun sokağına vardığımda fark ettim."

"Garip," diyor Breslin, şarkı söyler gibi. Sandalyesini tekrar geriye yatırıyor ve kalemiyle oynuyor.

"Evet, öyle. Bir an panikledim. Ama Prussia Caddesi'nde bir Tesco var, o yüzden..."

"Bir dakika," diyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Bu bölgeyi bilmediğini sanıyordum." "Bilmiyorum. Ben... Ne?"

"Tesco'nun nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

Rory bana göz kırpmıyor. "Telefonumdan baktım. Sonra oraya gittim..."

Breslin ağzını açmadan önce, onun da katılacağını biliyorum. Birlikte iyi çalışıyoruz: ben ortamı sakın tutarak temel bilgileri alabiliyoruz, o da fırsat buldukça Rory'yi iğnelemek için araya giriyor, ben de piñata'nın altında durup düşen şekerleri yakalamaya hazır bekliyorum. Breslin'le iyi çalışmaktan hoşlanmıyorum. Sanki beni yine kandırıyor gibi hissediyorum, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Tesco çiçekleri mi?" diye soruyor. Yüzü sırtışıyla yüz buruşturma arasında bir ifadeyle. "Aislinn'in şık bir tip olduğunu söylediğini sanıyordum."

Rory sandalyede kışını kaydırıyor. "Öyle dedim. Öyle. Ama o saatte..."

"O süslü bir tip, bütün gün senin için mutfakta köle gibi çalıştı, sen ise yarı ölü, şok edici pembe papatyalarla mı geleceksin? Hadi *ama*."

"Hayır, planladığım şey bu değildi. Ben... Aislinn bana, küçükken babasının onu Powerscourt'a götürdüğünü ve birlikte Japon bahçesinde dolaşıp açelyaları seyrettiklerini, babasının ona Aislinn adında cesur bir prensesin hikayelerini anlattığını söylemişti. Ben de ona bir açelya bulabilir miyim diye bakmak istedim. Düşündüm ki...' Elleriyle oynarken küçük, pişman bir gülümseme. 'Onu mutlu edeceğini düşündüm.'

"Bu çok güzel," dedim, başımı sallayarak. "Gerçekten çok güzel. Bence o da buna bayılırdı." "İşte bu," dedi Breslin onaylayarak, tükenmez kalemmini Rory'ye doğrultarak, "bu en iyi halin. Bu tür şeyler bir erkeği bir yere getirir, anlarsın ya. Hatta bunları telafi bile edebilir." Eldivenler. "Yazık ki batırdın. Eminim Tesco'da açelya yoktur."

"Satmadığını biliyorum. Ama cumartesi akşamı o saatte başka hiçbir yer açık değildi. Çirkin çiçekler bile hiç yoktan iyidir diye düşündüm." Rory endişeyle ikimizin arasında bakışlarını gezdirerek onay arıyor.

Breslin yüzünü buruşturur ve elini sallar. "Kıza bağlı. Eğer ucuzcu bir tipse, tabii, ama bu kız için... Boş ver, artık çok geç. Yani Tesco'ya gittin...?"

"Evet. Çok fazla çiçek kalmamıştı ve çoğu da senin dediğin gibiydi – garip renklere boyanmış büyük papatyalar – ama ben fena olmayan bir demet iris buldum."

"Sümbülün nesi var ki?" diyorum. "Tesco'ya saat kaçta vardın?" "Sekize çeyrek kala. Belki biraz sonra."

Bunu da kontrol edebiliriz. Otobüste ve Tesco'da güvenlik kameraları var: Rory'nin anlattığı tüm zaman çizelgesi doğrulanabilir ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Unutulan çiçekler çok işine geldi. Tesco, Viking Gardens'tan yedi veya sekiz dakikalık yürüme mesafesinde: o ekstra yarım saati güzelce ve düzgünce açıklamak için yeterli bir süre.

Rory oraya ya da geriye aceleyle gitmişse – ve onu aceleyle gören birini aramamız gerekiyor – o yürüyüşten birkaç dakika kazanmış olabilir. Asıl cinayet neredeyse hiç zaman almadı: yumruk için iki saniye, Aislinn'in nefesini ve nabzını kontrol etmek için belki on ya da yirmi saniye, ocağı kapatmak için on saniye, bir dakika içinde bitti. Zaman alabilecek olan, cinayete giden süreçtir; tabii bir süreç varsa.

Rory bizim aradığımız kişi ise, o sıradan, aptal bir korkak değildir. Gergindir, ama biz ona ulaşmadan her çatlağı kapatır, her zaman bir adım öndedir. Eğer onunla uğraşmak zorunda kalırsak, en azından bir mücadele vereceğiz.

"Biraz riskli," diyorum. "Orada ne kadar kaldın?"

"Sadece birkaç dakika. Acele ettim. Dediğin gibi, fazla vaktim kalmamıştı. Bu tür şeyler yüzünden erken gelmeyi seviyorum."

"Haklısın," diyorum. "Peki Tesco'dan ayrıldığında...?"

"Viking Gardens'a geri döndüm. Oraya zamanında vardım – saatime baktım: saat sekize az kalmıştı."

"Yolda kimse var mıydı?"

Rory düşünür, burnunu ovuşturur. "Köpeğini gezdiren yaşlı bir adam vardı – küçük, beyaz bir köpek. Viking Gardens'tan çıkıyordu. Bana başını salladı. Başka kimse yoktu sanırım."

Yine kontrol etmesi kolay. "Peki sonra ne oldu?"

"Yol boyunca ev numaralarına bakarak Aislinn'in evini buldum – numarası yirmi altı. Zili çaldım..."

Sözünü bitirmedi. Ben, "Ve?" dedim.

"Kapıyı açmadı."

Bu sefer yüzü aniden kızardı. Camın arkasındaki Steve'in o kızarıklığa doğru eğildiğini hissedebiliyorum, bunun onun haklı olduğunu ve

Rory Fallon'ın masum bir aziz olduğuna emin. Ben o kadar emin değilim. Bu kızarma, aşağılanmanın hatırası olabilir ya da yalanın ortaya çıkması olabilir.

"Huh," diyorum. "Garip. Ne olduğunu düşündün?"

Rory başını eğiyor. "O anda Aislinn'in beni duymadığını düşündüm. Zilin çalıştığını biliyordum, evin içinden çaldığını duyabiliyordum, ama belki tuvaletteydi ya da bir nedenden dolayı arka tarafa çıkmıştı diye düşündüm."

"Peki ne yaptın?"

"Bir dakika bekledim ve sonra kapıyı çaldım. Sonra zili tekrar çaldım. Hala cevap vermedi, bu yüzden birkaç dakika sonra ona mesaj attım - adresi yanlış mı yazdım diye merak ediyordum. Uzun süre bekledim, ama bana cevap yazmadı."

"Ooo," diyor Breslin, yüzünü buruşturarak. "Bu çok acı verici olmalı."

"Belki mesajın geldiğini duymamıştır diye düşündüm..." Rory, Breslin'in yüzündeki acıma ve eğlence karışımını fark eder ve başını tekrar eğdi. "Olabilir. Yemek pişiriyor falan olabilir ve telefonunu başka bir odada bırakmış olabilir – bu mesaj uyarıları çok sessiz olabilir..."

"Ben de hep kaçırıyorum," diye katılıyorum. "Çok sinir bozucu. Peki, onu tekrar aradın mı?"

"Onu aradım. Ev tek katlı küçük bir kulübe, bu yüzden nerede olursa olsun zil sesini kesinlikle duyacağını düşündüm. Ama cevap vermedi." Rory başını kaldırıp Breslin'in kuru gülümsemesini fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Bir kez daha denedim – bu sefer kulağımı kapıya dayadım, içeriden telefonun çaldığını duyabilir miyim diye – orada mıydı, yoksa... Ama hiçbir şey duyamadım."

Bunu kontrol edeceğiz. "Hikayenin ne olduğunu düşündün?" diyorum.

"Emin değildim. Muhtemelen..." Rory'nin sesi neredeyse kayboldu. "Daha yüksek sesle konuş," diyor Breslin. "Kamera bunu duymalı."

Rory sesini biraz daha yükseltir, ama hala bize bakmakta zorlanır. "Şey. Aislinn birkaç hafta önce son dakikada randevumuzu iptal etti. Nedenini söylemedi, sadece bir işinin çıktığını söyledi. Diğer randevularımızı ayarlamak da oldukça karmaşıktı. Ben bir gün önerirdim, ama ona uymazdı ya da ilk başta uymuş gibi görünürdü, sonra bir sorun çıkardı. Bazen telefonuna cevap vermezdi... Bunun bir akıl oyunu mu olduğunu bilmiyorum – bu gerçekten Aislinn'in yapacağı bir şeye benzemiyor, ama tabii ki onu henüz o kadar iyi tanımıyorum – ya da hayatında bana anlatmaya hazır olmadığı bir şey mi var, örneğin demans veya alkolizm olan ve bazen kısa sürede bakıma ihtiyaç duyan bir ebeveyn gibi

? İki yüzlülükten bahsetmiyor, ama bu olasılık aklına gelmiş olmalı. Belki de Breslin'in hakaretlerinden kaçınıyor, ama bu ilginç bir ayrıntı. "Ben de bunun da aynı şey olduğunu düşündüm. Her neyse artık."

"Ve sen orada, sevimli Tesco irislerinle duruyordun," diyor Breslin, neredeyse sırıtışını gizleyerek. "Her şeye hazırdın." Rory'nin başı daha da aşağı eğiliyor.

Nazik ve anlayışlı bir şekilde, "Endişelendin mi? Aislinn'e bir şey mi oldu?" diyorum.

Rory minnetle bana döner. "Evet. Biraz endişelendim. Bu yüzden sen geldiğinde bunun onunla ilgili olup olmadığını sordum. Bayılmış olabileceğinden, duşta kayıp düşmüş olabileceğinden ya da telefonuna cevap veremeyecek kadar hasta olabileceğinden korktum. Yani, bana söylemeye hazır olmadığı şey bu olabilirdi: bir hastalık, epilepsi ya da... Ama ne yapacağımı bilemedim. 999'u arayıp, acil durumun, bir kadının birkaç haftadır tanıdığı bir erkeğin kapısını açmaması olduğunu söyleyemezdim – yüzüme gülüp, yeni bir kız arkadaşına ihtiyacım olduğunu söylerlerdi. Bunun en olası senaryo olduğunu ben de biliyordum. Ama tüm olasılıkları hayal etmekten kendimi alamadım – bunu yaparım, öyle olmasa bile... Aislinn iyi mi?

Rahatlık alanının dışındaydı ve işe yaramaz, kararsız bir adam haline geldi; ya da bizim öyle düşünmemizi istiyor. "Peki ne yaptın?" diyorum.

"Perdelerin arasında bir aralık vardı ve içeriden ışık görünüyordu, ben de aralıktan bakmaya çalıştım. Komşuların beni görüp polisi arayacağından biraz endişelendim, ama Aislinn'den beni davet eden mesajlar vardı ve polisin gelmesinin o kadar da kötü bir fikir olmayacağını düşündüm, çünkü en azından bir kontrol edip bir sorun olmadığını doğrulayabilirlerdi

—'

Bu adam, mayonezin olası sonuçları hakkında kafasını yormadan bir sandviç bile sipariş edemezdi. "Ne gördün?"

Rory başını salladı. "Hiçbir şey. Dar bir aralıktı ve açısı nedeniyle sadece kanepenin bir kısmını ve lambayı görebiliyordum – lamba açıktı. Orada çok uzun süre kalmak istemedim, sadece hızlıca bir baktım."

"Herhangi bir hareket gördün mü? Gölgeler? Evde biri olduğuna dair herhangi bir işaret?"

"Hayır. Öyle bir şey yoktu. Gölgeler biraz titriyordu, ama sanki biri hareket ediyormuş gibi değil, daha çok şöminede ateş varmış gibi

Ki vardı da. Perdelerin arkasından titremeyi görebiliyor musun diye kontrol etmek için not alıyorum. Rory bizim adamımızsa, iyi bir özdenetim sahibi; çoğu insan gizemli bir davetsiz misafir verme isteğine karşı koyamazdı. "Peki ne yaptın?"

"Bir kez daha mesaj attım, belki o gün iletişimimizde bir karışıklık olmuştur diye..." Breslin burun kıvırdı. Rory irkildi. "Belki diye *dedim*. Büyük olasılıkla terk edildiğimi anladım. Bunu zaten söyledim. Ama *eğer* tüm bunlar bir yanlış anlaşılma ise ve ben öfkeyle ayrılıp telefonumdan onun numarasını sildim, o zaman ikimiz de harika bir şeyi kaçırıyor olabiliriz. Bu riski almak istemedim. Kendimi aptal durumuna düşürmeyi tercih ederim."

"Görünüşe göre dileğin gerçekleşti," diyor Breslin. "Kapıyı açmadığında gitmeliydin. Durumu düzeltmek istiyorsa, bırak o uğraşsın. Onlara kötü davran, ilgilerini canlı tut."

"Ben öyle şeyler yapmam."

"Hayır mı? Bu senin için nasıl sonuçlanıyor?"

Ben de "O iyi bir insan, Breslin. Bu aslında iyi bir şey."

Rory: O mesajına cevap vermediğinde ne yaptın?"

Rory sessizce, "Vazgeçtim. Saat sekiz buçuk olmuştu, donuyordum, yağmur yağmaya başlamıştı ve ne olursa olsun, bütün gece orada dursam da bir şey değişmeyecekti. Ben de gittim."

"Çok sinirlenmiş olmalısın," diyor Breslin. "Kışın berbat bir gecede şehrin yarısını geçip Tesco'ya gidip geliyorsun, o ise seni içeri almaya bile tenezzül etmiyor? Ben olsam çok sinirlenirdim."

"Öyle değildim. Daha çok... üzgündüm. Yani, biraz da sinirlenmiştim ama..."

"Tabii ki sinirlendin. Kapıyı yumrukladın mı? Bağırdın mı? Küfrettin mi? Lamba direklerine tekme attın mı?" Rory ağzını açarken: "Unutma, komşulara soracağız."

"Hayır. Öyle bir şey yapmadım." Rory yüzünü başka yöne çevirmiş, sanki Aislinn'in kapısını tekmelememek onu daha az erkek yapıyormuş gibi. "Sadece eve gittim."

"Aferin sana," dedim. "Bazıları tüm mahalleye rezil olurdu. Bir kızı etkilemek için doğru bir yol değil. Yine otobüse mi bindin?"

"Yürüdüm. Otobüsü beklemek ya da insanları görmek istemiyordum. Ben sadece... yürüdüm."

Yani, onun sersemlemiş ya da titriyor gibi davrandığını ya da eldivenlerinde kan olup olmadığını bize söyleyebilecek bir otobüs şoförü ya da yolcu yoktu. Endişeli bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Tanrım, ben o yürüyüşü yapmak istemezdim. Cumartesi gecesi şehrin ortasında, bela arayan sarhoş aptallar... Kimse sana sataşmadı mı?"

Rory omuzlarını bir tür omuz silkme hareketiyle oynattı. Yine göğsüne saklanmaya çalışıyordu. "Denemiş olsalar bile muhtemelen fark etmezdi. Aungier Caddesi'nde arkamda bir adam bir şeyler bağırdı, ama ne dediğini anlamadım - İngilizce olduğunu sanmıyorum - ve bana söylediğinden emin değilim. Ben sadece..." Yine omuzlarını silkiyor. "Gerçekten dikkat etmiyordum."

"Fazla bir şey kaçırmış gibi görünmüyorsun," diyorum. "Çiçekleri ne yaptın?"

"Onları attım." Birdenbire Rory'nin sesinde akşamın hüznünü yükselir, sesi yenilmiş, çığ ve korkunç derecede üzgün hale gelir. Aislinn'i kaybetmek onu bir şekilde çok derinden etkilemiştir. "İlk başta onları aldığımı bile unutmuştum, ama hatırladığımda onlardan kurtulmak istedim. Onları boşa harcamaktansa, verebileceğim birini bulmam gerektiğini düşündüm, ama enerjim yoktu. Onları çöp kutusuna attım. Bütün o olanlardan sonra."

"Nerede bir çöp kutusu?"

"Rıhtımda. Evet, çiçeklerin varlığını hatırlamadan önce, üzerinde "TERK EDİLDİ" yazan bir tabela takmış gibi o kadar yolu yürüdüm. Komik, değil mi?" Bu Breslin'e.

"Ben de aynısını yapardım," diyorum. Tek yönlü cama kaşlarımı kaldırıyorum: Steve, boşaltılmadan önce rıhtımdaki çöp kutularını karıştırmak için birkaç adam göndermeli. O boktan buket üzerinde kan olabilir. "Sadece ben eve giderken bir bira içmek için dururdum. Sen durmadın, değil mi?"

"Hayır. Sadece eve gitmek istedim." Rory ellerini yüzüne sürer. Gerginlik onu etkilemeye başlamıştır. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Eve ne zaman vardın?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Dokuz buçuktan biraz önce, belki. Saatime bakmadım."

Breslin, "Kimi aradın?" diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eve vardığında. Büyük randevunun mahvolduğunu anlatmak için kimi aradın? En iyi arkadaşını mı? Kardeşini mi?"

"Kimseyi."

Breslin bakıyor. "Ciddi olamazsın. Ah, Rory, araştırabileceğin biri olduğunu söyle. Çünkü birçok insan hayatının bir noktasında terk edilir, bu olur, ama gerçekten böyle bir geceden eve döndüğünde, kadınlar ve dünya hakkında şikayet etmek için arayabileceğin tek bir erkek bile aklına gelmediyse... Bu, haftalardır, hatta aylardır duyduğum en üzücü şey.

Rory şöyle diyor: "Kimseyi aramadım. Açık nedenlerden dolayı akşam yemeği yememiştım, kendime bir sandviç yaptım ve dairemde oturup pencereden dışarı bakarak kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissettim. Her şeyin hala yolunda olabileceği daha da saçma sapan senaryolar hayal ettim ve keşke dışarı çıkıp kafayı çekip kavga etsem ya da bir yabancıyla yatabilsem diye düşündüm."

Sesindeki vahşi aşağılanma havayı kesiyor. Tadı güzel. Ona ulaşırsak, bu şekilde olacak: aşağılanma.

Aislinn ona ulaştıysa, aynı yolla ulaşmıştır. Başka biriyle yattığını öğrenmek muhtemelen işe yaramıştır.

"Ve gece yarısı, Aislinn hala beni aramamış ya da mesaj atmamışken, yatağa gittim. Dünyada en son istediğim şey, arkadaşlarımdan birini arayıp bu hikayeyi anlatmaktır. Tamam mı?"

Breslin bir dakika daha inanamayan bakışlarını sürdürdü. Rory başka yere baktı ve gömleğinin manşetini çekiştirirdi, ama ağzını kapalı tuttu.

Şimdiye kadar, Rory tamamen doğrulanabilir bir hikaye anlatıyor ve bizim telefon kayıtlarını kontrol edebileceğimizi biliyor olmalı. Eğer biriyle konuştuysa, bizim izini süremeyeceğimizi düşündüğü bir şekilde konuşmuştur.

Acaba arkadaşlarından biri onun eve dönüş yolunun yakınında mı yaşıyor? Konuyu bırakıyorum. "Karışıklık olmaması için," diyorum, "bu kadının görüştüğü kadın olduğunu doğrulayabilir misin? Dün gece evine gittiğin kadın?"

Dosyamdan Aislinn'in fotoğrafını çıkarıp masanın üzerinden Rory'ye doğru kaydırıyorum. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, az önceki acı dolu bakışını tamamen unutmuş. "Neden elinizde... ? Siz zaten... Bir şey mi oldu... Ne...?"

"Dedektif Breslin'in dediği gibi," diyorum ona, nazik ama kararlı bir şekilde, "bunu sırayla yapmamız gerekiyor. Dün gece evine gittiğin kadın bu mu?"

Bir an için Rory'nin cesaretini toplayıp bazı cevaplar isteyeceğini düşündüm, ama gülümsememi ve bakışlarımı bozmadım ve sonunda o gözlerini kırptı. "Evet. O."

"Bay Fallon, Aislinn Murray'in fotoğrafını teşhis etti," diye kasete söylüyorum.

"Bir bakalım." Breslin fotoğrafı almak için eğilir. Kaşları yukarı kalkar ve uzun, alçak bir ıslık çalar. "Vay canına. Sana saygı duyuyorum dostum: bu kadın tam bir bomba."

Bu, Rory'nin aklını sorularından uzaklaştırır. Breslin'e sert bir bakış atar, ama Breslin bunu fark etmez – hala fotoğrafı kol mesafesinde tutarak takdirle başını sallamaktadır. "O çok güzel. Onun hakkında sevdiğim şey bu değil."

Breslin, fotoğrafın üzerinden ona inanmaz bir bakış atar. "Uh-huh. Sen onun ışıltılı kişiliğine hayransın."

"Evet. Öyleyim. O ilginç, zeki, sıcakkanlı, harika bir hayal gücü var... Mesele görünüşü değil. Fiziksel olarak, benim normal tipim bile değil."

Breslin burun kıvrır. "Oh, lütfen. O *herkesin* tipi. Çirkin olanları mı tercih ediyorsun? Seçme şansın olsaydı, yüzü ezilmiş çörek gibi olan şişman, kıllı bir trolü seçerdin, ama bir şekilde bununla mı kaldın? Senin için çok üzuldüm."

Rory kızarır. "*Hayır*. Sadece daha önce hiç bu kadar... şey, bu kadar zarif bir kızla birlikte olmadığımı söylüyorum. Diğer kız arkadaşlarım daha çok sıradan tiplerdi."

"Hiç şaşırmadım," diyor Breslin, Rory'nin gömleğine bakarak. "Peki bunu nasıl başardın? Alınma ama gerçekleri kabul edelim: sen kendi ağırlığının çok üstünde birini kaptın. Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi? Bunu belirtmem?"

"Hayır. Onun güzel olduğunu zaten söyledim." Rory sandalyesinde kıpırdanıyor, Breslin'in fotoğrafı indirmesini istiyor. Breslin fotoğrafa bir kez daha sinsi sinsi bakıyor.

"O bir bomba. Oysa sen... şey, sende bir sorun yok, ama Brad Pitt sayılmazsın, değil mi?"

"Biliyorum."

"Peki bunu nasıl başardın?" Breslin fotoğrafı sallıyor.

"Konuştuk. Aralık başında dükkânda bir kitap tanıtımında. Hepsi bu."

"Uh-huh." Breslin ona bir kez daha şüpheyile bakar. "Tekniğin nedir? Cidden. Herhangi bir ipucun varsa, duymak isterim."

Rory sinirleniyor: daha dik oturuyor, Breslin'i bakışlarıyla susturmaya çalışıyor. "Bir tekniğim *yok*. Sadece onunla konuştum. Bunun bir şeye dönüşebileceğini hiç düşünmedim. Herkesin Aislinn'e ve bana bir bakış attıktan sonra bizim birlikte olacağımıza asla inanmayacağını çok iyi biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşündüm."

konuştum çünkü çocuk bölümünde tek başına duruyordu ve burası benim dükkanım olduğu için herkesin iyi vakit geçirmesini sağlamakla sorumlu hissettim."

"Ve sonra," diyorum, "birbirinize kapıldınız."

Ona gülümsüyorum ve o da hatırlamadan önce karşılık veren bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Evet. Gerçekten öyle oldu. Ya da öyle olduğunu düşündüm."

"Ne hakkında konuştunuz?"

Çoğunlukla kitaplar. Aislinn, George MacDonald'ın masal koleksiyonunu karıştırıyordu; ben de küçükken o kitabı çok severdim, bunu ona söyledim ve o da çok sevdiğini söyledi – hatta aynı baskıyı almıştık. Ve oradan sonra biz sadece... İkimiz de büyülü gerçekçiliği seviyoruz ve ikimiz de yan ürünleri, yeniden düzenlemeleri seviyoruz – Aislinn *Wide Sargasso Sea*'yi çok sevdi; ona *American Ghosts* ve *Old World Wonders*'ı okuması gerektiğini söyledim. Ve bana, on dört yaşındayken *Little Women*'ın sonuna o kadar sinirlendiğini, onu yeniden yazdığını ve Jo'nun Laurie ile evlendiğini söyledi. Sayfaları kitabına yapıştırmış, böylece kitabı tekrar okuduğunda gerçek hikaye buymuş gibi davranabiliyormuş. Bu konuyu anlatırken çok komikti – Louisa May Alcott'a ne kadar kızgın olduğunu, ta ki bir çözüm bulana kadar... Çok güldük. Rory yine farkında olmadan gülümsüyor.

Sanki en iyi arkadaşımıymışım gibi konuşup duruyor. Breslin'le iş yaptığımızı biliyorum ve Rory'nin "ya eğer" kafasının, tek bir ters cevapla Oz'un figüranlarıyla dolu bir hücreye düşeceği senaryolar ürettiğini biliyorum, ama yine de: bu noktada, direnip cevaplar istemesi gerekirken, orada oturup istediğimiz her şeyi büyük miktarlarda teslim ediyor. Uyumlu tip, dediler, ama bu uyumluluğun ötesinde bir şey. Asla karşı çıkmayanlar, saklayacak bir şeyi olanlardır.

Steve'e bakmak istiyorum. Tek yönlü cam bana bakıyor.

"Demek telefon numaralarınızı değiştirdiniz," diyorum. "Ve sonra...?"

"Bir süre mesajlaştık, sonra Market Bar'da birkaç içki içtik. Ve yine çok iyi anlaştık. Bu beni bir ergen gibi gösterebilir ama inanılmaz bir şey oluyor gibi hissettim. Konuşmayı kesemedik. Gülmeyi kesemedik. Saat sekizde oraya gittik ve bizi dışarı atana kadar ayrılmadık."

"Herkesin hayalini kurduğu bir randevu gibi," diyorum.

Rory avuçlarını yukarı doğru çevirir. "Öyle hissettim. Aislinn... Bana eskiden sıradan bir kız olduğunu söylüyordu – kullandığı kelime buydu, "sıradan" – ve

şimdi bir erkek onunla konuşmaya çalıştığında, birkaç yıl önce ona yaklaşmayacağını düşünmekten kendini alamıyor ve bunu aşamıyor; böyle birine saygı duymıyor. Benimle farklı hissettiğini söyledi; o zamanlar bile benimle aynı şekilde konuşacağını hissettiğini söyledi - ki öyle de olurdu. Sesi... bundan şaşırmış gibiydi. Şaşırmaktan da öte: neredeyse başı dönüyordu. Anlatabildim mi? Aramızda bir bağ vardı. Sadece ben değildim.

Bu, benim hayal ettiğim oyun oynayan Kurallar bağımlısı gibi gelmiyor. Aislinn yine yapıyor: onun hakkında öğrendiğim her şeyle daha da belirsizleşiyor. Ya da Rory'ye yalan söylüyordu, ya da Rory bize yalan söylüyor.

Breslin, "Peki akşamın sonunda?" diye sordu.

"Onu taksiye kadar geçirdim."

"Hadi ama Rory. Ne demek istediğimi biliyorsun. Yolda küçük bir öpücük aldın mı?"

Rory çenesini kaldırır. "Bunun ne alakası var?" Onurlu davranmaya çalışıyor, ama bunu başaracak gücü yok.

Breslin not defterine kıkırdar. "Öpüşmediniz bile," der bana. "Buna rüya gibi bir randevu mu diyordun?"

Rory ısıtır. "Öpüştük. Tamam mı?"

"Aah," der Breslin. "Tatlı. Sadece bir öpücük mi?" "Evet. Sadece bir öpücük."

Breslin sırtıyor. "Peki o geceden sonra?" diyorum.

"Mesajlaşmaya devam ettik. Onu yemeğe davet ettim. Dediğim gibi, ayarlamak biraz zaman aldı, ama sonunda hallettik. Pestle'a gittik."

"Çok güzel," diyor Breslin, başını sallayarak. Pestle'ı ben bile duydum, ama o beyin hücrelerini geri istiyorum. "Böbreğini mi sattın?"

Rory'nin yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Aislinn'in hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Çok moda olduğunu düşünmemiştim; sadece kapalı bir çatı bahçesi olduğu için seçmişim, böylece şehri seyredip, dışarıdaki insanlar ve ne yapıyorlar diye konuşabilirdik... Geriye dönüp bakınca, tamamen yanlış değerlendirmişim. Diğer erkekler gibi davrandığımı düşünmüş olmalı: onu görünüşüne göre yargıladığımı. Sence" – yüzü bana dönüyor, gözleri birdenbire büyülüyor – "sence bu yüzden mi o...?"

"Bunu söylemek için yeterli bilgi yok," diyorum. "Akşamdan keyif alıyor gibi görünüyor muydu?"

"Evet. Yani..." Rory'nin yüzünde bir gölge belirir. "Eğlendi. Gerçekten eğlendi. Ama kafasında bir şeyler varmış gibi görünüyordu; sanki tam olarak rahatlayamıyormuş gibi. Her şey yolunda gittiğinde – iyi bir sohbet etmeye başladığımızda ya da güldüğümüzde – Aislinn endişeli bir ifade takınıyordu ve sessizleşiyordu, ben de sohbeti baştan başlatıp tekrar akıcı hale getirmek zorunda kalıyordum. O zaman, bana söylemeye hazır olmadığı bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım, mesela ailevi bir durum ya da...

"Ya da," diyor Breslin, "belki de senden o kadar hoşlanmadığını fark etmeye başlamıştı. Ve her seferinde senin her şeyin yolunda gittiğini düşündüğünü gördüğünde endişeleniyordu, çünkü ona göre bu berbat bir randevuydu ve sana bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu."

Bu Rory'yi etkiler. "Cehennem gibi bir randevu değildi. Ben öyle derdim" – Breslin bir şey söylemeye başlar, ama Rory sesini yükseltir ve onu susturur; cesurlaşmaya başlamıştır – "ama ben oradaydım ve kendimi kandırmıyorum. Çoğu zaman çok iyi anlaşıyorduk."

"Sen öyle diyorsan," diyor Breslin, ağzının köşesindeki seğirmeyi zorlukla bastırarak. "Peki o akşamın sonunda?"

"Tekrar öpüştük. Sanırım sorduğun bu."

Breslin'in sandalyesinin ön ayakları gürültüyle yere çarptı. "Öpüştünüz mü? Seni evine davet etmedi mi? Onu Pestle'a götürmek için organlarını ipotek ettin ve tek elde ettiğin lanet olası bir ergen gibi sokak lambasına yaslanıp öpüşmek mi? Eğer senin için randevunun iyi gitmesi buysa..."

Rory keskin bir sesle, "İki gün sonra beni evine akşam yemeğine davet etti. Telefonumu kontrol edebilirsin: Mesajlar orada duruyor. Eğer randevu berbat geçseydi bunu yapar mıydı?"

Breslin sırtıyor, açlık gibi ıslak, açık bir sırıtış. Bundan çok hoşlanıyor.

Ben de hissediyorum. Rory'yi iyi tanıyoruz, artık onu nasıl idare edeceğimizi biliyoruz; o tamamen bizim. Onu yukarı aşağı zıplatabilir, onu kendi küçük yoyomuz gibi havada savurabiliriz.

Onu çok sert sallamak istemiyorum, henüz değil. Breslin'e uyarıcı bir bakış atıp, "Ve akşam yemeği daveti dün geceydi." diyorum.

"Evet." Rory'nin omurgası çöküyor; küçük kavgacı anı sona eriyor. "İlk başta geçen hafta içindi, ama Aislinn'in işi çıktı. Biz de dün akşama çevirdik."

Breslin biraz geri çekilir, ama tamamen değil. "Aislinn'in evine nasıl gittiğini konuşurken, dedin ki" – notlarını karıştırır

"Akşam yemeğinde şarap içersen ve sonra eve dönmen gerekirse diye otobüse bindin. Yani, geceyi onun evinde geçirecek misin geçirmeyecek misin emin değildin. Doğru mu?"

Rory yine kızarmaya başlar. "Hiç farkında değildim. Bu yüzden arabamı getirmediğim – Aislinn'in beni kalmaya davet edeceğini düşündüğümü ya da ona baskı yaptığımı düşünmesini istemedim."

Bu adamın sabahları yataktan kalkarken, banyo paspasında takılıp dış fırçasıyla göz çukurunu delip, pilotun kalp krizi geçirmesi durumunda uçağı güvenli bir şekilde indirme şansını mahvedecek ve yüzlerce insanı ateşli bir ölüme mahkum edecek kalıcı bir seğirmeyle kalma ihtimalinden paniğe kapılmadan nasıl kalkabildiğine şaşırıyorum. Normalde bu tür şeyler beni sinirlendirir, ama burada, itmeye hazır olduğumuz anda işe yarayacak.

"Ya eğer..." saçmalıkları zayıf insanlar içindir. Gerçek durumları kendi istedikleri gibi yönlendirecek gücü olmayanlara aittir, bu yüzden gelecekte olacakları kontrol edebilecekleri hayallere sığınmak zorundadırlar. Ve bu da onları daha da zayıflatır. Her "ya eğer" ifadesi, sana tutunmak isteyenler için bir armağandır, yani bizim için. Bir adamın kafası tamamen gerçeklikteyse, ona ulaşmak için tek yol gerçekliktir. Eğer zihnini düzinelerce dolambaçlı varsayımsal masallara kaptırıyorsa, bunların her biri onu açığa çıkarmak için kullanabileceğimiz bir çatlaktır.

Breslin, "Ama dün gece onun 'O Gece' olabileceğini düşündün"

diyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Benim demek istediğim..."

"Hadi ama Rory. Bana yalan söyleme. Bu üçüncü randevunuz, değil mi? Geçen sefer ona bütçeni harcadın, değil mi? Seni evine davet edip kendi yaptığı yemekleri tattırdı, değil mi? Her normal erkek bekler ki..."

"Hiçbir şey beklemiyordum. Restoranın fiyatının bununla hiçbir ilgisi yok... Aislinn öyle biri değil..."

Rory sinirlendiğinde çok eğlencelidir: kabarık küçük bir saldırgan gerbil gibidir. Breslin gözlerini tavana diker. "Tamam, şunu deneyelim. Prezervatif getirdin mi?"

"Bunun ne alakası var..."

"Rory. Şimdi utangaçlık yapma. Hepimiz yetişkiniz. Dün gece Aislinn'in kapısını çaldığında, yanında prezervatif var mıydı, evet mi hayır mı?"

Bir süre sonra Rory, "Evet. Ceketimin cebinde bir paket vardı. Ne olur ne olmaz diye." der.

"Önceliklerini doğru belirlemişsin," diyor Breslin, arkasına yaslanıp sırtarak. "Çiçekleri unutmuşsun, ama prezervatifleri unutmamışsın."

"Yaşını gösteriyorsun, Breslin," diyorum, ona sırtarak. "Senin neslin güvenli seks konusunda tuhaftı. Benim ve Rory'nin nesli ise, ne olur ne olmaz diye üçlü paket olmadan hiçbir yere gitmiyoruz." Breslin bana sadece kısmen taklit bir sinirli bakış atıyor. "Haklı mıyım, Rory? Hala ceketinde var mı?" diyorum.

Eğer varsa, bu, dün gece giydiği ceketin bu olduğu iddiasını destekler. Ama Rory başını sallar. "Onları çıkardım. Eve gidip ceketimi çıkardığımda, cebimde hissettim ve ben sadece..." Hızlı nefes alıyor. "Bunun asla olmayacağını başından beri bilmeliydim gibi hissettim. Tıpkı senin dediğin gibi." Bu sözler Breslin'e yöneltilir ve Breslin başını sallayarak onaylar. "Aislinn'in benimle görüşmesinin tek olası nedeni, bana korkunç bir gizli kamera şakası yapmak olabilir ve ben aptal gibi kapıyı çalarken, mesaj atarken ve telefon ederken, o kapının arkasında tüm arkadaşlarıyla birlikte, onunla bir şansı olduğunu gerçekten düşünen ezik adama gülmekten karnını tutuyorlardı."

Duygu gerçek. Tüm vücudunu sarmış, onu koltuğundan boynundan tutup kaldırıp duvara çarpacakmış gibi. Bu, hikayenin doğru olduğu anlamına gelmez. O aşağılanma hissi, onun söylediği anda gelmiş olabilir, ya da Aislinn'in evine erken vardığında ve Aislinn ona beklediği hoş geldin demediğinde gelmiş olabilir; ya da haftalar önce, Aislinn ona başka biriyle görüştüğünü söylediğinde ya da Pestle'dan ayrıldıklarında Aislinn onu evine davet etmediğinde ve o da Aislinn'i cezalandırmaya karar verdiğinde gelmiş olabilir.

Rory hala devam ediyor. "Prezervatif paketini odanın diğer ucuna fırlattım. Kendimi gülünç, iğrenç, ahlaksız ve... Oturma odamda bir yerlerde. Umarım onu asla bulamam."

Ben, gerçekçi ama anlayışlı bir şekilde söylüyorum – Cool Girl gerçekçi anlayışlı olmaya önem verir – "Eğer gerçekten kapıyı açmaya tenezzül etmediyse, bu çok kötü bir davranış."

Rory omuz silkiyor. Yine ellerini kavuşturuyor. Bu öfke patlaması onu boşalttı; daha da küçülmüş görünüyor. "Belki. Ne olduğunu bilmiyorum."

Breslin hareket eder. Rory, sırtışını yakalamak için tam zamanında başını kaldırır. Ondan uzaklaşır.

"Hayır, cidden," diyorum. "Sinirlenmek için her türlü hakkın var."

Rory, "Kızgın bile değilim. Keşke anlayabilseydim" diyor. Birdenbire yorgun görünüyor. Gözlüklerini çıkarıp bir kolunu sıvayıp gözlüklerini siliyor. Artık beni net göremeyince, bana bakması daha kolay oluyor. Çıplak ve yarı kör gözleri, bir hayvanınki kadar temiz görünüyor.

"Sadece senaryolar uydurmayı bırakabilmek için. Dün gece tek yaptığım buydu. Aklımı durduramadım. Sanırım iki saat kadar uyudum." Bu, gece yarısı onun hareket ettiğini duyan ya da ışığı gören biri olursa, durumu güzelce açıklayacaktır. "Sadece bilmek istiyorum. Hepsi bu."

"Sence seni neden buraya getirdik?" diyorum.

"Bilmiyorum." Rory'nin omurgası gerilir. Hissedebiliyor: gerçek meseleye doğru gidiyoruz. "Belli ki bir şey olmuş. Muhtemelen Aislinn'in evinin yakınlarında, çünkü bana ne olduğunu soruyordun... Ama yapamam, çok fazla şey var... Yani, umarım öyle değildir..."

Diyorum, ve nazik davranmıyorum, "Aislinn öldü."

Bu, Rory'nin yüzüne bir stroboskop ışığı gibi çarpar. Sandalyesinde geriye doğru sıçrar, elleri önünde seğirir – gözlükleri masanın ortasına kadar kayar. Bir an için bir tür kriz geçirdiğini düşünürüm – o, yanında inhaler taşıyan türden biridir – ama kendini toparlar. Gözlüğünü kapar ve burnuna takar; üç kez beceriksizce dener, düşen gözlüğü yakalar, doğru şekilde takmaya çalışır ve camlarını lekelememeye çalışır. Sonra avuçlarını birbirine bastırır, parmaklarını ağzına dayar ve sertçe nefes alır, boşluğa bakar.

Breslin ve ben bekliyoruz.

Rory parmaklarının arasına, "Nasıl? Ne zaman?" der. "Dün gece. Biri onu öldürdü."

Vücudu sarsılır. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu yüzden mi... o... ben kapıyı çaldığımda, o... o kişi hala..."

"Şimdi neden seninle konuşmamız gerektiğini anladın mı?" diyorum.

"Evet. Ben... *Tanrım!*" Rory'nin gözleri birden odaklanır; bana odaklanır ve kocaman olur. Anlamıştır ya da öyle davranmaya karar vermiştir. "Sen düşünmüyorsun... bekle. Hayır. Sen benim... benim *şüpheli* olduğumu mu düşünüyorsun?"

Breslin soğuk bir sesle güldü.

"Ne? Ne? Bu neden komik?"

"Şunu dinle," diyor Breslin bana. "Aislinn'i ve onun harika kişiliğini ne kadar önemseydiğini anlatıyor, ta ki biz ona zavallı kızın öldüğünü söyleyene kadar. Ve birdenbire, her şey onunla ilgili oluyor. Onu unutuyor."

"Onu önemsiyorum! Ben sadece... bu... değildi..." Rory nefes almaya çalışır. Berbat görünüyor: solgun ve bitkin, ikimiz arasında çılgınca bakışlarını gezdiriyor. Umarım inhalerini getirmiştir. "*Hırsızlık* olabilir diye düşündüm. Ya da saldırı. Ben hiç..."

Elleri başına gider ve şakaklarını ileri geri ovuşturur. Nefesi kesik kesiktir.

Her şey normal görünüyor. Şok ve keder beceriksizdir, çirkinlerdir, güzel gözyaşları ve mendille silinen gözyaşları değildir. Ama Rory bütün gece boyunca kendine bir "ya eğer" zırhı yapıp onu giyme fırsatı buldu. Ve gerçekte olanlara olduğu kadar olabilecek olaylara da odaklanmaya alışkın olduğu için, uydurduğu hikayeyi sanki gerçekmiş gibi yaşayabiliyordu.

Hikayesinin çatladığı ve döküldüğü tek yer: otobüsten indiği ve Aislinn'in kapısını çaldığı arasındaki yarım saattir. Orada bir şey var. Diğer her şey masum ya da suçlu olarak yorumlanabilir. O yarım saat, önemli olan yarım saat, masum değildir.

Şok gerçek olabilir ve o hala bizim adamımız olabilir. Cinayet yerine saldırı haberi almayı bekliyor olmasının bariz bir nedeni var.

"Neden hırsızlık ya da saldırı olabileceğini düşündün?" diyorum.

"Ben..." Rory'nin sesi kalınlaşır. Zorlukla yutar, ama çenesi titriyor. "Lütfen bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

Breslin, "Ne için?" der.

"Çünkü az önce öğrendim..." Yüzüne küçük şeyler uçuyormuş gibi başını sarsar. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Harika gidiyorsun," diyorum. "Biraz daha sürecek. Dayan." "Hayır.

Dayanamam. İhtiyacım var..."

"Senden bize yardım etmeni istiyoruz," diyor Breslin. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Sadece kafamı boşaltmam lazım. Ben sadece... Kalmak zorunda mıyım? Gidebilir miyim?" Rory'nin sesi gittikçe yükseliyor ve hızlanıyor.

Breslin sandalyesine yaslanıp, dudaklarını kıvrarak onu izliyor. "Rory. Kendine gel." Ama Rory tiksinti dolu bakışların ötesinde. "Bu sadece rutin bir işlem. Kişisel bir şey değil. Aislinn ile ilgisi olan herkesle aynı konuşmayı yapacağız. Ve sana garanti ederim ki, onu seven insanlar bize yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Sen yapmaz mısın?"

"Ben *istiyorum*. Sadece... Tutuklu değilim, değil mi? Yürüyüşe çıkabilir miyim? Sonra geri gelebilir miyim?"

Sonuçta tamamen kolay lokma değilmiş. Küçük, tüylü Rory, gerçekten istediğinde karşı koymayı çok iyi biliyor.

O, çıkmaya çalışmaktan bir adım uzaklıkta. Eğer kapıya doğru giderse, bir seçim yapmak zorunda kalacağım: onu bırakmak ya da tutuklamak. İkisi de kulağa hoş gelmiyor.

"Tanrım, dostum, havayı gördün mü?" diyorum rahat bir şekilde. "Yağmur yağıyor. Sırılsıklam olursun. Ayrıca, bu görüşme odasını kaybederiz ve başka bir tane bulana kadar saatlerce beklemek zorunda kalırız." Rory bana bakıyor, ne düşüneceğini bilemeyecek kadar kafası karışık. "Bak ne diyeceğim: sana birkaç dakika yalnız kalman için zaman vereceğiz, tamam mı? Nefes alman için. Kabullenmesi zor bir durum."

Breslin'den küçük, keskin bir hareket gelir, ama ben arkama bakmam. Rory'ye Cool Girl gülümsemesi atarım, onu ısıtacak kadar sempati gösteririm, ama yapışkan hissettirecek kadar değil. "Bir fincan çay içip geri döneceğiz," derim, o bir karar vermeden sandalyemi geri çekip ayağa kalkarım. "Ben giderken sana da bir fincan çay getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Tek istediğim..."

Rory'nin sesi çatallanır. Elinin arkasını ağzına bastırır.

Breslin kıpırdamamıştır. Soluk gözleri üzerimdedir. Gözleri, bileğimi ölümcül bir şekilde kavrayan eller kadar net bir şekilde, "*Otur lan*" der.

Breslin'in gözlerinden ayrılmadan, "Birazdan görüşürüz, Rory. Dayan."

Sonra arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açık bıraktım ama arkama bakmadım. Gözlem odasına yarı yolda geldiğimde, Breslin'in kirli muşamba üzerinde sandalyesini geri ittiği iğrenç, tiz bir ses duydum.

Steve tek yönlü camın önünde, gömlek kolları sıyrılmış ve kızıl saçları her yöne dağılmış halde; bizi izlemekle çok uğraşıyor. Rory'nin yalnız başına ne yaptığını görmek için yanına gidiyorum. Yolda gözlerim Steve'inkilerle karşılaşılıyor, ama sadece bir saniye, "*Sonra görüşürüz*" der gibi.

Rory dirseklerini masaya dayamış, yüzünü ellerine gömmüş. Omuzlarının titremesi ağladığını gösteriyor. Gerçekten gözyaşı olup olmadığını göremiyorum.

"Vay vay vay," diyor Breslin arkamda, kapıyı gürültüyle kapatarak. "İlk tur için oldukça iyi gittiğini düşünüyorum. Aferin, Conway."

Kibirli herif. "Sen de fena iş çıkarmadın," diyorum.

"Tam da parçalanmak üzereyken çekilmek doğru bir karar mıydı, emin değilim. İtiraf ettirmek için her zaman iyi bir andır." Breslin parmağıyla yakasını gevşetir ve omuzlarını geriye doğru çeker. "Ama hey: bir kez başardık, tekrar başarabiliriz. Haksız mıyım?"

"Sorun değil," diyorum. "Peki, bahis ne?"

Breslin, beni doğru duyduğuna inanamıyormuş gibi başını öne doğru uzatır. "Ne dedin?"

"Şüpheli, Dedektif. Suçlu mu değil mi? Senin fikrini soruyorum." Breslin'in kaşları dikkatli saç çizgisine kadar yükselir. "Ciddi misin?" "Fikrini sormak konusunda mı? Aşağı yukarı."

Steve su soğutucusuna doğru yürüdü ve plastik bir bardağı doldururken bizi izliyor. Breslin elini kaldırır. "Dur, dur, dur. Bir dakika duralım. Şüphelerin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin fikrini almak istiyorum diyorum. Ama bu sorun olursa, onsuz da yaşayabilirim." Yine bu aptalın boğazına yumruk atmak istiyorum. Sorgu odasında aramızda kurulan ince ittifak, odanın dışında sadece otuz saniye sürdü.

"Konuş benimle, Conway. Aşırı dikkatli davranmaya mı çalışıyorsun? Her şeyi kontrol altına almak mı istiyorsun? Durum bu mu?"

Kötü bir teknik değil – karşı tarafın kendini açıklamasına neden olursan, onu savunmaya zorlarsın – ama Breslin'in sandığı kadar zeki olmadığını söylemek istediğim şey bu: Az önce Rory'ye bunu kullandığını gördüm, ayrıca benim bir dedektif olduğumu ve onun kullandığı numaraları biliyor olabileceğimi de düşünmesi gerekirdi. Omuzumu tek yönlü cama dayadım, böylece Rory'yi gözümün ucuyla izleyebiliyordum, ve ellerimi ceplerime soktum. "Sence öyle mi yapmalıyız?"

Breslin iç çeker. "Peki. Sanırım bununla yüzleşmeliyiz: itibarın için en son ihtiyacın olan şey, aceleci davranıp hata yapmaktır. Ama *diğer* bir son ihtiyacın olan şey de, karar veremediğin için adamını serbest bırakmak yerine risk almaktır. Anlıyor musun?"

Steve, hafifçe şaşkın bir şekilde, "Bir saniye bekle. Onun yaptığını kesin olarak düşündüğünü söylüyorsun, değil mi?" der.

Breslin sinirli bir şekilde iç çeker ve saçlarının kalan kısmını dikkatlice okşar, saçlarını bozmamak için. "Evet, Moran. Bir şekilde var. Bu adam kurbanın erkek arkadaşıydı, bu da birinci vuruş. Olay sırasında *olay yerindeydi* ve bunu inkar bile etmiyor, bu da ikinci vuruş. Katilimizle aynı şekilde elyaf olmayan eldivenler giyiyordu. Üçüncü vuruş.

Üç. Siyah yün palto giyyordu ve cesedin üzerinde siyah yün lifleri bulduk: Dördüncü vuruş. Ve bu kıza harcadığı onca zaman ve paradan sonra, kızın pes etmeye niyeti olmadığını görünce sabırsızlandığını itiraf ediyor. Bu da büyük bir beşinci vuruş. Beyzbol meraklısı değilim, ama bir adamı tamamen oyundan çıkarmak için bundan daha azının yeterli olduğundan eminim.

Steve suyunu yudumlarırken Breslin'in listesini dinliyor ve başını sallıyor. "Bence öyle," diyor hoşgörölü bir şekilde. Aksanı daha da güçlenmiş. Ben de ara sıra kalın kafalı Skanger rolünü oynuyorum, ama bunu şüpheliler için yapıyorum, kendi ekibim için değil. Bazen Steve midemi bulandırıyor. "Ama biraz daha açık fikirli olmaya devam edeceğim."

Breslin'in öfkesi bir kademe daha artıyor. "Neye açık? *Burada* başka bir şey yok, Moran. Fallon var, onu işaret eden bir sürü dolaylı kanıt var, hepsi bu. Neye açık fikirli olacaksın? Uzaylılara mı? CIA'ya mı?"

Steve kışını sallanan masanın üzerine çekip, sohbet için rahat bir pozisyon alır. Onu kendi haline bırakırım. "Tek bir şey var," der. "Cinayet nasıl işlendi?"

"Neden bahsediyorsun? O kadına yumruk attı. Kadın kafasını vurdu. Öldü. *Olay böyle gelişti.*"

Steve kaşlarını çatarak bunu düşünür – biz skangerlar biraz yavaş anlarız. "Neden, ama?" diye sorar.

Breslin başını geriye atar ve tavana dişlerini gösterir, gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir ifadeyle. "Moran. Moran. Sana Poirot gibi mi görünüyorum?"

"Ha? . . . Pek değil."

"Hayır. Çünkü bu, televizyonun önünde bir fincan çay ve bir bisküviyle geçirdiğin bir cumartesi akşamı değil, bu yüzden nedenini umursamıyorum. Umursamıyorum. Sen de umursamamalısn. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Steve burnunu kaşır. "Muhtemelen haklısın dostum. Öyle olduğunu söyleyebilirim. Sadece ben bunu göremiyorum. Kafamda olayları görebilmeyi seviyorum, anlıyor musun? Onları hayal etmek gibi." Breslin'in bir şeyi hayal etme kavramını anlamasını sağlamak için ellerini gözlerinin önüne getirir.

Breslin derin bir nefes alır ve yavaşça verir, böylece bize karşı öfkelerini ne kadar kontrol etmeye çalıştığını görebiliriz. "Tamam," der. "Tamam. Hadi devam edelim ve biraz zamanımızı bunu *hayal etmeye* ayıralım."

"Teşekkürler," diyor Steve, ona alçakgönüllü bir gülümsemeyle. "Bunu takdir ediyorum."

Rory, berbat Tesco buketiyle ortaya çıkar. Açıkça berbat Tesco tipi olmayan Aislinn, mutlu değildir. Küstahlaşır. Rory bunu kabul etmez – bütçesini aşmış, programını yeniden düzenlemiş ve onu mutlu etmek için yağmurda Stoneybatter'da koşturmuştur, ama bu Özel Prenses için yeterli değildir? Jane Austen'ın yüksek bakım gerektiren sürtükler, ya da alaycı kadınlar, ya da edebiyatçıların bu tür kadınlara taktıkları isimler hakkında bir alıntı yapar. Aislinn ona sert bir tokat atar: ona neden onun için yeterince iyi olmadığını, neden onu iç çamaşırlarına sokmadığını ve bundan sonra da asla sokmayacağını dahil olmak üzere tam olarak anlatır. Bir adım fazla ileri gider ve bam. Breslin, fazla güç harcamadan küçük bir yumruk atar gibi yapar. Ve işte buradayız. Hayal edebiliyor musun? Evet?

"Olur, tamam." Steve başını sallar, hayal eder. "Sadece, tüm bu hareketlilikte buket biraz dağınık hale gelir diye düşünürsün. Onu düşürür falan. Yerde hiçbir yaprak bulamadık."

"Yani hiçbir yaprak dökülmemiş. Ya da Rory onları toplamak için akıllıymış. Büyük bir kavgadan bahsetmiyoruz; birazcık bir şeyden bahsediyoruz" – Breslin çenesi düşük bir adam işareti yapar – "bir yumruk ve birkaç saniyelik oh-shit. Birkaç yaprak harika olurdu, ama bu işte çok talepkar olamazsın. Olmayan şeyleri dert etmek yerine, elindekilerle çalışmalısın." Breslin, Steve'e gülümsemeye başlar, öpüşüp barışmaya hazırdır. "Haklı mıyım, değil miyim?"

Steve neşeyle şöyle diyor: "Haklısın dostum. Sadece birkaç ağacı daha sallayıp bir şey düşecek mi diye bakmak istiyorum, hepsi bu." Breslin geri çekilirken çenesini oynatarak şöyle diyor: "Ben yeniyim, biliyorsun. Öğrenmem gereken çok şey var. Yapabiliyorken pratik yapayım bari."

"O kadar da yeni değilsin. İkiniz de bu işi yeterince uzun süredir yapıyorsunuz, artık bakıcı olmadan kendi davalarınızı halledebilmelisiniz. İşte bu tür saçmalıklar yüzünden patronun size bir bakıcıya ihtiyacınız olduğuna karar verdi."

"Bu işi üstlendiğin için minnettarız dostum. Cidden. Ama kendi hızımda ilerlemem lazım, anlıyor musun? Aksi takdirde asla öğrenemeyeceğim. Tabii, ne zararı var ki?"

"Moran. Hadi ama. *Zarar*, ikinizin kendinizi rezil etmek üzere olmanızdır - ve dürüst olalım, bunu göze alabilecek durumda değilsiniz. Eğer bu adamı buradan çıkıp gitmesine izin verirseniz, ağaçları sallarken ya da her ne yapıyorsanız onu yaparken, çok zayıf görünürsünüz. *Kararsız* görünürsünüz. Ve sadece bizlere karşı değil. Ne kadar uzun süre beklerseniz, savunma o kadar çok bundan yararlanacaktır: *Bayanlar ve baylar, jüri üyeleri, polisler bile*

nasıl onların makul şüphelerini paylaşmazsınız?

Bu sizi hiç rahatsız etmiyor mu?

Sorgu odasında, Rory başını kaldırır ve ellerinin tersiyle yüzünü siler. Yüzü kızarmış ve lekelidir; gözyaşları da oradadır, ne işe yararsa artık.

Steve, Breslin'e fincanını kaldırır. "Merak etme dostum. Patronun, bizi harekete geçirmek için elinden geleni yaptığını bilmesini sağlayacağız."

"Dur bir saniye. Bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Breslin şaşkınlık ve incinmişlik karışımı bir ifadeye bürünür. "Cidden benim endişelendiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? İtibarım mı?"

"Ah, Tanrı aşkına, hayır," diyor Steve, ona tatlı bir gülümsemeyle. "Senin itibarın harika – mükemmel, aradığım kelime bu mu? Onu mahvetmek için bizim gibilerden daha fazlası gerekir. Sadece endişelenme diyorum: övgünün hak edene gitmesini sağlayacağız."

"Bu *benimle ilgili* değil. Ben öyle çalışmam. Bu seninle de ilgili değil – eğer sadece senin itibarın söz konusu olsaydı, tabii ki, kendi iyiliğin için bunu mahvetmene engel olmaya çalışırdım, ama sonunda kendi seçimlerini yapmana izin vermek zorunda kalırdım. Bu, *ekiple* ilgili. Oradaki Bay Obvious'u suçlamak için bir ay boyunca cesaretini toplamaya çalışırsan, medya Conway ve Moran'ın işlerini yoluna koymaları gerektiğini haykırmayacak; *Cinayet Masası'nın* işini ciddiye almaya başlaması ve halkı pisliklerden koruması gerektiğini haykıracak. Umarım ikiniz de en azından bunu umursayacak kadar sadık olursunuz."

Breslin kendini o kadar haklı bir öfkeye kaptırmış ki, bu saçmalığı gerçekten kastettiğini mi yoksa etmediğini mi anlayamıyorum. "Yanlış adamı suçlarsak ekip ne hale gelir?" diyorum.

"Suçlamaları düşürmek zorunda kalırız," diyor Steve, yüzünü buruşturarak. "Büyük olasılıkla kamuoyuna özür dilemek zorunda kalırız. Medya, cinayet masasının, çözdükleri davalar için kimi tutukladıklarını umursamayan beceriksiz bir grup olduğunu haykırır. Tanıklar, elimizdeki herkesi suçlamak için acele ettiğimiz için kelepçe takılmaktan korktukları için bize gelmekten çekinirler..." Başını sallar. "İyi değil dostum. Ekip için."

Breslin yine iç çeker. "Conway. Moran," der, tavrını yumuşatarak. "Adam suçlu olduğu kadar suçlu. Siz ikiniz Templemore'a başvuru formlarını doldururken, ben pislikleri hapse atıyordum, benden size bir tavsiye: aradığımız adam o. Buradaki soru, onun yapıp yapmadığı değil. Soru, siz ikinizin yapılması gerekeni yapıp yapamayacağınız."

"Hepimiz sadece şansımızı denemeliyiz. Değil mi?" diyorum.

"Tamam. Dinleyin." Breslin duvara yaslanarak, tanıkları eriten gülümsemesini ikimize de gösterir. "Biliyorum, burada işleriniz kolay gitmiyor. Muhtemelen bunu fark etmediğimi ya da umursamadığımı düşündünüz, ama kaçımızın sizi desteklediğini bilerseniz şaşırırsınız. Her zaman, ayaklarınızı yere bastığınızda harika bir cinayet masası ekibi olacağınızı söylemişimdir."

"Teşekkürler dostum," diyor Steve. Steve, benden bulaşan sorunlar dışında, neredeyse hiç sorun yaşamıyor; Breslin sadece ikimizi paranoyak yapmak istiyor. "Bu benim için çok önemli."

"Sorun değil. Sadece rutin saçmalıkları atlatman lazım. Yeni gelenler zorluk çeker, bu işin bir parçası. Kişisel bir şey değil."

Bu iğrenç herif, beş dakika önce Rory Fallon'a da aynı sözleri söylediğini fark edemeyecek kadar aptal, ya da bizim öyle olduğumuzu düşünüyor. Ve bizim, bu boktan durumun sadece rutin olduğunu inanacak kadar aptal ya da öyleymiş gibi davranacak kadar çaresiz olduğumuzu düşünüyor.

"Çocuklar sadece senin baskıya dayanıp dayanamayacağını görmek istiyorlar. Peki ya bu?" Breslin tek yönlü camı işaret ediyor. "Bu onlara kendini gösterme şansın. Biliyorum, tüm bu aptalca saçmalıklar özgüvenini sarsmış olmalı, ama okul çocuklarının saçmalıkları seni kendi yargına güvenemeyecek kadar getirdiyse, böyle kesin bir davayı üstlenmek için, belki de mavi üniformalı olman daha iyi olur. Evet, kulağa sert geliyor" – sanki içimizden biri içeri girmeye çalışmış gibi elini kaldırdı, ama öyle bir şey yapmadık – "ama duyman gereken bu."

Steve'e bakmamam gerektiğini biliyorum. Gözümün ucuyla onun hala huzur içinde bacaklarını sallayıp suyunu içtiğini görüyorum, ama bana bakmamam gerektiğini bildiğini hissedebiliyorum.

Breslin, Rory Fallon'a suçlamada bulunmamızı istiyor. Bunu çok istiyor. Bunun nedeni, anaokulu vakasına bakmaktan bıkmış olması, bu işi bitirip arkadaşı McCann'a ve onların doktora düzeyindeki karmaşık komplolarına ve çete patronu cinayetlerine geri dönmek istemesi olabilir. O'Kelly'nin önünde kendini göstermek istediği için olabilir - *Bu ikisi son iç işlerini çözmek için bir ay uğraştılar, ben de olunca bir günde hallettiler, şimdi egomu okşayın ve beni terfi ettirin.* Belki de o kadar baskı yapmaya alışık ki, o heyecan olmadan günü geçiremiyor. Ama.

Beni Crowley'e ihbar eden kişinin bunu bir anlık hevesle, eğlence için yaptığını varsayıyorum, tıpkı ben telefonumu masamda bıraktığımda onu kahvemın içine düşüren kişi gibi. Bu ana kadar, bu işin arkasında çok daha fazla düşünce olabileceği aklıma gelmemiştir.

Ürkütücü Crowley bu davayı büyük bir davaya dönüştürüyor ve biri onu kışkırtıyor. Eğer büyük bir hata yaparsam, örneğin Fallon'ı suçlarsam, masama gelmeden önce bir şekilde ortadan kaybolan büyük bir kısmı aklayıcı kanıtlar varsa ve gazeteler bir şekilde bu haberi ele geçirirse, tüm ülke bu haberle çalkalanır. Ve ekip için bir bahane olur: Ben giderim.

Bir röportajda, bu noktada ayağa kalkar, kaseti durdururum – *Röportaj saat 14:52'de durdurulur, Dedektif Conway ve Moran röportaj odasından çıkar* – ve Steve ile birlikte oradan hemen çıkarılırız. Şu anda konuşmamız gerekiyor. Breslin'i sakın bir şekilde izler ve ne olacağını beklerim.

"Şöyle yapacağız," diyor Breslin. "Moran, gidip CCTV kayıtlarına bak, Rory Fallon'ın dün gece kurbanın evinden ayrıldığını görebiliyor musun, onu şehirde takip et – belki eldivenleri nereye attığını bulabiliriz. Bu arada Conway ve ben Rory'yi bir kez daha sorguya çekip itiraf ettirmeye çalışacağız. Bu bizim için sorun olmaz, değil mi?" Bana dostça bir gülümseme atıyor ve yemin ederim ki omzuma gerçekten bir şaplak atıyor. Bu küstah herifi neredeyse yumruklayacaktım. "İtiraf ettiremesek bile sorun değil, zaten elimizde onunla ilgili yeterince kanıt var. Onu tutuklayıp suçlayacağız, ben de arkadaşlara, işler kötüye gittiğinde ikinizin işi halledebileceğini söyleyeceğim ve ekip odasında artık sorun yaşamayacağınızı garanti edebilirim. Herkes mutlu olacak."

Bize açıkça söylemekten kıl payı uzak: *Bu işte benimle işbirliği yaparsanız, ben de sizin için çocukları hallederim.* Bu sadece McCann'a geri dönmek istediği için ya da patronuna iyi görünmek istediği için değil. Fallon'ı suçlamak için can atıyor.

Ve bizim bu anlaşmayı kabul edeceğimizden emin. Zaten kravatını sıkıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

"Şöyle yapalım" diyorum. "Deasy ve Stanton, Rory Fallon'ın KA'larının bir listesini hazırlıyorlar. Rory bizim adamımızsa, ihbarı yapan kişi de o listede olacaktır. Onlarla konuşup, arayanı tespit etmeye çalışmanı istiyorum. En yakın arkadaşları ve kardeşleriyle başla. Orada bir sonuç alamazsan, aşağıya doğru ilerle."

Breslin arkasını döndü. Bana bakıyor, ama nazik ve tarafsız kalmaya çalışıyor, izin verirse dostça davranmaya devam etmeye hazır. Konuşmamın bittiğinden emin olunca, "Neden?" diyor.

"Çünkü ben ve Dedektif Moran Fallon'u buradan devralacağız" diyorum.

Breslin ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor – cesur yavrulara yeterince sabırlı davranan büyük köpeği hedefliyor, ama bize yukarıdan bakmak zorunda olması, bu tavrının etkisini biraz azaltıyor. "Bunun bir açıklamasına ihtiyacım var" diyor.

Çünkü bu bizim davamız ve bir dahaki sefere bana emir vermeye kalkışırsan hayalarına diz atarım, diye ağzımı açıyorum, ama Steve benden önce davranıyor. "Haklısın dostum: çocukların saygısını kazanmamız lazım. Ve sen bizim için itiraf ettirirsen bu mümkün olmaz. Teklifin için teşekkür ederiz, ama bu işi kendimiz halletmeliyiz," diyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu benim versiyonumdan daha iyi. Breslin'in yüzündeki şaşkınlık anı, kontrolü tekrar ele almamı sağlıyor. Steve'e, "Dedektif Breslin bunu biliyor, seni ahmak. Sana acemi gibi mi görünüyor? Bizi sınıyordu. Fırsatını bulduğumuzda korkup zor işleri başkasına yükleyip yüklemeyeceğimizi, yoksa işimizi yapmak için cesaretimiz olup olmadığını görmek istiyordu."

Steve'in ağzı açılır. Sonra kahkahayı patlatır. "Tanrım! Ben de burada aptal gibi durmuş, sana arkadaşların saygısını kazanmakla ilgili büyük nutuk atıyordum. Aferin sana dostum, beni kandırdın, tamam mı?"

Breslin'in ağzında hafif bir gülümseme var, ama hala ikimiz arasında gidip gelen soluk gözleri soğuk ve ifadesiz. Bize inanıp inanmadığını bilmiyor.

Yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "İlk başta beni de kandırdı. O kadar iyi bir üne sahip olmasının bir nedeni var. Teşekkürler, Breslin: Mesajı açık ve net bir şekilde aldık. İşimizi yapacağız. Ve işimizi bitirdikten sonra, olay odasında görüşürüz. Dava toplantısı saat dörtte."

Ona hoş bir şekilde başımı sallayıp, tek yönlü cama doğru dönüyorum. Rory'nin üzerine yansıyan Breslin'in görüntüsü hareketsiz kalıyor ve bana bakıyor. Sırtım ürperiyor.

Sonra omuzlarını silkiyor. "Ne yaptığını bildiğini düşünmek isterim," diyor. "Saat dörtte görüşürüz."

Yansıma dönüp kaybolur. Gözlem odasının kapısı tıklayarak kapanır. Steve ve ben bekleriz, dinleriz, Rory'nin cebinde bir şeyler aradığını, buruşuk bir mendil bulduğunu ve yüzündeki pisliği silmeye çalıştığını izleriz. Sonra
kapıya giderim

kapıya gidip hızla açarım. Koridor boştur.

Steve, "Bu durum hoşuma gitmedi" diyor. Aksanı normale dönmüş. Ben de "Bana da" diyorum.

"Ne yapmaya çalışıyor?"

"Bilmiyorum." Kapıyı açık bırakıyorum. Yürümek istiyorum ama gözlem odası çok küçük; iki adımda bir duvara çarpıyorum. Kokusu o kadar yoğunlaşmış ki sanki odada başka bir kişi daha varmış gibi bizi kenara itiyor. "Onu duydun mu? 'Ekip odasında artık sorun yaşamayacağınızı garanti edebilirim...' Bize rüşvet vermeye çalışıyordu."

"Neden Fallon'un suçlanmasını bu kadar çok istiyor?"

"Bilmiyorum. Onun beni mahvetmeye çalışanlardan biri olduğunu düşünmemiştim." Steve komada olmadığı için neler olup bittiğini görmek zorunda, ama ben samimi konuşmalar yapmam; bu konuyu ilk kez açıkça konuşuyorum ve bu hiç hoş bir his değil. "Ama Fallon'u çok erken suçlarsak ve her şey mahvolursa, Crowley bunu tüm ülkeye yayarsa..." Bu düşünce bile - ekip odasındaki alkışlar, Roche'un sırtışı, O'Kelly'nin bunun işe yaramadığını açıklarken sesindeki açık rahatlama - beynimde kırmızı zikzaklar oluşturuyor. "Bu beni görevden almanın bir yolu olur," diyorum.

Steve plastik su bardağını ikiye bölmüş ve şekiller oluşturmak için katlıyor. "Öyle olabilir: bizi mahvetmeye çalışıyor olabilir" diyor. "Bizi" kısmı sevimli – kimse Steve'i mahvetmek için bir kampanya yürütmüyor – ama yine de bana kısa süreli, saçma bir sıcaklık hissi veriyor. "Ben de ondan hiç öyle bir his almadım ama. Her halükarda, bizimle hiç ilgilenmediğini hissettim."

"Ben de. Ama bizi ortadan kaldırmak konusunda ciddi olsaydı, tam da bu hissi alırdık. Breslin bir dahi değil, ama bu işi uzun zamandır yapıyor. Niyetini çok iyi saklayabiliyor."

"Ya da," diyor Steve. "Gangster olayı ortaya çıkarsa..."

Orada bırakıyor. Katlanan plastiğin keskin sesi kulağımı deliyor. Yozlaşmış polisler var. Gerçek hayatta televizyondakinden daha az sayıda, ama varlar. Hız cezası karşılığında maç bileti alan adamdan, bir çete patronuna bedenen ve ruhen ait olan adama kadar her türlü adam var.

Eğer Aislinn'i bir gangster erkek arkadaşı öldürmüşse, onun ya da arkadaşlarının yapacağı ilk şey, en iyi köpeklerini arayıp bu işi halletmelerini söylemek olur. Bu işi halletmenin en mükemmel yolu, hiçbir ipucu bırakmadan, endişelenmeden, Rory Fallon'u suçlamak ve davayı kapatmak olur.

"Breslin," diyorum. Yürümekten vazgeçtim; nefes almayı da neredeyse bıraktım. "Breslin."

Öyle mi düşünüyorsun? Cidden mi?

Steve omzunu kaldırır.

"Hayır. Öyle sanmıyorum. O büyük kahraman olmakla ilgileniyor. Kendini kötü adamların köpeği olarak görmekten hoşlanmaz. Bu onun beynini

hücrelerini mahvederdi."

Steve, "Breslin, ne yaparsa yapsın, kendini kahraman olarak görmenin bir yolunu bulur. Oradan başlar: Kendisinin iyi adam olduğu fikriyle, yani ne yaparsa yapsın doğru olması gerektiği fikriyle. Sonra oradan geriye doğru çalışarak nasıl yapacağını bulur."

Bu doğru, ama daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim – Breslin hakkında daha önce hiç bu kadar uzun süre düşünmemiştim. Boynumun arkasına yapışmış gibi hissettiren bu duyguyu sevmiyorum. Steve'in bahsettiği şey, sadece Breslin'in böyle düşündüğü değil; hepimiz böyle düşünüyoruz. Travma geçirmiş bir tanıktan bir ifade koparmak ya da bir anneyi, kendi çocuğunu hapse attıracak bir ifade vermeye zorlamak, daha derin ahlaki incelikler üzerinde kafa yormadan kazanmanın heyecanını yaşamanızı sağlar, çünkü bu hikayede iyi adam sizsiniz. Steve bunu farklı, karmaşık ve çetrefilli, tehlikeli bir şeye dönüştürüyor.

O şöyle diyor: "Ve o, onların aradığı tipte biri. Karısı, çocukları, ipoteği..."

Çete üyeleri, benim ve Steve gibi, yükselişte olan işçi sınıfı bekarlarla uğraşmazlar; kumar sorunu ya da kokain bağımlılığı yoksa, yeterince etkimiz yoktur. Ama Breslin'in bakım masrafları yüksek sarışın bir eşi ve reklamlardan çıkmış gibi üç dişlek sarışın oğlu var, ayrıca Templeogue'un şık bir semtinde bir evi var. Bu, onun kollarına asılan birçok ihtiyaç ve ileride fikrini değiştirirse kaybedeceği çok şey anlamına geliyor. Bir kez içeri girerse, tek bir parmağı bile olsa, çıkamayacak.

Breslin ve McCann birçok büyük çete cinayetini çözüyorlar; zamanlarının çoğunu ciddi sert adamlarla konuşarak geçiriyorlar. Bu süreçte birinin Breslin'e bir teklifte bulunmaması mucize olurdu.

Ekip odasında hissettiğim aynı esneklik, gözlerimin kenarlarında düz çizgiler oluşuyor. Kalbim hızla atıyor.

"Evet, öyle" diyorum.

"Aynen öyle. Ve bir cinayet davası, bir çete patronu için çok değerli olur."

Breslin iyi takım elbise giyer, ama hepimiz giyeriz. 2014 model bir BMW kullanır ve çocuklarının özel okula gittiğini, çünkü onların İngilizceyi zar zor konuşan serseriler ve göçmenlerle çevrili olmasını istemediğini söyler durur – ve bu sadece serseriler, ha ha ha, alınma Conway, Moran – ama ben her zaman babası ve annesinin ona para verdiğini düşünmüşümdür. Ailesini tatil için Maldivler'e götürüy o r , ama bunu düşünmeye yeterince önem versem, banka müdürüne

yüksek kredi kartı limiti ve ödeme baskısı olmaması karşılığında birkaç ceza puanı ödediğini düşünürdüm.

Steve ve ben ilginç bir vaka arıyorduk. Bu, beklediğimizden çok daha ilginç olabilir.

Steve, "Ve Crowley'e bilgiyi veren kişi oysa, bu nedenini açıklayabilir" diyor.

Havada bir hareketlenme var.

Ve yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Steve haklıysa, birden fazla yönden bize doğru gelen büyük bir tehlike var demektir. Çeteler polisleri öldürmez, bu çok fazla sorun çıkarır, ama geri çekilmeni söylemek için arabana molotof kokteyli atmaktan çekinmezler. Ve bu, Breslin'i İçişleri'ne ihbar edersek çocukların yapacağı şeylere kıyasla küçük bir şey.

Hepsinin saldırmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Tehlike beni rahatsız etmez; tehlikeyi kaşıkla yerim. Kendini beğenmiş küçük serseri Breslin, beni balon hayvan gibi bükmeye çalışırken, kendimi deli gömleği giymiş ve ona yumruk atmak için kıvranıyormuşum gibi hissettirdi. Ama yozlaşmış polis Breslin: o bir meydan okuma, aklı başında hiç kimsenin kabul etmemesi gereken kötü bir zehirli meydan okuma ve ben meydan okumalara her zaman ilgi duymuşumdur.

Steve, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Ne? Komik olan ne?" "Hiçbir şey. Zorlukları severim."

"Yani haklı olduğumu düşünüyorsun. Onun... olduğunu düşünüyorsun."

Steve cümlesini bitirmiyor.

Bu beni biraz sakinleştirir. "Henüz bilmiyorum. Burada tamamen varsayımlar üzerinde konuşuyoruz. Varsayımları sevmem." Gülümsemeyi bastırmak için başparmağımı ısırırım. "Kesin olarak bildiğimiz tek şey, Breslin'in bu adamın en kısa sürede yargılanıp davanın kapatılmasını istediği. Nedenini anlayana kadar oyalamamız lazım. Az önce kendi kirli işimizi kendimiz yapalım dediğin fikir iyiydi. Bu bize biraz zaman kazandırır."

Steve'in ağzındaki bükülme ikna olmuş gibi görünmüyor. "Sence kabul etti mi?"

"Emin değilim. Sanırım. Umarım öyledir." Breslin'in soğuk bakışını hatırlayınca parmağımı daha sert ısırıyorum. "Her halükarda, bu çizgiden sapmayacağız: biz buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü anlamayan aptal çaylaklarız ve davayı kendi yöntemimizle yürütmek istiyoruz. Senin için sorun var mı?"

Bir yanımda Steve'in kaçıp gideceğini bekliyor. Buradaki saçmalıkların hepsinin benimle ilgili olma ihtimali yüksek; doğru hamleler yaparsa, patlamadan kaçabilir

patlamadan kurtulup, ben dumanlı bir krater haline geldiğimde takıma girebilir, ama Breslin'i onun bir aptal olduğuna ikna ederse şansını kaçıracaktır. Ama o sırtıyor. "Aptal çaylakla başa çıkabilirim."

"Tam sana göre," diyorum. Rahatlama hissi, düşündüğümünden daha güçlü bir şekilde beni sarıyor. "Oyunculuk yapmana gerek yok."

"Hey, elinde ne varsa onu kullan." Steve tek yönlü cama başparmağını doğrulttu. "Onunla ne yapacağız?"

Rory ağlamayı bitirmiştir. Endişelenmeye başlamış, kafasını kaldırıp gözlüklü bir mirket gibi endişeyle etrafına bakınıyor, nereye kaybolduğumuzu merak ediyor. O günümüzün en önemli olayı olmalıydı. Onun varlığını neredeyse unutmuştum.

"Bir deneme daha yapacağız. Breslin'e söylediğimiz gibi."

"Bu, Breslin'i KA'larıyla konuşmaya bırakmak anlamına geliyor. Sence bu güvenli mi?"

Breslin, Rory'yi ya da beni mahvetmek istiyorsa, Rory'nin arkadaşları ona bir düzine farklı şekilde yardımcı olabilir. "Muhtemelen değil, ama neyse, tehlikeli yaşayalım. Ondan kurtulmak için aklıma gelen tek yol buydu. Ve onun Fallon'la birlikte olmasını istemiyorum. Fallon itilip kakılmaya dayanamaz; Breslin onu daha fazla zorlarsa, ayrılır. Bizim adamımız olsun ya da olmasın, onun bizi onu yakalamak isteyen büyük, korkutucu zorbalılar olarak görmesini istemiyorum. En azından şimdilik."

"Öyle mi, değil mi?" diyor Steve. "Artık emin değil misin?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Oradan çıktığımda emindim. Yüzde yüz değil, ama neredeyse. Stoneybatter'a erken gitmesinin şüpheli bir yanı var – bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyordu, fark ettin mi?"

"Evet. Ama Aislinn'in öldüğünü söylediğinde verdiği tepki: bana gerçek gibi geldi."

"Bana da öyle geldi. Ama öyle olsa bile, bu onun masum olduğu anlamına gelmez." Rory ıslak mendili parmakları arasında tutuyor ve onu koyacak bir yer arıyor. Vazgeçip mendili cebine koyuyor. "Onu öldürdüğünü bilmiyor olabilir," diyorum. "O yumruğu attı, kadın yere düştü, ama nabzını ve nefesini kontrol ettiğinde hala hayattaydı; bu yüzden, etrafın yanmaması için ocağı kapattı ve kaçtı. Kadının sadece beyin sarsıntısı geçirdiğini falan düşündü; gece boyunca kadının hafızasının tamamen silinmesini dileyerek geçirdi. Ve kadının öldüğünü öğrendiğinde, birdenbire cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalır ve neredeyse altını ıslatır."

"Bu işe yarar," diyor Steve.

"Oradan çıktığımda, buna para yatırırdım. Ama şimdi..." Rory yarı ayağa kalkar, sonra tekrar oturur, sanki ayakta durması yasakmış gibi. "Sen?" diyorum.

Steve, plastik bardağın kenarını başparmağıyla okşayarak Rory'nin oturmaya çalışmasını izler. "Mesele şu ki, Rory bizim adamımız olsa bile, bu gizli bir gangster erkek arkadaşı olmadığı ve Breslin'in temiz olduğu anlamına gelmez." Sesi bu sözlerle alçalır. İkimiz de otomatik olarak kapıya bakarız: hiçbir şey yok. "Erkek arkadaşın var olduğunu varsayalım, tamam mı? Aislinn'e hiçbir şey yapmamış olsa bile, bizim işine burnumuzu sokmamızı, hareketlerini kontrol etmemizi, karısına onun ilişkisini anlatmamızı istemeyecektir... Aislinn'in öldüğünü öğrendiği anda - diyelim ki dün gece geç saatlerde ona hızlı bir seks için uğradıysa - içerideki adamını arayıp bu işi çabucak halletmesini söyleyecektir."

"Ve sorunu ne kadar yavaş çözersek," diyorum, "başka bir şey olup olmadığını anlamak için o kadar uzun süre beklememiz gerekir." Bu sözleri söylemek bile kalbimin atışını hızlandırıyor.

"O zaman oyalanalım," diyor Steve.

"Oyalamayız. Breslin haklı, hiçbir şey yapamayan bir temsilciye ihtiyacımız yok. Sakin ve ağırkanlı davranacağız. Burada ne olup bitiyorsa, bu davayla ilgili her şeyi öğrenene kadar Rory'nin geri dönmesini istemiyorum. Ona tekrar saldırırsak, onu alt etmek için yeterli cephanemiz olsun istiyorum."

Steve başını sallar. "Peki şu anda ne yapacağız?"

Saatime bakıyorum: dava toplantısına bir saatten az kaldı. "Şu anda onun hikayesini tekrar dinleyip, bize anlatmak istediği bir şey olup olmadığını göreceğiz, paltosunu ve eldivenlerini alıp, dairesini aramamıza izin vermesi için onu ikna etmeye çalışacağız. Sonra onu evine göndereceğiz ve bu dava toplantısını yapacağız. Ondan sonra..."

"Ondan sonra, biraz *uyuyalım*. Bitkinim."

Bunu söylerken kocaman bir esneme yapar. Ben de esnemek isterim ama çok geç: ben de bitkinim. Görüşüm bulanıklaşıyor; duvarların ne kadar uzakta olduğunu anlayamıyorum. "Ama Breslin bitkin değil," derim. "Eve gidersek, istediği her şeyi yapması için ona yetki vermiş oluruz."

"Gitmezsek, ona ipucu vermiş oluruz."

Steve haklı. Ölmüş bir çocuk ya da polis için, gerekirse yirmi dört saat aralıksız çalışırsın, sonra duş alıp biraz uyursun ve yirmi dört saat daha çalışmaya devam edersin. Her davada bunu yaparsan, üç ay içinde tükenirsin. Basit bir cinayet davası için sekiz saatlik vardiya, ilginç bir şey olursa belki on iki ya da on dört saatlik vardiya yapılır. Steve ve ben bunun için yirmi dört

çalışırsak, Breslin'e gidip ona şüpheli bir şeyler olduğunu düşündüğümüzü söyleyebiliriz.

"Peki onunla ne yapacağız?" diyorum.

"Dava toplantısında onu yoğun işlerle meşgul et. Başını belaya sokmasın."

"Evet, tabii. Buna bayılır. Onun gibi iri bir adam..."

Steve sırtıyor. "Bu onun egosuyla ilgili değil, unuttun mu? Bize öyle söyledi. Her şey *ekip* için. 39A'daki tüm yolcuları takip etmekten rahatsız olmayacak, *ekip* içinse tabii."

Ben de gülümsüyorum. "Stoneybatter ile Ranelagh arasındaki her çöp kutusunu ara: Breslin, *ekibin* iyiliği için. Otopsiye git: Breslin, *ekibin* iyiliği için. İfadeleri yaz..."

"Pizza getir: Breslin, *ekibin* iyiliği için..."

İkimiz de kahkaha krizinin eşiğindeyiz. Bu kadar gevşersem, ayakta uyuyakalacağım.

"Fallon'ı kontrol etmeye devam etsin," diyorum. "KA'ları geçerse, Fallon'ın eski kız arkadaşlarıyla konuşabilir, daha önce birine tokat attığı olup olmadığını öğrenebilir..."

"Öyle bir geçmişi olmayacaktır." Steve elini su soğutucusunun musluğunun altına tutup yüzüne sürerek uyanmaya çalışıyor.

"Muhtemelen yoktur. Ama Breslin Fallon'ı bu kadar çok suçlamak istiyorsa, onun hakkında kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmakta sorun yaşamaz, değil mi? Bu da onu en azından bu akşam bize sorun çıkarmayacak kadar meşgul eder. Ve onunla bir gözcü göndeririz. Hoşuna gitmeyen ifadeleri ortadan kaldırmadan önce iki kez düşünmesini sağlar."

Sesimde bir şey olmalı. Steve keskin bir bakışla bana bakar. "Başka eşyaların da kayboldu mu? Petrescu davasındaki tanık olayından beri mesela?"

"Hayır," diyorum. Sevimli ifade kağıdımı çalan kötü çocukları onun omzunda ağlayarak anlatmayacağım. "Bu, olmayacağı anlamına gelmez. Burada dikkatli olmalıyız."

Steve hala beni izliyor, çenesinden su damlalarını siliyor ve cevap vermeden önce göz kırpması süresinden biraz daha uzun bir süre beklediğini hissediyorum. Ama kolayca şöyle diyor: "Bir serseri, Breslin'in Crowley'e bilgi vermesini engellemez, eğer bunu yapan oysa."

"Bunu biliyorum. Planın ne? Onu tuvalete kadar takip edip, bir eliyle Crowley'e mesaj atarken diğer eliyle

"

"Hayır, geçici görev iyi bir fikir. Breslin'e mentorluğa ihtiyacı olduğunu söyleyebiliriz." Bu sözler beni güldürdü. "O bunu yutar. İşe yaramayabilir – Breslin muhtemelen adamı parmağında oynatır – ama hiç yoktan iyidir."

Steve, "Breslin'i Aislinn'in elektronik cihazlarından uzak tutmalıyız." diyor.

Telefonu, e-postaları, sosyal medya hesapları; gangster bir erkek arkadaşı varsa, bizi ona yönlendirecek bir şeyler bulabileceğimiz yerler. "Dava toplantısında, bunların elimizde olduğunu herkesin bilmesini sağlayacağız," diyorum. "Breslin olay yerine gittiğinde muhtemelen telefonuna bakmıştır, ama bildiğim kadarıyla orada iyi bir şey yok."

"Başka ne yapmamız gerektiğini söyleyeyim," diyor Steve. "Fırsat buldukça Breslin'le konuşmalıyız. Ya da daha çok, onun bizimle konuşmasına izin vermeliyiz."

"Ah, Tanrım. Beni şimdi vur."

"Yapacağız. Onu konuşturacağız. Aptal değil, ama..."

"Ama kendi sesini duymayı seviyor," diyorum. "Evet. Bizi aydınlatmak için kendini yormasına izin ver; ne söyleyeceği belli olmaz. Fırsat bulursak McCann'la da konuşalım." McCann ve Breslin on yıldır ortak çalışıyorlar. Araları çok sıkı. Breslin, herhangi bir nedenle Rory Fallon'un işini bitirmek isterse ya da bu davanın yüzüne patlamasını isterse, McCann bunu bilir. "Çok konuşkan biri değildir ama ne olacağı belli olmaz."

"Elimizden gelenin en iyisi bu. Şu anda Organize Suçlar Birimi ile kesinlikle konuşamayız, en azından açıkça." Steve tırnak etini ısırıyor, Rory'ye bakıyor ama onu görmüyor. "Orada bir arkadaşın olduğunu söylemiştin. Onunla konuşabilir misin? Bir şey duymuş mu diye bakabilir misin?"

"Evet, o kadar basit değil." Su soğutucusunda avucumu ıslatıp boynuma sürüyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Ve hiçbir şey yazmayacağız."

"Tanrım, hayır. Ya da masalarımıza hiçbir şey bırakmayın." Masamın çekmecesinde kilitli olan ifadelerimi düşünüyorum; kimse onları tekrar karıştırmakla uğraşmayacak, beni tetikte tutmak için karıştırmayı seviyorlar, ama birdenbire o küçük kilit bir şaka gibi geliyor. "Ya da masa çekmecelerinde. Notlar bizimle kalacak."

Steve dudağının köşesini ısırır. "Tanrım" der.

Bunların hepsi boş laf, büyük bir şeyin ya da takip etmeye değmeyecek bir şeyin gölgesi olabilir, ama adrenalini içimi kaplıyor ve bundan hoşlanmamak elde değil. Neredeyse Steve'e su sıçratıyordum.

"Yüzündeki ifade. Neşelen dostum. Bu, şimdiye kadar gördüğümüz en iyi aksiyon olabilir."

"Bu benim tarzım bir aksiyon değil. Kendi ekibimizden bir şeyler saklamak..." "Sakin ol," diyorum. "Muhtemelen hepsi saçmalıktır. Dediğim gibi:

sadece dikkatli olalım."

Koridorda bir hareketlilik var. İki uzun adımda kapıya ulaşıyorum, ama sadece Winters, etkilenmemiş görünen, eşofman giymiş küçük bir herifi diğer görüşme odalarından birine götürüyor. Yine de: "Gitsek iyi olur," diyorum. "Breslin bizi kontrol etmek için geri dönmeden önce."

Steve başını sallar ve parçalanmış bardağını çöp kutusuna atar. Bu noktada sandalyesi elektriklenmiş gibi titriyor olan Rory'ye bir kez daha bakarım. Sonra bir süreliğine rahatlamak için içeri gireriz.

Sorgu odası ter ve ağlama kokuyor. "Dedektif Conway ve Moran sorgu odasına giriyor," diyorum video kayıt cihazına.

"Merhaba," diyor Steve, oturup Rory'ye sempatik bir gülümseme atıyor. "Dedektif Breslin gitmek zorunda kaldı. Onun yerine ben size eşlik edeceğim. Dedektif Moran."

Rory zar zor başını sallar. Sandalyeyi çekip, "Nasılsın?" diyorum.

"İyiyim." Burnu tıkanmış. "Özür dilerim..."

"Sorun değil," diyorum. "Şimdi konuşabilir misin?"

Rory bana kırmızı gözlerle suçlayıcı bir bakış atar. "Sen başından beri biliyordun. Aislinn'le görüştüğümü. Dün gece onun evine gittiğimi. Biliyordun" der.

Onun orta sınıf küçük kalbini kutsuyorum. Polislerin onu aldattığı için gerçekten kızgın. "Evet, aldattık" diyorum. Sana yaptığımızın çok kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama burada bir cinayeti soruşturuyoruz ve bazen ihtiyacımız olan bilgiyi elde etmenin tek yolu ideal olmayan şeyler yapmak. Sana neler olduğunu söyleseydik, bize karşı temkinli davranabilirdin ve bunu göze alamazdık. Farkında olmasan bile, çok önemli bir şey biliyor olabilirsin."

"Bildiğim her şeyi sana anlattım."

Aslında bana kızgın. Koltuğuma yaslanıp Steve'e bakarak sözü ona bırakıyorum.

"Öyle olduğunu sanıyorsun," diyor Steve, "ama bu, olanları öğrenmeden önceydi. Benim bulduğum şey, böyle bir şokun insanların

hatıralarını sarsabilir. Bana bir iyilik yapıp dün geceyi bir kez daha düşünür müsün? Ne olur ne olmaz diye?"

Rory ona şüpheyile bakar, ama Komşu Yakışıklı Oğlan ona ciddi ve umut dolu bir bakış atar ve Rory, benim kötü davranışımın Steve'in suçu olmadığına karar verir. Zaten Breslin olmadığı için Steve'i sevmeye hazırdır. "Sanırım. Eminim ki..."

"Ah, harika," der Steve. "En küçük ayrıntı bile bize yardımcı olabilir. Stoneybatter'dayken tarif edebileceğin birini fark ettin mi? Garip bir şey duydun mu? Dikkatini çeken herhangi bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Zaten çok dikkatli biri değilim ve dün gece... Aislinn'e odaklanmıştım. Başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum."

"Oh, evet. Ben de o durumdaydım. Bir ilişkiye yeni başladığında, özellikle de seninki gibi hızla gelişen bir ilişkiyse, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Steve gülümsüyor ve bu, Rory'nin yüzünde neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir seğirme yaratıyor. "Aynen öyle. Dün havanın nasıl olduğunu biliyorsun: berbat bir akşamdı, donuyordum, bir ağaç yakamın arkasına yağmur damlatıyordu... Ama kendimi harika bir hikayenin içindeymiş gibi hissediyordum. Turba dumanının kokusu ve sokak lambalarının ışığı altında yağan yağmur..."

"Gördün mü? Ben de bunu söylüyorum: düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyorsun. Ve bir saat boyunca Stoneybatter'da kaldın, değil mi? Yedi buçuktan sekize kadar. Birini görmüş olmalısın."

Ve yine aynı şey: Rory'nin boynunun ani, istemsiz hareketi, gözlüklerine dokunması. Steve o fazladan zamanı gündeme getirir ve birdenbire Rory bu oyunu sevmez. O kan kokusu yine burnunun arkasına çarpar. Steve'in başını kaldırması, onun da kokuyu aldığını gösterir.

Rory'nin hafızası geri geliyor: dikkatimizi dağıtacak her şey. "Aslında gördüm. Tesco'ya giderken Prussia Caddesi'nde üç kadınla karşılaştım. Dışarı çıkacakmış gibi giyinmişlerdi ve ikisinin saçları Aislinn'ininki gibi uzun, sarı ve düzdü, bu yüzden dikkatimi çektiler. Bir şemsiyeyi paylaşıyor ve gülüyorlardı. Otobüsten indiğimde, Aislinn'in evinin köşesindeki Astrid Road'da kapüşonlu bir grup çocuk futbol oynuyordu. Yaklaştığımda durmadılar, bu yüzden caddeye çıkıp etraflarından dolaşmak zorunda kaldım. Ama onların nasıl olabileceğini anlamıyorum..."

Steve, bu çok önemli bir bilgiymiş gibi başını salladı. "Asla bilemezsin. Bir şey görmüş olabilirler. Hepsi iyi şeyler." Defterime not aldım,

önemli bilgi tarzında notlar alıyorum. Bu insanların hepsinin hayal ürünü olma ihtimali oldukça yüksek. "Başka kimse var mı? Başka bir şey var mı?"

Rory başını sallar. Steve bekler, ama başka bir şey çıkmaz. "Tamam," der. "Peki ya Aislinn ile konuşmalarınız? Bir saniye durun ve onları düşünün. Onu rahatsız eden birinden bahsetmiş miydi? İş yerinde biraz ürkütücü biri falan? Hayır cevabını kabul etmeyen bir eski sevgilisi falan?"

Rory başını sallar.

"Tamam. Onu rahatsız eden bir şey var mıydı? Belirli bir konu açıldığında hiç çekingen davranır mıydı?"

"Aslında..." Rory, sıcak noktadan uzaklaştığımız için tekrar rahatlamıştı. "Evet. Aislinn, ailesi söz konusu olduğunda... Garip bir şey vardı. Bana ikisinin de öldüğünü söylemişti. Babasının, o küçükken bir trafik kazasında öldüğünü, annesinin ise uzun süredir MS hastası olduğunu ve birkaç yıl önce bu hastalıktan öldüğünü söylemişti..."

Aramızda bakışlarını gezdirerek, ona evet ya da hayır cevabı vermemizi bekliyor. Vermiyoruz.

"Ama bu konuyu konuşurken çok rahatsız görünüyordu ve hemen konuyu değiştirdi. Belki de henüz birbirimizi çok iyi tanımadığımız içindi, ama acaba bu hikayenin daha fazlası var mı diye merak ettim – mesela, dediğim gibi, ikisinden biri hala hayatta ama bir sorunu var gibi. Yani, tabii ki sormayacaktım, ama... merak ettim."

Steve'in amacı bu değil. "Tamam," diyor. "İlginç; kesinlikle araştıracağız. Başka bir şey var mı?"

Rory başını sallar. "Aklıma gelen tek şey bu."

"Emin misin? Şaka yapmıyorum: en ufak bir şey bile fark yaratabilir. Herhangi bir şey."

Bir anlık sessizlik olur. Rory nefesini toplayıp bir şey söylemek ister, sonra tekrar nefesini verir. Artık Steve'e bakmamaktadır.

Steve bekler, onu izler, bir barda arkadaş gibi rahat ve ilgilenir. Rory aniden ve isteksizce, "Keşke bana başka neyi söylemediğini bilseydim" der.

"Elbette biliyorsun," der Steve, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. "Tek söyleyebileceğim, bunları sadece eğlence için saklamıyoruz. Aislinn'i öldüren kişiyi yakalamak için yapıyoruz."

Rory, zorlukla gözlerini kaldırıp Steve'in gözlerine bakar. "Ben şüpheli miyim?" diye sorar. Ve cevaba kendini hazırlar.

Steve, "Şu anda, Aislinn ile herhangi bir bağlantısı olan herkes potansiyel şüphelidir. Senin bir istisna olduğunu iddia ederek zekanı aşağılamayacağım" der.

Rory bunu biliyor olmalıydı, ama yine de korkuyla parladı. "Dün gece onu hiç *görmedim* bile. Onu önemsiyordum, bizim... neden ben..."

Bize söylemeyi düşündüğü her neyse, artık yok. "Haklısın," diyor Steve makul bir şekilde, "ama konuştuğumuz herkesin aynı şeyi söyleyeceğini düşünmeliyiz. Ve bir kişi yalan söyleyecek. Seni elemekten memnuniyet duyarız - ne kadar çabuk daraltırsak o kadar iyi - ama sadece senin sözüne güvenerek bunu yapamayız. Anlıyorsun, değil mi?"

"O zaman nasıl yapacaksınız?"

"Kanıtla. Her zaman parmak izlerine ihtiyacımız var ve bu davada ayrıca mont ve eldivenleri de istiyoruz. Nedenini size söyleyemem, ama bunlar sizi listemizden çıkarmamızda çok yardımcı olacak. Bununla bir sorunuz yok, değil mi? Onları saklayabilir miyiz?" Steve, Rory'nin eşyalarına başını sallar.

Rory şaşırır, ama Steve ona fazla seçenek bırakmaz. "Sanırım... Yani... Evet, tamam. Geri alacağım, değil mi?"

"Tabii," diyor Steve, masanın üzerinden uzanarak eldivenleri kalemikle yakalıyor. "Birkaç gün sürebilir. Dairede ortadan kaldırmamız gereken başka şeyler var mı diye bakabilir miyiz?"

"Ben..." Rory hızla gözlerini kırıştırır. Gerginlik ve havasız oda onu etkiliyor; ayak uydurmakta zorlanmaya başlıyor. "Sadece bunları alabilir misiniz? Dün gece giydiğim eldivenler bunlar, eğer..."

"Bakın," diye açıklıyor Steve, "biz sadece bu ceketin listemizden çıkarılmasını istemiyoruz. *Seni* listemizden çıkarmaya çalışıyoruz. Bu da, giydiğin kıyafetlerin yanı sıra giyebileceğin her şeyi almamız gerektiği anlamına geliyor. Anlıyor musun?" Rory gözlüklerini yukarı itip parmaklarını gözlerinin köşelerine bastırıyor. "Evet. Tamam. Neye ihtiyacınız varsa. Ama siz benim dairemdeyken ben de orada olmak istiyorum. İnsanların... Bu kadar mı?"

değil mi?"

"Sorun değil," diyor Steve rahat bir şekilde. "Seni eve götüren çocuklar, hazır oradayken etrafa hızlıca bir bakabilirler. Mümkün olduğunca çabuk hallederiz, tamam mı? Parmak izlerini alıp seni buradan çıkarırız, günlük hayatına dönersin."

Rory parmak uçlarına karşı gözlerini kapatır. "Evet," der. "Çok isterim."

Rory'nin eldivenlerini ve paltosunu delil torbalarına atıp, fikrini değiştirmeden Sophie'ye göndermek için yola ıkarım. Sonra ifadesini yazarım ve beni görmezden gelen ekip odasındaki pislikleri görmezden gelirim. Steve ise Rory'nin eve giderken izlediği yolu çizebilmesi için bir harita çıkarır – hatırlayabildiği veya istediği kadar yakın bir şekilde – ve hikayesini bir kez daha anlatmasını ister. Rory'nin bana hala kin besliyor olma ihtimaline karşı, ikisine mümkün olduğunca yalnız kalmaları için zaman veriyorum, ama sorgu odasına geri döndüğümde Steve bana başını hafıfe sallıyor: ilginç bir şey olmamış.

"Al," diyor Rory, haritayı masanın üzerinden iterek. Yorgun görünüyor. Dudakları kurumuş ve fare rengi saçları, sanki sıcakta koşmuş gibi kafasına yapışmış. "Bu uygun mu?"

Stoneybatter'dan Ranelagh'a doğru dikkatlice çizilmiş bir çizgi ve rıhtımda "ÇİÇEKLER" yazan küçük, düzgün bir X işareti var. "Harika," diyor Steve. "ok teşekkürler."

"şunu bir oku," diyorum, beyannameyi ve kalemi uzatarak. "Her şey doğruysa, her sayfayı parafla ve sonunda imzala."

Rory ifadeyi almak için harekete geçmez. "Sence...?" Derin bir nefes alır. "O anda oradan ayrılmasaydım. Kapıyı yumruklamaya devam etseydim, polisi arasaydım ya da içeri girseydim. Onu kurtarabilir miydim?"

Neredeyse evet diyeceğim. Eğer bizim aradığımız adam değilse, o zaman o kadar berbat bir korkak ki, kendi deliğine kaybolmaması için düzenli olarak kafasına tokat atılması gereken türden biri, ayrıca yanlış yerde bulunarak günümüzün yarısını boşa harcadı ve suçlu gibi görünüyordu. Tek yapmam gereken evet demek, o da hayatının geri kalanını, son anda o kulübeye dalıp Aislinn'i çılgın motorcuların elinden kurtardığı ve sonsuza kadar mutlu yaşadıkları ve 2,4 korkak çocukları olduğu gibi giderek daha ayrıntılı bir fanteziyle kendini kırbalayarak geçirecek. Bu neredeyse karşı konulmaz bir şey.

Ama eğer aradığımız adam oysa, aptal değildir ve ona verdiğim bilgileri kullanmanın bir yolunu bulacaktır. "Bunu bilmenin bir yolu yok," diyorum. "Al," diyerek ifadeyi burnunun dibine bırakıyorum.

O da okur, ya da en azından her sayfaya bir süre bakar. Sonunda, nasıl yapıldığını zar zor hatırlar gibi imzalar.

Saat dört olmak üzere. CCTV görüntülerini çeken Kellegher ve Reilly'yi buluruz ve onlara Rory ve onun eviyle ne yapmamızı istediğimizi söyleriz. Steve, Rory'nin dolabında eski bir kapışonlu sweatshirt bulur, böylece

eve giderken üşümesin. Sonra ona ne kadar harika olduğunu söyler ve onu teslim ederiz.

Kellegher ve Reilly'nin onu koridorda yürürken izlerken Steve, "Bana on sterlin borçlusun," diyor. Arkadan, çiftçi omuzları ve polis yürüyüşleri arasında sıkışmış Rory, okulun arkasında birkaç tokat yemek için yürütülen bir inek gibi görünüyor.

Tüm ifade sayfalarının bende olup olmadığını kontrol ederim. "Siktir git. Orada gözü yaşlı ağladığını görmedin mi? Öde."

"Sayılmaz. Kız arkadaşının *öldüğünü* öğrendiği için değil, bizden korktuğu için ağlamış olmalı."

"Ne zamandan beri?" Steve haklı, ama onu kızdırmak istiyorum. "Hayır, hayır, hayır. Kendi çıkarlarına uygun kurallar koyamazsın..."

"Her zaman. Ne zaman kaçmaya çalıştım ki..."

"Ne zaman sana, zamanlamasını beğenmediğim için zorluk çıkarmaya çalıştım ki?"

Rory ve diğerleri, mermer merdiven boşluğunda yankılanan ayak sesleri arasında kayboldu. Görüşme odasının kapısını çarptım ve eşyalarımızı toplamak için ekip odasına doğru yola çıktık. Koridor hala örtülü çukurlar ve sivri çubuklarla doluymuş gibi titriyordu, ama bu artık o kadar da kötü bir şey gibi gelmiyordu.

Bölüm 5

Eskiden ilk vaka toplantısını severdim, onunla ilgili her şeyi severdim. Olay odasının nabzı, herkes tuzaklardaki tazi gibi gergin; o odada her cevap sorunun üzerine daha da yaklaşır, her bakış daha hızlı döner. Görevlerin dağıtılması, *Murphy CCTV görüntülerini toplar, Vincent altın rengi Toyota Camry'leri kontrol eder, O'Leary kız arkadaşıyla konuşur*, bam bam bam. Defterimi kapatıp "*Gidelim*" dediğim anda, ağzım daha kapanmadan hepimiz koltuklarımızdan kalkıp kapıya doğru yarı yolda olurum. O toplantıdan çıktığımda, peşinde olduğumuz piç kurusunun hiç şansı olmadığını hissederdim. Bu zamana kadar, sadece düşüncesi bile - beni baştan aşağı süzen, hangi söylentilerin doğru olduğunu merak eden gezginler; ben de onları süzerken, hangisinin herhangi bir hatayı yakalayacak, onu büyütüp gülmek ve sırtımı sıvazlatmak için kullanacak diye merak ediyorum - beni akşamdan kalma mide bulantısı ve akşamdan kalma huysuzluğu hissettiriyor.

Olay Odası C, ama. Büyük adamlar için anlamsız ipuçlarını kovalayan bir floater olduğumdan beri oraya girmedim; unutmuştum. Yüksek tavandan aşağıya doğru patlayan beyaz ışık, beyaz tahtaya ve uzun pencerelere yansıyor ve parlıyor. Şık bilgisayarlar, harekete geçmek için sıraya dizilmiş, havayı titreten bir vızıltıyla çalışıyor. Masalar, kenarlarında parmağını kesebilecek kadar parlak bir şekilde cilalanmış. Kapıdan bir adım içeri girdiğimde, o oda yorgunluğumu toz gibi uçuruyor ve beni statik elektrik saçacak kadar yeniden şarj ediyor. Oraya girerseniz, Jack the Ripper'ı çözebilirsiniz. Ve bu sefer ben, büyük adam parmağını şıklattığında zıplayan bir serseri değilim; bu sefer ben büyük kadını ve her şey benim. Sadece bir saniye için, o oda beni işimi sevmeye zorluyor, sanki sıfırdan yeniden büyüyor gibi, sert, yeşil, acı verici bir aşk.

Steve'in yüzü aydınlanmış, dudakları panto'daki bir çocuk gibi yarı gülümsemeyle aralanmış, o da aynı şekilde hissettiğini söylüyor. Bu, bana mantığımı geri getiriyor. Steve, nasıl ya da neden öyle olduğu ya da altında ne olduğu hakkında düşünmeden, güzel olan her şeye sıırıslamak aşık olur. Ben öyle değilim.

Kağıt yığınımı odanın başındaki çift kişilik patron masasına vuruyorum. "Beyler," diyorum yüksek sesle. "Başlayalım. Bu kimin?" Masadan bir kahve fincanı alıp havaya kaldırıyorum.

Breslin beyaz tahtaya yaslanmış, Deasy ve Stanton'a, Rory'yi getiren geçici çalışanlara ve kapı kapı dolaşan ikiliye, daha önce birlikte çalıştığım ve sevdiğim, hafif daha önce birlikte çalıştığım ve sevdiğim Meehan adında, yerinde duramayan esmer bir adam ve etrafta gördüğüm, kendini o kadar dik tutan ki takım elbisesi okul müdürünün üniforması gibi görünen, Gaffney adında, titiz yüzlü bir acemi. Breslin, ya da daha çok onun emrinde çalışan biri, beyaz tahtaya bir başlangıç yaptı – Aislinn'in fotoğrafları, suç mahalli, Rory, Stoneybatter'ın haritası – ve yapılacak işlerin listesini ve bunları kimin yapacağını yazdığımız iş defteri için ağır bir ciltli defter hazırladı. Elektrikli su ısıtıcımız bile var.

"O benim," diyor Gaffney, kupayı almak için öne eğilip hızla geri çekilirken, yüzü kıpkırmızı. "Kusura bakma."

"Meehan." Defteri ona atıyorum. "İşler defteri, değil mi?" Defteri yakalıyor ve başını sallıyor. Steve eşyalarını benimkilerin yanına bırakıyor ve fotokopileri dağıtmaya başlıyor: ilk çağrı sayfası, üniformalıların raporu, Rory'nin ifadesi. Beyaz tahtaya gidip dün geceki olayların hızlı bir zaman çizelgesini çiziyorum. Floaterlar masalarını seçip hızla yerleşiyorlar: sohbetler bitmiş.

"Kurban," diyorum, Aislinn'in fotoğrafına kalemimle dokunarak. "Aislinn Murray, yirmi altı yaşında, Stoneybatter'da yalnız yaşıyordu, işletmelere banyo malzemeleri satan bir şirkette resepsiyonist olarak çalışıyordu. Sabıka kaydı yok, bize gelen ihbar yok. Dün akşam evinde saldırıya uğradı: Cooper'ın ön incelemesine göre yüzüne yumruk yedi ve kafasını şömine çevresine çarptı. Telefonundaki mesajlar, olayın saat 7.13 ile 8.09 arasında gerçekleştiğini gösteriyor." Rory'nin fotoğrafına geçiyorum. "Bu adam, Rory Fallon, birkaç aydır onunla görüşüyordu. Saat sekizde onun evinde akşam yemeğine gelecekti."

"Aptal herif," diyor Deasy sırtarak. "Onun gibi bir güzeli, en azından işini bitirene kadar öldürmeyi beklemeliydi."

Kıkırdamalar. Breslin, hoşgörülü bir sırtışla boğazını temizler ve başını bana doğru eğirir. Kıkırdamalar kesilir.

"Onu telafi edebilirsin Deasy, madem senin için bu kadar önemli. Bir dahaki sefere onu getirdiğimizde, tuvalette ona oral seks yapabilirsin," diyorum.

Deasy bıyığını çimdikler ve ekşi bir yüz ifadesi takınır. Kıkırdamalar tekrar yükselir, dikenli ve belirsiz.

"Moran, Breslin ve ben, az önce Fallon'la konuştuk. Onun hikayesi, saat sekizde Aislinn'in kapısında olduğu, ama Aislinn'in cevap vermediği, bu yüzden terk edildiğini düşünerek eve gidip yastığına ağladığı yönünde."

"Şaşırtıcı bir şekilde," der Breslin, kalemini çevirerek, "ona inanmıyoruz."

"Çalışma teorimiz," diyorum, "Fallon'un saat yedi buçuk civarında kurbanın evine geldiği, bir şekilde işlerin kötü gittiği ve onu yumrukladığı. Onun sadece bayıldığını sandığını tahmin ediyoruz; eve koştu ve onun polisi aramayacağını ya da olanları hatırlamayacağını umdu."

Breslin onaylayarak başını salladı ve yeni gelenlerin küçük teorisine onay verdi. "Cinayetten çok kasıtsız adam öldürme gibi," dedi, "ama bu bizim sorunumuz değil."

"Bu sabahın erken saatlerinde," diyorum, "ya Fallon'un vicdanı onu rahatsız etti ya da doğru olanı yapmak isteyen bir arkadaşıyla konuştu. İsimsiz bir erkek, Stoneybatter karakoluna Viking Gardens 26 numarada başından yaralanmış bir kadın olduğunu bildirdi ve ambulans çağırdı."

"Ben Fallon'ın bunu kendi yaptığına bahse girerim," diyor Breslin. "O, birkaç saat sonra korkup, iş işten geçtikten sonra durumu düzeltmeye çalışan tiplerdendir."

"Telefon numarası gizli çıktı," diyor Steve. "Kim araştırmak ister?"

Herkes elini kaldırır. "Sakin olun çocuklar," der Breslin gülümseyerek. "Herkese yetecek kadar iş var."

"Gaffney, sen telefon numarasını al," diyorum – çocuğa bir pat atmam, kupa olayından sonra onu sakinleştirmem gerekiyor. Meehan bunu yazıyor. "Stanton, Deasy: Fallon'ın KA'larının listesini hazırlıyordunuz. Nasıl gidiyor?"

"Şaşırtıcı bir şey yok," diyor Stanton. "Anne, baba, iki ağabey, kız kardeşi yok; okuldan ve üniversiteden birkaç arkadaş, birkaç eski ev arkadaşı, uzun bir iş arkadaşları ve arkadaşlar listesi – çoğu tarih öğretmeni, kütüphaneci, o tür şeyler. Sana e-posta ile göndereceğim."

"Öyle yap. Dedektif Breslin, KA'larla konuşmaya başladın bile, değil mi?"

"Fallon'un iki kardeşi de oldukça şok olmuş görünüyordu," diyor Breslin. "Onlara göre, Rory'nin önemli randevusundan haberdardılar, ama bilgileri bu kadarla sınırlıydı; tüm kirli detayları öğrenmeyi bekliyorlardı. Bu sabah Stoneybatter karakolunu aramadıklarını, hiç aramadıklarını iddia ediyorlar, ama tabii ki öyle derler, değil mi? Bundan sonra ikisini de ayrı ayrı görüşmeye çağıracağım."

Breslin, sıradan bir vaka için uzun bir mesai yapmayı planlıyor. "Eğer sonuç çıkmazsa, listeyi aşağı doğru incelemeye devam et," diyorum. "Rory'nin eve dönüş yolunun yakınında yaşayan, dün gece sürpriz bir ziyaret almış olabilecek kişilerle başla."

ziyaret alabileceği yerlerden başla. Ve bunu yaparken, kardeşleri ve en yakın arkadaşlarını da kayda al. Seslerini ve Fallon'ın sesini Stoneybatter'da telefonu açan adama dinletip, herhangi birini tanıyıp tanımadığını görmeliyiz. Bunu yapabilir misin?"

Bir an için Breslin'in bana pis işleri yapmamı söyleyeceğini sandım, ama ağzını bükerek "Neden olmasın?" dedi. "Harika," diyorum. "CCTV kayıtlarını inceleyecek birine ihtiyacımız var. Kellegher ve Reilly'yi bu işe koyacağız. Elde edebilecekleri tüm yerel görüntüleri topluyorlar, izleseler de fena olmaz."

Meehan başını sallayarak not alır.

"Ve birisi dün akşam kuzeye giden 39A otobüs güzergâhındaki görüntüleri çekmeli: saat yedi civarında Morehampton Road'da duran otobüsleri bulmalı, Rory Fallon'ın otobüse bindiğini tespit etmeye çalışmalı, otobüse bindiği ve Stoneybatter'da indiği saatleri doğrulamalı." Spor salonu müdavimi parmağını kaldırdı. Eskiden çok sevdiğim o kırbaç sesi ritmi: her ne kadar bilsem de, hala üçlü espresso gibi etkiliyor beni. "Stanton bu işle ilgileniyor. Ve Stoneybatter'a gidip Rory'nin otobüs durağından çıktığını söylediği rotayı zamanlayacak birine ihtiyacımız var: Astrid Road'dan Viking Gardens'ın tepesine, sonra Prussia Street'teki Tesco'ya, bir demet çiçek alıp Viking Gardens'a geri dön. Meehan, Fallon ile aynı yaştasın ve aynı vücut yapısındasın; bunu yapabilir misin? İki kez zamanla: bir kez normal hızında, bir kez de olabildiğince hızlı.

Meehan başını sallar. Steve, Meehan ve Gaffney arasında bakışlarını gezdirerek, "Rory'nin çiçekleri rıhtımdaki çöp kutularında göründü mü?" der.

"Baktım," diyor Meehan. "Gaffney kapı kapı dolaşmaya devam etti. Çöp kutuları, durumlarına bakılırsa, dün gecedен beri boşaltılmamış, ama hiçbir yerde iris yoktu. Muhtemelen bir delikanlı kız arkadaşına vermek için çalmıştır."

"Ya da," diyor Breslin, "çöp kutularında hiç olmadılar: Rory Boy onları nehre attı, çünkü Aislinn'in kanını, saçını veya halı liflerini onlardan almamızı istemedi. KA'larında ne durumdayız?"

"Yakın ailesi yoktu, sosyal hayatı da pek yoktu," diyorum, "ama arkadaşı Lucy bize başlangıç için birkaç isim ve numara verdi. Birisi Aislinn'in işyerine gidip patronunu çağırmalı, cesedi teşhis ettirmeli ve tüm iş arkadaşlarıyla konuşmalı. Rory hakkında konuşup konuşmadığını ve ne söylediğini bilmek istiyorum."

Steve, "Ve iş arkadaşlarından ona ilgi duyan biri olup olmadığını da bilmemiz gerekiyor. Rory'nin doğruyu söylüyor olma ihtimaline karşı" diyor. Breslin burun kıvrıyor.

"Aislinn'in bir erkek arkadaşı olmasına kimsenin sevinmemiş olabileceğini. Ve iş arkadaşları, onun vakit geçirdiği tek kişilerdi." İyi fikir. Eğer biri Rory ile ilgisi olmayan bir şey yaptığımızı fark ederse, suçlamaları üstlenecek potansiyel bir iş arkadaşı var. Hatta bu doğru bile olabilir.

"Neden ikiniz ofis romantizmini araştırmıyorsunuz?" diyor Breslin. "Kadınısı sezgi falan filan."

"Benimki dükkânda," diyorum. "Şanzıman bozuldu. Gerçek dedektiflik işine girmek zorundayız. Deasy, Stanton, yarın ilk iş olarak oraya gidin."

"Aislinn'in vakit geçirdiği diğer yer akşam dersleriydi," diyor Steve. "Orada bir takipçi bulmuş olabilir. Hangi dersleri aldığını, diğer öğrencilerin listesini ya da her ne diyorlarsa onu hazırlayacak birine ihtiyacımız var."

"Gaffney, sen bunu hallet," diyorum. "Moran ve ben Aislinn'in telefon kayıtlarını, e-postalarını, sosyal medyasını, tüm bunları halledeceğiz..."

"Bu gece başlayabilirim," diyor Breslin. "Bu davayı çözmeye yardımcı olacaksa birkaç saat fazla kalmam sorun değil, ama akşam dokuzda Rory'nin KA'larının evlerine gidip sohbet edemem. Kurbanın sosyal hayatına da bir göz atayım bari."

Steve'in başı defterine eğilmeden önce, bakışlarımız bir anlığına kesişti. Breslin sadece mükemmel itibarını parlatmaya çalışıyor olabilir – herkes her zaman kurbanın elektronik cihazlarını ister, çünkü çoğu zaman orada iyi şeyler bulunur – ya da beni kendi kanıtlarını bulamayan bir ezik gibi göstermeye çalışıyor olabilir. Ya da orada gangster arkadaşını işaret eden her şeyi ortadan kaldırması gerekebilir.

Meehan yazmayı bırakmış, kararsız bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "Moran ve ben çoktan başladık," diyorum. "Dün gecedен beri çalışıyoruz ve birkaç saat uykuya ihtiyacımız var, ama yarın sabah ilk iş olarak Aislinn'in elektronik cihazlarına bakacağız. Rory Fallon'a başladınız, Dedektif Breslin; onunla devam etseniz iyi olur. Onun eski sevgililerinin bir listesini yapıp, onun hakkında ne söylediklerini, özellikle de onu neyin sinirlendirdiğini ve istediği olmazsa nasıl davrandığını öğrenmemiz gerekiyor. Bu gece geç saatlere kadar kalabilirseniz, bu işi başlatmaya ne dersiniz?"

Breslin, çorbasında saç bulmuş ve garsonun bunu düzeltemeyecek kadar beceriksiz olduğunu bilen bir ifadeyle bakıyor. "Neden bunu yapmayayım ki?"

"Harika," diyorum. Bir süre sonra Meehan'ın kalemi tekrar hareket etmeye başlıyor. "Dedektif Gaffney: ilk cinayet davası, değil mi?"

"Evet, öyle." O, koyunların olduğu bir yerden geliyor.

"Tamam," diyorum ve bize gerçek deneyimi olan birini bulma zahmetine girmedği için şefime zihinsel olarak teşekkür ediyorum. "Şimdilik Dedektif Breslin'in yanında kal; sana işin inceliklerini gösterir, bu işi öğrenmene yardımcı olur." Breslin, Gaffney'e hoş bir şekilde başını sallıyor, itirazı yok, ama bu bir şey ifade etmiyor. "Bu gece geç saatlere kadar kalabilir misin?"

Gaffney daha da dik oturur. "Tabii ki kalabilirim."

"Kalamayan var mı?" Kimse kıpırdamadı. "Güzel. Aislinn'in mali durumunu inceleyecek birine ihtiyacımız var. Gaffney, sen başla. Zaten akşam derslerinin ücretlerini incelemek için bunları gözden geçirmen gerekecek."

Breslin, değerli zamanımı ve kaynakları boşa harcadığımı açıkça belli edecek kadar yüksek sesle iç çeker. Steve herkese şöyle der: "Henüz bir nedenimiz yok. Kötü giden bir aşk ilişkisi en bariz neden, ama mali bir nedeni de göz ardı edemeyiz. Rory, kitabevinin zor günler geçirdiğini söylemişti; Aislinn'in arkadaşı Lucy Riordan da onun biraz para biriktirdiğini söylemişti. Rory, kitabevine birkaç bin dolar yatırmasını isteyebilir ve reddedilince sinirlenebilir, böyle bir şey olabilir."

Breslin omuz silkiyor. Defterinin köşesine karalamalar yapmaya başladı.

"Rory'nin mali durumuna da ihtiyacımız olacak," diyorum. "Gaffney, hazır başlamışken onu da araştıralım. Birisi telefon şirketini arayıp Fallon'ın telefonunun dün gece nereye gittiğini takip etmelerini sağlamalı: Deasy, Vodafone'da iyi bir bağlantın var mı? Torch Tiyatrosu'ndaki diğer çalışanlarla Lucy Riordan'ın mazereti doğrulayacak biri: Stanton, sen hallet. Market Bar ve Pestle'daki çalışanlarla konuşup, Aislinn ve Rory'nin randevuları hakkında bize bir şey söyleyebilecekleri olup olmadığını öğrenecek biri: Meehan, tamam mı? Olay yerinden bir üniformalı polisi otopsiye gönderecek biri: Deasy, sen hallet. Yarın sabah erken saatte olacak; geç kalmasın, yoksa Cooper çok sinirlenecek." Cooper'ı tanıyan herkes homurdanır. "Moran ve ben teknisyenlerle görüşüp, bizi bilgilendirmelerini sağlayacağız. Daha fazlası da olacak, ama başlangıç için bunlar yeterli. Sorusu olan var mı?"

Kafalarını sallıyorlar. Başlangıç çizgisinde kıpır kıpır duruyorlar.

"Tamam," diyorum. "Gidelim." Meehan görev defterini kapatıyor. Masalarına, telefonlarına, Rory'nin ifadesine yöneliyorlar, kim daha hızlı başlayacak diye yarışıyorlar. Olay Odası C, parlak masa sıralarından sekip pencerelere çarpan enerjiyle hareketleniyor.

Ve tüm bunların altında, gizli ve çalışkan, benim ve Steve'in zihnimizin derinliklerinde yatan küçük, şiddetli bir vızıltı, onu serbest bırakmamız için bizi dürtüyor. Breslin'in parlak sarı kafası defterine eğilmiş, ama benim ona baktığımı hissedince başını kaldırıp bana kocaman bir gülümseme atıyor.

Steve, patron için raporumuzu yazarken, ben de gezginlerin getirdiği malzemeleri inceliyorum. Hepsi yeterince yetkin, ancak Deasy yazım kurallarını bilmiyor ve Gaffney, ilgili olsun ya da olmasın her şeyin en ince ayrıntısını paylaşma ihtiyacı duyuyor ("Tanık, sekiz yaşındaki kızı Ava'yı, ağır felç geçiren dedesini St James Hastanesi'nde ziyaret etmek için götürdüğünü ve Murray'in arabadan indiğini gördüğünü söyledi..."). Kapı kapı dolaşarak elde edilen bilgilerde özellikle ilginç bir şey yok: Aislinn komşularıyla dostçaydı – gürültü veya park yeri konusunda herhangi bir sorun yoktu, öyle bir şey yoktu – ama hiçbiriyle yakın değildi; birkaç komşusu, Lucy'nin tarifine uyan bir kadının ara sıra evine girip çıktığını görmüş; hiçbiri başka ziyaretçi görmemiş. Aislinn hiç erkek arkadaşından bahsetmemişti. Onu akşamları düzenli olarak dışarı çıkarken, süslenmiş halde görmüşlerdi, ama dedikodu yapacak kadar samimi değillerdi ve onun nereye gittiğini veya orada ne yaptığını bilmiyorlardı. 24 numaradaki yaşlı çift yarı sağır ve dün gece hiçbir şey duymamış; 28 numaradaki genç çift Aislinn'in Beyoncé şarkılarını yüksek sesle dinlediğini duymuş, ama saat sekize biraz kala müziğin sesini kısmış ya da kapatmış – bunu kesin olarak söyleyebiliyorlar çünkü sekiz, bebeklerinin yatma saati, bu yüzden ses seviyesini ayarladığı için ona minnettarlar. Ondan sonra hiçbir ses duyulmamış.

3 numaradaki yaşlı adam Rory'nin hikayesini, ya da bir kısmını doğruluyor: dün gece saat sekizden biraz önce köpeğini (Gaffney'e göre Harold adında beyaz bir erkek terrier) yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıkmış ve Rory'nin tarifine uyan bir adamın Viking Gardens'a girdiğini görmüş. On beş dakika sonra geri döndüğünde, adam hala yolun sonunda telefonuyla uğraşıyordu. O on beş dakika boyunca diğer komşuların hiçbiri dışarıda değildi – Viking Gardens'ta çoğunlukla yaşlı insanlar ve birkaç genç aile yaşıyor, cumartesi gecesi dışarı çıkan kimse yok – bu da Rory'nin eve girip Aislinn'i öldürdükten sonra saat sekiz on gece dışarı çıkıp bir örtbas hikayesi yazmış olabileceği anlamına geliyor; ama ben buna inanmıyorum. Onu tedirgin eden kısım, Tesco'ya uğramadan önceki zamandı. O sırada komşuların hiçbiri yolda değildi, onu görebilecek ya da göremeyecek durumda değillerdi.

Steve hala yazıyor. Breslin, Gaffney'i de yanına alarak Rory'nin kardeşleriyle konuşmak için yola çıktı ve yol boyunca bilgelik saçıyor;

Meehan paltosunu boynuna kadar iliklemiş ve Stoneybatter'da dolaşmaya çıkmış, Deasy telefon şirketindeki bağlantısıyla gülüyor, Stanton otobüslerden birine kuralları açıklıyor. Sesleri odanın yüksek köşelerinde dolaşüyor, çok fazla boşluktan dolayı kenarları bulanıklaşıyor. Pencereleler karanlık.

Telefonum çalıyor. "Conway," diyorum.

O'Kelly, "Sen ve Moran, ofisime gelin. Son durumu öğrenmek istiyorum" diyor.

"Hemen geliyoruz," diyorum ve onun telefonu kapattığını duyuyorum. Sandalyesine çökmüş, raporunu son bir kez gözden geçiren Steve'e bakıyorum. "Patron bizi görmek istiyor."

Steve başını kaldırır ve bana göz kırpar. Her biri birkaç saniye sürer; üçte ikisi uykudadır. Bir kez olsun yaşını gösterir. "Neden?"

"Son durumu öğrenmek istiyor."

"Oh, Tanrım." Patron, büyük bir iş üzerinde çalışırken, ki bu öyle değil, ya da çözümünü çok uzun sürüyorsa, ki onun gözünde kötü bir durumda olsan bile bir günden uzun sürmemesi gerekir, yüz yüze güncelleme ister. Bu iyiye işaret olamaz.

Söylentilere göre bu işi aldım çünkü O'Kelly sembolik olarak kutuları işaretlemesi gerekiyordu ve ben bir fiyatına iki kutuyu işaretledim – ve bunlar iyi söylentiler. Hepsi saçmalık. Patron beni işe aldığıında, bir D eksikti – en iyi adamlarından biri erken istifa etmişti – ve ben Kayıp Kişiler'in parlayan yıldızıydım, her iki elimde de bir dizi yüksek profilli çözülmüş davayı sallıyordum. Telefon sinyallerini ve wi-fi girişlerini takip etmekten, aile üyelerinden bilgi almaya ve arkadaşlarından zorla bilgi koparmaya kadar, kitapta yazan her türlü dedektiflik işini yaptığım, manşetlere taşınan bir davadan yeni çıkmıştım. Bu davada, iki küçük oğlulla kaçan ve terk edilmiş bir babayı bulmak için dört saat boyunca onu ikna ederek, çocuklarla birlikte arabasından inmesini ve hepsini iskeleden aşağı sürmemesini sağlamıştım. O zamanlar çok popülerdim. Hem ben hem de şef, bunun harika olacağını düşünmek için her türlü sebebe sahiptik.

O'Kelly neler olduğunu biliyor, biliyorum ki biliyor, ama tek kelime etmedi; sadece izledi ve bekledi. Hiçbir şef, ekibinde böyle bir şeyi istemez, köşelerde dedikodu yapılmasını ve ekip odasında gri zehirli bir sisin dolaşmasını istemez. Dünyadaki herhangi bir şef, şu anda benden nasıl kurtulabileceğini merak ediyor olurdu.

Steve raporu yazdırıyor; yazıcı kendini beğenmiş bir uğultuyla çalışmaya başlıyor, ta kım odasındaki yarı ölü hırıltıya hiç benzemiyor.

taraklarımızı bulur, saçlarımızı düzeltir, ceketlerimizi fırçalarız. Steve'in gömleğinin önü mavi bir lekeyle kirlenmiştir, ama onu temizlemeye çalışırken öleceğinden korkarak ona söylemeye cesaret edemem. Yüzümde beyaz tahta kalemi ya da başka bir şey olduğunu düşünürüm ve o da benim için aynısını yapar.

O'Kelly'ye güvenmememin nedenlerinden biri ofisi. Ofisi, dünyanın en iyi dedesi yazan çerçeveli bir pastel boya resmi, önemsiz yerel golf kupaları, sallanan toparla tıklama sesleri çıkarmak istediğinde kullanabileceği parlak bir yönetici oyuncağı ve hiç hareket etmeyen tozlu dosya yığınları gibi değersiz şeylerle dolu. Bütün oda, onun gününü golf vuruşlarını çalışarak, isim levhasını parlatarak ve birinin onun tek malt viski şişesine dokunup dokunmadığını anlamak için titiz yöntemler geliştirerek geçiren, modası geçmiş bir zaman doldurucu olduğunu söylüyor. O'Kelly öyle olsaydı, yirmi yıldır Cinayet Masası'nı yönetiyor olmazdı. Ofis, insanları gafil avlamak için bir vitrin olmalı. Ve onu gören tek insanlar da ekip üyeleri.

O'Kelly, lüks ergonomik koltuğuna yaslanmış, kollarını koltuğun kollarına dayamış, sanki bir muz cumhuriyeti diktatörü gibi dinleyicilerine hitap ediyor. "Conway. Moran," diyor. "Bana Aislinn Murray'den bahsedin."

Steve, raporu kötü bir köpeğe çiğ et sallamak gibi uzatıyor. O'Kelly çenesini masasına doğru sallıyor. "Oraya bırak. Sonra okurum. Şimdi sizden dinlemek istiyorum."

Bize oturmamızı söylemedi, bu iyiye işaret olmalı: bu iş bütün gece sürmeyecek, bu yüzden ayakta kalıyoruz. "Hala otopsi sonuçlarını bekliyoruz," diyorum, "ama Cooper'ın ön raporuna göre biri kadının yüzüne yumruk atmış ve kadın başının arkasını şömineye çarpmış. Kadın, Rory Fallon adında bir adamı akşam yemeğine bekliyordu. Adam, olay saatinde olay yerinde olduğunu itiraf ediyor, ama kadının kapıyı açmadığını ve biz öğleden sonra ona söyleyene kadar kadının öldüğünü bilmediğini söylüyor."

"Huh," diyor O'Kelly. Masa lambasının sert yan ışığı yüzüne ağır gölgeler düşürüyor, onu tek gözlü ve okunaksız hale getiriyor. "Ona inanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Yarı yarıya. Ana teorimiz, kadının kapıyı açtığı, bir tür tartışma yaşadıkları ve Fallon'un yumruk attığı yönünde. Ancak kadının öldüğünü bilmediğine dair doğruyu söylüyor olabilir."

"Elinde somut kanıt var mı?"

On iki saat bile geçmeden, DNA eşleşmesi olmadığı için başım belada. O'Kelly'nin masasındaki aptal örümcek bitkisini tokatlamamak için ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

Steve, ben cevap veremediğim şöyle diyor: "Büro, Fallon'un dün gece giydiğini söylediği palto ve eldivenleri aldı ve bir şey atmış olma ihtimaline karşı eve giderken kullandığı yolu araştırıyoruz. Dairesini aramamıza ve ilginç görünen diğer kıyafetleri almamıza izin verdi, bu yüzden birkaç arkadaşımız bununla ilgileniyor. Teknisyenlere göre, eğer aradığımız adam oysa, kan veya epitel hücreleri ya da cesette bulunanlarla eşleşen lifler bulma şansımız yüksek."

"Bürodaki bir arkadaşımın onun eşyalarını aceleyle incelemesini istedim," diyorum, sesimi sabit tutarak. "Yarın ön sonuçları almış oluruz. Size haber veririz."

O'Kelly parmak izlerini eşleştirir ve bizi izler. "Breslin, herkesin zamanını boşa harcamayı bırakıp o pisliği tutuklamanız gerektiğini düşünüyor," der.

"Bu Breslin'in davası değil," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Şüphelerin mi var? Yoksa sadece Breslin'in senin patronun olmadığını herkese göstermek mi istiyorsun?"

"Breslin'in patronumuz olduğunu düşünecek kadar aptal olan varsa, onların yanıltıldığını kanıtlamak için zamanımı boşa harcamayacağım."

"Demek şüpheler."

Pencerenin dışındaki karanlıkta rüzgâr şiddetleniyor. Sanki geniş bir kırsal alanda, önünde hiçbir engel olmadan uzun düzlüklerde esen rüzgâr gibi, sanki ekip boş bir arazinin ortasında duruyormuş gibi. "Hazır olduğumuzda tutuklamayı yapacağız" diyorum.

O'Kelly, "Bunu kanıtlamak için yeterli delilin olup olmadığı konusunda mı şüphelerin var?"

Ya da erkek arkadaşının suçlu olup olmadığı konusunda mı?"

Steve'e değil, bana bakıyor. "Onu tutuklamaya hazır olup olmadığımız konusunda şüphelerim var" diyorum.

"Bu benim soruma cevap değil."

Sessizlik oluyor. O'Kelly'nin lambanın ışığında metalik görünen tek gözü kırpmıyor.

"Bence o muhtemelen aradığımız adam. Sadece içgüdülerime dayanarak onu tutuklamam mümkün değil. Eğer bu sorun oluyorsa, davayı bizden alın ve Breslin'e verin. O seve seve alır."

O'Kelly bir dakika daha bana bakar; ben de ona bakarım. Sonra şöyle der: "Beni haberdar et. Her akşam masama tam bir rapor istiyorum. Önemli bir şey olursa, rapor için saklama; hemen bana haber ver. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyorum. Steve başını sallıyor.

"Güzel," diyor O'Kelly. Sandalyesini masadan uzaklaştırıp dosya yığınlarından birine doğru çeviriyor ve kağıtları karıştırmaya başlıyor. Toz, masa lambasının ışığında uçuşuyor. "Git biraz uyu. Sabahkinden daha kötü görünüyorsun."

Steve ve ben, olay odasına geri dönüp kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra birbirimize bakarız. O, "Bu da neydi böyle?" der.

Ceketimi sandalyenin sırtından alıp giyerim. Biz içeri girdiğimizde, odadaki hareketlilik artar; oda klavye sesleri ve kağıt hışırtısıyla doludur. "Patron bize kızdı. Neyi anlamadın?"

"Evet, ama neden? Daha önce hiçbir davamızı umursamamıştı, işimizi yapmadığımız ve bize azarlamak istediği durumlar hariç."

Eşarbımı boynuma doladım ve uçlarını sıkıca bağladım: pencerenin dışındaki karanlık, dışarısının soğuk olduğunu gösteren yoğun bir görünümdeydi. O'Kelly, parlak yeni fikrimizin parlaklığını söndürdü; gangsterler ve yozlaşmış polisler, beni mahvetmeye çalışan daha fazla insana kıyasla, jimnastikçi seviyesinde bir esneme gibi geliyor. "Doğru. Ve azarlardan sonra bile, ben hala buradayım. Belki patron oyununu yükseltmesi gerektiğini düşünür."

"Ya da," diyor Steve, daha sessiz bir sesle. Henüz toparlanmaya başlamamış; masasının yanında duruyor, parmağıyla masanın kenarındaki dövmeyi yok yokluyor. "Eğer o da bizim merak ettiğimiz şeyleri merak ediyorsa, belki de bir süredir, ama emin olana kadar bir şey söylemek istemiyorsa..."

"Eve gidiyorum," diyorum.

Dışarıdan bakıldığında, evim Aislinn Murray'inkine çok benziyor: tek katlı, kalın duvarlı ve alçak tavanlı, Viktorya döneminden kalma bir teraslı kır evi. Bana tam uyuyor; nadiren de olsa birini misafir ettiğimde, sabaha kadar huzursuz olurum, ikimizin duvarları yıkacakmış gibi hissetmeye başlarım. 1901 nüfus sayımına göre, o zamanlar bir çift bu evde sekiz çocuk yetiştiriyormuş.

İçeri girince, benim evimin Aislinn'inkiyle hiçbir ortak yanı kalmıyor. Orijinal döşeme tahtaları var – evi ilk aldığımda kendim zımparalayıp cilaladım – ve orijinal şömine, gazlı şömine ve laminat zemin gibi saçmalıklar yok; duvarlar çıplak tuğlaya kadar kazındı – bunu da kendim yaptım – ve badana yapıldı. Mortgage ve araba taksitleri maaşımın büyük bir kısmını yiyor, bu yüzden mobilyalarım Oxfam ve Ikea'nın ucuz ürünlerinden, ama en azından hiçbir şey kareli değil.

Çantamı kanepeye atıyorum, alarmı kapatıp kahve makinesini çalıştırıyorum. Arkadaşım Lisa'dan bir mesaj geliyor: *Barda, buraya gel!* Ona cevap yazdım: *Çift vardiya çalıştım, uyuyacağım.* Bu doğru – yirmi dört saattir uyanığım ve gözlerim doğru odaklanamıyor – ama yine de beni zehirli görmeyen bir grup insanla bir bardak bira içip gülmek isterdim. Ama işte bu yüzden evde kalıyorum. Yeterince uzun süre bana "ben pisliğim" yazan bir tabela takılıymışım gibi davranıldığında, bu tabelanın kendi gerçekliğini oluşturmaya başladığını ve artık konuştuğun herkesin onu görebildiğini düşünmeye başlıyorsun. Arkadaşlarımın kafasında ben en üst düzey polis Antoinette'im, zeki, başarılı Antoinette, kimse Antoinette'le uğraşmaz. Böyle kalmasını istiyorum. Son birkaç aydır birçok birayı reddettim.

Ayrıca, pub'daki çeteye güvenlik şirketinde çalışan arkadaşım da dahil olabilir. Bana tekrar iş teklif etmesini istemiyorum. Kabul etmeyeceğim – en azından bu gece, o meydan okuma hala kafamda dolaşırken – ama onun bu teklifi geri çekmesini de istemiyorum.

Biraz akşam yemeği yiyip yatmalıyım, ama uykuya zaman harcamayı yemekten daha çok nefret ediyorum. Mikrodalgaya hazır makarna koyuyorum; ısınırken, her gece yaptığım gibi annemi arıyorum, nedenini bilmiyorum. Annem sırt ağrıları hakkında sızlanan ya da arkadaşlarının çocuklarının hangilerinin başının dertte olduğunu ya da orta kademe bir yöneticinin çöpünü boşaltırken ne bulduğunu bana anlatan türden biri değildir, bu da ona konuşacak pek bir şey bırakmaz. Ben, keyfim yerinde olduğunda, ona günümün genel hatlarını anlatırım. Ruh halim iyi olmadığında ise ayrıntıları anlatırım: yaraların neye benzediğini, ağlayan ebeveynlerin ne dediğini. Bazen kendimi kötü şeyleri bir kenara koyarken buluyorum, bunun sonunda annemi etkileyecek, en azından keskin bir nefes almasına ya da bana bırakmamı söylemesine neden olacak şey olacağını düşünüyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey onu etkilemedi.

"Selam," diyor annem. Çakmağın sesi. Konuşurken sigara içiyor; söndürdüğünde telefonu kapatıyoruz.

Espresso düğmesine basarım. "Selam."

"Haber var mı?"

"Moran ve ben sokak kavgası çıkardık. Birkaç sarhoş adam başka birine saldırdı, kafasında dans etti. Gözü kaldırıma düşmüştü."

"Huh," dedi annem ve nefesini çekti. "Başka garip bir şey oldu mu?"

Aislinn hakkında konuşmak istemiyorum. Etrafında çok fazla saçmalık var, kontrol edemediğim çok fazla şey var; anneme, tam olarak anlamadığım hiçbir şeyi anlatmıyorum.

"Hayır. Lisa bana mesaj attı, arkadaşlarla bira içmeye gidelim dedi ama ben çok yorgunum. Yatacağım."

Annem bir an için sessiz kaldı, kaçamayacağımı anlamam için yeterli bir süre, sonra "Marie Lane gazetede adının geçtiğini söyledi" dedi.

Tabii ki söyledi. "Öyle mi, evet?"

"Sokak kavgası hakkında değil. Kendi evinde öldürülen genç bir kız hakkında. Gazete seni tam bir geveze olarak göstermiş."

Kahve kapsülünü değiştirip espresso düğmesine tekrar basıyorum: Çift kahveye ihtiyacım olacak. "Sıradan bir cinayet. Gazeteye çıktı çünkü kadın sarışın ve tonlarca makyaj yapmıştı. Gazeteci benden hoşlanmıyor. Hikayenin sonu."

Çoğu insan bu zayıflığı fark eder, içine girer ve son damlasına kadar sömürür. Benimki öyle değil. Annem sadece bu konuşmanın patronunun kim olduğunu ve bir profesyoneli kandırmak istiyorsa oyununu geliştirmesi gerektiğini açıkça belirtmek istedi. Artık amacını ulaştığına göre, konuyu kapatıyor. "Lenny yine bana taşınabilir mi diye sordu."

Lenny ve annem dokuz yıldır ara sıra birlikte oluyorlar. O fena biri değil. "Ee?"

Boğuk bir kakhaha atıp bir nefes duman üfledi. "Ona şaka mı yapıyorsun dedim. Eğer onun kokuşmuş iç çamaşırlarını odamda isteseydim, şimdiye kadar oraya koymuştum. Zaten saçmalıyor; artık benim yemeklerimi yemek istemiyor, akşam yemeğini fast foodcudan alıyor..."

Sigara bitene kadar Lenny hakkında beni güldürdü ve sonra telefonu kapattık. Mikrodalga bip sesi çıkardı. Makarnayı ve kahvemi alıp kanepeye oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Arkadaşlık sitelerine giriyorum. İş yerinde bunu yapmam için cesedimi çiğnemeleri gerekir – arkama bir kez bakmak ya da ekip odasından çıktığımda bilgisayarımı karıştırmak yeterlidir, şimdiden bağırırları duyabiliyorum: *Tanrım, çocuklar, Conway internetten arkadaşlık sitelerine giriyor! – Evet, frigidbitches.com – Bugünlerde her şeyin bir pazarı var – Onun için mi? Ciddi misin? – Hey, hepimiz onun iyi bir oral seks yaptığını biliyoruz, yoksa burada olmazdı, bunu profiline yazabilir...* Ama Bay Loverman gerçekten varsa, Aislinn onu bir şekilde tanışmıştır. İş arkadaşlarını ve akşam derslerini kontrol etmek suçluyu bulmaya yetmez ve telefonuna ve Lucy'ye bakılırsa, pek sosyal bir hayatı yoktu. Kendisine tığ işi öğrenen bir gangster bulmadıysa, internet en iyi seçeneğim.

Adamımızın bir tipi varsa ve yerine geçecek bir kız arkadaş ararsa diye, tek kullanımlık bir e-posta adresi, Aislinn'in tarif ettiği özellikler ve Google Görseller'den bulduğum sırttan sarışın bir kızın fotoğrafını kullanarak hesaplar açtım ve bir süre etrafı araştırdım. Sitelerde çoğunlukla isimler değil, takma adlar kullanılıyordu – j-wow79, footballguy12345 gibi – ve Aislinn'in tarif ettiği özellikler oradaki kızların yarısına uyuyordu. Yaş ve tip filtreleri uyguladım ve gözlerim şişene kadar ördek suratlı sarışınların selfie'lerini taradım, ama ondan hiçbir iz yoktu. *Hayatta pozitif olmaya inanırım, bize ait olan şeylerin önümüzden geçip gitmeyeceğine inanırım lol . . . Romantizm, spontanlık, saygı, dürüstlük, samimiyet, iyi sohbetleri severim . . . Sohbet etmek ve akışına bırakmak isteyenler bana mesaj atsın, ne olacağını asla bilemezsiniz!!!*

Makarna soğumuş ve yapışkan hale gelmiş. Yine de son lokmayı ağzıma tıkıyorum. Pencerenin dışında sokağım karanlık, sokak lambaları geceye karşı savaşıyor ama kaybediyor. Rüzgar, çöp öğütücüsünden çıkan kağıt torbayı savuruyor, duvara çarpıyor, bir saniye orada tutuyor ve sonra tekrar yola atıyor. 12 numaradan yaşlı kadın, tartan desenli alışveriş arabasını iterek, başörtüsü eğik bir şekilde aceleyle geçiyor.

Erkeklerin fotoğraflarına geçip işten veya haberlerden tanıdık bir yüz arıyorum: yok, tanınmış bir gangsterin bir tanışma sitesine fotoğrafını yükleyeceğini sanmıyorum. *Böyle bir siteye ilk kez giriyorum, ne diyeceğimi tam bilemiyorum, kolay anlaşılan, draması olmayan, esprili birini arıyorum... Biraz deliyim, her şeyi söylerim, çılgın ve deli bir adamım, yani benimle başa çıkabileceğini düşünüyorsan bana mesaj at!*

Bu insanlar beni sinirlendiriyor. Hepsi de internet için zıplıyor, kollarını sallıyor ve en sevimli popo sallamalarını yapıyor: *Bana bak, beni sev, lütfen, lütfen beni iste!!! "Çünkü ben buna değerim" duşu (Uzun boylu, zayıf, çok formda, sigara içmeyen, uyuşturucu kullanmayan, çocuksuz, evcil hayvanı olmayan, tam zamanlı işi ve kendi arabası olan, füzyon mutfağını seven, en az üç dil bilen, bikram yoga ve acid jazz seven biri...)* da aynı derecede kötü: ilişkilerini çevrimiçi menüden sipariş ediyorlar çünkü elbette bir ilişkiniz olmalı, tıpkı son teknoloji bir ses sistemine ve süslü yeni bir arabaya sahip olmanız gerektiği gibi, ve tam olarak istediğinizi aldığınızdan emin olmak önemlidir. Saygı duyabileceğim tek kişiler iş için orada olanlar: Evlilik amacıyla ülkenin güneyinde yaşlı erkekler arayan Ukraynalı süper güzeller. Geri kalanların hepsine iyi bir tekme ve iki kat öz saygı iyi gelebilir.

Kimse bir ilişkiye *ihtiyaç duymaz*. İhtiyacınız olan şey, tüm medyanın "kendi başınıza bir hiçsiniz" diye bağırmasına rağmen, bunu anlayacak kadar temel bir sağduyu.

ve buna karşı çıkarsan tehlikeli bir ucube olduğunu haykıran tüm medya saçmalıklarına karşı bunu anlayacak temel sağduyuya ihtiyacın var. Gerçek şu ki, başka biri olmadan var olamıyorsan, hiç var olmuyorsun demektir. Ve bu sadece romantizm için geçerli değil. Annemi seviyorum, arkadaşlarımı seviyorum, onları tüm kalbimle seviyorum. Eğer herhangi biri benden böbreğimi bağışlamamı veya birkaç kişinin kafasını kırmamı istese, sorgusuz sualsiz yapardım. Ve eğer yarın hepsi bana el sallayıp hayatımdan çıkıp gitselerdi, yine de bugün olduğum kişi olurum.

Kendi derimin içinde yaşıyorum. Dışında olan hiçbir şey kim olduğumu değiştirmez. Bu, gurur duyduğum bir şey değil; bana kalırsa, kendini yetiştiren bir insan olarak adlandırmak için en azından sahip olunması gereken bir temel gereklilik, kendi çamaşırını yıkamayı veya tuvalet kağıdını değiştirmeyi bilmek gibi bir şey. İnternet sitelerinde, başkalarının sarkmış kukla iplerini çekip onları gerçek hale getirmeleri için yalvaran tüm o aptallar: beni tükürmek istememe neden oluyorlar.

Şimdiden iki özel mesaj aldım. *Merhaba, ne haber? Profilime bak ve sohbet etmek istersen bana söyle.* Çocuk yirmi üç yaşında ve IT sektöründe çalışıyor, bu da onu Aislinn'in çok gizli sevgilisi için pek olası bir aday yapmıyor. *Merhaba güzel kadın, o muhteşem dış görünüşünün altında ne olduğunu çok merak ediyorum. Ben: ruhsal olarak gelişmiş, çok yaratıcı, dünya gezgini, insanlar bana hayatım hakkında bir roman yazmam gerektiğini söylüyor. Merak ettin mi? Daha fazlasını paylaşalım.* Profil fotoğrafını tanıdım: üniforma giydiğim zamanlarda, otobüste mastürbasyon yaptığı için bu adamı tutuklamıştım. Küçük bir şehir. Boş vaktim olduğunda son zamanlarda neler yaptığını kontrol etmek için not alıyorum, ama acil bir durum gibi gelmiyor: Lucy'nin bu küçük sapık için çıldırması için hiçbir neden yok.

Ekran gözlerimin önünde bulanıklaşıp kaymaya başladı. Soğuk kahvenin son yudumunu içtim. Sonra çok eski bir e-posta hesabına giriş yaptım ve "Yaz" düğmesine bastım.

Selam tatlım, nasıl gidiyor? Uzun zamandır görüşemedik – boş olduğunda görüşmek isterim. Bana haber ver. Görüşürüz – Rach xx

Gönderen adresi rachelvodkancoke yazıyor. Tekrar okudum. Gönder düğmesine basma.

Odanın ışığı değişiyor: arkadaki hareket sensörlü lambalar yanmış. Kalkıyorum, iç ışıkları kapatıyorum ve mutfak penceresinin yanına geçiyorum.

Hiçbir şey yok: sadece terasım. Beyaz ışık ve sallanan gölgeler ortamı ürkütücü hale getiriyor: çıplak kaldırım taşları, yüksek duvarlar, eskiden sarmaşık bitkisinin olduğu yerde yayılan izler ve her yeri kaplayan karanlık. Bir an için

arka duvarda bir şeyin hareket ettiğini, geçitte bir başın sallandığını gördüğümü sanırım. Gözümü kırptığımda, yok olmuştur.

Kalbim hızla atıyor. Aislinn'i düşünüyorum: genç bekar bir kadın, Stoneybatter'da bir kulübe, arka giriş bir ara yol üzerinden. Fark edildiğinde veranda duvarından atlayan hırsız. Crowley'in, Dublin Kalesi'nin dışında bekleyip beni eve kadar takip etmek isteyen biri olursa diye, fotoğrafımı manşetine taşıyan o cesurca hareketini düşünüyorum.

Veranda ışıklarını kapatıp silahımı kontrol ediyorum. Sonra arka kapıyı açıp verandadan atlıyorum, duvara tutunup kendimi üstüne atıyorum.

Uyuşturucu bağımlısından Freddy Kruger'a kadar her şeyle yüzleşmeye hazırım. Ama bunun yerine, yolun üzerindeki sokak lambasının soluk sarı ışığıyla loş ve boş bir dar ara yolla karşılaşıyorum. Kenarlarda gölgeler ve cips paketleri yığılmış, duvarda bir çocuğun mavi renkle karaladığı dördüncü sınıf bir grafiti var. Dinliyorum: yolun bir yerinde hızlı ayak sesleri mi, yoksa sadece rüzgârın çöpü savurduğu ses mi?

Öfkenin yarısı hayal kırıklığıydı – o kavgayı çok istiyordum – ve yarısı da kendime aptal olduğum için kızgındım. Bu olay sihirli bir şekilde bir seri katilin ısınması olsa bile, bu gece o evde zor kazanılmış dinlenmesini yapıyor, yüksek kaliteli aksiyon aramıyor. Sokakta sallanan kafa ya yorgunluktan bulanıklaşan görüşümdü ya da işeyen bir sarhoştur; hareket sensörüm ya rüzgârın çöpü karıştırmasıyla ya da bölgedeki yarı vahşi kedinin yiyecek aramasıyla tetiklenmişti.

Dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum. Uzun bir süre parmağım tuşun üzerinde oturuyorum, evimin dışındaki rüzgârın sesini dinliyor ve mutfaktaki veranda ışıklarını gözetliyorum, sonra Gönder tuşuna basıyorum.

Bölüm 6

Pazartesi sabahı ilk işim, o pisliklerin olduğu yerden tanıgımı bulmak, onu yataktan kaldırmak ve onu ikna ederek karakola gelip ifadesini tekrar vermesi için ikna etmek olacak. Bu sefer, benim maaşımı nasıl ödediğini – bir şekilde işsizlik maaşı yoluyla – ve onun zamanını böyle boşa harcamak yerine ona daha fazla saygı göstermem gerektiğini söyleyerek onu kızdıracak. İkimiz de biliyoruz ki, ona çenesini kapatmasını söylersem, cumartesi gecesi hakkında ciddi bir hafıza kaybı yaşayacaktır. Bu küçük pislik bile benim zayıflığımı sezebiliyor. Birkaç tokat onun tavrını düzeltir, ama ben bunları önemli biri için saklıyorum. Zaten aklımın sadece yarısı onda. Gün garip başladı. Evden çıktığımda hava hala karanlıktı, kalın soğuk sis yolu kaplamış, onu gizemli Viktorya dönemine geri döndürmüştü: arabalar lekelere dönüşmüş, ışıklı pencereler ve sokak lambaları hiçbir şeyin ortasında asılı kalmıştı. Ve yolun başında bir adam duruyordu, aklı başında hiç kimsenin durmayacağı bir sabahta. Çok uzaktaydı, pek bir şey göremedim; sadece uzun boylu, bana doğru bakan, koyu renk bir palto ve koyu renk bir şapka giymiş, omuzları genç olmadığını gösteren bir adamdı. Dün geceki adrenalın patlaması beni yine vurdu. Aislinn'in duvarını tırmanan adamla ilgili raporu düşündüm: *orta yapılı, koyu renkli palto, komşusu orta yaşlı olabileceğini düşünüyordu...*

Arabamı park yerinden çıkardığımda ve yola çıktı, gitti.

Beni daha da tedirgin eden, beni gerginleştiren ve araba paylaşımına, o pisliğin evine ve onun arka koltukta sızlanarak işime geri dönene kadar arka aynadan arabaları izlememe neden olan şey, paltosuydu. Steve haklıydı, koyu renk paltolar giyen birçok adam var. Bunlar arasında tanıdığım hemen hemen tüm D'ler var.

Bir dedektifin benim yolumu gözetlemesinin birkaç nedeni olabilir. Bunlardan bazıları diğerlerinden çok daha eğlenceli.

Günüme neşe katmak için, Creepy Crowley hala Aislinn'i yılın hikayesine dahil etmeye çalışıyor. Onun birkaç fotoğrafını daha buldu - hepsi makyaj sonrası; Crowley ve okuyucuları, polyester etek takımları giyen şişman esmerlere pek ilgi duymuyorlar - ve üzerlerine dökülecek bir sürü sansasyonel klişe buldu ve *Courier'in* ön sayfasını tamamen kendine ayırdı.

Bunların bir kısmı, polislerin, özellikle de benim, politikacıları ve elitleri korumakla meşgul olduğumuz için dürüst çalışan insanları umursamadığımızı ima ediyor. Crowley, bir şekilde üniformamla bir protestoyu kontrol ederken çekilmiş bulanık bir fotoğrafımı ele geçirmiş; protesto, acil servisin kapanmasından haklı olarak kızgın birkaç yüz kişiden oluşuyordu ve hiçbir şiddet yoktu, ama ben orada bıçak geçirmez yelek ve copla duruyordum, ki bu da Crowley'in tezini kanıtlamak için ihtiyacı olan tek şeydi. Yakında birini yakalamazsak, üstler baskı hissetmeye başlayacak, amiri kovacaklar ve amir de beni kovacak.

O pislik tanığı dışarı çıkarıyorum – hala mahvolan uykusu hakkında sızlanıyor – ve sigara yakıp uzaklaşmasını izliyorum. Saat on olmak üzere; gün, bulutlarla kaplı zayıf gri ışıkla, olabileceği kadar güçlü. Dışarıda duvara yaslanıyorum, takım elbisenin ceketini delen soğuğu umursamadan, biraz mahremiyetim varken Sophie'yi arıyorum. Aislinn'in yatak odasında bir uyuşturucu baronunun şişman parmak izi ya da Rory'nin eldivenlerinden birinde güzel bir kan lekesi, günümü doğru yola sokmak için çok yardımcı olur diye düşünüyorum.

"Merhaba," diyor Sophie. "Hoparlörü açabilir miyim? Bu vazo, O'Flaherty davası için Galway'e tek parça halinde ulaşması gerekiyor ve yemin ederim ki, delil nakliyesindeki aptallar bu şeyi futbol antrenmanı için kullanıyorlar, bu yüzden kendim paketliyorum. Bir yıllık kabarcık sargısı stoğuyla. Ofisimdeyim, kimse bizi duymayacak."

"Tabii," diyorum. "Şüpheliden eşyaları aldın, değil mi?"

"Evet. Gri naylon eldivenler, giydiği siyah yün palto, lacivert pantolon, iki beyaz keten gömlek, açık mavi kazak, kırmızı yün eldivenler, yün Fair Isle eldivenler – cidden – ve dairesinden siyah yün atkı. Ayrıca parmak izleri." Sophie, bir parça koli bandını yırtıyormuş gibi bir ses çıkarır. "Bilgin olsun: Breslin dün akşam beni aradı. Tüm olay yeri raporlarını ve Aislinn'in elektronik cihazlarını istiyordu."

Ceketimin içinden sert bir taş sırtıma batıyor. "Ona ne verdin?"

"Beni ne sanıyorsun? Ona hiçbir şey vermedim. Bir avcı gibi geldi, bu davada çalıştığım için ne kadar *memnun* olduğunu, diğer teknisyenlerin hiçbirinin benim *standartlarım*a ulaşamadığını söyledi – hangi aptal, arkadaşlarım hakkında kötü konuşarak benim iyi tarafıma geçebileceğini düşünür ki?" Yine bant yırtılıyor. "Ona, bu davanın dünyadaki tek dava olmadığını, raporlarımızın hiçbirinin hazır olmadığını ve bilgisayarıcıların elektronik cihazlara henüz başlamadıklarını söyledim. Bu doğrudu, ya da neredeyse doğrudu."

Breslin memnun değildi, ama sohbet etmeye devam etti. Yemin ederim, sonunda bana çiçek gönderecek sandım."

"Breslin'le güzel bir sohbet edeceğim," diyorum. Sophie'yi öpebilirdim. "Gerçekte ne kadar ilerledin?"

"Raporlar istediğin zaman hazır. Adamlarıma geç saatlere kadar çalıştırdım. Bu konuyu o pislikten uzak tutmaya çalışıyorsan - nedenini bilmeme gerek yok, sadece söylüyorum - onun beklediğinden birkaç adım önde olman faydalı olabilir diye düşündüm."

"Öyle," diyorum, zihnimde Breslin'e parmak kaldırarak. "Sen bir hazinesin. İyi bir şey buldun mu?"

Sophie omuz silkme gibi bir ses çıkarır. "Kurbanın vücudundaki siyah lifler, şüphelinizin paltosuyla uyuşuyor, ama bu kadar da önemli bir şey değil: bunlar çok yaygın, bu kasabadaki siyah yün paltoların yarısıyla uyuşabilir. Eşarbiyle uyuşmuyor. Eşyalarında kan yok, yani eğer o sizin adamınızsa, bu eldivenler işi yaparken giydiği eldivenler değil. Üzgünüm."

"Şanssızlık," diyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil: Rory bile bir çöp kutusu bulup kanlı eldivenleri içine atacak kadar zeki. "Aramaya devam edeceğiz. Olay yerinden yeni bir şey var mı?"

"Çoğunu raporlarda okuyabilirsiniz – bir sürü tanımlanamayan lif, o tür şeyler. İkinci bir aktarım olması ihtimaline karşı, şüphelinizin evinden alınan liflerle karşılaştırma yapacağız – halısından ceketine, oradan da kadının kanepesine ya da başka bir yere bulaşmış bir lif olabilir – ve şüphelinizin eşyalarında kurbanın evinden alınan lifler olup olmadığını kontrol edeceğiz, ama henüz o aşamaya gelmedik. Kahretsin..." Hışırta ve bir gürültü: Sophie, balonlu naylon rulosuyla boğuşuyor. "Sadece bir şey biraz tuhaf. Ev temiz."

"Yeni erkek arkadaşını akşam yemeğine davet etmişti. Temizlik yapmıştı."

"O tür bir temizlik değil. Yani, o da var; bana öyle geliyor ki, o zaten ev işlerini seven biriydi – gardırobun üstünde neredeyse hiç toz yok, Stepford saçmalığı gibi – ve sonra Romeo ile randevusu için evi baştan aşağı temizlemiş. Ama ben parmak izlerinden bahsediyorum. Moran'ın eski sevgilisinin dokunmuş olabileceği yerleri kontrol etmemi istediğini biliyor musun? Başlık, tuvalet koltuğunun altı?"

"Evet."

"Hiçbir şey. Başlıkta parmak izi yok, kurbanın bile yok - ve bu parlak boya, parmak izlerini tutması gerekir. Kapı kolları, banyo lavabosu, tuvalet

koltuğu, buzdolabı kapısı, komodindeki prezervatif paketi: sadece lekeler var."

"Biri orayı temizlemiş" diyorum. Hayalet gangster erkek arkadaş gölge oluşturmaya başlıyor. Gangsterler parmak izlerini silmek konusunda her şeyi bilirler. O eve daha önce hiç girmeyen Rory'nin buna ihtiyacı olmazdı.

Sophie, kesin bir şey söylemeden "Belki. Ya da belki Bayan Stepford temizlik konusunda çok titizdi. Her ikisi de olabilir. Yine de ilgini çekeceğini düşündüm."

"İlgi çekici," diyorum. "Yatakta herhangi bir sıvı var mıydı?"

"Evet. Çarşafklar temizdi, ama yatakta lekeler bulduk. Sadece kendi teri olabilir – sen de oradaydın; evi tropikal bir ortama çevirmişti – ama şanslıysak, bir kısmı meni ya da en azından başka birinin teri olabilir." Enerjik bir hışırtı: Sophie vazosunun etrafına bir katman daha sarıyor. "DNA'yı alsak bile, ne zaman bırakıldığını anlamanın bir yolu yok. Yatağı ne zaman satın aldığını öğrenebilirsen, bir dış sınır belirleyebilirsin, ama bunun ötesinde..."

"DNA konusunda beni haberdar et," diyorum. Umutlanmıyorum; o prezervatif paketi, birinin spermi yatağa bulaşmışsa şanslı olduğumuzu söylüyor. "Teşekkürler, Soph. Peki ya Aislinn'in elektronik cihazları? Orada bir şey var mı?"

"Çoğu sıradan şeyler. Cep telefonunda iyi bir şey yok – giyim mağazaları ve gece kulüpleriyle ilgili aramalar, uçan perilerle dolu sevimli oyun uygulamaları. Fotoğraflarında ilginç görünen kimse yok, ama sana kopyalarını gönderirim, kendin bakarsın. Facebook'unda sadece selfieler, "Hangi Açlık Oyunları karakterisin?" testleri ve "Kanser sevmiyorsan bunu paylaş" gibi şeyler var. Bu ne işe yarayacak ki? Yeterince kişi bu gönderiyi beğenirse, kanser ipucunu anlayıp yok mu olacak?"

"Bize giriş bilgilerini getirir misin? Facebook arkadaşlarını kontrol etmemiz lazım."

"Sorun değil," diyor Sophie. "Orada en iyi arkadaşları yok gibi görünüyor - özel mesaj falan yok; hepsi iş arkadaşları ve eski sınıf arkadaşları gibi görünüyor, yılda bir kez zaman çizelgelerine doğum günü fotoğraflarında harika göründüklerini söyleyen türden - ama siz keyfinize bakın."

Gangster erkek arkadaşı ortadaysa, görünmez olmak konusunda iyi iş çıkarıyor; ama olabilir de. "Peki ya e-postaları? Aşk mektupları, seks konuşmaları, randevu ayarlamaları, bunun gibi şeyler var mı? Rory Fallon'dan veya başkalarından?"

"Öyle bir şey yok. Telefonuna bağlı Gmail hesabı, çoğunlukla moda sitelerinden gelen sipariş onayları ve özel tekliflerle dolu. En romantik olanı, e-postalarının sonuna x işareti koyan Avustralya'daki bir kuzeni. Hâlâ eski sevgililerine mi bakıyorsun?"

"Açık fikirliyim," diyorum. Bir grup turist, başlarını geriye eğip ağızları açık bir şekilde, kale binalarına bakarak geçiyor. İçlerinden biri kamerasını bana doğru çeviriyor, ama ona lensini eritecek kadar sert bir bakış atıyorum ve geri çekiliyor.

"Sadece onun orada bıraktıklarını görüyoruz," diye hatırlatıyor Sophie. "Eski sevgilisini hatırlatan her şeyi silmiş olabilir. E-postaları, mesajları, fotoğrafları."

"Biliyorum." Ya da cumartesi gecesi silmiş olabilir. "Telefon şirketine ulaşip kayıtlarını alacağız. Sanırım Steve şu anda bunu yapıyor. Bana onun e-posta hesabı bilgilerini gönder, Steve'e de bilgi ver. E-posta sağlayıcılarıyla konuşabilir misin? Kayıtları al, böylece hesaplarında kalanlarla karşılaştırabiliriz."

"Bilgisayarcımın yüksek mevkilerde arkadaşları var. Bu lanet vazoyu bitirir bitirmez ona haber vereceğim. Görmelisin: bir metre yüksekliğinde, her yerinden porselen pug köpekleri çıkıyor, kan lekeleriyle kaplı. Aslında bu onu daha da güzelleştiriyor."

"Kurbanımın dizüstü bilgisayarı ne durumda? Dizüstü bilgisayarında iyi bir şey olduğunu söyle bana." Üşüyorum; olay odasındaki su ısıtıcısından çıkan tatsız hazır kahve bile artık cazip gelmeye başladı.

"İlginç kanıt mı istiyorsun, bana ilginç bir kurban bul. Bu kadın sıkıcı bir hayat yaşıyordu. İnternette çok zaman geçiriyordu, ama bildiğimiz kadarıyla internetin şüpheli köşelerinde dolaşmıyordu - bilgisayar uzmanım son birkaç aylık geçmişini iyice inceledi. Seyahat sitelerinde *çok fazla* zaman geçirmiş: Avustralya, Hindistan, Kaliforniya, Portekiz, Hırvatistan hakkında bilgi topluyormuş... Dublin'deki akşam kurslarını araştırmış, üniversitelerdeki sanat derslerine bakmış, indirimli tasarımcı kıyafetleri için bolca alışveriş yapmış, birkaç çete davasıyla ilgili tüm haberleri okumuş. Heyecan peşindeymiş; başka hiçbir yerde bulamadığı kesin.

Aislinn'in küçük gerçek suç kütüphanesini bulduğumda ben de böyle düşünmüştüm. Kahveyi tamamen unutmuştum. "Tamam," dedim, sesime bunu yansıtmamaya çalışarak. "Hangi davaları hatırlayabiliyorsun?"

"Francie Hannon ve adı neydi, dili kesilmiş olan. Gazetelerin bu davayı ne kadar abarttığını unutmuşum. Sanırım bazı muhabirler bu davadan gerçekten tahrik olmuşlardı."

Bu iki adam da aynı çeteden, Cueball Lanigan adında çılgın bir psikopatın liderliğindeki kuzeyli kötü çocuklardan oluşuyordu. İkisi de Breslin ve McCann'ın davalarıydı.

"Görünüşe göre bizim kurban için de işe yaramış," diyorum. Aislinn, Cueball'ın adamlarıyla karışmışsa, hafif bir ceza almış demektir. "Dizüstü bilgisayarda başka bir şey var mı?"

Sophie daha enerjik bir şekilde balonlu naylonu hışırdatıyor. "Çok fazla hayran kurgusu okumuş. Seksi olanlardan değil, duygusal olanlardan; benim adamım bu konuda biraz hayal kırıklığına uğramış. Juliet'in erken uyandığı ve Romeo ile sonsuza kadar mutlu yaşadıkları bir hikayeden sonra okumayı bıraktığını söyledi."

"Sevimli," diyorum. "Hiç arkadaşlık sitesi var mı?"

"Hayır."

"Mesaj panoları?"

"Hayır. Ve erkek arkadaşım internet geçmişiyle kimsenin oynamadığını söylüyor."

"Aramayı biraz daha geriye götürebilir misin? En azından son altı aylık geçmişine ihtiyacımız var. Bir yıl daha iyi olur."

Sophie içini çekti. "Emin misin? Bilgisayarcı arkadaşımı kızdırırsan, sana onun ziyaret ettiği tüm URL'lerin listesini gönderir. Hayatınızın geri kalanını evrendeki tüm tasarımcı outlet sitelerinin her sayfasını kontrol ederek geçirirsiniz."

"Tanrı bu yüzden yüzenleri icat etti," diyorum. "Dizüstü bilgisayar için bu kadar, tamam mı?"

"Beni aceleye getirme," diyor Sophie, banttan. "En ilginç kısma geliyorum. Adamım onun belgelerini inceledi – orada tek ilginç olan şey, birkaç ay önce özgeçmişini güncellemiş olması: görünüşe göre iş değiştirmeyi düşünüyordu. Adamım onun fotoğraflarına da baktı. Çoğu, telefonunda bulunanlarla aynı şeyler, kulüplerde çekilmiş selfieler; ama şifre korumalı bir klasör var. Geçen Eylül ayında oluşturulmuş ve adı "MORTGAGE" (ipotek), ama kim ipotek fotoğraflarını çeker ki? Ve onlara şifre koyar?"

Artık kahveye bile ihtiyacım yok; tamamen uyanığım. Eylül: Aislinn, Rory ile tanışmadan çok önce ve Lucy'ye göre, gizli sevgilisiyle birlikte olmaya başladıktan kısa bir süre sonra. "Kamuflej klasör adı," diyorum. "Onun eşyalarını karıştıran

"Orada nasıl gidiyorsun?"

"Henüz bir sonuç yok. Adamım o klasöre sözlüğü attı, Aislinn'in adı ve doğum tarihinin çeşitli kombinasyonlarını denedi, ama sonuç yok."

"Facebook hesabının şifresini denedin mi?"

"Elimizde yok. Facebook ve Gmail hesapları telefonunda zaten açıktı; güvenlik sorusunu cevaplayarak şifrelerini sıfırladık – annesinin kızlık soyadı, Tanrı aşkına – böylece istersek diğer cihazlardan da girebiliyoruz, ama orijinal şifreler elimizde yok. Sağlayıcılar da şifreleri bilmiyor, çünkü şifrelenmişler."

"Adamın hala üzerinde çalışıyor mu?"

"Evet, ve şifreyi kıracak. Bu kız Jason Bourne değildi; benim adamımın standartlarına ulaşması imkansızdı. Sadece şunu söylüyorum: bu klasörü kilitli tutmak konusunda en azından biraz ciddiye."

"Sana ve adamına güveniyorum," diyorum. Adrenalinim yine yükseliyor; ne kadar bastırmaya çalışsam da, bir parçam Sophie'nin adamının şifreyi kırıp, arka planda Breslin'in paraları sayarken, Aislinn'in Cueball Lanigan'ı sürerken çekilmiş fotoğraflarla dolu iki elini hayal ediyor. "İçeri girdiğinde bana haber ver, tamam mı?"

"Hemen." Sophie bir şerit bant daha koparıp yapıştırıyor. "Bu kadarı yeterli. Yemin ederim, bu şey yeterince çirkin, umarım onu parçalarlar. Dünya daha iyi bir yer olur."

Breslin'i aramaya gidiyorum. Bernadette onun binada olduğunu söylüyor, ama ekip odasında ondan hiçbir iz yok – kapıyı açtığımda sohbetler donuk bakışlara dönüşüyor, kapıyı arkamdan kapattığımda ise kıkırdamalarla yeniden canlanıyor – ve kantinde de yok. Olay odasını kontrol etmek için üst kata çıkıyorum.

Merdiven boşluğunda dururken, merdiven boşluğundan gelen o yumuşak sesli konuşmayı duyarım. Breslin, üstümde bir yerde, alçak sesle konuşuyor.

Aniden duruyorum. Sonra dikkatlice ilerliyorum – merdivenler geniş beyaz mermerden yapılmış, eski kalenin bir parçası, her ses yankılanıyor – korkulukların arasından görebilecek kadar yaklaşıyorum. Breslin ve McCann, merdivenlerin başında, birbirlerine yakın duruyorlar.

Bu ikisiyle konuşmak için her fırsatı değerlendirmem gerekiyor, ama McCann konuşkan bir ruh hali içinde görünmüyor. Takım elbisesine gömülmüş, elleri ceplerinde. Breslin sırtı bana dönük, korkuluğa yaslanmış duruyor. Omuzlarının çizgisinden, bu rahat duruşun ona zor geldiğini anlayabiliyorum.

McCann, "o kaltak" kelimesini içeren bir şeyler mırıldanıyor. Ciddi olduğu belli.

"Ben hallederim," diyor Breslin. "Sen sabırlı ol ve bana bırak. Tamam mı?"

McCann, takım elbisesi terliymiş gibi hareket ediyor. "O itilip kakılmaktan hoşlanmaz. Eğer denersen..."

"Onu zorlamayacağım. Mesele o değil. Mesele, ona burada tek bir seçeneği olduğunu göstermeye çalışmak."

McCann parmaklarını göz çukurlarına sürer, başını geriye atar.

Breslin, "Onu halledeceğim. Her şey kısa sürede normale dönecek," diyor.

McCann bir şey söylemek için başını kaldırdığında, merdivenlerin beyazında siyah takım elbisemi fark eder ve hareketsiz kalır. "Bres," der.

Breslin arkasını döner ve yüzünde boş bir ifade belirir. "Dedektif Conway," der. "Uğradığınız için teşekkürler."

"Cumartesi gecesinden kalan bazı işlerim vardı," diyorum. "Bu JFK suikastı değil; bunun için tüm programımı iptal etmeyeceğim. Seninle konuşmam lazım."

"Hadi konuşalım. Benimle gel. Mac: sonra görüşürüz, tamam mı?" McCann başını kaldırmadan başını sallar. Breslin omzuna bir şaplak atar ve yanımdan geçerek merdivenlerden aşağı iner.

Onu takip ediyorum. Arkama baktığımda, McCann hala merdiven sahanlığında durmuş, boşluğa bakıyor.

"McCann ve karısı zor bir dönemden geçiyorlar," diyor Breslin, ayak seslerimizin gürültüsü altında gizli bir şekilde. "Muhtemelen telefon görüşmelerini duymuşsundur, değil mi?"

Herhangi bir anlama gelebilecek bir ses çıkarıyorum. Hepimiz telefon görüşmelerini duyduk: McCann, bu gece eve erken geleceğini sıkı sıkıya bağlı dişlerinin arasından mırıldanırken, başı masanın üzerine gittikçe daha da eğiliyor ve arkadaşları yeterince yüksek sesle kıkırdıyor.

"Karısı işi sevmiyor. Çalışma saatlerini sevmiyor, kafası ölü çocuklarla dolu olarak eve gelmesini sevmiyor, her zamanki gibi... Onu suçlamak zor, değil mi? McCann, karısının bir ultimatoma vereceğini düşünüyor: ya o başka bir yere tayin olur ya da karısı onu evden atar."

Ben de başımı sallıyorum. Saçmalık. Bu ekip bingo salonu gibi dedikodu yapıyor, ama kimse bana bilgi verme zahmetine girmiyor. İkiisi benim hakkımda konuşuyorlardı: ya bu davayı nasıl kapatacağımı ya da beni ekipten nasıl çıkaracaklarını. Tek soru neden olduğu. "Huh," diyorum. "Ne yapacak?"

"Tabii ki, bu seçeneklerin hiçbirini istemiyor. Karısıyla konuşup onu sakinleştireceğimi söyledim. Hepimiz uzun zamandır arkadaşız; o da benim onların çıkarlarını düşündüğümü biliyor." Breslin, herkesin çıkarlarını düşünen bir adamın şefkatli gülümsemesini takınıyor. "Senden bir söz istiyorum, Conway. Bu konu daha fazla yayılmasın. McCann, özel hayatının tüm takımında konuşulmasını istemiyor. Bunları duymamalıydın" – suçlayıcı parmak sallaması hoş bir dokunuş – "ama duyduğun için, bu konuya saygılı davranmalısın."

"Ben dedikodu yapmam," diyorum. "Onu çocuklara bırakırım." Breslin'in iki yüzüne de yumruk atmak için can atıyorum, ama onunla konuşmak istedim ve işte buradayız. "Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, aslında birbirlerine deli gibi aşıklar, sadece bunu hatırlamaları gerekiyor. Her şey kısa sürede yoluna girecek. McCann sadece endişeleniyor."

"Evet. İkiniz de biraz stresli görünüyordunuz, tamam mı?"

Breslin durur ve bana bakarak sorar. "Ben mi? Bu ne demek oluyor?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece söylüyorum."

"Stresli olmak sana göre böyle mi görünüyor?" İnanamama ve tikslenme arasında bir ifadeyle ağzını işaret ediyor. "Radarın yeniden ayarlanması gerekebilir, Conway. Ben neden stresli olayım ki?"

Omuz silkiyorum. "Ben nereden bileyim?"

Breslin kıpırdamıyor. "Hayır. Böyle bir şey söyleyip, ben sana sorduğumda geri adım atamazsın. Neyden stresli olabilirim ki?"

Stresli ve aşırı savunmacı, ilginç. Bu kısmı belirtmemeye karar veriyorum. "Her zamanki gibi. İş. Para. Hayat."

"Hayatım harika, çok teşekkürler. Bazıları gibi değil, işimi seviyorum ve seninle ve Ginger Boy ile geçirdiğim birkaç günün bunu değiştireceğini düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun. Maddi olarak durumum iyi, hatta çok iyi; hiçbir derdim yok. Mutlu bir adamım. Tamam mı?"

"Dostum," diyorum. "Sadece havadan sudan konuşuyorum."

Breslin uzun bir süre bana bakıyor. Sonra: "Tamam."

Yine merdivenlerden aşağı iner ve beni de peşinden sürükler. "Sadece bir tavsiye, Conway: hepimizin güçlü olduğu alanlar vardır. Sohbet etmek senin güçlü olduğun alan olmayabilir."

"Belki de değil," diyorum. Breslin ile samimi sohbetim buraya kadarmış. "Dün akşam hakkında bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Rory'nin ağabeyleri görüşmeye geldi. Raporlar masamda, istersen bakabilirsin, ama içinde iyi bir şey yok. İkisi de Rory'nin kadınlara saygı duyan ve asla, Allah korusun, vurmayacak yeni bir adam olduğunu söylüyorlar."

Birincisi; birkaç kez terk edilmiş – ne sürpriz ama – ve bu yüzden sadece depresyona girmiş, asla öfkelenmemiş. Kitapçının mali durumunun pek iyi olmadığını biliyorlar; Rory'nin ihtiyacı olursa yeni sevgilisine değil, onlara borç isteyeceğini iddia ediyorlar, ama ikisi de meteliksiz, bu yüzden neden zahmet etsin ki? İkisini de kayda aldım, böylece Stoneybatter'daki Whatsisname'e dinletebiliriz, ama dürüst olmak gerekirse, onları teşhis ederse şaşırrım. Bence gerçekten de söyledikleri kadar bilgisizler.

"Harika," diyorum. "Aislinn'in elektronik eşyalarını aramak için Sophie Miller'ı aradın mı?"

Breslin yüzünü bana çevirir, kaşlarını uyarıcı bir şekilde kaldırır. "Evet. Sorun mu var?"

"Steve ve benim bu işlerle ilgileneceğimizi söylemiştim."

Bana iyice bakabilmek için merdiven sahanlığında durur. "Ah, Conway, yapma. İyi şeyleri kendinize saklamak istediğinizi anlıyorum, ama burası anaokulu değil; özel oyuncaklarınızı sahiplenemezsiniz. Burası gerçek dünya. Önemli olan işi halletmek."

"Evet. Ve biz bunu gayet iyi yapabiliyoruz."

"Dün gece yapamadınız. İkiniz evde güzellik uykunuzu uyuyordunuz - biliyorum, biliyorum, çift vardiya, ama gerçek şu ki, burada değildiniz, değil mi? Ben ise buradaydım. Rory'nin kardeşleriyle işimi bitirdim, diğer KA'larıyla randevular ayarladım, telefon kayıtlarını istedim ve sonra biraz boş vaktim oldu. Ben de onu değerlendirdim. Sinirlenmek yerine bana teşekkür etmelisiniz."

"Yararlı bir şey buldun mu?" diyorum.

Breslin bana bakar. "Miller'ın hazırladığı bir şey yoktu" der.

"Tamam. Bu yüzden sana teşekkür etmiyorum. Ayrıca, soruşturmamda kimin ne yaptığını bilmek hoşuma gidiyor, böylece bir şeyi yapmaya çalışırken kendimi aptal durumuna düşürmüyorum ve başka birinin zaten yapmış olduğunu öğrenmiyorum."

Breslin'in çenesi hareket eder. "Conway. Sakin olmalısın. Benim senden çok daha fazla deneyimim olduğunu unutma. Bir şey yaparsam, bunun soruşturmanın yararına olduğuna güvenebilirsin."

"Hayır," diyorum. Kafamın içinde Steve'in *"Breslin'le anlaşmamız lazım, ama ben ne olacağını görmek istiyorum"* dediğini duyabiliyorum. "Hiçbir şeyi aklımda tutmuyorum. Terfi haberini kaçırmadıysam, aynı ekipteyiz ve bu benim soruşturmam. Bu da demek oluyor ki, kendini beğenmiş küstah herif sensin ve burada kimin kim olduğunu aklında tutması gereken sensin."

Bir an için çok ileri gittiğimi düşündüm, ama Breslin yüzüne yorgun bir teslimiyet ifadesi takındı, sanki sorunlu öğrencisinden daha iyisini beklememesi gereken bir öğretmen gibi. "Tamam, Conway. Bir dahaki sefere soruşturmana biraz daha katkıda bulunmayı düşündüğümde, önce sana danışacağım." Gözlerimi devirdim. "Bu seni rahatlattı mı?"

"Evet, iyi hissettiriyor."

"Güzel. O zaman kışından o sopayı çıkarabilir misin?"

"Ben... Tanrım." Hemen geri adım atıp, utangaç bir tavır takınıyorum. "Öyle demek istemedim..." Koridora bakıp, kimse benim kötü bir çocuk olduğumu duymadığından emin oluyorum.

D. "Kolay değil, biliyor musun? Senin gibi birinin takımda olması. Oldukça korkutucu. Her zaman... evet. Bununla doğru şekilde başa çıkamıyorum."

"Peki," diyor Breslin. Bana ders vermek için bunu düşünmek için zaman ayırıyor, ama kendini beğenmişlikle şişiniyor. "Sanırım bunu anlayabiliyorum. Ama bu savunmaya geçmek için bir mazeret değil. Biz aynı takımdayız."

"Biliyorum, evet. Özür dilerim." Pisliklerin beni sevmesi için kış yalamayacağım, ama pislikleri elde etmek için en iyisiyle yalamayı bilirim. "Yardımlarını ve tavsiyeni gerçekten takdir ediyorum. Bunu göstermede pek iyi olmasam da."

Breslin başını sallar. "Tamam," der, cömertçe. "Bu konuyu daha fazla konuşmayalım."

"Teşekkürler," derim. "Nereye gidiyorsun?"

"Rory'nin diğer KA'larıyla randevularım var. Eğer senin için hala uygunsa."

Gülümsüyor, ama gülümsemesinin altında bir keskinlik var. "Harika olur," diyorum. "Çok teşekkürler. Görüşürüz."

Ona alçakgönüllü bir şekilde başımı eğip, olay odasına doğru geri dönmeye başlıyorum. McCann üst kattaki sahanlıktan çıkmış. En üst kattayım ve koridora dönmeden önce Breslin'in ayak seslerinin tekrar başladığını duyuyorum, merdiven boşluğunda yavaş ve soğuk bir yankı olarak.

Olay odası bensiz gayet iyi işliyor, bu muhtemelen iyi bir şey olmalı. Floaterlar arı gibi çalışıyorlar ve bunu belli ediyorlar: Gaffney bir şeyler karalıyor, Meehan bir telefon görüşmesini bitiriyor; Kellegher ve Reilly monitörlerine eğilmiş, sarsıntılı CCTV görüntülerini hızlıca ileri sarıyorlar. Stanton ve Deasy başka bir yerde, muhtemelen

Steve patronumuzun masasını kendine ayırmış, masayı çıktılarını ve Kit Kat çikolatalarının yuvasına çevirmiş, bunları hallederken huzurla ılık çalıyor. Mutlu görünüyor.

"Günaydın millet," diyorum, eşyalarımı masama atarken. Floaterlar beni seviyormuş gibi gülümsüyorlar. Eğer biri onlardan birine ulaşmışsa - ve kesinlikle biri ulaşmıştır: Breslin'in gündemi ne olursa olsun, ilk ihtiyacı olan şey cebinde en az bir floater olmasıdır - bunu iyi saklıyorlar.

"Naber," diyor Steve. "Hallettin mi?"

"Evet." Ona ayrıntıları anlatmadım, sadece pislik tanığın fazladan bilgi vermesini istediğimi söyledim, o da sormadı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sophie az önce bize bazı şeyler e-postayla gönderdi." Bir sayfayı kaldırır.

"Evet, onunla konuşuyordum." Ceketimi sandalyenin arkasına astım. "Adamlarından biri bize Aislinn'in e-posta kayıtlarını bulacak. Telefon kayıtlarını aldın mı?"

"Evet. Meteor'daki adamım gönderdi." Steve kağıt yığınlarını inceler, doğru olanı seçer. "Breslin Rory'ninkini aldı; göze çarpan bir şey yokmuş, cumartesi gecesi Aislinn dışında kimseyi aramamış, dün sabah Stoneybatter karakolunu aramamış ve Lucy Riordan'la bağlantısı yokmuş. Gerçek mesajları almaya çalışıyor, bak bakalım içinde bir şey var mı."

"Gaffney," diyorum. "Arayan numara hakkında bir şey var mı?"

Gaffney sıçrar. "Evet, evet, hallettim. Numarayı buldum. Ama kayıtlı değil."

Steve, "Rory'nin kayıtlı olmayan yedek bir cep telefonu olmasının hiçbir mantıklı nedeni yok. Dairesinde yapılan aramada bulunmayan bir telefon." diyor.

Oysa çete üyelerinin çoğunun takip edemeyecekleri kadar çok kayıtlı olmayan telefonu var. "Asla bilemezsin," diyorum. "Ama evet: Görünüşe göre arayan Rory değildi. Telefonun tüm kayıtlarını çıkaracağız, sahibi hakkında bir ipucu bulabilir miyiz diye bakacağız. Moran, bunu halledebilir misin?"

Steve başını sallar ve not alır. Gaffney incinmiş görünür, ama bu zor bir durumdur: Eğer telefon kayıtları uyuşturucu satıcılarına yapılan aramalarla doluyorsa, Steve ve ben bunu herkesten önce bilmeliyiz.

"Meehan," diyorum, "Fallon'un Stoneybatter civarında gittiğini söylediği rotayı zamanladın. Nasıl gitti?"

"Fallon'ın ifadesine göre," diyor Meehan, sandalyesini bize dönerek, "saat yediye yarım kala otobüsten indi ve sekize yarım kala Aislinn'in kapısını çaldı. Bu kısım, köpeğini gezdiren tanık tarafından doğrulandı.

Bu, otobüs durağından Viking Gardens'ın tepesine, Tesco'ya kadar yürüyüp çiçek alıp, onun evine geri dönmek için yarım saat demek. Normal hızda yürüdüğümde, yirmi yedi dakika sürdü. Koşmadan, olabildiğince hızlı yürüdüğümde, bu süreyi altı dakika kısalttım."

"Yani Rory'nin neredeyse on dakika boş vakti olabilirdi" diyorum. "Daha fazla" diyor Steve. "İşte iyi kısmı. Stanton CCTV görüntülerini aldı.

39A numaralı güzergâhı bu sabah ilk iş olarak inceledim. Rory bize söylediği gibi saat yediye çeyrek kala değil, saat yediye on kala otobüse bindi ve yarım saatten önce değil, çeyrek geçe indi. Hatırlamış olabilir ya da sadece tahmini bir zaman vermiş olabilir, ama...

"Ama Aislinn'e geç kalmaktan çok endişeliydi," diyorum, "çünkü Aislinn'in duyguları kırılabilir ve onu terk edebilir ve hayatı mahvolabilir ya da başka bir şey olabilir. Hayır: tahmin etmedi ve yanlış hatırlamadı. Yirmi beş dakikaya kadar açıklanamayan bir zamanı var ve bunu bizden saklamak için yalan söylüyor." Kan kokusu yine burnumun arkasında beliriyor. Rory çok cazip, kabarık tüylü, iri gözlü ve katil ısırtığı için yalvarıyor; kapısını yumruklamak, onu içeri sürüklemek ve yüzünü CCTV ekranına dayamak çok tatmin edici olurdu. "İyi. Onu geri getirdiğimizde, ne yaptığını iyi bir şekilde açıklaması iyi olur. O bölgeden görüntü aldık mı?"

"Evet," diyor Kellegher, monitöründen geriye yaslanarak. Kellegher uzun boylu, çilli, rahat ve o kadar kullanışlı ki, er ya da geç ekibe katılacak. "Kötü haber şu ki, 39A durağı ile Viking Gardens arasında ve Viking Gardens ile Tesco arasında kamera yok, bu yüzden Fallon'ın rotasını veya zamanlamasını doğrulayamıyoruz. Ama Tesco'da çiçek satın aldığını gördük. 7.51'de ödeme yaptı, bu da onun hikayesiyle uyuyor."

"Bu hiç şaşırtıcı değil," diyorum. "Tesco'nun onu kameraya alacağını biliyor olmalıydı; bu konuda yalan söylemezdi. CCTV görüntülerini aldığımız Stoneybatter bölgesini genişletmemiz gerekiyor. Rory o kayıp sürede ne yapıyorsa, bize verdiği rotadan sapmış olabilir. Reilly, sen bununla ilgilen." Meehan iş defterine uzanıyor.

Reilly pencereden dışarıya bakıyor – yağmur yağmak üzere – ve tekrar monitörüne dönüyor. "Elimizdeki kayıtları izlemeyi bitirmedim."

Reilly, eğitim kolejinde benden bir yıl gerideydi. Kellegher kadar kullanışlı değil, ama bu gruba ne kadar güzel uyum sağladığını görünce, tahminimce o daha çabuk takıma girecek. "Kellegher bunu bitirebilir," dedim.

diyorum. "Yirmi dakika vaktimiz varken, Fallon bize verdiği rotadan yarım mil kadar sapmış olabilir. Başlangıç olarak yarım mil çapında bir arama yap. Görüşürüz."

Reilly çenesini hareket ettirip bana domuz gibi bakıyor, ama koltuğundan kalkıp paltosunu çıkarmaya başlıyor. "Kellegher," diyorum. "Bununla ilgili iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Evet, biraz. Fallon'ı Stoneybatter ve Ranelagh arasındaki dört farklı noktada, eve giderken yakaladık. Onları haritada işaretledim." Kellegher, beyaz tahtadaki yeni haritayı işaret ediyor. Haritada X işaretleri, oklar ve zaman damgası olan grenli fotoğraflar var. "Onun ifadesiyle tutarlılar."

Bir bakıyorum. Siyah paltolu zayıf adam, yağmurdan ve kötü gecesinden korunmak için başını eğmiş, ama bu Rory, doğru. En eski fotoğrafta, kuzey tarafındaki rıhtımda, koltuk altından ezilmiş gibi görünen bir demet çiçek çıkıyor; nehri geçip Temple Bar'a vardığında, çiçekler yok olmuş.

"Ellerini görebiliyor muyuz?" diye soruyorum. "Hayır. Ceplerinde."

"Meehan," diyorum. "Fallon'ın eve dönüş yolunu zamanlaman gerekiyor. Yol boyunca herhangi bir yerde dolambaçlı yoldan gitmiş olabilir mi diye bakmak istiyorum – eldivenlerini atmak için ya da bir arkadaşını aramak için. Kellegher: CCTV'de ne kadar hızlı gidiyor?"

"Hızlı diyebilirim," diyor Kellegher, Rory'nin sahte göğüsler takmış ve bira kutuları sallayan çılgık atan bir bekarlığa veda partisi tarafından kaldırımından itildiği Temple Bar görüntüsünü düşünerek. "Koşmuyor ya da öyle bir şey yapmıyor, ama eve gitmek istiyor, tamam mı? Evet: hızlı."

"Adamın dediğini duydun," diyorum Meehan'a. "Viking Gardens'tan Wayward Bookshop'a, güzel ve hızlı, ve CCTV'nin Rory'yi yakaladığı yerlere vardığın zamanları kaydet."

"Bu sefer formuma kavuşacağım," diyor Meehan, sandalyesini geri iterek.

"Yeterince hızlı olursan yağmurdan kurtulabilirsin," diyorum. "Teşekkürler. Kellegher, o görüntülerin ne kadarını izleyeceksin?" "Fazla değil."

"İzlemeyi bitirdiğinde, Aislinn ve Rory'nin tanıştığı kitap tanıtımına katılanlarla konuş. Durumu incele: ikisinden biri diğerini takip ediyor muydu, ikisinden biri diğerine dair ilginç bir şey söyledi mi, dikkatini çeken bir şey var mı? Tamam mı?"

Meehan çıkarken bunu defterine not eder. Kellegher bana başparmağını kaldırır ve CCTV'yi hızlı ileri sarar – küçük karanlık figürler, kurmalı oyuncaklar gibi sokakta dönüp dururlar. Masamıza geri dönerim ve Steve'in omzunun üzerinden bakarım.

"Bunlar Aislinn'in telefon kayıtları," diyor, bir yığın kağıdı işaret ederek, "ve bunlar da Sophie'nin bize e-postayla gönderdiği, gerçek telefonda bulunan şeyler. Çapraz kontrol etmek istiyorum, bu arada kimse bir şey silmiş mi diye bakmak istiyorum."

"Harika fikir," diyorum. "Ben de sana bunu söyleyecektim." Daha alçak sesle: "Konuşmamız lazım. Burada olmaz." Konuşmalarımı kendi olay odamdan çıkarmak zorunda kalmak berbat bir durum, ama hangi yüzenlerin Breslin'e ait olduğunu bilmenin bir yolu yok.

Steve başını sallar. "Zaten Aislinn'in evini aramamız gerekiyor." "Bu işe yarar. Gidelim."

Kit Kat ambalajlarını çöpe atıyor, çünkü iyi bir eğitim almış. "Stoneybatter'dayken, bana mahallenizi gezdirmek ister misiniz?"

"Neden?"

"Belki bir bira içmeye gitmişlerdir."

Sürüklenen cesetler işlerine dalmış gibi görünüyor, ama yine de sesimi alçaltıyorum. Bu bir alışkanlık haline geliyor. "Kim? Aislinn ve erkek arkadaşı mı? Gizli bir ilişkisi olan bir adam, sence kız arkadaşıyla barda öpüşecek mi?"

Lucy'ye göre, yaklaşık altı aydır birlikteydiler. Altı ay boyunca sadece evde kalıp sevişerek geçiremezsin. Steve masanın etrafını karıştırır, Aislinn'in bir fotoğrafını bulur ve ceketinin cebine koyar. Barlar yakında açılacak. Hadi gidelim.

Ben yerimden kıpırdamıyorum. "O adam gerçekten var olsa bile, benim gittiğim yerlere gitmezlerdi. Lucy, Aislinn'in lüks kulüpleri sevdiğini söyledi; Stoneybatter'daki bir pub onun tarzı olmazdı. En hafif tabirle."

"O zaman fark edilme ihtimali daha az. Ve eğer evliyse, Aislinn'in evinde sevişiyorlardı; sıkılıp hızlıca bir bira içmek için dışarı çıkmışlarsa, o civarda bir yerlerde olurdu." Steve ceketini giyerken pencereye bakar. "Temiz hava bize iyi gelir."

"Stoneybatter'da temiz hava yok. Biz o köylü saçmalıkları için fazla havalıyız. Ve bir barmen, Dublin'deki yirmili yaşlarındaki kadınların yarısına benzeyen bir kadını hatırlayacak mı sence?"

"Sen onu hatırladın. Barmenlerin yüzleri hatırlamakta iyi oldukları bilinir." Steve sandalyemin arkasından paltomu alır ve vale gibi tutar. "Mizah

bana."

"Ver şunu," derim, ceketini ondan alıp giyerim. "Ve şunlara bir bak." Çenemi Steve'in çıktılara doğru uzatıp ona uyarıcı bir bakış atarım. Kağıtları bir yığın halinde düzenlemeye başlar.

Gaffney buraya bakıyor. Ben de, "Gaffney, herkese duyur: saat beş buçukta vaka toplantısı var. Ve Breslin'i bul. Onu takip etmen gerekiyor, unuttun mu? Burada ne işin var ki?" diyorum.

"Ama o dedi ki..." Gaffney donakalmış görünüyor; zavallı adam kariyerinin halının üzerine dağılacağını görüyor. "Dün akşam ve bu sabah boyunca Dedektif Breslin'i takip ettim. Onun için notlar aldım, o da bana işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı... Sadece dışarı çıkarken, artık kendi başıma çalışabileceğimi ve muhtemelen benim burada ona dışarıda olduğumdan daha çok ihtiyacın olacağını söyledi, y a n ı ..."

Breslin haklıydı elbette: Gaffney, kimse ona yardım etmeden finansal verileri toplayıp telefon görüşmeleri yapabilecek kadar yetenekli, yoksa başlangıçta yedek havuzda olmazdı. Ama aynı zamanda sorgulamalar sırasında not almakta da yetenekli ve Breslin, hak ettiği itaatkar asistanını geri çevirecek türden biri değil; tabii tanıkları kendi istediği gibi yönlendirmek için kimseyi fark etmeden hareket etme özgürlüğü istemiyorsa.

Gaffney koşarak gelmiş ve bana acınası bir şekilde bakıyor. Onu Breslin'in peşine göndermek anlamsız; Breslin bir bahane bulup kaçacaktır ya da telefonuna cevap vermeyecektir. "Sen harikasın," diyorum. "Endişelenme. Seni meşgul edecek çok işin var."

Gaffney minnettarlığını ifade etmeye çalışıyor, ama ben çoktan kapıya yönelmişim. Arkamda, Steve'in masasının çekmecesinin kilitlendiğini duyuyorum, ne işe yararsa artık.

Bölüm 7

Steve ve ben araba parkına ve boktan Kadett'imize doğru yöneliyoruz. Dublin Kalesi'nin arkasındaki dar sokaklarda hareketlilik var: Öğrenciler akşamdan kalma halleriyle Trinity Koleji'ne doğru sürükleniyorlar, iş adamları çok büyük telefonlarına çok yüksek sesle konuşuyorlar, böylece hepimiz onların Bulgaristan'daki emlak anlaşmalarıyla hayran kalıyoruz, çekici anneler alışverişe çıkmışlar ve serseriler de avlarını arıyorlar. Sokağa çıkmak iyi geliyor, burada başımıza gelebilecek herhangi bir tehlike kişisel olmayacak ve ben bundan nefret ediyorum.

"Peki," diyorum, insan akışının içinde güvenli bir mesafeye ulaştığımızda. "Breslin bugün arkadaş istemiyor. O röportajlar için tek başına olmak istiyor."

"Röportajlar için mi," diyor Steve, Rusça karmaşık ilişki sorunları olan bir çifti atlatarak, "yoksa başka bir şey için mi? Sen gelmeden kısa bir süre önce, değil mi? Breslin'in cep telefonu çaldı. Bakıp şu ifadeyi takındı..." Steve çenesini sıkıp burun deliklerini genişletiyor: Breslin, sinirlenmiş ve bunu gizlemeye çalışıyor. "Telefonu dışarıda cevapladı. Ama kapıdan çıkmadan önce, 'Bu telefonu arama' dedi."

Haklı: belki de röportajlar değildir. Belki Breslin'in yapması gereken başka bir şey vardır, ya da yolda buluşması gereken başka biri; Gaffney'e ihtiyaç duymayan bir şey ya da biri. Adrenalinim yükselir.

"Dün akşam ne yaptığını bilmek ister misin?" diyorum. "Sophie'yi sahne raporları ve Aislinn'in elektronik cihazları için ikna etmeye gitti."

Steve'in kaşları yükselir. "Bu bir şey ifade etmeyebilir. Onunla konuştum: sıkıldığını, yapacak bir şey aradığını söyledi – ve tabii ki onu burada büyük bir kahraman yapabilecek şeyi arayacaktır. Ama..."

"Ama o şeyleri istiyordu."

"Evet. Arkamızdan iş çevirecek kadar çok istiyordu, bizim öğreneceğimizi bildiği halde."

"Sophie'den bir şey aldı mı?"

"Hayır. Elde edilecek pek bir şey yok. Aislinn'in yatağında lekeler var, ama DNA'yı alsak bile, onun DNA'sı olmasa bile, yıllar öncesine ait olabilir; bunu bilmenin bir yolu yok."

Cumartesi gecesi oraya ulaşmış olamaz, yoksa çarşaplarda da olurdu ve çarşaplar temiz. Adrenalin beni öyle bir hızla hareket ettiriyor ki, büyük telefonlu tipler bile yolumuzdan çekiliyor. "Tek sorun, Sophie'den kontrol etmesini istediğin yerler, yatak çerçevesi ve jakuzi koltuğu. Çok temizler. Parmak izi yok, sadece lekeler var. Sophie, adamımızın orayı silmiş olabileceğini söylüyor..."

"Ah, buldum!" Steve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Rory'nin o eve ilk kez girdiğinde yatak çerçevesini silmesi için hiçbir neden yok..."

"Evet, evet, evet, sen bir dahisin. Ya da Aislinn temizlik delisi olabilir. Sophie her iki ihtimalin de mümkün olduğunu söylüyor."

Steve hala kendinden memnun görünüyor. "Başka bir şey var mı?" "Aislinn'in diğer sevgilisinin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Şu ana kadar yok. Facebook'ta, cep telefonunda, e-postasında hiçbir iz yok." Bir uyuşturucu bağımlısı, kaybolmuş gibi görünen iki sırt çantalı gezgini köşeye sıkıştırmış ve onlardan para koparmaya çalışıyor; adımımı kesmeden ve kimliğimi aramadan, parmaklarımı yüzünde şıklatıp yolun aşağısını işaret ediyorum, o da bize bir bakış atıp itaatkar bir şekilde uzaklaşıyor. "Eğer o adam varsa, randevularını ESP ile ayarlamış olmalılar."

"Ya da Aislinn tüm mesajlarını silmiştir," diyor Steve. "Ya da o silmiştir. Telefon kayıtlarını karşılaştırmaya yeni başladım ve e-postaları hala bekliyorum."

"Yine de dizüstü bilgisayarda birkaç ilginç şey var," diyorum. "Fazla heyecanlanma, ama Aislinn birkaç çete davasını okumuş. Francie Hannon ve dili olan adam."

Steve yüzünü bana çevirdi. "Onlar Cueball Lanigan'ın adamlarıydı. İkisi de." Onun da beni kaldırımda hızla sürükleyen aynı roller coaster dalgasına kapıldığını hissediyorum, zihnimizdeki vızıltının giderek arttığını hissediyorum. "Ve ikisi de Breslin'in davalarıydı. Eğer Breslin Lanigan'ın cebine girmişse ve Aislinn çetenin bir üyesiyle görüşüyorsa ve işler ters gitmişse, Lanigan'ın yapacağı ilk şey..."

"Sana fazla heyecanlanma demiştim. Keşif yaptım. Aislinn Lanigan'ın çetesinden biriyle görüşüyorsa, yakında öğrenirim." Steve, açılmadığım için biraz kırılmış görünüyor, ama bununla yaşamak zorunda kalacak. "Laptopundaki diğer iyi şey: Eylül ayında oluşturduğu, şifre korumalı bir resim klasörü var. Adı "Mortgage..." Steve yüksek sesle gülüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. "Evet, bu açıkça saçmalık."

Sophie ve ekibi hala şifreyi kırmaya çalışıyor; bizi haberdar edecek."

"Breslin'e bundan bahsetti mi?"

"Hayır. Ben de söylemedim. Söylemeyi de düşünmüyorum."

Steve, "Yani Eylül ayından beri Aislinn, birinin dizüstü bilgisayarını karıştırmamasından endişe duyuyor. Bu Rory olamaz. Onunla Aralık ayında tanıştı ve Rory daha önce hiç onun evine gitmemişti." diyor.

"Belki," diyorum. "Ya da klasör çıplak selfie'lerle dolu ve Aislinn belirli birinden endişelenmiyordu: sadece bir uyuşturucu bağımlısının dizüstü bilgisayarını çalmasını ve çıplak fotoğraflarını internete yüklemesini istemiyordu."

"Kimin için çıplak selfie'ler?"

"Eğlence için, biraz ekstra gelir için, eski sevgililerinden birinden kalanlar için, bir gün yaşlanıp kırıştığında ne kadar güzel bir kadın olduğunu hatırlamak için. Ben nereden bileyim?"

"Ya da," diyor Steve, "gizli sevgilisiyle çekilmiş fotoğraflarıdır. Ve o, gerçekten, gerçekten kimsenin - o da dahil - bu fotoğrafların varlığını bilmesini istemiyordu. En azından şimdilik."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Şantaj."

"Ya da sigorta. Eğer bir gangsterle birlikteyse, bunun tehlikeli olabileceğini bilecek kadar akıllıydı belki."

"Eğer," diyorum. "Bundan sonra, bu davayla ilgili her 'eğer' dediğinde bana bir sterlin borçlu olacaksın. Hafta sonuna kadar zengin olacağım."

"Sen zorlukları severdin sanıyordum," diyor Steve gülümseyerek. "Kabul et: benim haklı olduğumu umuyorsun."

"Evet, öyle. Bu hoş bir değişiklik olur."

"Öyle."

İki geveze yaşının arkasında yavaşladık. "Bunun gerçekleşmesini çok isterim," diyorum.

Bunu yüksek sesle söylememeye çalışıyorum çünkü uğursuzluk getirmek istemiyorum. Aptal bir çocuk gibi; evrenin kendilerine düşman olduğunu ve her şeyin boktan bir hale gelmek için bir bahane aradığını düşünen sızlananlardan biri gibi. Hiç öyle olmadım. Bu yeni bir şey, aptalca, her yerde bubi tuzakları aramam için beni eğiten ekipten geliyor – geçen hafta tuvalete giderken kahvemi ekip odasında bıraktım, geri döndüğümde ağzıma götürmek üzereydim ki yüzen tükürük topunu gördüm – ve bunu Steve'e söylemem mümkün değil. Kimsenin beni eğitmek istediği kişi olmak hiç hoşuma gitmiyor; hiç hoşuma gitmiyor. Yürümeye devam ediyorum ve koyu renk paltolu uzun boylu adamları sayıyorum.

Steve, "Ama?" diyor.

"Ama yok. Gerçek bir kanıt bulana kadar bu fikre fazla bağlanmak istemiyorum, hepsi bu."

Bir şey söylemeye başlıyor, ama ben bu konuyu kapatıyorum. "Bir şey daha var," diyorum, yaşlıları atlatıp tekrar hızlanarak. "Sophie'yi aramak konusunda Breslin'le konuştuğumu hatırlıyor musun?"

"Oh, Tanrım. Yaşayacak mı?"

"Ah, evet. Makyajı morlukları kapatır."

"Ona iyi davrandım, değil mi? Ona iyi davrandığını söyle."

"Sakin ol," diyorum. "Her şey yolunda. İlginç olan da bu. Ona iyi davranmadım, bilerek canını sıktım, ama o bana karşı iyi davranmaya devam etti."

"O zaman belki dün gece bize yalan söylemiyordu." Steve bu fikri değerlendirmeye çalışıyor ve ona uydurmak için çok uğraşıyor. "Belki de gerçekten bizim iyi insanlar olduğumuzu düşünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onu kendini beğenmiş, küstah bir velet olarak nitelendirdim ve benim soruşturmamda çalıştığı sürece benim dediklerimi yapması gerektiğini söyledim. Steve dehşetle güldü. "Evet, onun ne yapacağını görmek istedim. Beni parçalayacağını sandım. Ama ne yaptı biliyor musun? İçini çekti ve tamam, harika, bundan sonra her şeyi bana danışacak dedi."

Steve gülmeyi kesti. "Sence bu Breslin'e yakışır mı?" diyorum.

Bir süre sonra, "Breslin bizimle konuşmaya devam etmek istiyor gibi görünüyor. Hem de çok." diyor.

"Aynen öyle. Böylece bizim ne yaptığımızı takip edebilecek; bize güvenip bizim sevimli takım oyuncularına dönüşeceğimize inandığı için değil, ya da her neyse. Onu bulduğumda, değil mi? McCann ile sohbet ediyorlardı ve beni görünce hemen sustular. Breslin bana McCann'ın evlilik sorunları hakkında saçma sapan şeyler anlattı, ama eminim ki beni en çabuk nasıl başlarından atacaklarını tartışıyorlardı."

Steve bana anlamadığım bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun? Ne dediler?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hatırlayacak kadar umursamadım. McCann mutlu değildi, Breslin ona kısa sürede bir kadın bulacağını ve her şeyin normale döneceğini söyleyerek onu sakinleştiriyordu, McCann ise onun acele etmesini istiyordu. Özetle böyle bir şeydi."

"Ve bunun McCann'ın karısıyla ilgili olamayacağından emin misin?"

"Olabilirdi. Ama değildi."

Logo desenli ceketli ve elinde klipsli tahta olan bir pislik bize doğru koşar, ağzını açar, bir kez daha bakar ve geri çekilir. Enerjimi geri kazanıyorum. İki gün önce muhtemelen beni sokakta takip eder, Üçüncü Dünya ülkesindeki sedef hastalığını sona erdirmek için para ister ve gülümsememi söylerdi.

"Tamam," diyor Steve. "Breslin'in yozlaşmış olabileceğini merak ediyorduk..." İşten bu kadar uzakta olsak da, ikimiz de otomatik olarak omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz. "Ya McCann ise?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Bir an için kendimi aptal gibi hissediyorum – paranoyamın dikkatimi asıl meseleden uzaklaştırmasına izin veriyorum – ama bu his, yükselen heyecan dalgasıyla uçup gidiyor: o kötü meydan okuma, gittikçe büyüyor.

"Bu işe yarayabilir." McCann hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. Drogheda'lı. Bir eşi ve dört genç çocuğu var. Breslin gibi zengin değil – bir keresinde, şımarık veletleri on dört yaşında, babasının yaptığı gibi çıraklığa göndererek suç oranını sıfıra indirmekle ilgili ekşi bir şey söylediğini hatırlıyorum. Araba bozulursa, evin çatısı yenilenirse, çocukların üniversite masrafları çıkarsa ve bir dedektifin maaşı yetmezse, anne ve babasının desteğine güvenemez. Bir çete lideri, McCann'ı çok sevecektir. "Ya da ikisini de."

"Breslin'in sana verebileceğin her şeyi almasına şaşmamalı," diyor Steve. "Onu kovmak istediğimizi patrona söylememizi göze alamaz."

"Eğer," diyorum. "Eğer bunların hepsi gerçekse."

"Eğer," diyor Steve. "Breslin'le aran nasıl kaldı?"

"Özür diledim. Onun muhteşemliğinden çok etkilendiğim için doğru düzgün düşünemediğimi söyledim. Bu hoşuna gitti."

"Sence sana inandı mı?"

Omuz silktim. "Umurumda değil. İnanmadıysa, beni huysuz bir kaltak olarak görür, ki zaten öyle düşünüyordu. Benimle tekrar arkadaş olmak için bir bahane arıyordu, ben de ona bir bahane verdim. Aramız iyi."

Araba park yerindeyiz. O kısa yürüyüşte, koyu renk paltolu on bir uzun boylu adam gördüm. Her biri beni paranoyak bir aptal gibi hissettirdi, ama hepsi birden, yolun başında duran adamı düşündüğümde içimi kaplayan tedirginliği ortadan kaldıramadı.

Steve, kapıda, "Ne yapacağız?" diyor.

İlk olarak yapmamız gereken, Breslin ve McCann'ın mali kayıtlarını ve telefon kayıtlarını çıkarmak ve birine bilgisayarlarını

içini dışını araştırıp, erişmemeleri gereken bir şeye erişip erişmediklerini öğrenmek. Bunların hiçbirisi olmayacak. "Davamızı sürdürmeye devam edin. Onlarla konuşmaya devam edin. Ağzımızı kapalı tutun." Araba paylaşımını yöneten adama el sallıyorum; o da el sallayarak karşılık veriyor ve Kadett'in anahtarlarını aramak için dönüyor. "Ve Breslin'e bir böcek yedirip yedirmeyeceğimi göreceğim."

Aislinn'in evi sert bir şekilde işlendi. Birisi eve geldiğinde, insanları sarsmak istemediğimiz sürece, evi çok fazla mahvetmemeye çalışırız - baskı tozu silinir, kitaplar raflara geri konur. Ancak kimse eve gelmeyecekse, hassasiyet göstermeye gerek duymayız. Sophie'nin ekibi evin yarısını siyah baskı tozuyla, diğer yarısını beyaz baskı tozuyla kapladı, Aislinn'in cesedinin yattığı yerde halıyı kaba bir dikdörtgen şeklinde kesti, şömine çevresinden uzun bir parça kesip çıkardı, yatağı soydu ve şilteye kocaman delikler açtı. Rahat ve dağınık bir aile evinde bu tür şeyler kabus gibi, doğaya aykırı görünür, ama Aislinn'in evi başlangıçta gerçek bir insanın evi gibi görünmüyordu bile; şimdi ise Teknoloji Bürosu'nun eğitim birimi gibi görünüyor.

Steve oturma odasını ve banyoyu aldı, ben mutfak ve yatak odasını aldım. Sessiz. Steve kendi kendine ısıklık alıyor ve dışarıdaki sokaktan tuhaf sesler geliyor – bir grup yaşlı mutlu bir şekilde geçip gidiyor, bir çocuk ağlıyor – ama komşulardan hiçbir ses veya gürültü gelmiyor; bu eski duvarlar kalın. Ateşli bir kavga veya çılgınlık olmadıkça, komşuların bir şey duyması imkansız. Gizli bir erkek arkadaş, daha önce onun evine gelmiş biri, bunu bilirdi.

Arama bana hiçbir şey vermiyor. Standart saklanma yerleri – dondurucudaki bezelye paketi, baharat rafındaki boş teneke kutu, yatağın altı, ayakkabıların içi – boş. Kıvrımlı tuvalet masasında aşk mektupları yok, çekmecede yedek sabahlık boxer yok. Gardıropta, alınmayı bekleyen para dolu zarf ya da kahverengi paket yok; bulabildiğim en iyi şey, yedek yorganın arkasında, üst rafın arkasına itilmiş bir dizi aile fotoğraf albümü. Onlara bakıyorum, Aislinn'i daha önce nerede gördüğüme dair bir ipucu verecekler mi diye, ama hayır. Güzel bir çocuk değildi: tombul, arkaya toplanmış örgülü saçları, pürüzlü alnı ve rahatsız edici bir gülümsemesi vardı. Aislinn'in görünüşüne bu kadar spor, kereviz ve saç ürünü harcayan biri için, albümleri saklamak için bolca neden vardı. Evde aile fotoğrafları da yok; duvarlarında iğrenç çiçek ve tavuk desenli kumaşlar var

duvarlarında, ama ailesi gardırobun arkasında saklanıyor. Bir psikolog buna bayılırdı – Aislinn, onu terk ettikleri için intikam almak için ailesini gömmek istedi ya da gerçek benliğini gömmek zorunda kaldı, böylece kendini Rüya Randevusu Barbie olarak yeniden yaratabildi – ama benim tek umursadığım şey, fotoğraflardaki hiç kimsenin tanıdık gelmemesi. Aislinn'i nerede görürsem göreyim, evi bana hiçbir ipucu vermeyecek.

Garip olan ise, alakasız hiçbir şey bulamamam. Arama her zaman bir veya iki sürprizle sonuçlanır, çünkü herkesin en yakınlarından ve sevdiklerinden bile sakladığı birkaç şeyi vardır; tek soru, bu sürprizlerin davayla bir ilgisi olup olmadığıdır. Ama burada Lucy'nin bize vermediği hiçbir şey yok – aslında, gizli bir erkek arkadaşına dair hiçbir kanıt bulamadığım için, burada Lucy'nin bize verdiklerinden daha az şey var. Şüpheli internet diyet hapları yok, niş seks oyuncakları yok, *The Rules* kitabının kopyasını bile bulamadım. En büyük keşif, Aislinn'in bazen dolgulu sütyen giydiği.

"Evrakları berbat durumda," diyor Steve, yatak odasının kapısında. "Her şey yan sehpanın altındaki büyük bir kutuya atılmış: banka hesap özetleri, faturalar, makbuzlar, hepsi."

Albümleri gardırop rafına geri koyuyorum. "Gaffney mali kayıtları inceliyor; onları bu şekilde gözden geçireceğiz. Yine de kutuyu geri getir. Kanepeyi teslim eden adamın bir takıntısı olup olmadığını kontrol etmek için makbuzları kontrol etmemiz gerekiyor. İlginç bir şey var mı?"

"Vasiyeti. İnternette yazdırdığı bir formla kendi hazırlamış. Her şeyin yarısını Lucy'ye, diğer yarısını çocuk bakıcılarına yardım için bırakmış. Vasiyetnamenin geçerli olup olmayacağı belli değil."

"Lucy'nin şansına, bir mazereti var."

"Evet," diyor Steve. "Tarihi iki ay önce."

"Belki Aislinn, başını belaya soktuğunu düşünmeye başlamıştı, ya da belki de artık büyüdüğünü ve bir vasiyetname hazırlamasının zamanının geldiğini fark etmişti. Başka bir şey var mı?"

"İlk kez pasaport başvuru formu doldurmuştu. Fotoğrafı falan da vardı. Hazırdı."

"Demek güneşli bir tatil istiyordu. Hepimiz istiyoruz ya."

Steve, "Ya da yakında ülkeden ayrılması gerekebileceğini biliyordu," diyor.

"Belki." Gardırop kapısını çarparak kapatıyorum. "Hepsi bu mu? Eskort randevu defteri yok mu? Kanepenin içinde bir tomar para yok mu? Banyo dolabında erkek deodorantı yok mu?"

O başını sallar. "Sen?"

"Hiçbir şey."

Güzel papatya desenli halı ve parçalanmış yatağın üzerinden birbirimize bakarız. "Peki," Steve bir süre sonra der. "Belki barlar bize bir şeyler verir."

Kadett'in arkasına atmak için bir kutu evrakla çıkıyoruz, başka bir şey yok. Steve ve ben iyice arıyoruz, ama Aislinn'in bizden bir şey sakladığını hissediyorum ve ne kadar düşünürsem düşüneyim, ne olduğunu veya nerede olabileceğini bulamıyorum.

Barmenleri ve Aislinn'i hafife almışım, muhtemelen onun yan işini abartmışım. Denediğimiz ilk birkaç barda, Steve boş bakışlar ve baş sallamalarla karşılaşırken, ben de var olmayan notlar almak için defterimi hazır tutuyor ve ona "söylemiştim" bakışı atıyordum. Ama Ganly's'teki barmen – arka sokakta bulunan, özgünlük arayan hipsterları uzak tutacak kadar eski püskü ve sarkık ceketli yaşlı adamlardan oluşan müşteri kitlesini elinde tutan bir bar – fotoğrafa bir bakış attı ve Aislinn'in yüzünü işaret etti. "Evet. Oradaydı."

"Onun olduğundan emin misin?" diye sordu Steve, bana zafer dolu bir bakış atarak.

Barmen yetmiş yaşlarında, kel ve parlak gözlü, kolalı gömleğinin kollarına parlak kol bantları takmış. "Ah, evet. Şeftali likörü ve kıvılcık suyu sipariş etti. Aklına gelen tüm çılgın içkileri deneyeceğini, en çok hangisini sevdiğini göreceğini söyledi. Heyecan arıyorsa yanlış yere geldiğini söyledim. Rum ve zencefilli gazozla yetindi." Fotoğrafı ışığa doğru eğiyor, ne kadar ışık varsa. "Evet, oydu, doğru. Ben de iyice baktım. Fırsatı kaçırmamam lazım, onun gibi kadınlar buraya pek sık gelmez."

"Benim için yeterince yakışıklı değil miyim?" diye sordu bar taburesinde oturan yaşlı bir adam. "İstediğin kadar bakabilirsin, senden para almayacağım."

"Senin halin. O yüzden o genç kıza bakıyordum: Kafamdan senin görüntünü silmek için bir şeye ihtiyacım var."

"Ne zaman geldi?" diye sorar Steve.

Barmen düşünür. "Birkaç ay önce. Ağustos ayında galiba."

"Yalnız mıydı?"

"Ah, hayır. Onun gibi birinin tek başına çok zaman geçirdiğini sanmıyorum." Bar taburesindeki yaşlı adam takdir dolu bir kahkaha atar.

Barmen, "Bir erkekle birlikteydi," diyor.

Bu, Steve'den bir *Ha!* bakışı daha almamı sağlar. "Nasıl biriydi, hatırlıyor musun?"

"Ona pek dikkat etmedim, anlarsın ya. Ondan yaşlıydı, onu hatırlıyorum; kırklı, belki ellili yaşlarda. Özel bir yanı yoktu: şişman ya da zayıf değildi, hiçbir şeyi yoktu. Belki biraz uzundu. Saçları da vardı, neyse ki."

Bu, Aislinn'in duvarını tırmanan adama oldukça uyuyor. Düşünmeden önce aklıma geliyor: benim sokağımın başında takılan adama da uyuyor.

Steve, "Onu tekrar görsen tanır mıydın?" diye sorar.

Barmen omuz silkiyor. "Tanıyalım ya da tanımayalım. Size hiçbir şey için söz veremem."

"Onun erkek arkadaşı olduğunu söyleyebilir misin? El ele tutuşuyorlar mıydı, öpüşüyorlar mıydı?"

Yoksa sadece bir arkadaş, amca ya da onun gibi biri olabilir mi?"

Barmen yüzünü buruşturur ve başını sallar. "Her iki ihtimal de olabilir. Sevişiyorlardı falan değil, ama çift değillerse çok yakın oturduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Ve kızın daha iyisini bulabileceğini."

"Senin gibi mi?" diye sorar yaşlı adam. "Benim neyim var? Hâlâ formumdayım."

"Belki milyonerdi," diyor Steve. "Zengin görünüyor muydu?"

"Fark etmedim. Dediğim gibi: özel bir yanı yoktu."

"Bir milyoner böyle bir yerde ne yapar ki?" diye sorar yaşlı adam.

"Uygun bir bira arıyor," diyor barmen ağırbaşlı bir şekilde.

"Bulmuş olsaydı, geri gelirdi."

"Geldi mi?" diye sorar Steve.

"Hayır. İkisini de sadece bir kez gördüm."

"Peki ya ben? Daha önce buraya gelmiş miydim?" diyorum.

Barmen gözlerini kısarak bana bakar ve sırtarak "Evet, geldin. Geçen yaz, değil mi? Bir sürü arkadaşınla birlikte, o köşede oturup gülüşüyordun."

"Haklısın," diyorum. Aislinn'den çok daha fazla göze çarpıyorum, ama buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Barmen bizi mutlu etmek için saçma sapan konuşmuyor; onu hatırlıyor.

"Ne kazanacağım?"

"Bunu oku ve hepsi doğruysa, altına imza at," derim, defterimi uzatarak. "Şanslıysan, istasyona gelip aynı şeyi kasete anlatma şansını kazanırsın."

Yaşlı adam boynunu uzatıp Aislinn'in fotoğrafına bakıyor. "Başı dertte mi? Birine bir şey mi yaptı?" diyor.

"Bırak şunu Freddy," diyor barmen, defterime bakmadan. "Bilmek istemiyorum." Kalemini hafifçe vurarak imzasını atıyor, defteri bana geri veriyor ve bardak bezini alıyor. "Başka bir şey var mı?"

Dışarıda Steve, Aislinn'in fotoğrafını ceketinin cebine geri koyar. "*Sana söylemiştim*" diye yüksek sesle düşündüğü için bunu söylemeye gerek duymaz. "Ee?" der onun yerine.

"Evet," diyorum. Olay odasının kendi haline bırakılması ya da Breslin'in eline kalması düşüncesi beni tedirgin ediyor. "Yerel polisler bu kadar. Artık ekibe dönebilir miyiz?"

"Evet. Sorun değil."

Çukurlarla dolu ara yoldan geri dönüp ana yola doğru ilerliyoruz. Yağmur başlıyor, iğrenç, tükürük gibi damlalar karla karışık yağmura dönüşüyor. Umarım Meehan zamanında işini bitirmiştir. Köşede küçük bir sorun çıkmaya başlıyor. Okulu asan çocuklar eve gidemiyorlar ama onlar dışında sokak boş. Markerle çizilmiş, dişleri ve gözleri açık bir yaratık, terk edilmiş bir dükkânın kepenklerinden, kayıp kedi ilanı ve yaz fuarından kalma bazı eşyaların arasında, solmuş kağıtlardan çılgınca sırtan uçurtmalar ve dondurmaların arasında bize bakıyor.

Steve'in kendini kontrol etme gücü tükeniyor. "Gizli erkek arkadaşı iyi görünüyor." Öyle. "Ya da Aislinn'in iş yerinden biriydi..." diyorum.

"O Clondalkin'de çalışıyordu. Birbirlerinden hoşlanıyor ve fark edilmemek istiyorlarsa, neden Stoneybatter'da bira içmeye gitsinler ki?"

"Ya da şarap tadım sınıfından bir arkadaşı, ya da Ağustos ayında ne yapıyorsa." Araba yarım düzine pub geride park edilmiş. Hızımı artırıyorum. "Onun sevdiği o lüks kulüpler, yakışıklı, zengin genç erkeklerle dolu; Aislinn onlardan herhangi birini seçebilirdi. Neden özel bir yanı olmayan orta yaşlı bir adamla ilgilensin ki?"

Steve omuz silkiyor. "Yaşlı erkekleri tercih eden kadınlar da var."

"Rory onunla yaşıt sayılır."

"Ondan önce bir baba kompleksi olabilir. Lucy'nin söylediğini hatırla: Aislinn'in babası onu terk etti, bu da hayatını mahvetti. Belki de bir baba figürü aramaya başladı. Bu, umduğu gibi sonuçlanmayınca, kendi yaşıtı erkeklere yöneldi..."

"*Tanrım.*" Neredeyse bir elektrik direğine çarpıyordum, son anda elimi direğe vurdum. "Onu oradan tanıyordum. Onu orada görmüştüm."

"Ne? Nerede?"

"*Tanrım.*" Avucum zonkluyor; sokak lambasının parlak boyası avucuma yapış yapış geliyor. Arkamızda, sokak köşesindeki çocuklar bana gülüyorlar. "*Onu.*"

Kayıp Kişiler, iki buçuk yıl önce. Öğle vakti, ekibimdeki görevimin sonlarına doğru güneşli bir günde resepsiyondaydım; açık pencereden içeri giren esinti, yazın şehrin tüm katmanlarını silip süpürerek temiz ve tatlı bir şekilde içeri girmiş gibi, kır havası gibi kokuyordu. Güneşlikten sızan neşeli doksanlar pop müziğini dinliyor, hindi sandviçimi yiyor, o sabahki mutlu sonu düşünüyordum – on yaşındaki çocuk ailesiyle kavga ettikten sonra kaybolmuştu, onu en iyi arkadaşının yatak odasında Nintendo oynarken bulmuştuk – ve birkaç hafta sonra beni bekleyen Cinayet Masası'nı. O gün, ben ve dünya aynı tarafta gibiydik; bu iyi hissettiriyordu.

Berbat takım elbiseli kız kapıda durduğunda, sandviçi kaldırdım ve ona tam doğru bir gülümsemeyle "Yardımcı olabilir miyim?" dedim, ısrarcı değil, sadece sıcak ve cesaret verici bir şekilde. İşe yaradı: tüm hikayesini masama döktü.

Babası, çok sevimli, tatlı, harika bir adamdı, ona satranç oynamayı öğretmiş, taksisiyle onu Powerscourt şelalesine götürmüş ve onu hıçkırık tutana kadar güldürmüştü. Okul üniformasıyla aşağı indiği gün, annesi yüzüncü kez babasının cep telefonunu çılgınca arıyordu: "*Dün gece eve gelmedi, onu bulamıyorum, Tanrım, Meryem ve Yusuf, öldüğünü biliyorum...*" İfadelerini alan dedektifler, çoğu kayıp kişinin birkaç gün içinde eve döndüğünü, sadece biraz zamana ihtiyaçları olduğunu söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştılar. Birkaç gün haftalara dönüştü ve Süper Baba'dan hala bir iz yoktu, dedektiflerin ziyaretleri daha seyrek hale geldi ve güven verici sözleri daha belirsizleşti. Sonunda kafasını okşayan ve "*Onunla ilgili harika anıların var, bunu değiştirmek istemeyiz, değil mi? Bazen bu tür şeyler olduğu gibi bırakılsa daha iyidir*" diyen dedektif vardı.

"Bu, onun bir şey bildiği anlamına geliyor olmalı, sence de öyle değil mi? Ya da en azından bir fikri vardı, sadece bir fikir bile olsa - sana da öyle gelmiyor mu, sanki o ne olduğunu biliyormuş gibi...?"

Masamın üzerine eğildi, parmaklarını o kadar sıkı birbirine kenetledi ki eklemleri beyazladı. Ben omuz silktim, yüzümde hiçbir ifade yoktu: "Dedektifin düşünce sürecini tahmin edemem. Üzgünüm."

Böylece devam etti. Haftalar aylara, aylar yıllara dönüştü; telefon her çaldığında bir mil zıplıyordu, her doğum gününü postacının kart getirmesi için bekleyerek geçiriyordu. Geceleri annesinin durmadan ağlamasını dinliyordu. Onu sokakta yürürken gördüğüne emin olduğu zamanlar, adam başını çevirmeden önce neredeyse yerinden sıçrayacaktı, ama adam rastgele biriydi ve o nefes nefese kalmış, felç olmuş bir şekilde, dünyadan istediği tek anın toza dönüşüp uçup gitmesini izledi. Yüzüme bir bakış, bunun onu hiçbir yere götürmeyeceğini anlamasını sağlamalıydı, ama o devam etti.

Kayıp Kişiler'de bunu anlarsınız: yüzlerini görmek, ağlamalarını duymak, işinizi daha iyi yapmanızı sağlayacak diye düşünen insanlar. Çocuklarının kaybolduğu günün yıldönümünde, her yıl gelip, yeni bir bilgi var mı diye soran ebeveynler vardır. Bu bir şekilde işe yarar: yıldönümünü takip edersiniz, yaklaşırken birkaç saat fazla mesai yaparsınız, onlara verecek bir şey bulmak için elinizden geleni yaparsınız. Bu kız ise bambaşka bir hikayeydi. Babasını bulmasına yardım etmek için kendimi parçalamaya hiç niyetim yoktu.

Bunu ona biraz daha nazık bir şekilde söyledim, yüzümden defolup gitmesi için onu ne kadar sert bir şekilde reddetmem gerektiğini merak ederek. Dosyalar açıklanamaz, Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası polis soruşturmalarına uygulanmaz, üzgünüm, size yardımcı olamam.

Ve tabii ki sonra gözyaşlarını akıttı. Lütfen dosyaya bir bakamaz mısınız, babasız büyümek nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz, falan filan, ve gerçeği bilmek zorunda olduğu için hayatının artık onun kontrolünde olmadığına dair Hollywood tarzı bir saçmalık... Aslında "kapanış" ve "güçlendirme" kelimelerini kullandığını garanti edemem, çünkü dinlemeyi bırakmıştım, ama bu kelimeler tam da buraya yakışırdı. O aşamada mutlu havam tamamen bozulmuştu. Tek istediğim o kaltağı susturup kapı dışarı etmekti.

Aislinn bir baba yerine geçecek birini aramıyordu. O, babasını arıyordu.

"Aislinn'in babası onları terk etmedi, kayboldu. Kayıp Kişiler Bürosuna bilgi almak için geldi. Ben de masadaydım."

"Huh," diyor Steve, bunu düşünerek. "Sadece gitti," dedi Lucy, hatırladın mı?

Bunun kaybolmak anlamına geldiğini hiç anlamamıştım. Aislinn'e ne söyledin?"

"Ona hiçbir şey vermedim. Bana sızlanıyordu, dosyayı açıp içinde ne olduğunu söyleyemez miyim, lütfen... Yine aynı şeyi hissediyorum, öfke içimden yükseliyor ve kaburgalarımın altında alevleniyor. Kendimi lamba direğinden uzaklaştırıp yürümeye başlıyorum. "Ona o zamanlar ekipte olan yaşlı adamlardan birinin adını verdim, onun vardiyasında geri gelmesini söyledim, kapıyı gösterdim."

Steve bana yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. "Geldi mi? Geri geldi mi?"

"Sormadım. Umurumda değildi."

"Babasının dosyasına baktın mı?"

"Hayır, bakmadım. "Umurumda değildi" cümlesinin hangi kısmını anlamıyorsun?"

Steve sesimdeki sertliği görmezden geliyor. Havlayan bir grup Ugg ve bebek arabasını atlatıp, "O dosyayı görmek isterim" diyor.

Bu benim dikkatimi çekti. "Bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun? Babasının kaybolmasıyla, onun öldürülmesi arasında?"

"Bence bu, tek bir aileye tesadüfen başına gelen çok kötü bir olay."

"Daha kötüsünü de gördüm." Bu davanın ilginç bir hal almasını istediğimden emin değilim, artık değil.

"Gangster erkek arkadaş meselesini düşünürsek..."

Sanki tüm Stoneybatter bana bağıyor gibi geliyor: Yama yapılmış bir garaj kapısına spreyle boyanmış "ÖDEMEYECEĞİZ", otobüs durağındaki reklamda tereyağına histerik bir şekilde gülen kadın, caddemden yaşlı bir kadın yolun karşısından bana el sallıyor - ben de el sallayıp hızlanıyorum, yoksa gelip benimle sohbet etmeye başlayacak. "Gangster erkek arkadaşın var olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Hatırladın mı? Onu sen uydurdun."

"Evet, ama *ya öyleyse*? Bir saniye buna inan. Sana bir pound borçluyum." Gülmüyorum. "Her neyse."

"Diyelim ki Aislinn, babasının ortadan kaybolmasında bir çetenin parmağı olduğunu düşündü. Ve Diyelim ki Kayıp Kişiler Bürosu'ndan hiçbir sonuç alamadı." Steve nazik davranıyor. Demek istediği, bir kaltak onu başından savmış.

"Neden böyle düşünsün ki? Bana çetelerden bahsetmedi. Babasının ne kadar mükemmel olduğunu anlatıp duruyordu; ona babasının *park* cezası aldığını söyleseydim, çılgına dönerdi. Çete üyeleri normal, dürüst vatandaşları ortadan kaldırmakla zamanlarını harcamazlar."

"Belki bunu bilmiyordu. Onun naif olduğunu biliyoruz; belki çetelerin hikayelerdeki kötü adamlar gibi, sırf kötülük olsun diye insanları kaçırmaya çalıştıklarını düşünmüştür. Ya da belki babasının sandığı kadar aziz olmadığını fark etmiştir. Çetelerle karışan normal, dürüst vatandaşlar da vardır."

İsteksizce, "Sanırım o bir taksi şoförüydü" diyorum.

Çete üyeleri taksi şoförlerini kendi taraflarına çekmeyi çok severler. Kendi arabaları gözetim listesinde, yarısı zaman gözetim altında, bazen de dinleniyor. Taksi şoförü uyuşturucu, silah, para, insan taşıyabilir, hepsi de radarın altında.

"İşte oldu," diyor Steve zaferle, bir köpek yavrusu gibi sevinçle. "Kötü çocuklarla karışır, yanlış bir adım atar ve sonunda kafasının arkasına iki kurşunla dağlarda bulunur. Kayıp Kişiler bunu kanıtlayamaz, ama hikayeyi bilirler ve Aislinn arkadaşınla konuştuğunda, o bir şeyleri ağzından geçirir. Aislinn kendi araştırmasını yapmaya karar verir; farkına varmadan, başını belaya sokar..."

"Kitaplığı," diyorum. Ağzımı kapalı tutup bu lanet olası olayın geçip gitmesini ummayı tercih ederim, ama sanırım Steve ekstra ödülünü hak etti. "Kayıp kişilerle ilgili kitap, İrlanda çete suçlarıyla ilgili kitabın hemen yanında. İkisi de alt çizgilerle dolu."

Neredeyse zıplıyor. "Gördün mü? Ne demek istediğimi anladın mı? Kendi araştırmasını yapıyor."

"Siktir et bu olasılık saçmalığını," diyorum, telefonumu çıkarıyorum. Bu, Cinayet Masası'ndaki pisliklerin beni neye inandırmaya çalışırsa çalışsın, benim normal bir insanın çalışamayacağı, mizahsız, sinir bozucu bir kaltak olmadığımı bildiğim yollardan biri: Kayıp Kişiler Masası'nda çok iyiydim. Yakın arkadaşlar edinmedim, ama birkaç kez güldüm, birkaç bira içtim, çocuklardan birinin ve gıcirtılı lastik hamsterın dahil olduğu orta derecede iğrenç bir şakaya katıldım; ve hala ihtiyacım olan herkesi arayabilirim. "Onu gönderdiğim adam Gary O'Rourke'du. Ona soracağım."

Gary'nin telefonu sesli mesaja düşüyor. "Gary, selam. Ben Antoinette. Sana bir bira borçluyum; bir iyilik yapmanı istiyorum. 1998 veya 1997 civarında kaybolan bir adam arıyorum, bu yüzden bilgisayarda olmayabilir – iki bira olsun. Adamın adı Desmond Murray, adresi

Greystones'da yaşıyor, taksi şoförü, yaşı otuz ile elli arasında. Muhtemelen karısı tarafından kayıp ihbarında bulunulmuştur. Kızını hatırlayabilirsin, Aislinn; birkaç yıl önce bilgi almak için gelmişti. Elinde ne varsa en kısa sürede bana gönder. Ve adamına, bilgileri doğrudan bana veya ortağım Moran'a vermesini söyle, tamam mı? Teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum. On dakika önce bu davadan keyif alıyordum. Hoşuma gitmişti, hoş bir değişiklik olmuştu. Ve şimdi, o sızlanan sesin beni uyardığı gibi, her şey boktan bir hal almaya başladı.

"Aptal sürtük," diyorum. Steve'in gözleri büyür. "Ne dedin?"

"Biliyor musun? Bu işi bırakırsam, terapist olacağım. Yeni bir tür, özellikle Aislinn gibi insanlar için. Saatine yüz sterlin karşılığında, kafanın arkasına bir tokat atıp kendine gelmeni söyleyeceğim."

"Çünkü bir çeteyle karışmış olabilir mi?"

"Bunun olup olmadığı umurumda bile değil, ki sen beni hala ikna edemedin." Yolu o kadar hızlı geçiyorum ki, bana yetişmek için bir iki adım koşmak zorunda kalıyor; bir araba kırımızın birkaç santim önünden geçip gidiyor. "Hayır: çünkü o yirmi altı yaşındaydı ve babasının peşinde koşuyordu, her şeyi onun için düzeltmesi için sızlanıyordu. Bu çok acınası bir durum."

"Hadi ama," diyor Steve, kaldırımda ona yetişerek. "Bu, babasını arayıp patlak lastiğini değiştirmesi için yalvaran şımarık bir kız değil. Aislinn'in babasının ayrılması, onun hayatını büyük ölçüde etkiledi ve bu iyi bir şekilde olmadı. Onun neler yaşadığını bilmiyoruz; bilemeyiz..."

"Ben çok iyi biliyorum. Babam ben daha *doğmadan* ayrıldı. Sana sanki hayal kurup, onu bulmak ve kollarına atılmak için yollar arıyormuşum gibi mi görünüyor?"

Bu, Steve'i susturur. Beni de susturur. Bunu söyleyene kadar ağzımdan çıkacağını bilmiyordum.

Bir süre sonra, "Farkında değildim. Hiç söylememiştin." diyor.

"Hiç söylemedim çünkü önemi yok. *Demek istediğim* bu. O gitti; gitti demek önemsiz demek. Hikayenin sonu."

Steve dikkatlice konuşur, çünkü burada incinebileceğini bilir: "Onu hiç düşünmedin mi diyorsun? Cidden mi?"

"Evet, düşündüm. Onu çok düşündüm" diyorum. Bu kadar hafifletici bir ifade için özel bir kelime olmalı. Küçükken onu sürekli düşünürdüm. Her hafta ona mektup yazardım, ne kadar harika olduğumu, matematik ödevlerimi doğru yaptığımı ve herkesi yendiğimi anlatırdım.

sprintte sınıf, böylece sonunda onlara gönderecek bir adres bulduğumda, geri dönmeye değer olduğumu anlayacaktı. Her gün okuldan çıkıp, beni alıp çıplak beton avludan ve rehabilitasyon ve hapishaneye yerleri ayarlanmış agresif gözlü çocuklardan uzaklaştırıp, mavi ve yeşil ve parlak, harika hayatların beni seçmemi beklediği bir yere götürecek beyaz limuzinini arıyordum. Her gece yatakta uzanıp onları hayal ederdim: Beyaz ve kromdan oluşan, sanki havalanmaya hazır gibi göz kamaştırıcı bir hastanede, önlük ve stetoskopla; Orkestra valsinin eşliğinde, spin ve köpükten yapılmış bir elbiseyle merdivenlerden aşağı inerken; Sahilde at sürerken, sabah avlusunda süslü meyveler yerken, başımı döndüren manzaradan kırk kat yukarıdaki deri ofis koltuğumdan emirler yağdırırken. "Aislinn ile tamamen aynı şeyi düşünüyordum: O geri döndüğünde, gerçek hayatım başlayacaktı."

Steve, Tanrı yardımcımız olsun, doğru düzeyde şefkat göstermeye çalışıyor. Ben de "Tanrım, yüzündeki ifadeye bak. Bana o büyük üzgün gözlerle bakma, seni aptal. *Sekiz* yaşındaydım. Sonra büyüdüm ve kendime geldim, bunun benim gerçek hayatım olduğunu fark ettim ve başkalarının benim için bu işi yapmasını beklemek yerine, kendim yapmaya başlamam gerektiğini anladım. Yetişkinler böyle *yapar*."

"Peki şimdi? Artık onu düşünmüyor musun?"

"Yıllardır onu düşünmedim. Çoğunlukla onun varlığını unutuyorum. Aislinn de, lanet olası bir M&M kadar beyni olsaydı, öyle yapardı. Annesi de."

Steve başını kararsızca salladı. "Aynı şey değil. Sen babanı hiç tanımadın. Aislinn'in babası onun sevdiği biriydi."

Muhtemelen haklıdır, ama umurumda değil. "O, *artık olmayan* biri. Aislinn ve annesi hayatlarına devam edebilirdi, cevapları bulduklarında ve bulurlarsa onlarla başa çıkacaklarını düşünmüşlerdi. Bunun yerine, hayatlarını orada bile olmayan biri için yaşamaya karar verdiler. Kim olduğu umurumda değil; bu çok acınası bir durum."

"Belki."

"Lanet olası acınası," diyorum. "Hikayenin sonu."

Steve cevap vermez. Yürümeye devam ederiz. İleride arabayı görebiliyorum, bıraktığımız yerde duruyor, bu güzel.

Steve'in konuşmasını istiyorum. Onda herhangi bir değişiklik olup olmadığını hissetmeye çalışıyorum: benden uzak duruşu, başının açısı, ses tonu. İnsanlara babamdan bahsetmememin nedeni, bunun onları ilgilendirmediği gerçeği dışında

iş, hikayeyi dinledikten sonra beni zihinlerinde ya "*Ahhh zavallı hayvan*" ya da "*Skanger*" kutularına yerleştirmeleridir. Steve benim gibi büyüdü – muhtemelen biraz daha şık biriydi, belediye dairesinde değil belediye evinde yaşıyordu ve bir işi olan bir babası ve kanepenin arkasına dantelli şeyler koyan bir annesi vardı, ama okulda babalarını tanımayan birçok çocukla birlikteydi. Bana karşı kibirli davranacağından endişelenmiyorum. Ama Steve romantik biridir; hikayelerinin sanatsal olmasını, bolca dram içermesini, öngörülebilir bir yapıya sahip olmasını ve tüm uçların birbirine bağlandığı güzel bir sonla bitmesini sever. Beni, daha iyi bir yaşam için kendi içindeki şeytanlarla mücadele eden trajik, terk edilmiş bir çocuk olarak hayal etmesini hiç şaşırtıcı bulmam, ve eğer öyle yaparsa, kafasına bir şaplak atmak zorunda kalacağım.

En azından bana yapışkan bakışlar atmıyor ya da acımı paylaşmak için yanıma yaklaşıyor. Gözümün ucuyla görebildiğim tek şey, onun yoğun bir şekilde düşündüğü. Bir süre sonra, "Ya onu bulmuşsa?" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Rahatlamam sesimi küstahlaştırıyor.

"Aislinn'in Lucy'yi terk edip gittiği gizemli adam. Pub'daki adam." Steve arabasının kendi tarafına geçip tavana yaslanırken, ben anahtarlarımı arıyorum. "Ya o adam erkek arkadaşı değilse? Ya babasıysa? Aislinn onu buldu, ilişkilerini yeniden kurmaya çalışıyorlar..."

"Ah, Tanrım. Yeter artık." Rory Fallon'un evine gidip onu tutuklamak istiyorum, yoksa Aislinn'in babasıyla duygusal bir buluşma yaşadığı ortaya çıkacak ve ben de tüm o şekerli detayları dinlemek zorunda kalacağım. "Bana dört sterlin borçlusun. Hayır" - Steve sırtıttığında - "Bu boka daha fazla katlanmak zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım. Gary geri arayıp bize gerçek hikayeyi anlatana kadar Aislinn'in babasını düşünmek bile istemiyorum. Bu arada, bana dört sterlini verene kadar bu arabaya binemezsin."

Anahtarları sallayıp ona bakmaya devam ediyorum, ta ki cebinden beşlik bir banknot çıkarıp arabanın tavanına atana kadar. Beşliği cebime koyup kapıları açtığımda, "Para üstü nerede?" diye soruyor.

"Merkeze döndüğümüzde, zaten bana borçlu olacaksın. Bin araba."

"Tamam," diyor Steve, arabaya atlayarak. "Şimdi kullanmak daha iyi. Yani babası, Aislinn'i yıllardır korumadığı için telafi etmek istiyorsa ve Rory'yi sevmiyorsa..."

"Harika," diyorum, Kadett'i çalıştırıp uyanmaktan şikayet eden sesini dinlerken. "Bu boku yapmaman için sana para versem? İşe yarar mı?"

"Kesinlikle denemelisin. Çek kabul ediyorum."

"Snickers ikolatası da kabul ediyor musun? En azından yerken çeneni kapatıyorsun."

"Ah, harika," diyor Steve mutlu bir şekilde. "Uslu duracağım." antamda Snickers çikolatayı bulup kucağına atıyorum ve o da onu yemeye başlıyor.

Benim ne kadar ilham verici bir insan olduğumu ya da ne kadar trajik bir hikayem olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor. Steve'in televizyonda canlandırdığı illi suratlı çocuktan çok uzak olduğunu biliyorum, ama yine de çikolata hakkında düşünüyor gibi görünüyor.

"Ne?" diye soruyor, ağzı dolu halde.

"Hiçbir şey," diyorum. "Sessizlik sana yakışıyor, hepsi bu," ve arabayı trafiğe sokarken kendimi sırtarken buluyorum.

Bölüm 8

Hiçbir şeyin olmadığı olay odasına geri dönüyoruz. Breslin hala dışarıda, muhtemelen Rory'nin KA'larıyla konuşuyor; geçici çalışanlar içeri girip çıkıyor, daha fazla hiçbir şey getirip büyük, şık masamıza bırakıyorlar. Stanton ve Deasy, Aislinn'in iş yerinde hiçbir şey bulamadılar, patronuyla ya da başka biriyle ilişkisi olduğuna dair hiçbir söylenti, karşılıksız aşk ya da ofis kavgaları, sapık müşteriler yok. Meehan, Rory'nin eve dönüş yolunu kontrol ettikten sonra geri gelir ve zamanlamasının CCTV görüntüleriyle uyduğuna bildirir, yani Rory, Aislinn'in evi ile kameraya son yakalandığı yer arasında önemli bir sapma yapmamıştır - ancak eve ne zaman vardığını veya sonrasında ne yaptığını doğrulamanın bir yolu olmadığı için, son dakika sapmasını veya gece geç saatlerde bir gezinti yapmasını göz ardı edemeyiz. Gaffney, Aislinn'in KA'larını sistemde aratıyor ve bir sürü trafik cezası, birkaç küçük uyuşturucu bulundurma suçu ve kardeşinin ön camını elektrikli süpürgeyle kıran bir adam çıkıyor. Reilly, daha fazla CCTV görüntüsüyle ve bana donuk bir bakışla içeri giriyor, televizyon izlemek için yerleşiyor ve ara sıra öksürük ile kükreme arasında bir ses çıkarıyor, bize burada olduğunu ve sıkıldığını hatırlatmak için.

Sistemde Cueball Lanigan'ın adamlarını aramak için can atıyorum, ama bunu yapmayacağım: Çete meselesini bu kadar ciddiye almak aptalca olur, ayrıca arama kaydı herkesin görebileceği şekilde kaydedilir, tıpkı geçen sonbaharda Aislinn hakkında yapılan aramayı bulduğumuz gibi. Bunun yerine, kapı kapı dolaşarak alınan ifadeleri bu sefer düzgün bir şekilde tekrar gözden geçiriyorum ve takip edilmesi gereken küçük ayrıntıları arıyorum. Bulamıyorum – Gaffney, bir kadının ifadesinde, 15 numaradaki adamın bir veya iki hafta önce birini öldürdüğünü haykırdığını duyduğunu vurgulayarak, vurgulayıcı kalemle işaretlemiş, ama 15 numarada üç genç olduğu için, henüz su işkence ekipmanlarını çıkarmamıza gerek olmadığını düşünüyorum. Steve, Aislinn'in telefon kayıtlarını telefonuyla karşılaştırıyor ve hiçbir tutarsızlık bulamıyor: kimse mesajları veya arama kayıtlarını silmemiş, ne Aislinn ne de bizim adam. Tanımlanamayan numaralardan gelen arama veya mesaj da yok; her numara onun rehberinde var – ve biz de bu numaraları takip edip, telefonun söylediği kişiler olduklarından emin olacağız – ya da müşteri hizmetleri departmanına geri döneceğiz.

Bunun iyi bir yanı var – Steve'in Aislinn ve babasının yeniden bir araya gelmesi hakkındaki sevimli fantezisine güzel bir yumruk atıyor – ama kayıtlı olmayan bir cep telefonundan "*Saat 8'de eroin zulasında buluşalım*" diyen tek bir mesaj için çok şey verirdim.

Her araştırma size bir sürü boş sonuç getirir. Buna ihtiyacınız var – odak noktanızı daraltmanın tek yolu budur – ve normalde bu iyi hissettirir, beyaz tahtanızdaki çıkmazları ortadan kaldırır, canlı olanları büyük ve cesurca önünüze çıkarır. Ancak bu sefer ortadan kaldırma falan yok, sadece yakalayamadığım bir şakacının tükürdüğü kağıt parçaları gibi masama sıçrayan işe yaramaz boş şeyler var. Yükselen vızıltı gerginliğe dönüşüyor, beni yerimden kaldırıyor, dizlerimi sallamama ve sandalyemin arkasına hayali kaşıntıları ovuşturmama neden oluyor. Steve'in büyük, kabarık, "eğer"lerle dolu gevezelik bulutunu ortadan kaldıracak ve bana üzerinde durabileceğim kadar sağlam şeyler bırakacak bir şeye ihtiyacım var. Olay Odası C, gülünç derecede boş görünüyor, yarım düzine kadarımız, kolayca otuz kişinin sığabileceği bir odada dağınık duruyoruz, yüksek tavan ve parlak sıra sıra masalar bizi oyuncak ev boyutuna küçültüyor. Breslin'in bizimle dalga geçip geçmediğini merak etmeye başlıyorum, eski soyunma odası bok çukuruna sığacak ve hatta yer bile kalacak olan iki kuruşluk bir dava için lüks süiti almış olabilir mi?

Saat ikide Gaffney'i pizza almaya gönderiyoruz ve Stanton öğle yemeği molasında hafif bir eğlence olsun diye telefonunda ağlak bir radyo programını açıyor. Tabii ki, Aislinn hakkında büyük bir bölüm var ve bu, ülkenin yasalara uyan dürüst vatandaşlar için nasıl daha tehlikeli hale geldiği ve Muhafızların bunu umursamadığı konusunda genel bir öfke seline yol açıyor. Üstelik, soyulup kendi kanlarında ölüme terk edilen yaşlıların telefonları da var. Üniformalılar ise politikacıların kışını yalamak için onları çiğneyip geçiyorlar. Hatta Crowley bile programa katılmış, Aislinn'in cinayetine karşı kayıtsız tavrımızın ve kendisi gibi dahilere uyguladığımız baskıcı zorbalığın, ne anlama geldiğini bilmesek de, "neredeyse mitolojik düzeyde" toplumumuzun hastalığının sembolü olduğunu derinlemesine anlatıyor. Bir an için, hepimiz gülmekten kırılırken, birbirimiz hakkında ne düşündüğümüzü unutuyoruz.

"Kuzenim bir süre onunla çıktı," diyor Meehan.

"Kuzenin zevki berbat," diyor Reilly.

"Evet, öyle. O, prezervatif takmadığı için onu terk etti. O, prezervatiflerin erkek enerjisini bastırmak için feministlerin komplosu olduğunu söyledi."

Herkes yine kahkahalara boğulur. "Harika," diyor Stanton, bir dilim daha almak için uzanırken. "Bunu yapıp yapamayacağımı bir deneyeceğim."

"İmkânı yok," diyorum. "Crowley ile yatacak kadar aptal biri bile buna kanmadıysa - kuzenine alınma, Meehan -"

"Hayır, sorun yok. O aptal. O küçük aptala otobiyografisini yayınlaması için üç bin dolar borç verdi." Bu da herkesi tekrar güldürdü. "Bir kuruş bile geri alamadı."

"Ne ad verdi?" diye sorar Kellegher. "*Johnny, Seni Neredeyse Tanımadım mı?*"

"*Free Willy*," diyorum. Bu, şaşkınlık içeren bir kahkaha koparıyor, sanki yüzenlerin yarısı benim bunu yapabileceğimi düşünmüyormuş gibi.

"İşte buldum," diyor Steve, telefonunu kaydırarak. "*Truth's Martyr*, Louis Crowley tarafından yazılmış... Hayır, dinle, bir eleştiri var. Beş yıldız. "İrlanda adaletinin gizli gölgelerini ortaya çıkarmak için bir adamın yolculuğunun yakıcı, çarpıcı bir analizi. Eğer gerçeği önemsiyorsanız..." Tanrım, kitapta yazanlardan daha uzun.

"Bunu kimin yazdığına bahse girmek isteyen var mı?" diyor Stanton.

"Gizli bir gölgeyi nasıl ortaya çıkarırsın?" diye sorar Kellegher.

"Sizler de komplonun bir parçasısınız," diyor Meehan hepimize. "Eminim sokaktaki zavallı, masum adamlara prezervatif takmaya çalışıyorsunuzdur."

Reilly ona işaret eder. "Buraya gel de sana bir tane takayım." "Senin üç tane gerekir."

"Al," diyor Stanton ve Meehan'a yağlı bir kağıt peçete atıyor. "Erkeklik enerjini bununla bastır." Meehan peçeteyi itiyor ve peçete Kellegher'in kahvesine düşüyor. Hepsi bana taciz, düşmanca bir çalışma ortamı yaratmak, berbat kravatlar takmak ve sivil araçlarda osurmak gibi suçlamalarla rapor yazmam gerektiğini söylemeye başlıyor. O an için, olay odası iyi bir yer gibi geliyor.

"Eminim birçok muhafız iyi insanlardır," diyor Crowley, Stanton'ın telefonundan. "Ama içlerinden biri, sırf bu güzel genç kadının ölümüne ilişkin yaptıklarını size bildirmek istediğim için bana saldırırsa, o zaman hepimiz kendimize şunu sormalıyız: Neden o kadın – ya da erkek, tabii ki – bizim neyi duyabileceğimizi kontrol etmek için bu kadar çaresiz? Sonuçta..."

Ciddi sesinin altında, belli ki sevinçten çılgına dönmüştür: hikayesi gerçeklikle paralel olarak kendi başına bir hayat kazanıyor ve çok daha fazla ilgi görüyor. Reilly sırtıyor. "Yeter," diyorum. Kahkaha kesildi; Crowley bana mide bulandırıyor. "Sizler okul çocukları değilsiniz. İşinizi yapın." Stanton radyoyu kapatıyor ve hepsi bilgisayarlarına dönüyor, birbirlerine yan bakışlar atıyor ve

kaşlarını kaldırarak benim ne kadar kötü biri olduğumu ima ediyorlar ve olay odası normale dönüyor.

Gerçekten gelen tek şey patologun raporu. Cooper çoğu insanı sevmez, ama beni sever – muhtemelen sırf inatçılığından, ama eline ne geçerse onu alırsın – bu yüzden otopsi raporunu yazmayı bitirince beni bekletmek yerine arar.

"Dedektif Conway," diyor. "Dün olay yerinde sizi göremediğim için üzgünüm."

Bu, zamanında gelemediğim için özür dilemem için bir fırsat. "Sizi göremediğimiz için üzüldük," derim ve Steve'in dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatırım. "Yol çalışması nedeniyle geciktik. Beni aradığınız için teşekkür ederim, Dr. Cooper."

"Benim için bir zevkti. Soruşturma iyi gidiyor, değil mi?"

"Fena değil. İyi bir şüphelimiz var. Biraz daha somut kanıt ve biraz daha az 'eğer-o zaman-belki'ye ihtiyacım var." Steve bana yüzünü buruşturdu. "Bu konuda bana yardım edebilir misin?"

"En azından 'eğer-o zaman-belki'leri azaltabileceğimi söyleyebilirim," diyor Cooper, sanki küfür etmişim gibi hafif bir küçümsemeyle. "Bu benim işim değil."

"Bu hoş bir değişiklik olur," diyorum ve Steve'e de surat asıyorum. Cooper, kahkaha gibi küçük bir ses çıkarır.

"Somut kanıtlara gelince, otopsi sonuçlarının büyük çoğunluğu beklenmedik bir bilgi sağlamadı. Kurban sağlıklıydı, cumartesi gecesinden önce aldığı herhangi bir yaralanma belirtisi göstermiyordu, yakın zamanda cinsel ilişkiye girmemişti, hamile değildi ve hiç çocuk doğurmamıştı." Cooper bir ara verir ve boğazını temizler: bu konu halledildiğine göre, asıl önemli kısma geçebiliriz. "Olay yerinde de belirttiğim gibi, kurban iki tür yaralanma geçirmiş: biri yüzünde, diğeri kafatasının arkasında. Yüzdeki yaralanmaların şekli yumruk izine uyuyor. Bu yumruğun en dikkat çekici özelliği, verdiği hasarın derecesi: kurbanın çene kemiği kırılmış ve sol alt kesici dişlerinden ikisi neredeyse yuvalarından çıkacak kadar kırılmış. Bunun için hatırı sayılır bir güç gerekmiştir. Bu darbenin, ortalamanın üzerinde güç ve kondisyona sahip bir erkek tarafından uygulandığını rahatlıkla söyleyebiliriz."

Steve'e "*Güçlü adam*" diyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor: "*Sana Rory gibi mi geliyor?*"

"Ancak bu yaralanmalar," diyor Cooper, "hayati tehlike arz etmezdi. Ölümcül yaralanma kafatasının sağ arka kısmındaydı. Bu yaralanma doğrusal, yaklaşık iki buçuk inç uzunluğunda ve kurbanın bulunduğu şömine çevresindeki keskin, dik açılı bir nesneyle yapılmış. Darbe, ekstradural hematoma yol açan ciddi bir kafatası kırığına neden oldu. Acil tıbbi müdahale yapılmaması nedeniyle beyin üzerindeki artan basınç ölümle sonuçlandı."

"Kurban yumruğu yedi, geriye doğru düştü ve kafasını şömine çevresine çarptı," diyorum. "Ölmesi ne kadar sürerdi?"

"Bunu söylemek imkansız. Ekstradural hematom, dakikalar içinde veya saatler içinde ölüme neden olabilir. Yaralanmanın ciddiyeti göz önüne alındığında, bunun oldukça hızlı ilerleyeceğini tahmin ederdim; ancak tam olarak ne kadar hızlı olduğunu bilmek mümkün değil. Bununla birlikte, olası bir gösterge, kafatasının sağ arka kısmındaki ikinci yaralanmada yatıyor olabilir."

"Vay canına," diyorum. "İkinci yaralanma mı?" Steve'in kaşları kalkıyor. Sandalyeyi ona yaklaştırıyorum, hoparlörü açıyorum ve parmağımı dudaklarıma koyuyorum. Cooper, Steve hakkında henüz kararını vermemiş; tek bir yanlış kelime, konuşmayı orada bitirebilir. Garip, aptalca bir zafer hissi duyuyorum, sanki kötü çocuk, altın gibi küçük kardeşini köpek kulübesinde görürken, kendisi bir kez olsun başını okşatıyor gibi. Bu hissi bastırıyorum.

"Heyecanınızı dizginleyin, Dedektif," diyor Cooper. "Bu ikinci yaralanma önemsiz, hafif bir ezik. Bunun dışında, ilk yaralanmayla neredeyse aynı: doğrusal, beş santim uzunluğunda, dik açılı bir nesneyle yapılmış. İki yaralanma paralel, yaklaşık yarım santim aralıkla, bu da ikinci yaralanmanın olay yerinde hemen fark edilememesini açıklıyor." Bu durumdan rahatsız olmuş gibi konuşuyor.

"Yani kurban yere düştükten sonra ya kendisi başını kaldırıp tekrar düşürdü ya da katil kaldırdı," diyorum.

"Mmm," diyor Cooper. Steve not defterine bir şeyler yazıyor. "Her ikisi de mümkün. Katil, hayatta olup olmadığını kontrol etmek için kesinlikle kafasını kaldırmış olabilir ya da kadın kalkmaya çalışmış ama kafasını kaldırmaktan başka bir şey yapamamış olabilir. İlk yaralanmanın bilinç kaybına neden olmasını beklerdim - genellikle hemen nörolojik sonuçlara yol açan intraparakranial kanama vardı - ama ölümden önce kısa bir süre bilincini geri kazanmış olması da olası."

Steve not defterini bana uzatır. Steve, okunaklı el yazısı olan tek polis memuru – güzel bir el yazısı, kesin, eski moda halkalar ve

izgilerle dolu; sanırım boş zamanlarında alıştırma yapıyor. Sayfada şöyle yazıyor: *Ya da: önce itme – sonra yere düştüğünde yumruk?*

"Yaralanmalar tersi şekilde de olabilir mi?" diye soruyorum. Katil kurbanımızı yumruklamak yerine önce itmiş olabilir; kadın geriye düşmüş, kafasını şömineye çarpmış, ama çok sert değil. Sonra kadın yere düşüp sersemlemişken, katil ona saldırmış ve yüzüne yumruk atmış olabilir mi?

"Ah," diyor Cooper, bundan hoşlanarak. "Ah-ha. İlginç. Ve mümkün; kesinlikle mümkün. Etkileyici, Dedektif Conway."

"Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar," diyorum. Steve *Hey! diye* sesleniyor ve göğsünü işaret ediyor. Avucumu açıp ona gülümsüyorum: *Elimde değil dostum, bundan nefret ediyorum.*

"Hmm," diyor Cooper ve sayfaların çevrildiğini duyuyorum. "Bu yeni teori ışığında, katilin gücüne ilişkin tahminimi revize etmeliyim. Yumruk, kurbanın başı taş çevrede yatarken atılmışsa - yani ayakta dururken değil - bu yaralanmaları meydana getirmek için çok daha az güç gerekirdi. Yine de bir miktar güç gerekli olurdu, ama normal kas gelişimine sahip herhangi bir sağlıklı yetişkin bunu yapabilirdi."

Steve'e kaşlarını kaldırarak cevap veriyorum: bu gerçekten Rory Fallon'a benziyor. "Raporunu yeniden yazdırdığım için üzgünüm," diyorum. Cooper el yazısı ile yazıyor; hiçbirimiz onu yirmi birinci yüzyıla davet edecek cesarete sahip değiliz, bu yüzden raporlarını yazması için geçici çalışanlar tutuyoruz.

"Gerçeklere bu kadar uyumlu alternatif bir teori duymak için daha kötü günahları bile affederim," diyor Cooper. "Yeniden yazılan rapor en kısa sürede size ulaştırılacaktır. Somut kanıt bulmanızda size bol şans dilerim," diyor ve telefonu kapatıyor.

Steve ve ben birbirimize bakarız.

"Bu adam öldürme değil," diyor.

"Hayır. Eğer olay böyle olduysa değil." İnsanlar sürekli yere düşer, kalkar ve karşılık verir; kimse bunun ölümle sonuçlanacağını beklemez. Ama birinin kafasının arkası keskin bir taş kenarına dayalıyken yüzüne yumruk atarsan, onun kalkıp gideceğini düşündüğünü iddia etmek için cesaret gerekir.

"Ve Breslin bunun kasıtsız adam öldürme olmasını istiyor."

Sesi alçaldı. Haklı: Breslin doğrudan adam öldürme senaryosuna atladı. Belki de bu, Rory Fallon'a daha uygun olduğu için ve Breslin, herkesin hayatını kolaylaştırmak için bunun Rory olmasını istediği için;

belki de öyle olmadığını çok iyi bildiği için, ama bizim adam öldürme hikayesine daha kolay kanacağımızı düşündüğü için. "Evet," diyorum. "Cinayet versiyonuna ne diyeceğini görelim."

"Rory Fallon'ın bunu yapacağını düşünüyor musun?" diye soruyor Steve.

"Bir çılgın hareket, evet.

Ama ona öyle saldırmak?"

"Bunu yapan kişi öfkeliydi," diyorum. "Kendini kaybetti. Bunu zaten biliyorduk. Ve biz King Kong'u aramıyoruz. Rory bunu yapmış olabilir, sorun değil."

"Yapabilirdi. Ama hala çıldırması için iyi bir nedenimiz yok ve bulabildiğimiz kadarıyla, şiddet konusunda hiçbir tecrübesi yok. O yumruk kadar acımasız bir şey, kolay değildir; dokuz yaşından beri başka birine dokunmamış ve kardeşine bir yumruk atmış biri için değil. Pratik yapmış biri için daha doğal olurdu."

"Hayır, hayır, hayır." Sandalyeyi masanın benim tarafına doğru itiyorum – Olay Odası C'deki sandalyelerin tekerlekleri bile daha iyi çalışıyor. "Rory'yi duydun. O adamın hayatındaki en yoğun şeyler kafasının içinde geçiyor. Onun gibi insanları gördüğün gibi yargılayamazsın. Orada ne çalıştığını bilmiyoruz; bildiğimiz tek şey, yıllarca kafes dövüşçüsü olduğu alternatif bir hayat kurduğu. Baskı arttığında, bu ortaya çıktı ve patladı."

O yumruk, kemiğin taşa çarpması, ikimizin de aklından geçiyor. Steve haklı, Rory'yi o durumda görmek zor, ama bunun nedeni ikimizin de görmek istememesi olabilir. "Bu yüzden sana 'eğer' saçmalığını bırakmanı söylüyorum," diyorum. "Sağlığın için tehlikeli."

"Merak etme," diyor Steve, evraklarına geri dönerek. "Hayalimdeki hayatta, hiçbir davayı çözmeyi başaramayan süper dedektifim."

"Ölümcül. Şimdi tek yapmamız gereken, sana yeterince baskı uygulayarak onu ortaya çıkarmak."

Steve bana bir bakış atıyor ve ani, alaycı bakışı beni ürkütüyor. Bir an için bir şey söyleyeceğini düşünüyorum, ama sonra başını sallıyor ve tükenmez kalemyle bir dizi telefon numarasını yazmaya başlıyor.

Açıkça söylemek gerekirse: Steve'in aptal olmadığını bildiğim için, onun da bildiğini varsayıyorum, bu davada tek sorun Rory Fallon olması için dua etmeliyiz. Breslin'in yozlaşmış olduğuna dair herhangi bir kanıt bulursak, başımız büyük belada demektir.

Başka bir polisin kuralları veya yasaları ya da her ikisini birden ihlal ettiğini fark ederseniz, ilk yapmanız gereken şey çenenizi kapalı tutmaktır. Bu, pratikte herkesin

trafik cezalarını düzeltmek ve özel arka plan kontrolleri yapmak gibi önemsiz konularda yaptığı şeydir: başka tarafa bakarsınız, çünkü bu zahmete değmez ve er ya da geç birinin göz yummasına ihtiyaç duyan kişi siz olabilirsiniz. Ama bu yolu izlemek istesek bile – ki bunu yapacağımızdan hiç emin değilim – bu sefer o kadar kolay olmayacak, bulduğumuz şey cinayet davamızla bağlantılıysa en azından.

İkinci seçeneğin, yani senin yapman gereken şey, İçişleri'ni ziyaret etmek. Ben hiç denemedim. Bazen işe yaradığını duydum. Belki ara sıra, haber yayılmadan ve seni radyoaktif atık haline getirmeden, hayatının geri kalanını bir sıçan gibi hissetmeden bile işe yarayabilir.

Üçüncü seçeneğin, adamla konuşmak, vicdanı, kariyeri, ailesi ya da her neyse, bunu bırakması gerektiğini söylemek. Belki bu da bazen işe yarar. Breslin'e ne kadar cesur bir çocuk olduğunu söyleyip parmağımı sallarsam, yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Kendini beğenmiş öfkenin selinde boğulmazsam, kariyerimin geri kalanını iki omzuma birden bakarak geçireceğim.

Dördüncü seçeneğiniz, muhtemelen size babacan bir şekilde omzunuza vurup doğru şeyi yaptığınızı söyleyecek olan patronunuza gitmek ve onun sizin için 2. veya 3. seçeneği uygulamasını sağlamaktır. O'Kelly ile olan ilişkimin ve onun Breslin ile olan ilişkisinin nasıl olduğunu görünce, Big Daddy'den yardım istemek istesem bile, bu seçeneğin söz konusu olmadığını anlıyorum.

Beşinci seçeneğiniz, birkaç ipucu verip olaya dahil olmaktır. Belki de gerçekten eğlenceye katılmak istiyorsunuz; belki de sadece ağzınızı kapalı tutmak karşılığında diğer adamın rüşvetinden biraz pay almak istiyorsunuz. Para için kendimi satacak kadar parayı sevmiyorum ve hayatımı, güvenilmez olduğunu zaten kanıtlamış bir pisliğe bağlayacak kadar hiçbir şeyi sevmiyorum.

Altıncı seçeneğiniz, kendinize bir gazeteci bulmak, karpuz büyüklüğünde cesareti olan ve hayatının geri kalanında her gün alkollü araç kullanmaktan dolayı trafikte durdurulmayı umursamayan bir gazeteci bulmak ve tam anlamıyla bir ihbarcı olmak.

Bunların hiçbirisi bana iyi gelmiyor. Bu kovalamacayı, her saniyesini seviyorum. Bunun beni kötü bir insan yapıp yapmadığını umursamıyorum. Ama biliyorum ki, avladığımız şeyi gerçekten yakalarsak, muhtemelen yüzümüzü parçalayacaktır.

Hareketsiz oturmakta zorlanıyorum. Birkaç dakikada bir başımı çevirip, bir öğrenci gibi masasına uzanmış, parmaklarını

kafasına dalmış, kağıt yığınlarına kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyorum. Orada neler olduğunu anlayamıyorum. Birkaç kez ağzımı açıp ona sormak istedim: *Ya. Ya olursa ne yapacağız?* Her seferinde ağzımı kapatıp işime geri dönüyorum.

Olay odasındaki enerji, diğer ofislerde olduğu gibi genellikle öğleden sonra ortasında düşer, ama bugün yüksek seviyede kalıyor. Bunun bir kısmı odanın bizi standartlarına uygun olduğumuzu kanıtlamak istememize neden olması, ama bir kısmı da benim. Bu ruh hali en üstten geliyor ve bu meydan okuma, kötü çocuk sevgili gibi zihnimde dönüp duruyor, her yüzeye çıktığında kalbimin atışını hızlandırıyor, beni çağırıyor ve tehdit ediyor. Onun kötücül gülümsemesi beni durmaksızın çalıştırıyor ve raporları titizlikle inceledikten sonra beni ayakta tutuyor ve odada dolaştırıyor, beyaz tahtaya notlar ekliyor, ihbar formlarını topluyorum – isimsiz bir adam, Aislinn'i çok özel bir web sitesinde böcekleri ezdiğini gördüğünden emin, bu pek olası gelmiyor ama bilgisayar suçları bölümündeki şanslı insanlar yine de bunu araştıracaklar. Yüzenlerin ne yaptığını kontrol ediyorum, iyi yapılmış ve denemen gereken parçaları atıyorum - canım istediğinde yönetim işlerini gayet iyi yapabiliyorum. Kellegher ile gülüyorum, Stanton ve Deasy'ye Aislinn'in meslektaşlarıyla yaptıkları röportajların ne kadar başarılı olduğunu söylüyorum. Breslin benimle gurur duyardı. Onu düşünmek - yakında geri dönmeli - beni tekrar dolanmaya başlıyor.

Steve de aynı durumda: telefonda, Meteor'daki adamına kayıtlı olmayan telefonun tam kayıtlarını vermesi için baskı yapıyor. Dışarı çıkıp tanıklarla görüşerek bu heyecanı atabiliriz, ama ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Breslin'i özlemek istemiyorum.

Gaffney, Aislinn'in akşam derslerinin listesini tamamladı – eğer keyfim yerinde olmasaydı, bu liste beni çok depresif yapardı: Aislinn, ReStyle You! (Kendini Yeniden Stilize Et!) adlı, ünlem işareti olan bir derse, şarap tadımı dersine ve Busy Babes Boot Camp (Meşgul Bebekler Eğitim Kampı) adlı bir derse gerçekten para ödemişti – ve Gaffney, öğrenci listelerini almak için telefon ediyor. Ona mali bilgileri alıp, Breslin omzumun üzerinden bakarken, olağandışı durumlar olup olmadığını kontrol ediyorum.

Aislinn'in cari hesabına açıklanamayan para girişleri veya çıkışları yoktu. Tek göze çarpan şey, Lucy'nin haklı olduğu, Aislinn'in oldukça fazla nakit parası olduğuydu: 2006 yılında işe başladığı ay bir tasarruf hesabı açmış ve maaşının çoğunu bu hesaba yatırmıştı. Son birkaç yılda tasarruflarını azalttı ve fazladan parayı sık kıyafetler

ancak yine de otuz bin sterlinin üzerinde birikimi vardı. Hiç borcu yoktu – Greystones'daki evi, Stoneybatter'daki kulübeyi ve dandik ikinci el Polo'sunu ödemişti ve kredi kartı borcunu otomatik ödeme ile kapatmıştı. Seyahate çıkmak veya üniversiteye gitmek isteseydi, bunu rahatlıkla yapabilirdi. Birisi isteseydi, birkaç bin sterlin borç verebilecek durumda da idi.

Rory'nin mali durumu, kitapçı dükkanı nedeniyle Aislinn'inkinden daha karmaşıktı ve onunki kadar sağlıklı değildi. Hiçbir şey şüpheli görünmüyor – bu davada gangsterler varsa, hayatımızı daha ilginç hale getirmek için Wayward Kitapevi'ni kullanarak paralarını aklamıyorlar – ama işler zar zor ayakta duruyor: Rory'nin sahibi olduğu beş yıl içinde satışlar üçte bir oranında düştü ve part-time çalışanını işten çıkarmak zorunda kaldı. Aldığı maaş, bir hamburgerciye bile yetersiz gelirdi. Breslin, Pestle'ın akşam yemeğinin bütçeyi aşacağı konusunda haklıydı.

Rory'nin aşağılanmayı ne kadar zor karşıladığını zaten gördük. Aislinn'e yalvarmaya gidip reddedilseydi, içindeki Hulk, güzelce giydiği süveterini parçalayabilirdi.

Steve'i bir bakması için çağırmak üzereyim – o beyaz tahtanın başında duruyor – tam o sırada, tüylü sarı saçlı ve berbat bir takım elbise giymiş sıska bir çocuk olay odasının kapısından kafasını uzatıyor. "Şey," diyor. "Dedektif Conway?"

"Evet."

Sanki birisi onu yakalayacakmış gibi masaların arasından bana doğru ilerliyor. "Kayıp Kişiler Birimi'nden Dedektif O'Rourke beni gönderdi. Uzun sürdüğü için özür dilerim; aslında bir süredir alt kattaydım, ama bir adam – şey, başka bir dedektif miydi? – sizin dışarıda olduğunuzu söyledi. Ona verebileceğimi söyledi, ama Dedektif O'Rourke sadece size vermemi söyledi, ben de bekledim. Sonra, ne olur ne olmaz diye kontrol etmeliyim diye düşündüm..."

"Şu anda buradayım," diyorum. "Ver bakalım."

Yine ortadan kaybolur. Steve beyaz tahtadan dönünce gözlerimi ona dikerim, başımı sallayarak "*Buradayım*" derim. Hiç kimse dikkatini vermiyor gibi görünüyor, ama buna güvenmeyeceğim.

"Ne oldu?" diye sordu Steve.

"Aislinn'in babasının dosyası. Fazla abartma."

Çocuk, muhtemelen kendisinden daha ağır olan bir karton kutu taşıyarak tekrar ortaya çıkar. Steve masanın kendi tarafına eğilir ve kağıtlarla uğraşır, çocuğu görmezden gelir.

"Oof," diyor çocuk, kutuyu sandalyemin yanına bırakıp geriye doğru sendeleyerek. "Ve bu." Cebinden bir zarf çıkarıp ona uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Benim dışarıda olduğumu düşünen adam: neye benziyordu?"

Çocuk takım elbisesinin içine saklanmaya çalışıyor. Onu bekliyorum. "Şey," diyor sonunda. "Kırkklı yaşların sonunda mı? 1,78 boyunda, ortalama yapılı mı? Koyu renk saçlı, biraz kıvırcık, biraz gri mi? Sakallı mı?"

Bu McCann'e çok benziyor.

McCann'ın bana kimin ne gönderdiğini umursaması için hiçbir neden yok.

"Harika," diyorum. "Bu hafta burada olduğumu ona haber vermem gerekecek. Teşekkürler." Çocuk umutla bekliyor, kafasına okşama bekliyor.

"Dedektif O'Rourke'a iyi iş çıkardığını söyleyeceğim," diyorum. "Hoşça kal."

O'Rourke'a iyi iş çıkardığını söyleyeceğim," diyorum. "Hoşça kal."

Steve, "Seni dışarıda sandığı adam kim?" diyor.

"Biri bu şeyleri ele geçirmeye çalıştı." Paranoyak gibi konuştuğumu biliyorum. Umurumda değil. "McCann, öyle görünüyor."

Steve'in zihninin benimkinde olduğu gibi aynı adımları izlediğini görüyorum. "Breslin, Aislinn'in babasını araştırdığımızı bilmiyor."

"Doğru. McCann özellikle bunun peşinde değildi; sadece orada olduğu için peşine düştü."

Steve, "Breslin yakında geri dönecek. Bu malları başka bir yere götürmek ister misin?" diyor.

"Siktir et." Bu bir işe yaramaz. Biz yokken Breslin gelirse, biri ona büyük bir kutu kağıt taşıyarak ortadan kaybolduğumuzu söyleyecektir. Ayrıca burası benim olay odam. Bir dolaba saklanacaksam, işim bitti demektir. "Hızlıca okuyalım."

Zaten zarfı açıyorum. Steve sandalyesini benimkine yaklaştırıyor – aynı anda telefonunda mesajlarını kontrol ediyor, burada önemli bir şey yokmuş gibi.

Notta şöyle yazıyor: "*Selam Conway, kayıp adamın dosyası. Bir arkadaş olarak tavsiyem, arkadan karışmaya kalkma, tamam mı? Hoşuna gitmeyen bir şey varsa, koca çeneni kapalı tut. Davayla biraz ilgilendim, sorunun olursa beni ara. GO'R*"

"Ha?" diyor Steve. "Ne hakkında çeneni kapalı tut?"

"Hiçbir fikrim yok." Mektubu cebime koyarım, parçalamak için. "O yığını inceledikten sonra anlam kazanabilir."

İlk raporu birlikte okuduk, ben odadaki diğer çalışanların ilgilenip ilgilenmediğini görmek için gözümü odadan ayırmadım. Baş dedektif

Feeney adında biriydi; Kayıp Kişiler Birimi'ndeyken eski evraklarında adını görmüştüm, ama ben göreve başlamadan yıllar önce emekli olmuştu. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür. İçeriden bilgiye ihtiyacımız olursa, Gary'nin bilgisi olduğunu ummamız gerekecek.

1998 yılında Desmond Joseph Murray otuz üç yaşındaydı, taksi şoförüydü, Greystones'da yaşıyordu ve Dublin şehir merkezinde çalışıyordu. Dosyaya ekli fotoğraflar, orta boylu, düzgün kahverengi saçlı ve tatlı, eğri bir gülümsemesi olan zayıf bir adamı gösteriyor. Aislinn'in fotoğraf albümlerinde onu zar zor fark ettim. Onu izlemekle ve yüzünün hafızamı canlandırmasını ummakla o kadar meşguldüm ki, gözümün önündeki şeyi kaçırdım.

Orada bir aile fotoğrafı var. Karısı minyon, esmer, bakımlı ve güzeldi; büyük gözlü, dudakları büzülmüş, çaresiz bir şekilde çok güzeldi, beni kusmak istememe neden olacak kadar. Ve Aislinn var, çok sıkı örgülü saçları ve kocaman gülümsemesiyle, babasının kollarının arasında kıvrılmış.

"Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?" diyor Steve. "Oğlumuz Rory'yi."

Fotoğrafı kendime doğru eğiyorum. Haklı; tam olarak birbirlerine benzemiyorlar, ama kesinlikle aynı tipteler. "*Hay sıçayım*," diyorum. "Ne kadar klişe. O aptal sürtük kendini ne kadar toparlaması gerekiyordu?"

"Deniyordu. En azından bunu ona kabul et."

Bulutlar toplanıyor, pencerelerdeki ışığı değiştirip dalgalandırıyor; olay odası tehlikeli ve riskli hissettiriyor, kötü bir denizde bir gemi ya da fırtına yaklaşan bir ada evi gibi. Bir şey – belki o ışık, ya da Steve'in boş uzaya yayılan, duvarlara ulaşamadan yok olan sessiz sesi – bir şey, kelimeleri birdenbire çok hüzünlü kılıyor. Aislinn'e hiçbir şey için takdir duymuyorum, temel mesleki gurur dışında onu umursamıyorum bile, ama o an için onunla ilgili her şey, sizi kum torbası gibi yere düşürecek kadar yoğun bir hüznle dolu görünüyor.

"Onun hakkında ne düşündüğümün önemi yok. Oku." diyorum.

5 Şubat günü öğleden sonra saat üçü biraz geçe, Desmond taksisiyle evden ayrıldı ve her Perşembe yaptığı gibi, dokuz yaşındaki kızı Aislinn'i okuldan aldı, onu eve bıraktı ve ardından Dublin'e gidip, gece bir civarında kapanış saatindeki kalabalık azalana kadar çalıştı. Aislinn'i aldı ve plana göre onu bıraktı. Ailesi onu son kez o zaman gördü.

Sabah saat dört civarında karısı Evelyn uyandı, Desmond'un evde olmadığını fark etti ve endişelenmeye başladı. Desmond'un cep telefonu vardı ama cevap vermiyordu; saat altı olduğunda Evelyn, Desmond'un çalıştığı taksi şirketini aradı ama o da

onların telsizine de cevap vermedi. Sabah saat 10'da yerel polisleri aradı. İlk rapor "ihbarcı sıkıntılı" diyordu, bu da "delirmiş" anlamına gelen bir koddu. Yerel polisler hastaneleri ve istasyonları kontrol ettiler, hiçbir şey bulamadılar ve Desmond'un muhtemelen kendine biraz zaman ayırmak için dışarı çıktığını ve akşamüstü geri döneceğini söylediler. Desmond geri dönmeyince ve ihbarcı o kadar çaresiz hale geldi ki, doktoru gelip ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı, Kayıp Kişiler Birimi'ni aradılar.

"Lucy'nin hikayesiyle uyuşuyor," diyor Steve. Kutudan kalın bir yığın tozlu kağıt çıkarıyor, yarısını bana uzatıyor ve masanın kendi tarafına kayıyor.

"Şimdilik," diyorum. "Unutma: hızlı ol."

Steve göz gezdirmeye başlar. Ayaklarımı masanın üzerine atarım ve kağıtların üzerinden odayı hızlıca ve dikkat çekmeden tararım, ama hiçbirisi bizim tarafımıza bakmıyor; hepsi rahatsız edici ışık altında, uslu okul çocukları gibi çalışıyorlar.

Evelyn'in ifadesine göre evlilikleri harikaydı, çocukluk aşıkları sonsuza kadar mutlu yaşamışlardı; kağıt, Desmond'un hala ona kırmızı güller getirdiği ve her gün ona hayatının aşkı olduğunu söylediği ile doluydu. Bana saçma geliyordu, ama komşular ona karşı çıkmadı - kimse onların tartıştığını duymamıştı, öyle bir şey olmamıştı. Mali kayıtlar temiz çıktı: Desmond ve Evelyn zengin değillerdi, ama meteliksiz de değillerdi. Ebeveynleri, Murray'lerin ipoteğinin ve Desmond'un taksi ruhsatının çoğunu ödemek için yeterli miktarda para bırakmıştı - ve bunlar o zamanlar yüz bin sterline kadar çıkıyordu. Başka borcu yoktu; cari hesapta şüpheli büyük mevduatlar ya da birinin kokain satın aldığını ya da bahis dükkanlarına gittiğini gösteren garip para çekme işlemleri yoktu. Desmond'un akıl hastalığı geçmişi yoktu. Sabıka kaydı yoktu - birkaç hız cezası, birkaç park cezası, bir taksiciden beklenecek türden şeyler. Arkadaşları onun mutlu, dışa dönük, çalışkan ve işini seven biri olduğunu, düşmanı olmadığını ve düşman edinecek türde biri olmadığını söylediler. Onların evlilikle ilgili anlatımları Evelyn'inkiyle uyuşmuyordu - onlara göre Evelyn, Des'i adeta tutsak tutuyordu, hiçbir şey yapmak istemiyordu ama Des onun izni olmadan bir şey yaparsa günlerce ağlıyor, Des cep telefonuna yeterince hızlı cevap vermezse çılgına dönüyordu - ama hiçbirisi Des'in Evelyn'i terk etmekten bahsettiğini duymamıştı, ancak çoğu Des'in sadece çocuk için yanında kaldığını ve Evelyn evden ayrıldığı gün oradan ayrılacağını düşünüyordu. Bu vaka pek de öyle görünmüyor.

benim için tam bir gizem. Sayfanın altında Gary'nin imzasını görüyorum, alıştığımdan daha düzgün ve daha genç görünüyor.

"Aislinn'in ifadesi," diyor Steve. "Bak."

Dikkatli, yuvarlak çocuk el yazısıyla imzalanmış. Desmond'un kaybolduğı gün, o ve Aislinn okuldan eve dönerken pek konuşmamışlar; Aislinn'in anlamadığı bir ev ödevi varmış ve yapamazsa başının belaya gireceğinden endişeleniyormuş, bu yüzden çoğunlukla bunu düşünüyormuş. Babasında tuhaf bir şey fark etmemiş, ama zaten fark etse de bir şey söylemeyecekmiş gibi görünüyor. Onun için tek dikkat çekici şey, babasının vedasıydı; babası evlerinin kapısının önüne arabayı çekmiş ve Aislinn arabadan inmek için kapıyı açmıştı. Her zamanki gibi onu sevdiğini ve uslu bir kız olmasını söyledi; ama sonra onu kendine doğru çekti, ona sarıldı – bu onların rutininde olmayan bir şeydi – ve annesine iyi bakmasını söyledi. Onu eve kadar izledi ve kapıyı kapattığında hala orada durmuş el sallıyordu.

"Cevabın işte burada," diyor Steve. "Adam kaçmış."

"Evet, kaçtı. Peki bu saçmalığın geri kalanı ne?" Hala üçte biri dolu olan karton kutuya başımı sallıyorum. Dosyanın burada bitmesini beklerdim. Yetişkin bir adam, intihar etmek için bir nedeni yok, akıl hastalığı geçmişi yok, düşmanı yok, çocuğuna oldukça açık bir veda: normalde medyaya son bir basın açıklaması gönderir ve onun istediğı için gittiğini ve kendi istediğı zaman eve döneceğini ya da dönmeyeceğini varsayarsınız.

Kayıp Kişiler Birimi bununla yetinmedi. Desmond'un cep telefonu kayıtlarını çıkardılar – bu birkaç hafta sürdü: o zamanlar cep telefonları yaygın değildi, D'lerin telefon şirketlerinde tanıdıkları yoktu, bu yüzden resmi kanallardan gitmek zorunda kaldılar – ve son birkaç ay içinde Desmond'un iletişim kurduğu herkesi buldular. Numaraların çoğu ya arkadaşları ya da düzenli taksi müşterileriydi ve dispatcher üzerinden değil, Desmond'u doğrudan arıyorlardı ve hepsi Desmond'un kaybolduğı sırada nerede olduklarını açıklayabildiler.

Asıl soru, neden kimsenin onlara bunu sorduğı idi. Kayıp Kişiler Birimi, diğer tüm birimler gibi kronik olarak personel sıkıntısı çekiyordu; normalde bu birim, velayet davası olan küçük çocuklar veya kaybolan Alzheimer hastası yaşlı kadınlarla ilgileniyordu, orta yaş kriziyle değil. "Onların çalışma şekli. Sana tuhaf geliyor mu?" diyorum.

Steve, "Çok titiz davrandılar" dedi.

"Evet. Müşterilerinden tanıklar mı topladılar? Bu olayı bir cinayetmiş gibi ele aldılar."

"Des Murray çeteyle ilgili faaliyetler nedeniyle radarlarına takılmış olsaydı, önemsiz şeyler bile olsa, davayı sonuna kadar götürürlerdi. Bir yük haline gelirse diye, biri onu kafasının arkasından vurup dağlara atmış olabilir."

"Çetelerle ilgili bir şey bulamadım. Ya sen?"

Steve başını sallar. "Ben de. Ama dosyaya yazmamış olabilirler."

Bu doğru. Feeney davayı Organize Suçlar Birimi'ne devretmek istemeseydi, çeteyle ilgili tüm bilgileri bizim yaptığımız gibi kendine saklardı. "Okumaya devam et" diyorum.

Des Murray'in taksisi Dún Laoghaire'deki bir yan sokakta ortaya çıktı, bu da intihar olasılığını birkaç basamak yukarı taşıdı – Dún Laoghaire'de uzun ve kullanışlı iskeleler vardır – ancak takside herhangi bir not yoktu. Mücadele izi de yoktu, soygun da: vites kolunun yanında, taksimetrede öğleden sonra yazan ücretle aynı olan otuz dört sterlin vardı. Des kaçmışsa, karısına ve çocuğuna elindeki tüm parayı bırakmıştı.

İpucu hattı çalar; Stanton hemen telefona koşar, dinler ve Aislinn Murray'in dün gece Waterford'daki bir kulüpte votka ve diyet kola sipariş ettiğini düşünmediğimizi, çünkü onun öldüğünü, ama aradığınız için teşekkür ettiğimizi söyler. Diğer birkaç ceset, masalarında burunlarını çekerek güler. Kimse başını kaldırmaz.

"Vay canına," diyor Steve - sessizce, ama sesindeki ton başımı kaldırmamı sağlıyor. "Başlıyoruz."

Ayağımı masadan indirip sandalyemi onun yanına çeviriyorum. "Bakalım."

Desmond Murray'in telefonundaki başka bir kişiyle ilgili rapor. Numara, Vanessa O'Shaughnessy adına kayıtlı bir cep telefonu numarasıydı, ama dedektiflerin onu bulması biraz zaman aldı. Bunun nedeni, kadının ülkeyi terk etmiş olmasıydı. 6 Şubat'ta bir tekneyle İngiltere'ye gitmişti.

"Oh evet," diyorum. "Eminim herkesin dikkatini çekmiştir." Kesinlikle benim dikkatimi çekti. İngiltere'ye giden feribot Dún Laoghaire'den kalkıyor.

Steve sayfaları çeviriyor: Vanessa O'Shaughnessy hakkında rapor. Hızlıca göz gezdiriyoruz. Yirmi sekiz yaşındaydı, dış hemşiresiydi, Dublin'de birkaç kadınla birlikte bir evde yaşıyordu. Fotoğrafta, çilli bir kıvılcı saçlı, şeytani ve canlı bir gülümsemeyle poz veren bir kadın görünüyordu. Evelyn kadar güzel değildi ama bahse girerim Vanessa'dan çok daha fazla eğlence çıkarabilirdiniz. Desmond Murray kaybolmadan neredeyse iki yıl önce, her pazar öğleden sonra onu aramaya veya mesaj atmaya başlamıştı. Ev arkadaşlarına göre, Desmond onu Parkinson hastalığı olan ve West Dublin'de bir bakım evinde kalan annesini ziyarete götürmüştü

ve bunu düzenli bir ziyaret haline getirmeye karar vermişlerdi. Telefon şirketinden gelen mesajlar da bunu doğruluyordu: *"Selam Des, ben Vanessa, saat 3'te beni almaya gelebilir misin diye sormak istedim. . . . Selam Vanessa, evet gelirim, görüşürüz."*

Birkaç ay sonra, telefon görüşmeleri ve mesajlar daha sık olmaya başladı – haftada iki kez, üç kez, sonra neredeyse her gün. Ev arkadaşları, Vanessa'nın annesinin hastalığının ağırlaştığını, bu yüzden Vanessa'nın onu daha sık ziyaret ettiğini söylediler. Mesajlarda hala suçlayıcı hiçbir şey yoktu. *Merhaba, yarın akşam için planımız hala geçerli mi? ve Evet lütfen, saat 7'de hazır olurum.* Garip bir gülen yüz; bundan daha samimi bir şey yoktu.

"Tamamen iş," diyor Steve.

"Her halükarda öyle olurdu. Karısı onun cep telefonu olduğunu biliyordu. Ve onu kontrol edecek türden birine benziyor."

Des Murray'in kaybolmasından beş hafta önce, 2 Ocak'ta Vanessa'nın annesi öldü. Cenazeden sonra, ev arkadaşlarına ve patronuna işini bırakıp yeni bir başlangıç için İngiltere'ye taşınacağını söyledi. 6 Şubat'ta o da Des de ortadan kayboldu.

Huzurevinden gelen rapora göre, Vanessa'nın annesi beklenmedik bir şekilde ölmüş, son zamanlarda durumu kötüleşmemiş ve Vanessa haftada ikiden fazla ziyaret etmemişti. Kayıp Kişiler Bürosu, İngiltere'deki bir arkadaşından yardım istedi ve Desmond Murray'in Liverpool'da taksi ehliyeti başvurusunda bulunduğunu öğrendi. Ardından Liverpool'daki başka bir arkadaşından yardım istedi ve bu kişi Murray'in adresine giderek onun hayatta ve sağlıklı olduğunu ve Vanessa O'Shaughnessy ile birlikte yaşadığını doğruladı. Dosya da burada sona eriyor.

"Ne sürpriz," diyorum. "Bir adam karısından sıkılmış ve onu daha yeni bir modelle değiştirmiş. Burada çete falan yok. Ve gördüğüm kadarıyla bizim davamızla da hiçbir ilgisi yok."

Steve şöyle diyor: "Ama Kayıp Kişiler Bürosu neden aileye haber vermedi? Aislinn bunların hiçbirinden haberdar değildi. Neden o zaman Evelyn Murray'e söylemediler?"

Kayıp bir kişiyi bulursanız ve o kişi sizden hiçbir şey söylememenizi isterse – ki çoğu kişi böyle ister – o zaman ağzınızı kapalı tutmanız gerekir. Ancak normalde, genel fikri aktarmanız gerekir, sırf bir fahişenin annesi, oğlunun bir seri katil tarafından öldürüldüğüne ikna olduğu için Valium'dan aşırı dozda alıp ölse bile vicdanınız rahat olsun diye. Bu tam da dikkatlice ifade edilmiş bir ipucu verilmesi gereken türden bir vaka...

Elbette soruşturmanın ayrıntılarını açıklayamayız Bayan Murray, ama size şunu söyleyebilirim ki, cesedi teşhis etmenizi istemeyi beklemiyoruz... Nedense Feeney ve adamları bu yolu izlememeye karar verdiler.

"Tabii," diyor Steve. "Tabii, şüpheli bir durum varsa ve dedektifler aileyi koruyorsa."

"Ya da belki de karısına söylediler, ama o bunu çocuğa aktarmadı." "On beş yıl boyunca mı? Çocuk yetişkin olduğunda bile mi? Kız kardeşi babasına ne olduğunu öğrenmek için çaresizken bile mi?"

Omuz silkiyorum. "İnsanlar tuhaftır. Lucy'yi duydun: anne, kocasının ölmesinden utanıyordu. Belki de kızına nedenini söylemeye utanıyordu."

Steve parmağını yalıyor ve kağıt yığını karıştırıyor, ara sıra bir iki sayfa çıkarıp masasındaki yığına ekliyor. "Hayır. Arkadaşının arka koltukta sürüşle ilgili notu var ya? Demek istediği şeydi: D'ler aileye söylemedi ve eğer söylemeleri gerektiğini düşünüyorsan, bunu kendine sakla."

"Bence D'ler aileye söylemeliydi. Bu bize bir sürü zaman ve zahmetten kurtarırdı."

Steve buna bir göz attı. "Aileye söylemeleri gerekirdi, nokta. Arka planda şüpheli şeyler olsa bile, onun *hayatta* olduğuna dair bir ipucu vermeliydiler."

"Belki." Dosyanın benim tarafımı tekrar yığına koymaya başladım. "Gary'yi arayıp hikayenin ne olduğunu soracağım."

"Sence söylemeleri gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum. Sana papaz gibi mi görünüyorum? Ahlakî kararlar vermek benim işim değil."

"Senin davan olsaydı ne yapardın? Ağzını kapalı tutar mıydın? Cidden mi?"

"Cinayet masasına geçerdim. Böyle saçmalıkların olmadığı bir yere."

"Onlara söyledim," diyor Steve. Kağıdı kutuya geri atmak için uzanıyorum; o kağıdı benden alıyor, kendi kağıdına ekliyor ve çevirmeye devam ediyor. "Hiç şüphe yok. Aislinn'in babası mı? Karının kocası mı? Onların bilmeye hakkı vardı. Neyle uğraştıklarını bilselerdi, hayatları bu kadar altüst olmazdı, ya da en azından bu kadar olmazdı."

Telefonumu çıkarıyorum, ama bu benim dikkatimi dağıtır. "Öyle mi? *Neden?* Babacıklarının nerede olduğunu bilmedikleri sürece, kendilerini eve kilitleyip onun hakkında takıntı yapmaktan başka

kendilerini eve kilitleyip onun hakkında takıntılı bir şekilde oturmaktan başka seçenekleri yok mu? Hayatlarına devam etmeleri mümkün değil, değil mi?"

Sözlerim istemediğim kadar keskin çıkıyor. Steve kağıtlarla uğraşmayı bırakıyor. "Hadi ama. Öyle demedim. Sadece... zamanlarının yarısını babalarının eve dönmesini bekleyerek, diğer yarısını da onun dağlarda bir yerde terk edildiğini hayal ederek geçiriyorlarsa, evet, kafaları mahvolacak."

Gary'nin numarasını çeviriyorum ve Breslin'in gelip gelmediğini görmek için kapıya göz kulak oluyorum. "O zaman zamanlarını öyle geçirmemelilerdi. Dedektifler onları zorlamadı ki. Bir hobi edinsinler. Bir şeyler örsünler."

Steve dikkatlice, "Bence bu..." demeye başlar ama ben parmağımı kaldırıyorum: telefon çalıyor.

Yine sesli mesaj. Gary'nin benimle neden konuşmak istemediğini düşünmeye başlamayı reddediyorum. "Selam Gary, ben Antoinette. Malzemeleri aldık, teşekkürler. İçine baktık; adamın istediği zaman gelip alabilir." O kutuyu bizim geçici çalışanlarımızdan hiçbirine vermeye niyetim yok. "Fırsat bulduğunda beni ara, tamam mı? Birkaç sorum daha var ve başkalarını rahatsız etmektense sana sormayı tercih ederim. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum. "Eğer orijinal D'leri rahatsız etmemi istemiyorsa, bu onun dikkatini çekecektir. Ve eğer şüpheli bir durum varsa, araştırmayı bırakmam için bana haber verecektir."

"Bunlar ana konular," diyor Steve, dosyadan çıkardığı sayfa yığını kaldırıarak. "Fotokopilerini istiyorum. Ne olur ne olmaz diye." Masasından rastgele bir avuç kağıt süpürüyor, ifadeleri ortasına sıkıştırıyor ve acele etmeden, burada dikkate değer bir şey yokmuş gibi, rahat bir adımla uzaklaşıyor.

Gary o boktan takım elbiseli çocuğu onu almaya gönderene kadar, masamızın altındaki dosya kutusunu tekmeliyorum. Breslin'in onu görmemesi için bir neden yok – bildiğimiz kadarıyla görülecek bir şey yok – ama onun görmesini istemiyorum. Kendime bunun mantıklı olduğunu söylüyorum, ne olursa olsun: dosyada bir şey yoksa, Breslin'in zamanımızı boşa harcadığımız için bize laf etmesine gerek yok. Sonra Rory'nin mali belgelerini tekrar açıyorum ve Breslin'in cüzdanındaki köpeği, her kimse, için bunlara hayranmış gibi davranıyorum.

İçgüdülerim iyidir – övünmüyorum: her dedektifin içgüdüleriy iyidir, özellikle de cinayet masasına kadar yükselmiş olanların – ve ben bunları nasıl kullanacağımı biliyorum. Dünyadaki tüm sağlam dedektiflik çalışmaları beni bir duvara çarptıracakken, içgüdülerim bana yardımcı oldu. Ama bu sefer hiç işe yaramıyorlar. İşlevsiz oldukları için değil – tüm sensörler çılgınca çalışıyor, her yerde kırmızı ışıklar

her yerde yanıp sönüyor, bip sesleri geliyor – ama sadece taramaya devam ediyorlar, hiçbir şeyi tespit edemiyorlar. Rory bir şeyi saklıyor, ama bunun cinayet olup olmadığını anlayamıyorum; Breslin bizimle dalga geçiyor, ama nedenini anlayamıyorum. Burada bariz olan bir şeyi kaçıyormuşum gibi hissediyorum, ama ne kadar konsantre olursam, tüm sinyaller o kadar gürültüye dönüşüyor. Bir şey onları karıştırıyor.

Benden daha deneyimli başka bir D, bunu kolaylıkla yapabilir. D'lerin kendi içgüdülerini kullanmanın yanı sıra iyi oldukları bir başka şey de başkalarının içgüdülerini bozmak. Şüpheliler aptal oldukları için hata yapmazlar, en azından hepsi değil. Hata yaparlar çünkü biz onları şaşırtmayı biliriz.

Biri benim hata yapmamı istiyor. Ve ben, tüm sistemlerim bozulmuş halde, denizin ortasında yüzlerce kilometre uzaktayım.

Bu beni çok fazla rahatsız etmiyor, en azından tek başına. Tehlikeler sinyallerimi bozan şey değil; bu durumdan kurtulma şansım olması için zihnimi açık tutan tek şey. Steve'i izliyorum, elindeki rastgele evrakların arasından yeni mavi bir dosya çıkmış halde masaların arasına geri dönüyor ve umarım o da aynı şekilde çalışıyordur.

Bölüm 9

Breslin kısa süre sonra içeri girer, olay odasının kapısını açar ve herkese şöyle der: "Tanrım, şüphelinin arkadaşları. Her yer kanlı tarih öğretmenleriyle dolu. Özgür Devlet'in kurulmasından bu yana cinayet oranlarının eğrisini öğrenmek isteyen var mı?"

Bu, ergenlik çağında hoşlandığın birini görmek gibi bir şey: göğüs kafesinden geçip içeri giren bir elektrik akımı gibi. "Selam," diyorum.

Yüzenler Breslin'e aradığı kahkahayı verir, ama o bunu umursamaz; gözleri benim ve Steve'in üzerindedir. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Cooper aradı,"
diyorum. "Ve?"

"Ve iki olasılık. Ya iri bir vücut geliştirmeci ona çok sert bir yumruk attı, o da geriye doğru düşerek kafasını şömineye çarptı. Ya da başka biri - vücut geliştirmeci olması gerekmez - onu itti, o da şömineye düştü ama ciddi bir hasar görmedi, ve o da onun peşinden gidip yere düşmüşken ona yumruk attı."

Bu, Breslin'in hareket etmesini durdurur ve bir saniye yüzü boşalır. Boşluğun arkasında, zihni hızla çalışmaktadır. Ben ve Steve gibi, Rory'nin bu kadar sert davrandığını hayal etmekte zorlanır ve bundan memnun değildir.

Ancak bunu çabucak gizler. "Vücut geliştirmeci," der, alaycı bir şekilde burnunu çekerek. "Cooper'a alınma, ama bu tipik bir laboratuvar çalışanı lafı. Eğer siperlerde biraz zaman geçirmiş olsaydı, Rory gibi bir zayıfın bile yeterince sinirlendiğinde iyi bir yumruk atabileceğini bilirdi."

Ben de öyle düşünmüştüm, ama onun ağzından çıkınca, buna kanmamam gerektiğini hissediyorum. "Belki," diyorum.

Breslin masaların arasından bize doğru ilerlerken, yol boyunca Stanton'ın omzuna bir şaplak atar. "Rory'ye sormamız gerekecek, değil mi? Onu bir dahaki sefere buraya getirdiğimizde bununla eğleneceğiz."

"Ne olduğunu anlamayacak," diyor Steve yardımsever bir şekilde. Mavi klasör masasındaki kağıtların arasında kaybolmuş.

"O da bilmiyordu," diyor Breslin kaçınılmaz olarak, ama içtenlikle söylemiyor. "Teslimatlar aldığını duydum. Grupla paylaşacak güzel bir şey var mı?"

Steve ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakarız. Steve, "Kurbanın telefon kayıtları, değil mi?" der.

"Çok fazla arama yapmadıysa hayır. McCann, çok özel bir şeyin olduğu büyük bir kutun olduğunu söyledi, teslimatçı onu elinden bırakmak istemedi." Parlak ayakkabısının burnuyla masamızın altından çıkan kutunun köşesine hafifçe vurur. "Bu mu?"

Gözleri yarı kapalı ve beni izliyor, biraz fazla rahat davranıyor. Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok, tabii onu kutudan uzaklaştırmak için rugby taktiği kullanmaya hazır değilsem; ve zaten, birdenbire Büyük Kötü Breslin'in etrafında parmak uçlarında dolaşmaktan, öğretmen geçerken sigara içen bir çocuk gibi kendi soruşturmamı arkamda saklamaktan bıktım. "O mu? Aislinn'in babası o çocukken kayboldu," diyorum ve yüzünü izliyorum. "Moran bir bağlantı olabileceğini düşündü. Belki bir çete meselesi ya da ters giden bir buluşma gibi."

Breslin'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Çete meselesi mi? Moran. Conway. Ciddi misin? Çetelerin Aislinn'in babasını kaçırdığını ve yirmi yıl sonra onu almaya geri döndüğünü mü düşünüyorsun? Bu çok hoşuma gitti. Daha fazla anlat."

Gülmemek için zorlukla kendini tutuyor. Steve başını eğip kızarıyor. "Ah, hayır, öyle bir şey değildi... Yani, sadece merak ettim." Yine aptal acemi moduna geri dönmüş, ama kızarıklığı gerçek.

Bir yanım aslında Breslin'e katılıyor, ama aklımda başka şeyler var. Ona kutunun içinde ne olduğunu söylediğimde yüzündeki ifade: sadece bir saniye kadar, rahatlamış bir şekilde ağzının gevşediğini gördüm. Bizi uzaklaştırmaya çalıştığı şey her neyse, Aislinn'in babası o değil.

"Beni merakta bırakma," diyor Breslin. Hâlâ sırtıyor. "Kim yaptı? Uyuşturucu baronları mı? Silah kaçakçıları mı? Mafya mı?"

"Babası yaptı," diyorum. "Meğer İngiltere'ye kaçıp genç biriyle birlikte yaşamaya başlamış. Ve yanlış giden bir buluşma da yok: Aislinn'in elektronik cihazlarında açıklanamayan bir iletişim yok."

Breslin'in yüzünde yine o küçük bir rahatlama patlaması görüyorum, ama emin olamadan, ağzı açık kalmış sahte bir şaşkınlık patlamasının altında kayboluyor. "Hayır!" Geri çekiliyor, bir elini göğsüne koyuyor. "Dalga geçiyorsun. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Aşırıya kaçıyor. Breslin bunun için çok tecrübeli. Bizi çete fikrinden uzaklaştırmak için bizi utandırmak istiyor.

"Biliyorum," diyor Steve, pişmanlık dolu bir şekilde başını sallayıp omuzlarını silkiyor. "Gerçekten, yemin ederim. Sadece hiçbir şeyi kaçırmak istemedim, anlarsın ya?"

"Ağaçları sallamak," diyor Breslin kuru bir şekilde. Gülümsemesi kaybolmuş. "Bu deyim değil miydi? Vergi mükelleflerinin paralarını bu şekilde kullanmamızı isteyeceğine pek inanmıyorum, ama neyse, bu işi yöneten ben değilim. Sen sallamaya devam et. Bir şey düşerse bana haber ver."

"Tamam," diyor Steve. "Umuyordum ki..." Saçlarını karıştırıyor ve üzgün bir ifadeyle bakıyor.

Breslin ceketini çıkarır ve sandalyesinin arkasına atar – bizimkine yakın, iyi bir masa seçmiştir, bu da beni özel hissettirir. "Umut ve çaresizlik arasında ince bir çizgi vardır. Şarkıda da söylendiği gibi, ne zaman vazgeçmen gerektiğini bilmelisin."

"Bırakmak gerek," diyorum. "McCann dosyayı incelemek istiyor, değil mi? Kayıp Kişiler Birimi'ne geri göndermeden önce."

Bu sözümle bana sert bir bakış atıyor. "McCann sana yardım etmeye çalışıyordu, Conway. Buna nezaket denir. Sinirlenmeden bunu kabul etmeyi öğrenmelisin."

Steve sandalyesinde kıpırdanarak kafama huzurlu düşünce dalgaları göndermeye çalışıyor. "Ona bir teşekkür kartı gönderirim," diyorum. "Gaffney dün akşam nasıl gitti?"

"İyi. Ormandaki en zeki peri değil, ama sonunda başaracaktır."

"O zaman neden bugün onu terk ettin?" diyorum.

Breslin, ceketini fırçalayarak ve birkaç kez sallayarak kırıxmamasını sağlıyor – ve Armani etiketini fark etmemizi sağlıyor – ama bu, başını kaldırıp bana bakmasına neden oluyor. "Ne dedin?"

"Seni takip etmesi gerekiyordu. KA röportajları için ona ihtiyacı olmadığını söylediğini söylüyor."

"Söylemedim. Aynı anda hem yazabilir hem de dinleyebilirim. Çoklu görev, Conway: artık sadece kadınlar için değil."

"Bunu duymak güzel. Ama Gaffney'nin sana ihtiyacı vardı. Bu yüzden ona seninle kalmasını söyledim: Kimse ona işin inceliklerini öğretmediği için bir aceminin işi batırmasını istemiyorum. Neden onu geride bıraktın?"

Bu sabahki gibi aynı sert ve sahte dostane tavırları bekliyorum. Ona bu kadar baskı yapmamın yarısı da bu yüzden: Steve'in buna bir bakmasını istiyorum. Bunun yerine, Breslin komplo kurar gibi eğilir ve ağzının bir köşesi gülümser. "Conway. Hadi ama. Adama biraz müsaade et. Ara sıra bir erkeğin tek başına gitmesi gereken randevuları olur. Anlıyor musun?" Ve bana gerçekten göz kırpmıyor.

Yani yol üzerinde durup, sakıncalı bir yere çükünü sokmuş. Bu, sadece Gaffney'i ekmesi değil, bu sabah cep telefonunu aramaması gereken kişinin aramasını da açıklıyor.

Buna inanmıyorum. Aldatma stratejilerinin kahve molası sohbeti olarak kabul edildiği bir ekte, Breslin ve McCann'a "Keşifler" denir. Söylentilere göre ikisi de hiç güzel bir üniformalıya göz kırpmamış, ya da herkesin konuşmaya çalıştığı Büro'nun güzel kızıyla konuşmaya çalışmamıştır. Breslin muhtemelen benim ve Steve'in bunu bilmek için çok uzak olduğumuzu düşünüyor. Bizim her zaman Cinayet Masası'nın reddedilenleri olmadığımızı ve Cinayet Masası'na girmek isteyen çocukların, bir gün olabilecekleri uzun boylu, parlak yaratıklar hakkındaki her dedikoduyu nasıl yuttuklarını unutmuş.

"Daha fazla bir şey söyleme," diyor Steve hızlıca, ellerini kaldırarak. Utanmış ve etkilenmiş arasında bir gülümseme var yüzünde, ama eminim ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor. "Bir beyefendi asla söylemez."

"Hayır, söylemez, Moran. Çok teşekkürler."

"Haklısın," derim, Steve'in gülümsemesine karşılık vererek. "Gaffney'nin burada kağıtlarla oynayarak çok fazla zarar verebileceğini sanmıyorum. Rory'nin KA'larıyla nasıl gidiyorsun?"

"Hepsi harika sohbetlerdi." Breslin sandalyesine oturur, bilgisayarını açar ve bilgisayar açılırken esner. "Onlar kuru boktan tipler, gramerinizi düzelten ve üç içki içmeyi çılgın bir gece olarak gören tipler, ama bence bizden çok korkuyorlar, büyük yalanlar söyleyemezler. Hepsi Rory hakkında aynı şeyleri söylüyor: adam çok tatlı, bir sineği bile incitmez - arkadaşlarından biri bana, çok üzücü olduğu için boks izlemediğini söyledi. Ne korkak adam."

Doğru gibi geliyor: Rory gerçekliğin yüzüne çarpmasını sevmez. "Korkaklar bile kafayı kaybeder," diyorum.

Breslin parmağını şıklatıp bana işaret eder. "Aynen öyle, Conway. Öyle yaparlar. Ben de tam bunu söyleyecektim. Ve tüm KA'lar, arkadaşları Rory'nin Aislinn'e sırılsıklam aşık olduğu konusunda hemfikir: ilk tanıştıklarından beri onun hakkında konuşup duruyordu. Bunu iyi bir şey gibi söylüyorlar: ah, bak, o kadar aşıktı ki sevgilisine asla kötü bir şey yapmazdı! Aşık olmakla takıntılı olmak arasında ince bir çizgi olduğunu fark etmediler galiba." Cebinden not defterini çıkarırken başını kaldırıp bana bakar. "İkinizden birinin, olay yerindeki takıntılı erkek arkadaşın aslında şüpheli olabileceğini kabul etmesi güzel. Dedektif Conway, ağaç sallamaktan birazcık yoruldunuz mu acaba?"

"Hayır," diyorum. "İyi bir egzersiz. Ama dediğin gibi, büyük bir şey ortaya çıkmadıkça, elimizde sadece Rory var. Biraz daha sağlam kanıt bulursak, işimiz biter. Stoneybatter'da telefonu açan adama sesleri dinlettin mi?"

"Evet, o konuda. Kulağına bir şey söyleyeceğim, Conway..." Breslin, yüzen cesetlere bakıp sesini alçaltır. "Kaynakları uygun şekilde tahsis etmeyi öğrenmen gerekiyor. Bunun sıkıcı bir yönetici zırvası gibi geldiğini biliyorum, ama artık soruşturmaları sen yürütüyorsun; hoşuna gitse de gitmese de, sen bir yöneticisin. Ve Play tuşuna yarım düzine kez basmak için yirmi yıllık tecrübesi olan bir cinayet masası dedektifi olmak gerekmez."

Birinin egosu Stoneybatter karakolunun kapısından sızmadı. Steve tekrar harekete geçer. "Anladım," derim utangaç bir şekilde. "Gaffney'i gönderecek miyiz? Senin gözünden düşmediğini bilmesi için mi?"

"Şimdi bir lider gibi düşünüyorsun. Hadi öyle yapalım. Ona söyle, böylece burada patronun kim olduğunu anlasın. Ne dersin?" Breslin bana bilge bir öğretmen gülümsemesini gösterir, bu gülümseme nazik ve kırışıklıktır ve ben bir torba saçtan daha aptal olsaydım, içimi ısıtırdı.

"Teşekkürler," diyorum, minnettar bir şekilde. "Bu harika olur." Sandalyeyi döndürüyorum - ikimizden biri gülmeye başlarsa diye Steve'e bakmadan - ve "Gaffney. Buraya gel. Senin için bir iş var," diyorum.

Gaffney, bize ulaşmak için o kadar acele ediyor ki, neredeyse sandalyesinden düşüyor. "Al bakalım," diyor Breslin, ona bir ses kayıt cihazı atarak. "Bunlar ses örnekleri: Rory Fallon, kardeşleri ve tüm erkek arkadaşları." Bana kaşlarını kaldırıyor ve çenesini Gaffney'e doğru eğerek, bana işaret verdiğini açıkça belli ediyor.

"Bunu Stoneybatter karakoluna götür ve seslerden herhangi birinin adamına tanıdık gelip gelmediğine bak. Şüpheleri varsa, sesli teşhis düzenle. Yapabilir misin?"

Gaffney kayıt cihazını sanki çok değerliymiş gibi göğsüne sıkıca bastırıyor. "Yapabilirim, evet. Sorun değil. Yapacağım. Yapacağım." Burada kimin patron olduğunu anlamaya çalışırken, başını benimle Breslin arasında ileri geri sallamaya o kadar meşgul ki, cümleleri zar zor kuruyor.

"Teşekkürler," diyor Breslin, gülümsemeyi takınıyor. "Bana bir iyilik yap: Dönüşte bana bir sandviç al. Jambon, peynir ve salata, soğan yok. Öğle yemeği yiyemedim ve açlıktan ölüyorum." Gaffney'e vermek için parayı çıkarırken bana ve Steve'e bir kez daha göz kırptır. "Üzgünüm, bozuk param yok."

Elli dolarlık bir banknot. Nerede çıkardığını görebilecek kadar yakındayım: gömlek cebinde, buruşuk beyaz bir zarfın içinde, sağlam bir deste.

Sesli mesajımla Gary'yi harekete geçirmekte haklıydım: beş dakika sonra telefonum onun adıyla parladı. Breslin bir buçuk metre uzakta otururken bu aramayı cevaplamamın imkanı yoktu, dışarı çıkıp cevaplamamın da imkanı yoktu. Kendi kendime "Lanet olsun anne, *işteyim*" diye mırıldanıyorum, "Aramayı Reddet" seçeneğine basıp telefonu cebime sertçe geri koyuyorum. Utanarak Breslin'in duyup duymadığını görmek için ona bakıyorum; gözleri yazdığı ifadeye odaklanmış durumda, ama yüzünde hafif bir gülümseme var.

On beş dakika bekledim – daha uzun süre beklemek isterdim, ama saat beş ve yarım saat sonra dava toplantımız var – sonra olay odasından çıkıp ceketimi ve çantamı bıraktım. Biraz şansla Breslin annemi geri aradığımı varsayacaktır. Steve'e bakmıyorum. Umarım bakmam gerekmez.

Dışarısı karanlık; beyazımsı projektör ışıkları, yoğun soğuk ve yakasını kaldırmış, eve koşan tuhaf memurlar, devasa avluya mide bulandırıcı, uğursuz bir hava veriyor, yanlışıyla içine düştüğüm ve çıkışını bulamadığım, yaklaşan bir gelecek manzarası gibi. Bir gölge buluyorum, ceketimi sıkıca sarıyorum ve telefonumdaki saati izliyorum.

Dört dakika sonra kapı açılır ve Steve dışarı çıkar, kucağındaki devasa kağıt yığınının kontrol altında tutmaya çalışır ve kapıyı çarpmadan kapatır. "Nihayet," derim, kaçan bir sayfayı yakalayarak.

"Hadi buradan gidelim. Bu boktan şeyleri fotokopi çekmem gerekiyor. Breslin beni aramaya gelirse..."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Hadi, çabuk..." Binanın köşesinden kaçarız, okuldan kaçan çocuklar gibi cesur davranışlarımıza gülerek. Sanırım bu, C Olay Odası'nın tamamen bana ait olduğu halde burada donarak oturmam gerçeğini fazla düşünmekten daha iyidir.

Pencerelerimizden bahçeleri görebiliyoruz ve avluda Stoneybatter'dan dönen Gaffney ile karşılaşabiliriz. Sadece turistlerin gittiği ana kale binalarının dışındaki meydana doğru ilerliyoruz – bu havada turist falan yok tabii – ve rüzgardan korunaklı bir köşe buluyoruz. Binalar etrafımızda yüz metre yüksekliğinde gibi görünüyor; projektörler

renkleri ve dokuları ortadan kaldırıyor, sanki binalar dövülmüş metalden, parlak plastikten ya da ince havadan yapılmış gibi görünüyorlar.

Steve gazetesini yere atıyor ve uçmaması için üzerine ayağını koyuyor. Gömlek kollu giyinmiş; donacak. Telefonu aramızda tutuyorum, numarayı çevirip hoparlörü açıyorum.

"Selam," diyor Gary. "Malzemeyi aldın, değil mi?"

Gary benden on yaş büyük ve işine çok uygun birisi. Kayıp Kişiler Birimi'nin işinin büyük bir kısmı, polisten uzak duran insanları konuşmaya ikna etmekten ibaret – sokak fahişelerinin haberlerdeki genç kıza benzeyen yeni kızdan bahsetmelerini sağlamak, evsiz bağımlıların uğrayıp dün gece kendi bölgelerinde uyumaya çalışan ve o posterdeki adama çok benzeyen adamdan bahsetmelerini sağlamak ve ödül alıp almayacaklarını sormak gibi. Herkes Gary ile konuşur ve o da herkesle konuşur, bu yüzden Aislinn'i ona yönlendirdim. İşin bir diğer önemli kısmı da arkadaşları ve aileleri ikna etmektir ve Gary bir odaya girerek ortamı sakinleştirebilir; bir keresinde, histerik aptal en iyi arkadaşını sakinleştirerek internetten tanıştığı erkek arkadaşının adını hatırlamasını sağlayarak, on dakika içinde kaçak bir genç kıızı bulduğunu görmüştüm. O iri bir adam, ihtiyacınız olursa bir kulübe inşa edebilecek gibi görünüyor ve gözlerinizi kapatıp sesine uykuya dalmak isteyeceğiniz türden bir sesi var: sessiz, derin, biraz da kırsal. O sesi duymak bile beni biraz sakinleştiriyor.

"Merhaba," diyorum. Gary Kayıp Kişiler ekibinin odasında: Sohbetin sesini duyabiliyorum, biri konuşuyor, biri gülüyor, bir cep telefonu çalıyor. "Evet, anladım. Sen bir hazinesin. Sadece birkaç kısa soru soracağım, tamam mı? Ve bana bir iyilik yap: özel bir yere geçebilir misin?"

"Sorun değil. Bir saniye bekle..." Sandalyesinin gıcırtısı, diğer çocuklardan birinin sırtarak yaptığı bir yorum, Gary'den "Evet, evet, evet" sesi geliyor. "Ukala küçük serseri prostatımın sorun çıkarıp çıkarmadığını bilmek istiyor," diyor bana. "Bugünün gençleri; hiç saygı yok."

"Ah, Gar. Sorun değil. Ben sana saygı duyuyorum."

"En azından sen prostatımla dalga geçmiyorsun. Bir erkeğin prostatıyla asla dalga geçme.

Bu çok pis.

"Kemerin altında, değil mi?"

"Aman Tanrım. Orada mizah diye buna mı deniyor?" Bir kapı kapanır ve sesler kaybolur: koridora çıkmıştır. "Tamam. Ne bilmek istiyordun?"

Steve başını kaldırmış, meydanın girişlerini gözetliyor, ama dinliyor. "İlk olarak," diyorum. "Sizler Desmond

Murray davasına tüm gücünüzle saldırdınız. Her şey onun kendi isteğiyle kaçtığını gösteriyordu, kendi isteğiyle kaçtığı da ortaya çıktı, ama siz bunu cinayet gibi ele aldınız. Neden?"

Gary burnunu çeker. "Cevabı kolay. Temel olarak karısı yüzünden. Fotoğrafları gördün mü?"

"Evet. Güzel bir kadındı."

"Fotoğraf ona haksızlık ediyor. O bir baş döndürücüydü. Sapıkça iç çamaşırları giyip, akılsızca sevişmek isteyeceğin türden değil; ona bakmak isteyeceğin türden. Ona kapıları açmak isteyeceğin türden. Şemsiyesini tutmak isteyeceğin türden." Gary'nin sesi giderek zayıflıyor, su akıyor, bardaklar tıkrıyor; mutfakta bir bardağı yıkıyor, telefonu çenesinin altına sıkıştırmış. "Ve o da bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Bize süper kahramanlarmışız gibi bakıyor, kocasını bulacağımızı bildiğini ve bize sahip olduğu için çok şanslı hissettiğini söylüyor, tüm dünyası bizim kadar güvenebileceği insanların elinde olmasaydı *ne* yapardı bilmediğini söylüyor – bunun gibi bir sürü şey. Doğru anlarda ağlıyor ve bunu yaparken iyi görüldüğünden emin oluyordu - kocası kaybolmuştu, ama yine de saçını ve makyajını yapıp güzel bir elbise giymeye özen gösteriyordu? Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Aislinn annesine çekmiş gibi görünüyor. "Sence hepsi rol müydü? Kocasını umursamıyordu, sadece ilgi görmek mi istiyordu?"

Gary dilini şaklattı. "Hayır, öyle değil. Tam tersi. Bence kocasını geri kazanmak için gerçekten çaresizdi – sosyal bir tip değildi, arkadaşları yoktu, işi yoktu, kocası ve çocuğu dışında hiçbir şeyi yoktu; kocası olmadan hayatı mahvolmuştu. Ve erkeklerin onun için çaba göstermesini sağlamanın en iyi yolunun güzel olmak ve onların ona bakmak istemelerini sağlamak olduğunu biliyordu."

"Sevimli," diyorum. Kahve makinesinin uğultusunu duyabiliyorum – berbat kahve hakkında durmadan şikayet etmek yerine, Murder'da yaptığımız gibi, Missing Persons'da herkes birkaç sterlin atıp iyi bir makine satın aldı. "Ve işe yaradı."

"Evet. O tip kadınlar bana pek hitap etmez, ama birkaç arkadaşım, ellerinden gelse, kocasını bulmak için orduyu bile seferber ederdi. Birkaç cep telefonunu takip etmek, birkaç tanıkla daha görüşmek... bu hiçbir şeydi."

Bu kadına ilgi duymayan biri için, onun hakkında çok şey hatırlıyor. Ben çenemi kapalı tutuyorum – Gary benim iyi yanımlı ortaya çıkarıyor. "Yani kimse Murray'in çetelerle ilgisi olabileceğinden şüphelenmediği için mi?"

Gary gülüyor. "Tanrım, hayır. Öyle bir şey yoktu. Murray tertemiz biriydi. En azından kanunlara gelince."

Steve'e bir bakış atıyorum. O yüzünü buruşturuyor: hala ikna olmamış. Ellerini sıcak tutmak için koltuk altlarına sokmuş.

Gözlerimi devirip telefona, "Duyacağından emin misin?" diyorum. "Çok teşekkürler, Antoinette."

"Hadi ama Gar, burada cadalozluk yapmadığımı biliyorsun. Ama sen yirmi altı, yirmi yedi yaşında mıydın? Üniformayı üç hafta falan çıkarmıştın? Baş dedektifler kafalarından geçen her şeyi sana anlatmıyorlardı."

Gary kahvesini karıştırırken hafif bir tıkırtı duyuldu. "Sen buradayken de böyle miydi? Sırf çaylakları hizaya getirmek için senden bir şeyler sakladığımı mı düşünüyorsun?" dedi.

"Hayır. Bana söyledin."

Kayıp Kişiler, Cinayet gibi değildir. Kayıp Kişilerde, kötü adamı yakalamak için çalışmazsınız; mutlu sonla bitmesini sağlamak için çalışırsınız. Yakalanacak kötü adam varmış gibi görünse bile, çoğu zaman bu artık sizin sorunuz değildir – örneğin, şüpheli görünen bir ceset bulunursa, bunu doğrudan Cinayet bölümüne devredersiniz. Kariyeriniz boyunca hiç kelepçe kullanmadan çalışabilirsiniz. Bu, cinayet veya cinsel suçlar gibi, zihninizin ölümcül atışlara odaklandığı ve mutlu sonların menüde olmadığı birimlerden tamamen farklı bir tür insanı çeker ve tamamen farklı bir atmosfer yaratır. Kayıp Kişiler benim tarzım bir yer değildi, ama bir an için oraya geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Güzel kahvenin kokusunu alabiliyorum, mutlu sonun ardından Gar'ın "Bring Him Home" şarkısını abartılı bir şekilde söylediğini duyabiliyorum, herkes ona susmasını ve *X Factor'a* gitmesini söylüyor; o lastik hamsteri saklayacak yeni yerler buluyorum. Zorluklarla karşılaşınca hemen annesinin yanına koşmak isteyen küçük bir çocuk gibi. Kendimden iğreniyorum.

"Evet, yapardım," diyor Gary. "O zamanlar da aynıydı: baş dedektifler çete olduğunu düşünselerdi, bana söylerlerdi. Bu çete fikri nereden çıktı?"

Yüzümde o korkaklık patlaması görünmesin diye başımı Steve'den uzak tutuyorum. "Murray'in kızı, sana onu sorduğunda sana gönderdiğim kız var ya? Öldürülmüş olarak bulundu."

"Huh," diyor Gary, şaşırmış ama şok olmamış. "Tanrı ruhunu şad etsin. O zamanlar tatlı bir çocuk gibi görünüyordu; bana geldiğinde tatlı bir kızdı. Sence bir çeteye mi karışmıştı?"

"Sanmıyorum. Erkek arkadaşı sinir krizi geçirmiş gibi görünüyor, ama her ihtimale karşı açıklığa kavuşturmak istediğimiz bazı noktalar var. Kızın gittiğini merak ediyorduk."

Babasını ararken birinin ayağına basmış.

"Bunu yapması için bir neden yok. Onu şüpheli bir yere yönlendirecek hiçbir şey yok."

Gary'nin bana burada şüpheli bir şey olduğunu, herhangi bir şey olduğunu söylemesini gerçekten istedim. Soğukla birlikte, bunu ne kadar çok istediğimi hissedebiliyorum. Başından beri onun söylemeyeceğini biliyor muydum, bilemiyorum.

Steve fısıldadı, "Polisler. Neden sessiz kaldılar?"

"İkinci soru," diyorum. "O zamanlar onlara babamın nereye gittiğini söylememenizin bir nedeni var mı?"

Gary, ağzında kahve varken sinirli bir ses çıkarır. "Antoinette. Arka koltukta şoförlük yapma konusunda şaka yapmıyordum. Bu senin davan değildi; onların nasıl çalıştığı senin sorunun değil. Sen, olayı nasıl farklı şekilde hallederdin diye konuşmaya başlarsan, tek yapacağın insanları kızdırmak olur. Bunu göze alabilir misin?"

Yani, haber yayılıyor. Kayıp Kişiler Birimi, benim zehir olduğumu öğrendi. Oraya geri dönmek istesem bile, şef muhtemelen beni almaz. İyi olduğumu biliyor, ama kimse başına bela açan bir dedektifi istemez. Belanın kendi başına mı, başkalarının başına mı olduğu önemli değil.

"O zaman beni ağzımı açmaya zorlama. Gizlilik saçmalığını bırak ve bana neler olduğunu anlat, o zaman diğer dedektiflerle konuşmam gerekmez." diyorum.

"Gizli saklı bir şey yok. Murray'i bulduklarında, ben artık bu davada çalışmıyordum, sadece ilk aşamada görev almıştım, bu yüzden tüm detayları bilmiyorum. Tek duyduğum, onu İngiltere'de, metresiyle aşk yuvasında saklanırken buldukları. Adamlarımızdan biri onu aradı: domuz gibi mutluydu, eve dönmeye niyeti yoktu ve kimsenin karısına ve çocuğuna bir şey söylemesini istemiyordu. Onlar da söylemediler."

Gary sessizliği onaylamama olarak algılar – ama öyle değildir: Ben de o karmaşaya bulaşmazdım. İçimdeki bir parça hala bunun hikayenin tamamı olmadığını umuyor. O diyor ki, "Biz burada aile terapisti değiliz. Bunu biliyorsun. Bir adamın aşk üçgenini çözmek bizim işimiz değil; bizim işimiz o adamı bulmak ve onlar da buldular. Davayı kapattılar ve yoluna devam ettiler."

Steve, ona bakan düz, karanlık pencerelere bakarak acı bir ifadeyle yüzünü buruşturur: bu hala onu rahatsız ediyor. "Desmond'un hayatta olduğunu karısına bile söylemeden mi? Onun tüm D'leri parmağında oynattığını,

ama gerçekten bir şeyler bulduklarında, onu yanlarına yaklaştırmadılar mı?"

"Sadece duyduğumu söylüyorum. Ve sana kimseye bu konuda laf yapmamı söylüyorum. Her halükarda, bunun senin davanla ne ilgisi var?"

"Muhtemelen hiçbir ilgisi yok. Dediğim gibi: sadece eksik parçaları birleştiriyorum. Ağaçları sallıyorum." Steve'e kaşlarını kaldırıyorum, o da bana gözlerini kısıyor: *Çok komik*. "Son bir şey daha. Birkaç yıl geçtiğini biliyorum, ama Aislinn sana geldiğinde ona ne söylediğini bana söyleyebilir misin?"

Gary kahvesini yudumlarken geçmişi düşünür. "O, bizim ona ve annesine anlattıklarımızdan daha fazlasını bildiğimizi gayet iyi biliyordu. Annesi ölmüş ve babasını bulmak için çaresizce uğraşıyordu. Ona göre, babasının ortadan kaybolması tüm hayatını mahvetmişti. Onu bulmak, gözlerinin içine bakmak ve neden böyle bir şey yaptığını ona anlatmasını sağlamak istiyordu. Ondan sonra ne olacağını bilmiyordu – babası onu gördüğünde, ne kadar yakın olduklarını hatırlayacağını, belki birbirlerine geri dönebileceklerini söyledi... Ama onun dediğine göre, işler öyle gitmese bile, hikayeyi öğrendikten sonra hayatına devam edebilecekti. Kendi hayatını yaşayabilecekti."

Tanrım, Des Murray'ın tarafındayım. Muhtemelen ayrıldı çünkü alternatif, tüm duygusal ailesini bir pokerle öldürmekti. "Ona ne söyledin?"

"Ona soruşturmayla ilgili hiçbir bilgiyi açıklayamayacağımı söyledim. Ama... tabii, onu gördün. Paramparçaydı. Ağlamamaya çalışıyordu, ama ağlamaya çok yakındı. Bana yalvarıyordu; bir an için, görüşme odasının zeminine diz çöküp ağlayacağından korktum. Sonunda bir telefon ettim, bir arkadaşımın Desmond Murray'i Birleşik Krallık sisteminde araştırmasını istedim, sadece hayatta mı öldü mü diye bakmak için. Eğer mezarda yatıyorsa, onun peşinden dünyayı dolaşmasının bir anlamı yoktu."

Aislinn annesinin kızıydı, tamam; çaresiz görünebilirdi, ama insanları istediğini yapmaya zorlamayı biliyordu. Sonunda ben bile Gary'nin adını ve vardiya programını verdim. Onu gittikçe daha az seviyorum.

Gary şöyle diyor: "Eğer hala hayattaysa, ona İngiltere'de özel dedektif tutmasının daha iyi olacağını ima edebilirim diye düşündüm. Tabii, ne zararı var ki?"

Kayıp Kişiler: hepsi mutlu son bağımlıları. "Ve?"

"Ve o ölmüştü. Birkaç yıl önce. Şüpheli bir şey yoktu, sadece öldü – sanırım kalp krizi geçirdi."

Ve böylece babam resmin dışına çıktı. Neredeyse rahatlamaktan yüksek sesle gülecektim. Bunun yerine Steve'e dirsek attım ve "*Gördün mü?*" diye işaret ettim. O omuz silkti: "*Denemeye değerdı.*" Gözlerimi devirdim.

Gary diyor ki, "Bir eş bıraktı – yani, sayılır: Aislinn'in annesinden boşanmadığı için kaçtığı kadınla evlenmedi, ama hala birlikteydiler – ve üç çocuk."

"Aislinn'e ne kadarını anlattın?"

Havayı dışarı üfler. "Evet, bu kolay bir şey değildi. Annesi ve üvey kardeşleri için, babalarının geçmiş hayatının kapılarına dayanmasının biraz şok edici olacağını düşündüm - ve Aislinn'in konuşabileceği babası olmadığına göre, tüm hikayeyi bilmek ona istediğini verecek bir şey değildi. Ama zavallı kızı sokağa geri atamazdım – "Git ve babanı aramaya devam et, bol şans!" Babasının öldüğünü bilmeye hakkı vardı.

Steve elini havaya kaldırarak: *Aynen öyle.* Mastürbasyon yapıyormuş gibi mimik yapıyorum. "Yani ona söyledin."

"Evet. Sadece bu kadar: sistemde babasının öldüğü görünüyordu. Ve başka bilgim yoktu."

"Nasıl karşıladı?"

"Pek iyi değil." Gary'nin sesindeki acı çekişi duyabiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, deliye döndü – ki bu da gayet normaldi, sanırım. Hiperventilasyon yapıyordu, bir an için ambulans çağırman gerekeceğini düşündüm, ama nefesini tutmasını söyledim ve kendini topladı."

"Bunun için daha uygun biri olamazdı," diyorum.

"Evet, öyle sayılır. Hâlâ çılgındı – titriyordu, inliyordu, falan. Neden kimse ona söylemediğini bilmek istiyordu – çocuklar annesine yalan mı söylemişlerdi yoksa gerçekten o kadar beceriksiz miydiler, benim on dakikada bulduğum bir şeyi nasıl gözden kaçırmışlardı... Ona çocukların iyi dedektifler olduğunu söyledim, ama bazen ne kadar iyi olursan ol, soruşturma bir duvara çarpar ve diğer kaynaklardan gelen bilgilerin sisteme girilmesi biraz zaman alabilir..."

Bu içgüdüseldir, gözüne kum kaçtığında gözünü kırpmak kadar otomatiktir: bir sivil başka bir polisi işini batırmakla suçlarsa, sen bunu inkar edersin. Haklı olup olmadığı önemli değildir. Ağzını açarsın ve güzel, güven verici bir hikaye çıkar, tereyağı gibi pürüzsüz. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti - Aislinn'e yalvararak özür dilemek ona bir fayda sağlamazdı, herkesin zamanını boşa harcamaktan başka bir işe yaramazdı - ama bugün her şey

şüpheli, yanlış bir dokunuşla yüzüme patlayacakmış gibi; hiçbir şey benim tarafımda değilmiş gibi geliyor.

"Sana inandı mı?" diyorum.

Gary kesin bir cevap vermedi. "Emin değilim. Ben sadece konuşmaya devam ettim, onu sakinleştirmeye çalıştım. En azından artık bir sonuca vardığını ve hayatına devam edebileceğini, kendine harika bir hayat kurmaya hakkı olduğunu söyledim; babasının çok sevimli bir adam olduğunu ve onu çok sevdiğini, ne olursa olsun onu terk etmekle kalbinin kırıldığını düşündüğümü söyledim... Bu tür şeyler. İkna olmuş gibi görünmüyordu – dürüst olmak gerekirse, çoğunu duyduğundan emin değilim – ama sonunda onu sakinleştirdim." O ses, işini yapıyordu; ona görev çizelgesini okusaydı da aynı etkiyi yaratırdı. "Araba kullanabilecek duruma geldiğinde onu eve gönderdim. Hepsi bu. Gördün mü? Orada onu çeteleri düşündürecek hiçbir şey yoktu."

"Öyle görünmüyor," diyorum Steve'e, o da yine omuz silkiyor. Gözleri ana kapıya doğru koşan bir adama takılmış, bu ışıkta tanıyamayacak kadar uzakta, ama adam rüzgârla atkısını tutmaya çalışıyor ve bizim tarafımıza bakmıyor bile. "Teşekkürler Gar. Minnettarım."

"Öyleyse diğer D'leri rahat bırakabilir misin? Kendi iyiliğin için yapmayacaksan, bana borçlu olduğun için yap. Onların sana dava dosyalarını verdikleri için bana sataşmalarını istemiyorum."

Yani Gary, benim ona bulaşmamı istemiyor. Bir yanım bunu tamamen anlıyor: kimse bu belaya bulaşmak istemez. Diğer yanım ise oraya gidip o pisliği yere serip ona erkek olmasını söylemek istiyor.

"Haklısın," diyorum. "O genç adamı dosyalarını almaya gönderebilir misin?"

"Sorun değil. Hemen oraya gelir."

"Güzel. Tekrar teşekkürler. Haftaya bira içmeye gelirim, tamam mı?"

"Haftaya biraz yoğunum. İşler yoluna girince seni ararım, Tamam mı? Davada bol şans. Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Gary, gerçek kahvesini alıp ekip odasına geri döndü, prostatıyla ilgili alaylara maruz kalmak, müzikaller söylemek ve mutlu sonların peşinden koşmak için.

Beni aramayacak ve bu, hazır olduğumdan daha derin ve keskin bir şekilde içime işliyor. Telefonumu cebime geri koymak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerektiğini taklit ediyorum. Steve, alibi kağıtlarının yığınıyla uğraşmak için eğiliyor. Gerçekten nazik davranıyor mu, yoksa onu öldürmem mi gerekecek, anlayamıyorum.

"Öyleyse," diyorum hızlıca, "çete teorisi ortadan kalktı, en azından Des Murray açısından. Eğer D'ler dosyaya koymak istemedikleri şüpheleri olsaydı, Gary bunu bilirdi. Des Murray kendi işine baktı. Hikayenin sonu."

"Elbette," diyor Steve, dikleşerek. "Ama Aislinn bunu bilmiyordu."

"Ne olmuş yani? Gary haklı: onun çeteleri düşünmesi için hiçbir neden yoktu."

Hiçbir neden. Sıfır."

"Aklı başında düşünseydi, hayır. Ama o düşünmüyordu... Hayır, Antoinette, *dinle*." Yaklaşarak hızlıca konuşuyor. "Aislinn hayalperestti. Lucy'nin çocuklukları hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? İşler kötü gittiğinde, Ash onları neşelendirmek için çılgın hikayeler uydururdu. Öyle yapmak zorundaydı, değil mi? Gerçek hayatta, tek yaptığı şey başkalarının kararları tarafından itilip kakılmaktı. Gücü olan tek yer, kararları kendisinin verdiği *tek* yer, hayal gücüydü."

Soğuktan tamamen unutmuş. "Böylece bütün bu hayali kurdu: bir arayışa çıkıp babasını bulacak, kendini onun kollarına atacak ve hayatı yeniden düzelecekti. Bu hayal onu ayakta tutan şeydi. Sonra senin arkadaşın Gary her şeyi mahvetti."

"Sanki zavallı, çaresiz bir çocuğun en sevdiği bebeğini yakmış gibi konuşuyorsun. Aislinn yetişkin bir kadındı ve o zamana kadar annesi ölmüştü. Hayatında istediği her şeyi yapabiliyordu. Artık babası fantezisine ihtiyacı yoktu; bu fantezi onu sadece engelliyordu. Gary ona bir iyilik yaptı."

Steve başını sallıyor. "Aislinn gerçek hayatta istediğini nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiç tecrübesi yoktu. Lucy'yi duydun: o da bunu son bir iki yıldır yapmaya başlamıştı ve o zaman bile bu bir fanteziydi, kendini dergi mankenleri gibi süsleyip şık kulüplere gidiyordu... Gary onun yeniden bir araya gelme fantezisini yok ettiğinde, acilen yeni bir fanteziye ihtiyacı vardı. Ve bir çete hikayesi mükemmel olurdu."

Yüzü bu fikirle aydınlanıyor; her şeyi görebiliyor. Bu adamı sevmemek elde değil. Benim için çıkmaz sokak olan bir durumu, o muhteşem hikayesine parlak bir yeni dönüş olarak görüyor. Keşke tatilimi Steve'in kafasının içinde geçirebilseydim.

"Belki de babasının bir çete cinayetine tanık olduğunu ve çete onu bulmadan önce şehirden hızla kaçması gerektiğini düşündü, öyle bir şey. Bolca drama, bolca heyecan, babasının neden gittiği ve onu bulmak için neden geri dönmediği konusunda harika bir neden..."

"Bu, neden yolun bir yerinde ona Facebook'tan mesaj atmadığını açıklamıyor," diyorum. "Merhaba tatlım, baban hayatta, seni seviyorum, hoşça kal."

"Çete onun Facebook hesabını izliyor ve peşine düşerse diye korkuyordu. Evet, bunun saçmalık olduğunu biliyorum" - ben burun kıvrınca - "ama Aislinn bilmiyor olabilir. Bunu kendine milyonlarca şekilde açıklayabilirdi. Ve fantezinin bir sonraki bölümünü biliyor musun? Bir sonraki bölümde Aislinn, babasının sırrını öğrenmek için çete dünyasının kalbine giren cesur kız olarak başrolde olacak. Kesinlikle."

"Nasıl öğrenecek? Bir bara girip, Desmond Murray hakkında bir şey bilen var mı diye sorarak mı?"

Steve hızla başını sallıyor. Başka bir memur ağır adımlarla geçiyor, ama Steve farkına bile varmıyor; parlak hikayesine çok kapılmış durumda. "Muhtemelen çok da uzak değil. Haberleri okuyan herkes birkaç çete barının adını öğrenebilir. Aislinn birine içki içmeye gider..."

"Sence o kadar cesur mu? *Ben* bunu yapmaya cesaret edemezdim, ve ben kendimi ondan çok daha iyi idare edebilirim." Bu fikir beni rahatsız ediyor: biz, iki yetişkin profesyonel dedektif, şehirde bir aptalın Nancy Drew fantezisini kovalıyoruz. Benim işim, gerçekten olan hikayelerle uğraşmak, onları yakasından tutup, tırmalayıp ısırarak doğru sonuca ulaştırmak. Sadece birinin güzel kafasının içinde olan, yakalayamadığım beyaz tüy parçaları gibi hikayeler: bunlar benim sorunum olmamalı.

"Mesele cesur olmak değil. Mesele, onun fantezinin ne kadar derinliklerine dalmış olduğu. Eğer kontrolün onda olduğu yer orasıysa, o zaman işlerin ters gidebileceğine inanmayacaktır. Küçük bir çocuk gibi – Lucy öyle demişti, hatırladın mı? Aislinn'in kafasında, o kahramandır. Kahraman başını belaya sokabilir, ama her zaman kendini kurtarır."

"Peki sonra ne olacak? Doğru adamın ona yaklaşmasını umarak barda oturup bekleyecek mi?"

"Onun görünüşüne bakılırsa, biri ona yaklaşacaktır. Hiç şüphe yok. Flört eder, başka bir gece geri gelir, arkadaşlarını tanır; umut vaat eden bir erkek bulduğunda, onu hedef alır. Aslında..." Steve elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun? Belki de bu yüzden öyle görünüyordu. Kilo verip yeni kıyafetler aldığını, sadece yeni bir başlangıç yapmak istediği için yaptığını düşünüyorduk, ama ya bu daha büyük bir planın parçasıysa?"

"Huh," diyorum, bunu düşünerek. Aslında bu, Aislinn'e karşı ilk kez saygı duymamı sağlıyor. Kendini Barbie'ye dönüştüren, çünkü kendini değerli hissetmesinin tek yolu bu olan biri, tekmelenecek biridir, ama bunu intikam görevi için yapan biri, kararlılığı için birkaç puan hak eder.

"Zaman çizelgesi uyuyor," diyor Steve. "Lucy'ye göre, Aislinn iki yıl önce makyaj işine başladı. Bu, Gary ile konuştuktan ve planını değiştirmek zorunda kaldıktan kısa bir süre sonra olur..." Yine parmak şıklatma sesi. Neredeyse zıplıyor. "Tanrım: onun gafı. Aile fotoğrafı olmadığını biliyor musun? Sebebi bu olabilir. Erkek arkadaşının babasının fotoğrafını tanımasını istemiyordu." Steve'in gözleri parlıyor. Aslında, hiç iyi bir dava almamayı ummaya başladım; heyecan onu bacağıma işemeye zorlayabilir. "Ve bu yüzden o pisliği Rory için terk etti: sonunda onun ona hiçbir şey söyleyemeyeceğini anladı. Her şey uyuyor, Antoinette. Uyuyor."

"Yoksa," diyorum, "bütün bu çete olayı baştan sona saçmalık. Gary ile konuşup babasıyla kucaklaşıp sıcak kakao içemeyeceğini anladığında, Aislinn aile fotoğraflarını indirdi çünkü onun keyfini kaçırıyorlardı ve sadece güzel bir sonsuza kadar mutlu yaşama fantezisi istediğine karar verdi. Çirkin ördek yavrusu makyaj yapıp güzel bir kuğuya dönüşür ve kendine yakışıklı bir prens bulur. Ama yakışıklı prens, büyük kötü bir canavar çıktı. Bu da uyuyor."

Ama artık hiçbir şey Steve'in keyfini kaçıramaz. Ben bitirmeden çok önce, başını sallıyor. "Peki ya Lucy? Sence o gizli erkek arkadaş meselesini uydurdu mu? Tüm o gerginlik, sadece numara mıydı?"

"Belki," diyorum. Aislinn'e duyduğum saygı azalıyor; bu teori beni gittikçe daha fazla sinirlendiriyor. Dizimin titremesini durdurmak için topuğumu yere bastırıyorum. "Aylak aylak dolaşıyorum; Aislinn gangsterlerle takılıyorsa, bunu duyacağım. Ve Lucy içeri girmeye cesaret ederse, onu daha sıkı sıkıştıracamız, ne çıkacağını göreceğiz. Her şey resmi ve kayıtlara geçtiğinde, bilgi saklamaktan o kadar da mutlu olmayacaktır. O zamana kadar..."

Steve iki parmağıyla duvara vuruyor; o da benim anlamadığım için sinirli. "Ne zamana kadar? Ya gelmezse?"

"Ona birkaç gün daha zaman verip iyice strese sokalım, sonra gidip onu yakalayalım. O zamana kadar elimizdekiyle yetinelim. Senin belki bir yerlerde olabileceğini düşündüğün şeyle değil."

Mutlu görünmüyor. "Başka ne yapmak istiyorsun? Gangsterlerin takıldığı barları dolaşıp, tüm çocuklara kurbanımızı becerip becermediklerini mi soracaksın?" diyorum.

"Cueball Lanigan'ın çetesinin sabıka fotoğraflarını çekip Ganly's'teki barmenle paylaşmak istiyorum. Düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyor olabilir."

Omuz silkiyorum. "Keyfine bak. Ben, Aislinn'in saçmalıklarının nasıl işe yarayabileceğine odaklanacağım." Telefonumu çıkardım bile, Sophie'nin numarasını arıyorum.

"Ne? Kim?"

Sophie'nin telefonu sesli mesaja düşüyor. "Merhaba, ben Antoinette. Bilgisayar teknisyenin o klasörün şifresini henüz kırmadıysa, ona birkaç fikrim olabilir. "Desmond Murray" veya "Des Murray" gibi varyasyonları ve "baba" veya "babacığım" ile ilgili şeyleri dene – babasını bulmak, babasını aramak, babasını özlemek gibi. Kurbanımızın babası o çocukken evi terk etmiş ve elimizdeki bilgilere göre kız babasını arıyor olabilir. Her halükarda denemeye değer. Teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum. "Aferin," diyor Steve. Bana karşı çok daha mutlu görünüyor. "O klasör şüpheli adamların fotoğraflarıyla doluyorsa, *o zaman* sen..."

"Aman Tanrım," diyorum, gözlerimi kocaman açarak. "Ya Aislinn babasının gerçekten gangster *olduğunu* düşünüyorsa? Ya babasının, kimliği üzerinde olan zavallı bir adamın cesedini attığını ve babasının tamamen yeni, kötü bir kimlikle hayatta ve sağlıklı olduğunu düşünüyorsa?" Steve ağzını açıp, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışarak öylece kalınca: "Seni şapşal. Hadi, bu davayı bitirelim."

Ayrı ayrı olay odasına geri dönüp, önce soğuk ve dışarının kokusunu üzerimizden atmamız gerekiyor. Ben lavaboya gidip, sahte bitki kokusu sinene kadar el sabununu sürüyorum; Steve ise kantine gidip bir fincan kahve alıyor. Rahat ve sakin bir şekilde masalarımıza geri döndüğümüzde, Breslin telefonda Rory'nin eski sevgililerinden birine yağ çekiyor ve ikimize de neredeyse hiç bakmıyor.

Sadece: eşyalarım yanlış yerde. Rory'nin banka hesap özeti en üstte olduğuna eminim, ama şimdi defterim onun üstüne gelmiş; ve defter, Cooper'ın telefon görüşmesi ile ilgili notlarımın olduğu sayfada açılmış, oysa onu kapattığımı hatırlıyorum. Breslin'e bakıyorum, ama o Rory'nin eski sevgilisini bu akşam sohbet etmek için gelmesine ikna etmekle meşgul ve bana bakmıyor bile. Neyin nerede olduğunu hatırlamaya çalıştıkça, daha da emin olamıyorum.

Gaffney, davayla ilgili toplantıya tam zamanında yetişmek için içeri koşarak giriyor, soğuktan yüzü morarmış ve gözleri yaşlı. Bize Stoneybatter karakolunda neler yaptığını anlatıyor: Rory'nin, iki kardeşinin ve en yakın erkek arkadaşlarının kayıtlarını dinlemiş ve polisler, aramanın onlardan hiçbirinden gelmediğinden yüzde doksan dokuz eminler. "Ah, peki," diyor Breslin. "Yine de teşekkürler. Bunu takdir ediyorum. Ve bunu da." Sandviçini açmaya başlar. "Harika."

"Ben daha çok zarar verdim gibi," diyor Gaffney endişeyle. Breslin'in üstüne kalan parayı, bir avuç dolusu banknot ve bozuk parayı uzatıyor. "Sonunda, tüm o farklı sesleri dinledikten sonra, asıl sesin nasıl olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Anlatabildim mi? Şimdi, ona dinlemesi için daha fazla ses getirirsek, o..."

"Lineup'lar bunu yapar," diyor Breslin, Gaffney'e gülümsemeyle saygı göstererek. "Senin suçun değil, evlat; bu işin doğasında var. Sen iyi iş çıkardın."

"Evet," diyorum. "Teşekkürler." Bu, kaba bir homurtu olarak çıkıyor - ama önemli değil: Gaffney, Breslin'e kahraman gibi hayranlıkla bakmakla meşgul, benim varlığımı fark etmiyor bile. Tek düşünebildiğim, *tabii ki* teşhis sırası kimliğini tespit etme şansımızı mahvettiği. Elimizde bir şey olsa bile, ona dokunduğumuzda yok olup gidiyor. Daha da yok, ince toz gibi süzülüp, parlak masaların üzerinde yapışkan birikintiler halinde birikiyor, şık bilgisayarları tikiyor.

Eve dönmeden önce, Steve ve ben şefimize son gelişmeleri aktarıyoruz. O'Kelly, bize sırtını dönmüş, elleri tüvit takım elbisesinin ceplerinde, topukları üzerinde ileri geri sallanarak uzun pencerenin önünde duruyor. Karanlık bahçelere bakıyormuş gibi görünüyor, sadece yarı dinliyor, ama camda gözlerini görebiliyorum, benim yansıma ile Steve'inkinin arasında hızla gidip geliyor.

Konuşmamız bittiğinde, daha fazlasını istediğini belirten bir sessizlik bırakıyor.

Steve'in yansıması benimkine bakıyor. Ben bakmıyorum.

O'Kelly, arkasını dönmeden, "Öğlen saatlerinde olay odanıza baktım. Orada değildiniz. Neredeydiniz?" diyor.

Uzun zamandır hiçbir patron bana lanet olası bir çocukmuşum gibi nerede olduğumu sorup hesap sormamıştı. Ağzımı açmadan Steve rahat bir şekilde şöyle dedi: "Aislinn'in evini aradık. Sonra onun fotoğrafını Stoneybatter'a götürdük, barlara ve yerel mekanlara onu tanıyıp tanımadıklarını sorduk. Kimse onun ilginç bir şey yaptığını görmüş mü diye baktık."

"Ve?"

Steve omzunu kaldırır. "Pek bir şey yok."

O'Kelly birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Bu öğleden sonra, elinden bırakmak istemeyen bir delikanlıdan bir teslimat aldın. Neydi o?"

Bernadette, herkesin bildiği kadarıyla, patrona karşı bir ilgisi vardı; herkes onun her fırsatı değerlendirip patronun kulağına bir şeyler fısıldadığını bilir. Bizi ispiyonlamış olabilir; ya da ispiyonlamamış. "Aislinn'in babası, o çocukken kaybolmuş," diyor Steve. "Bu biraz tesadüf gibi geldi, biz de dosyaya bir göz attık."

"Bir şey buldunuz mu?"

"Hiçbir şey. Genç bir kadınla kaçmış. Birkaç yıl önce ölmüş."

O'Kelly arkasını dönüyor. Pencereye yaslanıp bizi inceliyor. Bu sabah tıraş olurken yüzünü kesmiş; yüzü kızarmış ve pul pul olmuş, sanki yavaş yavaş eriyip gidiyormuş gibi. "Ne yaptığınızın farkında mısınız?" diye soruyor.

Bekliyoruz.

"Sanki şüpheliniz yokmuş gibi davranıyorsunuz. Her yöne koşuşturup, gördüğünüz her şeyin peşine düşüyorsunuz. Hiçbir şey bulamayan dedektifler böyle davranır." Gözleri Steve'den bana kaydı. "Ama tam önünüzde mükemmel bir şüpheli var. Öyleyse neyi gözden geçiriyorum? Rory Fallon'ın nesi var?"

"Fallon hakkında elimizde olan her şey dolaylı kanıtlar. Onu cinayetle ilişkilendirecek somut bir kanıtımız yok: giysilerinde kan yok, kurbanın üzerinde onun kanı veya saçı yok, parmak eklemelerinde yaralanma yok. Onu kadının evine sokamıyoruz bile. Cinayet sebebi yok. Hala tüm bunları araştırıyoruz ve FBI bana Rory'nin pantolonunda Aislinn'in halısından alınan lifler bulduklarını söylerse, o zaman evet, diğer olasılıklara çok daha az dikkat edeceğim. Ama hepsi dolaylı kanıt olduğu sürece, diğer senaryoları araştırmaya ve onları elemeye devam edeceğim. Fallon'ı mahkemeye çıkarmak ve savunmanın, Aislinn'in ona hiç benzeyen bir adamla büyük bir kavga ettiğini gören bir tanığı ortaya çıkarmasını istemiyorum.

O'Kelly cebinden bir avuç dolusu şey çıkardı – ataç, buruşuk mendil, bir çakıl taşı – ve bana bakmadan yavaşça karıştırıyor. "Neden onu bugün geri çağırmadın?" diye soruyor.

Ve uzun zamandır hiçbir amir, işler rayından çıkmamış ya da çıkmaya yakın bir davada kararlarımı açıklamamı istememişti. Bunun sadece O'Kelly'nin beni kapı dışarı etmek için bana zorluk çıkardığından emin olsaydım, çok kızardım; ama emin değilim. Breslin'in ellilik banknot destesini ve O'Kelly'nin *Breslin'in gelmesi gerektiğini* söylediğini düşünüyorum. *Onu getirin.*

bina farklı bir şeye dönüşüyor gibi, hız kazanıyor ve her an geri dönebilecek gibi; sevmektense daha akıllı davranmam gerektiğini bildiğim bir şey.

Yeterince küstahça, "Çünkü istemiyordum. Büro'dan her şeyi geri aldığımızda, onu yakalayacağız ve sertçe vuracağız. O sinirli bir tip; birkaç gün pişmesini beklemek zarar vermez." diyorum.

O'Kelly'nin gözleri bir saniye boyunca yüzüme dikildi, iğne gibi keskin, sonra tekrar başka yere kaydı. Elindeki yığından yıpranmış bir boğaz pastili çıkardı ve hafif bir tiksintiyle inceledi. "Neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıyorum, Conway."

Dediğim gibi: O'Kelly, gösterdiği halinden çok daha keskin biridir. Yüzümdeki ifadeyi silip attım. "Gaffer?"

"Boş ver." Elini çöp kutusunun üzerine uzatıp kapağını açtı. Çöp, kuru bir tıkırtı sesiyle içine düştü. "Git hadi. Yarın görüşürüz. Bir şeyler başarmaya çalış."

Araba sürmek beni neredeyse her şeyden daha iyi sakinleştirir, ama bu akşam işe yaramıyor. Rüzgâr kötü oyunlar oynuyor, rahatlamam için yeterince uzun süre dinleniyor, sonra omuz vuruşu gibi arabaya çarpıyor, pencerelere kumlu yağmur yağdırıyor. Trafiği gerginleştiriyor, herkes çok hızlı korna çalıyor ve kırmızı ışıktaki çok erken kalkıyor, yayaların zamanlamasını bozuyor, böylece yanlış anlarda arabaların arasında kayıyorlar.

Nehri geçmeden önce kenara çekiliyorum. Sarı ışıktaki hızla geçtim ve ilk başta üniformalı polisin de gergin bir gün geçirdiğini düşündüm, ama kimliğimi çıkardığımda yaptığı tepki bana daha fazlası olduğunu gösterdi. Hemen itiraf ediyor: Birisi arabamı tehlikeli sürüş, muhtemelen alkollü araç kullanma nedeniyle ihbar etmiş. Yağmur ve trafikte bir sürücü plaka numarasını yanlış okumuş olabilir, ama arabayı da tarif etmişler: siyah 2008 model Audi TT. Kimse bunu yanlış okuyamaz.

Polis memuru kaçmak istiyor, ama ben ona alkol testi yaptırıp her şeyi yazılı olarak kayda geçirmesini sağlıyorum, yoksa biri Creepy Crowley'i arayıp benim rozetimi kullanarak alkollü araç kullanmaktan kurtulduğunu söyleyebilir. Karakola gelen numarayı bulmaya çalışabilirim, ama zaten kayıtlı olmayacağını biliyorum – birçok polis, çeşitli nedenlerle kullan-at telefonlar kullanıyor. Geri kalan rahat sürüşümü, bir sonraki mavi ışığı görmek için omzumun üzerinden bakarak geçiriyorum.

ışığı arıyorum. Gelmiyor, bu da sabah onu görmek için sabırsızlanmam gerektiği anlamına geliyor.

En azından bu sefer yolun başında kimse yok, bu da bir şeydir. Kapımın kilidini açıyorum, ışığı yakıyorum, çantamı bırakıyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve oturma odasına döndüğümde üç şey birbiri ardına ve göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde bana çarpıyor. Kahve kokusu. Alarm sistemimin çalması gereken yerde sessizlik. Karanlık mutfakta hafif bir hareket.

Silahımı çıkarırım – en yüksek hızda hareket ettiğimi bilmeme rağmen, sanki yerçekimsiz bir ortamda yavaş hareket ediyormuşum gibi hissederim – ve mutfak kapısına doğrulturum. "Silahlı polis. Silahlarınızı bırakın, ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun ve yavaşça dışarı çıkın" derim.

İlk saniye mutfak kapısında sadece sıska, küçük bir serseri görüyorum, parlak mavi eşofman giymiş, elleri başının üzerinde, aptal bir keşin soyacak yanlış evi seçtiğini düşünüyorum ve tetik parmağıma tam oturuyor ve çekmemem için tek bir neden bile bulamıyorum. Sonra diyor ki, "Daha iyi bir alarm sistemine ihtiyacın var."

"*Pireler*," diyorum. Yüksek sesle gülüyorum; sarılmayı seven biri olsaydım, ona sarılırdım. "Seni küçük *pislik*. Az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Bana e-posta ile cevap veremez miydin?"

"Bu daha güvenli. Hem, uzun zamandır görüşemedik." Fleas'in yüzünde yemek tabağı büyüklüğünde bir gülümseme var. Benim yüzümde de aynı gülümseme olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu nasıl daha güvenli olabilir? Az kalsın seni vuruyordum, biliyor musun?" Silahımı kılıfına koyuyorum. Adrenalin patlamasından başım dönüyor. "*Tanrım*."

"Endişelenmedim. Sana güveniyorum." Fleas mutfağa geri dönüyor. "Sana bir fincan kahve yapayım mı?"

"Evet. Yap." Onu takip edip kafasının arkasına hafifçe bir şaplak atıyorum. "Bir daha bana bunu yapma. Birini öldüreceksem, o kişinin sen olmasını istemem."

"Ahh!" Fleas başını ovuşturur, incinmiş gibi görünür. "Seni korkutmak istememiştin. Oturma odasında beklerdim, ama eve birini getirebileceğini düşündüm."

"Tabii, haklısın. Böyle bir şans olsa ne güzel olurdu." Hâlâ o sırtışıım yüzümde; ondan kurtulamıyorum. "Aç mısın?"

"Hiçbir şey kalmamış. Baktım."

"Yüzsüz piç. Dondurucuda balık parmakları var; balık parmaklı sandviç ister misin?"

"Harika," diyor Fleas mutlu bir şekilde ve kahve makinesinin düğmelerine basmaya başlıyor. "Bu aleti çok sevdim. Kendime de bir tane alabilirim."

"Benimki kaybolursa, senin peşine düşerim." Ocağı açıp dondurucuyu açıyorum. Fleas dirseklerini tezgaha dayayıp, makinenin kahve dökmesini büyülenmiş gibi izliyor.

Fleas, annesi onu doğururken yeterince süt içmemiş gibi görünen küçük bir cüce, ki geldiği apartman bloğuna bakılırsa bu muhtemelen doğru. Eğitim kolejinde bu lakabı aldı – benimle aynı sınıftaydı – çünkü yerinde duramıyor; kahve makinesini beklerken bile, kaşınıyormuş gibi bir ayağından diğerine atlıyor. Eğitimde ikimiz iyi anlaşıyorduk. Oraya dostluk kurmaya gitmemiştim ve aptalların, bir erkeği benimle yatması için ikna ettiğimi söylemelerine de ihtiyacım yoktu; ama tüm bunlar olmasaydı, arkadaş olabilirdik.

İkinci yılımızın ortasında Fleas ortadan kayboldu. Bize anlatılan hikaye, üzerinde esrar bulunarak yakalandığı için okuldan atıldığıydı – bu da, skanger'ı üniformaya sokabilirsin ama üniformayı skanger'a sokamazsın şakalarına yol açtı – ama ben buna inanmadım: Fleas bunun için çok zekiydi. Birkaç yıl sonra, Fleas'ın kuzeni Rachel rolünü oynamak için masamdan çekildiğimde, onun patronunun Marbella'daki arkadaşına uyuşturucu parasıyla dolu bir valizi götürmekten büyük mutluluk duyacaktım, ama sonunda haklı olduğum ortaya çıktı. Operasyon saat gibi işledi, birkaç kötü adam yakalandı ve Fleas ile ben çok eğlendik. Masama dönmeden önce, Rachel'a bir e-posta adresi oluşturduk, böylece gerekirse iletişim kurabilecektik. Daha önce hiç gerek kalmadı.

Kahve ve sandviçleri oturma odasına götürüp kanepenin iki ucuna uzanıyoruz, ayaklarımızı yukarı kaldırıp tabaklarımızı kucağımızda dengeliyoruz. Şömineyi yaktım; rüzgâr hâlâ esiyor ama kalın duvarlar onu hafifletip neredeyse rahatlatıcı hale getiriyor. "Ahhh," diyor Fleas, omuzlarını yastıklara rahatça yaslayarak. "Bu çok güzel, gerçekten. Bir gün ben de böyle güzel bir yer bulacağım. Bana nasıl yapılacağını öğretirsin."

Bu da aklıma bir şeyi getirdi. "Beni nerede bulacağını nereden bildin?"

"Ah, şimdi. Bulmasaydım nerede olurdun?" Bana kırıksık gülümsemesini gösterir. "Cinayet, değil mi? Büyük iş. Nasıl gidiyor?"

Yani, fırsat buldukça beni soruyormuş. "Harika. Ceza puanı vermekten daha iyi."

"Çocuklar nasıl? Bir gelişme var mı?"

Bunun ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Yemekle dolu yüzü hiçbir şey belli etmiyor. "İyiler, evet," diyorum. "Sen bu aralar ne yapıyorsun?"

"Sen de bilirsin. Biraz şundan, biraz bundan. Goggles'ı hatırlıyor musun? Boynu olmayan küçük şişman adam?"

"Tanrım, o mu." Bu beni güldürdü. "Bana sürekli asılmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi? Beni yalnız bıraktığın her seferinde, yanıma gelip uzun boylu kızları sevdiğini ve en küçük jokeylerin en büyük kırbaçları olduğunu söylerdi. Her zaman o kadar heyecanlıydı ki, daha önce denediğini ve bir sonuç alamadığını unutuyordu."

Fleas sırtıyor. "İşte o çocuk. Sonunda onu yakaladık - istemiyorduk bile, hala işimize yarıyordu, ama o kalın kafalı aptal... O ve arkadaşı Fonzie Cork'ta bir pansiyonda kalıyorlardı, değil mi? Gemiden yeni indirilmiş bir sürü Es'i paketliyorlardı, değil mi?" Kıkırdamaya başladı; neye güldüğümüzü bile anlamadan ben de gülmeye başladım. "Goggles da malı deniyordu, ama fazla ileri gitti. Sabahın üçünde, ön bahçede iç çamaşırlarıyla *şarkı söylüyordu* - duyduğuma göre "I Kissed a Girl" şarkısıymış."

Şu anda kanepede uzanmış, iyice gülüyorum. Kendimi iyi hissediyorum.

"Ev sahibi ne olduğunu görmek için dışarı çıktığında, Goggles ona bir ona sarılır, ona sadece yakışıklı olduğunu söyler, sonra içeri girer, ev sahibesinin yatağına atlar ve yorganın altında saklambaç oynamaya başlar. Polisler gelir, onu odasına götürürler ve Fonzie bir sandalyede sızmış, yatakta ise yüz bin dolarlık ecstasy dağılmış halde bulunur.

"Ah, Tanrım," diyorum, gözlerimi silerek. "Bu çok güzel. Ele geçirdiğin malı alıp çocukları bırakamaz mıydın?"

"Denedik. Patron, ekibin yarısını üniformalıların bir hata yapıp yapmadığını, yasadışı arama falan yapıp yapmadığını araştırmak için görevlendirdi, tamam mı? Ama hiçbir kusur bulamadılar. Zavallı Goggles hapishaneye girecek. Al," Fleas sandviçini bana doğru uzatır, "onu ziyaret etmelisin. Onu biraz neşelendirmelisin."

Dalga geçiyor, ama sesinde ciddi bir ton var gibi. "Ona Katy Perry taklidini yaptırırım," diyorum. "İkimizi de neşelendirir."

"Duyduğuma göre, bu işe yaramaz."

"Gel buraya," diyorum. "Çocuklardan bahsetmişken. Courier benim fotoğrafımı yayınladı. Bu seni mahvedecek mi?"

Fleas, fotoğrafımın yayınlanmasına izin vermememin sebebidir. Konser için beni mahvettiler – bukleler, büyük halka küpeler, ton ton makyaj, pembe kısa üstler ve ön tarafında "cheeky and your boyfriend wants me" yazısı – ama yine de: tedbirli olmakta fayda var. Omuz silkiyor. "Şu ana kadar sorun yok. Bakalım ne olacak." Bir gizli ajanı paniğe sokmak için bundan çok daha fazlası gerekir.

paniklemek için çok daha fazlası gerekir. "Kimsenin seni tanıdığını sanmıyorum. Bu aralar çok şık görünüyorsun" – takım elbiseme yarı etkilenmiş, yarı eğlenmiş bir şekilde başını sallar – "ve dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl oldu."

"Neden bunu yüzüme vuruyorsun?"

Fleas beni eleştirel bir gözle inceler, çığner. "İyi görünüyorsun. Harika değil, ama tatile çıkman iyi olur gibi. Ya da bir tonik."

"Ben iyiyim. Biraz güneş ışığı iyi gelir, sadece. Ne kadar olasılık var ki?" "Ya da ortam değişikliği."

Yemeğimden hızla başımı kaldırıyorum, ama o kahve masasından fincanını almak için eğiliyor; gözlerini göremiyorum. Gizli ajanlar böyledir – hiçbir şeyi doğrudan yapamazlar – ama mesajı aldığımdan eminim. Fleas, Murder'ın işe yaramadığını biliyor. Gizli ajanlık konusunda benim için iyi şeyler söylemesini istediğim için ona e-posta attığımı düşünüyor.

Bir an için bacağımı düzeltip ayağımı karnına vurmaya düşünüyorum. Bunun yerine, "Mevcut manzaradan yeterince memnunum. Ama bir konuda senin fikrini almak isterim" diyorum.

"Evet?" Fleas'in ses tonu değişmedi, ama yüzünde bir şey belirdi, neredeyse pişmanlık gibi bir şey. "Nedir o?"

"Şuna bak." Oturup çantamı uzatıyorum, Aislinn Versiyon 2.0'in fotoğrafını bulup ona uzatıyorum. "Adı Aislinn Murray. Yirmi altı yaşında, 1,70 boyunda, muhtemelen orta sınıf Greystones aksanı var. Onu buralarda gördün mü?"

Fleas çığnıyor, bir dizini sallıyor ve yavaşça bakıyor. "Kesin olarak söylemek zor; ona benzeyen çok kişi var. Sanmıyorum ama. Kim bu?"

"Cinayet kurbanı."

Bu, dizini sallamayı durdurur. "O mu? Gazetelerin manşetlerindeki kadın mı?"

"Evet. En yakın arkadaşı, son altı aydır gizli bir erkek arkadaşı olduğunu söylüyor. Bir gangster olabileceğini düşünüyoruz. Belki Cueball Lanigan'ın çetesinden biri."

Daha uzun süre baktı. Kafasını salladı. "Hayır. Zaten Lanigan'ın adamlarından hiçbiriyle birlikte değildi."

"Emin misin?" diyorum. Sesinden zaten emin olduğunu anlıyorum. Sıcak ve rahat hissettiğim duygu hızla yok oluyor. Onu buraya sürüklediğim için kendime kızıyorum.

"Yüzde yüz eminim. Onunla tanışmış olurdum. Muhtemelen Crumlin veya Drimnagh'dan biriyle birlikte olsaydı da tanışırdım."

"Belki de değil. Eğer ilişkisini gizliyorsa, o da gizliyordur."

Fleas güldü. "Hayır, hayır, hayır. Öyle görünen bir kızla yatan herkes bunu tüm dünyaya duyurmak ister. Her fırsatta onu barda, partilerde gösterirdi."

"Evli olsa bile mi?"

"Sorun değil. Kimse bu adamların keşiş olmasını beklemiyor, anlıyor musun? Karıları bile. Birisi diğer adamların kız kardeşiyle evliyse, tamam, kayınbiraderinin yüzüne metresini göstermez, ama yine de geri kalanımıza onunla övünür. Ve adamlar yaşlılar gibi dedikodu yaparlar. Herkes kimin gizli bir ilişkisi olduğunu bilir." Hala fotoğrafı inceliyor, ama dizi yine titriyor: ilgisini kaybediyor. "Hesaba katılmayan herhangi bir mücevheri var mı? Rolex, takı, tasarımcı kıyafetleri?"

"Gördüğüm kadarıyla yok," diyorum. "Eşyaları orta sınıf, kendi alabileceği şeylerdi; başkasının ona aldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Ama belki de şeker babası olayına ilgi duymuyordu."

Fleas burnunu ęeker. "Fazladan nakit var mı?"

"Bulamadık. Mali durumu temiz görünüyor."

"Seyahat etti mi? O kadar masum bir kızsaa, erkek arkadaşı onu bir şeyler taşımak için kullanmaya dayanamazdı. Ve eğer gangsterlerle takılan türden biriye, hayır diyebilecek türden biri değildir."

Kafamı sallarım. "En yakın arkadaşı, onun İrlanda'dan hiç ęıkmadıęını söyledi. Pasaport başvuru formu bulduk, ilk başvuru, yenileme değil. Pasaport yok."

"İşte bu," diyor Fleas. Fotoğrafı bana geri veriyor. "Hayatım zerine yemin etmiyorum ama, bahis oynayan bir adam olsaydım, onun bu olayla hiçbir ilgisi olmadığına bahse girerdim."

Ve işte böyle. Rahat hissettiğim duygu, kirli kle dönüşüyor.

"Yemin edemezsin, ama yine de bağlantıları olabilir," diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Olabilir, evet. Annem de olabilir."

Fleas, Steve gibi değildir; eğlence için varsayımlarda bulunmaz. Fleas bir şey söylüyorsa, o kesin bir şeydir.

Güzel ęete teorimiz, uzun bir emme sesiyle aşağıya doğru sarmal şeklinde düşüyor. Buna hazır olduğumu sanıyordum.

Son bir buçuk günü, düşman ormanının derinliklerinde büyük bir keskin nişancı olduğumu düşünerek geçirdim, drbnm Breslin'den McCann'e ęevirerek,

kanım saf adrenalinle dolarken, hangisini vuracağımı bekledim. Aptal, beş yıldızlı sikik gerzek. Goggles'ın kendi sevkıyatında kafayı bulup kendini ömür boyu alay konusu haline getirmesinden farkı yok. Bu davayı aldığım andan itibaren doğru yaptığım tek şey, çenemi kapalı tutacak kadar sağduyulu davranmak oldu. Aklıma gelen diğer tüm düşünceler şakaydı.

Fotoğrafi çantama geri koyuyorum – artık onu görmek istemiyorum. "Yine de gözünü dört açabilir misin? Bu hafta kimsenin davranışlarında bir değişiklik var mı, ya da kimsenin barda daha fazla zaman geçirip, her zamankinden daha fazla içki içip sarhoş oluyor mu?" Sesimin altındaki yalvarış acınası. "O sadece Cumartesi akşamı öldürüldü, yani bunu yapan kişi bunu hissediyor olmalı."

Fleas sandviçine geri dönüyor. "Olabilir, olmayabilir. Birçoğu tam bir psikopat; kendi büyükannelerinin beynini patlatabilirler ve terlemezler bile."

"Tamamen psikopat olmayan biri bu olayı biliyor. Yerel karakola ambulans isteyen bir adam aradı. Eğer o bizim adam değildiyse, onunla konuşan bir arkadaşıydı."

"Haklısın. Formunda olmayan herkese dikkat edeceğim."

Beni eğlendiriyor, ama yapacak. "Bir şey görürsen," diyorum, "buraya gelmeden önce bana e-posta at. Yemin ederim, yarın gece seni yatağımın altında bulursam, o kemikli kışını vuracağım."

"Gel buraya," diyor Fleas, elinin tersiyle yanağından mayonezi silerken. "Daha iyi güvenlik önlemleri alman gerektiği konusunda şaka yapmıyordum. O alarmı en fazla yirmi saniyede devre dışı bıraktım; kilitleri açmak da bir dakika kadar sürdü. Muhtemelen zaten biliyorsundur, ama bir adam senin caddenin gözetliyor."

Odanın havası sertleşir, beni zımpara kağıdı gibi sıyrır. "Evet," derim. "Ben de bunu merak ediyordum. Onu nerede gördün?"

"Daha önce yolun başından geçtim, içeri girmeden önce ortamı hissetmek için. Orada takılıyordu. Sanki birini bekliyor gibiydi, ama ben o hissi aldım, bilirsin o hissi."

"Evet." Hepimiz o hissi biliriz. "İyi bir şekilde görebildin mi?"

"Denedim. Ondan sigara otlanmaya gittim" – Fleas öne doğru eğilir, yüzünü uyuşturucu bağımlısı gibi boş bir ifadeye büründürür ve burnundan sızlanarak, "Hey dostum, bir sigara verir misin?" der. Tekrar normale döner: "Ama o beni gördü ve kaçtı. Dürüst olmak gerekirse, benim gibi birinin ona yaklaşmasından hoşlanmamış olabilir; ama. . ." Fleas omuz silkiyor. "Orta yaşlı, uzun boylu, orta yapılı, pahalı

paltosu, büyük burnu. Görebildiğim tek şey buydu; iyice sarınmıştı, şapkası ve yüzünün yarısını kapatan bir atkısı vardı. Yine, bu havada bu gayet normal. Ama."

"Tamam. Ama." Bu, Creepy Crowley'i, kısa boyunu ve yapışkan yağmurluğunu eliyor, ki bu çok yazık; onu bir sapıkla karıştırmak için iyi bir bahane bulmak isterdim. "Bence burayı izliyor."

Fleas şaşırmamış bir şekilde başını salladı. "Öyle diyebilirim. Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Başımı salladım. "Beni uyarmak isteyen bir gangster olabileceğini düşünüyordum. *Courier'daki* o fotoğrafla, herhangi biri iş yerinin dışında bekleyip beni eve kadar takip edebilirdi. Ama çete olayı çıkmaz sokaksa..." "Çete" kelimesini her söylediğimde, daha aptalca geliyor.

Bacaklarımı kanepede daha da uzatıp, o rahat hissi geri kazanmaya çalışıyorum. Ama çoktan gitmiş. Omzumun arkasındaki oturma odası penceresini, ona çarpan karanlık rüzgarı hissedebiliyorum. bana doğru ittiğini hissediyorum.

"Onlar bir grup aptal, *Courier*," diyor Fleas. "Ve gangster olmadığı için, senin kızını öldüren adam olmadığı anlamına gelmez."

"Bunu ben de düşündüm. Sana aptal gibi mi görünüyorum?"

"Sadece söylüyorum. O alarmı bir an önce halletmelisin. PhoneWatch falan al."

"Hayır, teşekkürler." PhoneWatch, bir ihlal olduğunda senden cevap alamazsa, Muhafızları arar. Bir seri katilin beni parçalara ayırmasını, ekibin benim bir sivil gibi üniformalı yardım istediğimi öğrenmesinden daha çok tercih ederim. "Ben iyiyim. Seni iyi ve düzgün yakaladım, değil mi?"

"Seni öldürmek için burada değildim," diyor Fleas. "Aynı şey değil. Herkese karşı yetenekli olduğumu biliyorum ve seninle uğraşan zavallı herife acıyorum, ama ara sıra uyuman gerek, değil mi?"

"Sabah kilitleri kontrol ettireceğim." "Ve alarmı."

"Ve alarmı. Anneciğim."

Fleas, fincanının kenarından beni izliyor. Bir kez olsun kıpırdamıyor. "Bu gece kalabilir miyim?" diyor.

Bunu birkaç farklı şekilde kastetmiş olabilir. Bu gece, hepsi kulağa hoş geliyor. Yolun başında duran adam olmasaydı, işimde başıma gelenler olmasaydı, bir şekilde evet derdim.

İkimizin de onun orada olmasına ihtiyacım olduğunu düşünmesini kaldıramam. "Sen iyisin," diyorum. "Teşekkürler, ama."

"Kimse beni özlemez."

"Ahhh. Zavallı
bebek." "Emin
misin?"

"Kesinlikle. Sadece, çıkarken bu adamı tekrar görürsen, bize mesaj at, tamam mı?"

"Sorun değil," diyor Fleas. Kanepeden kayıyor, eşofman altını çekiyor ve tabağını ve kupasını alıyor. "Sizi rahatsız etmeyeceğim."

"Bırak. Ben yaparım." Bir tur daha kahve yapacaktım, ama artık söylemek için çok geç.

"Ah, hayır. Annem bana kendi arkamı kendim temizlememi öğretti." Mutfğa doğru yönelir. "Beni beslediğin için teşekkürler. Harika balık parmaklı sandviç yapıyorsun, gerçekten."

Onu takip ediyorum. Bulaşık makinesinin üzerine eğilmiş, tabağını yerine koyuyor. "Ver şunu," diyor, elini uzatarak.

Tabağını ona veriyorum. "Geldiğine sevindim," diyorum. "Seni görmek güzel."

"Ben de. Evet." Fleas bulaşık makinesinin kapağını kapatır ve doğrulur. "Eğer arkadaşlardan stresli davranan olursa sana haber veririm – yemin ederim bu sefer önce e-posta atarım. Aksi takdirde..."

"Aksi takdirde, görüşürüz" diyorum.

Fleas bana sırtarak tek koluyla hızlıca sarılır. Sert, zayıf kolu ve kokusu – ucuz vücut spreyi, tam da benim on beş yaşındaki gibi – beni bir zayıflık dalgasıyla vurur ve onun gitmesine sevindiğimi hissedirim. Sonra hareket sensörlü ışığı kapatır, arka kapının kilidini açar ve duvarın üzerinden, bir tilki gibi sessiz ve zarif bir şekilde kaybolur. Arkasından kapıyı kilitlerim ve beklerim, ama bana mesaj atmaz.

Bölüm 10

Ertesi sabah yatakta uzanıp orada kalmayı düşünüyorum. Fazla uyuyamadım; annemi arayıp Aislinn'in ağzındaki kan pıhtıları ve kırık dişlerini anlattıktan sonra ('Huh'), gecenin yarısını rastgele sesleri araştırmak için uyanarak geçirdim – bu havada, bu tür sesler çoktu – ve diğer yarısını hareketsiz yatarak, kim daha çok yumruk yemeyi hak ediyor karar vermeye çalışarak geçirdim, çete teorisini ortaya atan Steve mi, yoksa bu teoriye gerçekten inanan ben mi. Sabah altı olduğunda vücudum sert bir düğüm haline gelmişti. Okuldan beri okulu asmamıştım, ama bugün neden asmadığımı hatırlayamıyorum. Beni durduran iki şey var: işe gitmezsem, bacaklarım pes edene kadar koşup sonra evde oturup kendimi delirtirim; ve işe gitmezsem, bu boktan davaya bir gün daha harcamak zorunda kalırım.

Işığı açmadan koşu kıyafetlerimi giyiyorum. Sonra hareket sensörlü ışıkları kapatıp, verandama çıkıp arka duvardan atlıyorum. Hava karanlık, şafak sökmeden önceki o düz, boş karanlık; gece hayvanları – tilkiler, yarasalar, sarhoşlar ve tehlikeler – işlerini bitirip uykuya dalmışlar; rüzgâr bile tedirgin edici, zayıf bir esintiye dönüşmüş. Ses çıkarmadan ara sokağa doğru ilerliyorum ve gölgelerin arasında kendimi düzleştirip köşeyi ve caddeyi gözetliyorum. Yolun başında kimse yok; sarımsı ışığın ulaşabildiği kadarıyla, her iki yönde de kimse yok. Yolun aşağısına bakıyorum: orada da kimse yok.

Normalde koşudan sonra kendimi güçlü, yetenekli ve daha fazlasını, her şeyi yapabileceğim gibi hissedirim. Bu his, vardiyamı atlatmamı sağlar. Bugün ise bu güç yok. Sarkık bir acemi gibi sendeleyerek koşuyorum; bacaklarım ıslak kum torbalarına sarılmış gibi sürükleniyor, kollarım sallanıyor ve nefesim ritim bulamıyor. Göğsüm yırtılacakmış gibi hissedene ve gözlerimin önüne kalın kırmızı bir sis çökene kadar daha fazla zorluyorum. Bir sokak lambasına tutunup, ikiye katlanarak, bunun geçmesini bekliyorum.

Eve koşarak varıyorum – kafamın bir kısmı, yürümeye başlarsam, tam olarak anlayamadığım bir şekilde mahvolacağımı söylüyor. Yola vardığımda bacaklarımın titremesi durmuş. Karanlığın ilk katmanları

kaybolmaya başlıyor ve pencereler aydınlanıyor. Hala kimse yok.

Fleas'e kilitlerimi ve alarm sistemimi kontrol ettireceğimi söyledim. O anda ciddiymdim, ama o zamandan beri fikrimi değiştirdim. Evimi gözetleyen adam, bu hafta potansiyeli olan tek şey. Kilitçilerin ve alarm teknisyenlerinin evimin etrafında dolaştığını görürse, yakalandığını anlayacak; başka birini takip edecek, başka bir hobi bulacak ya da geri çekilip birkaç hafta ya da ay bekledikten sonra beni tekrar aramaya başlayacak. Ona şimdi ihtiyacım var.

Duşumu alıp, biraz mısır gevreği yedikten sonra işe çıkıyorum. Dışarıda hâlâ kimse yok.

Trafikte durdurulmadan işe varıyorum – sabahları serseriler bile hazırlanmak için biraz zaman harcıyor. Binamızın dışında, sabahın erken saatlerinin garip, odaklanmamış ışığı ve yoğun halojen ışıklarının karışımı içinde, McCann duvara yaslanmış sigara içiyor.

"Selam," diyorum, durmadan. McCann çenesini kaldırıyor, ama konuşmaya tenezzül etmiyor, ki ben de konuşmasını beklemiyordum.

Berbat görünüyor. McCann, Breslin gibi şık biri değil; her zaman doğal dağınıklığını gizlemeye çalışan adamlardan biri – öğlen vakti sakalları çıkmış, düz durmayan griye dönmüş koyu renk bukleler. Normalde bu savaşı kazanır, çünkü çok uzun zaman önce, çenesi ve karnı gevşemeye başlamadan önce, açıkça yakışıklıydı ve giydiği her şey her zaman kusursuz ve üzerinde kayabileceğiniz kadar düzgün ütülenmişti. Ancak bu sabah, kaybediyor. Öğleden sonra sakalları tam anlamıyla kirli sakala dönüşmüş; gömleği kırışmış, ceketinin kolunda kahverengi ve yapışkan bir şey var ve göz altı torbaları morarmaya başlamış.

Steve ve ben, internetin bataklığında bir çift ağız soluyan gibi, süslü komplolarımızı örerken, Breslin başından beri doğruyu söylüyordu: McCann, karısının gözünden düşmüş. Kanepede yatıyor ve kendi ütüsünü yapıyor. Bu büyük şaka benim üzerimde olmasaydı gülebilirdim.

Elimi kapıya koyduğumda, "Conway" dedi.

Kendime rağmen duruyorum. Onun söyleyeceğini zaten bildiğim şeyi, sadece doğrulamak için duymak istiyorum. McCann, Breslin'le birlikte rüşvet aldıklarına dair bana güzel ve ilgi çekici bir ipucu verecek.

"Evet," diyorum.

McCann başını duvara yaslamış, kışın çorak bahçelere bakıyor, bana değil. "Breslin'le nasıl gidiyor?" diyor.

"İyi."

"Senin hakkında iyi şeyler söylüyor."

Tabii ki öyle. "Bunu duymak güzel," diyorum.

"Breslin iyi bir dedektiftir. En iyisi. Çalışmak da güzel: ne pahasına olursa olsun sana göz kulak olur. Tabii onu kazıklamadığın sürece."

"McCann," diyorum. "Sadece işimi yapıyorum. Arkadaşını kazıklamayı düşünmüyorum. Tamam mı?"

Bu, ağzının köşesinde mizahsız bir seğirme yaratır. "Sakın yapma. Zaten yeterince derdi var."

İşte bu kadar. Yirmi saniye sürdü. "Öyle mi? Ne gibi?"

McCann başını kısa bir hareketle sallar. "Unut gitsin. Bilmek istemezsin."

Dün olsa takım elbiseme salya akıtmış olurum. Şimdi ise sadece küçük, acı bir öfke hissediyorum, ama çok yorgunum, uzun sürmeyecek. Breslin neyin peşinde olursa olsun, yaklaşımının işe yaramadığına karar vermiş; bu yüzden, ağız açık bir şüpheliyle yapacağı gibi, McCann'ı farklı bir açıdan denemesi için göndermiş. McCann'ın ayaklarının dibinde dağılmış sigara izmaritleri, Tanrı bilir ne kadar zamandır burada beklediğini gösteriyor, sırf bana B sınıfı bir filmde birkaç replik söylemek için. "Her neyse," diyorum. "Onu sana bir an önce, tek parça halinde geri getireceğim. İnan bana."

McCann sigarasını içerek "Bekle" dediğinde arkasını dönüyorum. "Ne?" diyorum.

Kaldırım taşlarının üzerinde uçan külleri izliyor. "Roche ifade kağıdını çaldı" diyor.

"Neden bahsediyorsun?"

"Cumartesi gecesi sokak kavgan. Tanık ifadesinin son sayfası kaybolmuş."

"Sana bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum" diyorum.

"Anlatmadın. Roche dün ekip odasında bununla dalga geçiyordu." McCann ceketinin cebine elini sokar, katlanmış bir kağıt çıkarır ve bana uzatır. Kağıdı açarım: ifade sayfam. "Roche'un özürleri ile. Aşağı yukarı."

Kağıdı uzattım. "Tanığa yeniden yazdırdım."

McCann almıyor. "Aldığını biliyorum. Mesele bu değil." Kağıdı parmaklarıyla hafifçe vuruyor. "Parçala, Roche'un kışına sok, umurumda değil."

"O zaman mesele ne?"

"Mesele şu ki, ekipteki herkes Roche değil. Ben ve Bres, sana karşı bir şeyimiz yok. Sen o gruptaki bazıları gibi boşuna yer kaplayan biri değilsin; iyi bir D olmaya yatkınsın. Senin başarılı olmanı görmekten mutluluk duyuyoruz."

"Harika," diyorum. Bu, gerçeğe çok benziyor, sadece çok hafif bir sıcaklık hissi veren, duygusal davranmayacak ama saygısını kazanan genç öğrencisi için en iyisini isteyen huysuz yaşlı bir adam gibi. McCann'ın bir düzine sorgulamada yaptığı numarayı görmemiş olsaydım ve milyonlarca kez daha iyi bilmiyor olsaydım, buna bile kanabilirdim. "Teşekkürler."

"Yani Breslin sana bir şey yapmanı söylerse, bu senin iyiliğin içindir. Nasıl olduğunu anlamasan bile, onun yanıldığını düşünsen bile. Aklın varsa, onu dinlersin. Anladın mı?"

McCann'ın gözleri şimdi üzerimde, rüzgâr ve yorgunluktan kan çanağına dönmüş. Sesi yoğunlaşmış, konsantre olmuş. Bu önemli kısım; bu yüzden soğukta, benim bulanık, katmanlı ışıktan çıkıp onun istediği yere gelmemi bekledi.

"Seni gayet iyi anlıyorum," diyorum. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorum." İfade kağıdını yumruğumda buruşturup ceketimin cebine tıkıyorum. "Görüşürüz."

"Evet," diyor McCann. "Görüşürüz." Yine arkasını dönüyor, karanlık, sarkık profili artan ışığa karşı beliriyor. Sigara dumanının pis kokusu beni binaya kadar takip ediyor.

McCann ve ben ikimiz de erken geldik. Temizlikçi hala koridoru süpürüyor; ekip odasının kapısından geçtiğimde, içeriden gelen tek sesler iki kişinin düzensiz sohbeti ve radyodan gelen neşeli cıvıltılar. Olay Odası C, masamızda uzanmış, dağınık görünümlü ve bir fincan kahveyi kucaklayan Steve dışında boş.

"Erken gelmişsin," diyorum.

"Uyuyamadım."

"Ben de. Breslin'den haber var mı?"

"Yok."

"İyi." Breslin'e hiç havamda değilim. Steve'in masasında bir yığın küçük plastik fotoğraf albümü var: sabıka fotoğrafları. Onlara başımı sallıyorum.

"Onlar ne için?"

"Çete üyeleri," diyor Steve, esneyerek. "Çoğunlukla Lanigan'ın adamları. Ganly's'teki barmenle konuşmak istiyorum. Sonra Aislinn'in komşularına gösterip, tanıyan var mı diye bakacağım..."

"Çete teorisi geçersiz," diyorum. Sanki morarmış bir yere yumruk atmış gibi hissediyorum. Steve'in yüzü boş bakıyor.

"Bekle. Ne?" diyor.

"Gitti. Pencereden dışarı. Bir daha bu konuyu duymak istemiyorum. Yeterince açık mı?"

"Dur biraz," diyor Steve. Ellerini kaldırmış ve havada unutmuş, kafasını toparlamaya çalışıyor. "Dur biraz. Hayır. O zaman Breslin dün Gaffney'i terk ederek ne yapıyordu? Sakın bana onun sevişmek için durduğuna inandığını söyleme."

Çantamı yere atıp kendimi koltuğa atıyorum. Steve'in bu duruma şaşırmasını izlemek iyi geliyor. "Belki manikür yaptırıyordu. Belki de özel bir yere gitmedi, sadece bizim gibilerden emir almayacağını göstermek istedi. Her halükarda umurumda değil."

"Ve onun Gaffney'e sandviç için para verdiğini gördün, değil mi? Elli dolarlık banknotlar? Onlarla ne yapıyordu?"

"Beni duymadın mı? *Umurumda değil*. Illuminati'nin eline geçmemesi için tüm birikimlerini cebinde taşımak istiyorsa umurumda değil. Bu onun sorunu. Bizim değil."

"Tamam," diyor Steve dikkatlice. Bana kuduzmuşum gibi bakıyor. "Tamam. Dün gece ne oldu?"

"Dün gece," diyorum, "tanıdığım bir adamla konuştum. Çete ortamını çok iyi biliyor ve bu ihtimali eleyebileceğimizi söyledi. Aislinn'in çetelerle hiçbir ilgisi yoktu. Hikaye bu kadar. Buna aykırı bir şey bulursa, bize haber verecek, ama çok da umutlanmamalıyız. Ve bunu tüm ekip önünde kendimizi rezil etmeden önce öğrendiğimiz için çok minnettar olmalıyız."

Steve, kamyonun hamsterını ezmiş gibi görünüyor. "Bu adamı ne kadar tanıyorsun?" diyor.

"Yeterince iyi. Eskiden tanışıyoruz."

"Ona güvenebileceğinden emin misin?"

Yüzündeki ifade, sanki bu, onun çok özel fikrine aykırıymış gibi. "Ona güvenmeseydim, ona fikrini sorar mıydım?"

"Hayır. Ben sadece..."

"Hayır. Ben beyin hasarlı gibi mi görünüyorum?"

"Hayır..."

"Hayır. Yani ona güvenebileceğimizi söylediğimde, muhtemelen ona güvenebileceğimiz anlamına gelir."

"Haklısın," diyor Steve. Yüzü tarafsız bir ifadeye bürünmüş; içine kapanmış, sinirlendiğinde yaptığı gibi. "Öyle yapalım."

Onu somurtmaya bırakıp işime geri dönüyorum, ya da dönmeye çalışıyorum. Kafam çalışmıyor; her cümleyi üç kez okumam gerekiyor ki anlayabileyim. Normalde her şeye konsantre olabilirim – ekip odaları bunu öğretir, özellikle de benim çalıştığım türden ekip odaları – ama Steve'in söylediği şey beni rahatsız ediyor.

Fleas, yıllardır gizli görevde olan biri için benim ve kariyerim hakkında çok şey biliyor. Onun bu kadar ilgilenmesi hoşuma gitmişti. Belki de öyleydi, belki de değildi.

Birdenbire, hoş ve samimi sohbetimizin her adımını yeniden değerlendirmeye başladım, gizli bir gündemin ortaya çıkabileceği çatlaklar arıyorum: Fleas, uyuşturucu operasyonunu tehlikeye atmamam için beni uzaklaştırıyor, ya da sadece yaptığı işe karışmamı istemiyor; Fleas, asi olduğu ve yeni patronunu koruduğu için beni başından savıyor. Kendimi de sorguluyorum, Fleas ile soruşturma amacıyla konuşmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum ya da içten içe sadece bir sandviç yiyip, benim dokunulmaz olduğumu bilmeyen biriyle sohbet etmek için bir bahane mi arıyordum. İkinci kez düşünmeye ve içe dönük saçmalıklara inanmıyorum ve kendimi ikisini de yaparken yakaladığım için mutlu değilim. Keşke Steve'e daha fazla zorluk çıkarsaydım. Umarım kendini bok gibi hissediyordur.

Masama veya gelen kutuma ulaşan mesajları gözden geçiriyorum. Eğer biri iyi şeyleri çalmışsa, çok titiz davranmış. Cooper'ın revize edilmiş otopsi raporu; takip edilmesi gereken birkaç ipucu – birkaç hafta önce bir gece kulübünde, Aislinn olabilecek bir kadının, rugby oyuncusuna benzeyen bir adamla sarhoş bir şekilde tartıştığını gören biri; başka biri, Cumartesi öğleden sonra Viking Gardens'ın tepesinde dolaşan, şüpheli görünen üç genç adam görmüş, bu ne anlama geliyorsa. Büro raporları: Aislinn'in yatağındaki lekeler meni değil, yani muhtemelen ter. Teknisyenler DNA'yı inceliyorlar, ama bir şey vaat etmiyorlar: Aislinn evini sıcak tutuyordu, yataklar steril değil, sıcaklık ve bakteriyel etki DNA'yı bozmuş olabilir

DNA'yı kullanılamaz hale getirmiş olabilir. Her halükarda bunun çok fazla bir fark yaratacağına inanmakta zorlanıyorum.

Aislinn'in bir yıllık e-posta kayıtlarının bulunduğu devasa bir kağıt yığını, silinmiş bir şey olup olmadığını kontrol etmek için hesabıyla karşılaştırmak üzere. Bu, birinin beyni - ya da kadının ki - patlayana kadar onu meşgul etmelidir. Tanrı bu tür saçmalıklar için yüzen cisimleri yaratmıştır, ama bu davada bulunmaya değer tek bir şey varsa, o da muhtemelen Aislinn'in elektronik cihazlarında bulunabilir. Yığını ikiye böldüm ve yarısını Steve'e uzattım. Steve başını kaldırmadan "Teşekkürler" dedi ve yığını bir kenara itti. Bu somurtkan küçük aptalı masanın altına tekmelemeyi düşündüm. Bunun yerine, Aislinn'in e-posta kayıtlarını ve posta kutularının çıktılarını masamın üzerine yaydım ve geriye doğru gidip gelerek her e-postanın hesaba katıldığından emin oldum. Pazar günü saat 3.18, bir makyaj sitesinden gelen satış bildirimi, hala gelen kutusunda. Pazar günü saat 3.02, arkadaş arayan hayali bir Rus hatundan gelen spam, hala gelen kutusunda. Kafamı kağıdın üzerine koyup uyumak istiyorum.

Salı günü işe gelenler tek tek ortaya çıkıyor, beni ve Steve'i görünce sabah sisinden çıkıyorlar ve dünkü vaka toplantısında aldıkları işlere koyuluyorlar. Cooper'ın raporunu Gaffney'e yazması için veriyorum – Stoneybatter üniformasından ses kimliği alamadığı için ona hala kızgınım. Breslin kendi kendine şarkı söyleyerek içeri giriyor, odaya neşeli bir "Merhaba, kampçılar!" diye sesleniyor ve bana ve Steve'e "Dün akşam Rory'nin iki şanslı eski sevgilisi öldü, iki tane kaldı. Kim bu adam?" diyor.

"Adam sensin," diyor Steve otomatik olarak, bir sayfayı çevirerek. "İyi bir şey buldun mu?"

"Sürpriz yok. Rory tahmin edilebilir küçük bir piç. Diğer ikisi benim için güzel bir şey bulmuş mu bakalım." Breslin masamıza yaslanıp, baş aşağı yaptığım şeyi okumaya çalışır. "Bunlar da ne peki?"

"Aislinn'in e-posta kayıtları,"

diyorum. "Huh," diyor Breslin.

"Ve?"

"Ve muhteşem bir tanrıça elbisesini yüzde yetmiş indirimli almak istiyorsan, nereye gitmen gerektiğini söyleyebilirim."

"Çok eğleniyormuşsun gibi görünüyor." Breslin bana en iyi film yıldızı gülümsemesini gösterir, Aislinn'in gönderdiği e-postaları alır ve göz gezdirir. "Tanrım, ne demek istediğini anlıyorum. Bu sıkıcı olabilir. Devralmamı ister misin? Rory'nin eski sevgilileri senin olsun."

"Hayır." Şüpheliymiş gibi davranmayacağım bile. Bunun için çok çalışıyor, ama Breslin'in oyununu oynamaktan bıktım. "Ben başladım, ben bitireceğim."

"Conway." Breslin gülümsemesini hafifçe pişmanlık dolu bir ifadeye çevirir. "Bu soruşturmanın patronunun kim olduğunu bildiğimi sana göstermeye çalışıyorum. Eğer ayak işleri gerekiyorsa, ben yaparım."

"Teşekkürler," diyorum. "Ben iyiyim."

Bir süre sonra Breslin omuz silkiyor. "Sen bilirsin." E-postaları tekrar gözden geçiriyor, acele etmiyor ve masama geri bırakıyor. "Moran? Bir süre ofisten çıkman gerekmiyor mu?" Steve'in evraklarını ona doğru çevirip dikkatle inceliyor. Anladığım kadarıyla, bunlar Aislinn'in e-posta kayıtları, ancak Breslin gelene kadar Steve'in bunları görmezden geldiğine yemin edebilirim.

"Ah, hayır," diyor Steve. "Neredeyse bitirdim. Tabii şimdiye kadar sıkıntıdan ölmedimse..."

Breslin omuz silkiyor ve Steve'in eşyalarını ona geri itiyor. "Unutma," diyor, parmağını bana doğrultarak. "Teklifi ben yaptım."

"Unutmayacağım," derim. "Eski sevgililerle iyi eğlenceler."

"Evet, fazla umutlanmıyorum. İlk ikisini görmelisin." Breslin koltuğuna oturur, randevu ayarlamak için yağcı telefon görüşmeleri yapar ve tekrar dışarı çıkar. "Bugün de desteğe ihtiyacım yok," der, geçerken bana ve Steve'e göz kırpar. "Anladın mı?" İkimiz de otomatik gülümsemeler takınırız.

"Ne için geldi ki?" Steve, o gittikten sonra merakla sorar. "O telefonları her yerden yapabiliirdi."

Sesinde hâlâ o düz ton var, ama konuşuyor, bu da muhtemelen içimi ısıtmalı. "Senin güzel yüzünden uzak duramadı" diyorum.

"Cidden. Sadece ne yaptığımızı kontrol etmek istedi. Ve elektronik cihazları ele geçirmeye çalışmak için. Yine. Orada ne bulacağımızdan korkuyor ki?"

"Umurumda değil" diyorum. Ve o tekrar ağzını açtığında: "*Umurumda değil.*"

Steve gözlerini tavana doğru çevirir, e-posta kayıtlarını kenara iter ve asıl yaptığı işe geri döner. Kaldığım yerden devam etmeye çalışırım, ama konsantrasyonum bozulmuştur; tüm spamlar tek bir sonsuz Viagra reklamına dönüşmüştür. Bacaklarım kalkıp hareket etmek için kıpır kıpırdır.

Kafamın içinde hâlâ zayıf bir şekilde çırpınan tek şey: Lucy'nin Aislinn'in gizli erkek arkadaşı hakkındaki hikayesi. Tüm karmaşa orada başladı ve şimdi karmaşayı ortadan kaldırdık, ama hikaye hâlâ orada ve

hala açıklanması gerekiyor. İki gün önce aklıma gelmesi gereken bir şey geldi, Lucy'nin çekingen davranmasının başka nedenleri de olabilir. Belki de erkek arkadaşı, birlikte çalıştığı evli bir adamdır – sonuçta Aislinn, Lucy aracılığıyla Rory ile tanışmıştı; eğer başka biriyle de tanıştıysa, aynı şekilde tanışmış olma ihtimali yüksektir – ve Lucy, erkek arkadaşı onun onu ispiyonladığını öğrenirse iş yerinde sorun çıkmasını istemiyordur. Ya da belki, ilk başta düşündüğüm gibi, o hiç var olmamıştır. Lucy'yi dairesinden çıkarıp ona sertçe davranmayı düşünüyorum, böylece erkek arkadaş hikayesinin Aislinn'in eski sevgililerinden birine intikam almak ya da hiçbir olasılığı göz ardı etmediğimizden emin olmak için olduğunu söyleyebilir ve ben de bu şaşırtıcı, nefes nefese kalan yan yolu arkaya atıp onu acısından kurtarabilirim.

O anda Steve başını kaldırıyor. "Antoinette," diyor. Somurtmayı tamamen unutmuş.

"Ne?"

Masadan bir ifade kağıdını itti. Kaşları alnının ortasına kadar kalkmıştı.

Onun işaret ettiği yere bakıyorum. İfade, önceki gün fotokopi çektiği, Desmond Murray'in taksi müşterilerinden birinin tanıklığı. Raporu yazan memurun imzası karalanmış, ama altına yazılan isim Dedektif Garda Joseph McCann.

Gözlerim Steve'inkilerle buluşur. Çok yumuşak bir sesle "Ne oluyor?" der.

İrlanda küçük bir ülke, dedektiflerin sayısı az, Desmond Murray davasından en az bir kişinin şu anda Cinayet Masası'nda çalışmaması daha garip olurdu. Bu, Gary'nin neden ağzımı kapalı tutmam için bu kadar ısrarcı olduğunu açıklıyor: eğer ortalığı karıştırırsam, bu benim için çok yakın bir mesele olacak. Bunun ötesinde, son birkaç ayda ve pencerelerden sızan zayıf ışıktaki, bunun yine bir önemsiz olay mı yoksa tüm alarmlarımı çaldırmamı gerektiren bir şey mi olduğunu anlayamıyorum.

"O dosyadan aldığın geri kalanını kontrol etmeliyiz. Yarısını bana ver." diyorum.

Hızlıca sayfaları çeviriyoruz ve bir gözümüz kapıda. O karalama her yerde. Dün bu kadar acele etmeseydik, onu asla gözden kaçırmazdık: McCann, McCann, McCann. Gary gibi ilk aşamada yardım etmek için görevlendirilmemişti. Bu davanın tam merkezindeydi.

Aislinn masama eğilmiş, kocaman gözleri ve parmaklarını kıvrarak, kafasını okşayıp ona "Onunla ilgili harika anıların var; bunu değiştirmek istemeyiz, değil mi? Bazen bu tür şeyler olduğu gibi bırakılsa daha iyidir..." diyen dedektifi anlatıyor. Bu McCann olabilirdi.

Steve, başladığı sayfanın üçte biri kadar kalın bir kağıt yığını tutuyor. Sessizce "Bunların hepsi" diyor.

"Evet," diyorum. Aynı büyüklükteki kendi dosyamızı kaldırıyorum. "Ve bunlar."

Steve onları elimden alır, dosyaya geri koyar ve masasının çekmecesine kilitler, güzel ve kolayca. Onu paranoyaklık için azarlamalı mıyım yoksa acele etmesini mi söylemeliyim, emin değilim.

"İşte asıl soru," diyor. "McCann ve Breslin, Aislinn'in kayıp babasının McCann'ın aradığı kişi olduğunu anladılar mı?"

Ellerimi ensemin arkasında birleştirip sabit tutuyorum. Hiçbiri bize bakmıyor. "Bilmiyorum. Breslin'e o kutunun kayıp kişiler dosyası olduğunu söylediğimde onu izliyordum. Rahatladığını söyleyebilirim. *Eğer* bizim bulmamızı istemediği bir şey varsa, o da bu değil."

"Ona dosyayı inceledik ve iyi bir şey bulamadık dedin. Belki de McCann'ın adını bulamadığımız için rahatlamıştır."

"Neden? Bu bağlantıyı nasıl kuracaklar ki?"

"Breslin McCann'a davamızı anlatıyor, kurbanın adını söylüyor..."

"Daha önce de söylediğimiz gibi: dışarıda düzinelerce Aislinn Murray olmalı. McCann'ın on yedi yıl sonra bu kadar yaygın bir ismi hatırlayacağını mı düşünüyorsunuz? O kayıp kişi ya da ailenin irtibat kişisi bile değildi; sadece arka planda duran küçük bir çocuktuk."

"Desmond Murray'in kayboluşu üzerinde çok çalıştı," diyor Steve. "Aklında kalmış olabilir."

"Öyle olsa ne olur? Bu kaybolma olayında şüpheli bir durum yok; şüpheli bir durum için *yer* bile yok. Bizim davamızla bağlantı kurarsak neden umursasınlar ki?"

Steve başını sallıyor. "Şüpheli bir şey yok, sadece D'ler aileye bir ipucu vermiyorlar. Breslin ve McCann, McCann'ın orada bir hata yaptığını biliyorlar, değil mi? Belki de bunun Aislinn'in öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorlar. Ya da belki de öyle değil: sadece hatanın ortaya çıkmasını istemiyorlar. Bu yüzden Rory Fallon'ı bize zorla yutturmaya çalışıyorlar ve bizim bunu çabucak yutmamızı umuyorlar."

Belki yorgunluk, sıcak ve yetersiz kahve yüzünden beynim bulanıklaşmıştır; bu hikayenin doğru olup olmadığını ya da Steve'in güzel bir şekilde anlatması nedeniyle kulağa hoş geldiğini anlayamıyorum. "Muhtemelen işe yarardı da – o gün Kayıp Kişiler masasında çalışmıyor olsaydın ya da o anı hatırlamıyor olsaydın."

Desmond'un kaybolduğunu hiç öğrenemeyebilirdik, Aislinn'in onu bulmaya çalışması bir yana."

Buna inanmak isterim. Breslin bu davayla uğraşıyorsa, bizimle – yani benimle – kişisel olarak uğraşmıyorsa; çeteler, yozlaşmış polisler yoksa, sadece McCann'ın on yedi yıl önce yaptığı ve şimdi ortaya çıkmasını istemediği aptalca bir hata varsa; o zaman ikisini de köşeye sıkıştırmış oluruz ve herkesi çok mutlu edecek bir anlaşma yapma şansımız olur. Bir an için bunu tüm vücudumda hissedebiliyorum: odanın ağırlığı üzerimden kalkıyor, her hücreme oksijen gibi güç akıyor. *Bakalım şimdi beni itip kakmaya çalışacak mısınız, orospu çocukları?* Sonunda elime güçlü kartlar geçiyor, onları Roche'un deliğine o kadar derine sokuyorum ki, aylarca aslar tükürecek ve Cinayet Masası nihayet her sabah gelmeyi hayal ettiğim yere dönüşüyor.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, buna inanamıyorum. Oda tekrar üzerime çöküyor – kalın, sıcak hava, Reilly klavyeyi döverek yazıyor sanki. Bu güç beni sıkıştırıyor, ezip bir yığın haline getiriyor ve bir kenara atıyor.

"Evet, bu eğlenceli olurdu. Ama McCann ve Breslin neden umursasın ki? D'lerin Evelyn Murray'i karanlıkta bırakması hoş bir davranış değildi belki, ama kurallara uyuyorlardı. Şimdi ortaya çıkarsa başlarına gelebilecek en kötü şey ne olabilir ki? "İşte mağdur duyarlılığı politikasının bir kopyası, bir ara okuyun" mu? Bu kadar zaman geçtikten sonra, özellikle de üniformalarını geri giyecekleri falan yok.

"Evelyn'i *neden* bilgilendirmediklerine bağlı. Adamın Gary'nin ne dediği umurumda değil: bu tuhaf, Antoinette. Öyle. Kayıp Kişiler Birimi'nde çalışırken, bir aileye hiç böyle davrandın mı? Bir cevap alıp, tek bir ipucu bile vermeden yanlarından ayrıldın mı? Hiç?

Steve'in başı benimkine yakın ve sesinde sıkı sıkıya sarılmış bir aciliyet var: aptalca geliyorlar, beni karton rozet ve televizyondan öğrendiğim bir sürü anlamsız sözle polisçilik oynayan bir çocuk gibi hissettiriyorlar. Ondan uzaklaşıyorum. "Ee? McCann baş dedektif bile değildi. O kararı vermelerinin arkasında şüpheli bir neden olsa bile, sorumluluk ona ait olmazdı."

Steve, "McCann ne zamandır evli?" dedi.

"Bernadette geçen yıl bir yıldönümü için kart gönderdi. Gümüş bir kart olmalı. Ee?"

"Yani bu davayı yürütürken evliydi. Gary, birçok dedektifin Evelyn'e aşık olduğunu söyledi. Ya McCann için durum daha da ileri gitmişse?

Onu görmeye devam etmek için bir bahane bulmak amacıyla davayı uzatmışsa ne olur?

Sıcaklık ve klavyelerin tıkırtıları zihnime yalıtım malzemesi kadar kalın bir sis tabakası gibi çöküyor. Reilly'nin klavyesini alıp dizimin üzerinde kırdığımı hayal ediyorum. "Ama dava uzamadı. Desmond'u bulur bulmaz davayı kapattılar."

"Evet, en azından resmi olarak kapattılar. Hatta daha önce kapatmamalarını garip bulduğumuzu söylemiştik, hatırlıyor musun? Ama belki McCann, Evelyn'e boş zamanlarında soruşturmaya devam edeceğini, iletişimde kalacağını ve ona gelişmeleri bildireceğini söylemiştir. Belki aralarında gerçekten bir şey vardı, belki de yoktu; ama her halükarda, McCann bunun ortaya çıkmasını istemeyebilir. Evliliği pek iyi gitmiyor, değil mi? Ve bir sürü çocuğu var, değil mi? Karısı, işini Evelyn Murray'i takip etmek için kullandığını öğrenirse, bunu kullanabilir..."

Ben, farkına varmadan, "Dur. Dur artık." diyorum.

Sesim yüksek çıkar. Birkaç kişi başını kaldırır. Onlara hırlayan bir bakış atarım ve hemen başlarını tekrar eğdiririm.

Steve bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" diyor.

Diyorum ki, sesimi alçaltmak için tüm gücümü kullanarak, "Bütün bu saçmalıklar *hayal ürünü*. Cidden anlamıyor musun? Bu davayı aldığımızdan beri söylediğin hemen hemen her şey kafandan uydurma. Çeteler, ilişkiler, Tanrım, ne olduğunu bile bilmiyorum..."

"Teoriler üretiyorum," diyor Steve. Hala bana bakıyor. "Bu bizim *işimiz*."

"Teoriler, evet. Lanet masallar değil."

"Onlar..."

"Öyleler, Moran. Hepsi bu kadar. Evet, tabii, hepsi mümkün, ama bunların hiçbirisi için tek bir somut kanıt bile yok. Sen burada Aislinn'in hayalperest olduğunu, boktan hayatından kurtulmak için hikayeler uydurduğunu söyleyip duruyorsun: sen de *aynı şeyi* yapıyorsun."

Steve dudağını ısıırıyor, başını sallıyor. Masaya daha yakın eğiliyorum, masanın kenarının kaburgalarımın batmasını hissediyorum, sözlerimi onun yüzüne çarpıyorum. "Rory Fallon, Aislinn Murray'i öldürdü çünkü aptalca bir tartışma yaşadılar ve o sınırlarına hakim olamadı. Breslin ve McCann, gitmemi istedikleri için benimle uğraşıyorlar. Desmond Murray'in bunlarla hiçbir ilgisi yok. Burada heyecan verici gizli bir hikaye yok, Moran. Seni usta bir suçluyu takip eden Sherlock Holmes'a dönüştürecek hiçbir şey yok. S e n

boktan bir aşk kavgasını araştıran bir köle maymunsun ve boktan ekibin sana bok atıyor çünkü onlar bok çukurları. Son."

Steve'in çillerinin etrafı bembeyaz ve burnundan zor nefes alıyor. Bir an için çıkıp gideceğini düşünüyorum, ama sonra bunun aşağılanma değil, öfke olduğunu anlıyorum. Steve çok kızgın.

Bir şey söylemeye başlıyor, ama ben parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Kapa çeneni. Bunu en başından beri bilmeliydim – en başından beri biliyordum, ama lanet olası bir aptal gibi kendimi sana ve senin güzel hikayene kaptırdım. Bu davada en ufak bir umut ışığı olsaydı, asla bir mil bile yaklaşamazdık..."

Steve sandalyesine geri atlar. "Ah *Tanrım*, yine mi bu. "Herkes peşimde, tüm dünya bana karşı..."

"Sakın lanet olası..."

"Emo bir gençle çalışmak gibi. Kimse seni anlamıyor mu? Yatak odanın kapısını çarpıp somurtacak mısın?"

Bu kadar uzun süre nasıl yaşayabildiğini anlayamıyorum, her akşam kulağına çamaşır suyu enjekte edip kafasından günü silip kendini masum tutuyor mu acaba? "Seni şımarık velet" diyorum. Bu, Steve'in gözlerini büyütüyor. "Bu kadar hayal gücün varken, diğer insanların senin kadar kolay bir hayatı olmayabileceğini hayal edemiyorsun."

"Senin hayatının kolay olmadığını *biliyorum*. Ben buradayım, unuttun mu? Her *gün* görüyorum. Sana kötü davranan insanlar var. Ama bu, olan her şeyin seni kurtların önüne atmak için bir bahane olduğu anlamına gelmez. Sen o kadar da önemli değilsin."

Seslerimizi sakinleştirmeye çalışıyoruz. Birkaç metre ötede, yüzenlerin bulunduğu yerden bakıldığında, bu sadece rutin bir iş görüşmesi gibi gelebilir. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Bana saçma sapan konuşmamı istediğini anlıyorum, Moran. Anlıyorum. Eğer öyle yaparsam, hayatın çok daha kolay olur..."

"Tek *istediğim*, lanet olası yumurta kabukları üzerinde yürümekten vazgeçmek. Seni iyi bir ruh haline sokmak için takla atmaktan vazgeçmek *istiyorum*, böylece bize yaklaşan kimsenin kafasını koparmayacaksın..."

Steve, ben kötü bir ruh halindeyken saçma sapan şakalar yapıp duruyor, ta ki ben pes edip onun istediği gülüşü ona verene kadar. Onun sadece nazik olmayı sevdiğini, hatta belki de beni sevdiğini ve mutlu olmamı istediğini düşünüyordum. Ama birden aklıma geldi: O, beni mutlu ve neşeli bir ruh haline sokarak, arkadaşlarıyla dostluk kurma şansını mahvetmemem için beni kandırıyordu. Ve ben de buna kanıp

defalarca, onunla güldüm ve dünya hakkında daha iyi hissettim. Steve küçük dansını ve caz ellerini yaparken, ben de ağızım açık ve sırtarak alkışlıyordum.

"Şimdi bir yere varıyoruz" diyorum. Beni kendimden kurtarmaya çalıştığına inanmak istiyorsun, ama işin aslına bakarsak, tek istediğin herkesin gözünde iyi görünmek.

Sinirlenerek başını geriye attı. "Her şeyi gereğinden on kat daha zor hale getirmemekle *ilgili*. Benim için ya da senin için. Bu o kadar kötü bir şey mi? Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Bana iyilik yapma. Büyük bir grup kucaklaşması ve sonsuza kadar mutlu yaşamayı hedefliyorsun ve belki de bunları elde edebilirsin, ama ikimiz de bunun benim için mümkün olmadığını biliyoruz."

"Hayır," diyor Steve düz bir sesle, "olmayacak." Öfke, sözlerini sert parçalara bölüyor ve aramızdaki masaya vuruyor. "Çünkü sen bu kadar kararlısın ki, tüm polis teşkilatı seni çok sevse bile bunu gerçekleştireceksin. Gerekirse kendini ateşe atarsın. Sonra da kendini tebrik edip, başından beri bildiğini söylersin. Tebrikler."

Sandalyesini masanın kendi tarafına itmeye çalışır, orada benim ne kadar şeytani bir kaltak olduğumu huzur içinde düşünür, ama ben onu öylece bırakmam. Masasının kenarından bileğini tutuyorum. "Beni dinle," diyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, ve acıtacak kadar sıkı tutuyorum ve daha sıkı tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Reilly klavyesine vurmaya bırakmış ve sessizlik kulaklarımı, burnumu dolduruyor, nefes almamı zorlaştırıyor. "Seni kış yalayan küçük pislik. Dinle beni."

Steve irkilmemiş ya da çekilmemiştir. Gözlerimin içine bakarak bana bakıyor. Sadece ağzının çizgisi ona acı verdiğimi gösteriyor.

"Bunun bir çete davası olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Hayal bile edemezsin. Çünkü eğer bir çete meselesi olsaydı, o zaman olan biten her şeyi açıklardı. Breslin'in Rory'yi bize itmesi, şefin bize sorun çıkarması, McCann'ın eski dava dosyasını çalması, Gary'nin benden uzak durmak istemesi: daha büyük bir soruşturmayı ya da yozlaşmış bir polisi korumaya çalışıyorlardı ya da hepsi çetenin cebindeydi, umurumda bile değil. Ama gizli görevdeki arkadaşım çeteye hiçbir bağlantı olmadığını söylüyor. Hiçbir şey yok."

Sesimi alçaltmak boğazımı ağrıtıyor, sanki yanlış bir şey yutmuşum ve şişmiş gibi. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Breslin ve McCann

beni mahvetmek için *özellikle ve kasten* tüm bu saçmalıkları yaptılar. Başka bir nedeni yok. Elli dolarlık banknotlar ve gizli randevularla ilgili tüm bu saçmalıklar, gerçekten ne olduğunu bilmek ister misin? Breslin ve McCann bizim kadar yozlaşmış değiller. Beni geri çekilemeyecek kadar derine batırmak için peşlerinden koşmamı istediler, sonra da beni patronun önüne çıkaracaklardı - *Bak patron, bizim mali durumumuzu araştırıyor, telefonlarımızı dinliyor, delinin teki, ekip için tehlike arz ediyor...* İş tamam: Ben gitmiş olurdum. Bunu söylemek midemi bulandırıyor. O boku yuttum, hepsini yuttum. "Ve iş o noktaya gelirse, Breslin ve McCann gibi, hakkında hiçbir şey yapmadığım insanlar, beni kovmak konusunda bu kadar ciddiye, o zaman işim bitti, Moran. İşim bitti. Geri dönüş yok. Bunun tek bir sonu var."

Steve sessizce ve çok net bir şekilde "Bırak beni" diyor.

Bir an sonra bileğini bıraktım. O kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım kramp girmişti. Parmaklarımın izleri onun cildinde beyaz lekeler bırakmıştı.

Steve kolunu aşağı çekiyor. Sonra paltosunu giyiyor, kupa kitaplarını alıyor ve dışarı çıkıyor.

Birkaç hasta başını kaldırıp onun gidişini izler ve yarı meraklı bir şekilde bana bakar. Onlara boş boş bakarak kulak zarlarımda çınlayan kanın sesini dinlerim. Anladığım kadarıyla artık bir ortağım yok. Odadaki her şey zıplıyor, gevezelik ediyor ve benimle alay ediyor gibi geliyor, *ha ha ha* diye minik tiz sesler, çünkü bunu başından beri tahmin etmeliydim.

Başımı eğip kağıdı görmeden çeviriyorum. Bulanık görüntünün içinden rastgele kelimeler çıkıyor - *tutarsız, örnek, arasında* - ve ne anlama geldiklerini anlayamadan tekrar bulanık görüntünün içine kayboluyorlar. Oda temizlik sıvısı, birinin paltosundan gelen kokmuş sigara dumanı, gece boyunca çürümeye bırakılmış yarısı yenmiş elma kokuyor.

Bu his bir anda gelmiyor. Damardan yavaşça yayılan soğukluk gibi geliyor.

Steve, başından beri beni davayı kaybetmeme ve alay konusu olmama neden olabilecek, var olmayan bir çete bağlantısını kovalamamız için ısrar ediyordu. Sevilme isteyen ve Cinayet Masası'na ait olmak isteyen Steve, ben ortadan kalksam her ikisini de bir anda elde edebilirdi. Steve, olay yerine giderken arabada, arkadaşımın güvenlik işi teklifini kabul edip etmeyeceğimi sordu.

Steve, Aislinn Murray'in mutfağına tek başına girip, Creepy Crowley'e istediğı her şeyi mesaj atabilirdi.

Steve hakkında hikayeler var. Yıllar öncesine ait küçük şeyler, ama insanlar hatırlıyor. Uzun zaman önce, eğitim kolejindeyken bazı şeyler duydum: Steve, bir müfettişin çocuğunun ödevlerinin yarısını yazıyor, ileride iyi bir görev almak için yalakalık yapıyordu. Bunların çoğunu, bir skanger'dan bir adım ötedeki bir Dub'a yenildikleri için somurtan çiftçi çocuklarının uydurmalarına bağladım ve Steve'i yeterince tanımadığım için de umursamadım. Ama sonra, ilk davada birlikte çalışırken, daha fazlasını duydum. Steve, kendi özgeçmişine parlak şeyler eklemek, bir iki iyilik karşılığında kendine bir iyilik yaptırmak ve kendini yüzen ceset havuzundan çıkarıp bir ekibe sokmak için davanın başındaki dedektifi kazıklıyordu. Bana bunu anlatan adamın kendi gündemi vardı; ben riski göze aldım, onu görmezden geldim ve Steve'e güvendim. O zaman haklıydım.

O zaman Steve benimle kalarak çok şey kazanacaktı. Cinayet masasına girmenin bir yolunu arıyordu ve asla bulamayacağından paniğe kapılmaya başlamıştı. Bir gün birlikte çalıştıktan sonra, onun için bir yol buldum.

Birlikte çok uyumluyduk, diye düşündüm. Birimizin diğerinin fikrini reddetmesi, her zaman yeni bir fikre yol açıyordu, çıkmaza girmiyorduk. Düşünmeden birbirimizi dengelemeyi öğrenmeye başlamış olmamızı sevdim: röportajda diğerinin hangi açıyı seçeceğini, ne zaman geri çekilip Steve'in işi yapmasına izin vermem gerektiğini, ne zaman devreye girip notu değiştirmem gerektiğini. Beni saçmalıklarından dolayı uyardığı tavrını sevdim, egosu iç çamaşırlarına dolanmış olduğu için değil, saçmalıkların yolumuza çıkması nedeniyle. Kahkahalarımızı sevdim. Birkaç kez, hatta daha fazla, kendimi, duygusal bir genç gibi, birlikte geçireceğimiz geleceğimizi hayal ederken buldum: bir gün iyi davalar alacağımızı, kurnaz psikopatları tuzağa düşürmek için hayal ettiğimiz dahice planları, ekip tarihine geçecek sorgulamaları. Büyük, sert Conway'in gözlerinin buğulanmasını; arkadaşların nasıl güleceğini.

Ben kolay lokmaydım. Steve ile tanıştığında, Cinayet Masası beni çoktan iyice incelemişti; tek gereken bir parça rahatlık, bir parça sadakattı ve ben rahatlamaktan gevşedim, Steve'i ekibe almak için kendimi paralamaya başladım. Tabii ki onunla çalışmak iyi geliyordu; bunun için her türlü nedeni vardı. Steve'in istediğiniz şekle girme konusunda usta olduğunu biliyordum, bunu her gün yaparken onu izliyordum, ama nedense bunun farklı olduğuna kendimi ikna etmiştim. Kendimi kusmak istiyorum.

Artık benimle kalarak kazanacağı hiçbir şey yok, kaybedeceği çok şey var. Klavyeler gürültü yapıyor, rüzgar pencereyi çerçevesine vuruyor.

Vücudumun her zerresi karıncalanıyor. Ellerimi başımın üstüne götürdüğümde, saçlarım benimmiş gibi gelmiyor.

Düşünemiyorum. Bunun delice bir paranoya mı yoksa yüzüme çarpan bariz bir gerçek mi olduğunu anlayamıyorum. İki yıldır arkamı kolluyorum, her adımımı ve her sözümü izliyorum, her gün bütün gün savaş modundayım: içgüdülerim dumanlar çıkacak kadar yanmış durumda. Bir an için, arayabileceğim, ne düşündüklerini sorabileceğim birini düşünmeye çalışıyorum; ama bunu yapmak istesem bile, ki istemiyorum, böyle bir seçenek yok. Sophie, Gary, Fleas: aklıma gelen herkes kaygan ve ikili geliyor, gözlerimin odaklanabileceğinden daha hızlı titreyen bir resim gibi.

Reilly bir şey söylüyor ve o ve Stanton saldırıya geçmeden önce attıkları gibi yüksek sesle gülmeye başlıyorlar. Artık bu odada kalamam. Lucy'nin cep telefonunu deniyorum: kapalı. Aislinn'in iki eski sevgilisinin iletişim bilgilerini bulana kadar kağıtları karıştırıyorum – İspanyol öğrenciyle yaz aşkı olanı henüz kimse bulamamış – ve cebime koyuyorum. Sonra paltomu giyip çıkıyorum.

Bölüm 11

Aislinn onları nasıl seçeceğini iyi bilirdi. Eski sevgilileri, Rory'yi bir tema parkındaki tüm heyecan ve maceralar gibi gösteriyordu. İlk sevgilisi, yıpranmış halısı ve tavandaki su lekelerinden anlaşıldığı üzere, ekonomik krizden zorlu bir dönem geçiren bir yazılım şirketinde muhasebeciydi, ancak ofisteki söylentilere göre işler düzelmeye başlamıştı. Aislinn ile on dokuz yaşındayken bir sandviç kuyruğunda tanışmış ve altı ay boyunca çıkmışlardı, ancak ikisi de başından beri ciddi bir ilişki aramadıklarını açıkça belirtmişlerdi; sıkıldıklarında, birbirlerine kırılmadan ve "arkadaş kalalım" demeden ayrı yollarına gitmişlerdi. Lucy'yi belli belirsiz hatırlıyor, ama aralarında hiçbir sorun olmamıştı ve Lucy'nin kendisine kin besleyeceği bir neden düşünemiyor. Unutulabilir bir şekilde yakışıklı ve iyi birine benziyor; Aislinn'in iyi bir kız olduğunu, birlikte güzel zaman geçirdiklerini, şimdi ise cumartesi gecesi güzel bir yemeğe çıkardığı güzel bir nişanlısı olduğunu ve Aislinn'i Facebook'ta hiç aramadığını söylüyor.

İkinci eski sevgilisi belki yarım puan daha az sıkıcı. Bir çağrı merkezinde çalışıyor, ıssız bir arazide duran devasa bir şirket ofis binasında; birinin dahice iş parkı fikri, krizde paramparça oldu ya da birinin dikkatlice planladığı vergi kaybı. Beş katın dördü boş; beşinci katta bir köşede birkaç düzine işçi var, rahatsız edecek kimse olmadığı için çok yüksek sesle konuşuyorlar. Sohbetimiz için adam beni, yatak büyüklüğünde masanın üzerinde bir toz tabakası olan, boş bir yönetici köşe ofisine götürüyor. Beş yıl önce, hala ışık operatörü olarak çalışmaya çalışırken, Lucy aracılığıyla Aislinn ile tanışmış. Sekiz ay boyunca çıkmışlar ve bu ilişkinin özel bir şey olabileceğini düşünmeye başlamışken, Aislinn onu terk etmiş. Aislinn, aynı şekilde hissettiği için terk ettiğini söylemiş ve o da ona inanmış: ilişki ciddileşiyordu ve hasta annesine bakmakla meşgul olan Aislinn'in ciddi bir ilişki için ne zamanı ne de enerjisi vardı. O günden beri hiç görüşmediler, ta ki iki gece önce onu haberlerde görene kadar. Tiyatrodan ayrıldığında Lucy ile de görüşmeyi kesti; araları kötü değildi, sadece başından beri çok yakın değillerdi ve artık birlikte takılmaya zahmet etmiyorlardı. Cumartesi akşamı bir konserdeydi – tanıkların ifadesini kontrol edeceğiz, ama sürpriz bir şey beklemiyorum. Şok, üzüntü ve

hüzünlü "olabilirdi" duygusu gerçek gibi görünüyor, ama mesafe de öyle: Aislinn bu adamın geçmişindeydi. Onu kovalamıyordu, ateşi yeniden yakmak istemiyordu, onu kendisini içermeyen bir randevuya hazırlanırken görünce sinirlenmiyordu.

Bu tam da beklediğim şeydi. Görüşmeler iyiydi; eski sevgilileri, asla anlatmayı planlamadıkları şeyler hakkında konuşmaya ikna ettim. Hiçbiri bana bir fayda sağlamadı.

Soğuk ve sessiz bir ortamda arabama doğru yürüyorum, uzun çimlerdeki rüzgârın sesi, görebildiğimden daha uzak bir mesafeden yükseliyor, boş tarlalardan geçip üzerimden geçip gidiyor. Normalde bu beni tedirgin ederdi – fazla doğa beni ürkütür – ama sonunda kafam, bu sabah koşarken aradığım berraklığa kavuştu. Günler, belki aylar sonra ilk kez düşünebiliyorum.

Bunun Steve'i kovduğum için olduğunu düşünmeden edemiyorum. O benim yanımda olmadan – her yöne çekip, bağırıp, işaret edip, anlamlı ya da anlamsız olabilecek ve benim anlamını bulmam gereken saçma sapan sözlerle beni bombardımana tutmadan – sonunda net görebileceğim bir alanım var. Tüm bu belirsizliklerin, olasılıkların ve serapların altında, görülmeye değer sadece iki şey var.

Rory Fallon, üzgün küçük korkak. O, bu davanın tek konusu. Bu yüzden sürekli büyük bir hiçlik yığını ortaya çıkıyor: çünkü bulunacak başka bir şey yok.

Ve ikinci şey: Bu, Cinayet Masası'ndaki son davam. Breslin'i, McCann'ı, Roche'u ve tüm köpüren kalabalığı bir gün, bir hafta, bir ay daha atlatabilirim; ama er ya da geç bir hata yapacağım ve beni yakalayacaklar. Bir boksörü düşünüyorum, her yumruktan kaçmak için eğilip zikzaklar çiziyor, gittikçe hızlanıyor, bir an gözünü kırptırıyor ve patlama, karanlık.

Nakavtı beklemeyeceğim, Breslin'e, Roche'a ya da başka birine benim etrafımda sırtarak zafer turu atma şansı vermeyeceğim. Kendi şartlarımla devam edeceğim. Bu davayı bitireceğim ve doğru bir şekilde bitireceğim, Rory Fallon'ı o kadar sıkı bağlayacağım ki, ülkenin en iyi savunma avukatı bile onu kurtaramayacak, başım dik çıkacağım. Sonra güvenlik şirketindeki arkadaşımı arayıp o işin hâlâ geçerli olup olmadığını soracağım. Ve bir ara O'Kelly'ye siktirip gitmesini söyleyeceğim ve Roche'un dişlerini döveceğim.

Bir an için, her şeyi mahvederken Steve'i yanlış anlamış olabileceğimi düşündüm. Merak ediyorum - artık önemi yok ama - acaba başından beri beni bundan uzaklaştırmaya mı çalışıyordu; benim işimin bittiğini fark etmemi istemiyor muydu? Acaba bu zavallı iyimser ahmak, benimle çalışmaktan gerçekten hoşlanıyor muydu

benimle çalışmaktan hoşlanıyor muydu, tıpkı benim dūřındūđum gibi. Aynı duygusal hayalleri kuruyor muydu, terlemeden Hannibal Lecter'ı birlikte yakalayacağımızı, kelepelerimizi çekip başımızı sallayarak en iyilerin en iyisinin gerekli olduğu bir sonraki özölemeyen davaya doğru ilerleyeceğimizi. Bu dūřüne bana o kadar keskin bir acı veriyor ki, umarım yanılıyorumdur.

Araba soğuk. Kapıyı çarptıktan sonra bile, çimlerin arasından esen rüzgârın kesintisiz uğultusunu duyabiliyorum. Bir yanım oradan hızla uzaklaşmak istiyor, ama acele etmem gereken bir şey aklıma gelmiyor.

Olay odasına geri döndüğümde, Steve hala yoktu. Yedekler öğle yemeği yiyor ve polisleri eleştiren bir haber hakkında şikayet ediyorlardı. Breslin masasında, sandalyesini geriye yatırmış, ayaklarını masaya uzatmış, sosisli sandviçini bitirip *Courier* gazetesini karıştırıyordu.

Beni görönce sandalyesini indirip gazetesini masanın üzerine atıyor. "Ah, tam da beklediğim kadın. İlginç bir şey oldu mu?"

"Aislinn'in eski sevgilileri," diyorum, paltomu çıkartıyorum. "Dinlemeye değer bir şey yok. Tanıkların ifadesini kontrol edip listeden çıkaracağız." Courier'in manşetinde "Akşam yemeğine kimler geliyor?" yazıyor. Biri Crowley'e Aislinn'in randevusunu söylemiş.

Breslin ayaklarını masadan indirir. "Bundan sonra bacaklarımı uzatmam lazım," der, karnını okşayarak. "Hadi yürüyöşe çıkalım."

"Yazmam gereken notlar var."

"Onlar bekleyebilir." Lower: "Bekleyemeyecek bir şeyim var."

Belki de beni hayali yan işine ortak etmek isteyecektir. Her halökarda önemi olmadığı için buna katılıp katılmamayı fazla dūřünmüyorum, çünkü onun yöntemi beni olay odasından çıkaracak. "Neden olmasın," diyorum ve arkasını dönüp kapıdan çıkarken yüzündeki şaşkınlık ifadesinin tadını çıkartıyorum.

"Rory'nin eski sevgilileriyle konuştum," diyor Breslin, koridorda yürürken. Onunla konuşmak için nereye gittiğimizi merak ediyorum. Bu hafta, ilk kez, birbirimizden ne kadar az mahremiyetimiz olduğunu fark ettim. İnsanlar kantinde, ekip odasında, soyunma odasında gelip gidiyor; sorgu odalarında gözetleme pencereleri ve ses kayıt cihazları var. Hayatta kalmak için ekibin bir paran olması, kendi vücudun kadar yakın ve güvenilir olması gerektiğini daha önce hiç fark etmemiştim.

"Ve?" diyorum.

Breslin sırtıttı. "Nasıl söylemişti? Her zamanki tipi Aislinn'den daha "rahat" mı? Eminim hepsi çok hoş kızlardır, ama tanrım, hepsini bir makyaj programına götürüp stilistlere ağır silahları çıkarmasını söylemek istedim." Merdivenlerden koşarak aşağı iner. "Doksanlarda öğrencilerin, bir gün Goa'ya sırt çantasıyla seyahat etmeyi planladıklarını göstermek için giydikleri o berbat, tüylü etnik kapüşonluları biliyor musun? Yemin ederim, son eski sevgilim de onlardan birini giyiyordu."

"Bize bir şey söylediler mi?"

"Evet ve hayır. Hepsi Rory'nin mükemmel bir beyefendi olduğunu söylüyor: onlara asla vurmadı, bağırmadı, kontrolcü davranışlar sergilemedi, kıskançlık krizleri yaşamadı, istediği olmazsa kötü davranmadı, bunların hiçbirisi olmadı." Koridora dönüyor ve eski soyunma odası olan Olay Odası E'nin kapısını aralıyor. Boş. "Burada."

Kapıyı benim için tutar. Mesajı anlıyorum: Breslin bana yardım etmeseydi, zaten burada olacaktım. Burası sıcak ve hala terli spor kıyafetlerinin kokusu var; küçük beyaz tahta, birinin yanlış türde kalem kullandığı için lekelenmiş ve tüm sandalyeler yapış yapış görünüyor. Oturmuyorum.

"Ama ilginç olan şu," diyor Breslin, arkamızdan kapıyı kapatarak. "En sonuncusu da dahil olmak üzere iki eski sevgilisi, Rory'yi çok yoğun olduğu için terk ettiklerini söylüyor. Bir kızın tam sözleri "çok yoğun"du; diğeri ise "işleri çok hızlı ilerletiyordu" dedi. Onun utangaç davrandığını sandım, ama meğer seksten bahsetmiyormuş: İkinci randevuda onunla sevişmekten hiç çekinmemiş, Tanrı onu korusun. Günümüzün gençleri ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar."

"Peki ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Basitçe söylemek gerekirse, birkaç ay birlikte olduktan sonra, Rory bunun muhteşem bir aşk hikayesi olduğunu düşünmeye başlamıştı, ama kız hala ciddi bir ilişki isteyip istemediğine karar verememişti. Onu gerçekten sevdiğini söylüyor, ama o sadece yirmi dört yaşındaydı; sadece biraz eğlenmek ve entelektüel sohbetler yapmak istiyordu – Rus edebiyatı üzerine doktora yapıyor – ve bolca seks. Birlikte dünyayı dolaşmanın ne kadar harika olacağını sürekli söyleyen birine hazır değildi." Breslin kapının yanındaki duvarı inceliyor, bir lekeyi silip duvara yaslanıyor. "Yani onu terk etti. Diğer kız da aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. Kadınların, bağlanmaktan korkmayan erkekleri

ama Rory biraz fazla iyi bir erkek gibi görünüyor."

Aislinn'in ikinci eski sevgilisine göre, ilişki ciddileşmeye başladığında, o oradan ayrılmıştı - ancak bunun suçunu hasta annesine atıyordu. "Yani Rory bize, Aislinn'le ilk görüşte deli gibi aşık olduklarını söylediğinde," diyorum, "bu, Aislinn'in de aynı şekilde hissettiği anlamına gelmez."

"Aynen öyle. Pestle'daki randevuları hakkında ne dediğini hatırlıyor musun? Ne zaman aralarının çok iyi gittiğini düşünse, Aislinn sessizleşir ve Rory konuşmayı yeniden başlatmak zorunda kalırmış. Bana göre bu, hikayenin diğer tarafı gibi geliyor – keşke onu da duyabilseydik – "O çok yoğun davranıyordu, ama hey, o iyi bir adam, bu yüzden ona her şansı vermeye çalıştım..."

"Tek sorun," diyorum, "bu, en yakın arkadaşının bize anlattıklarıyla uyuşmuyor. O, Aislinn'in ona sırılsıklam aşık olduğundan emindi. Peki ya Aislinn'in telefonundaki, Rory'nin gelmesi için ne kadar heyecanlı olduğunu ve hazırlandığını anlatan mesajlar? Onun geri çekildiğine dair hiçbir ipucu yok. Rory tam gaz devam ediyorsa, Aislinn de bununla bir sorunu yoktu."

Breslin, kafası kadar büyük ve gösterişli paslanmaz çelik kasalı telefonunu çıkarır ve elinde çevirir. "Bir şeyi itiraf etmeliyim. Sabah boyunca bunu seninle paylaşıp paylaşmamayı düşünerek gidip geldim."

Dün, bu teklifi kabul edebilirdim. Ama bunun yerine ağzımı kapalı tutup bekledim. Benim yalvarmayacağımı anlayınca, içini çekip telefonu tekrar çevirir.

Işık, yağlı gri çizgiler halinde parıldıyor. "Ben temelde bir takım oyuncusuyum. İnsanlar beni çok başarılı biri olarak görüyor, ama aslında ben takım çalışmasına çok inanırım. Ancak bu, takımındaki diğer insanlar da aynı şekilde çalışıyorsa işe yarar. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Conway?"

"Ben kalın kafalıyım. Devam et, bana açıkça anlat."

Breslin düşünüyormuş gibi yaptı. Sıcaklık ve koku, üzerimize baskı yapan katı bir şeye dönüşüyordu. "Bunu duymak istediğinden emin misin?"

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söyleyen sensin. Evet, eminim ki, ipucu verip dolambaçlı konuşmak yerine, direkt söylemeni istiyorum."

Breslin yine iç geçirir. "Tamam," der, büyük bir iyilik olarak. "İşte: Her etkileşime, karşıdaki kişiyi düşmanınmış gibi davranarak giriyorsun. İkimiz de biliyoruz ki bazı durumlarda bunun için makul nedenlerin var, ama hiçbir nedenin olmasa bile, doğrudan saldırı moduna geçiyorsun. Bu,

en sadık takım oyuncusunun bile seninle bir şey paylaşmadan önce iki kez düşüneceği bir atmosfer yaratıyor."

Diğer bir deyişle, ba  dedektiften kanıtları saklamasının suçlusu benim. D'den kanıtları saklamasının benim hatam. Hala oyuna devam etmek için bir neden olsa bile, bunu yapmak için elimde hiçbir şey kalmadı. "Söyle ya da söyleme," diyorum. "S  ylemeyeceksen, söyle de notlarımı yazayım."

Bana bakarak cevap vermiyor. Ben de ona bakacak halim yok. Bana söyleyecek, canı çok istiyor. Sadece karşılığında benden ne koparabileceğini görmek istiyor.

"Conway," diyor, tüm vahşi sabrını ortaya koyarak. "Beni anlıyor musun? En azından anladığımı söyle."

"Evet. Ben bir pisliğim. Bunu zaten biliyordum." Gitmek için harekete geçiyorum.

"Tamam," diyor Breslin, yumuşak ama hızlı bir sesle. "Sanırım bu hafta seni yeterince iyi tanıdım, gerisini de anlayabilirim."

"Her neyse."

"Reilly'miz. Stoneybatter için CCTV görüntülerini nasıl çektiğini hatırlıyor musun?"

Bir an sonra kapıdan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum.

"Peki," diyor Breslin, tekrar dost olduğumuzu göstermek için hafifçe gülümsüyor. "Reilly biraz zeki   ıktı. O işi yaparken, son dört haftayı çekti - ya da alabildiği kadarını; bazı yerlerde üzerine başka şeyler kaydedilmişti. Ve bu sabah beşe kadar orada kalıp, parmağını hızlı ileri sarma düğmesinin üzerinde tuttu."

Sinsi herif. "Bunu ondan değil de senden duyduğum için çok iyi bir nedeni olsa iyi olur," diyorum.

"Ah, peki. O   ocuğa biraz müsamaha göstermeni rica edeceğim. Beni etkilemek istediğini hissediyorum." Breslin,   i  man, kendini beğenmiş sırtıtı  ını neredeyse bastırabiliyor. "Bunda bir sakınca yok. Ekipte birkaç yıl daha kal, sen de yeni gelenlerin sana silahlarını gösterip durduğunu göreceksin."

Mesajı anlıyorum: *Birkaç yıl daha dayanırsan.* "Ne aldı?" diyorum. "İşte bir örnek," diyor Breslin. "Bu, monitörden çektiğim kısa bir klip monitörden çektiğim kısa bir klip; daha fazlası da var."

Kaydırıyor, dokunuyor ve telefonu bana uzatıyor. Alıyorum.

Renkler bulanık ama d  kk  na o kadar sık gidiyorum ki hemen tanıyorum: Prussia Caddesi'ndeki Tesco. Ve buzdolabından bir   i  e Lucozade alıp self-checkout'a götüren zayıf adamı da tanıyorum. Narin profili, başının açısı, omuzlarının hafifçe kamburla  ması

, ellerinin kayan hareketi: İki gün önce saatlerce onun her ayrıntısına odaklandım.

"O Rory Fallon," diyorum.

"O ya da klonu. Şuna bir bak."

Breslin eğilir, ekranı büyütür ve zaman damgasına odaklanır. 14/01/2015, saat 21:08. İki hafta önce.

"Rory bize Cumartesi gecesi telefonundan en yakın Tesco'yu aramak zorunda kaldığını söylemişti."

"Öyle yaptı. Ayrıca bize Stoneybatter'a daha önce hiç gitmediğine dair çok net bir izlenim verdi." Ekranda, Rory kasadan parasını alıyor ve etrafına bakınıyor. Bir saniye boyunca kameraya doğrudan bakıyor. Bulanık, geniş ve kararlı gözleri, sanki benim ona baktığımı görebiliyormuş gibi bana bakıyor. "Ama dediğim gibi, bu buzdağının sadece görünen kısmı. Bu ay en az üç kez Aislinn'in evinden birkaç dakikalık yürüme mesafesinde onu gördük. Perşembe akşamı arabası Manor Street'teki bir kameradan geçti, 11 Ocak'ta köşedeki dükkandan pazar gazetesini aldı ve 5 Ocak'ta Hanlon's'ta bir pint içti."

Rory, Tesco'ya yaptığı geziden bahsettiğimizde rahatsız oldu. Onu tedirgin edenin zaman çizelgesi olduğunu sandım, ama bundan çok daha fazlası vardı. Rory'nin telefonunda yerel dükkanları aramasına gerek yoktu. Onları zaten ezbere biliyordu.

"Ve bu, Reilly'nin fark etmediği zamanları, CCTV'ye yakalanmayan zamanları ve dört haftadan daha eski zamanları saymıyor bile." Breslin telefonunu geri alır. "Çok abartılı" der. "Rory, Aislinn'i takip ediyor."

"Öyle görünüyor," diyorum.

"Stoneybatter'daki yaşlılara besleyici yemekler götürmüyordu. Masum bir şey olsaydı, şimdiye kadar bize söylerdi." Telefonu cebine koyar. "Şimdi, bunun için kalmaya değer değil miydi?"

"Reilly ile konuşacağım," diyorum. "Sonra da videonun geri kalanını izlemek istiyorum. Sonra Rory'yi tekrar çağırıp ne söyleyecek bakacağım."

"Neden bunu *birlikte* yapmıyoruz? Sen ve ben, ne söyleyeceğini görelim."

"Ben tek başıma halledebilirim. Teşekkürler."

Breslin'in kaşları yükselir. "Tek başına mı? Moran ne olacak?" "O dışarıda."

"Uh-huh," dedi Breslin. "Şimdi onu tek başına ağaçları sallamaya mı zorluyorsun? Sabrının tükenmek üzere olduğunu düşünmüştüm, tamam mı?"

"Moran işlerini tek başına halledebilecek kadar yetenekli. Benim ona yardım etmeme gerek yok."

Breslin beni eğlenerek süzer. "Seninle Moran'ın birbirinize uygun olmadığınızı söyleyebilirdim," der.

"Ben sormadım," diyorum.

"O çocuğa bir düzine tanık, DNA eşleşmesi ve cinayetin işlendiği anın videosu ver, o da bir yıl boyunca o pisliğin uzun süredir kayıp ikizi olmadığından, tanıkların kafasının karışık olmadığından ve DNA'ya kimsenin tükürmediğinden emin olmak için uğraşır, ne olur ne olmaz diye. Eleştirmiyorum; bu yaklaşıma ihtiyaç duyulan davalar var. Ama sen ise işleri halletmek istiyorsun."

"Evet, istiyorum. Bu yüzden Reilly'yi halledip o görüntüleri izleyeceğim, burada hayat hakkında sohbet etmek yerine. Görüşürüz."

"Tanrı aşkına Conway, bir dakikalığına sakinleşebilir misin? Ben *senin tarafındayım*. Sen ise beni düşmanmışım gibi davranıyorsun. Bu fikri nereden edindiğini bilmiyorum ama bunu ortadan kaldırmak istiyorum."

"Breslin," diyorum. "Bana görüntüleri gösterdiğin için teşekkür ederim, ama bu ekibin içindeki herkesin düşman olduğunu varsayacağım, aksini kanıtlayacak somut bir delil bulmadıkça. Nedenini anlayabileceğine eminim."

"Oh, evet," diyor Breslin. Kapıyı aralayıp koridoru kontrol ediyor: kimse yok. "Nedenini çok iyi anlıyorum. Aslında, senden çok daha iyi anlıyorum. Seninle ilgili duyduğum hikayeyi bilmek ister misin?"

O, sesinin çekici olduğunu düşünüyor. Ben de, "Neden hepsinin saçmalık olduğunu varsaymıyorsun, oradan devam edelim" diyorum.

"Hepsinin saçmalık olduğunu varsayıyorum. Ama yine de bunu duymalısın."

"Otuz iki yıldır başkalarının dedikodularını umursamadan yaşadım. Biraz daha idare edebilirim herhalde."

"Hayır, yapamazsın. Her ekip odasına girdiğinde, sadece e-postalarını kontrol edip kahve içtiğini düşündüğünde, bu hikaye arkadaşların kafasında yankılanıyor. Onlar için sen buradasın. Peki bu senin için nasıl bir durum?"

Bana bu hikayeyi anlatmak için can atıyor. O ve McCann, onun sadece iyi kalpli bir adam olduğunu düşünmem için çok uğraştılar, ama bu tür bir teklif – hadi, hayatının bir parçasını alayım ve kendi istediğim gibi yeniden yazayım – kimsenin iyi niyetinden kaynaklanmaz. "Yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm" diyorum.

"Acıtacak. Sana yalan söylemeyeceğim." Breslin sempatik bir ifade takınıyor, ama bunu daha önce de görmüştüm, sorgu odalarında. "Neden bununla uğraşmak istemediğini anlayabiliyorum."

"İlgilenmiyorum. Davalarım dışında hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyorum. Ve Reilly ile konuşmak istiyorum."

Kapıya doğru yürüdüm, ama Breslin kolunu uzatarak yolumu kesti. "İlk haftanda Roche ile bir tartışma yaşamıştın," dedi. "Hatırlıyor musun?"

"Zar zor. Eski haber."

"Ama öyle değil. Roche'u hafife aldın. Kısa bir süre sonra, bize üniformalı olduğun zamanlarda büyük bir hata yaptığını söyledi. Partnerin onun evini ararken, sen bir uyuşturucu satıcısını gözetlemen gerekiyordu; şüphelinin çitin arkasına gidip işeyebilmesi için kelepçeleri çıkardın ve o da kaçtı. Sonra ortağına - Roche isim vermedi, bunun için fazla akıllıdır - rapora bir şey yazarsa, onu cinsel saldırıdan şikayet edeceğini, devriye arabasında göğüslerini ellediğini iddia edeceğini söyledin."

Breslin kolunu indirir ve yanıma yaklaşmamak için kasıtlı olarak bir adım atar. Ben hareket etmem, tıpkı onun tahmin ettiği gibi.

"Ortağın yine de raporu yazdığında," diyor, "sen de sonuna kadar gittin: amirine gittin. İşler sarpa sardı, rapor senin istediğin şekilde yeniden yazıldı, ortağın kariyerinin geri kalanında polislik yapmaya mahkum oldu ve sen de tüm bu travmadan kurtulmak için üç haftalık ücretli izin aldın. Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

Üç hafta boyunca Fleas'in kuzeni oldum. Ondan önce de, bir şüpheli vardı – hızdan kafası güzel olan bir aptal; adını bile hatırlamıyorum, o kadar etkileyici bir olaydı – o da benim ve ortağımın peşinden kaçtı. Partnerim iyi bir adamdı, ilk günden itibaren alnına "ÖMÜR BOYU POLİS" damgasını vuran sıradan bir şekilde. Roche araştırmasını yaptı, hikayenin insanların yutabileceği kadar gerçekçi olmasını sağladı.

Breslin, "Ekibin yaklaşık yarısı buna inanıyor. Ve sen de aynı şeyi onlardan birine yapmadan önce, bir an önce gitmeni istiyorlar. Bu konuda çok, çok ciddiydiler" diyor.

Göz kapaklarının altından beni izliyor, bir gözyaşı, bir titreme, Roche'un dişlerini kafatasının arkasına doğru tekmelemek istediğine dair bir işaret arıyor. "Haklıydım," diyorum. "Bunu bilmesem de gayet iyi hayatta kalabilirdim. Yine de teşekkürler. Aklımda tutacağım."

Bu sözlerim onun gözlerini açıyor. "Bunu çok hafife alıyorsun, Conway."

"Roche pisliğin teki. Bu yeni bir haber değil. Ne yapmamı istiyorsun? Bayılmamı mı? Ağlamamı mı?"

"Sana bunu söylemek kolay bir karar değildi. Ben çok sadık biriyim. Bunu takıma ihanet olarak görecektir birçok insan var ve bu takım benim için çok önemli. *En azından* yaptığım şey için biraz minnettarlık göstermeni istiyorum."

Bir dakika daha geçerse, öfkeden köpürmeye başlayacak ve ben de işime dönmeden önce ortalığı temizlemek zorunda kalacağım. "Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten. Sadece neden bana söylediğini anlamıyorum."

"Çünkü birinin söylemesi gerekiyordu. Ortağın bunu aylar önce yapmalıydı. Hadi ama Conway, tabii ki Moran biliyor. Roche, ona neyle uğraştığını söylemek için onu köşeye sıkıştırmadan ilk haftasını atlatmasına izin verdiğini mi sanıyorsun?" Hala bir tepki bekliyor, soğuk, aç bir polisin gözleri, hafif bir sırıtişın üzerinde. Breslin, bu sohbeti benim hıçkıra hıçkıra ağlayarak ya da duvarlara yumruk atarak ya da her ikisini birden yaparak bitirmeyi hedefliyor. Buna harcadığı tüm enerji; ne kadar da boşa. "Ortağın seni korumalıydı. O lanet işini yapmış olsaydı, bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmazdı."

"Belki de benim bunu bilmem için bir neden görmedi" diyorum.

"Ne diyorsun sen? *Tabii ki* bilmen gerekiyor. *Şimdi* bilmen gerekiyor, hayır, siktir et: aylar önce bilmen gerekiyordu. Son şansını kullanıyorsun. Anlıyor musun, Conway?" Breslin çok yaklaşıyor, şüphelilere itiraf ettirmek için kullandığı iri cüsseli vücudunu sallıyor. "Hala bir şansın var, ama bu son şansın. Kafanı kışından çıkar ve bana düşman gibi davranmayı bırakırsan, bu davayı hafta sonuna kadar kapatırız. Ekip odasında senin için kefil olabilirim ve benim sözüm orada oldukça ağır basar. Ve sonra, çocuklara karşı medeni davranmayı başarabilirsen, sorunların çözülür ve ekip için değerli bir üye olursun - ve dediğim gibi, bu benim için önemli. Ama şehitlik kompleksin yüzünden beni engellemeye devam edersen, bu dava mahvolacak ve ben artık senin tarafında olmayacağım, çünkü mahvolmuş davalarla ilişkilendirilmek *istemiyorum*. Ve sonra, açıkça söylemek gerekirse, sen bittin."

Yine duvara yaslanıp ellerini ceplerine soktu. "Karar senin." Parlak zırhlı şövalye, beni kurtarmaya hazır, tabii izin verirsem.

Ben kurtarılmam. Yardım kabul ederim, sorun değil, tıpkı Gary ve Fleas'ten kabul ettiğim gibi. Kurtarma - üçüncü kez batarken, elinden gelen her şeyi denedin ve hiçbirisi yeterli olmadı - kurtarma farklıdır.

Biri seni kurtarırsa, sana sahip olur. Onlara borçlu olduğun için değil – bunu, yeterince iyilik ya da kurdelelerle süslenmiş içki şişeleriyle halledebilirsin. Sana sahip olurlar çünkü artık hikayenin başrolünde sen değilsin. Sen, tehlikeden/onursuzluktan/aşağılanmadan parlak, cesur, şefkatli kahraman/kahraman tarafından kurtarılan zavallı, mücadele eden kaybeden/çaresiz genç kız/cesur yardımcısın ve hangisi olacağına onlar karar verir, çünkü bu hikayeyi yöneten artık sen değilsin.

Breslin'i tamamen yanlış anlamışım. Beni batırmak için peşinde değil, en azından öyle değil.

Beni ele geçirmek istiyor.

McCann, kurtardığı ifade kağıdı ve altın kalpli tavırlarıyla beni yumuşatmak için bunu yapıyordu. Belki Breslin, Roche'a karşı bir takım bölünmesi planlıyor ve kendi takımını kuruyor. Belki patronun istifa edeceğini duymuştur – altın çocuk bunu bilebilir – ve kötü kızı hizaya getirmenin işi alma şansını artıracağını düşünüyordur. Belki de somut bir planı yoktur, sadece benim kolay bir fırsat olduğumu ve ileride bir şekilde işine yarayacağını düşünüyordur.

Enerjim olsaydı gülerdim. Kimseye faydalı olamayacağım, bu ekipte olmaz.

Breslin telefonunun cebine dokunur. "Conway," der, daha nazik bir sesle. "Bunu seninle paylaşmak zorunda değildim, hatırladın mı? Rory'yi tek başıma yakalayabilir ve tek başıma halledebilirdim. Paylaşıyorum çünkü seninle birlikte çalışmamızın herkes için daha iyi olacağını düşünüyorum. Dava için, ekip için, senin için - ve evet, benim için de daha iyi." Gülümser, babacan sıcaklık ve profesyonel saygı arasında tam doğru dengeyi kurar. "Kabul edelim Conway: sen ve ben, iyi bir takım oluşturunuz. Pazar öğleden sonra Rory'de birlikte iyi iş çıkardık. Bununla" – yine telefon cebini gösterir – "çok daha iyisini yapabiliriz."

Ona kurtarma çabasını nereye sokacağını söylemek için hazırlanırken, bunun önemi olmadığını fark ettim. Breslin'in beni kurtarması, sahiplenmesi, batırması gibi saçma sapan şeyleri dert etmeme gerek yok; benim için aklımda ne varsa, ben burada olmayacağım. O haklı, birlikte iyiyiz ve birdenbire, Rory Fallon gibi sonuçları düşünmeden bunu kullanmakta özgürüm. Bu istifa işi eğlenceli; keşke aylar önce aklıma gelseydi.

"Tamam," diyorum. "Hadi yapalım. Ama ben izin verene kadar o görüntüleri ortaya çıkarmayız. Onu saklamak istiyorum."

"Sorun değil. Sen karar ver." Breslin bana sırtarak bakar. "Bu çok eğlenceli olacak, Conway. Rory'ye bunu gösterdiğimizde, firfırlı külotunu ıslatacak."

"Ondan da iyisi," diyorum. Breslin sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Bir neden arıyorduk, ya da en azından saldırıyı tetiklemiş olabilecek bir şey. Değil mi?"

Breslin ağzının bir köşesinden hava üfler. "Evet. Buldun. Aslında neden yaptığını hala umursamıyorum, yaptığını kanıtlayabildiğimiz sürece."

"Rory, büyük gece için heyecanla Aislinn'in evine gider," diyorum. "Biraz erken gelmiştir, ama bu önemli değildir; Aislinn onu içeri alır, birbirlerini gördüklerine çok sevinirler. Ve sonra, bir şekilde, takipçilik ortaya çıkar. Belki Aislinn'e Stoneybatter'ı tanıdığını belli eden bir şey ağzından geçirir. Ya da belki Aislinn onu o bölgede gördüğünü söyler ve Rory bunu yeterince hızlı örtbas edemez."

Bir hikaye uydurmak iyi geliyor. Neden herkesin buna bu kadar bağlandığını anlayabiliyorum. Bütün sahne önümde başka bir video klip gibi oynuyor, ama bu sefer her şeyi tam istediğim gibi ayarlayabilir ve değiştirebilirim. Her halükarda, Aislinn mutlu değil. Rory'nin ne kadar yoğun olduğu konusunda zaten şüpheleri vardı; bunları bir kenara attı, ama bu olay onu çılgınlık sınırına itti. Ona gitmesini söyler ve o da kafayı kaybeder.

Breslin dudaklarını büzmüş ve başını sallıyor. "Bu hoşuma gitti," diyor. "Çok hoşuma gitti. Conway, bence burada bir şey yakaladın. Sana güvenmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Rory'nin ne düşündüğünü görelim," diyorum.

Breslin bana gülümser, sanki aylardır gördüğü en güzel şeymişim gibi kocaman, sıcak bir gülümsemeyle. "Hadi," der. "Buradan gidelim. Burası kokuyor."

Soluduğumuz o pis havadan sonra, koridordaki havayı bir yudumda içime çekebilirdim. Breslin, arkamızda olay odasının kapısını, "*Artık buraya ihtiyacınız olmayacak*" diyen, düzgün ve küçümseyici bir çarpma sesiyle kapattı.

Olay odasına geri döndüğümde, Rory'yi arıyorum ve ona dostça ve samimi bir şekilde, bize yardım etmek için gelip kısa bir sohbet yapabilir mi diye soruyorum. Onun dükkandan ayrılamayacağına dair bir sürü mazereti reddetmeye hazırım

dükkandan ayrılamayacağı, randevusu olduğu ve kendini iyi hissetmediği gibi bir sürü mazereti hazırlamıştım, ama o hemen gelmeyi kabul etti. Bizim tarafımızda olduğunu kanıtlamak için can atıyor, ama ben işlerin bu kadar kolay gitmesine o kadar alışkın değilim ki, bu bana doğal gelmiyor, neredeyse ürkütücü geliyor, sanki dünya bir kenara kaymış ve gerçekliğe geri dönmeyecekmiş gibi. Uyumak istiyorum, hem de çok.

Steve hala dışarıda. Otomatik pilotta, Rory'den önce Steve'in gelmesini umduğumu fark ediyorum. Breslin'le görüşmeye onun getirdiği görüntüleri göstererek başlamak gerekcek, ama son aşamaya gelmeden Steve'i devreye sokabilirim. Rory'den itiraf alacağız, o aptal Steve'e başından beri haklı olduğumu göstereceğiz, o da özür dileyecek ve birer bira içmeye gideceğiz ve her şey normale dönecek... İşte o anda beynim durumu kavrar ve işlerin normale dönmeyeceğini, bir daha asla dönmeyeceğini hatırlar. Olay odası sallanır, ışıklar titrer ve kesik kesik yanar, bilgisayarların uğultusu sirenler gibi yükselir.

Reilly'yi masama çağırdığımda, özür dileme numarası bile yapmaz, sadece boş bir domuz surat takınır ve omzumun üzerinden bakarak işimi bitirmemi bekler. Onu parçalamaya hazırdım, ama alaycı bir gülümsemeyi zar zor gizleyen o yüzüne bakınca, aklıma sadece Steve geliyor: Yıllar önceki o eski davada, önemli bir bilgiyi ele geçirip, onu baş dedektife götürmek yerine yakasına iğnelemiş olan Steve. Reilly midemi bulandırıyor. Artık onun parçalanmasını istemiyorum; tek istediğim, gözümün önünden kaybolması. Ona geçici personel havuzuna geri dönmesini söylediğimde, yüzündeki alaycı ifade bir anda kayboluyor, yerine öfke ve aşağılanma dolu bir ifade belirliyor, ama bu bana hiç de tatmin edici gelmiyor. Diğer yedekler işlerine konsantre olmuş gibi davranırken, o eşyalarını toplar ve çıkarken kapıyı çarparak gider. Breslin masasında uzanmış, gözleri yarı kapalı, kalemi dişlerinin arasında, doğru şeyi yapıp yapmadığımı söylemeye hazır bir şekilde beni izliyor. Sormuyorum.

Görüntüler, Breslin'in söylediği şeyi tam olarak gösteriyor: Rory, olmaması gereken bir zamanda Stoneybatter'da dolaşıyor. Meehan'ı oraya gönderip, bulabildiği tüm Aralık ayı CCTV görüntülerini toplamasını ve izlemeye başlamasını söylüyorum. Sonra Rory'nin en iyi görüntülerini, zaman damgalarıyla birlikte seçip, yazdırıyorum.

Masamdaki telefon çalışıyor: Bernadette, Rory Fallon'ın aşağıda olduğunu söylüyor. "Burada," diyorum Breslin'e.

"Hadi yapalım," der ve sandalyesini geri iter. "Görüşürüz çocuklar. Size güzel bir kafa derisi getireceğiz."

Yüzenler başlarını kaldırıp çok hızlı bir şekilde başlarını sallıyorlar, göz teması kuranların boğazını keseceğinden korkuyorlar. Monitörümde, bulanık siyah-beyaz Stoneybatter caddesi sıçrayarak hareket ediyor – koşucu ekranın bir köşesinde donmuş, bir göz açıp kapayıncaya kadar karşı tarafa ışınlanmış; Alsas köpeği işerken yakalanmış, sonra ortadan kaybolmuş – ben Stop tuşuna basana kadar. Bilgisayarlar, beyaz tahta ve süzülenler, su altındaki ince kumaş gibi kenarlarda dalgalanıp küçülüyor, gittikçe uzaklaşıyor.

Bölüm 12

Rory, Pazar günkü halinden daha da kötü durumda. Saçları hala yapışık gibi görünüyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve cildi kuru, kumaş gibi beyaz. Çamaşır makinesinde çok uzun süre kalmış giysiler gibi kokuyor. Bizi görünce yüzünde bir gülümseme belirliyor, ama bu reflekssel, gergin ve mekanik bir gülümseme. Onu rahatlatıp işe yarar hale getirmek için eğleneceğiz.

Onu, sarsılmış tanıklar ve kurbanların yakınları için ayrılmış hoş bir görüşme odasına götürerek başlıyoruz. Oda çok şirin: pastel sarı boya, rahatsız etmeyen sandalyeler, bir su ısıtıcısı ve otel tarzı bir çay poşeti sepeti ve minicik hazır kahve poşetleri var. Biz buraya "İlk Görüşme Odamı" diyoruz. Rory, gerginliğine rağmen farkı hissediyor; ikinci en iyi paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına düzgünce asacak kadar rahatlıyor. Altında kot pantolon ve yirmi sterlinlik, örülmüş depresyonun simgesi olan bol bej renkli bir kazak var.

"Önce evrak işlerini halledelim," diyor Breslin, haklar belgesini ve kalemi masanın üzerinden kaydırarak. Şef Jock korkutucu olan kişi olduğu için, işe yarayabilecek her şeyle dolu büyük bir dosya ve rastgele kağıtlarla donanmış durumda. Cool Girl içten içe Rory'nin tarafında, bu yüzden benim elimde sadece defterim ve kalemim var. "Kusura bakma, bunu zaten yaptığını biliyorum, ama her seferinde yenisini yapmamız gerekiyor. İstemediğin sürece hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama söylediğin her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir. Tıpkı geçen seferki gibi. Her şey yolunda mı?"

Rory okumadan imzalar. "Teşekkürler," der Breslin, esneyip göğüs kaslarını gösteren bir gerinmeyle. "Gerçek kahve istiyorum, o hazır kahve zırvası değil. Rory? Antoinette? Size ne getireyim?"

Normalde "Antoinette" saçmalığını yüzüne vururdum, ama ne yapmaya çalıştığını biliyorum. "Tanrım, evet, gerçek kahve," diyorum. "Sade, şekersiz. Bir de birkaç bisküvi bulabilir misin? Açlıktan ölüyorum."

"O'Gorman'ın zulasına baskın yapacağım," diyor Breslin sırtarak. "O iyi mal alır; Rich Tea gibi saçmalıklar yok onda. Rory, ne alırsın?"

"Şey, ben..." Rory, sıcak içeceklerin olası etkilerini anlamaya çalışırken şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. "Çay olabilir... Hayır, kahve. Biraz sütlü. Lütfen."

"Emrin başım üstüne," der Breslin ve inleyerek sandalyesinden kalkar. "Bir hafta uyuyabilirim. Bu lanet hava yüzünden. Biraz güneş görsem, yeni bir adam olurum."

"Hazır başlamışken O'Gorman'ın masasına da bir bak," dedim. "Barbados'a iki bilet var mı diye bak."

"Eğer varsa, buradan gideriz. Rory, pasaportun yanında mı?" Rory birkaç saniye geç kalarak gülmeyi başarır. Breslin kapıdan çıkarken ikimize de sırtarak bakar.

Sandalyeye yaslanıp bacaklarımı önüme uzatıyorum ve beklerken saçımı yeniden toplamak için saç lastiğimi çıkarıyorum. "Of," diyorum. "Uzun birkaç gün oldu. Sen nasılsın?"

"İyiym. Sindirmek için çok şey var." Rory tetikte. Aislinn'in öldüğünü ona söylemeyen kötü polis olduğumu unutmadı. Steve onu hemen rahatlatıp sohbet etmeye başlatırdı.

Steve, nazik davranabilen tek kişi değil. "Öyle, tamam," diyorum. "Sana Mağdur Desteği'nden birini ayarlayayım mı, konuşabileceğin birini bulayım mı? Bu tür durumlarda insanlara yardım etmek onların işi. Onlar bu konuda iyidirler."

"Hayır,
teşekkürler."

"Emin
misin?"

"Evet. Ben iyiym. Ben sadece... Aslında ihtiyacım olan şey ne olduğunu bilmek. Bunu bilmem gerekiyor."

"Evet, tabii," diyorum, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Hepimizin ihtiyacı olan şey bu."

Rory bana hızlıca bir bakış attı. "Sen... ? Henüz bilmiyor musun?"

İç çekip saçlarım açıkken başımı ovuşturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır, bilmiyoruz. Bir sürü soruşturma yolunu izledik ve ayrıntılara giremem, ama temel olarak hiçbirisi bizi bir yere götürmüyor. Bu yüzden Aislinn'e en yakın olan kişileri geri çağırıyoruz: Birinin bize yeni bir fikir verebileceğini, işleri başlatabileceğini umuyoruz."

Rory hala temkinli bir şekilde, "Onu sadece birkaç aydır tanıyordum," diyor.

"Biliyorum, evet. Ama seninle Aislinn'in arasındaki gibi bir bağ, iş yerinde yıllarca yan yana oturup internetten kedi resimleri hakkında sohbet etmekten daha önemlidir." Doğru tonu yakalıyorum: şekerli değil, sadece doğrudan, net ve gerçekçi

"Onu anlıyordun. Son konuşmamızda bu çok açıktı. Sen sadece yüzü süslü makyajla kaplı bir sarışın görmüyordun; tüm bunların ötesini görüyordun. Onun gerçekte kim olduğunu görüyordun."

Rory sessizce, "Öyle hissettim," diyor.

"Bu çok değerli, dostum. Ben, Aislinn'le asla tanışamayacağım. Senin gibi insanlara, onun kim olduğunu bana göstermeleri için güveniyorum. Böylece ona ne olabileceğini anlayabiliriz." Saçımı toplamayı tamamen unutmuşum; bu konuşmaya çok ciddi yaklaşmışım, iş dışı sohbet moduna çok girmişim. "Ve son birkaç gündür başka hiçbir şey düşünmediğini söyleyebilirim. Haklı mıyım?"

Rory dudaklarını ısırdı. Bir süre sonra: "Aşağı yukarı.

Evet." "Ve son birkaç gece."

Başını salladı.

"Dayan," diyorum nazikçe. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İlk başta tüm hayatını ele geçirmiş gibi hissediyorsun, değil mi? Ve bir daha asla kafanı sudan çıkaramayacaksın gibi geliyor, değil mi?"

Rory'nin nefesi ve ihtiyatı birdenbire kaybolur. Omuzları öne düşer; parmaklarını gözlüğünün altına sokup gözlerini ovuşturur. "*Uyuyamadım*. Uykusuzluk bana iyi gelmez, ama yapamıyorum... Saatlerce oturma odamda bir aşağı bir yukarı yürüdüm, bacaklarım ağrıyor. Dün gece geç saatlerde sokakta bir şey oldu, bir adam bağıırıyordu ve kalp krizi geçirdiğimi sandım; gerçekten öleceğimi sandım, orada, duvara yaslanmış halde. Dükkânı açamadım, *dairemden* bile çıkamadım, biri araba kapısını çarparsa bayılıp kendimi rezil etmemek için." Bana meydan okurcasına bir bakış attı. "Sanırım bunu acınası buluyorsun."

Evet, ama daha da önemlisi, bunun yararlı olacağını düşünüyorum. "Ben mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Tanrım, hayır. Bu durumu yaşayan birçok insan gördüm. Senin hissettiğin şeyler, bu süreçte gayet normal."

"Aradığında... Aslında rahatlamıştım, biliyor musun? Bu tabii ki saçma, ama tek düşünebildiğim, artık günü dışarıda geçirmek zorunda olmadığımı..."

Sesi titriyor. Parmak uçlarını ağzına bastırıyor. "Sen de bana bir iyilik yapıyorsun," diyorum, gülümsememde tam doğru miktarda sempatiyle. "Bu havada, dışarıda kapı kapı dolaşmaktansa burada olmak beni çok daha mutlu ediyor."

kapı kapı dolaşmaktan çok daha mutluyum."

Tek yapabildiğim bunu düşünmek. Nasıl olmuş olabileceğini. Düzinelerce senaryo uydurdum. Bu yüzden uyuyamıyorum. Gözlerimi kapattığımda

tek görebildiğim bunlar."

"Tanrıya şükür," diyorum içtenlikle. Rory başını kaldırıp gözlerini genişletince: "Bizim yaptığımız bu, değil mi? Bunun nasıl olmuş olabileceğine dair teoriler üretiyoruz ve sonra bunları gerçeklerle eşleştirmeye çalışıyoruz. Ama bu sefer hiçbiri uymuyor ve itiraf etmeliyim ki, teorilerim tükendi. Daha fazlasını bulmaya çalışırken kafayı yedim. Eğer yeni teorilerin varsa, Tanrı aşkına, bana da söyle."

Bu Steve'i güldürdü: Ben, bu adamın ortaya atabileceği tüm "eğer-o zaman-belki" fantezilerini yalvararak istemek. Steve'in düşüncesi, nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde kaburgalarımın altına bir yumruk atıyor.

Rory küçük, zoraki bir gülümsemeyi başarır. "Ne kadar vaktin var?" "Bak ne diyeceğim: en iyi teorinle başla. İçten içe gerçekten olduğunu düşündüğünle başla. Eğer iyi bir şeyse... Tanrım, sana çok borçlu kalırım. Ve eğer işe yaramazsa ve o adam hala kahveyle geri dönmemişse, bir sonrakini bana atabilirsin."

Bana, onu alay konusu olacak bir şakaya hazırladığımı düşünür gibi bakıyor. "Ciddi misin?"

"Tabii ki, ciddiyim," diyorum. "Sana söyledim: sana telefon ettik çünkü alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Elinde ne varsa, hiçbir şeyden iyidir. Tabii sen bunun uzaylılar gibi bir şey olduğunu düşünmüyorsan."

Bu seferki gülümseme neredeyse gerçek. "Uzaylılar yok," diyor Rory. "Söz veriyorum." Oturup defterimi çıkarıyorum, bilgelik incilerini yakalamaya hazırım. "Peki. Bu, sürekli geri döndüğüm konu. Aislinn ile ilgili olan şey..."

Onun adını söylemek onu irkiltti. Gözlüklerini çıkarıp sildi, beni ve odayı bulanık ve yumuşak hale getirdi, konuşması kolaylaştı. "Aislinn hakkında anlamam gereken şey," diyor, "o, insanı hayal kurmaya iten türden biriydi. Onunla birlikteyken, kendinizi hikayeler uydururken bulurdunuz." Sırtı şimdiden düzeliyor; onu kendi sahasında yakaladım. "Bunun nedeninin kendisinin de hayalperest olması olduğunu düşündüm – öyle olduğunu anlayabiliyordum; bir hayalperest, diğerini tanır – ama bundan daha fazlası vardı. Nedeni, senin hayallerine girmeyi umursamamasıydı. Bu yolculuğa katılmayı seviyordu. Bundan hoşlanıyordu."

Bu bana saçmalık gibi geliyor: kimse başkasının fantezisinde küçük bir rol oynamayı sevmez. Eğer bu benim yüzüme yansır, Rory gözlüğü olmadığı için bunu göremez; ama sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "O sevdi" diyor. Sana bir fikir vermesi için: akşam yemeğine çıktığımızda, ona sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi hissettiğimi söyledim. Aislinn de aynı şekilde hissettiğini söyledi

dedi, "Belki de bir yerlerde tanışmışsınızdır. Burası küçük bir ülke... " dedim. Ben de "Belki de küçükken birlikte oynamışsınızdır. Altı yaşında falan. Sonbaharda, bir oyun parkında. Belki de oyuncak bebeğini de yanına almıştın..." Aislinn gülümsüyordu ve oyun parkına her zaman oyuncak bebeğini getirdiğini söyledi, Caramel adında eski ve kirli bir oyuncak bebektir. Ben de "Belki Caramel'i bir bankın üzerine koymuşsundur, böylece o da senin salıncakta sallanmanı izleyebilsin diye, ve ben de senin yanındaki salıncakta sallanıyordum. Sonra başka bir küçük kız geldi ve Caramel'in terk edildiğini düşündü ve onu aldı..." dedim.

Gelinlikteki bebeğin adını hatırlamak damadın konuşmasında çok sevimli olurdu; ancak bu bağlamda, bu durum ürkütücü olmanın ötesine geçiyor. Rory, hafızasındaki Aislinn'e bakarak hafifçe gülümsüyor. "Ona tüm hikayeyi anlattım. İkimiz de diğer küçük kızın Caramel'i götürdüğünü gördük, bu yüzden ailelerimizden kaçtık ve onu ve annesini bir otobüse binip şehre kadar takip ettik, O'Connell Caddesi'nde peşinden koştuk, Clery's'e girdik - bir muhafızın peşimizden geldiğini söyledim, ama biz kaçtık ve büyük bir şemsiyenin içine saklandık ve şemsiyenin ucuyla bir yankesiciyi ayağından takip düşürerek onu engelledik... Cüzdanının az önce küçük kızın annesinin cüzdanını çaldığı ortaya çıktı ve bize çok minnettar oldular, küçük kız Caramel'i Aislinn'e geri vermekten bile rahatsız olmadı. O ve annesi bizi at arabasıyla eve götürdüler."

Aman Tanrım. Bu saatte ben çoktan restorandan çıkmış, eve yarı yolda, arkadaşım Lisa'yla telefonda konuşuyor, kahkahalarla gülüp hayat boyu ilişkilerden vazgeçiyordum. "Randevunun harika geçtiğini anlıyorum," diyorum gülümseyerek. "Çok güzel olmalı."

"Öyleydi. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama o anda hissettiğim şey..." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Sihirli bir şeydi. Sanki her şey gerçekten olmuş, ama ikimiz de unutmuşuz gibi, ve bu hikayeyi anlatmak onu yeniden canlandırıyordu. Aislinn gülüyordu, kendi eklemelerini yapıyordu; sürekli şöyle diyordu: 'Açlıktan ölmüş olmalıyız, belki O'Connell Caddesi'ndeki donut büfesindeki adam bize donut vermiştir' ve 'Belki bir köpek şemsiyenin altında bizi koklayarak buldu ve biz de onu uzaklaştırmak için biraz donut attık...' Dedğim gibi: Ben onun hakkında hikayeler uydurmamdan memnundu. Beni cesaretlendiriyordu. İnsanlarda bu özelliği ortaya çıkarıyordu."

O, sanki her şey düşüncesiz ve bir gülümseme kadar sevimliymiş gibi anlatıyor, sanki Aislinn papatyalar arasında zıplayarak gittiği her yere mutlu hayaller saçıyormuş gibi. Ben o kadar emin değilim. O gün Missing

Persons'da, zihnimi hikayelere daldırmamı sağlayacak her şeyle beni bombardımana tuttuğunu düşünüyorum: gizem, gözyaşları, babasının nasıl biri olduğuna dair bilgi parçacıkları, çocukluk anılarının kırıntıları. Eğer ısırmış olsaydım - ve belki de babası saçmalığı beni kızdırmasaydı ısırdım - ona istediği şeyi verme olasılığım çok daha yüksek olurdu: *Ve sonra dahi dedektif zavallı yetim kızın sorununu çözdü ve hepsi sonsuza kadar mutlu yaşadılar.* Gary'de işe yaramıştı. Aislinn yeteneğini nasıl kullanacağını biliyordu.

O beni anlamadı. Ona zihinsel olarak parmak kaldırıp Rory'ye, "Ve sen bunun ona olanlarla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorsun" diyorum.

Rory şiddetle başını sallıyor. "Evet. Evet. Hayallerin sorunu, uzun sürmemeleridir. Gerçekle bir kez karşılaşırsan, hepsi biter. Senin gibi birine çok saçma gelebilir, ama ben bunu çok iyi anlıyorum."

Sesinde ani bir keskinlik ve gözlerinde keskin bir parıltı; neredeyse yakalayamayacak kadar hızlıydı, ama ben izliyordum. Rory, sadece kabarık bulutlar ve sevimli sonlardan ibaret değil; içinde sağlam ve keskin bir şey var. Tıpkı Aislinn gibi. Bu kombinasyon ikisini mükemmel bir çift yapıyordu, ama sonra aleyhlerine döndü.

"Benim gibi biri için," diyor Rory, "bu bir sorun değil. Zaten zamanımın yarısını kafamın içinde geçiriyorum, hep öyleydi. Bunun da farkındayım."

Yine o keskinlik. "Yani gerçeklerle yüzleştikimde ve hayallerim yıkıldığında, bu dünyanın sonu değil. Buna alışkınım. İçten içe, bunu her zaman bekliyordum." Bu, neden benim olamayacağımı açıklayan dolaylı bir açıklama gibi geliyor, dürüst olmak gerekirse, Dedektif. Bunları çok duyarsınız.

Çoğunlukla bunları katillerden duyarsınız. Tüm bu değerli içgörülere yoğunlaşarak başımı sallıyorum.

Rory diyor ki, "Ama çoğu insan öyle değil. Gençken bunu anlamam biraz zaman aldı: bazı insanlar tüm zamanlarını gerçekte olanlara odaklanarak geçiriyorlar."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum. Gizlice: "Öyle polisler çoktur. Hayal gücü yoktur."

Bu sözlerim otomatik olarak yarım bir gülümseme yaratır, ama Rory hikayesine o kadar dalmıştır ki bana pek dikkat etmez. "Yani böyle bir adam Aislinn'le karşılaşır, balonunun neredeyse kesin olarak patlayacağı gerçeğine nasıl hazırlanacağını bilemez. Ve patladığında..."

"Anlıyorum," diyorum, biraz odaklanmış bir şekilde kaşlarımı çatarak. "En azından, anladığımı sanıyorum. Bana ne hayal ettiğini anlat. Ayrıntıları."

Rory parmağıyla masaya desenler çiziyor. Yavaşça şöyle diyor: "Bence o, Aislinn'i çok az tanıdığı için senin dikkatini bile çekmeyecek biriydi. Belki bir gece kulübünde ya da Aislinn'in iş yeri aracılığıyla tanışmışlar ve konuşmaya başlamışlar. Belki onun telefon numarasını almış ve bir şeyler içmek için buluşmuşlardır, ya da belki o kadar bile ilerlememişlerdir. Ama zihni çoktan çılgın hikayeler uydurmaya başlamıştır ve bu duygudan sarhoş olmuştur – özellikle de bu onun için yepyeni bir şey olduğu için."

Şu anda Breslin gözlem odasında bekliyor, gözlerini devirip bana acele etmem için mırıldanıyor, kahvelerimiz soğuyor. Derin nefes alabilir. Rory kendini buna ikna etmek için bütün gün gerekiyorsa, bütün gününü kullanabilir.

"Ve sonra, nedense, Aislinn bu ilişkiyi sürdürmemeye karar verir." Rory bana bakar. Parmakları masanın üstüne sertçe bastırmaktadır. "Bu gerçeklik kontrolüne alışkın değilseniz, yıkıcı bir etki yaratır. Eroin bağımlısı için ani bırakmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum: fiziksel ve psikolojik olarak gerçek bir çalkantı. Vücudunuz ve zihniniz çalkalanır."

"Yani onun peşinden mi gidiyor?" diyorum.

Rory şiddetle başını sallar. "Hayır. Öyle değil. Birkaç akşam sonra ondan ayrıldığı için bir kadına saldıracak biri, o bir canavardır. Bir psikopat. Ve Aislinn başından beri bir canavarla ilişki kurmazdı. Hayal kurmayı sevmesi, gerçeklerden habersiz olduğu anlamına gelmez. Bu adam iyi bir adam olmalı. İşler kontrolden çıktı."

Kız arkadaşı öldürülen sıradan, masum bir adam, katili yedi tür elektrikli sandalyeyi hak eden köpüren bir hayvan olarak hayal eder. Rory bunu yapamaz. "Bu mantıklı, evet," diyorum, notlar alıp başımı sallayarak. "Peki ne yapıyor?"

"Aislinn'le birlikte olamıyorsa, en azından hayallerine malzeme olacak daha fazla şeye ihtiyacı var. Onları besleyecek bir şeye. Kız çalıştığı yeri söylemiş, o da onu görmek için oranın dışında dolaşmaya başlıyor. Bir akşam onu evine kadar takip ediyor." Rory'nin sesinde yeni bir heyecan yükseliyor, onu güçlendiriyor, şişiriyor. Artık onu dürtmem gerekmiyor. "Ve onun nerede yaşadığını öğrendikten sonra, bu bir bağımlılığa dönüşüyor. Uzak duramıyor. Deniyor, ama birkaç günde bir kendini Stoneybatter'a doğru giderken buluyor.

Stoneybatter'a doğru sürüklenir, bunu yapacağını fark etmeden önce. Kendini sokaklarda dolaşırken, onun ayaklarının aynı kaldırımlara dokunduğunu düşünürken bulur; istemediği çikolatalar alır, sırf onun alışveriş yaptığı yerde alışveriş yapmak için. Kendini onun evinin önünde bulur, o bitki çayı yaparken ve ütü yaparken onu izler.

Gerçeğe yakın kalıyor, paralel gidiyor, neredeyse dokunacak kadar. Akıllıca bir seçim: hikayeyi neredeyse gerçek gibi gösteriyor.

Karanlıkta dışarıda durmaya, ayak parmaklarını donmaktan korumak için kıvırmaya alışır. Pencereleindeki ışığı izler. Kapının anahtarını çevirip o sıcaklığa adım attığını ve onun gelip onu öptüğünü hayal eder. İkisi birlikte o aydınlık mutfakta akşam yemeği pişirdiklerini hayal eder. Bir rutin, bir tür denge, bir tür memnuniyet bulur. Sonsuza kadar böyle yaşayabilir.

Rory değişmiştir. Artık çekingen küçük bir gerbil değildir. Öne doğru eğilmiş, elleri hızlı, temiz, kendinden emin hareketlerle hareket etmektedir; sesindeki o heyecan, odanın her köşesinde yankılanacak kadar artmıştır. İlk kez Aislinn'in neden ona aşık olduğunu anlayabiliyorum. Bu boktan şey bir erkekte en son isteyeceğim şeydir, ama gücü var. Rory bej renkli kümesinden çıkıp, kapıdan girdiğinde dönüp bakmanı ve bakmaya devam etmeni sağlayacak biri haline geldi.

"Ve sonra," diyor. "Cumartesi gecesi. Bu adam her zamanki gibi Aislinn'i izlemeye gitti, ama gördüğü şey farklıydı. Onu giyinip süslenmiş, bir hazine sandığı gibi parıldayan bir halde gördü. Sadece kendisi için değil, iki kişi için akşam yemeği hazırladığını gördü; dolaptan iki şarap kadehi çıkarıp oturma odasına getirdiğini gördü. Tirbuşonuna şarkı söylediğini, dans ettiğini, saçlarını salladığını ve kendine güldüğünü gördü. Ne kadar mutlu olduğunu gördü. Sabırsızlandığını gördü."

Tıpkı saç fırçasıyla şarkı söyleyen bir genç kız gibi tirbuşona şarkı söyleyerek hazırlanıyordu. Kan kokusu yine havayı kapladı, kasap dükkanındaki gibi yoğun. Rory'nin hayal gücü iyidir, ama o bir medyum değildir. Cumartesi gecesi Aislinn'i izliyordu.

Bu onu nefes nefese bırakırdı. Dünyanın eğildiğini hissetmiş olmalı, o hayale o kadar çok inanmış olmalı ki, hayali gerçeğe dönüşmüştü... Hayatın böyle işlemediğini bilemezdi. Rory'nin ağzının bir tarafı acı bir şekilde bükülür. "Aislinn'in o elbiseyi giyip, onun için o yemeği pişirdiğinden emin olurdu. Ne fes alabildiğinde

karanlıktan çıkıp paltosundaki yağmur damlalarını silip, onun kapısını çaldı."

Güzel bir son. Rory ellerini kavuşturur, derin bir nefes alır ve bana umutla bakar. Konuyu burada bırakmak istiyor.

Bu röportajı çok seviyorum. Sadece iyi gittiği için değil; bu röportajı seviyorum çünkü temiz. Köşelerde kıvranan, havayı bozan, giysilerimin içinde kaşındıran "eğer"ler ve "belki"ler yok. Ağzımı her açtığımda veya bir cevabı dinlediğimde dikkate almam gereken, dışsal olasılıklar ve varsayımlardan oluşan katmanlar yok. Sadece ben ve karşımdaki adam ve ikimizin de bildiği, onun yaptığı şey. Aramızdaki masanın üzerinde, kazananın alacağı, meteoritin gergin koyu parlaklığına sahip sağlam bir şey yatıyor.

"Sonra ne oldu?" diyorum.

Rory boynunu çevirir. Onu izlemeye devam ettiğimde, kaşlarımı kaldırıp sorgulayan bir ifadeyle, "Şey. Ve açıkçası Aislinn onun için hazırlanmıyordu; benim için hazırlanıyordu. Aylardır onu hiç düşünmemişti. Bu yüzden onu görünce şaşırmış olmalı. Muhtemelen ona gitmesini söyledi. Ve o da o anda çıldırdı."

Sorgulayan bakışımı sürdürdüm. "Ve...?"

Daha alçak sesle, masaya doğru: "Ve ona zarar verdi." Bu suçlama odadan, Rory'nin sesinden ve yüzünden kayboluyor, onu yine zayıf ve solgun bırakıyor. Onun güzel hikayesi, tıpkı anlattığı gibi, ölü Aislinn'in keskin gerçekliği karşısında paramparça oldu. Sessizlik devam edince, daha da alçak sesle: "Onu öldürdü."

"Nasıl yaptı?" Rory başını salladı. "Rory. Bana yardım et." "Zaten bilmiyor musun?"

"Senden bir iyilik istiyorum," diyorum nazikçe, gözlerine bakmak için eğiliyorum. "Bunun uydurma bir hikaye olduğunu varsay, tamam mı? Aislinn'e anlattıkların gibi. Benim için bitir şunu. Lütfen."

"Bilmiyorum... Tek bildiğim, yanında silahı olmadığı. Bıçak ya da başka bir şey. Asla planlamış olamaz... Belki bir lamba ya da orada bulunan başka bir şey..." Titreyen eliyle yüzünü ovuşturur. "Yapamıyorum..."

Onun nasıl öldüğünü bildiğini ağzından kaçırmayacaktır. Önemli değil, zaten ihtimal düşük bir şeydi. "Vay canına," diyorum. Sandalyeye yaslanıp uzun bir nefes alıyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Vay be. Bu çok güçlü bir şey."

"Bu...?" Rory derin bir nefes alır. Gözlüklerini yerine takar ve bana bakarak odaklanmaya çalışır. "Yararlı olabilir mi? Sence?"

"Olabilir," diyorum. "Olabilir. Tabii ki düşündüklerimin ayrıntılarına girmeyeceğim, ama bize gerçekten çok değerli bir şey vermiş olabilirsin. Bunu yaptığın için teşekkürler dostum. Çok teşekkürler."

"Sorun değil. Sence..."

"Merhaba-merhaba-merhaba," diye neşeyle bağırır Breslin, kapıyı poposuyla açarak ve elleriyle dolu kupaları sallayarak içeri girer. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim; o medeniyetsiz ahmaklar kupalarını kantine geri getirmekle uğraşmazlar, yıkamakla uğraşmazlar. Bunları bulmak için peşlerine düştüm. İyi tarafı ise..." Kupaları dağıtır ve ceketinin cebinden bir paket bisküvi çıkarır. "O'Gorman'ın zulası beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bayanlar ve baylar, size çikolata kaplı Oreolar sunuyorum. Kim sizin babanız?"

"Ah, sen bir yıldızsın," diyorum. "Ben sadece açım."

"Hizmetinizdeyim." Breslin bana bir Oreolar atar, bir tane de Rory'ye atar, ama Rory elbette onu yakalayamaz, halının üzerine düşürür ve peşinden gitmek zorunda kalır. Ne işe yaradığını bilmiyormuş gibi ona bakar. "Onu ye," der Breslin. "O'Gorman gelip aramadan önce."

"Buraya gel," derim, Oreoları kahveme batırarak. "Rory'nin bir teorisi var." "Tanrıya şükür," der Breslin. "En azından birinin var. İyi mi?"

"Olabilir," diyorum, bisküvimin çoğunu yedikten sonra. "Kısacası, Aislinn'in erkeklerin normalden çok daha hızlı bir şekilde sonsuza kadar mutlu yaşamayı hayal etmelerine neden olan bir tip olduğunu düşünüyor. Aislinn'in görüştüğü bir adam vardı, ama o kadar kısa süreliydi ki bizim radarımıza girmedi; ve Aislinn onu terk edince, bu adam onu düşünerek kafayı yedi. Onu izlemeye başladı. Aislinn'in Rory ile akşam yemeğine hazırlanırken gördüğünde, onun kendisini beklediğine kendini inandırdı. Kapısını çaldı, Aislinn onu gördüğüne sevinmediğinde büyük bir şok yaşadı ve çıldırdı."

"İlginç," diyor Breslin. Bisküvisini ağzına atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Hoşuma gitti. Bildiğimiz birçok şeyle uyumlu olabilir."

Rory pek cesaretlenmemiş görünüyor. Sandalyesine kıvrılmış, Oreolarından halı tüylerini temizliyor. Breslin içeri girer girmez, solmuş, küçülmüş ve kaynamış kazak gibi bükülmüştür.

"Aynen öyle," diyorum. "Öyle bir his var, anlıyor musun? Bu işte, bir şeyin doğru olduğunu hissettiğinde bunu fark etmeyi öğrenirsin. Pratik ve psikolojik olarak."

"Bu hissi seviyoruz," diyor Breslin Rory'ye. "Bütün hafta boyunca bunu aradık. İtiraf etmeliyim ki, evlat, senin teorin bu hissi en iyi yansıtan teori. İnsanları Aislinn'in tesadüfi bağlantılarını daha derinlemesine araştırmaya yönlendireceğiz – gece kulüpleri, iş bağlantıları. Bu adam ortaya çıkarsa, Rory, sana Barbados biletini borçluyuz."

Sandalyesine yaslanıp kahvesini uzun bir yudumla içerken dosyasını karıştırır. "Bu arada," der, "madem buradayız, birkaç küçük şeyi açıklığa kavuşturur musun? Böylece listemizden silebiliriz."

"Ah, Jaysus, sen ve listelerin," derim, gözlerimi devirerek. "Onu dinleme, Rory. Bu adam *cebine* koyduğu şeylerin listesini yapıyor, böylece hiçbir şeyi düşürmediğini iki kez kontrol edebiliyor. Sakın kanma. Fırsatın varken çık buradan."

"Listelerimi eleştirme," diyor Breslin, beni işaret ederek. "Kaç kez kığımızı kurtardılar?"

"Evet, evet, evet."

"Rory? Senin için sorun yok mu? Sadece birkaç dakika daha."

Hepimiz Rory'nin gitmeyeceğini biliyoruz, gidecek hiçbir yeri yok, sadece dairesinde ve kafasında dönüp duruyor. "Sanırım..." diyor.

"Gördün mü?" diyor Breslin bana. "Rory beni eğlendirmekten çekinmiyor. Değil mi, Rory?"

"Evet. Yani..."

"*Ben* umursuyorum," diyorum. "Bir tane daha katlanmak zorunda kalırsam..."

"Harika," diyor Breslin. "Katlan, Conway." Kağıdı çeviriyor. Derin bir nefes alıp saçlarımı topuz haline getiriyorum: iş zamanı.

Breslin haklıydı, röportajlarda iyiyiz. Mesajı net bir şekilde veriyor: iyi bir şekilde birlikte çalışmak, başka hiçbir şeyin önemi olmadığı anlamına geliyor. Gözümün ucuyla köşedeki tek yönlü camın pürüzsüz, soğuk yüzeyini görüyorum ve Steve'in arkasında olup olmadığını merak ediyorum.

"Ah," diyor Breslin. "Başlıyoruz: güzel bir liste. Soru bir. Rory: Cumartesi akşamı, Aislinn ve arkadaşlarından biri senin akşam yemeğine davetinden bahsediyorlardı. Görünüşe göre bunu dört gözle bekliyordu." Rory'ye gülümser ve Rory de ona gülümser. "Ne güzel. Ve arkadaşı Aislinn'e 'dikkatli ol, tamam mı?' diye uyardı." Notlarını kontrol ediyormuş gibi yapar. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Rory şaşkın bir şekilde bakar. "Kim söyledi bunu?"

"Kim söylesin ki?"

"Bilmiyorum... Ben söylemem. Aislinn'in arkadaşlarını neredeyse hiç tanımıyorum. Kim

—?"

"Dur bir dakika," der Breslin, elini kaldırarak. "Bize, Aislinn'in arkadaşları seni tanısalardı, ona dikkatli olması için uyarmak için bir nedenleri olurdu mu diyorsun? Ne gibi bir neden?"

"Hayır. Ben öyle demedim. Onların..." "İçlerinden biri öyle düşündü."

"Yoktu. Hiçbirinin *bir* nedeni yoktu. Hiç."

"Bir yanlış anlaşılma olmalı," diyorum. "Arkadaşı yanlış anlamış olabilir mi? Yeni bir adam ortaya çıkınca, arkadaşlar koruyucu davranabilir, her yerde tehlike işaretleri görmeye başlayabilir..."

"Ya da kıskançlık," diye ekler Breslin. "Belki arkadaş bir avcıdır, kendine bir erkek bulamıyordur; sinirlenir ve Aislinn'i senden uzaklaştırmak için ufak bir yalan uydurur. Ne uydurmuş olabilir?"

Rory elini gözlerinin üzerine koyar ve düşünmeye çalışır. Ore'o'sunu dokunmadan bırakmıştır; artık o oyunu oynamadığımızı anlamıştır. Breslin ve ben hala gülümsüyoruz, ama odadaki hava değişmiştir; nabız daha hızlı ve daha sert atıyor ve bunu belirleyen artık Rory değil, Breslin'dir.

"Aklıma gelen tek şey... ' Teşvik edici bir şekilde bekliyoruz. 'Geçen sefer sana söylemiştim: Aislinn'le randevu ayarlamak karmaşıktı. Ama o iptal etse bile denemeye devam ettim. Sanırım bu... Bilmiyorum. Israrcı olarak algılanmış olabilir. Yani, *Aislinn'in* benim çok ısrarcı olduğumu düşünmediğini biliyorum, yoksa ilişkimizi bitirirdi, ama belki arkadaşlarından biri...

—

"Dur bakalım," diyor Breslin. "Yavaş ol. Az önce Aislinn randevuları iptal etse bile ısrar ettiğinizi söylediniz, ama sonra bize, size defolup gitmenizi söyleseydi, gideceğinizi söylüyorsunuz. Hangisi doğru?"

"Ama... Hayır. Bu aynı şey değil. Beni bir daha görmek istemediğini *hiç* söylemedi. Söyleseydi, *tabii* ki giderdim. 'Perşembe günü meşgulüm' demek aynı şey değil, tamamen..."

Rory kendini öfke ve savunmacı bir tavırla dolaştırıyor. "Hey, bizi ikna etmene gerek yok," diyorum. "Endişelenen arkadaşımızdı. Biz sadece nedenini anlamaya çalışıyoruz."

"Aklıma gelen tek şey bu. *Hepsi bu.*"

Breslin masadan kalkıp dolaşmaya başlar, Rory'ye bakacak iki yer bırakır. "Bana biraz zayıf bir bahane gibi geldi," der.

"Bana da," diyorum. "Arkadaşı histerik bir tip değil, anlıyor musun? Aislinn'in dikkatli olması gerektiğini düşünüyorsa, bir nedeni vardı."

"Belki..." Rory boğazını temizler. "Eğer Aislinn'i izleyen adam konusunda haklıysam... Belki Aislinn onu fark etti ve arkadaşına bahsetti? Ve arkadaş, beni evine davet ettiği için adamın kızacağından endişelendi?"

Breslin durur ve Rory'ye uzun uzun sorgulayan bir bakış atar. Rory gözlerini kırpıştırarak bakışını karşılık verir. "Aislinn, ona tüylerini diken diken eden bir eski sevgiliden bahsetmiş miydi?"

Rory başını sallar. "Kayıt için yüksek sesle söyle."

"Hayır, söylemedi."

"Çoğu kadın yeni erkek arkadaşına eski sevgilisinden bahsetmez," diye belirtiyorum. "Seni deli bir kadın gibi gösterir."

Breslin omuz silker. "Haklısın, sanırım. Hiç bir stalker'ı olduğundan bahsetti mi?"

Bu kelime Rory'yi irkiltti. "Hayır."

"Hiç mi?"

"Hayır. Ama belki de istememiştir, bilmiyorum, beni korkutmak istememiştir..." "Ne, sırf bir yabancı etrafta dolaşıyor diye kaçacağını mı düşündü?"

etrafında dolaştığı için kaçacağını mı

düşündü? Kaçardın mı?" "Hayır!"

Ben..."

"Tabii ki kaçmazdın. Ve Aislinn aptal olmadığı için bunu biliyordu. Seni o kadar korkak biri olarak görseydi, seninle uğraşır mıydı sence? Conway: O kadar kolay korkmuş bir erkeği ister miydin?"

"Hayır," diyorum. "En azından bir testisi olan erkekleri severim." "Aynen. Aislinn'in de öyle olduğuna bahse girerim."

Rory yer değiştiriyor. "Tamam. Belki istememiştir, adamın onu izlediğini bilmiyor olabilir..."

"Belki de," diyor Breslin. Masaya doğru keskin bir şekilde eğiliyor ve Rory irkiliyor, ama o sadece kahvesinden bir yudum daha almak için eğiliyor. "Belki de. Bu durumda, başladığımız yere geri dönüyoruz: arkadaş Aislinn'e dikkatli olmasını söylediğinde, stalker eski sevgiliden bahsetmiş olamaz. Senin kafandan başka kimsenin kafasına girmeyen eski sevgiliden."

Ama girdi. Tamir edildiğini, halledildiğini, gittiğini sandığım bir diş ağrısı gibi sızlıyor: Lucy'nin kafasına bir eski sevgili girdi. Onun anlattığına göre, o mesajı göndermesinin nedenlerinden biri oydu.

Breslin, kupasını sert ve kesin bir sesle masaya koydu. "Peki," diye sordu, "arkadaş ne demek istedi?"

Rory başını sallar. Yine kendi haline geri döner. "Kayıt için yüksek sesle söyle."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Yazık," diyor Breslin. "Bu gerçekten bir açıklamaya ihtiyaç duyuyor. Ama bize yardımcı olamayacağından eminsen... Rory'nin cevap vermesi için kısa bir ara veriyor, ama Rory cevap vermiyor. "Sanırım şimdilik bu konuyu bırakabiliriz. Listeme devam edelim, olur mu?"

Notlarına eğilir ve göz gezdirir. "Ah," der. "Doğru. İkinci soru."

Ceketinin cebinden bir kağıt çıkarır ve Rory'nin omuzlarını sıcratacak bir hareketle açar. Sayfayı okurken odada bir kez daha dolaşır, acele etmez, Rory'nin arkasında dolaşarak onu sandalyesinde dönüp durmaya zorlar.

"Bunun başka bir liste olmadığını söyle," dedim, Rory'ye gözlerimi devirdim. Cevap yoktu.

"Bu," dedi Breslin, sayfayı tıklatarak, "bu Rory'nin Cumartesi gecesi için zaman çizelgesi."

Rory'nin omuzları gerilir. "Oh," derim. "Evet. Bu senin gösterdiğin kadar önemli bir şey değil."

"Haklı olabilirsin. Hadi öğrenelim."

"Ne...?" Rory'nin sesi titriyor. Boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "Sorun ne?"

"Ah," dedi Breslin. "Bu biraz karmaşık olacak, Rory, anlamıyorsan beni durdur. Sana göre, saat yediye biraz kala 39A numaralı otobüse bindin ve saat yedi buçuktan biraz önce Stoneybatter'da indin. Rotayı kontrol etmek için Viking Gardens'a doğru yürüdün, bu da bizi saat 7.32'ye getiriyor. Çiçek almak için Tesco'ya gittin: Yürüyüş süresini yaklaşık yedi dakika olarak hesapladık, yani saat 7.40'ta oraya varmış olmalısın."

Rory, Breslin'in yürüyüşünü takip etmeyi bıraktı. Ayakları yere sağlam basmış, önünü izliyor.

"İfadenizde Tesco'da "birkaç dakika" geçirdiğinizi söylüyorsunuz; diyelim ki 7.43 civarında çıktınız. Viking Gardens'a dönmek için yedi veya sekiz dakika daha, belki de acele ettiğinizi söylediğinize göre daha az bir süre: 7.50'de Aislinn'in kapısında olurdunuz. Anlıyor musunuz?"

"Anlamadıysanız," diyorum, "Bres'e sizin için yazdırın. Maaşını hak etmesini sağlayın."

Rory bana bakmadan, "Sizi gayet iyi anlıyorum," diyor.

"Elbette anlıyorsun," diyor Breslin içtenlikle. "Ama bize Aislinn'in evine sekizden biraz önce vardığını söyledin. Fazladan sekiz ya da dokuz dakikayı ne yaptın?"

Omuzları yine gevşer. Rory, paçayı kurtardığını düşünür; rahatlamış bir şekilde bedeni ve zihni gevşer. "Hiçbir fikrim yok. Yani, tanrım, belki otobüsten düşündüğümünden biraz geç indim, ya da çiçek seçerken biraz daha uzun sürdü; ya da belki Aislinn'in evine düşündüğümünden birkaç dakika önce vardım. Ya da hepsi birden. Ben tam saatleri pek fark etmem; senin gibi eğitilmedim. *Şu anda* saatin kaç olduğunu ya da ne kadar süredir burada olduğumuzu sekiz dakika içinde söyleyemem."

Breslin utanarak burnunu ovuşturur. "Öyle söyleyince..." "Gördünüz mü?" diyorum ikisine de. "Önemli bir şey değil."

"Mesleki deformasyon," diyor Breslin, kendine acıyarak küçük bir kahkaha atıyor. Ben de gülüyorum, Rory biraz histerik bir yarı kahkaha atıyor, hepimiz birlikte gülüyoruz. "Yemin ederim, bazen normal olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu düşünüyorum. Yani, normal bir insan *saatleri*, hatta yarım saati bile kaçıramaz, değil mi? Saat sekiz buçukta Aislinn'in evine gidip saatin sekiz olduğunu düşünemezsin. On dakika sınırdır herhalde?"

"Sanırım," diyor Rory. Kahvesini hatırlayarak hızlıca ve gizlice bir yudum alıyor. "Muhtemelen."

"Huh," diyor Breslin, kağıdını ters çevirerek. "Burada başka bir zaman çizelgesi var – kahveni bitir, ihtiyacın olacak."

"Ben de," diyorum, kupamı Rory'ye kaldırıp ona göz kırparak. "Dayan dostum. Liste bir ara bitecek."

"Evet, evet. Siz ikiniz sızlanmayı ne kadar çabuk bırakırsanız, bu işi o kadar çabuk bitiririz." Breslin masanın benim tarafıma geçerek ateş pozisyonuna geçer. "Peki. Bu zaman çizelgesi CCTV kayıtlarına göre oluşturuldu. Buna göre, Rory, saat yediye on kala otobüse bindin ve çeyrek geçe Stoneybatter'da indin. Bu, bize anlattıklarınla tam olarak uyuşmuyor, ama dediğimiz gibi: normal insanlar için birkaç dakika fark etmez..." Hala gülümseyebilecek kadar rahat olan Rory'ye gülümser. "Ancak bundan sonra,

konumunu teyit edebildiğimiz zaman, saat 7.51'de Tesco'nun CCTV'sinde çiçekleri öderken yakalandığın zamandı."

Rory'nin gülümsemesi kayboldu. Anlamaya başlıyor.

Breslin'in sesi giderek ağırlaşıyor, sözleri masaya kalın ve soğuk bir gümbürtüyle düşüyor. "Dediğimiz gibi, Aislinn'in evinden Tesco'ya yürüyerek yaklaşık yedi dakika sürüyor. Yani, 7.51'de çiçeklerin parasını ödediysen, Viking Gardens'tan 7.40 civarında ayrılmış olmalısın. Bu durumda, otobüsten indiğin 7.15'ten

25 dakika, Rory. Az önce normal bir insanın bile *25 dakikalık bir* süreyi kaybedemeyeceğini tespit ettik. O *25 dakika* boyunca ne yaptığını bana anlatmak ister misin?

Rory, Breslin ile benim aramdaki boşluğa bakıyor. Sıkı bir düğüm gibi gergin; ağzını zar zor hareket ettirerek, "Sana zaten söyledim," diyor.

"Söylediğini sanıyordum," diyorum, kızgın bir şekilde. Sevimli müttefikini kaybetme düşüncesi nefesini hızlandırıyor, ama bana bakmıyor. "Ama şimdi bize büyük bir yalan yığını anlatmışsın gibi görünüyor. O gece ne yaptığını bilmemizi istememenin bir nedeni olabileceğine karar vermeden önce, tekrar denemek ister misin?"

"Ne yaptığımı söyledim. Senin zaman çizelgenle uyuşmuyorsa, ben ne yapabilirim?" Kötü bir strateji değil: bir hikaye seç, ona sadık kal ve ne olursa olsun tavrından vazgeçme. Bir kez tavrını değiştirmeye başlarsan, dengenizi bozabilir,

adım adım istediğimiz yere itebiliriz. Rory'nin değişmesi lazım.

Breslin sandalyesini masaya doğru çevirip hızlıca oturur. Ben arkama yaslanırım: Rory benim hala onun arkadaşım olup olmadığını merak ederken, şimdilik bırakalım da o çalışsın. "Aislinn'in mutfağında perde olmadığını nereden bildin?" der.

Bu onu etkiler: Rory irkilir ve bana bakar. "Ne?"

"Ve arka taraftaki ara yol. Onu nereden biliyorsun?" "Ben..."

Bilmiyordum. Yani, bilmiyorum. Hangi yol..."

"Teorik takipçinin Aislinn'in akşam yemeğini pişirmesini ve şarap kadehlerini çıkarmasını izlediğini anlattın: evin arka tarafındaki mutfakta yapacağı şeyler. Onu, evin ön tarafındaki oturma odasında masayı hazırlarken izlemediğini söyledin. Başka bir deyişle, takipçinin evin arka tarafından izleyebileceğini biliyordun."

Rory şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. Breslin sırtarak şöyle der: "Dostum, şuradaki camı görüyor musun ? I was right behind it, listening, for your whole chat.

Antoinette birinci sınıf bir dedektif, ama o... bunu yumruk yemeden nasıl söyleyeyim?

"Dikkatli ol," diyorum.

"Sakin ol, kaplan," diyor Breslin, geriye yaslanıp elini kaldırarak beni engelliyor. "Sadece, senin bizim tarafımızda olduğuna inanmak konusunda benden biraz daha istekli olduğunu söyleyelim. O bir iyimser: başından beri bu davanın büyük, büyüleyici bir gizem haline geleceğini umuyordu." Bana yan gözle bakıyor, her an her anı ifade edebilecek ince bir gülümsemeyle. "Ben daha uzun süredir bu işin içindeyim. Şüpheli biriyim, daha çok bahsettiğimiz mesleki deformasyon gibi. Bu yüzden her şeye dikkat ediyorum. Söylediğin her kelimeyi duydum. Sana soruyorum: Stalker Aislinn'i mutfağında izliyor olacağını nereden biliyordun, stalker sen değilsen?"

"*Tahmin* ettim. Yani, bu sadece temel bir şey, temel sağduyu, komşularının onu görmesini istemiyorsa, o zaman..." Rory'nin nefesi düzgün çalışmıyor. "Ve mutfak, eğer ben geliyorsam, o zaman Aislinn yemek hazırlayacağı yer, değil mi? Yani, *geliyorsam* demek istiyorum, gelmeyeceğim demek değil..."

Güvenli hikayesindeki dayanağını kaybediyor. Ben de – biraz endişeli, işlerin gidişatından memnun değilim – "Bir şey daha var. Takipçinin Aislinn'in tirbuşonuna şarkı söylediğini gördüğünü söyledin. Mesajlarından, o akşam tam olarak bunu yaptığını biliyoruz. Onu izlemediysen, bunu nasıl bildin?"

Rory cevap verecek nefes almadan Breslin şöyle diyor: "Bana bir iyilik yap: tahmin ettiğini söylemeye çalışma. Medyum değilsen, bunu tahmin etmenin imkanı yok. Medyum musun, Rory?"

"Ne? Hayır! Nasıl olabilir ki... Ben..."

"Eh, bu bir rahatlama. Öyleyse bize tirbuşonu nasıl öğrendiğini anlat."

Rory başını sallar, nefes nefese ve sessizdir. Ben de "O zaman ben anlatayım."

O akşam arka sokaktan Aislinn'i izledin. Doğru mu?" Uzun bir süre sonra başını çaresizce salladı: evet. "Kayıp yirmi beş dakikayı böyle geçirdin."

Yine başını salladı. Tek yönlü cam, yine gözümün köşesine ışık saçıyordu. Umarım Steve onun arkasında. Umarım saçlarına kadar kızarmıştır.

"Kayıt için yüksek sesle söyle," diyor Breslin.

Rory zorlukla sesini çıkarır. "Sadece istedim... Bir an durmak istedim. Bunun gerçekten olduğunu sindirmek için. Hepsi bu."

"Ve bunu yapmanın tek yolu," diyor Breslin, "Aislinn'in arka penceresinden gizlice bakmaktı."

Bunu çok müstehcen bir şekilde söylüyor. Rory irkilir. "Ben... Ben sadece orada duruyordum. Mutluydum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..."

"Sanırım anlıyorum," diyorum şüpheyle. "Bir nevi. Onu duş alırken izlemiyordun, değil mi?"

"Hayır! İstesem bile - ki *istemedim*; isteseydim oradan ayrılırdım..." Breslin eğlenerek burnunu çeker. Rory bana odaklanarak onu görmezden gelmeyi başarır. Gerçeği söylemek, ya da hikayeyi anlatmak, ona nefesini geri kazandırmıştır. "Her neyse, yapamazdım: banyo penceresi buzlu camlı. Aislinn mutfaktaydı. Müzik çalıyordu – rüzgâr çok kuvvetliydi, ne çaldığını duyamadım ama dans edişinden ve şarkı söyleme şeklinden neşeli bir şarkı olduğunu anlayabiliyordum... evet. Tirbuşonla. Bana bir bakış attı, meydan okumak için çok üzgündü. Pembe bir kazak ve kot pantolon giymişti, buzdolabından bir şeyler çıkarıp açıyor, tencerelere koyuyor ve bunu yaparken dans ediyordu. Bir süre sonra mutfaktan çıktı – ben bekledim ve geri geldiğinde mavi bir elbise giyyordu... O kadar mavi ve altın rengi giyinmişti ki, sanki yüzyıllar önce insanların gördüğü azizlerin görüntülerinden biri gibi mutfığa aniden *belirmiş gibiydi*. Ve gülümsüyordu. Ve birkaç dakika sonra onunla birlikte orada olacağıma inanamıyordum. Bana gülümsüyor olacaktı.

Keder derinlere, sesinin tam kalbine işliyor. Bu hiçbir şey ifade etmiyor. "Sonra çiçekleri düşündüm ve Tesco'ya gittim. Eğer gitmemiş olsaydım..." Rory, incinmiş gibi burnundan hızlıca nefes aldı. "O açelya bitkisini hatırlasaydım, orada kalıp onu izleseymdim... Orada olurdum. O geldiğinde. Ve yapabilirdim, yapardım..."

Ağzı kıvrılmaya başlar. Parmak eklemlerini ağzına bastırır. Breslin'in, Rory'nin pelerinini ve taytını giyip kötü adamı dövdüğü görüntüsüne alaycı bir gülümsemeyle tepki verdiğini hissedebiliyorum. Rory muhtemelen bu senaryonun birkaç yüz varyasyonunu düşünmüştür.

Parmaklarının arasından şöyle diyor: "Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Aptal gibi Tesco'ya gittim ve ben yokken biri gelip Aislinn'i öldürdü. Onu *görmüş* olabilirim, ama farkına bile varmadım, çünkü kendi mutlu balonumdan başka hiçbir şeyin farkında değildim. Ve o kapıyı açmayınca, bekledim ve bekledim, çünkü birkaç dakika önce

beni görmek için sabırsızlanıyormuş gibi davranıyordu. Ben soğukta durmuş, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışırken, o içeride yatıyordu, ölü ya da ölmek üzere. Ve sonunda, bir şeylerin ters gittiğini fark edecek akıl sahibi olmak ve kapıyı kırmak yerine, eve gidip kendime acımaya başladım. *Hepsi bu. Olan biten bu.*"

"Tanrım, Rory," diye azarlayarak söylüyorum. "Neden bize doğrudan söylemedin?"

"Çünkü nasıl algılanacağını biliyorum! Bunun beni nasıl göstereceğini biliyorum... Gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlamanızı bekleyemem."

"Elimden geleni yapıyorum. Bize gerçeği hemen söyleseydin çok daha kolay olurdu."

"Şimdi söylüyorum."

Masanın altında ayağımla Breslin'in ayak bileğine dokunuyorum. O da hiç duraksamadan, "Eh, en azından gerçeğin bir kısmını. Aislinn'i sadece o zaman izlemedin, değil mi?" diyor.

Rory'nin gözleri ona, bana ve sonra da köşeye kayar. Hızlıca karar verir. "Evet. O ilk seferdi."

"Hayır, ilk sefer değildi."

"Bu yüzden arkada biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardı, bunun gerçek olduğunu kabullenmek için. Çünkü onu o mutfakta izlemiştin ve oraya girmeyi hayal etmiştin, daha önce birçok kez. Değil mi?"

"Senin senaryodaki adam gibi," diyor Breslin. "Senin *varsayımsal* senaryon."

"Varsayımsal bir *senaryoydu*. Benden hayal etmemi *istedin*..."

"O an harika hissettirmiş olmalı, değil mi?" diye soruyorum. "Onca kez geri dönüp soğukta eve gitmek zorunda kaldıktan sonra..."

"Evet, harika bir duyguydu. Ama Aislinn'i *takip ettiğim* için değil..."

Rory yine gevezelik etmeye başlıyor. "Şşş," diyor Breslin. "Ne?"

Rory yine gevezelik etmeye başlıyor. "Şşş," diyor Breslin.

"Ne?"

"Şşş." Breslin dosyasını alır. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Arkalarına yaslanıp dosyayı rahatça karıştırıyor, ara sıra başparmağını yalamak için duruyor. Rory, sanki sandalyesinden atlayacakmış gibi ellerini masanın kenarına sıkıca tutarak izliyor, ama ağzını kapalı tutuyor. Kontrolünü tamamen kaybetmiş değil.

"Al." Breslin, masanın üzerine bir avuç dolusu, 8 x 10 boyutunda fotoğrafları fırlatır. Rory onları yakalar ve etrafa saçılır. Bir tanesini yakalar, bir bakış atar ve yüksek, şaşkın bir inilti çıkarır.

Breslin, "Geri kalanını da topla," der.

Rory kıpırdamaz. Başı fotoğrafın üzerinde eğiktir, ama gözleri odaklanmamıştır.

"Topla onları."

Rory otomatik olarak hareket eder ve fotoğrafları tek tek üst üste koyar. Parmakları titriyor.

"Onlara bak."

Fotoğrafları incelemeyen önce kendini hazırlar, ama her görüntü onu yine de zorlar. Breslin video kameraya şöyle der: "Az önce Bay Fallon'a geçen ay Stoneybatter'da çekilen CCTV görüntülerini gösterdim."

Sessizlik olur.

"Rory. O fotoğraflardaki sensin. Hepimiz bu konuda hemfikiriz, değil mi?"

Yine sessizlik. Sonra Rory'nin başı hafifçe hareket eder: evet.

"Kayıt için." "Evet."

Breslin öne eğilir – Rory irkilir – ve parmağını üstteki fotoğrafa, Tesco kamerasına doğrudan bakan yüze getirir. "Bu sensin. Bu ayın on dördünde."

"Evet. Sadece alışveriş yapıyordum, orada şunu arıyordum..."

Aklı yeni bir hikaye bulmak için çabılıyor. Ben diyorum ki, "Bize Cumartesi gecesinden önce Stoneybatter'a hiç gitmediğini söylemiştin. En yakın Tesco'yu telefonunda aramak zorunda kaldığında."

Yutkunmaya çalışırken ağzı hareket ediyor.

Breslin'in parmağı hala Rory'nin fotoğrafındaki yüzüne basılı duruyor. "Öyleyse," diyor, hoş bir sesle. "Aislinn'i gözetlemeye bağımlı hale gelen adam hakkındaki güzel hikayen. Televizyonda dedikleri gibi, bu gerçek olaylara dayanıyor. Değil mi?"

"Hayır, hayır. Hayır. O kısım değil..." Nefesi yine kesilmeye başlıyor. "Ben asla, ben..."

Eğer hiperventilasyona girip bayılırsa, evrak işleri bütün gece sürer. Sakin ama kararlı bir şekilde, "Rory. Stoneybatter'da dolaşarak Aislinn'e daha yakın hissetmek isteyen adamla ilgili kısım. Sen de biraz öyle yapıyorsun. Değil mi?" diyorum.

"Evet. Ama..."

"Dur biraz. Her şeyi sırayla halledelim. Aislinn'i ara sokaktan izlediği kısım: sen de biraz öyle yaptın. Değil mi?"

"Ben sadece..." Rory, elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor, kırmızı izler bırakacak kadar sert. "Hayır. Ben..."

"Rory," diyorum. "Hadi ama. Bize, haftalarca Stoneybatter'da dolaştığını, ama Aislinn'in öldürüldüğü geceye kadar onun evine hiç yaklaşmadığını mı söylemek istiyorsun? Çünkü bu hiç hoşuma gitmedi."

"Hayır. Bekle." Elleri havaya kalkıyor. Onu adım adım, asla çıkamayacağı köşeye doğru itmek çok kolay. "Onu sadece, belki, birkaç kez izledim. Sadece..."

Breslin - fotoğrafı kendine doğru çekip inceliyor - diyor ki, "Ama Cumartesi gecesi, Aislinn seni yakaladı."

O ses. Yumuşak, neredeyse çekik, neredeyse dostça. Ama havayı dolduruyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyor. "Nasıl oldu? Bir nedenden dolayı terasa çıktı mı, duvarının üzerinden seni gördü mü? Ya da belki Tesco'ya yaptığın geziden bahsederken, Stoneybatter'ı iyi bildiğini belli eden bir şey söyledin. Belki mutfağın yeni resimle güzel görüldüğünü söyledin ya da ona Wellington usulü dana eti sevdiğini söyledin. Ve işte böyle" – Breslin elini kaldırır, fotoğrafın üzerine düz bir vuruşla indirir – "kirli küçük sırrın ortaya çıktı."

Rory'nin yüzü ince, mide bulandırıcı bir ter tabakasıyla kaplı. "Asla. Hayır. Onun evinde değildim."

Breslin bunu görmezden gelir. "O eve cennete giriyormuş gibi girersin ve beş dakika içinde her şey boka sarar. Tanrım, dostum. Ah. Düşünmek bile beni utandırıyor." Ağzının köşesindeki sadistçe kıvrım bunu bir şakaya dönüştürür. "Aislinn nasıl karşıladı?"

"O, *hayır* – *yapmadı*. Asla, böyle bir şey olmadı, hiçbiri – o..."

"Eminim yüzündeki ifadeyi tam olarak hatırlıyorsundur. Eminim aklından çıkaramıyorsundur. Senden tiksiniş miydi? Senden korkmuş muydu? Seni bir ucube mi sandı? Yoksa bir psikopat mı? Ya da zavallı bir ezik mi? Ne dedi, Rory?"

Rory inkar etmeye devam etmeye çalışır, ama Breslin ona bu şansı vermez. Masaya doğru eğilir, Rory'nin nefesini, tıraş losyonunu, cildinin ısını koklayabileceği kadar yakındır. "Ne? Sana güldü mü? Gitmeni mi söyledi? Bizi aramakla mı tehdit etti? Ne oldu? Seni çileden çıkaran neydi?"

"Ben hiçbir şey *yapmadım*!"

Bu, çılgın bir çılgılık olarak çıkar. Breslin ona bakar. "Ne halt ediyorsun sen? Onu takip ettin, onu gözetledin, buna hiçbir şey mi diyorsun?"

"Hayır..."

"O da hiçbir şey olmadığını mı düşündü?" "O *bilmiyordu!* Ben..."

"Bu tam bir saçmalık. Sürekli "bir dakika zamana ihtiyacım var" diye gevezelik ediyorsun, ama yirmi beş dakika bir *dakika* değildir. Yirmi beş dakika, arkaya çıkıp, Aislinn'in kapısına gitmek, ağzından laf kaçırmak, kafanı kaybetmek, Aislinn'i öldürmek, arkandan temizlik yapmak, tüm bu zamanı açıklamak zorunda olduğunu fark etmek ve Tesco'ya gitmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Sen de tam olarak bunu yaptın."

Rory'nin yüzünde korku ve neredeyse rahatlama gibi garip bir karışım var. Bu sahneyi kafasında yüzlerce kez canlandırdı. Şimdi bu sahne şekillenip ona ulaştığında, sanki zaten bildiği bir şey gibi geliyor, tüm keskin köşeler çok fazla işlendiği için pürüzsüzleşmiş gibi. Aslında bu sefer daha kolay; tüm işi onun yerine biz yapıyoruz. Tek yapması gereken repliklerini söylemek.

"Onu asla incitmedim" diyor.

Breslin'in sesinden sonra, onun sesi ağırlıksız, sıcak havada yüzen ince bir şey gibi geliyor.

"Ama onun evine girdin," diyorum.

"Hayır. Yemin ederim."

"Teknik Büro o gece giydiğin kıyafetleri inceliyor. Pantolonunda onun halısının liflerini bulduğumuzda ne diyeceksin?"

"Yapamazsınız. Yapmayacaksınız. Ben orada değildim." Breslin, "Başka kimse de yoktu" diyor.

"Ama o adam, takipçi adam..."

"Oh, lütfen. Aislinn'in sosyal hayatını incelemeyi düşünen ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun? Ona gülümsemiş her erkeği, Rory, biz onu kurşun gibi takip ettik. Hepsi elendi. Senin takipçinin var olduğuna inanmam için tek bir neden, tek bir küçük neden bile var mı?"

Rory aniden irkildi ve ellerini kaldırdı. "Bekle. Evet. Bir adam vardı, cumartesi günü sokakta bir adam gördüm..."

Bizim Pez makinemiz: ağzını aç, yepyeni bir hikaye çıkıyor. Gözlerimi devirdim. Breslin güldü, Rory'yi sandalyesine geri savuran, tam kanlı bir kahkaha attı. "Tabii. Sonra uzaylılar seni kaçırıp hafızanı sildi ve şimdi de tam da uygun bir zamanda geri geliyor."

"Hayır..."

"Kafana bir piyano düştü ve hafıza kaybına uğradın." "Ben..."

"Pazar günü bize, Stoneybatter'da futbol oynayan bir grup genç ve gece dışarı çıkan birkaç kız dışında kimseyi görmediğini açıkça söyledin. Orada erkek yoktu, Rory."

Rory konuşmaya çalışır, ama o ses onun sesini örümcek ağı gibi parçalar, paramparça eder. "Senden başka kimse yok. Her şeyi ters çevirdiğimizde, üzerinde senin yüzün var. Takipçi sendin, Rory. Hepimiz biliyoruz. Onun hakkında bize anlattığın her şeyin, başından beri sen olduğu ortaya çıktı. Geriye kalan tek şey, onun Aislinn'in kapısını çaldığı ve her şeyin ters gittiği kısım... Ve tahmin et ne oldu? O da sen çıkacak."

"Hayır, öyle olmayacak. Ben onun evine hiç girmedim. Asla."

Bu sırada Breslin'in onda biri kadar görünüyor, ama gözleri parlıyor ve çenesi gergin. Artık onu itmek o kadar kolay değil. Rory'nin zayıf noktasını bulduk.

Sandalyeyle yerimden kalkıyorum. "Önemli olduğunu düşündüğüm bir şey daha var," diyorum Breslin'e.

"Başka bir şeye ihtiyacımız yok, Conway. Elimizde yeterince şey var." Breslin uzanıp Rory'nin elinden fotoğrafları alır ve bir yığın halinde masaya atar. "Onu tutuklayalım, gidip akşam yemeği yiyip sonra buraya geri dönelim."

"Tutuklama" kelimesi Rory'nin ağzını açtırır, ama sadece nefes çıkar. Terörle beyaz halkalarla çevrili gözleri bana bakar. İşler ciddileşti.

"Bekle," diyorum Breslin'e. "Beni dinle."

"Patron sensin," der iç çekerek. Fotoğrafları bırakır, sandalyesini geriye yatırır ve dinler.

"Tamam," diyorum. "Aislinn ocağı açmıştı, değil mi? Rory'ye o güzel, şık akşam yemeğini hazırlıyordu."

"Evet. Ve?"

"Rory gitmeden önce ocağı kapattı."

Rory, "Ben..." demeye başlar ama Breslin elini kaldırarak onu susturur. "Tamam. Bunun önemi ne?"

"Onu kapatmasının tek nedeni," diyorum, "evin yanmasını istememesi olabilir. Şimdi, Rory Aislinn'in öldüğünü biliyorsa ya da onun ölmesi umurunda değilse - bir saniye bekle - Rory tekrar konuşmaya çalışıyor - o zaman en iyi seçeneği evi yakmak olur. Ev yanıp kül olur, orada olduğuna dair tüm kanıtlar da: lifler, parmak izleri,

DNA, hepsi. Televizyonda polis dizisi izlemiş olan herkes bunu bilir. Haksız mıyım?"

"Dinliyorum," diyor Breslin. Neredeyse koltuğundan kalkacak olan Rory'ye: "Oturup dikkatle dinlesen iyi olur dostum. Bu sana gerçekten yararlı olabilir ve açıkçası, sana yararlı olacak hiçbir şeyi kaçırmamalısın."

Bir saniye sonra Rory geriye yaslanır. Göğsü koşmuş gibi inip kalkmaktadır.

Breslin sorar: "Dedektif Conway'in sözünü bitirmesine izin verecek misin?"

"Evet, bırakacağım." Breslin kaşlarını kaldırarak onu uyardı: "Böldüğüm için özür dilerim."

"Demek istediğim," diyorum, "Rory'nin o yerin yanmasını istememesinin tek nedeni, Aislinn'in öldüğünü düşünmemesi ve onun ölmesini istememesi olabilir. Yani onu öldürmek niyetinde değildi."

"Ah-ha," diyor Breslin, yavaşça başını sallayarak. "Şimdi ne demek istediğini anlıyorum, Dedektif. Haklısın: bu önemli. Elimizdeki diğer tüm kanıtlar cinayete işaret ediyor, hem de oldukça çirkin bir cinayete; ama o ocak neden kapatıldı konusunda haklıysan, o zaman bu cinayet değil. Kasıtsız adam öldürme."

"Aynen öyle," diyorum. "*Eğer* haklıysam."

"*Eğer*. Ocağın kapatılmasının birçok nedeni olabilir. Belki Aislinn kendisi kapatmıştır. Ya da belki Rory'nin biraz obsesif kompulsif bozukluğu vardır ve tüm aletleri kapatmadan evden çıkamaz. Ama *eğer* haklıysanız..."

İkimiz de Rory'ye bakıyoruz. Gözleri donuklaşıyor. Kafasında çok fazla hikaye birikmiş: hepsini unutmaya başlıyor. Bir noktaya kadar bu bizim işimize geliyor: adam ne zaman ne söylediğini takip edemezse, dikkatsizleşir. Ancak bu noktayı çok geçerse, artık mantıklı konuşamaz hale gelir. Rory'den bir şey öğrenecekseniz, bunu çabuk yapmalısınız.

"Benim işim bitti, Rory," diyorum. "Artık konuşabilirsin."

Breslin, ağzını açmasına izin verdikten sonra şöyle der: "Aslında, açma. Bize o evde hiç bulunmadığını söyleyeceksin ve bunu yapmadan önce çok, çok iyi düşünmelisin. Cinayet otomatik olarak ömür boyu hapis cezası demektir, Rory. Kasıtsız adam öldürme belki altı yıl, dört yılda çıkarsın. Ve o ocağı neden kapattığını bize söylemezsen, elimizde hiçbir şey kalmaz, bunun kasıtsız adam öldürme olduğunu gösteren hiçbir şey, ama bunun cinayet olduğunu gösteren bir sürü şey olur. O yüzden sana söylüyorum, Rory, kendi iyiliğin için: bir kelime daha söylemeden önce

beş dakika düşün. Rory tekrar konuşmaya çalıştığında: "Ah-ah. Beş dakika. Süre dolduğunda sana söylerim." Manşetini çekip saatine bakar. "Şu andan itibaren."

Rory pes eder. Yorgunluktan biraz sallanarak boşluğa bakar.

"Bir."

Rory'nin yüz hatları yavaşça sertleşir. Sallanmayı bırakır. Zihninde bir şeyler hareketlenir.

Breslin yanlış bir karar verdi. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum – zorla sessizliği ve korkuyu Rory'ye yeterince baskı uygulayarak onu çökertmeyi umuyor – ama asıl işe yarayan şey, sözler ve talepler yağmuruna tutmaktı. Bu adamı kendi zihninde kilitlemek, ona sadece odaklanmasını geri kazanma ve hikayelerini düzeltme şansı veriyor. Onu kaybediyoruz.

"İki."

"Unut gitsin," diyorum ve ellerimi masaya vurarak. "Bu kadar zamanı var. Rory: bana bak." Parmaklarımı yüzünde şıklatıyorum. Gözlerini kırptıyor. "Ocağı neden kapattın?"

Çok geç. Rory, "Kapatmadım. Aislinn'in evine hiç girmedim. Aislinn'e hiçbir şekilde zarar vermedim. Ve eve gitmek istiyorum," diyor.

Ayakları titreyerek ayağa kalkar ve sandalyenin sırtından paltosunu çekmeye çalışır. Elleri titriyor, sürekli tutamıyor.

"Dur bakalım," diyor Breslin. "Henüz bitmedi. Otur."

"Ben bitirdim. Tutuklu muyum?"

Breslin'in ağzını açtığını görebiliyorum. "Hayır," diyorum ve bana doğru çevirdiği kafasını görmezden geliyorum. "Şu anda değil. Ama hikayene inanmamızı istiyorsan, bizi terk etmek doğru bir yol değil. Burada kalıp bizimle işbirliği yapmalısın."

"Hayır. Tutuklu değilim, eve gidiyorum." Rory sandalyeden paltosunu alır ve yere atar.

"Şöyle yapacağız," diyorum, defterimi kapatarak. "Sen eve git. Biraz uyu. Biz Aislinn'in komşularıyla konuşup, aralarında 8.30 ile 8.40 arasında arka pencerelerinden dışarı bakıp seni ara sokakta gören var mı diye bakacağız. Eğer görmüşlerse, sen suçsuzsun: diğer şeyi yapmak için zamanın olmazdı." Tabii ki komşularla çoktan konuştuk ve eminim ki ara sokakta dolaşan tuhaf birini görmüşlerdir, ama Rory'nin aklına bu gelmiyor gibi görünüyor. "Yarın ifadeyi imzalamak için tekrar gel, o zaman gelişmeleri konuşuruz. Anlaştık mı?"

Rory ceketini omuzlarına geçirir, kollarına bile takmaya çalışmaz. "Evet. Tamam."

"Seni almaya geleceğiz," diyor Breslin, tehditkar bir tavırla. Ayağa kalkıp esniyor. "Dairen ve kitapçıdan başka bir yere gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi plan," der Breslin. Kapıyı açar ve alaycı bir selamla elini kapıya doğru uzatır. "Önden buyurun."

Steve gözlem odasının kapısında duruyor, koltuğunda ceket ceket, sıcaktan dolayı kolları sıvamış. Gözleri benimkilerle uzun bir saniye boyunca buluşuyor. Sonra onu geçip koridora giriyoruz, Rory merdiven boşluğundan gelen soğuk temiz havaya doğru hızlanıyor, Breslin ise kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Breslin ve ben, Rory'nin parke taşlı yolu geçmesini kapıdan izliyoruz. Küçük ve dağınık görünüyor, rüzgâr paltosunu çırpıyor, saçlarını karıştırıyor, yolundan saptırıyor. Hava neredeyse kararmış. Sadece birkaç ay daha bodyguard olarak çalışırsam, göz kamaştırıcı renklerle dolu, çok uzak ve çok sıcak bir yerde tatil yapmak için yeterli parayı biriktirmiş olacağım. "Beni aydınlat," diyor Breslin nazıkçe. "Bu adam neden eve gidiyor?"

"Neredeyse başardık," diyorum. "O, tam sınırdaydı, ama o duraklama ona kendini toparlama şansı verdi. Onu bir kez oraya götürebildiysek, bir daha da götürebiliriz. Ama onu tutuklarsak, bir avukat tutacak ve itiraf etme şansını tamamen yitireceğiz."

"İtirafına *ihtiyacımız* yok, Conway. Onu canlı canlı gömmek için yeterli dolaylı delilimiz var."

Bu muhtemelen doğru. Umurumda değil. Son cinayet davam: Bu dava, dolaylı deliller ve makul çıkarımlarla çözülecek bir dava değil. Kalbine bir kazık saplayıp onu ölüp kalacak şekilde bırakacağım.

"Ben de bir tane istiyorum," diyorum. "Rory'yi yarına kadar bırakabiliriz." "Liffey Nehri'ne atlamadığı sürece."

"Atmayacak. Hâlâ ona inanacağımı düşünüyor. Bunu istiyor." Breslin beni izliyor. "Haklı mı?"

"Hayır," diyorum. Adrenalin hızla azalıyor; sorgulama sonrası çöküşün yaklaştığını hissedebiliyorum. Dikkatli olmazsan, boşluk hissi kayboluyor.

dikkatli olmazsan, kayıp gibi hissedilebilen bir boşluk bırakıyor. Kafeine, şekere ve kocaman bir hamburgere ihtiyacım var. "O bizim adamımız, tamam mı?"

"Öyle. Ve umarım o ocak da cinayeti kasıtsız cinayete çevirmediğini biliyorsundur. O küçük korkak, birini *öldürdükten* sonra evi yakma endişesi duyacak kadar akli başında olamazdı. Beyninin *suyu* akmıştı. Muhtemelen yemek yanmaya başladığı ve kokusu onu rahatsız ettiği için ocağı kapattı. Cooper'in raporu hala geçerli: Rory ciddi bir yumruk atacak gücü bulabilseydi, bu adam öldürme olabilir, ya da kadın yerdeyken kasten kafasını ezmiş olabilir. Ve o zavallı kaslara baktıkça..."

"Bu benim sorunum değil," diyorum. "Avukatlar ve jüri bunu çözebilir. Tek istediğim, onu öldürdüğüne dair sağlam bir dava."

"Peki," diyor Breslin, bir an için sırtımı sıvazlayacak sandığım kadar içtenlikle, "bu bizim için sorun olmamalı. Oradaki herkesi destek kanıtı aramaya göndeririz, hepsini Rory'nin üzerine salarız ve o da ucuz bir bahçe sandalyesi gibi çöker. Çökmezse de, neyse, davamızı su geçirmez hale getirecek kadar dolaylı kanıtımız var zaten. Değil mi?"

"Doğru," diyorum. Rory, köşeyi dönüp kapıya doğru uzaklaşıyor. Boş kaldırım taşlarına sıçrayan sarı ışık, onları şiddetli yağmurdan ıslak ve tehlikeli gösterir.

Breslin'in zihninde çarklar dönüyor, o kadar ağır ki neredeyse seslerini duyabiliyorum. Gözlerimi Rory'nin bulunduğu yerde tutuyorum, ta ki Breslin uzaklaşıp kapının arkasından kapandığını duyana kadar.

Kadınlar tuvaletinden Lucy'yi arıyorum. Bu sefer cevap veriyor, ama sesi fısıltıdan biraz daha yüksek ve telaşlı geliyor; arka planda biri emirler yağıdırıyor ve aniden bir country müziği patlıyor, ardından sinirli bir bağırışla kesiliyor. Tiyatroda o akşam yeni bir gösteri açılışı var, teknik sorunlar yaşıyorlar ve Lucy'nin gerçekten gitmesi gerekiyor (arka planda: "Luce! Parcanlar hakkında bir haber var mı?"). Yarın bütün gün evde olacağına yemin ediyor, ama bunun doğru mu yoksa sadece benden kurtulmak için mi söylediğini anlayamıyorum.

Yarın sabah, o akşamdan kalma halini yataktan çıkarmaya bile yaklaşmadan kapısını çalacağım. Umarım bana, soruşturmanın iyi ve kapsamlı olmasını sağlamak için Aislinn'in gizli erkek arkadaşını uydurduğunu söyler. Umarım, Lucy'nin dairesinden çıkarken Sophie beni arar ve

Aislinn'in şifre korumalı bilgisayar klasörünün, ağlamak için daha kullanışlı hale getirmek için taranmış babasının fotoğraflarıyla dolu olduğunu söyler.

En ilginç ipuçlarımın yok olmasını diliyorum. Bu, doğaya aykırı bir his, sanki bir parazit kafama girip beynimin parçalarını yiyormuş gibi. Ama Lucy ve o klasör: Her şeyi düzgün bir şekilde bağlamamı, O'Kelly'nin ofisinin kapısının önüne rozetimi koyup uzaklaşmamı engelleyen son iki inatçı ve asi unsurlar.

Steve masamızda e-postalarını kontrol ediyor. Yanına oturup, ben yokken biriken kağıt yığınlarını karıştırmaya başlıyorum. İşten kaytaranlar, deli cadalozun ne zaman yine çıldıracağını merak ederek, bana bakmamaları için uğraşıyorlar.

Steve ile aramızdaki kalın sessizlik tabakası, yırtık tenke gibi kenarları keskinleşiyor. "Demek Rory'yi orada gördün," diyorum.

"Bir kısmını gördüm," diyor Steve, başını kaldırmadan. "İyi bir görüşmeydi."

Bu bir iltifat gibi gelmiyor. "Teşekkürler," diyorum. Breslin'in bize anlamlı bir bakış attığını fark ediyorum: *Siz birbirinize hiç uygun değildiniz.*

"Neredeydin?" "Barmen ve Aislinn'in komşularına sabıka kayıtlarını gösterdim. Eşleşen yok."

Bana "*Sana söylemiştim*" dememi bekliyor. Söylemeyince: "Sonra Des Murray'in kaybolmasıyla ilgilenen birkaç adamla konuştum, merak etme, çok dikkatli davrandım."

"Endişelenmiyorum."

Steve bana hızlıca bir yan bakış atarak, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. Bir saniye sonra, "Her neyse," diyor. Sesindeki ton, tarafsız, kesin, mesafeli; bunu daha önce de duymuştum, ama savunma avukatlarına ve kaypak gazetecilere karşı, bana karşı hiç duymamıştım. "Onlara göre, McCann'ın Evelyn Murray'e biraz ilgisi vardı, tamam. Soruşturmanın devam etmesini isteyen oydu; hayatı mahvolmuş bu zavallı, kırılgan kadın hakkında çok etkileyici konuşmalar yaptı - ve McCann etkileyici bir tip değildir, bu yüzden çocuklar bunu hatırladı. Hatta Des'in taksi plakasını satın alacak birini buldu ve onun için en yüksek fiyatı almasını sağladı, böylece o ve Aislinn nakit sıkıntısı çekmesinler. Ama çocuklar, bunun bir ilişkiye kadar gitmediğinden eminler. O zamanlar bile McCann'a Holy Joe deniyordu; bir şüphelinin karısını becermesi imkansızdı. Bunu düşündüğüm için bana güldüler."

"*Sana söylemiştim*" demem için bir fırsat daha. Breslin'in eğlenen bakışları altında, onun yanında oturup birbirimize nazik davranmaya daha fazla dayanamıyorum.

"Bunun bizim davamızla bir ilgisi olduğunu düşündüren bir neden buldun mu?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman toplantıyı bitirelim."

Ayağa kalkıyorum. Masaya ulaşmadan önce, gözleri kayan çalışanlar işlerini bırakıp dik oturuyorlar ve Tanrı korusun, o vahşi hayvanla göz teması kurmadan tüm dikkatlerini buraya vermeye çalışıyorlar.

"Tamam," diyorum, "iyi haberler var. Rory Fallon'un aradığımız kişi olduğu kesinleşiyor. O ve CCTV kayıtları, en az bir aydır Aislinn'i takip ettiğini gösteriyor. Cumartesi gecesi randevularından önce kaybolduğu zamanı, ya da en azından bir kısmını, onun pencerelerine bakarak geçirmiş."

"Küçük sapık," diyor Stanton sırtarak. "Duvarlarından DNA örneği alsak iyi olur."

Hızlı ve gergin bir kahkaha patlaması. "Yapın," diyorum. Rory'nin bıraktığı izler cinayeti kanıtlamayabilir, ama duruşmada şansımızı artıracaktır; jüriler sapıkları sevmez. "Onun terasının arkasındaki geçitte takıldığını söylüyor, o yüzden teknisyenlere o duvarı iyice incelemelerini söyleyin – ve mutfak penceresinin altındaki duvarı da kontrol edin, belki cesaretini toplayıp biraz daha yakından hareket etmiş olabilir."

Stanton başını sallar; Meehan bunu görev defterine yazar. "Yeni çalışma teorimiz, Rory Aislinn'in evine geldiğinde, Aislinn'in bir şekilde takip edildiğini öğrendiği yönünde. Ona gitmesini söyledi ve Rory kendini kaybetti," diyorum.

"Rory henüz ağzından laf kaçırmadı," diyor Breslin, "ama az kaldı. Yarın o gün olur umuyoruz."

"Onu geri getirmeden önce," diyorum, "ne kadar takip ettiğini ve ne tür bir takip olduğunu öğrenelim. İki kişinin Stoneybatter'da Rory'nin resmini dolaşarak son birkaç ayda onu tanıyan var mı diye bakmasını istiyorum. Kitapçıyı işletmesi gerekiyor, bu yüzden esas olarak akşamları ve pazar günlerini araştırıyoruz. Her yeri deneyin: evler, dükkanlar, barlar, çalışanların iş çıkışı onunla karşılaşmış olabileceği ofisler. Herhangi bir topluluk grubu, bingo gecesi veya spor kulübü varsa, üyelerini bulun." Kellegher parmağını kaldırır. "Kellegher, sen ve Gaffney bunu halledin. Ve Rory'nin telefonunun son iki aydaki hareketlerini öğrenmek istiyorum: Stoneybatter çevresindeki baz istasyonlarına ne zaman bağlandığını, bölgedeki kablolu ağlara giriş yapıp yapmadığını. Stanton, telefon görüşmelerini yaparken bunları da hallet."

Durum değişti. Önceden, ağ atıyor, ortaya çıkanları eliyor ve içinde iyi bir şey olmasını umuyorduk. Şimdi avlanıyoruz. Avımızı hedef aldık ve ona yaklaşıyoruz,

yaptığımız her şey, onu öldürücü vuruş için köşeye sıkıştıracağımız an için hazırlık niteliğinde.

Bu his, boş bir laf değil. Seks dışında, daha derin, daha eski ve daha gerçek bir yerde, içinizde yaşıyor ve ortaya çıktığında tüm vücudunuzu ele geçiriyor. Burnunun arkasında hissettiğin kan kokusu, yay ipini bırakmak için zonklayan kol kasların, kulaklarında hızlanan davul sesleri ve bağırsaklarının derinliklerinde yükselen zafer çılgılığıdır. Bu hissi son bir kez daha sevmeme izin verdim. Onu içime çekmeme, her saniyesini derinlerime kazımama, hayatımın geri kalanında bana yetecek kadar depolamama izin verdim.

"Rory'nin nerede içtiğini bilmek istiyorum," diyorum, "ve barmen ile müdavimlerin onun hakkında ne düşündüğünü - bir kıza takıntılı olup olmadığını, reddedilmeyi kabul etmediğini, öfkeli olup olmadığını, ilgili olabilecek her şeyi." Meehan elini kaldırıyor. "Meehan, sen hallet; Stoneybatter'dan biraz uzaklaşmış olursun. Diğer Ranelagh işletmelerinin Rory hakkında ne düşündüğünü de bilmek istiyorum. Kitapçada bir müşteriye biraz fazla ısrarcı davrandığına dair hikayesi olan var mı, ya da fırının önünde güzel kızın mesaisini bitirmesini beklediğine dair hikayesi olan var mı?"

"Ben hallederim," diyor Breslin. "Moran, bana katılmak ister misin?"

Steve şaşkınlıkla başını kaldırır, ama Breslin ona sakın bir gülümseme atar ve bir saniye sonra "Evet, tabii" der.

"Harika," der Breslin, ona göz kırparak. "Hadi bu kötü çocuğu yakalayalım."

Yarınki planlarımdan bahsetmek istemiyorum. "Sabah ilk iş olarak Büro'yu arayacağım," diyorum, "lif eşleşmeleri ve DNA konusunda bir ilerleme olup olmadığını öğreneceğim." Ve Aislinn'in bilgisayar klasöründen de bahsetmek istemiyorum. "Bu arada, Rory'nin evinde biri kalmalı, sadece bu gece ve yarının bir kısmı için, onu geri getirmek için hazır olana kadar." Breslin bana eğlenceli bir bakış attı. Aslında Rory'nin kendini Liffey Nehri'ne atacağını, şehirden kaçacağını veya bizim fark etmediğimiz kanıtları yok edeceğini sanmıyorum, ama birkaç saatlik gözetim için bu riski göze alamam. "Deasy: bunu yap, ya da istersen birkaç üniformalı memur gönder, ama onlara sivil kıyafet ve sivil araç kullanmaları gerektiğini söyle."

Deasy başını sallar. "Tamam," derim. "İtiraf alamazsak, davayı sonuçlandıracak olan bu. O yüzden elinden geleni yap. Teşekkürler, yarın görüşürüz."

Steve'i bulmak için arkanı dönmeden önce, amirimize rapor verirken hala ortakmışız gibi davranabilmek için, olay odası beni içimden yakaladı. O saniye, yirmi yıllık olabilecekler ile her köşesinden sıcak ve sabit bir ışık yayıyordu. Steve ile gülerek oraya girebileceğim her an, beklediğimiz telefon kaydını veya DNA sonucunu elime alıp zafer çılgılığı atabileceğim her an, büyük bir davanın sonunda yapabileceğim her teşekkür konuşması: hepsi şimdi ulaşılamaz oldukları için içime doğuyor.

Ben o saçmalığı yapmam. Elimde yarım düzine mazeret var - uykusuzluk, açlık, baskı, büyük karar, falan filan - ama yine de, o doğaya aykırı his cildimi ısırgan otu gibi karıncalandırıyor. "Gidelim," diyorum Steve'e. "Patron." Onu beklemeden kapıdan çıkıyorum, böylece koridorda birlikte yürümek zorunda kalmayız.

O'Kelly, insanların gözlüklerini temizlemek için kullandıkları o küçük bezlerden biriyle örümcek bitkisinin üzerindeki tozu silip süpürüyor. "Conway. Moran," diyor, başını kaldırıp bana zar zor bakarak. "Bir yerlere vardığını söyle bana."

"Evet," diyorum. "Öyle görünüyor."

"Nihayet. Anlat bakalım."

Ona özetini anlatıyorum. Dinliyor, bitkiyi ışığa çevirerek her açıdan görebildiğinden emin oluyor. "Huh," diyor, ben bitirdiğimde. "Ve bundan yeterince memnunsun."

Bir gözü yanıma kaydı. "Yarın itiraf için bir şans daha deneyeceğiz. Merak etme, dosyayı kesin olarak tamamlayana kadar savcılara göndermeyeceğiz," diyorum.

"Dosyayı gönderecek kadar memnun musun demek istemedim. Fallon'un bunu yaptığına yeterince memnun musun demek istedim."

"Evet," diyorum. Gözü, yaşlı bir adamınki gibi göz kapağı sarkmaya başlayan, ıslak ve kırmızı. Onu anlayamıyorum; Breslin'in oyununa dahil olup olmadığını umursamıyorum. "O yaptı." Steve'in yanımda ağırlığını kaydırıldığını hissediyorum, ama hiçbir şey söylemiyor.

Gaffer, bitkisine dönmeden önce bir süre daha bana uzun uzun bakar. Bir yaprağı eğip inceler, bir noktaya fazladan bir dokunuş yapar. "Senin, dolaylı olmayan bir şey beklediğini sanıyordum."

Dün gece, bu dava her yöne olasılıklar saçan çılgın bir şeyken ona bunu söylemiştim. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. "Ya da diğer her şeyi eleyene kadar. Bunu yaptık."

"Öyle."

"Rory Fallon dışında başka birinin bu işe karıştığını düşünmek için hiçbir neden yok," diyorum.

O'Kelly, başparmağının ucuyla yaprağın ucunu test eder. "Tamam," der. "Tamam."

Bizi unutmuş gibi görünüyor; kovulduğumuzu anlayamıyorum. "Başka bir yedek eleman işimize yarayabilir," diyorum. "Reilly'yi yedek eleman havuzuna geri gönderdim."

Bu, şefin dikkatini çeker. "Neden?"

"Kanıt buldu. Bana ya da Moran'a getirmek yerine Breslin'e götürdü."

"Bu olmaz," diyor O'Kelly. Steve'e uzun uzun baktığını saklamaya çalışmıyor. "Tamam: Size başka birini bulurum. Beni haberdar edin."

Bize sırtını dönüyor ve parmaklarını bitkinin içine nazıkçe sokuyor, yaprakları ayırarak bezi tabana kadar kaydırıyor.

Steve koridorda şöyle diyor: "Rory dışında başka birinin bu işe karıştığını düşünmek için hiçbir neden yok."

Sesi hâlâ o uzak tınıyı taşıyor. "Evet," diyorum. "Kesinlikle hiçbir neden yok." "Peki ya Lucy'nin gizemli adamı? Aislinn'in bilgisayarındaki klasör?"

"Yarın Lucy'yi görecekim. Sabah ilk iş Sophie'yi arayıp klasör hakkında konuşacağım."

İkisi de bize somut bir şey verirse, o zaman tekrar değerlendiririz." Sesimde tehlike sinyallerinin yükseldiğini duyabiliyorum. "Ama şu anda: sıfır neden. Sıfır."

"Aislinn'in yatağındaki DNA."

"O cumartesi gecesi oraya gelmemiştir, yoksa çarşaplarda da olurdu. Bizim davamızla hiçbir ilgisi yok."

Steve hareket etmeyi bıraktı. Koridordaki pencereye bakıyor – karanlık gökyüzü, ışık kirliliğinin kalın sarımsı buharıyla kaplı – bana değil.

"Rory'yi orada gördün. Onu duydun. Bana hala şüphelerin olduğunu söyleme lan."

Cevap vermesi çok uzun sürüyor. Onu orada bırakıyorum.

Ceketimi giyerken aklıma geldi: Breslin bütün öğleden sonra bir kez bile rüşvet aldığı imâ etmeden geçirdi.

Bu rahatlatıcı olmalıydı, ama bunun yerine tırnak altındaki iğne gibi acı veriyordu. Gördüğüm kadarıyla, Breslin'in birkaç saatliğine Aislinn'in eski sevgilileriyle konuşmak için ayrıldığı sırada, aniden

ben Aislinn'in eski sevgilileriyle konuşmak için birkaç saatliğine ortadan kaybolduğumda, tüm o özenle hazırlanmış kurnaz planını bir kenara atmaya karar vermesi için hiçbir neden yoktu. Beni tuzağa düşürmek için harika bir iş çıkarıyordu – birkaç dürtme daha ve Fleas olmasaydı, onu öldürmek için tam da doğru pozisyonda olacaktım – ama birdenbire tüm planını bir kenara attı ve uzaklaştı. Zihnimde o günü, McCann ile sohbetimi, gözcülerin raporlarını gözden geçiriyorum, onun yönünü değiştirmesine neden olabilecek herhangi bir şey var mı diye bakıyorum: onu anladığımı fark etmesine neden olabilecek herhangi bir şey ya da benim ona sahip olmaya değmediğime karar vermesine neden olabilecek herhangi bir şey. Hiçbir şey yok.

Geriye kalan tek olasılık, daha da derine saplanan bir olasılık: Breslin, bir şekilde, bu saçmalığın artık bir anlamı olmadığını biliyor. Patronuma söyleyeceğim sözler, etrafımda yanan saç gibi kokuyor, büyüyen gölgeleriyle yüzüme damga vuruyor. Breslin bana bir bakış attı ve yirmi yıllık yoğun dedektiflik içgüdüleriyle, ölümcül vuruşun çoktan yapıldığını anladı. Artık değersiz olduğumu biliyordu.

Bölüm 13

Eve kadar bir şey ya da birini bekliyorum: beni durduran başka bir üniformalı, benim sokağa döndüğümde arabamın önüne atlayan lamba direği adamı, mutfagımın karanlığından kafasını çıkaran Fleas. Hiçbir şey olmuyor. Sokağım boş; eve girer girmez boş olduğunu anlıyorum. Yine de kontrol ediyorum.

Uyumak istiyorum, hem de çok, ideal olarak yatak odamın kapısının dışında silahlı ve güvenilir biri varken, ama yatağa girer girmez sızacak kadar bitkin olduğumu anlayana kadar yatmayacağım. Bu gece düşünmeyeceğim bir sürü şey var, ama o kadar çok şey var ki ve ben o kadar yorgunum ki, zihnim sürekli karışıyor ve bazı şeyler aklımdan kaçıyor. Kendimi toparlamadan önce, yarım saniye boyunca Steve'in ne yaptığını merak ediyorum.

Buzdolabımda hiçbir şey yok ve Fleas ile ben acil durum için sakladığım balık parmaklarını bitirdik. Annemi arıyorum ve Sophie'nin vazosunun üzerinde kan lekeleri olduğunu söylüyorum, çünkü iki pislik yaşı bir kadının evine girip karnına yumruk atarak kan kusmasına neden olmuşlar, annem de "Huh" diyor. Aislinn'den bahsetmiyor, ben de bahsetmiyorum. O sigara içerken, ben kahve ve bir yığın tost yapıyorum, eski bir peynirin yeşil kısmını kesip, hepsini oturma odasına götürüyorum.

Bu gece pencereye rüzgar çarpmıyor; rüzgar dinmiş, kalın ve soğuk bir hava bırakmış. Karanlığa bakıp düşünüyorum, *Hadi bakalım, orospu çocuğu. Gel de yakala beni.* Perdeleri açık bırakıyorum.

Fleas'ten bir e-posta aldım. *Selam Rach! Senden haber almak çok güzel. Burada yeni bir haber yok, tüm ekip iyi, kimse özel bir şey yapmıyor. Şu anda biraz meşgulüm ama ikimizin de boş zamanı olduğunda bir ara buluşmak isterim. Kendine iyi bak güneş ışığı xx.* Yani, onun yeraltı dünyasındaki kimse aniden kederine boğulmuyor, gergin görünmüyor ya da Fleas'in omzunda ölen kız arkadaşı için ağlamıyor. Ve bu, hoşça kal, belki bir gün görüşürüz anlamına geliyor.

Sophie'nin ekibi Aislinn'in dizüstü bilgisayarında herhangi bir arkadaşlık sitesi bulamadı, ama iş bilgisayarını henüz rapor etmediler. Random Google Blonde's hesaplarına bir göz atıyorum. O yapıyor iyi kendisi için: düzinelerce mesaj.

mesajlar. Bunların yaklaşık dörtte biri penis fotoğrafları, ki bunların amacı muhtemelen anlamlı bir ilişki kurmak değil, onu kokulu tuzlara koşturmak, ama bunu bilemezsiniz. Geri kalanların çoğu tek satırlık anlamsız mesajlar, erkekler katılan tüm güzel kızlara mesaj atıyor, birinin ilgisini çekeceğini umuyorlar. Bunlardan ikisi daha yakından bakmaya değer. Fotoğraf yok, bağlanmak istemediğini ve gizlilik konusunda dikkatli ifadeler var: evli erkekler, eğlence arıyor ve Aislinn'in özelliklerine uyan bir kız arıyor.

Cevabımı yazarken, gözümün ucunda bir hareket görüyorum. Hızlıca dönüp bakıyorum, ama yeterince hızlı değilim. İyi bir şekilde bakmadan, büyük, koyu renkli bir şekil pencereden uzaklaşıyor.

Anahtarlarımı alıp kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açtığımda yol boş.

Arabama doğru yürürken, kendimi rahat davranmaya zorluyorum: sadece unuttuğum bir şeyi almaya gidiyorum, önemli bir şey değil. Nefesim havada bulutlar oluşturuyor, ama soğuk beni etkilemiyor. Çim dumanı kokusu alıyorum, yolun üstünden arabaların hızla geçtiğini duyuyorum ve bacak kaslarımın gitmek için zonkladığını hissediyorum.

Arabanın kapısını açarken ışık titriyor. Yolun başında sokak lambasının altında biri var: uzun boylu bir adam, havada asılı duruyor. Arabanın kapısını çarpıp o yöne doğru bir adım atıyorum ve adam köşedeki karanlığa kayboluyor, oldukça hızlı bir şekilde.

Ondan daha hızlı olduğumdan eminim, ama Stoneybatter virajlı ve dar sokaklarda çok iyi, yolunu biliyorsa kaçır. Bilmiyorsa bile, bir bara girip, ben içeri daldığımda diğerleriyle birlikte dönüp bana bakabilir; ben ne yapabilirim ki? Onu kendi bölgemde yakalamam lazım.

İçeri girip oturma odasının perdelerini neredeyse tamamen kapatıyorum ve bir taraftaki aralıktan yolu izliyorum.

Bir şansım daha olursa, bu son şansım olacak. Bir kez daha kıl payı kurtulursa, adam yakalandığını kesin olarak anlayacak.

Bunu tek başıma yapmamın bir yolu yok. Aklıma gelen tüm yedek seçenekleri gözden geçiriyorum – Fleas, Sophie, Gary, arkadaşım Lisa, diğer tüm arkadaşlarım, komşularım. Annemi bile düşünüyorum. Yemin ederim, bir saniye boyunca Breslin'i bile düşünüyorum.

Yapamam. O listede, arayıp *"Merhaba, bunu yapamıyorum, gelin yardım edin"* diyebileceğim kimse yok. O aramadan sonra, hepsinin gözünde farklı bir insan olacağım. Evimin boşluğu, temellerini sarsacak kadar yoğun.

Adam en azından biraz kendini kontrol edebiliyor: Sokak lambasının ışığının ulaştığı alanın dışındaki gölgelerde daha yoğun bir karanlık çökmeden önce yirmi beş dakika var. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettiğim aynı anda, ne yapacağımı başından beri bildiğimi fark ediyorum.

Daha yoğun karanlık çöküyor ve kalıyor. Telefonumu çıkarıyorum, nefes alıyorum ve Steve'i arıyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açar.

"Merhaba," der. "Merhaba. Önemli bir şey mi yapıyorsun?"

"Pek yok."

Orada bırakıyor. O dikkatli, tarafsız ses tonuyla, çalışmaya çalışırken ya da hala ortak olup olmadığınızı karar vermeye çalışırken.

Süslü konuşmalara vaktim yok. "Steve," diyorum. "Dinle. Yardıma ihtiyacım var." Boğazım düğümleniyor, ama pencereden dışarı baktığımda adam hala orada, lambanın ışığının kenarında hareketsiz duruyor.

Uzun bir saniye sessizlik olur. Gözlerimi kapatırım. Sonra Steve, "Tamam. Ne oldu?" der.

Sesi iki, belki üç derece yumuşamıştır. Ne kadar rahatladığım çok saçma, ama bununla uğraşacak vaktim de yok. "Son birkaç gündür bir pislik evimi gözetliyor," diyorum, "ve artık bıktım. Dışarı çıkıp onu kendim yakalayamam; benim gidebileceğim her yolu net bir şekilde görebiliyor ve beni görürse kaçacaktır."

Steve, diğer her şeyi bir kenara bırakıp buna odaklanarak şöyle diyor: "Ama o beni izlemiyor."

"Ben de öyle umuyorum."

"Şu anda nerede?"

"Sokağımın başında." Steve evimi biliyor; hiç içeri girmedi ama bir iki kez bir şeyler almak için uğradık. "Az önce ön penceremden içeri bakıyordu ve arka taraftaki yolda da gördüm ama çoğunlukla köşede takılıyor. Uzun boylu, iri yapılı, orta yaşlı, koyu renk palto giymiş, trilby tipi şapka takıyor."

Steve'in, Aislinn'in duvarını aşan adamla eşleştiğini hissediyorum. "Tamam," diyor. "Onunla ne yapmamı istersin?"

"Buraya getir. Onunla konuşmak istiyorum."

"En fazla on beş dakikada orada olurum." Onun hareket ettiğini duyabiliyorum: ayakkabılarını giyiyor ya da paltosunu giyiyor.

"Yola çıktığında beni ara. Bir kez çal, sonra kapat." "Tamam." Anahtarlar çalıyor; Steve hazır. "Kendine dikkat et."

"Teşekkürler," diyorum. "Görüşürüz."

Telefonumu cebime koyup kanepeye geri oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımda rastgele bir şeyler tıklıyorum. Pencere, sanki parmaklarımla kafamın yan tarafına vuruyormuş gibi hissettiriyor. Etrafıma bakmıyorum. Bir saat sonra gibi gelen bir süre sonra telefonum bir kez çalıyor, ama zıplamamayı başarıyorum.

Esniyorum, ayağa kalkıyorum ve pencerenin görüş alanından çıkarak ön kapıya doğru yürüyorum. Silahımı çıkarıyorum ve gözümü gözetleme deliğine dayıyorum.

Karanlık ve yolun karşısındaki sarı kapı, balık gözü mercekte delice şişkin görünüyor. Komşunun havlayan küçük köpeği çılgına dönmüş. Kızlar, uzak bir yerde çığlık atıyor. Sonra, parke taşları üzerinde hızla yaklaşan ayak sesleri duyuluyor.

Kapı kolunu tutuyorum ve gözetleme deliğinde çılgınca çırpınan siyah bir şey görüne kadar bekliyorum. Sonra kapıyı açıyorum, birbirine sıkıca sarılmış iki adam içeriye sendeleyerek giriyor ve ben kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Haliya takılıp düşüyorlar, dengelerini yeniden kazanıp oturma odamın ortasında sendeleyerek duruyorlar. Steve bir eliyle diğer adamın ceketinin yakasını tutuyor, diğer eliyle de kolunu arkasına doğru büküyor. İri yarı, siyah saçları grileşmiş, şapkası yol boyunca bir yerlerde kaybolmuş, uzun siyah paltolu bir adam. "Çekil üstümden..."

"Onu ben yakaladım," diyorum ve silahımı adamın kafasına doğrultuyorum. Steve bırakıyor ve geri atlıyor.

"Tanrı aşkına," diyor adam, sonra bana dönüyor ve üçümüz de hareketsiz kalıyoruz.

Silahı beklemiyordu. Ben de onu beklemiyordum. Seri katilden kendi adamlarımızdan birine kadar her şeye hazırdım, ama bu adama değil.

Onu daha önce hiç görmemiştim, ama her gün onunla ilgili her şeyi görmüştüm: burnunun güçlü kıvrımı, kapüşonlu koyu renkli gözleri, uzun siyah kaşları. Bir an için bu, berbat bir şaka gibi geldi; zihnim, kayarak, tutunacak bir şey ararken, ekibin pisliklerinin bir şekilde kafamı karıştırmak için bunu organize edip etmediklerini merak etti. O benim tıpatıp aynım.

Steve ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. Elleri yanlarında açık, ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Steve," diyorum. "Gidebilirsin." Dudaklarım uyuşmuş. Adam, "Antoinette..." diyor.

"Kapa çeneni yoksa seni vururum." Silahı daha sıkı tutuyorum. Adam susuyor. "Steve: evine git."

Steve sormaya başlıyor, "Sen..."

"Git. Hemen."

Bir süre sonra, neredeyse parmak uçlarında yürüyerek çıkar. Kapı arkasında yumuşak bir şekilde kapanır. Adamla ben birbirimize bakarak kalırız.

Steve'in tuttuğu yerden ceketinin yakasını düzeltir. "Teşekkür ederim," der. "Onun kim olduğunu bilmiyorum..."

"Onu seni getirmesi için ben gönderdim," diyorum. "Senin benim yolumda dolaşmandan bıktım."

Adam hiç bozulmaz. "Öyleyse, belki de ikiniz de bana bir iyilik yaptınız. Ne zaman cesaretimi toplayıp kapınızı çalacağımı bilmiyordum."

Aksanı eğitilmiş İngilizce, üzerine başka bir şey katılmış gibi – Nordie, belki Belfast. Son otuz iki yılı Mısır'da bir sarayda ya da Brezilya'da bir gece kulübünde geçirmemiş. Tren yolculuğu mesafesinde geçirmiş.

"Etrafa iyice bakın," diyorum. "Tam tur mu istiyorsunuz?"

Yüzümü o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, onu durdurmak için silahın kabzasıyla burnunu kırmak istiyorum. "Bana çok benziyorsun. Anlıyor musun?" diyor.

"Kör değilim," diyorum. "Ve aptal da değilim."

Bu, sanki benim aptal olmamam onun başarısıymış gibi, yüzünde küçük bir memnuniyet gülümsemesi yaratıyor. "Öyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Onun ayaklarının dibine bırakmak için biriktirdiğim tüm o matematik ödevleri. Bir sessizlik oluyor, o benim bir şey söylememi ya da belki de kendimi kollarına atmamı bekliyor. Yapmıyorum.

"Bu benim için çok garip bir an," diyor. "Neredeyse bir yıldır seni arıyordum."

"Vay canına. Tam bir yıl, öyle mi?"

"Başlangıçta seninle iletişime geçmeyi düşündüm. Sana söz veriyorum, düşündüm. Ama adını bilmiyordum ve annen gerçekten çok etkili bir şekilde ortadan kaybolmuştu. O zamanlar, hayatımdaki çeşitli karmaşıklıklar nedeniyle, birçok yönden senin onsuz daha iyi olacağını düşündüm..."

"Peki şimdi ne, böbreğe mi ihtiyacın var?"

Hafif bir gülümseme. "Geçen yıl, annem ve babam birkaç ay arayla vefat ettiler." Kısa bir duraklama, onun kaybı için üzüntülerimi ifade etmem, yas tutmam ya da kim bilir ne yapmam için. "Ebeveynlerini kaybetmek, bakış açısında büyük bir değişiklik yaratır. Bu olay, hayatımdaki varlıklarının değerini, daha önce hiç anlamadığım kadar geniş bir ölçekte bana gösterdi: Kendi hikayesinden daha büyük bir hikayenin parçası olmanın değerini. İlk kez, senden n e yi mahrum bıraktığımı

seni mahrum bıraktığımı fark ettim. Bu farkındalığa ulaşır ulaşmaz, seni aramaya başladım."

O karanlık gözler, yoğun, acil ve anlamlı. Annemin ona aşık olmasına şaşmamalı; o zamanlar sadece yirmi yaşındaydı. Ben değilim. Gerçek şu ki, birdenbire kendini savunmasız hissetmeye başlamıştı, sıradaki kişi olduğu için, ve yok olup gitmeyeceğini hissettirecek birine ihtiyacı vardı. "Bir ara özel dedektif bile tuttum," diyor, "ama ona verebildiğim tek şey annenin adıydı ve..."

"Şimdi beni buldun."

"Seni nasıl bulacağımı öğrenir öğrenmez geldim. Dublin'de bir otel rezervasyonu yaptım ve aynı gün arabayla yola çıktım."

Yüzündeki ifade, benim çok duygulanmamı beklediğini gösteriyor. "Birkaç hafta önce bulamadığın için yazık," diyorum. "Noel alışverişini yapabiliydin."

"Bu gerçekten gerekli mi?" Silahıma doğru başını sallıyor. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını biliyorsun. Ayrıca bu, sohbeti bozuyor."

Ağzının bir köşesinde, işe yarayacağını umduğu bir gülümseme belirir. Bu adam tam bir çapkın. Ne yazık ki bu gen bir nesil atlamış.

"Konuşma falan yok," diyorum. Steve benim söylediklerimi yapma akıllılığını göstermişse, şu anda arabasında ve çoktan uzaklaşmıştır, bu adamın onu kovalayıp bilgi almaya çalışamayacağı kadar uzak. "Gidiyorsun."

Bu, gülümsemesini yok eder. Dikkatlice, "Bana kızgın olmalısın, biliyorum..." der.

"Kızgın değilim. Seninle işim bitti. Git." Silahla kapıyı işaret ediyorum.

"Hayır," diyor. Elleri bana doğru uzanıyor. "Kalayım. Lütfen. Sadece birazcık; bir saat. Yarım saat. Ondan sonra hala gitmemi istersen, giderim."

"Çık dışarı. Hemen." diyorum.

"Bekle." Hareket etmedi, ama sesi kapıyı kapatmak için atlayacakmış gibi geliyor. "Lütfen. Seni rahatsız etmeyeceğim. İstedğin kadar anlatabilirsin, ya da hiç anlatmayabilirsin, sana kalmış. Ve ben de bilmek istediğin her şeyi anlatırım, soruların olmalı. Ne olursa olsun. Sor bana."

İşte burada: en derin ve en karanlık tarafım, en yakın arkadaşımın, partnerimin veya sevgilimin asla bilemeyeceği tarafım. O anda Aislinn'in gördüklerini görüyorum. Engelleri aşır çamurun içinden geçerek ölümün öbür tarafına ulaştığı anı görüyorum; bu an, top yıldırım gibi evime giriyor ve bir kol mesafesinde, önümde şarkı söylüyor

. Adın ne, annemle nasıl tanıştınız, neden gittin, neredeydin, ne yapıyorsun, bana her şeyi anlat, her şeyi... Sıcak havada yüksekte bir şahin gibi eğildiğimi görüyorum, altımda ise benim için tüm olabileceklerimi açıyor, her bir yol ayrımı ve kolu zihnime kazınana kadar, geri kazanılana ve benim olana kadar, rahatça yukarıda daireler çizebilmem için. Gecenin gökyüzünde gümüşle yazılmış hikayemin tüm kayıp sayfalarını bana göstermek için pelerini açtığını görüyorum.

"Tamam," diyorum. Silahı indiriyorum. "Evet, sorularım var." Nefes almakta zorlanıyorum.

"Ve kalabilirim. Yarım saat."

"Tabii. Neden olmasın."

O başını sallar. Bekler, gözlerini kırpmadan bana çok yoğun bir şekilde bakar, sanki sorular benim ona verebileceğim en güzel hediyeymiş gibi.

Öyle de olurdu. Annem, tüm o saçma masallarında bana bunu anlatıyordu. Eğer bana cevapları vermesine izin verirsem, beni ele geçirecek. Hayatımdaki her şey, geçmişim ve geleceğim, onun olacak: o neye karar verirse ona dönüşecek.

"Beni nasıl buldun?" diyorum. O

zaman gözlerini kırpmıyor.

"Bilmek istediğim her şeyi söyledin."

Kanepeye bakıyor. "Oturmamın sakıncası var mı?" "Hayır. Önce cevap vermeye başla.

Sonra bakarız."

Sanki aşırı heyecanlı bir çocuğu eğlendirmek için karar vermiş gibi, bir kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı. Ben de bazen tanıklara bu bakışı kullanırım. "Tamam. Pazar öğleden sonra gazete almak için mahalle dükkânına gittim. Sırada beklerken, tezgâhtaki diğer gazetelere göz attım. Fotoğrafın birinci sayfadaydı. Seni görür görmez tanıdım."

Bu beni çok kızdırdı: Beni tanımaya hakkı yoktu. "Ee?" dedim. "Ne yaptınız?"

"Telefon rehberinde seni aradım ama numaran kayıtlı değildi. İş yerinden bilgi alamayacağımı biliyordum. Ben de gazeteyi aradım ve makaleyi yazan gazeteciyle görüşmek istedim. Kim olduğumu söyledim – aksi takdirde bana bilgi vermesini bekleyemezdim – ve seninle iletişime geçmek istediğimi ama hoş karşılanacağımı bilmediğimi söyledim." Silaha kuru bir bakış attı. "Görünüşe göre haklıyım."

"Ve o da sana adresimi verdi mi?" Crowley için bile bu pek inandırıcı gelmiyor; Crowley hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz. "Ona ne verdin?"

"Ona hiçbir şey vermedim."

O keskin inkar tavrını da çok iyi tanıyorum; ona kanmayacak kadar iyi. "Henüz," diyorum. "Ona ne söz verdin?"

Yalan söylemeyi düşünür, ama bunu riske atmayacak kadar akıllıdır. "Gazeteci, sana ait bir adresi bana verebileceğini söyledi. Karşılaşmamızdan sonra röportaj yapmam karşılığında."

Gözümde canlanıyor. *En Üst Düzey Polisin Çocukluk Acısı*; benim boktan apartmanımla onun yeşil bir banliyödeki müstakil evinin yan yana fotoğrafları; *"İşinde gerçeği ararken, aslında beni arıyordu," diye ağlıyor uzun süredir kayıp olan babası*. Manşet falan değil; babasız kadınlar hakkında yazılmış duygusal bir makalenin parçası. Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor. Crowley bunu yayınlamasına bile gerek kalmaz; sadece bunu burnumun dibinde sallayıp, sahip olduğum tüm özel haberleri talep edebilir ve benim bunları ona vereceğimi bilir.

"Sen de 'Tabii, sorun değil' dedin" diyorum.

"Bu ihtimal beni pek de mutlu etmedi. Bir tabloid için ruhumu ortaya koymak, kendimi hiç hayal etmediğim bir şeydi. Ama seni bulmak için bundan çok daha fazlasını yapardım."

Aptal gibi görünmüyor, ama bunu asla bilemezsin. "Ya da işyerimi arayıp beni isteyebilirdin. Ya da bana bir mektup gönderebilirdin." diyorum.

"Evet, yapabilirdim." Elini yanağına koyup iç çeker. "Dürüst olacağım. O taahhüdü vermeden önce seni bir süre gözlemlemek istedim."

Yani benimle iletişime geçmeye değer olup olmadığıma karar vermek için bir fırsat istiyordu. Parlak bir eşofman giymiş, yarım düzine çığlık atan veletle ve dudaklarında sigara olan bir adam görseydi, arkasını dönüp eve gidebilirdi: kimseye zarar vermeden, hikaye başlamadan biterdi.

Belki de o da bu yüzden böyle davrandığını düşünüyor, ama ben öyle düşünmüyorum. Onun ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum. Onaylanmış şekilde davranmak – haberi uzaktan nazikçe vermek, birkaç dikkatli tanışma telefon görüşmesi yapmak, herkesin rahat olduğu bir zamanda tarafsız bir yerde buluşmak, tüm bu saçmalıklar – bu şekilde karar vermeyi bana bırakacaktı. Bu adam asla böyle davranmayacaktı. Bu durumu – beni – baştan sona kendi şartlarına göre istiyordu. Onun için şanssızlık ki, o gen bir nesil atlamadı.

"Yani sonraki üç günü benim evimin önünde röntgenci gibi dolaşarak geçirdin" diyorum.

Bu, burnunu şişirir. "Bunu itiraf etmek hoşuma gitmiyor. Ama sana istediğin her şeyi söyleyeceğimi söylemişim. Umarım şimdi ciddi olduğumu anlıyorsundur."

"Gazeteci arkadaşın hiçbir şey öğrenmeyecek. Yarın ilk iş olarak onu ara ve yanlış kadını bulduğunu söyle. Ve bunu inandırıcı bir şekilde yap."

Başını kaldırır. Gurur ona yakışır ve o da bunun farkındadır. "Ona söz verdim."

Benden yalvarmamı ya da ayağımı yere vurup, bana bir gazeteciye borçlu olduğundan daha fazlasını borçlu olduğunu hatırlatmamı istiyor. Gülüyorum, tek bir gülücük – ona daha fazlasını vermeyeceğim. "Ne yapacak, dava mı açacak?"

"Tabii ki hayır. Ama ben yükümlülüklerimi yerine getirmeyi tercih ederim." Ağzımın köşesi yukarı kalkarken: "Ve ikimiz de onu düşman olarak görmek istemiyoruz."

"İnan bana: beni düşman edinmektense onu düşman edinmeyi tercih edersin. Senin bölgede polis teşkilatında arkadaşlarım olmadığını mı sanıyorsun? Hayatının geri kalanını, arabana her bindiğinde durdurulup alkol testi yapılmasını mı istiyorsun? Bir çocuk kötü adamın teninin kahverengi olduğunu söylediğinde her seferinde sorguya çekilmeyi mi istiyorsun?"

Ağzı – benimki gibi geniş, sert hatlı – gerildi. "Bu senin için çok önemli olduğu belli," dedi.

Yemi yutmam için bana zaman tanıyor. Yutmuyorum.

"Tamam. Gazeteciye yanıldığımı söyleyeceğim." Kanepeye doğru başını salladı. "Şimdi oturabilir miyim?"

Küstah herif çoktan kanepeme doğru ilerliyor. "Harika," diyorum. Silahı kaldırıp tekrar ona doğrultuyorum. "Artık gidebilirsin."

Bu onu şaşırttı. "Ama soruların. Bilmek istemiyor musun..." "Hayır. Git hadi."

Hareket etmiyor. "Yarım saat demiştik."

"Erken bitirdim."

"Yarım saat. Anlaşmamız böyleydi."

Yüksek sesle güldüm. "Yazılı olarak almalıydın. Siktir git. Bir daha gelme."

Çenesi sıkılaşıyor. "Bana zarar vermeye çalışıyorsan..."

"Seni benim evimden çıkarmaya çalışıyorum. Sana zarar vermek istersem, bunu kullanırım." Çenemi silaha doğru hareket ettiriyorum. "Devam et."

Bir an için bunu yapmak zorunda kalacağımı düşünüyorum. O geri adım atmaya alışık değil. Komik, ben de öyle.

Bunu yapacağımı anladığı anı görüyorum. Gözleri büyür ve bir adım geri çekilir, kapıya doğru, ama henüz bitirmemiştir. "Bunun şok edici olduğunu anlıyorum. İnan bana, ben böyle bir yol seçmezdim... Sana kartımı bırakayım. Fikrini değiştirirsen..."

Eli göğüs cebine gidiyor. "Hayır," diyorum ve o el hareket etmeyi bırakana kadar silahımı ona doğrultuyorum. "İşimiz bitti. Seni bir daha görürsem, seni vururum. Sonra takipçimden ne kadar korktuğumu açıklarım, arkadaşım Steve bana destek olur ve trajik yanlış anlaşılmanızın hikayesini gazeteci arkadaşına büyük paraya satarım."

Elini yavaşça cebinden çekiyor. "Hayal ettiğim gibi değilsin," diyor.

"Hadi oradan," diyorum. "Hoşça kal."

Bir an için oturma odamın ortasında durur, kanepemi görmeden ona bakar, sanki ne yapacağını ya da nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi. Artık bana hiç benzemiyor. Son birkaç gündür soğukta durup hayal kurarak çok fazla zaman geçirmiş orta yaşlı bir adama benziyor.

Sonunda hareket eder. Kapı açıkken döner ve bir şey söyleyecek gibi olur, ama sadece başını sallar ve gecenin karanlığına doğru adım atar.

Kapıya gidip onu yolun sonuna kadar izliyorum. Şapkası sokak lambasının altında, esen rüzgarda hafifçe sallanıyor; sanki sırtı ağrıyormuş gibi eğilip şapkasını alıyor, tozunu silkeliyor ve ışığın dışına çıkıp köşeyi dönüyor. Bir daha arkasına bakmıyor.

Beş dakika bekledim, sonra beş dakika daha, iyice gittiğinden emin olmak için. Ellerim titriyordu – soğuk beni etkiliyordu – ve silahımın arkama, eve doğru baktığından emin oldum. Geri dönmeye çalışmayacağından emin olduğumda, silahımı kılıfına koydum ve Steve'i aradım.

Hemen cevap veriyor. "İyi misin?"

"Harikayım.

Neredesin?"

"Köşedeki barda, adı neydi, Something Inn. Her ihtimale karşı düşündüm de... Yani, senin yetenekli olduğunu biliyorum ama... O hala orada mı? Yoksa...?"

Oturma odamın zemininde bir ceset olup olmadığını bilmek istiyor. 'O gitti. Buraya gelebilir misin?'

"Evet," diyor Steve, çok çabuk bir şekilde – şimdi küçük spa, onun omzunda ağlamak istediğimi düşünüyor. "Beş dakikaya oradayım."

Üç dakikada yol boyunca aceleyle koşuyor, rüzgar atkısını kapıyor. "Tanrım, sakın ol," diyorum, ona kapıyı açarken. "Ev yanmıyor."

"İyi misin?"

"Daha önce de söylediğim gibi. İyiyim. Birayı bıraktın mı?" "Evet, bıraktım. Düşündüm ki..."

Saçları yanlara doğru çıkmış, turuncu ve telaşlı. "Sen tam bir drama kraliçesisin," diyorum. "Bunu telafi etmek için bir içki ister misin?"

"Tabii. Teşekkürler."

Mutfağa gidip içki dolabına yöneliyorum. "Viski olur mu?"

"Evet, olur." Steve kapıda durup odayı iyice süzdü, bana bakmamak için. Mutfak penceresine doğru, "Onu gördüm. Yüzünü falan," dedi.

"Evet," diyorum. "Ben de."

Steve başka bir şey söylememi bekliyor. "Buz?" diyorum.

"Evet, lütfen." Bardağı hazırlayıp içkiyi doldurmamı izliyor. Ellerim yine kaya gibi sağlam. "Sen... Yani, onu tekrar görecek misin?"

Ona bir bardak uzattım. "Sanırım hayır. Görürsem onu vuracağımı söyledim."

Steve'in çıkardığı yüksek, şaşkın homurtu, bunun kulağa nasıl geldiğini fark etmemi sağlar ve birdenbire ben de gülmeye başlarım. "Tanrım," der Steve, kahkahalar arasında. "Sanırım bu, onun planladığı gibi gitmedi."

Bu beni daha da kötüleştirir. "Zavallı herif. Neredeyse ona acıyacağım, biliyor musun?"

"Ciddi misin?"

"Hayır. Umarım altını ıslatmıştır." Bu bizi çaresiz bırakır, duvarlara yaslanırız. Gözlerimi silerim, viskimi bir dikişte içerim ve kendime bir tane daha doldururum. "Al," derim, Steve'in bardağını almak için elimi uzatırım. "Bunu hak ettin. Sanırım cesedi ortadan kaldırmak için yardımını istediğimi sandın, değil mi?"

Steve içkisini yarıda boğulur ve ikiye katlanır, bu da beni tekrar güldürür. İçkinin yarısını döker ve benim viskim boşa gitmeyecek kadar iyidir, ama umurumda değil. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. "Haline bak," derim, bardağı elinden alırım. "İçki içmeyi öğrenmen lazım. Al." Ona yeniden doldurduğum bardağı veririm ve kanepeye doğru yönelirim.

"Sen gerçekten harikasin," diyor Steve, ciddileşerek beni baştan aşağı süzerken. "Değil mi?"

"Söylemiştim." Yastıklara yaslanıp içkimin bir yudumunu alıyorum, bu sefer tadını doğru düzgün alıyorum. Kafamın arka köşelerinde bir şeyler değiştiğini hissedebiliyorum: ışığın açısı değişiyor, ağırlıklar yeniden dengeleniyor. Belki yarın annemi aradığımda, akşamımı nasıl geçirdiğimi anlattırım. Bu ona bir tepki verecektir.

Steve, "O zaman...?" diyor. Yani, *o zaman burada ne işim var?*

Oturuyorum. Ben de ayıldım ve diyorum ki, "Bir şey beni vuruyor. Dava hakkında."

O anda, görüşüm kaydı ve titredi ve Aislinn'in peşinde olduğu şeyi, tüm mucizevi ve dayanılmaz parıltısıyla gördüm. O anda, Steve ve benim yirmi dört saat önce fark etmemiz gereken şeyi gördüm: Aislinn, Gary ile sohbeti sırasında babasının hayallerinin yere saçıldığını gördüğünde gördüğü şeyi. Gary'nin yatıştırıcı, cankurtaran sesi enkazın ortasında ona ulaştığında. Bakması gereken bir sonraki yeri gördü.

Steve kanepenin diğer ucuna oturur. Bardağını parmakları arasında dengeler, içmez ve beni izler.

"Gary'nin telefonda söylediklerini hatırlıyor musun?" diyorum. "Aislinn'e babasının öldüğünü söylediğinde, Aislinn paramparça oldu. Gary onu sakinleştirmek için konuşmaya devam etti: babasının onu ne kadar sevdiğini, ne kadar harika bir adam olduğunu anlattı. Bu, Aislinn'in babasını özlemesini engelleyecek gibi mi geliyor? Onu *"Ah, neyse, boş ver, bırakayım gitsin"* dedirtecek gibi mi?

"Hayır. Onun gibi biri, bu onu bırakamayacağını hissettirir; orada bulmaya değer bir şey olmalıydı. Ben de bunu söylüyorum."

"Gary'nin ona başka ne dediğini hatırlıyor musun? Davayı soruşturan adamlardan bahsetti. Ne kadar iyi dedektifler olduklarını, ne kadar titiz çalıştıklarını. Bulacak bir şey olsaydı, bulurlardı."

Steve başını salladı, kaşlarını çatarak: *Ee?*

"Ben Aislinn olsaydım," diyorum. Kalbim çarpıyor. "Onun gibi biri olsaydım. Hiçbir neden yokken, yarım yamalak bir çete fantezisinin peşine düşmezdim. Bana gerçek bilgi verebilecek birinin peşine düşerdim. O dedektiflerden birini arardım."

Sessizlik olur. Hafif bir rüzgar bacada uğuldar. Steve,

"Onları nasıl bulurdun?" der.

"Gary isimleri vermiştir, eminim. 'Feeney ve McCann'ı tanıyorum, onlar harika dedektifler, eminim ellerinden geleni yapmışlardır..."

Steve, nefes alamıyormuş gibi, "McCann" diyor.

Yine bir sessizlik ve rüzgar.

"Aislinn Kayıp Kişiler'i arar ve Feeney veya McCann'ı sorar" diyorum. Yönetici ona Feeney'nin emekli olduğunu ve McCann'ın Cinayet Masası'na geçtiğini söyler. Feeney'yi bulmanın bir yolu yoktur, ama Cinayet Masası'nın nerede olduğunu öğrenmek ve vardiya değişimi sırasında dışarıda beklemek çocuk oyuncağıdır. Adamı bulmak için etrafta soru sormasına bile gerek kalmaz; bunu düşünmek için harcadığı zamanla, onu tanıyacaktır. On beş yıl geçse bile."

"Peki sonra? Diyelim ki onu buldu, sonra ne olacak?"

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Steve elini kafasına götürür, otomatik olarak saçlarını düzeltmeye çalışır. "Onun gizli erkek arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu düşündüm, ama onunla birlikte olmak için bir neden göremiyorum. Yine aynı soruya geri döndük: Böyle bir kız, neden bira göbeği çıkmaya başlayan orta yaşlı bir polise ilgi duysun ki? Babası hakkındaki hikayeyi öğrenmek için onunla flört etmek: tabii ki. Ama altı ay boyunca onun metresi olmak? Neden?"

"Babasına yakınlaşmaya çalışıyor, McCann onun tek bağlantısı."

"Tanrım." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok saçma. Anlamıyorum ama. Gary de babasına olan tek bağlantısıydı ve ona böyle bir şey yapmadı. Gary söylerdi."

"Belki de o bir rozet avcısıydı." Steve hala elini saçlarında gezdiriyor, tekrar tekrar. "Sen ve Gary ile konuşmak için içeri giriyor, etrafa bakınıyor, ortamı beğeniyor..."

Onlar dışarıda. Çoğunlukla kadınlar, ama yolumda birkaç erkekle de karşılaştım. Yüzün yaban domuzu gibi olsa bile umurlarında olmaz; seni zar zor görürler. Onların peşinde oldukları şey, ikinci el adrenalin, ikinci el güç, "*Ve sonra sonsuza kadar çağrı merkezinde çalıştı*" ile bitmeyen hikaye: bana bugün kimi tutukladığını söyle, yatak odasında üniformanı giy ve kelepçelerini çıkar. Onları fark etmek kolaydır, ama bunu seven polisler de vardır; kendilerini rock yıldızı gibi hissettirir. Ve bu, onların kendi ağırlıklarının üzerinde yumruk atmalarını sağlar.

McCann, çoğundan daha fazla üstüne çıkıyordu. "Eğer tek istediği bu olsaydı," diyorum, "Copper Face Jack's'e gidip yakışıklı genç erkeklerden istediğini seçebilirdi. Neden onu seçti?"

Çünkü, gününü insanların araç vergilerini güncel tutmadıkları için onlara zorluk çıkaran üniformalı birini istemiyordu. Daha önce de söylediğimiz gibi:

yaşadığı hayattan sonra, heyecan istiyordu. Cinayet Masası'nda çalışmak istiyordu.

Anlıyorum. Cinayet masası büyük avcılar gibidir; günlerimizi en üst düzey avcıların peşinde geçiririz. Bu insanlar için bu da bizi en üst düzey av yapar.

Aislinn'in aradığı buysa, Steve haklı: çok fazla seçeneği yoktu. Cinayet Masası küçük bir birim: iki düzine kadarız. Yarıısı McCann'ın yaşında ya da daha yaşlı. Hiçbiri süper model değil.

Yine de, McCann'ı seçeceğini sanmıyorum. Rory ve eski sevgililerine bakılırsa, sert ve sessiz erkekler onun tarzı değildi. McCann'ı es geçip aramaya devam ederdi, daha yumuşak huylu, onu kendine çeken, biraz sohbet edebilen birini arardı; Breslin gibi birini...

Breslin gibi biri.

Breslin, sevimli karısı ve üç sevimli çocuğuyla. Breslin, rozetli tavşan tavşan fırıncıya dönüşürse kaybedecek çok şeyi olan. Breslin, bizi Rory Fallon'ı suçlayıp davayı kapatmaya iten.

"Aman Tanrım" diyorum.

"Tek sorun zamanlama," diyor Steve. "Eğer haklıysan ve Aislinn, McCann'ın adını Gary'den aldıysa, bu iki buçuk yıl önceydi. Lucy'ye göre, gizli erkek arkadaşını sadece altı ay önce buldu. Neden bu kadar zaman farkı var?"

"Şöyle düşün," diyorum. "Aislinn bilgi almak için McCann'a gider, o da onu başından savar. Aislinn pes etmez; birkaç ayda bir geri gelir ve daha fazla bilgi almak için onu rahatsız eder. Sonra bir gün ekibe gelir, McCann onunla uğraşmak istemez ve ortağını onu başından savması için gönderir. Aislinn gördüğü şeyden hoşlanır."

Steve'in yüzü hareketsizleşir. Bu onu değiştirir, öğrenci neşesini ortadan kaldırır, böylece bir kez olsun onun altında yatan şeyi iyi görebilirim. Yetişkin, keskin, uğraşılmayacak biri haline gelmiştir.

"Aislinn'in veranda duvarını aşan bir adamı ihbar eden komşuyu hatırlıyor musun?" diyorum. "Erkek, orta yapılı, koyu renk palto, muhtemelen orta yaşlı ve muhtemelen sarı saçlı."

Steve, "Keşiş Breslin. Tam bir ilişki yaşıyor. Sence?" diyor.

"Herkes, Aislinn'in insanları fantezilerine çekme konusunda özel biri olduğunu söylüyor. Kadın yetenekliydi ve tecrübeliydi. Breslin ise kendini abartıyor ve diğer insanları küçümsüyor. Bu tür insanlar tuzağa düşer. Eğer Aislinn onu istediğine karar verirse..."

"Evet, ama bu kadar riskli bir şeye girer mi? Breslin kendine çok dikkat eder."

"Dikkatliydi. Arama yok, mesaj yok, e-posta yok, hiçbir şey yok. Ve birinin Aislinn'i sistemde araştırdığını hatırlıyor musun? Geçen Eylül, gizli erkek arkadaşını aldıktan hemen sonra? Onun takip, taciz, şantaj, psikopat olabileceğini gösteren herhangi bir şey için hiç ihbar edilmediğinden emin oluyordu."

Steve'in yüzünde sert bir ifade belirir. "Breslin'e Rory'nin erkek KA'larının kayıtlarını Stoneybatter'a götürmesini söylediğini hatırlıyor musun? Üniformalıların ihbarı yapan adamı teşhis edip edemeyeceğini görmek için?"

"Evet. O kendini beğenmiş piç kurusu işi Gaffney'e yıkmıştı..." Ve burada duruyorum.

Steve, "Onun bu tür işler için fazla önemli olduğunu düşünmüştüm," der. "Evet," derim. "Ben de."

"O da bizim böyle düşünmemizi istedi. Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Üniformalıların sesini duyması riskini göze alamazdı."

O film fragmanı sesi. *Bir dünyada...* En kalın üniformalı bile o sesi hatırlardı. Tabii, belki de biri, hafızası geri dönüşü olmayan bir şekilde silinene kadar ona olası şüphelilerle bombardıman yapmadıkça.

Breslin bunu bildirdi. Aklım, plak çalarındaki iğne gibi bu konuya takılıp duruyor, tekrar tekrar aynı şeyi düşünüyor. Bu sadece bizim hayal gücümüzün ürünü değil. Bu gerçekten oldu. Breslin bunu bildirdi.

"999'a çağrı gelmemesine şaşmamalı. Kayıtların ortalıkta dolaşmasına izin veremezdi." diyorum.

"Ve gizli erkek arkadaşının görünmez olması da şaşırtıcı değil. Breslin aşk notları bırakmaz ya da Facebook mesajları göndermezdi. O bilgisayar klasöründe somut bir şey yoksa, elimizde hiçbir şey yok."

"Lucy var. O ilişkiyi doğrulayabilir. Bunu yapıp yapmayacağı ise bambaşka bir soru."

"Lucy." Steve'in kafası geriye doğru gider. "Tanrım. Neden bu kadar çekingen olduğunu merak ediyorduk. Breslin'in arkadaşları olup olmadığımızı anlamaya çalışıyordu."

Viski ağzımda acı ve tehlikeli bir tat bırakıyor. "Çünkü Breslin'in Aislinn'i öldürdüğünü düşünüyor," diyorum.

Sessizlik, bu sefer kısa bir sessizlik. Kalbim kulaklarımda güçlü ve yavaş atıyor. Steve, "Bu onun haklı olduğu anlamına gelmez" diyor.

"Bizden korkuyordu," diyorum. "Ash'in gizli erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bana hiçbir şey anlatmadı, o kadar yakın değiliz..." Bizim temizlik ekibi olduğumuzdan ve onun bir şey bildiğimizi düşündüğümüzden korkuyordu...

"Ama yine de erkek arkadaşı hakkında ipucu verdi. Eğer gerçekten dürüst olsaydık, Rory'ye odaklanmamızı değil, etrafa bakmamızı isterdi."

"Evet," diyorum. "Lucy'ye hakkını vermeliyiz. Cesur bir kız."

Steve, ihtiyacı varmış gibi içkisini yudumladı. "Evet, ama bildiklerini söyleyecek kadar cesur mu? İki gün oldu, ifade vermek için bizimle iletişime geçmedi... Bizimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor."

"Ona ihtiyacımız var. O olmadan, Aislinn'i Breslin veya McCann ile ilişkilendirecek hiçbir şeyimiz yok. İş yerinde onun fotoğrafını gösterip, onu ikisinden biriyle gören var mı diye soramayız."

"Ganly's'teki barmen mi? Aislinn'i erkek arkadaşıyla görmüş."

"Onları görmedi. Aislinn'i gördü, arka planda belli belirsiz orta yaşlı bir adam vardı. Kimlik tespitini asla yapamaz."

"Rory var," diyor Steve. "Bir şey saklıyor: Aislinn'in evine yarım saat erken gittiğinde, orada bir şey oldu. Belki bir şey gördü, ya da Aislinn bir şey söyledi..."

"*Kahretsin*," diyorum, hızla doğruluyorum. "Breslin ona Aislinn'in bir takipçisi olduğuna dair kanıt istediğinde gözlem odasında mıydın?"

"Tanrım." Steve nefesini keserek tısladı. "Evet, gördüm. Rory cumartesi gecesi bir adam gördüğünü söylemeye başladı, ama Breslin onu hemen susturdu."

"Breslin ve ben," diyorum. "Ben de oradaydım, onu destekliyordum, aptal gibi. Ama dinle: Rory'nin gördüğü adam Breslin olamaz. Öyle olsaydı, Rory onu Pazar günü tanırdı - ya da en azından bugün, konuyu açtığında. Ve sen ve ben, Breslin'i tanıdığını görürdük; bunu kaçıramazdık. Cumartesi gecesi Stoneybatter'da olan Breslin değildi."

"Huh," diyor Steve. Yine hareketsiz kalmış, sadece zihni hareket ediyor, davayı bir Rubik küpü gibi çevirip yeniden düzenliyor. "Şunu bir dene. Breslin, Aislinn'in erkek arkadaşıydı. Son birkaç haftadır, onun kendisini aldattığından şüphelenmeye başlar. Belki de telefonunu kontrol eder – sadece kaydırma kilidi vardı, hatırladın mı? – ve onunla Rory arasındaki mesajları bulur. Ve sonra, geçen hafta bir ara, Rory'nin akşam yemeği randevusu hakkındaki mesajını bulur."

"Breslin aldatılmaktan hoşlanmazdı," diyorum. "Onun egosu; bundan hiç hoşlanmazdı."

"Ama kendi kirli işlerini kendisi yapmayacak kadar akıllıdır." Steve gözlerini bana çevirir. "Kimi getireceğini biliyorsun."

"McCann" diyorum. Kendini bu şekilde partnerinin ellerine teslim etme düşüncesi kafamda garip bir his uyandırıyor. Steve'e bakıyorum ve o hiç olmadığı kadar farklı görünüyor: çilleri daha belirgin, ağzının çizgileri daha net, neredeyse cildinden sıcaklık yayıldığını görebiliyorum. Daha gerçekçi görünüyor.

"Evet," diyor. "McCann."

"Breslin her ihtimale karşı güzel bir mazeret hazırlar," diyorum. "Sence o ve karısı Cumartesi gecesi arkadaşlarını davet etmişler mi, yoksa kalabalık bir restorana gitmişler mi? McCann ise Stoneybatter'a gidip o aldatan kaltağı halletmiştir."

"Olayların gidişatına bakılırsa," diyor Steve. "Plan bu olamaz." Sesinde bir soru var. Aislinn'in ölmesini istediklerini mi soruyor? "Hayır," diyorum.

"Sadece Breslin'i aldattığı için mi? Öfkeli olabilir, ama McCann ile ne kadar yakın oldukları umurumda değil: Breslin karısını dizginleyemediği için McCann'ın böyle bir şeye bulaşması imkansız."

"Yani McCann sadece onunla konuşmayı planlıyordu. Bir polisi aldatmanın neden kötü bir fikir olduğuna dair birkaç ipucu verecekti. Belki Rory ile de konuşup onu uyaracaktı. Sadece konuşacaktı."

Bunu çok inanmak istiyor. Şaşırtıcı bir şekilde, benim de büyük bir kısmım buna inanıyor. "Belki," diyorum. "Muhtemelen. Ama bir şeyler ters gidiyor. Belki Aislinn çılgık atıyor ve McCann panikliyor, öyle bir şey."

"Ve ona vurur. Ya da onu yere iter ve sonra vurur." Steve'in eli bardağını sıkıca kavırıyor. Bu boku söylemek zor, fiziksel olarak zor. Doğaya aykırı. Boğazlarımız kapanmak istiyor.

"Ne olduğunu anladığında," diyorum, "ortayı temizler, oradan kaçır ve Breslin'i arar. Breslin öfkelerini dindirdikten ve düşünme fırsatı bulduktan sonra, Stoneybatter'a haber verir. Aislinn'in onun vardiyasında bulunması için zamanlamayı ayarlar ve soruşturmayı takip etmek için orada olur. Ve biz de bu noktada devreye giriyoruz."

Uzun bir süre başka söylenecek bir şey yokmuş gibi geliyor. Asla söylenecek bir şey olmayacakmış gibi geliyor; tek yapabileceğimiz şey burada, kanepemde oturup

burada kanepemde oturup viski içmek, dışarıda bir adam bağırırken ve bacada hafif bir rüzgar esiyorken.

Ev o kadar soğuyor ki, sonunda kalkıp ısıtıcıyı açmak zorunda kalıyorum. Geri döndüğümde, "Sen Rory'yi al," diyorum. "Pazar günü onunla çok iyi anlaşıyordun. Ben Lucy'yi alırım."

Steve düşünürken başparmağıyla bardağını kazıyor. "Önce Rory. Sabah ilk iş."

"Evet. Sonra bize verdiği her şeyi Lucy'yi kırmak için kullanabiliriz."

"Breslin," diyor Steve. Bana bakıyor. "Onunla ne yapacağız?"

Breslin'e ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum. "Rory'nin yerel halk arasındaki itibarını kontrol etmek için onunla randevun var, hatırladın mı? Bu iş bittiğinde, Aislinn'in akşam derslerine katılan diğer kişileri bulmak için birinin peşine düşmesi gerekecek. Bunu Breslin'in yapmasında bir sakınca yok," diyorum.

"Lucy ya da Rory onu ya da McCann'ı teşhis ederse..."

"Evet," diyorum. "O zaman işler ilginçleşir."

"Siktir," diyor Steve. Anlıyorum: bu gerçek ve biz bu durumdan kurtulamayız. "Ah, *siktir*."

Gülmeye başlıyorum. Yüzündeki ifade çok güzel: iyi bir vatandaş eve gelip yatağında ölü bir fahişe ve bir kilo kokain bulmuş gibi.

"Tanrım, Antoinette. Komik olan ne? Bu *berbat bir durum*. Kendi ekibimizden birinden bahsediyoruz. Birini öldürmek, belki de cinayet işlemek." Daha da çok gülüyorum. "Hayır. Hiç düşündün mü... Eğer bu doğruysa, ne yapacağız..."

"Kendine bir bak. Haline bir bak. Sakın benim evimde kalp krizi geçirmeye kalkışma. Söylentiler..."

"*Antoinette*. Ne yapacağız?"

Tabii ki benim de hiçbir fikrim yok. Ona, ilerledikçe bir çözüm bulacağımızı söyledim, ama bu pek olası görünmüyor. "Neşelen," diyorum. "Belki de hiçbir şey çıkmaz. Belki yarın Rory'ye bir dürtük atarsın ve o da sana itiraf eder. Mendil getir."

Steve derin bir nefes alır ve elini yüzüne sürer. "Önemli bir şey olmayabilir. Değil mi? Olabilir. Breslin Aislinn'le yatıyordu, cumartesi gecesi geç saatlerde deliğini aramak için oraya gitti ve onu ölü buldu, sonra da paniğe kapıldı. Herkesin yapacağı gibi. Gerisi tesadüf ve saçmalık. Öyle olabilir."

"Olabilir, evet." Değil.

"Olabilir. Bunların hepsi masal. Somut kanıt yok; hepsi olasılıklar."

Bana sırtıyor, ama sırtışı karmaşık. Steve, en azından son birkaç saatte kafamdan geçenlerin bir kısmını biliyor. Neyse, burada.

"Evet, evet, evet," diyorum. Kolayca çıkıyor ağzımdan, ama o haklı ve bu, benim göremediğim yerlerde beni rahatsız ediyor. "Paran hala büyük kötü uyuşturucu çetesine gidiyor, değil mi?"

"Tanrım," diyor Steve. Gülümsemesi kayboluyor. "Aslında bunun gerçekleşmesini dilerdim. Hayatımızı basit tutmak için."

"Ah, hayır. Hayatlarımız basit olsaydı, ben yine de şikayet ediyor olurdum, sen de benim şikayet etmemden şikayet ediyor olurdun. Böylesi çok daha iyi."

Gülmeyle inilti arasında bir yerde çaresiz bir ses çıkarır. "Tanrım. Elli sterlinlik banknotlarla ilgili tüm o saçmalıklar..."

"Evet," diyorum. "Bütün o saçmalıklar." Breslin'in rüşvet aldığı imâ eden tüm o süslü ipuçları: hepsi bana ve Steve'e kovalamamız için güzel bir çıkmaz sokak sunmak içindi. İlk gün, tüm ekip odasına Aislinn'i sistemde kimin araştırdığını sorduğumda, McCann çok korkmuş olmalı. İlk fırsatta Breslin'i yakaladı ve ikisi, Aislinn'i araştırmayı, onu onlarla ilişkilendiren bulduğumuz diğer her şeyi açıklayacak, Breslin Rory'yi kırana kadar bizi meşgul edecek ve bizi tam olarak hiçbir yere götürmeyecek bir şey buldular. Breslin, telefonuna karanlık bir şekilde mırıldanarak, seks için mola verdiği gibi bariz sahte hikayeler uydurarak, bizim altında yatan bariz olmayan sahte hikayeyi ortaya çıkarmamızı ve her şeyi yutmamızı izleyerek eğlenmiş olmalı.

Ve şimdi Breslin'in bu sabah neden yanıltıcı ipucunu attığını tam olarak biliyorum. Bunun nedeni, benim atlamaya hazır olduğumu anlayabilmesi değildi. Rory'nin eski sevgililerini sorguladıktan sonra geri döndüğünde, cebindeki ispiyoncu – ve bu Reilly değilse, kim olduğunu bulacağım – ona Steve ile kavga ettiğimizi ve Steve'in evi terk ettiğini söyledi. Breslin, başından beri Rory'ye daha yakın olanın ben olduğumu biliyordu, bunun kavganın büyük bir parçası olduğunu tahmin etti ve Steve hakkında son sözü söylemek için can attığını biliyordu. Ve tam da bunu yapmama yardım etmek için, Rory'nin Aislinn'i takip ettiğini gösteren CCTV kanıtı vardı. Yozlaşmış polis saçmalığını bıraktı ve bunu sert bir şekilde oynadı, Rory'nin hızlı bir şekilde tutuklanmasını ve dosya savcılara gönderilene kadar Steve ile beni ayrı tutmayı amaçladı.

Ve ben, beni batırmak, ele geçirmek ya da genel olarak kendi oyuncak bebek evi bebeği olarak kullanmak isteyen herkesle savaşılmaya hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki

bunun başından beri benimle ilgili olmayabileceği hiç aklıma gelmedi. Şeker sallayan nazik adamla hemen kaçtım – Steve de kendi tarzında aynısını yaptı – ve o kendini beğenmiş herif benim evimin önünde takılmasaydı, ya da ben Steve'i aramak zorunda kalmasaydım, ya da Steve birazcık farklı bir adam olsaydı, şu anda burada oturuyor olmazdık.

"Teşekkürler," diyorum. "Geldiğin için."

"Önemli değil. Televizyonda izleyecek bir şey yoktu."

Özür dilemek istiyorum, ama ne için özür dilediğimi ve ne için dilemediğimi açıklamak çok zahmetli, utanç verici ve genel olarak boktan bir iş olur. Steve de aynı şeyi düşünüyor olabilir, bilmiyorum. Bunun yerine viski şişesini alıp ikimize de yeniden dolduruyorum. Orada oturup içiyoruz, muhtemelen yüksek sesle söylememiz gereken şeyler sessizlik içinde hallediliyor.

"Siktir," diyorum, aniden farkına vararak. "Ben yarı İngilizim."

"Ve sen orta sınıftan," diyor Steve. "Bir dahaki sefere eve gittiğinde, dayak yiyeceksin."

"Şşş. Kimse bilmek zorunda değil."

"Senin kokunu alacaklar."

"Cidden," diyorum. Ona bakıyorum. "Kimse bilmek zorunda değil." Steve bana doğrudan bakıyor. "Bilmeyecekler."

"İyi."

"Başka biri konuşmazsa tabii. Adamın seni nasıl bulduğunu biliyor musun?"

"Crowley'den adresimi aldı," diyorum. Bu sözün tadı, viskimi bitirmeme neden oluyor. "O küçük pislik ağzını açmadan önce onun icabına bakmam lazım."

"O sorun değil. Yarın hallederiz."

"Biz" iyi geliyor kulağa. "Uzun bir gün olacak."

"Evet." Steve derin bir nefes alır, içkisinin son yudumunu içer ve başını sallayarak yanmayı giderir. "Ben gidiyorum. Bu iş için biraz dinlen."

"Sınırı aştın. Taksi çağır, arabayı yarın al."

"Yürümeye başlayacağım, yol üzerinde bir tane bulurum. Kafamı boşaltırım." Ayağa kalkar ve paltosunu giyer. "Rory'nin yerine benimle geliyor musun?"

"Evet, gelirim. Hala benim iyi olduğumu düşünüyor. Erken, yedi gibi mi? Breslin'le randevuna yetişmen lazım."

O başını sallar. Breslin'in adı, o dehşet verici bakışın yankısını bile geri getirmiyor; biz artık o olayın ötesinde bir yerdeyiz. "Yedi işe yarar."

O sormuyor – evimin önünde kötü bir adam olduğu için ondan yardım istediğim halde bile sormuyor – tek başıma idare edebilecek miyim, yoksa kalmasını mı istiyorum diye. Tamamen farklı bir insan olsaydım, ona sarılır ya da başka bir şey yapardım.

"Eve vardığında bana mesaj at," diyorum onun yerine. "Eve sağ salım vardığını haber ver."

Steve gözlerini devirir. "Kimse beni *saldırmak* için pusuda beklemiyor."

"Biliyorum, seni şapşal. Ama seni dışarı çıkaran benim. Kendimi sorumlu hissediyorum. Kendi zamanında saldırıya uğramak istiyorsan, durma."

"Çok teşekkürler." Bana sırtarak, atkısını boynuna doladı. "Sana mesaj atarım."

O gittikten sonra dizüstü bilgisayarımı yatağa götürüp birkaç Nazi vuruyorum. Düşünmek istemediğim şeylerin giderek uzayan listesini düşünmekten kendimi alıkoymam bile gerekmiyor. Zihnim bu gece için işini bitirdi, kısa devre yaptı; geriye sadece çevir sesi kaldı.

Telefonumun bip sesi çıkmasına yarım saat var. *Eve sağ salım vardım. Yarın görüşürüz.*

Mesajla cevap veriyorum: *Evet, görüşürüz. İyi geceler.* Telefonu bırakamadan hemen uykuya dalıyorum.

Bölüm 14

Ertesi sabah uyanmak, taşındıktan, takım değiştirdikten, birinden ayrıldıktan sonraki sabah uyanmak gibi: nasıl olduğunu hatırlamadan önce bile dünyanın değiştiğini biliyorsun. Havada farklı bir koku var, keskin, garip ve reçineli, kenarlarında soğuk bir ısırık. Hatırlamadan önce bile, bugün adımlarına dikkat etmen gerektiğini biliyorsun.

Karanlıkta ve ince yağmur sisi içinde bir makine gibi koşuyorum. Bu sabah vücudum benden ayrı bir şey gibi çalışıyor, hiçbir müdahaleye gerek kalmadan mükemmel bir şekilde koşuyor. Normalden daha hızlı ve daha uzağa zorluyorum ve nefesim bile kesilmiyor. Aklım sadece bir adım ötesini görebiliyor: Rory'nin evine ulaşmak. Onun ötesinde hiçbir şey yok.

Steve erken geldi, saat yediye çeyrek var, ama ben hazırım: kafein aldım, kahvaltı yaptım, duş aldım ve giyindim. Kimsenin beni izlediğini sanmıyorum, ama Steve kapıyı çaldığında, ne olur ne olmaz diye onu hemen içeri alıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

O başını sallar. Her zamankinden daha solgun, ama çenesinde aşırı bir gerginlik var. "Sen?"

"İyiyim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Kahve, yemek?"

"Hayır, ben idare ederim. Teşekkürler. Nasıl yapmak istersin?"

"Deasy, Rory'nin evini gözetlemek için bir operasyon düzenlemiş olmalı. Bence bunu kendisi yapacak; üniformalı polisler için izin alabilmesi için şanslı olması lazım, ayrıca iyi bir şey olursa övgü almak isteyecektir. Deasy'nin, Rory'yi birlikte takip ettiğimizi bilmesini istemiyorum. Breslin'in kölesi olabilir."

Steve başını sallar. "Ayrı ayrı gireceğiz."

"Evet. Ve birbirimize karşı iyi bir ruh hali içinde değiliz."

"Bir fotoğraf dizisi hazırladım," diyor Steve. Çantasından bir avuç ince kart çıkarıyor. Sekiz tane temiz tıraşlı, orta yaşlı, griye dönmüş siyah saçlı adam, hepsi de videodan alınmış, nötr arka plan önünde, yüzleri tamamen veya neredeyse tamamen görünen fotoğraflar. Steve, McCann'ın doğru fotoğrafını bulmak için gece yarısına kadar uyanık kalmış ve sonra internette iyi eşleşmeler aramış, kimsenin fotoğraf dizisinin çarpık olduğunu söyleyemeyeceğinden emin olmak için. McCann soldan üçüncü,

mahkeme kıyafeti gibi görünen bir şey giymiş, kalın bulutlu gökyüzüne karşı omzumun üzerinden karanlık bir şekilde bakıyor. "Her ihtimale karşı bir sürü kopya bastırdım."

"İyi," diyorum. Kendi ekibimizden birinin pisliğin ait olduğu yerde olduğunu görmek beynimdeki telleri yakıyor; şaka gibi bir doğum günü kartı gibi görünüyor. "Breslin'le de bir tane yapar mısın? Lucy için ihtiyacım olabilir."

"Evet." Başka bir sayfaya geçiyor, bu seferki sayfada yakışıklı, sarışın, orta yaşlı erkekler var. Breslin'in sırtışı sağ üst köşede.

Bunun ne kadar berbat olduğunu düşünmeye başlarsam, giderim. Aşağıya bakamayız.

Steve'in de aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. "Güzel," diyorum. "Hadi yapalım şunu." Ve kapıyı açıp onu dışarı çıkarıyorum.

Wayward Kitapevi'nin karşısında, sokak lambaları arasındaki loş alanda, koyu renk camlı siyah bir Mitsubishi Pajero park etmiş. Şafak yeni söküyor ve ön camdan sadece sürücü koltuğundaki geniş bir silüet görebiliyorum, ama camı tıklattığımda – başımı eğik tutarak ve arabayı kendimle kitapevi arasına alarak – tabii ki Deasy oturur ve camı açar.

"Selam," diyorum. "Haber var mı?"

"Pek yok." Deasy o kadar bitkin görünüyor ki, en azından çoğu zaman uyanık kaldığına inanıyorum. Arabanın içi balık ve patates kızartması kokuyor, nefes kokusu çok yoğun ve muhtemelen koltuğun altında bir işeme şişesi var. "Şuradaki, kitapçının yanındaki gri kapı, onun dairesine çıkıyor; kitapçının üzerindeki pencereler, onun oturma odası. Dün gece saat dokuz civarında köşedeki Spar'a gitti, bir litre süt ve bir sandviçle geri döndü. Küçük aptal korkmuş gibiydi; sanki biri ona saldıracakmış gibi etrafına bakınıp duruyordu. Yanımdan geçerken neredeyse kornaya basacaktım, sırf onu yere yığılmasını görmek için."

Bu ikimizi de güldürdü. "Harika," dedim. "Onu orada istiyoruz. Başka hareket var mı?"

"İçeri girdiğinde perdelerini kapattı, ama ışık bütün gece açık kaldı. Beş yirmi, aşağı indi ve dükkana girdi. O zamandan beri ortalarda yok. Onu getiriyor musun?"

"Hayır. Sonra. Onu biraz kızdırmak, tetikte tutmak istiyorum. Ben yatarken onun yatmasına gerek yok."

Bu düşünce Deasy'yi esnetmeye zorlar. "Bu arada," diyorum. "Yerine bakacak birini çağır ve biraz uyu."

Şaşırmış görünüyor. Bu konuda, en azından bir kısmında, geçici çalışanlara biraz kötü davranmış olabileceğimi fark ettim. Breslin bir yordakçı ararken, işini kolaylaştırmıştım.

"Teşekkürler," diyorum. "Bu işi üstlendiğin için."

Deasy cevap bulamadan, Steve ellerini paltosunun ceplerine sokmuş ve yüzünde hiç de dostça olmayan bir ifadeyle ortaya çıkar. "Günaydın," der. "Ne oldu?"

"Haber yok," diyorum. "Burada ne işin var?"

"Sadece kontrol etmeye geldim. Rory ilginç bir şey yapmış mı diye bakmak istedim." "Yapmamış."

Steve, tüm bunları dikkatle dinleyen Deasy'ye kaşlarını kaldırır. "Ne yapıyordun?"

Deasy ağzını açar, gözlerine bakar ve tekrar kapatır. "Ah. Pek bir şey yok."

"Az önce söylediğim gibi," diyorum. "Merkezde görüşürüz."

Steve kıpırdamıyor. "Onunla konuşmayı mı planlıyorsun?"

"Olabilir."

"Ben de sana katılabilirim."

Karanlık gökyüzüne çenemi kaldırıyorum, ama Deasy'nin orada olması nedeniyle kendimi tutmayı başarıyorum. "Sallayacağın bir ağacın yok mu?"

"İyi espri," diyor Steve. "İçeri girelim mi?"

Bir an sonra derin bir nefes alırım. "Her neyse." Deasy'ye: "Yarın görüşürüz." Ve Steve'i beklemeden yolun karşısına geçerim.

Kitapçının önünde bana yetişir. Pencere loş, arkadan gelen zayıf bir ışık var. Vitrin, çaresizliğin kokusunu taşıyan bir mükemmellikle düzenlenmiş: en çok satan kitaplar, parlak renkli çocuk kitaplarının üzerine çekici bir şekilde yerleştirilmiş, tüm o tuhaf çizgi film karakterleri ve gizemli kahramanlar karanlığa deli gibi bakıyorlar. Steve'den uzaklaşıp zili çalarım.

Rory bileklerini kesmemiş. Kapıyı hızla açar ve bizi görünce kalp atışlarının hızlandığını izleriz. Dün giydiği kıyafetleri giyiyor, kot pantolon ve kasvetli bej kazak, ve sakalları uzamaya başlamış. Şüpheli olması hayatına ara vermesine neden olmuş; zavallı herif felç olmuş durumda.

Nefes nefese, "Hazır değilim. Beklemiyordum..." diyor. Çürümüş gri terliklerine çaresizce işaret ediyor. "Kahvaltı yapmadım, hatta..."

"Sorun yok," diyor Steve nazikçe. "Bizimle gelmene gerek yok. Sadece birkaç sorumuz kaldı. İçeri girebilir miyiz? Sadece birkaç dakika sürer."

Rory'nin paniği korkuya dönüşür. "Avukatım olmadan sizinle konuşmamam gerektiğini düşünüyorum. Artık ben bir...

"Aislinn hakkında soru sormayacağız," diyor Steve, ellerini kaldırarak. "Öyle bir şey değil. Tamam mı? Sadece, dün seninle konuşma fırsatım olmadı ve görüşmede ilgimi çeken bir şey söyledin."

Rory, odaklanmaya çalışarak gözlerini kuvvetlice kırıştırır. Yorgunluk ve korku, zihninin büyük bir kısmını kaplamıştır; zihni yavaşlamış, adeta durma noktasına gelmiştir.

Steve, daha alçak sesle, sanki biri dinliyor olabilirmiş gibi eğilerek, "Ve bence bunu Dedektif Breslin olmadan konuşmalıyız," diyor.

Bu, Rory'nin dikkatini çekti; Breslin'in hoşuna gitmeyecek her şey iyi olmalıydı. Ve Steve, dağınık ve ciddi, en zararsız arkadaşın gibi görünüyordu. "Sanırım..." dedi sonunda, geri çekilip kapıyı düzgünce açarak. "Tamam. İçeri gel."

Kitapçı, birbirine bağlı iki odadan oluşuyor, büyük odalar değil. Öndeki oda raflarla dolu – Rory şişman müşteriler almayacak. El yazısı tabelalar karanlıkta "gerilim" ve "romantizm" yazıyor; eski kapakların ve illüstrasyonların posterleri tavandan sarkıyor, bizimle birlikte getirdiğimiz soğuk havanın etkisiyle huzursuzca sallanıyor. Işık arka odadan geliyor; kapı aralığından bakıldığında ön odadan daha da sıkışık görünüyor, kitaplar raflarda dizili değil yığılmış, yerde sallanan yığınlar, kapakları kıvrılmış.

"Orası ikinci el kitaplar bölümü," diyor Rory, elini arkaya doğru sallayarak. "Onları düzenliyordum. Uyuyamıyordum ve oturma odama bakmaya daha fazla dayanamıyordum, bu yüzden yararlı bir şey yapayım dedim."

"Ne güzel bir dükkan," diyor Steve, etrafına bakınarak. "Sen ve Aislinn burada tanışmıştınız, değil mi?"

"Evet. Tam şurada, çocuk bölümünde. Bana kitapçıları sevdiğini söylemişti. Büyülü olduklarını, özellikle de bunun gibi küçük olanların, rafların arkasında hayatın boyunca aradığın kitabı bulabileceğini hissettiklerini söylemişti..." Rory gözlerinin iç köşelerini ovuşturur. "Cumartesi gecesi iyi geçseydi, onu bir dahaki sefere buraya davet edecektim."

Ve o da feng shui bölümünü alfabetik sıraya koymasına yardım edebilirdi. Tanrım, ne romantik. "Piknik yapacaktım," diyor Rory. "Yerde..."

yer açmak için rafları hareket ettirecektim. İkinci el kitapları inceleyecektik, aradığı kitabı bulabilir miyiz diye bakacaktık..." Gözlerini tekrar ovuşturur, bu sefer daha sertçe. "Üzgünüm. Saçmalıyorum. Hiç uyuyamadım."

"Hiçbir şey," diyor Steve. Defterimi çıkarıp birkaç adım geri çekiliyorum, kasklı erkeklerin koştuğu sepya renkli fotoğraflarla dolu raf ile güzel saçlı, bebeklere hayran hayran bakan gülen kadınların fotoğraflarıyla dolu rafın arasına. Loş ışıktaki gözlerimin köşelerinde hareket ediyorlar ve titriyorlar. "Burayı aydınlatılabilir miyiz?"

"Oh. Tabii." Rory kapının yanında bir anahtar bulur ve ışıklar yanar. Işıktaki daha da kötü görünür, kambur ve kırmızı gözlü, sanki yıllardır zombi kıyametinden saklanmak için buraya barikat kurmuş gibi.

"Teşekkürler," diyor Steve. "İyi misin?"

Rory, her anlama gelebilecek bir hareket yaptı.

"Fazla zamanınızı almayacağız. Sadece teorin hakkında bir şey sormak istedim. Terk edilen adam Aislinn'i izliyordu ve seninle akşam yemeği hazırladığını öğrenince sinirlendi, değil mi?" Rory, o teorinin Breslin ve bana ne kadar zarar verdiğini hatırlayarak irkildi. "Dün, bunu destekleyecek bazı kanıtların olduğunu söylemeye başlamıştın. Değil mi?"

Rory, yine parmakla gösterip gülecek miyim diye bakmak için istemeden bana bakar, ama ben sadece dinliyorum. "Bir adam dedin," der Steve, dikkatini tekrar çekmek için. "Cumartesi gecesi sokakta gördüğün bir adam. Değil mi?"

"Evet. Bir adam vardı. *Uydurmuyordum*. Onu gördüm."

Steve kitaplığa yaslanarak başını sallar. "Tamam. Ne zaman oldu bu?"

"Viking Gardens'tan ayrılırken. Aislinn'den vazgeçtiğimden. Astrid Road'dan ana yola doğru döndüm ve Viking Gardens'ın arkasından geçen ara yolun girişinden geçtim. O ara yol..."

Yine bana istemeden bir bakış attı. "Aislinn'i izlemek için takıldığın yer," dedi Steve, sanki çok normal bir şey gibi. "Ve?"

"Ve ara yoldan bir adam çıkıyordu. Birbirimizi korkuttuk, ikimiz de sıçradık."

Steve başını salladı. "Nasıl biriydi?"

"Orta yaşlıydı. Benden biraz uzundu, ama muhtemelen senden kısaydı. Kıvrıkcık, griye dönmüş siyah saçları vardı. Ortalama bir vücut yapısı vardı, sanırım."

McCann, Aislinn'in evinden geliyordu.

O dışarı çıktı ve muhtemelen arka kapıdan girdi. Biz oraya vardığımızda arka kapı kilitliydi; Breslin ona anahtar vermiş olmalı.

"Ne giydiğini hatırlıyor musun?" diye sorar Steve. Sanki bu hiç de önemli değilmiş gibi, hiç de değilmiş gibi.

Rory başını sallar. "Pek değil. Koyu renk bir palto. Sanırım açık renk bir fular. En çok dikkatimi çeken şey, onun... Bir şey almış gibi görüldüğüydü. Kokain falan olabilir... Yani, uyuşturucular hakkında neyin ne işe yaradığını bilmiyorum, ama o benden çok daha sert zıplıyordu ve gözleri... Gözlerini vahşi, odaklanmamış bir bakışla diker. "Bir şey kullanmıyorsa, dengesiz biri olmalıydı... Her halükarda, o anda uğraşmak istediğim son şey oydu. Hızımı artırdım ve ondan olabildiğince çabuk uzaklaştım."

"Ne kadar yakındın?"

"Buradan şu kapıya kadar." Rory arka odanın kapısını işaret etti. Beş fit, belki altı. Kimlik tespiti için yeterince yakın; sokak lambasının ışığı dışında başka ışık olmadığı için savunma avukatının bunu çürütmesi için yeterince uzak.

"Bir şey söyledi mi? Bir şey yaptı mı?"

"Gerçekten zaman yoktu. Oradan çıkmadan önce sadece bir iki saniye ona baktım. Astrid Road'un köşesine geldiğimde, beni takip ediyor mu diye arkama baktım, ama o ters yönde gidiyordu. Başı eğik, hızlı yürüyordu, ama neredeyse aynı adam olduğundan eminim."

"Ve tüm bunlar saat sekiz buçuk civarında mı oldu?" diye sorar Steve.

"Hemen sonra. Saat sekiz buçukta Aislinn'e son bir mesaj attım ve ona cevap vermesi için beş dakika verdim. Cevap vermediğinde oradan ayrıldım. Yani adamı gördüğümde saat yirmi beş ile dokuz arasında olmalıydı."

Bu, McCann'ın evde 35 ila 55 dakika arasında kaldığı anlamına geliyordu. Rory, 7.40 civarında ara yoldan ayrılıp Tesco'ya doğru yola çıkmıştı. Belki McCann, Rory'nin o anını görmüş, onu izlemiş ve gitmesini beklemişti; belki de Rory çoktan gitmişken ortaya çıkmıştı. Ama saat 8'de, Rory kapıyı çaldığında ve Aislinn cevap vermediğinde, McCann oradaydı.

Yaptığını fark ettiğinde kafasını kaybetmekle zaman kaybetmezdi, McCann öyle biri değildi. Dedektifler, duyguları daha sonraya, onlara zaman ayırabileceğimiz zamana kadar bir kenara atma konusunda uzmandır. Aislinn'in öldüğünü veya ölmek üzere olduğunu anladığı anda, iz bırakmamak için ayakkabılarını çıkarır, bir avuç mutfak havlusu alır ve Breslin'in parmak izi bırakmış olabileceği her yeri silmeye başlardı. Ocağı kapatırdı, çünkü Tanrı korusun, işi bitmeden duman alarmı çalmasın diye.

uzak. Kapı zilini ve kapıyı çalanları, Rory onu bulmaya çalışırken Aislinn'in telefonunun çaldığını ve zil sesini dinledi ve pencerelerden görünmeyecek şekilde durdu. İşini bitirdiğinde, içeri girerken bıraktığı ayakkabı izlerini silmiş, mutfak havlusunu cebine koymuş, eve giderken çöp kutusuna atmak üzere ve arka kapıdan çıkmıştı. Otuz beş ila elli beş dakika: bolca zaman.

"Neden pazar günü bize bundan bahsetmedin?" diye sorar Steve.

"Çünkü..." Rory ağzını ovuşturur. "Tamam. Bakın, onu daha önce görmüştüm. İki kez. Stoneybatter'da. İlk kez yaklaşık üç hafta önce bir akşamdı. Yolu geçmek için fırsat kolluyordum ve o yolun en başında sigara yakıyordu, bu yüzden bloğun etrafından dolaşıp tekrar denemek zorunda kaldım. O zaman onun karşısındaki kaldırımdaydım, bu yüzden beni fark etmemiş olabilir; ben onu sadece yolumu kesiyordu diye fark ettim. Ama ikinci sefer – sanırım on gün önce – eve giderken Astrid Road'da yanından geçtim ve göz göze geldik. Yüzleri hatırlayabiliyorsa, beni hatırlama ihtimali yüksekti. Cumartesi günü onu gördüğümü sana söylersem, onu bulmaya çalışacağını biliyordum – ve eğer bulursan, sana daha önce beni gördüğünü söyleyecekti ve o zaman benim... Onu sana *anlatmayacaktım*. Seni bulmaman için *dua ediyordum*.

Ne oluyor? Steve ile benim aramda bir belirsizlik var. McCann haftalarca Aislinn'in evinin çevresinde dolaşarak ne yapıyordu?

Rory, sessizliği inanamama olarak algılar. "*Korkmuştum!*" "Bu arada, Dedektif, akşamlarımın yarısını Stoneybatter'da dolaşıp bir kadının penceresine bakarak geçiriyordum ve bunu yaparken aynı şeyi yapan başka bir adam fark ettim, ona da bakmalısınız..." Bunu söylemek için *deli* olmam gerekirdi. Sen öğrendiğinde ne olduğunu gördün.

"Anlıyorum," diyor Steve. "Anlıyorum. Ve bu ortaya çıktığında, sen bu adamdan bahsetmeye çalıştığında..."

"Kimse dinlemiyordu," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Evet. Bunun için senden özür dilemeliyim." Rory şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve sonra beceriksizce başını salladı. "Hepimiz için şanslıyız ki Dedektif Moran bunu fark etti."

"O adamı tanıyabilir misin?" diye sorar Steve.

"Evet. Neredeyse kesin olarak, evet. Aislinn'i öğrendiğimden beri sürekli onu düşünüyorum." Rory heyecanla öne doğru eğiliyor;

tekrar dostumuz oldu. "Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok... Yani, yüzü, Cumartesi gecesi: bir şeyler yolunda değildi."

Steve çantasından fotoğrafları çıkarıyor. "Tamam," diyor. "Buna bir bak ve gördüğün adam burada mı söyle. Eğer yoksa, söyle. Emin değilsen, söyle. Tamam mı?"

Rory başını sallar ve konsantre olmak için hazırlanır. Steve ona kartı uzatır. Rory'nin karar vermesi iki saniye sürer. "Bu adam. Bu o."

Parmağı McCann'ın üzerinde.

"Acele etme," diyor Steve. "Tüm yüzlere baktığından emin ol."

Rory iyi bir çocuk olduğu için bir kez daha tarar, ama parmağı hareket etmez. "Bu o."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim. Burada biraz daha genç görünüyor, ama bu o."

Ve işte orada: sağlam bir bağlantı. Eğer-o zaman-belki yok; bu gerçek, sonunda. Benimle Steve'in arasına düşerken havayı sarsıyor, yoğun ve kararmış siyah ve hareket ettirilemeyecek kadar ağır. Artık bundan kurtulamayız.

Rory, ona inandığımızı hissedebiliyor. "Sence o... Kim o?"

"O bir adam," diyor Steve. "Şu anda ayrıntılara giremeyiz. Adamı nerede gördüğünü aşağıya yazabilir misin? İmzalayıp tarih at ve tanıdığın fotoğrafın yanına baş harflerini yaz."

Rory kartı rafa yaslayıp dikkatlice yazar. "İşte," der ve kartı Steve'e geri verir. "Bu uygun mu?"

Steve okur. "Harika. Gelip resmi ifade vermen gerekecek, ama şu anda değil. Rahatlayabilirsin."

"Yani... Daha sonra yine gelmem mi gerekecek?"

"Henüz bilmiyorum. Günün nasıl geçeceğini göreceğiz. Şimdilik biraz rahatlamaya çalış, biraz uyu, kahvaltı yap. Söylemesi kolay, biliyorum."

"Hala..." Rory'nin boğazı hareket eder; kelimeleri çıkaramaz. "Aislinn'in komşularıyla konuştunuz mu? Onlardan biri beni gördü mü, onun evinin dışında?"

"Henüz değil. Size geri döneceğiz. Dediğim gibi: şimdilik rahatlamaya çalışın." "Sen... bilirsin. Hala bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Steve, "Sana sormam gerek dostum. Sakladığın başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?" der.

Rory şiddetle başını sallar. "Hayır. Hepsi bu kadar. Yemin ederim: başka bir şey yok."

"Tamam," diyor Steve. "Bilmemiz gereken başka bir şey aklına gelirse, hemen beni ara. Şu anda tek söyleyebileceğim, bu adamı gördüğüne inandığımız" – başımı sallıyorum – "ve bunu çok titiz bir şekilde takip edeceğimiz. Tamam mı?"

"Teşekkürler," diyor Rory, kafası karışık bir şekilde, uzun bir nefes vererek. "Teşekkür ederim."

Defterimi kaldırdım; Steve, yaslandığında kayan kitapları düzeltti. "Şey," dedi Rory, ellerini o berbat süveterin eteğinde ovuşturarak. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii," diyor Steve.

"Aislinn'i izlemem. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum... Ama Aislinn'in başkalarının hayallerine çekilmeyi umursamadığını söylediğini hatırlıyor musun? Ve bana inanmamıştın?"

Bana konuşuyor. "Bunu söylediğini hatırlıyorum," diyorum. "Onu izlediğimde... bunun tam tersini yapmaya çalışıyordum. Orada yaşamak, onun olmak nasıl bir şeydi hissetmeye çalışıyordum. Ona girmeye çalışıyordum. Herkesin yaptığı gibi tersini yapmak yerine."

Kendini bir kazak yumağına dolamış. "Bu... Bu mantıklı mı?"

Bana altın kaplama bir kendini haklı çıkarma saçmalığı gibi geliyor, ama ona ihtiyacımız var, bu yüzden başımı sallıyorum. "Evet," diyor Steve nazikçe. "Bunu aklımızda tutacağız."

Rory'yi raflarının arasında bırakıp, silüetleri belirgin sert adamlar, ürkütücü ağaçlar ve güneş elbiseleriyle dans eden kadınların arasında bize şaşkın şaşkın bakarken, sanki birkaç saat sonra geri geldiğimizde onun başının üstüne kapanacaklar ve o yok olacakmış gibi.

Kapının dışında, "McCann ne yapıyordu? Haftalar önce Stoneybatter'da neyin peşindeydi?" diyorum.

"Keşif yapıyordu belki," diyor Steve. "Arazinin durumunu öğreniyordu, böylece iş zamanı geldiğinde kaybolmadan veya fark edilmeden girip çıkabilecekti."

"Ama fark edildi. Hem de birçok kez. Google Earth bunun için var: ellerini kirlletmeden keşif yapabilmen için."

"Evet, ama Google Earth'te ne yaptığını kontrol edebiliriz. Kimliği tartışılabilir; internet kayıtlarını tartışmak daha zor."

Deasy'nin siyah Pajero'su gitmiş; iki sokak lambası aşağıda, daha önce orada olmayan beyaz bir Nissan Qashqai var. Çok hızlı olmuş. İçinde Breslin mi var acaba diye merak ediyorum, ama Rory kitapçı vitrininde göz kırıp dururken kontrol etmeye niyetim yok. "Dinle," diyorum, Steve'e dönüp

parmağımı yüzüne doğrultarak, "Yirmi dakika sonra, pazar günü kahvaltı yaptığımız parkta buluşalım. Takip edilmediğinden emin ol." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Her neyse," diyor Steve, gözlerini devirerek. "Tanrım," ve arabama doğru yürürken, onun sinirden ellerini havaya kaldırdığını görüyorum. Breslin'i ya da Qashqai'deki gözlerini ve kulaklarını kandırabilecek mi, kim bilir? Arabama binıyorum ve çok sinirliymişim gibi gaza basıyorum.

Parkta ilk varan benim ve peşimde kimse olmadığına eminim. Burası yine nemli ve neredeyse terk edilmiş durumda, sadece Lycra giymiş bir bisikletçi Tupperware'den iç karartıcı bir şey yiyor ve iki dadı Portekizce olarak dedikodu yaparken, bir grup çocuk çiçeklikleri kazıyor. Onlardan en uzak olan bankı seçip, Steve'i beklerken Rory ile yaptığım röportajın notlarına göz atıyorum.

McCann'a uyan tanım. Aislinn'in evinde bir saate kadar vakit geçirebileceği zamanlar. Hepsi benim el yazımla, diğer pisliklerin kafasında dans eden pislikler ve kurbanını kendi kemeriyle boğan tecavüzcü ve diğerleri hakkında notlarla dolu olanlar gibi, benim standart not defterimde. *Tanık, Dedektif Joseph McCann'ı teşhis etti.*

Boş bir sayfaya geçip Sophie'yi arıyorum. Saat sekiz buçuk olmuş, ama ikinci çalınıştaki telefonu açıyor. "Selam. İşe gelir gelmez seni arayacaktım."

"Hey," diyorum. "Bu, bir şey bulduğun anlamına mı geliyor?"

"Senin benim kara listemde olduğun anlamına geliyor." Aynı anda hem çiğniyor hem de hareket ediyor: ayakta kahvaltı yaparken eşyalarını topluyor. Sophie geç kalıyor. "Bu sabah saat dörtte telefonum çıldırmaya başladı: mesajlar, e-postalar, daha fazla mesaj, hepsi bilgisayar teknisyenimden geliyordu. *Normal bir insan* olarak onları görmezden geldiğimde, beni *aramaya* başladı. Adam işinde harika, ama insan olarak bakıldığında, tamamen beceriksiz. Sonunda telefonu kapatmak zorunda kaldım. Ve tabii ki lanet alarm çalmadı ve ben on saniye önce uyandım." Dolap kapısı çarpıyor.

"Ah, lanet olsun," diyorum. "Üzgünüm. Bana bilgisayarının numarasını verir misin, bir iki hafta boyunca her yarım saatte bir onu ararım?"

Bu, Sophie'yi güldürdü. "Fark edeceğine düşünseydim, evet derdim. Ama dinle: kurbanının süper gizli resim klasörüne girmiş. Sabaha kadar bunu yapıyormuş. Haklıydın:

şifre "missingmymissingdaddy" idi, eğlence olsun diye birkaç harf değiştirilmişti."

Tiksinti dolu bakışı beni şaşırttı. Bütün gün boyunca hissettiğim ilk şeydi. "Harika," dedim. "Tahmin edilebilir olmalarına bayılıyorum. İçinde ne var?"

Sophie bir şey içiyor. "Arabaya biner binmez sana gönderirim. Temel olarak, üzerinde sayılar ve harfler yazılı birkaç düzine Post-it notu fotoğrafı ve bir çocuk masalı gibi görünen bir kağıt parçası fotoğrafı var. Ne umuyordun bilmiyorum ama umarım günümü mahvetmeye değer bir şeydir."

"Görmeden bilemem," diyorum, "ama saklamaya zahmet ettiğine göre bir değeri olmalı, değil mi? Çok teşekkürler Sophie. Malzemeyi bana gönder, zamanın varsa fotoğrafların çekildiği tarih ve saatleri de ekle. Davayı çözdüğünü sana söyleyeceğime söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Diğer botumu bulamadığım için gitmem gerek, yoksa eşyaları kırmaya başlayacağım. Görüşürüz." Ve telefonu kapatır.

Crowley'nin suratını dağıtmak için zaman ayırmam gerekirse diye *Courier*'i internetten kontrol ediyorum ama kişisel hayatımla ilgili hiçbir şey yok. Görünüşe göre dün geceki gibi kibirli bir pislik bile ne zaman geri çekilmesi gerektiğini biliyor. Aislinn ile ilgili başka bir kusmuk patlaması var – Crowley, Aislinn'in ne kadar sevimli bir kız olduğunu anlatmak için eski bir sınıf arkadaşımı bulmuş; Lucy, iyi kadın, ona defolup gitmesini söylemiş olmalı. Ve son birkaç yıldaki çözülmemiş cinayetlerin bir kenar çubuğu var - bir an için *patronun buna bayılacağını* düşünüyorum, ama sonra günün sonunda bu makalenin O'Kelly'nin en küçük sorunu olacağını hatırlıyorum. O zamana kadar benim hakkımda ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum. Bu düşüncenin aklıma gelmesi bile beni rahatsız ediyor. O'Kelly'nin görüşü benim geleceğimde büyük bir rol oynamayacak, ama beynimin en derinlerinde bir yerlerde bu gerçeği henüz kabullenemiyorum.

Sırf eğlence olsun diye, dün geceki kendini beğenmiş herifin, her gazetenin manşetinde benim adımın yer aldığını gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum. İlk başta bunu nazikçe deniyorum, uzun zamandır kaçındığın kırık bir dişi ısırmak gibi. Hiçbir şey hissetmediğimi anlamam bir dakika sürüyor. Daha sert ısıırıyorum, kötü adamı yakaladığım için benimle gurur duyup duymayacağını, bu iş için harcadığım çabadan etkilenip etkilenmeyeceğini, bunun kariyerime yapacağı etkiden hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını, kendi arkadaşımı ispiyonladığım için benden tiksinipte tiksineceğini merak ediyorum: ama umurumda değil. Meta düzeye geçiyorum, tepki vermeme bile izin vermeyecek kadar geç kaldığı için ona kızmaya çalışıyorum: hiçbir şey hissetmiyorum. Tek hissettiğim, zamanımı boşa harcadığım için kendimi aptal hissetmek.

Bu boktan konuda kafam çok karışık. Bu akşam annemi aradığımda, Missing Persons'daki eski bir lastik hamster hikayesini anlatıp onu güldüreceğim ve dün gece hakkında tek kelime etmeyeceğim.

Steve park kapısından girerken telefonuyla konuşuyor ve etrafta beni arıyor – dadılar ona bir bakış atıyor, sonra ben ona elimi kaldırdığımı görünce sohbetlerine geri dönüyorlar. Yanımdaki bankta oturuyor ve telefonunu cebine koyuyor.

"Hikaye var mı?" diyorum.

"Mobil şirketindeki arkadaşşıma mesaj bıraktım, Stoneybatter'a saldırıyı yapan telefonu takip eden kişiye. Umarım Breslin'in telefonu olduğunu kanıtlamamıza yardımcı olacak bir şey vardır. Çok şanslı olmalıyız, ama..." Ağzının köşesi aşağı doğru kıvrılıyor. "Haber var mı?"

"Sophie'nin adamı Aislinn'in şifre korumalı klasörüne girdi. Çoğunlukla Post-it'lerdeki sayılar olduğunu söylüyor; şimdi bana fotoğrafları e-postayla gönderecek."

Steve'in yüzü bir anda buruşur. "Ah, lanet olsun. Lanet olsun. Bunun iyi bir şey olması gerekiyordu."

"Hala olabilir. Şimdi kim karamsar?"

"Çünkü Rory'nin kimliği... pek bir değeri olmayacak. Herhangi bir savunma avukatı, Rory'nin McCann'ı merkezdeki koridorda, girerken veya çıkarken gördüğünü, bu yüzden yüzünü tanıdığını ve karıştırdığını söyleyecektir."

"Evet," diyorum. "Ya da sadece karıştırmadı: çılgınca bir günah keçisi uydurmaya çalışıyordu, bu yüzden açıklamayı gerçekçi kılmak için son zamanlarda gördüğü birini hayal etti."

"Evet." Steve oturduğundan beri kıpırdamadı, nemli bankta poposunu yeniden yerleştirmek için bile. Yoğun bir şekilde konsantre oluyor. "Telefonu açan üniformalı kişinin ses kimliğini tespit etmeye çalışmalıyız."

"Bu sabah Breslin'le birlikteyken ses örneği alabilir misin bir bak. Telefonuna bir dakikalık konuşmayı kaydet. Ondan uzaklaşamıyorsan bana gönder, ben Stoneybatter'a götürürüm."

O başını sallar. Telefonum bip sesi çıkarır. "Başlıyoruz," derim, telefonu çıkararak. "Parmaklarını çapraz tut."

"Öyle. İnan bana."

E-postada "*Burada*" yazıyor ve tarih ve saatlerin listesi var. Yirmi dokuz fotoğraf ekli. Onları kaydırarak inceliyorum: sarı Post-it, daire içinde 8W. Post-it, daire içinde 1030. Post-it, daire içinde 7, arka planda

mor bir şerit var, Aislinn'in oturma odasındaki perdelere benziyor. Post-it, daire içinde *7Th*, bir köşede başparmak izi.

"Saatler ve günler"
diyorum. "Öyle
görünüyor."

"Gizli erkek arkadaşının Aislinn ile nasıl randevu ayarladığını merak ettiğimizi hatırlıyor musun?"

Steve bir tırnağıyla telefonumun kenarını hafifçe vuruyor. "Düşük teknoloji. En güvenli yol."

"Ve onun evinde arama yaparken bunlardan hiçbirini bulamadık." Kaydırmaya devam ediyorum: *11*, *6M*, *745*. "Breslin boş zamanı olduğunu bildiğinde, Aislinn'in posta kutusuna bir not bırakır ve ona ne zaman hazır olup güzel iç çamaşırlarıyla beklemesi gerektiğini bildirir. Sonra oraya vardığında notu geri alır ve yok eder. Tıpkı dediğimiz gibi: dikkatli davranıyor."

Steve uzanıp ekranımdaki *745* rakamını büyüttü. "Bunun Breslin'in el yazısıyla uyuşduğunu mu düşünüyorsun?"

"Söylemesi zor. En azından çelişen bir şey yok. Ve onun nokta koymadan böyle yazdığını görmüştüm."

"Birçok polis öyle yazar."

"Evet, ama çok fazla sivil yok. Bu, olasılıkları daraltabilir."

"O zaman bile..." Steve başını sallar. "Bir el yazısı uzmanı bu kadar az bilgiyle bize bir eşleşme veremez."

"Olmaz," diyorum. Tekrar kaydırmaya başlıyorum: *9F*, *630W*, *7*. "Ve Breslin bunu bilir. Tekrar söylüyorum: riske girmeyeceğiz."

"Başından beri Aislinn'i öldürmeyi planlamış olamaz."

"Hayır, ama karısını onun için terk etmeyi de planlamıyordu. Breslin hayatını seviyor. Çocuklarını seviyor. Evini, arabasını ve lüks güneşli tatillerini seviyor. Muhtemelen karısını da az çok seviyor. Aislinn'i de seviyordu, ama geri kalan her şeyi kaybetme riskine girecek kadar değil. Eğer Aislinn ona takıntılı hale gelirse, karısına gösterebileceği herhangi bir kanıtın elinde olmasını istemiyordu."

"İyi iş çıkarmış." Steve bundan memnun görünmüyor.

7, *745Th*, *8* ve sonra: düz bir beyaz kağıt. Dikkatli, düzgün bir el yazısı – Breslin'in değil; bu, Aislinn'in evraklarındaki imzalar ve karalamalarla eşleşiyor gibi görünüyor. Her ilmek düzgünce yuvarlatılmış, her çizgi o kadar düz ki, mükemmel olması için altına çizgili bir kağıt koymuş olmalı. Ekranı büyütüp okuduk, aşağı kaydırmaya hazır olduğumda Steve'e bakıp onayını aldım.

Bir zamanlar, iki kız derin ve karanlık bir ormandaki bir kulübede yaşıyordu. İsimleri Carabossa ve Meladina idi.

Carabossa bütün gün ve bütün gece ormanda çıplak ayakla koşardı. En yüksek ağaçlara tırmanırdı. Derelerde yüzerdi. Kurt yavrularını elinden yemek için eğitirdi. Yay ve okla ayıları vururdu.

Meladina kulübeyi hiç terk etmezdi, çünkü bir büyücü ona büyü yapmıştı. Carabossa büyüyü bozamıyordu. Hiçbir prens büyüyü bozamıyordu. Hiçbir iyi cadı veya büyücü büyüyü bozamıyordu. Meladina sonsuza kadar orada mahsur kalacağını düşünüyordu. Kulübenin penceresinden dışarı bakıp ağlıyordu.

Sonra bir gün Meladina, kulübenin zemininin altına gömülü bir büyü kitabı buldu. Kendi kendine büyü öğrenmeye başladı. Carabossa, büyücünün tehlikeli olduğunu ve onunla hiçbir ilgisi olmaması gerektiğini söyledi, ama Meladina'nın başka seçeneği yoktu. Ya bunu yapacaktı ya da kulübede ölecekti.

Yeterince öğrendiğinde, Meladina büyüsunü kullandı ve büyüyü kendinden büyücüye aktardı. Büyücü kulübede sonsuza kadar mahsur kaldı ve Meladina dışarı koşarak Carabossa ile ağaçlara tırmandı ve derelerde yüzdü. Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Eğer sonu yanlış anladıysam, onlara söylemen gerekiyor. Sevgi ve daha fazla sevgi.

"Ne oluyor?" diyor Steve.

"Bu Lucy için" diyorum.

"Evet, o kısmı anladım. Ama ne anlama geliyor? Aislinn Breslin'e aşık oldu, tamam, bu bir büyü, ve bu onu tuzağa düşürdü. Peki sonra ne oldu? O da ona aşık oldu mu? Yoksa ne oldu?"

"Umurumda değil. Lucy tüm bu sevimli masal saçmalıklarını açıklayabilir. Çünkü son kısmın anlamı bu: işler ters giderse, Lucy bize - ya da herkese - tüm hikayeyi anlatmalı. Ve bu, Aislinn'in korktuğu anlamına geliyor. O kadar eskiye, – telefona dokunarak Sophie'nin e-postasına geri dönüyorum – o kadar eskiye, 12 Kasım'a kadar, Aislinn işlerin tam da böyle bitebileceğinden korkuyordu. O sıralarda vasiyetini yazmıştı, hatırladın mı?"

"Onu terk etmeye çok korkuyor," diyor Steve, deniyor. "Ve bu da büyü mü?" "Onun da dizüstü bilgisayarını karıştırmasından korkuyordu, yoksa şifreyle uğraşmazdı - bulunmasını istediği bir şey için değil. Her yönüyle güzel bir romantizm gibi görünüyor." Ben de hazır başlamışken not resimlerinin tarihlerini kontrol ediyorum. 9 Eylül, 17:51. 15 Eylül,

18 Eylül, saat 18:08. Aislinn işten eve geliyor, notu buluyor, fotoğrafını çekiyor, bilgisayarına yüklüyor ve telefonundan siliyor. Bir şeyler planlıyor.

"Ve onun üzerindeki büyüü tersine çevirmesi, bir şekilde onu tuzağa düşürmesi. Onu hapse attırmak gibi bir şey mi?" Steve kaşlarını çatmış, ellerini başının üstünde birleştirmiş, durumu düşünmeye çalışıyor. "Rory olayı, Aislinn'in Breslin'i onu dövmesi için kışkırtmaya çalışmasıydı, böylece Breslin hapse girecekti, çünkü onu ortadan kaldırmanın tek yolu buydu, değil mi? Ama işlerin bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti, değil mi?"

Bunu düşünüyorum. Aislinn hakkında bildiklerimizle uyuyor: böyle aptalca bir planın, sırf kafasında çok güzel işlediği için gerçekten işe yarayacağını düşünecek kadar naif; hayatının büyük bir bölümünü başkalarının isteklerine mahkum olarak geçirmiş, bu tekrar olduğunda paniğe kapılmış olabilir. "Bu, Aislinn'in notların fotoğraflarını neden sakladığını açıklıyor. Breslin onu hayatında hiç görmediğini iddia etmeye kalkarsa diye, ilişkinin kanıtı olarak."

"Peki neden sadece notlar? Neden, bilmiyorum, telefonunu konuşmayı ses kaydı yapmaya ayarlamadı? Ya da o uyurken yatakta çıplak fotoğraflarını çekmedi?"

Hayatım boyunca o zihinsel görüntüyü görmeden yaşayabilirdim. Bu iş insanı neye mal oluyor. "Onu yakalayacağından korktu," diyorum. "Ya da dosyayı yükleyip silmeden önce telefonunu karıştıracak diye."

"Lanet olsun," diyor Steve. "Tek bir çıplak fotoğraf bile kesin kanıt olurdu. Bu işler..." Derin bir nefes alıyor. "Lucy'nin elinde inanılmaz bir şey yoksa, suçlamaya yetecek kadar delil bulursak şanslıyız. Mahkûmiyet bir yana."

Çocukların saçlarına toprak koymasını izliyor, elleri dizlerinin arasında. Gergin duruşu, mutlu olmadığını gösteriyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

Bunu söylemek gerekiyor. Dün gece, Steve ve ben avın ve gerçeğin farkına varmanın yarattığı adrenalin fırtınasının içindeyken, sonuna kadar bu işte birlikte olduğumuzu doğal kabul ettim. Sanırım o da öyle düşündü. Bugün, Steve'in kasvetli ve karamsar tavırları, soğuk ve bulutlu bir sabah, Deasy'nin dikkatli bakışları ve parkın çitlerinin içinde damlayan yağmur suları ile birlikte, onun fikrini değiştirmesi için bir şans verilmesi gerektiğini hissediyorum.

Yüzü bana dönüyor. Boş değil; bu düşüncenin aklından hiç geçmediğini iddia etmeye çalışmıyor. Karmaşık.

"Senin de yok" diyor.

"Benim burada kaybedecek çok şeyim yok. Senin var. Ve bu benim davam." Bir an için acı gibi bir şey hissediyorum, çünkü bir parçam dedektif gibi düşünmekten kendini alamıyor: benim davam, benim sorumluluğum. Bu his, zamanla geçecektir. "Hastayım diye izin alabilirsin. Gıda zehirlenmesi geçirirsin. Eve gidersin, birkaç gün sonra ortalık yatışınca geri gelirsin."

"Hala bu işten kurtulabiliriz. Breslin'e, Rory'nin McCann'ı olay yerinde gördüğünü söylediğini, McCann'ın bu olayla ilgisi olmadığını bildiğimizi, ancak onu alternatif bir suç teorisi olarak mahkemeye sürükleyerek hayatını mahvetmek istemediğimizi söyle. Rory'yi rahat bırakıp bu davayı çözülmemiş olarak kaydedeceğiz. Sonra Rory'ye kimlik tespitinin sonuçsuz kaldığını söyle. Amir, davayı çözemediğimiz için bize biraz laf atacak, ama Breslin bizim için iyi şeyler söyleyecek. Bang: işimiz bitti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

Beni izliyor ve yüzünde dün geceki aynı hareketsizlik var. Sıyrılan ışık, daha önce hiç fark etmediğim kaz ayaklarını ve gülümseme çizgilerini ortaya çıkarıyor. Evet dememi mi istiyor, bilemiyorum; evet, bu zehirli, berbat karışıklığı ortadan kaldırıp uzaklaşalım.

Haklı: bunu yapabiliriz. Hatta vicdanlarımızla da barışabiliriz, neredeyse. Dediği gibi, Loto'da kazanacağımız zaman kadar bir zamanda mahkumiyet alacağız. Alsak bile, adalet ölümler için hiçbir şey yapmaz; yaptığımız hiçbir şey Aislinn için bir fark yaratmayacak. Bu sefer cevap bekleyen bir aile yok. McCann ve Breslin'i yakalamazsak, çılgına dönmüş seri katil ekibine dönüşecekleri de yok; her zamanki hallerine dönecekler ve Breslin yine pantolonunun içinde kalacak. Kimseye bir zararı yok.

Ancak, işin özüne bakarsak, Breslin ve McCann'ın yozlaşmış olduğunu anladığımızda düşündüğüm yerdeyim. Ağzımı kapalı tutarsam, bana el koyup beni başka birine dönüştürecekler ve dışarıdan bakıldığında eskisi gibi görünse de tamamen farklı bir hayat yaşayacağım. Breslin ve McCann, isteseler de istemeseler de, beni ve her günümü yönetecekler.

Bu davayı borçluyum. Bu davayla bir sorunum var. Onu tam gözlerinin arasından vurup, derisini yüzüp, doldurup duvarıma asmam lazım, torunlarım bana milyonlarca yıl önce, ben bir D olduğum zamanlardaki hikayeleri anlatmamı istediklerinde.

Steve'e gittiğimi söyleyemem, henüz değil. "Hayır," diyorum. "Şimdi başladım, bitireyim bari."

Yüzündeki ani gevşeme her şey olabilir, rahatlama ya da hayal kırıklığı, ta ki küçük, çok tatlı bir gülümsemeye dönüşene kadar. "O zaman ben de gelebilirim," diyor. "Hiç gıda zehirlenmesi yaşamadım; numara yaparken sadece işleri berbat ederim."

Nedense bu beni derinden etkiliyor. Ağlayacak değilim ya da öyle bir şey değil, ama göğsümün altında bir şey sertçe şişiyor. Garip olan, ayrılacağımı fark ettiğimde, bunun Steve'den ayrılmak anlamına geleceği hiç aklıma gelmemişti. Bir yerlerde, bu küçük veledi her zaman kardeşim gibi yanımda olacağını düşünerek, onu hafife almaya başlamış olmalıyım. Ben öyle saçmalıklar yapmam. Çünkü gerçek şu ki, Steve her zaman orada olmayacak. Ben gittikten sonra, bir süre iletişimde kalacağız. Ara sıra bir bira içmeye gideceğiz, birbirimizin hikayelerine gülüp geçeceğiz ve işinden ve yeni partnerinden bahsetmeye çalışırken benim onu bu saçmalığı kesmesi için uğraştığım, garip bir şekilde takılıp kalınan sohbetler yapacağız. Sonra bira içmeye gitme sıklığımız azalacak, sonra birimiz bir ilişkiye girecek ve eskisi kadar sık görüşemeyeceğiz; mesajlar "Hey, uzun zaman oldu" diye başlayacak ve birdenbire bir yıldır görüşmediğimizi fark edeceğiz. Ve bu, her açıdan, bunun sonu olacak.

Duygusal davranmaya gücüm yetmez. "Seni küçük iyiliksever," diyorum. "Eminim okuldan hiç kaçmamışsındır, değil mi?"

"Ah, kaçtım. Ölmek üzere olan büyükannemi ziyaret etmek için."

Çocukların çiçeklikleri yemelerine ve bisikletçinin dadılara kalçalarını göstermek için imkansız esnemeler yapmasına odaklanıyorum, ta ki zihnimi tekrar boşaltana kadar. "Tamam," diyorum. "Güzel. O halde, ben Lucy'ye Aislinn'in masalını göstereceğim. Sen Breslin'le oyna. Ona, Rory'yi aradığımızı söyle, zaten duyacaktır. Rory'ye eski sevgililerinin onun çok yoğun olduğunu söylediklerini söyleyip, onları da takip edip etmediğini sorduğumu söyle, o da inkar etti, zavallı adam çok üzüldü. Hâlâ Rory'ye tam olarak ikna olmamışsın gibi davran, ben de şüphelerin yüzünden sana hâlâ kızgınım, sen de onları aşağıladığım için bana hâlâ kızgınsın. Böylece Breslin seni yanında tutmak isteyecek ve benim bir saat ortadan kaybolmamdan çok endişelenmeyecek.

Steve düşünerek başını sallıyor. "Hepsi kulağa iyi geliyor. Eğer nereye gittiğini sorarsa..."

"Bilmiyorsun. Sana bunun seni ilgilendirmediğini söyledim." Bir süre sonra Steve soruyor, "Ne zaman harekete geçeceğiz?"

"Bugün," diyorum. "Öyle olmak zorunda. Breslin, Rory'yi daha sonra gözaltına alıp tutuklayacak ve savcılar için dosya hazırlamaya başlayacak. Bunu yapmazsam, neden yapmadığımı merak etmeye başlayacak ve sonra tetikte olacaklar."

O başını sallar. "Kimi hedef alacağız? Breslin mi, McCann mı?"

"McCann'ı seçiyorum. Tabii Lucy, Breslin'e karşı kullanabileceğimiz birinci sınıf bir şey bulmazsa. Breslin günlerdir bizi izliyor; McCann'dan çok daha iyi bizi tanıyor. Ayrıca, Breslin'e bununla ilgili en ufak bir ipucu bile verirsek, kendini haklı gören bir öfke nöbeti geçirecek ve ben bir haftadır bunlardan yeterince çektim. Onu bir süreliğine başımızdan savmanın bir yolunu buluruz, sonra da McCann'ın peşine düşeriz."

"Tamam," diyor Steve, uzun bir nefesin ardından. "Tamam. McCann."

"Breslin nerede olduğunu merak etmeye başlamadan önce gitsen iyi olur."

"Tamam." Fotoğraf dizilerini çantasından çıkarır ve bana her birinden birkaç tane verir. "İyi şanslar."

"Evet," dedim. "Sana da."

Nedense Steve ve ben ayrılırken el çakışıyoruz. Normalde böyle şeyler yapmayız, sonuçta on altı yaşında değiliz, ama bu işe girerken bir şeye ihtiyacımız varmış gibi geliyor.

Bölüm 15

Bu sefer Lucy zili hemen açtı. Ön kapıyı açtığında giyinikti – yine siyah pantolon ve kapüşonlu sweatshirt, ama temiz olanlardan, ve Docs ayakkabılar giymişti. Bana ifadesiz bir şekilde baktı ve bekledi.

"Günaydın," diyorum. "Biraz konuşabilir miyiz, yoksa çok mu erken?"

"Daha erken geleceğini düşünmüştüm," diyor. Sonra dönüp merdivenlere doğru çıkıyor.

Oturma odası soğuk, ısıtıcıyı kapatmış bir gecenin ardından tavizsiz bir nemli soğukluk var. Tost, duman – bu sefer yasal olanından – ve kahve kokuyor. Doldurulmuş tilki, eski telefonlar ve kablo yumağı yok; bunun yerine bir plak çalar ve bir yığın yıpranmış albüm, çiçek desenli tabakların bulunduğu büyük bir karton kutu ve tavana kadar uzanan, açıldığında uzakta kaybolan bir kırsal yolun resmedildiği bir tuval rulosu var. Oda, köşelerde itişip kakışan, yer kapmak için birbirini iten çok fazla hikayeyle dolu gibi.

Lucy bu sefer önce oturuyor, pencereye sırtını dönerek kanepeye yerleşiyor ve bana ışık alan koltuğu bırakıyor – çabuk öğreniyor. Silahlarını sehpaye dizmiş: bir paket sigara, çakmak, küllük, kahve fincanı. Bana hiçbir şey ikram etmiyor. Hareketsiz oturup beni izliyor, ilk hamlemi bekliyor.

Ben boktan kanepeyi seçiyorum. "Sana düşündüğüm bazı şeyleri anlatacağım," diyorum. "Konuşmam bitene kadar haklı mıyım, haksız mıyım diye bana bir şey söylemeni istemiyorum. Hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Sadece dinlemeni istiyorum. Tamam mı?"

"Sana söylemem gereken her şeyi söyledim." "Sadece dinle. Tamam mı?"

Omuzlarını silkiyor. "İstersen." Kanepesine geri yerleşiyor, bacaklarını çapraz yapıyor, kupa kucağında, beni eğlendirmek için hazır.

Ben de bu oyunu oynayabilirim. Yastıkları yeniden düzenlerim, sallanan kanepemde kıcımlı kaydırırım, bacaklarımı uzatmak için en iyi açıyı bulurum. Lucy daha da gerginleşir, devam etmemi ister.

"Peki," diyorum, kendimi rahat hissettiğimde. "Aislinn ile olan arkadaşlığından başlayalım. İkiniz, dışarıya gösterdiğinizden çok daha yakındınız.

Telefon kayıtlarına göre, neredeyse her gün konuşuyor ya da mesajlaşıyordunuz. Siz gerçek arkadaşlardınız; en iyi arkadaşlardınız."

Lucy parmağıyla kahvesini karıştırır, bir parça bir şey çıkarır ve inceler. Mavi ve pas rengi çizgili Meksika battaniyelerinin üzerinde siyah giysileri ve beyaz yüzüne düşen beyaz sarı saçları, onu görmeyi zorlaştırıyor, sanki görüş alanımın ortasında boş bir nokta gibi.

"O zaman pazar günü bunu bilmemizi istememenin bir nedeni olmalı. Ve Aislinn ile yakın olmadığınızı iddia etmeye başladığınız an, bize onun gizli erkek arkadaşından bahsettiğiniz andı. Bu da üç şey anlamına geliyor. A, onun hakkında bildiğinizden daha fazlasını biliyorsunuz. B, ondan korkuyorsunuz; onun sizin bir şey bildiğinizi öğrenmesini istemiyorsunuz. Ve C, bizim aracılığımızla öğrenebileceğini düşünüyorsunuz."

Korkmak kelimesinde gözlerini kırptı. Parmak ucunu fincanın kenarında sildi.

"Ben ve partnerim, ilk başta Aislinn'in bir gangsterle çıkıp çıkmadığını merak ettik." Lucy'nin yüzünün kapandığı hali, bilmesem bile, bunun ne kadar yanlış bir tahmin olduğunu bana gösterirdi. "Dün geceye kadar anlamadık. Aislinn'in evli sevgilisi gangster değildi. Polisti."

Sessizlik devam ediyor. Lucy'den daha iyi sessiz kalabiliyorum; daha fazla pratik yaptım. Sonunda o hareket ediyor. "Hepsi bu mu?"

"Evet. Sıra sende."

"Ne için? Söyleyecek bir şeyim yok."

"Var. Neden korktuğunu çok iyi anlıyorum" – yine o göz kırpma – "ama ağzını kapalı tutmak isteseydin, tutardın. Aislinn'in gizli bir ilişkisi olduğunu bize söyledin çünkü onu bulmamızı istedin. Fazla derinlere girmek istemedin; bizi doğru yöne yönlendirirsen, kendi başımıza oraya varacağımızı umuyordun. Ve vardık."

Lucy'nin gözleri hala kahvesinde. "O zaman bana ihtiyacınız yok" diyor.

"Eğer ihtiyacımız olmasaydı, burada olmazdım. Aislinn'in kim olduğunu bildiğimden eminim."

Görüyorum. Onu kimin öldürdüğünü bildiğimden eminim. Ama bunu kanıtlayamıyorum. Ya da bunu, benim ne kadarını bildiğimi öğrenmek istediğin için söylüyorsun.

"Kimseye anlatmadığım bir şeyi duymak ister misin? İşyerimizde kilitli dolaplarımız var. Birkaç ay önce, biri benim dolabımı zorla açıp içine işedi. Koşu kıyafetlerimin ve yarım düzine röportaj notlarımın hepsini ıslattı."

Lucy başını kaldırmıyor, ama kirpiklerinin titrediğini görüyorum: dinliyor. "İşte önemli olan kısım bu. Cinayet, diğer

ekipten ayrı çalışır; binamızda başka kimse yoktur. Ve soyunma odasında şifreli kilit vardır. Bunu benim ekibimden biri yaptı."

O zaman başını kaldırıyor. "Neden?"

"Çünkü beni sevmiyorlar. Beni kovmak istiyorlar. Bu önemli değil. Önemli olan, burası televizyon dizisi değil, polislerin kan kardeşi olduğu ve bir polisin aleyhine olan herkesin bir hendekte ölü olarak bulunduğu, geri kalanımızın da kanıtları yok ettiği bir yer değil. Benim ekibime sadakatim yok. Ben kimsenin pisliğini temizlemek için burada değilim. Sadece davamla ilgileniyorum. Yolumun önüne çıkan olursa, polis olsun ya da olmasın, onu ezip geçmekten çekinmem."

"Bu beni rahatlatacak mı?"

"Sadece ağzını kapatmak için buraya gelmiş olsaydım, şimdiye kadar bunu yapardım. Öyle ya da böyle. Zaten bir şeyler bildiğini biliyorum; bunun ortaya çıkmasını istemeseydim, ayrıntılara ihtiyacım olmazdı."

Bir an için onu ikna ettiğimi sandım, ama sonra Lucy'nin yüzü yine kapandı. Düz bir sesle, "Sen bu işte benden daha iyisin. Bunu biliyorum. Bana doğruyu mu söylüyorsun, yoksa yalan mı söylüyorsun, bunu anlamamın imkanı yok," dedi.

Telefonumu çıkarırım, Aislinn'in masalını bulurum ve masanın üzerinden Lucy'ye uzatırım. "Al," derim. "Sanırım bu senin için."

Tanrı'ya, bunun onu tekrar yıkmamasını diliyorum, çünkü bugün onu tekrar toparlayacak vaktim yok, ama Lucy sert biridir. Dudaklarını bir kez ısırarak zorunda kalır ve bana baktığında gözleri çok parlak, ama artık ağlamasını gizli yapıyor.

"Bu Aislinn'in el yazısı. Değil mi?" diyorum.

"Evet."

"Ve bu sana yazılmış." "Evet."

Öyle."

"Hepsini anlamıyorum, ama şunu anlıyorum: hikayenin sonu mutlu bitmezse, geri kalanını bana anlatman gerekiyor. Bence bu oldukça berbat bir son."

Bu, çaresiz ve içten bir kahkaha gibi bir şey uyandırır. "Carabossa ve Meladina," der Lucy. "Çocukken, Aislinn bizim çılgın maceralarımızı anlatan hikayeler uydururdu, bizim isimlerimizdi bunlar. Nereden geldiğini bile hatırlamıyorum. Ona sormalıydim."

"Bu hikayenin gizli kalmasını isteseydim, sana onu getirmezdin. Haklısın, tüm olayı örtbas etmeye çalışacak dedektifler var. Onları bulmadın. Beni buldun."

Lucy telefon ekranına hafifçe, iki parmağıyla dokunuyor. "Bunu alabilir miyim?" diye soruyor. "Bana gönderebilir misin, ya da yazdırıp verebilir misin?"

"Şu anda bu bir delil. Başkalarına veremem. Dava bittiğinde, evet, sana bir kopyasını vereceğim. Söz veriyorum."

Lucy başını sallıyor. "Tamam. Teşekkürler."

Elimi uzatıyorum. O mesajla biraz daha vakit geçiriyor; sonra küçük bir nefes alıyor ve sırtını düzeltiyor. "Evet," diyor ve telefonu bana uzatıyor. "Aislinn'in görüştüğü adam bir muhafızdı. Bir dedektif."

Gözleri parlar, tepkimi kontrol eder. "Onunla hiç tanıştın mı?" diye sorarım. "Evet. Aislinn'in tanıştığı gece. Onun yapmasına izin vermeyecektim..."

"Dur biraz," diyorum. "Adım adım gidelim. Onu tanıyabilir misin?"

"Evet. Kesinlikle."

Çantamı açıp Breslin'in fotoğraflarını çıkarırım. "Tamam," derim. "Aislinn'in görüştüğü adamı görürsen bana söylemeni istiyorum. Orada değilse ya da emin değilsen, söyle. Hazır mısın?"

Lucy başını sallar. Onun yüzünü görmeye hazırlanıyor.

Kartı ona uzatıyorum. Kartı inceliyor, sonra yüzü şaşkınlıkla boşalıyor. "Hayır. Burada değil."

Ne oluyor lan? "Acele etme," diyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Bu adamların hiçbiri ona benzemiyor. Hiç." Lucy kartı neredeyse bana geri itiyor. Yine temkinli davranıyor, neyin peşinde olduğumu merak ediyor. Bunun gerçek olduğuna yemin edebilirim.

Kartı çantama geri koymak için eğildiğim anda - buradan nereye gideceğimi merak ederek, Steve'i de getirseydim diye düşünerek - aklıma bir fikir gelir. Diğer fotoğraf dizisini, McCann'inkini çıkarırım. "Şu adamlara bakın," derim.

"Bunlardan tanıdığın var mı?"

Bir saniyeden az sürer: tarama, burnundan hızlıca nefes alıp verme, tüm vücudunu saran gerginlik. "O," diyor Lucy sessizce ve parmağı McCann'ın üzerine geliyor. "O."

"Aislinn'in görüştüğü adam."

"Evet."

"Ne kadar eminsin?"

"Yüzde yüz. O."

"Yazın," diyorum ve ona bir kalem uzatıyorum. "Sayfanın altına. Hangi numarayı tanıdığınızı ve onu nereden tanıdığınızı yazın. İmzalayın ve

tarihi yaz. Sonra tanıdığın fotoğrafın yanına baş harflerini yaz."

Düzgün ve sabit bir şekilde yazıyor; sadece göğsünün hızlıca inip kalkması ve hafifçe nefes alıp vermesi, adrenalin seviyesinin çok yüksek olduğunu ele veriyor. Benimki de öyle. McCann'ın neden haftalarca Viking Gardens'ta dolaştığına dair büyük gizem: ortadan kalktı. Aislinn'in komşusu, duvara tırmanan adamın sarışın olduğunu düşünmüştü, ama sokak lambasının sarı yarı ışığı McCann'ın gri saçlarını sarışın gösterebilirdi. McCann'ın karısının, bir akşam yemeğini daha kaçırdığı için ona kızdığı telefonlar, Breslin beni ortadan kaldıracığına söz verirken sırtının çökmesi, son birkaç gündeki hali, hepsi uyuyor.

Hâlâ yerine oturmuyor olan tek parça, Aislinn'in neden McCann'ı istediği; Steve ve benim başından beri neyi gözden kaçırdığımız.

Lucy fotoğraf dizisini bana geri verdi. "Bu uygun mu?"

"Evet," diyorum, hızlıca göz gezdirerek. "Teşekkürler. Şimdi bana hikayeyi anlatabilirsin."

Derin bir nefes aldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Hepsini. Baştan başla."

"Tamam." Lucy ellerini uyluklarından sildi – teri mi yoksa o fotoğrafın izini mi sildiğini anlayamadım. "Tamam. Tamam. Sanırım her şey Ash'in annesi öldükten yedi ya da sekiz ay sonra başladı – yani yaklaşık iki buçuk yıl önce mi? Ash ve ben bir bira içmek için dışarı çıkmıştık ve o bana "Ne yapacağımı tahmin et" dedi. Başını eğip bana böyle, göz ucuyla bakıyordu, utangaç bir gülümsemeyle... Bir an için meme ucu piercingi falan yaptıracağını sandım... Lucy küçük, kuru bir kahkaha attı. "Keşke öyle olsaydı. Ama sonra "Babama ne olduğunu öğreneceğim" dedi. Bu, beklediğim en son şeydi. Her zaman babasının nerede olduğu ya da nasıl geri dönebileceği hakkında hikayeler uydururdu, ama onu gerçekten bulmaktan hiç bahsetmemişti."

Ben de – herkes kadar empatik konuşabilirim – "Belki annesi hayattayken bunu yapabileceğini düşünmemişti. Annesine bakmak Aislinn'in tüm enerjisini tüketmiş olmalı; babası için enerjisi kalmamış olmasına şaşırmadım" diyorum.

Lucy hızla başını sallıyor. "Ben de öyle düşündüm. İyi bir fikir olabileceğini düşündüm – özellikle onu bulmak değil; işlerin ters gitmesi için çok fazla neden vardı. Ama bu, istediği bir şeyin peşine düşmek için ilk kez bir plan yaptığı zamandı. Bunun, ona bunu yapmayı öğretmek için iyi bir şey olduğunu düşündüm. Değil mi? Mantıklı, değil mi?"

"Kesinlikle mantıklı," diyorum - ve gerçekten de öyle düşünüyorum - ve Lucy'nin rahatladığını görüyorum. "Bunu yapana kadar hayattan pek bir şey elde edemeyecekti."

"Aynen öyle. Ben de harika bir fikir, aferin sana dedim. Aislinn işyerine dışçı randevusu olduğunu söyledi, en güzel kıyafetlerini giyip Kayıp Kişiler Birimi'ne gitti. İlk başta onu oyaladılar ama sonunda bir dedektif bilgisayar sisteminden babasını araştırdı ve öldüğünü söyledi. Aislinn..." Lucy hatırlayarak dudaklarını ısırdı. "Tanrım. Yıkılmıştı. İşyerini arayıp anestezi den dolayı bayılacağını ve işe gelemeyeceğini söyledi, sonra eve gidip bütün gün ağladı. İşten sonra oraya gittim, yol kenarında ölü bir hayvan gibi görünüyordu. Her şeyi kaybetmişti, sadece... kaybolmuştu."

Muhtemelen bu noktada kendimi kötü hissetmem gerekir: benim duygusuzluğum zavallı Aislinn'in hikâyesini trajediye dönüştürdü, falan filan. Dün, hiçbir şey hissetmezdim. Steve'e dediğim gibi: eğer hayatı, etrafında bile olmayan bir adama bağlamak istiyorsa, bu onun problemiydi. Ama bugün, ne olduğunu bilmiyorum. Birdenbire, Aislinn'i her yönden itip kakmış bir sürü insan varmış gibi hissettim: ben, Gary, annesi, babası, vb. Hepsi onu itip kakmış, omuzlamış, herkes kendi istediği yöne doğru hayatını itmiş. Sanki vücudum sineklerle kaplıymış gibi tüylerim diken diken oldu. Ve sonunda biri onu itip kakmakla uğraşmadı: onun hayatı ona uymadı ve onu yumrukladı.

Lucy şöyle diyor: "Onun yine akıntıya kapılacağından korktum, anlıyor musun? Bu, onun hayatını gerçekten ele geçirmek için tek şansıydı ve şimdi bu şekilde mahvolduğu için, bir daha asla denemeyecekti. Ben de *aptal gibi*, "Belki bu davada çalışan biri sana ona ne olduğunu söyleyebilir" dedim. Sadece Ash'i rahatlatmaya çalışıyordum. Sadece ona bir hedef vermek istedim."

Gözlerinde yine o çekicilik var. "Bana doğru geliyor," diyorum. "Muhtemelen ben de aynen öyle derdim."

"Aptal ağzımı kapalı tutmalıydım. Ama o anda, aslında mükemmel bir şey yaptığımı düşünmüştüm. Aislinn birdenbire ağlamayı kesti ve telefonuna uzandı. "Ne?" dedim ve o, kayıp kişiler masasındaki adamın söylediği bir şeyi hatırlattığımı söyledi. Babası ilk kaybolduğunda, davadan sorumlu dedektiflerin isimlerini söylemişti. Dedektif Feeney ve Dedektif McCann.

Onun sesinden duyduğum isim, ensem arkasına buz gibi bir damla düşmüş gibi hissettirdi.

Ben, "Ve?" diyorum.

Lucy, "Onları Google'da aradı. Dedektif Feeney'nin ölüm ilanını buldu. Fotoğrafı sadece belli belirsiz tanıdı, ama ilanda onun Kayıp Kişiler Birimi'nde yirmi üç yıl çalıştığı yazıyordu

yılını Kayıp Kişiler Birimi'nde geçirdiğini yazıyordu, bu yüzden onun olduğunu anladı. Yani bu yol da çıkmaza girmişti. Ama Dedektif McCann... Ash onunla ilgili bir şey bulmak için biraz zaman harcadı, ama sonunda bir cinayet davasından sonra mahkemeden çıkarken çekilmiş bir haber videosu buldu – böylece onun şu anda Cinayet Masası'nda çalıştığını anladı. Onu hemen tanıdı. Adını unutmuştu – sadece McSomething olduğunu biliyordu – ama onun evinde epey zaman geçirdiğini, annesini sakinleştirmeye çalıştığını hatırladı. Ve onun kafasını okşayarak, "Bazen bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak daha iyidir. Babanla ilgili harika anıların var, değil mi? Bunu değiştirmek istemeyiz." dediğini hatırladı. Aislinn sürekli "Bu, onun bir şey bildiği anlamına geliyor, değil mi? Kesinlikle bir şey biliyordu" diyordu. Ben de "Belki, belki de değil, belki de sadece hiçbir şey bilmedikleri için kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordu, değil mi?" dedim. Ama o bu konuyu bırakmadı. Haftalarca tek konuştuğu şey buydu. Sonunda ben de "Lanet olsun, gidip adamı bul ve ona sor" dedim.

"Peki sordu mu?"

Lucy başını salladı. "Hayır. O zaman söylemediyse, neden şimdi söylesin ki dedi. Onu zorlayamazdı da – Kayıp Kişiler dedektifleri, soruşturmalar hakkında bilgi almak için Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'nı kullanamayacağını söylemişti. Aislinn, ona başka bir yoldan yaklaştırmaya karar verdi: "tesadüfen" karşılaşacak, kim olduğunu söylemeyecek ve onu konuşturacaktı."

Kaşlarımı kaldırdım. Lucy, "Biliyorum, evet. Ama Aislinn sadece ertesi sabah ona gidip içini dökmesini ummakla kalmayacaktı. O *çok titizdi*. Bu onun son şansıydı; onu kaçırmayacaktı. Dedektif McCann hakkında hatırlayabildiği her şeyi bir deftere yazmıştı. Ona pek dikkat etmemişti, çünkü onun önemli olduğunu düşünmüyordu; ama karanlıkta merdivenlerin altında oturur, o ve annesi oturma odasında konuşurken dinler, babasının nereye gittiğine dair bir ipucu bulmayı umardı. Bu yüzden onunla ilgili bazı şeyleri hatırlıyordu. Drogheda'lı olduğunu ve çayını sadece bir damla sütle, şekersiz içtiğini hatırlıyordu."

McCann hâlâ öyle yapıyor. Nedense bu, omurgamdan soğuk bir ürperti geçiren şey. O an içimi bir ürperti kaplıyor: Bu adam, dün sabah Murder binasının önünde beni bekleyen, sakallı ve huzursuz McCann'ın ta kendisi. Kayıp kişi davası, sessiz çocuğun dinlediği loş evden,

bükümlü yollardan geçerek, parlak ve gürültülü ekip odamıza kadar onu takip etti. O an McCann'ın aradığımız adam olduğunu anladım.

"Onun evli olduğunu ve iki küçük oğlu olduğunu hatırladı - annesi ona defalarca sordu, "Onları terk etmezsin, değil mi? Kendi karını ve çocuklarını asla terk etmezsin, değil mi?" ve o her zaman hayır, asla terk etmem dedi. Onun gri tüvit paltosunu hatırladı – paltosunu merdiven korkuluğuna asardı ve o da onu dinlerken paltodan tüyleri toplar ve ceplerine koyardı – onun orada olmasını sevmiyordu. Ama Ash'in hatırladığı en önemli şey, etrafına daireler ve yıldızlar çizerek yazdığı şey, onun annesine aşık olduğuydu.

"Nasıl ilgileniyordu?" diye soruyorum. "Bir ilişkileri mi vardı? Ona asılıyor muydu?"

"Tanrım, hayır!" Lucy'nin yüzündeki anlık tiksinti ifadesi bunun doğru olduğunu gösteriyor. "Bu bir Yunan trajedisi değildi; Ash annesinin eski sevgilisiyle yatmıyordu. Sadece, geriye dönüp baktığında, onun annesine ilgi duyduğundan oldukça emindi. Onun bu davaya bu kadar zaman ayırmasının sebebinin bu olduğunu düşündü. Evli ve çocuklu olmasına, profesyonel davranması gerekmesine, Ash'in annesinin kocasını bulmak için çıldırmasına rağmen: ondan hoşlanıyordu ve bunu kabul etti."

"Ve Aislinn bunun önemli olduğunu düşündü."

"Evet. Bunu kullanabileceğini biliyordu. "Eğer o tür bir adamsa, güzel kadınlar için aptalca şeyler yapan bir adamsa, ben de öyle olabilirim. Zaten görünüşümü değiştirmem gerekecek; beni tanıyıp şüphelenmesini istemem – bana hiç bakmamış olsa da, varlığımı zar zor fark etse de, bu konuda tek bir şansım var ve bunu doğru bir şekilde yapacağım." Ve yaptı.

Lucy gülüyor, mizahsız küçük bir nefes. "Tanrım, yaptı. Neredeyse yemek yemeyi bıraktı ve her gün spor salonuna gitmeye başladı. Yeterince zayıflayıp memnun kaldığında - bana sorarsan çok zayıflamıştı, ama neyse - bir *imaj* danışmanına gitti ve hangi kıyafetleri alması gerektiğini, nasıl makyaj yapması gerektiğini ve saçını hangi renge boyaması gerektiğini öğrendi. M50 otoyolunun kenarındaki ürkütücü bir fabrikada klonlanmış gibi görünüyordu. Ben "Neden en sevdiğin kıyafetleri giymiyorsun?" dedim ama Ash hayır dedi. "Onun ne türden kadınlardan hoşlandığını bilmiyorum - anneminki hariç, ama ona benzeyemem, yoksa beni fark eder. Bu yüzden sıradan görünmeliyim. Dünyadaki herhangi bir erkeğin güzel bulacağı biri olmalıyım, böylece benden gerçekten hoşlanmasa bile benimle birlikte olmak

. Sonrasında neyi sevdiğimi anlamak için bolca vaktim olacak." Yani... Lucy hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Buna ne cevap vermeliydim?"

Bir yanım Aislinn Murray'e saygı duymaya başlıyor. Temel fikir aptalca bir saçmalık, ama bunu gerçekleştirme şekli: ona hakkını vermek gerek. O, evinde ilk gün gördüğüm zayıf kız ya da az önce acımamı sağlayan itilip kakılan çocuk değildi. Kendini geliştiriyor, zaman ayırıyor ve ne gerekiyorsa yapıyordu, kendi başına bir şeyler başarmak için.

"Bu oldukça takıntılı bir davranış," diyorum. "Onun için endişelenmedin mi? Bu işe fazla kaptırdığı için?"

"*Tabii ki* endişelendim. İsteddiği şeyin peşinden gitmesi gerektiğini düşündüğümde, aklımdaki bu değildi. Yaklaşık bir *buçuk* yılını, tamamen yabancı birinin hoşlanacağını düşündüğü kişiye dönüşmeye çalışarak geçirdi. Bu *delilikti*."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Ahh..." Lucy yüzünü buruşturup iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Söyledim ve söylemedim. En son yapmak istediğim şey Ash'i zorlamaktı, anlıyor musun? Zaten istediğini elde etmek için yeterince zorlanmıştı, bir de ona her şeyi yanlış yaptığını söylemem gerekmiyordu. Ama imaj danışmanı olayından sonra bir şeyler söylemek zorundaydım. Tam olarak "Bu delilik" demedim ama bu işi çok abarttığını ve ya doğrudan Dedektif McCann ile konuşmasının ya da tüm olayı unutmmasının çok daha sağlıklı olacağını açıkça belirttim. Aislinn bana sadece güldü. "Merak etme, aptal! Ne yaptığımı biliyorum; bir planım var, hatırladın mı? Tek yapmam gereken bu işi halletmek, sonra her şey nihayet *bitecek* ve gerçek hayatıma başlayabileceğim! Benimle Peru'ya gelmek ister misin?" diye cevap verdim. "Hemen Peru'ya gidip bu adamı unutamaz mıyız?"

"Ama o kabul etmedi" diyorum.

"Hayır. Bunu yapması gerektiğini söyledi. Sürekli yeni aksanıyla konuşuyordu; eskiden benim gibi Greystones aksanıyla konuşurdu, ama Dedektif McCann'ın aksanından bağlantı kuracağından endişeleniyordu, bu yüzden tuhaf bir şekilde dudaklarını büzüştüren haber spikeri gibi konuşmaya başladı. Sürekli "Çok fazla endişeleniyorsun! Bana bak, mutlu görünmüyor muyum?" Lucy hatırlayarak yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ve öyleydi, gerçekten öyleydi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Şekerle kafası güzel bir çocuk gibi neşeli, ama yine de mutluydu. Ve sonrası için planlar yapıyordu, daha önce hiç plan yapmazdı. Peru sadece bir

şaka değildi – yani, benim gitmem şakaydı, çünkü param yoktu ve işimi o kadar uzun süre bırakamazdım, ama Ash seyahate çıkacaktı, tamam mı? Ziyaret etmek istediği tüm ülkeleri ve döndüğünde okumayı düşündüğü üniversite derslerini araştırıyordu... Bu plan onu *heyecanlandırmıştı*. Yani... Lucy omuzlarını silkiyor gibi bir hareket yaptı. "Buna karşı çıkmak zor."

"Plan," diyorum. "Neydi o?"

"Sadece birkaç hafta boyunca Dedektif McCann ile flört edecek, birkaç kez buluşacaktı. Onu baştan çıkarmaya çalışmayacaktı ve onun seks peşinde olacağından da endişelenmiyordu. Annesine asla asılmadığından emin olduğunu söyledi, yani o, gerçek anlamda ilişki yaşayan türden bir adam değildi. O sadece çekici kadınların ilgisini seven ve yapmaması gerektiğinde bile bunu kabul eden biriydi. Annem onu öpmeye çalışsa bile muhtemelen kaçacağını söyledi." Lucy'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "Ona sadece ilgi gösterecekti. Çok fazla ilgi."

"Akıllıydı," diyorum. "Aislinn insanları okumakta iyiydi."

"Evet, öyleydi. Çünkü kendi hayatı hiç olmamıştı; tüm zamanını başkalarını izleyerek, nasıl çalıştıklarını düşünerek geçirmişti. Planını gerçekten gerçekleştirebileceğini düşünmemin tek nedeni buydu. Yani, bu adam *bir dedektiftir*, herhangi bir saçmalığa kanacak türden biri değildir; ama onu kandırabilecek biri varsa, o da Ash'ti." Gülümseme derinleşir, ama acı verici görünür. "Polise hayran olan insanlardan biri gibi davranacaktı, böylece Dedektif McCann'a tüm davaları hakkında sorular sorabilecekti - eski gazete makalelerini ve mahkeme davalarını inceleyerek onun hangi tür davalarda çalıştığını öğrenmişti ve doğru soruları sorabilmek için tüm bu konularla ilgili *kitaplar* satın almıştı. Sonra yavaş yavaş konuşmayı babasına yönlendirecekti... Ve Dedektif McCann'ın bildiklerini öğrendikten sonra, onunla görüşmeyi bırakacaktı. Ve Peru'ya gidecekti." Lucy'nin başı birdenbire yukarı kalkar ve tavana sertçe gözlerini kırpar. "Hepsi bu kadardı. Birkaç haftalık *ilgi*."

Aislinn'in kitaplığındaki gerçek suç kitapları, internet aramalarındaki çete cinayetleri. Sonuçta heyecan için ya da Cueball'un çocuklarından birine yakınlaşmak için değildi. "Ne değişti?" diyorum.

Lucy, "Aislinn'in bunu iyice düşünmediğini biliyordum. Masallardaki gibi: hikaye düğüne kadar ilerliyor ve sonra herkes sonsuza kadar mutlu yaşıyor. Ash de bunu yapıyordu. Tek düşünebildiği şey

bu adamın ona babası hakkında bilgi vereceği büyük an vardı; ondan sonrası ise hayatın mükemmel olduğu bir sis perdesi gibiydi. Ona bunun tam olarak böyle olmayabileceğini söylemeye çalıştım; denedim. Ama..." Ellerinizi açar.

"Dinlemedi."

Lucy saçlarını elleriyle taradı, saçları dağınık bir şekilde dışarı çıkmıştı. "Tam burada oturuyorduk. Ash senin oturduğun yerdeydi, battaniyeye sarılmış, elinde bir fincan çay vardı. Kulübe gitmiştik, saat geç olmuştu ve yeterince sarhoş olmuştuk, ona söyleyebilirdim. "Ash, ya öğrendiklerin hoşuna gitmezse? Kötü olabilir. Gerçekten kötü." dedim.

'Karanlıktı – sadece şuradaki lamba yanıyordu. Tek görebildiğim, battaniyenin altından dışarı bakan yüzüydü. Güzel görünmüyordu; çökmüş, açlıktan bitkin, kemikleri ve dişleri görünür halde, yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Ve dedi ki, "Luce, bunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Cidden mi? Her olasılığı düşündüm. En olası şeyin babamın intihar ettiği ve Muhafızların emin olmak için yeterli kanıtı olmadığı, bu yüzden yanlış ihtimaline karşı hiçbir şey söylememeye karar verdikleri olduğunu anlıyorum; ya da babam bir kriz geçirip sokaklara düştü ve Muhafızlar onu bulamadı ve bunu itiraf etmek istemedi. Bir Muhafızın arabasıyla ona çarpmış olabileceğini ve bunu örtbas ettiklerini anlıyorum. Bir psikopatın onu öldürüp dağlara gömmüş olabileceğini ve polisin bunu bilmek istememesinin bir nedeni olabileceğini anlıyorum – belki büyük bir soruşturmayla karışmış olabilir – ve bu yüzden hiç takip etmediler. Bunların hepsini anlıyorum. Sadece bilmek istiyorum. Böylece her şey bitecek. Ve sonra bir sonraki adıma geçebileceğim."

"Yani bıraktın," diyorum.

"Evet, bıraktım. Muhtemelen daha fazla ısrar etmeliydim – *tabii ki*, daha fazla ısrar etmeliydim. Değil mi?" Lucy öfkeli bir kahkaha attı. "Ama onun bakışları; sanki bu plan onun tek umuduymuş gibi, onu kemiklerine kadar kemirip yine de aç kalacakmış gibi... Yapamadım. Kendime belki de sorun olmaz dedim: belki bu McCann denen adam ona zaman ayırmaz. Ya da belki onu anlayacaktır – yani, insanları anlamak onun işi, değil mi? – ve ona babasının kötü bir uyuşturucu baronundan küçük sarışın bir çocuğu kurtarıken öldüğünü söyleyecektir, o da ağlayıp yoluna devam edecektir, tıpkı düşündüğü gibi.

Keşke McCann tam da bunu yapacak kadar akıllı olsaydı. "Ama öyle olmadı," diyorum.

Lucy, "Onu bir müzik kutusu gibi kullandı. Büyük, sert, alaycı dedektif, değil mi? Ondan bunu öğrenmesi sadece bir ayını aldı," diyor.

"Nasıl yaptı bunu?"

"İnternete girip muhafızların içki içtiği yerleri buldu. Sanırım bir tartışma forumunda sordu; sanki sadece bir polisle yatmak istiyormuş gibi gösterdi, tee-hee. Bir yer listesi aldı ve biz de hepsini kontrol etmek zorunda kaldık."

"Biz" dedim. "Sen de onunla gittin mi?"

Bu, Lucy'nin çenesini yukarı kaldırır. "Tabii ki gittim. Onu tek başına gitmesine izin vereceğimi mi sandın?"

"Hayır. Ben de en iyi arkadaşımla giderdim. Sadece kontrol ediyordum."

O sakinleşir. "Bazı yerler açıkça yanlıştı, Copper Face Jack's gibi - Muhafızlar oraya gider, ama hepsi geç erkekler ve kız arıyorlar. Ama bir pub vardı, muhtemelen biliyorsundur - Horgan's?"

"Evet," diyorum. Horgan's bir polis pub'ıdır: eski tarz bir pub, yıpranmış kırmızı kadife koltuklar ve aplik aydınlatma, çoğu ekip ve Genel Birim'in çalıştığı Harcourt Street çevresindeki labirent gibi sokaklarda gizlenmiş. Murder'ı yapmadan önce bazen orada ierdim. McCann ve Breslin'i bir iki kez gördüm. O zamanlar onları rock yıldızları gibi izlerdim.

"Orada birçok yaşlı adam içki içerdi. Bu yüzden oraya gitmeye devam ettik. Durum biraz karışık oldu, çünkü bira adam bizimle konuşmaya çalıştı - aslında Ash ile konuşmaya çalıştı - ve biz de onlardan kurtulmak zorunda kaldık, ama çok sert davranmadık, yoksa cadaloz olarak tanınırdık ve McCann gelse bile bizimle ilgilenmezdi. Biz de şöyle yaptık...' Lucy iini çekti. 'Bu Aislinn'in fikriydi. Benim bir şeye, belki bir ayrılığa üzüldüğümü ve sadece kızlar arasında konuşmak istediğimi oynadık; böylece ona asılan erkekleri başından savabilir ve bunu benim için yapmış gibi gösterebilirdi.

Gözlerime bakarak, sesinde savunmacı bir tonla, "Bu durumdan memnun değildim. Bu benim tarzım değil, hiç de değil. Ama... Aislinn seni kendine çekmekte çok iyiydi. Adım adım, birdenbire, nasıl geldiğimi bilmeden, onun sahnelediği bir oyunun ortasında buldum kendimi."

Yine ensemde o soğuk dokunuş. McCann - her Murder D gibi, benim gibi - senaryoları yazan kişi o. Bir gün gözlerini açıp kendini başka birinin oyununun ortasında bulmak hoşuna gitmezdi.

"Ve sonra," diyor Lucy. "Horgan's'a dördüncü kez gittiğimizde. Orada oturmuş, depresifmiş gibi davranıyor ve ne zaman gidebileceğimizi merak ediyordum, birdenbire Aislinn'in donduğunu hissettim. Nefesi kesildi; içkisi masaya düştü, sanki kasları gitmiş gibi. Ona bir şey olup olmadığını görmek için arkama döndüm ve o, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle, "*O bu*" dedi.

"O da kapıdan içeri girmişti. Ben de onu tanıdım: saçları biraz daha grileşmişti, ama videodaki adamdı, kesinlikle. Bizim ona baktığımızı hissetmiş olmalı ki, arkasını döndü. Ve Aislinn, hemen, şunu yaptı" – Lucy kirpiklerini indirip, altından küçük bir gülümsemeyle baktı, başını eğip kahvesini yudumladı. "O kadar hızlıydı. Hemen fark etti."

"Ve işe yaradı" diyorum.

Yine o kaba kahkaha. "Tanrım, evet. İşe yaradı. Dedektif McCann iki kez baktı, bu muhteşem kadının ona öyle bakmasına o kadar şaşırmıştı ki. Ash ona karşı kıkırdadı, diğer erkeklere denediği aptalca kıkırdama. McCann bara gittiğinde, Aislinn içkisinin kalanını bir dikişte içti ve hemen yanına koşarak bir tane daha sipariş etti. Sonra bir baktık ki, Dedektif McCann içkilerimizin parasını ödemiş ve masamıza getiriyordu."

Lanet olası aptal. "Bu ne zamandı?"

"Temmuz sonu. O içkiden sonra oradan ayrıldık – oradan çıkmak istediğimi numara yapmam gerekmedi; muhtemelen hayatımda yaşadığım en tuhaf sohbetti. Ash bu adama bakıp, söylediği her şeye gülerek kahkahalar atıyordu, o da şişinerek onu parmağında oynattığını sanıyordu, ve tüm bu süre boyunca... Ama ayrılmadan önce Ash, Dedektif McCann'a – *Joe*'ya – telefon numarasını verdi. Ertesi gün onu aradı.

"O iyiydi, tamam," diyorum.

"Evet," diyor Lucy. "Öyleydi. Beni asıl korkutan da buydu. Onu hayatı boyunca yapmış gibi, çok kolay bir şekilde kendine çektiğini izledim ve fark ettim ki gerçekten de öyle yapmıştı. Derinlerde, çocukken işleri düzeltmek için hikayeler uydurduğu zamanlarla aynıydı. Sadece bu sefer gerçektir. Ve bu hoşuma gitmedi. Bu melodramatik geliyor, biliyorum, ama tehlikeli hissettirdi."

Hadi canım. Ben soruyorum, "Onun için mi tehlikeli? Joe için mi? Senin için mi?"

Lucy, "Aislinn kimseye zarar vermez. O... Ash nazikti." diyor.

İkna olmadım. Başlangıçta nazikti belki, ama Aislinn gibi bir buçuk yıl boyunca kendine bu kadar sert davranan biri, başkasına karşı nazik davranmaz. Bu konuyu geçiştirdim. "Bu sorunun cevabı değil."

"Onun için tehlikeli. Belki Dedektif McCann için de, ama ben onu düşünmüyordum; sadece Ash'i düşünüyordum. Bunun gerçek olduğunu anlamadı. Aradaki farkı anlamadı."

Bu muhtemelen doğru. "O zaman Dedektif McCann onunla iletişime geçti," diyorum. "Ve tekrar buluştular mı?"

Lucy, "Sigara içsem sorun olur mu?" diye sorar. "İç."

Bacaklarını çizgili battaniyeden kurtarıırken, kahve fincanını masaya koyarken, sigara paketini açıp bir sigara çıkarırken ve çakmağı sallarken bana bakmıyor. Hâlâ güvenli oynamak için vakti var: *Hikayenin geri kalanını bilmiyorum, Aislinn bana anlatmadı, Joe'yu ele geçirdikten sonra ketumlaştı...*

Daha önce söylemediğim bir şey yok. Sessizce bekliyorum. Sonunda Lucy uzun bir duman bulutu üfleyerek bana dönüyor ve şöyle diyor:

"Düzenli olarak buluşuyorlardı. En az haftada bir, genellikle iki veya üç kez." "Hiç bu buluşmalara katıldın mı?"

"İlk seferden sonra hayır. Gitmek istedim, ama Ash bunun onun tarzını bozacağını söyledi. Her şey *Joe* ile ilgili olmalıydı."

"Ne yaparlardı?"

"Birlikte yatmıyorlardı. O zamanlar değil. Öyle bir şey yoktu. Sadece konuşuyorlardı. Onu evinden almıyordu, komşuları görmesin diye; her zaman rıhtımda buluşuyorlardı ve arabayla dağlara ya da başka bir yere gidiyorlardı. Bundan hoşlanmıyordum. Yani, sizler dağlarda sürekli cesetler buluyorsunuz, değil mi? Adam bu kızı alıyor, kimsenin görmediğinden emin oluyor, onu ıssız bir yere götürüyor... Bundan daha seri katil ne olabilir ki?"

"Onun tehlikeli olabileceğini düşünmen için bir neden var mıydı?" diye soruyorum.

Lucy isteksizce başını salladı. "Hayır. Ash, ona her zaman nazik davrandığını söyledi – tam bir beyefendiymiş, öyle tarif etti. Onu tam olarak *sevmiyordu*; her şeye çok yoğun yaklaştığını, onu güldürmeye çalışırken bile yoğun olduğunu söylüyordu – ama hikayeleri ilginçti ve iyi biriydi. İşine gerçekten önem veriyordu ve bu onu rahatlatıyordu: bu, babasının davasında muhtemelen iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyordu, yani

ortaya çıkacak bir şeyler olurdu, değil mi?" Gülme sesi gibi, mizahsız küçük bir nefes. "Tanrım. Hadi canım."

"Sadece konuşmakla yetindi mi? İlişkiyi cinsel bir boyuta taşımaya çalışmadı mı?" diyorum.

"Hayır. Ash onun ilişki kuran bir tip olmadığı konusunda haklıydı: ona hiç asılmadı, bir öpücük bile vermedi. O romantik biriydi, dedi; onu uzaktan sevmeyi seviyordu. Ama ona aşıkta, tamam. Aislinn, onun evli olması nedeniyle kendini kötü hissediyordu..."

"Pazar günü bize onun evli bir adamla yatmakta hiçbir sorun yaşamayacağını söyledin," diyorum. "Onunla gezmeye çıkmak bir yana."

Lucy utanmaktan çekinmiyor. "Evet, yalan söyledim. Evli bir adamla çıkmaya hazır olduğunu bilmenizi istedim ve neden sadece bu evli adam olduğunu tam olarak açıklayamadım."

Lucy'nin yüzüne keder yumruk atmış olsa bile, zihni hızla çalışıyordu. Çok korkmuştu. "Anladım," dedim. "Yani Joe Aislinn'e asılmıyordu, ama ondan hoşlanıyordu."

"Evet. Ona ne kadar harika, ne kadar güzel, ne kadar zeki olduğunu söyleyip duruyordu. Demek istediği, Aislinn onun ağzından çıkan her sözün altın değerindeymiş gibi davranıyordu, ki *tabii ki* öyle yapıyordu, ve karısıyla anlaşamadıklarını söylüyordu. İkiisi çok gençken evlenmeye sürüklendiklerini ve bunu asla yapmamaları gerektiğini, çünkü karısının onun işini anlamak için çok kalın kafalı ve onun önemli bir şey yaptığını anlamak için çok bencil olduğunu söyledi; karısının tek umursadığı şey, Joe'nun çocukların ödevlerine yardım etmek veya onun pişirdiği yemeği yemek için evde olmamasıydı." Lucy'nin ağzı, sigarasının etrafında alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Evet. Aislinn da bu ipucunu değerlendirdi. Joe'nun ne kadar harika bir işi olduğunu, bu kadar önemli bir şey yapan birini tanımanın ne kadar harika olduğunu abartarak anlattı ve ona, nasıl harika olduğunu ve nasıl harika bir davayı çözdüğünü anlatan başka bir hikaye anlatmasını rica etti. Ve tabii ki anlattı.

Tabii ki anlattı. Aislinn'in dediği gibi: McCann, özünde romantik biridir. Kendini, mızrağından ışıklar saçarak yeşil tepeden aşağı inerken, dünyayı kendinden kurtarmak için savaşıırken görmek istiyordu. Bu kadar yıl sonra, işi ona bu hikayeyi anlatmasına izin vermiyordu. Karısı da vermiyordu. Aislinn, onun yerine ona anlatmasına izin verdi.

Lucy şöyle devam ediyor: "Ve sonra, Ağustos sonunda, Aislinn bunun için harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi. Joe ile birlikte bir yere pikniğe gittiler ve Aislinn

Kayıp Kişiler'in nasıl bir yer olduğunu sordu, çünkü kulağa inanılmaz derecede *gizemli* geliyordu. Her şeyi planlamıştı; sorularını yazmış ve ezberlemişti, aktörlerin yaptığı gibi benimle repliklerini prova etti. Joe'nun birkaç hikaye anlatmasına izin verdi ve doğru yerlerde hayretle nefesini tuttu. Joe'nun kötü bir hikaye anlatmasını bekledi – aşırı dozda uyuşturucu alan bir genç gibi – ve sonra "Aman Tanrım, ailesi paramparça olmuştur!" dedi. Aileler gerçekten üzgün olduğunda Joe bununla nasıl başa çıkıyordu? Çünkü *o*, böyle bir şey yaşayan ailelerle asla başa çıkamazdı, tamamen *parçalanırdı*, ama Joe'nun insanların hayatlarının en kötü dönemlerini atlatmalarına yardımcı olma konusunda *harika olduğunu* düşünüyordu, değil mi? Joe ona bununla ilgili bir hikaye anlattıktan sonra, Ash, bazen kayıp kişiyi bulamadıklarında, Joe'nun dava resmi olarak kapandıktan sonra bile ailenin yanında kaldığına bahse girdiğini söyledi, çünkü Joe'nun onları kendi başlarına bırakmayacağını biliyordu, değil mi? Ve sonra ne olduysa...

Lucy sigarasını söndürdü. Sesi değişmişti; kontrolünü kaybetmemek için sesini kurutmuştu. "O kadar kolaydı" dedi. Sandviçlerini bile bitirmemişlerdi ve Joe, kocası onu terk edip küçük kızını bırakmış zavallı kadının hikâyesini anlatıyordu. Joe, kadının hassas bir tip olduğunu söyledi – Aislinn, Joe'nun hatırlayarak gözlerinin buğulanmasını görebiliyordu – böyle kötü bir şoka dayanamayacak biriydi. Joe, zavallı kadına bazı cevaplar bulmak için elinden geleni yaptı ve sonunda kocasını buldu. İngiltere'de, daha genç bir kadınla yaşıyordu."

"Bu çok acı verici olmalı" dedim.

"Evet. Ash'in duymak istediği şey tam olarak bu değildi." Lucy'nin ağzı, sanki irkilmiş gibi seğirdi. "Ama bununla başa çıkabilirdi. Böyle bir şeye hazırды; sandığı kadar hazır değildi, ama bununla başa çıkabilirdi... Sadece Joe konuşmaya devam etti. Adamı aradığını, sorumluluklarından kaçtığı için ona biraz sataştığını, karısına ne söylemeleri gerektiğini sorduğunu söyledi. Adam da şöyle bir şey söyledi: "Sadece ona iyi olduğumu söyle. Ona çok üzgün olduğumu söyleyin. İşler biraz yatışınca sizinle iletişime geçeceğim." Joe bunun olmayacağını biliyordu; görünüşe göre not bile bırakmadan kaçanlar, geri dönmek için doğru anı asla bulamayanlardır.

"Huh," diyorum. Gary, Des Murray'in polislere karısına tek kelime bile etmemelerini söylediğini söyledi, Gary'nin buna inandığından eminim. "Sadece Joe,

Murray'e mesajı iletmedi."

"Hayır," diyor Lucy. "Joe'nun yaptığı şey, Joe'nun bunun *onun* için *iyi* olmayacağına karar vermesiydi. Zavallı, çaresiz küçük kadın böyle bir haberi kaldıramazdı, bilmiyor musun; bu onu mahvederdi. Hiçbir şey bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi." Yine ağzının köşesindeki o tik. "O da ona hiçbir şey söylemedi. Onun omuzlarından bu yükü aldığından dolayı kendisiyle gurur duyuyordu."

Eminim öyleydi. En azından Aislinn'i Gary'ye yutturduğumda, bunu onun iyiliği için yapmadığım konusunda dürüst davrandım. Bunu yapmak istedim ve siktir et onu. "Aislinn bunu duyduğunda ne yaptı?"

"Bana, bardağını kırıp keskin ucunu Joe'nun boğazına saplayacağını, ancak ellerinin bunu yapacak kadar güçlü olmadığını söyledi. Bunun yerine, gözleri fal taşı gibi açılmış, böyle inanılmaz bir hikayeyi duyduğuna çok heyecanlanmış bir şekilde, Joe'nun çok haklı olduğunu, çok cesur ve akıllı davrandığını, o kadının onunla karşılaştığı için çok şanslı olduğunu söyledi. Sonra ona başının ağrıdığını ve eve gidip uyumak isterse çok kızar mısın diye sordu. Joe onu eve bıraktı, Nurofen almasını söyledi ve ikisi de el sallayarak vedalaştılar."

"Ve hemen seni aradı," diyorum. "Evet?"

"Hayır. Buraya geldi. O... Lucy hatırlayarak nefesini tuttu. Onu hiç öyle görmemiştim. *Kimseyi* öyle görmemiştim. O kadar öfkeliydi ki kanepenin minderlerine bağıırıyordu – pembe çiçekli elbisesiyle süslenmiş, "Bu ne cüret, bu ne cüret, kendini ne sanıyor bu?" diye bağıırıyordu – ağlamaktan yüzü maskara ile kaplıydı, saçları süslü buklelerinden dökülmüştü ve yumruklarıyla minderleri dövüyor, ısıırıyordu... Anlıyor musun? Yani, neden öfkелendiğini anlıyor musun?"

Bana bakıyor. "Evet, anlıyorum," diyorum. "Yüzde yüz anlıyorum. O kararı verme hakkı yoktu."

Bana bakmaya devam ediyor, gözleri yüzümde bir oraya bir buraya kayıyor. "Aislinn'in babası kaybolduğunda ölmüş olsaydı, durum farklı olurdu. McCann, ağzını kapalı tutarak ondan hiçbir şey almamış olurdu. Ama babası hayattaydı. İstedığı zaman onunla iletişime geçebilirdi. Annesi neler olduğunu bilseydi, bu kadar çıldırmazdı belki."

Lucy, "Dahası da var" diyor. Ve anlamış mıyım diye bekliyor.

Anlıyorum. Diyorum ki - ve sesimin, gittikçe soğuyan küçük, dağınık odada yankılandığını duyuyorum - "Aislinn, McCann'ın kendi çıkarları için ağzını kapalı tuttuğunu düşünüyordu. Çünkü bir polis arabası babasına çarpmıştı ya da onu bulmak büyük bir soruşturmayı mahvedecekti. Bununla başa çıkabilirdi; insanlar bencilce davranır, diğerleri de bu durumdan zarar görür, hayat böyledir. Ama sonra McCann'ın bunu onun ve annesi yüzünden yaptığını öğrendi. Çünkü onların hayatlarının bu şekilde devam etmesine karar vermişti. O ve annesi, sadece dolaylı zarar görmüş değillerdi. Hedef onlardı."

Pencereden gelen ışık yüzüme vuruyor, acımasızca, beni çıplak bırakıyor. Göz kırpmamaya ve uzaklaşmamaya çalışıyorum.

Lucy başını sallıyor: Geçmişim. "Tamam. Onların gerçekten bir fikirleri olup olmadığı kimin umurunda, değil mi? Ne istedikleri? O polisti, onlar adına karar verme hakkı vardı. Onlar insan bile değillerdi; onun kahramanlık filmindeki figüranlar gibiydiler. Aislinn'in aklını kaçırmamasına neden olan da buydu. İşte bu."

Sesi yeniden doldu, Aislinn'in ve kendisinin öfkesi ile olgunlaşmış ve nabız gibi atıyordu. Bana her şeyi anlatacak.

Şefimin, tanıklarla yeterince iyi olmadığım ile ilgili tüm o saçmalıkları. Bana karşı susmak için her türlü sebebi olan bu tanık, bana sahip olduğu her şeyi anlatacak kadar bana güveniyor. Keşke bu, en ufak bir parçam bile olsa, üzüntüden başka bir şey hissetmemi sağlayabilseydi.

"Ve böylece planı değişti," diyorum.

Lucy gülüyor, keskin bir nefes alıyor. "Kapıma gelip hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp duvarlara tekme attığında ilk düşündüğüm şey neydi biliyor musun? *En azından bitti. Tanrıya şükür.* Ash'e bunu, onu sakinleştirene kadar söylemedim - ki bu çok uzun sürdü; tüm hikayeyi üç dört kez dinlemek zorunda kaldım, her ayrıntıyı, bana anlatmayı bırakamıyordu. Ama sonunda ona bir shot viski ve bir fincan çay içirdim – yani, kocaman bir esrar sigarası ya da Valium falan içse iyi olurmuş gibi görünüyordu, ama bende yoktu ve şok için tatlı çayın iyi geldiğini biliyordum, değil mi? Her neyse, işe yaradı: Hâlâ öfkeliydi, ama en azından oturup ağlamayı kesip ara sıra ağlayarak sakinleşti ve ben de bir şeyler söyleyebildim. Ben de dedim ki, "Bak, tek iyi olan şey artık biliyor olman. Artık bırakabilirsin. Senin dediğin gibi."

Ash neredeyse koltuktan fırladı. Elleri... Lucy'nin elleri sert pençeler gibi havaya kalktı. Bana saldıracak ya da kendi yüzüne tırnaklarını geçirecek sandım, onu durdurmak için onu yakalamalı mıyım, yakalamamalı mıyım bilemedim... Ama o, "Siktir git, bunu bırakacağımı mı sanıyorsun?" dedi. Ash...

Yemin ederim. "Henüz bitirmedim. Henüz bitmedi... *O pisliği yakalayacağım.* Hayatımı belirleme hakkının kendisinde olduğunu sandı – hayır. Hayır. Hayır. Öylece yatıp bunu kabul etmeyeceğim, evet efendim, ne isterseniz yapın efendim, daha sert yapın efendim

— *Siktir* et onu." Öyle öfkeliydi ki nefes nefese kalmıştı, ama bu önceki öfkeden farklı bir öfkeydi. *Tehlikeli* görünüyordu. Ash, dünyadaki en az tehlikeli insan gibi. Ağlamaktan sesi bozulmuştu, bu sert, kısık ses ona hiç benzemiyordu - "Şimdi ona bunu yapacağım. Hayatının geri kalanını *istediğim gibi* yaşatacağım" dedi.

"Tamam, dur, ne?" dedim. Ash, "O zaten bana yarı yarıya aşık. Onu tamamen bana aşık edeceğim. Sonra onu karısını terk edip boşanmaya ikna edeceğim, böylece ikimiz birlikte olabileceğiz. Ona benim hakkımda her şeyi anlatmasını sağlayacağım, böylece karısı onu asla geri almayacak. Sonra da onu terk edeceğim." dedi.

İşte, Steve ve benim bulamadığımız tek parça: Aislinn'in McCann'ı neden istediği. "Tanrım," dedim. "Bunun iyi sonuçlanması imkansızdı."

"Biliyorum. Ona da öyle *söyledim*. Aynen bu kelimelerle." "Aislinn'in insanları iyi anladığını sanıyordum."

Lucy, "Öyle. Beni en çok korkutan da bu. Böyle lanet olası bir fikir bulabilmek için, insanların nasıl davrandığına dair bildiği her şeyi tamamen unutmuş olmalı. Kafasındaki hikayeye o kadar takıntılıydı ki, gerçek insanların dahil olduğu gerçeği artık bir faktör bile değildi."

Sigara paketini açmak için değil, sadece elinde bir şey tutmak için uzanır. "Onu uyandırmaya çalıştım. 'Joe'nun ilişki yaşayacak biri olmadığını sanıyordum' dedim. Ash ise 'Öyle değil' dedi. Bunu aşabilirim. O kadar da zor olmayacak; o ve karısının aslında alışkanlıktan birlikte olduklarını ve onu sevdiğini ama ona aşık olmadığını falan filan gibi klişelerle sürekli küçük ipuçları veriyor. Bu sadece ikimizi de birlikte araba gezintisine çıkmamızın tamamen normal olduğuna ikna etmeye çalışması, ama ben bunu kullanabilirim. Ona, anlamsız evliliğinden kurtulan ve Gerçek Aşkı takip ederek kendini özel birine dönüştüren cesur romantik kahraman olduğunu düşündüreceğim. Anneme, karısını ve çocuklarını *asla* terk etmeyeceğini söyleyen o ikiyüzlü *pislik*, oysa o başından beri biliyordu... Noel'e kadar onu terk ettireceğim. İzle de gör."

"Açık konuşayım: O, adamın aklını başından alacak kadar onu becermeyi planlıyordu."

Bu, Lucy'nin gözlerini kırpmasına neden oldu, ama o sakin bir şekilde, "Evet. Öyleydi." dedi.

"Herkes bunu yapmaz." Bu hafif bir ifade. Hedeflerini becermeyecek çok sayıda gizli ajan, eğitimli profesyonel var. Bir sivil için Aislinn çok sert biriydi.

Lucy, sanki içine bir yay saplanmış gibi kanepede kıpırdanıyor. "Ash bazı konularda tuhaftı," diyor. "Seks, aşk, tüm o konular. Mutlu sonla biten romantik kitapları okumaya bayılırdı, ama kendi hayatına gelince: hayatta olmazdı. Çocukluğumuzdan beri, hiç aşık olmayacağını söylerdi ve bunu içtenlikle söylerdi. Birkaç erkekle çıktı, ama bu sadece deneyimlemek içindi. Otuz yaşında, randevunun nasıl bir şey olduğunu bilmeyen bir bakire olmak istemiyordu. Erkekler ciddiye binmeye başladıkları anda, Aislinn ilişkiyi bitirirdi."

"Babası yüzünden," diyorum. "Ve annesi yüzünden."

"Evet. Aşık olmanın sana ne yaptığını bir bak dedi. Bir bak. Bu, başka birinin tüm hayatını elinde tuttuğu anlamına gelir. Her an, *işte böyle*" – parmaklarını şıklattı – "onu başka bir şeye dönüştürmeye karar verebilirler. Nedenini asla bilemeyebilirsin. Ve hayatını asla geri alamayabilirsin. Öylece çekip gidebilirler ve hayatın sonsuza dek yok olur." Lucy'nin gözleri boşluğa bakıyor ve sesi değişmiş, hafiflemiş ve gerginleşmiş: Aislinn'in sesi, hızlı ve acil, kendi sesinin altında yankılanıyor. Hatırlıyor. O saniye için ona başını sallamak istiyorum – Lucy'ye değil, Aislinn'e; kalabalık bir odada, polis olduğunu düşündüğün kişiye, oradaki tek diğer kadına, seninle aynı tarzda giyinen tek kişiye başını sallamak.

, birbirinizi sevseniz de sevmeseniz de, "*Sen ve ben, biz anlıyoruz*" diyor.

Lucy şöyle diyor: "Yani, ben onun zaten tam olarak bunu yaptığını düşünüyordum: hayatının kontrolünü ailesine bırakıyordu. Ailesinin yaptıkları yüzünden kasten aşık olmayı kaçıracaktı. Ama Ash, benim anlamadığımı söyledi. Bunun onun kendi kararı olduğunu söyledi. Haklıydı, tam olarak anlamamıştım, ama Joe ile yatma fikrinin... Aislinn için çoğu insan için olduğu gibi aynı anlama gelmediğini anlamıştım. Seks, onun için özel ya da akıllara durgunluk veren bir şey değildi; özellikle de öyle olmasını istemiyordu. Ve Joe'yu elde etmek, hayatındaki en önemli şeydi. Öyleyse seks ona bu konuda yardımcı olabiliyorsa, neden olmasın?

"Peki," diyorum. "Onun kimseyi incitmeyeceğini söyledin. Bu plan Joe'nun karısını ve çocuklarını incitecekti. Hem de çok."

Lucy parmakları arasında sigara paketini çevirir. "Biliyorum. O gün ona bunu söyledim. Bunun onu kesinlikle durduracağını düşündüm."

"Neden durdurmadı?"

Başını salladı. "Durdurmalıydı. Ash'in kimseye zarar vermeyeceğini söylediğimde, sadece duygusal davranıp, onu bir azize gibi göstermeye çalışmıyordum, çünkü o... öldü. O gerçekten öyleydi." Sigara paketini daha hızlı çevirdi. Bu onu rahatsız ediyordu. "Bilmiyorum. Evet, takıntılıydı, ama yine de inanamıyordum... Ama o sadece bana bakıyordu. Sanki saçma sapan konuşuyormuşum gibi. Hala anlamıyorum."

Ama ben anlıyorum. Lucy haklı: Aislinn insanları hikayelerine çekmekte, onları gittikçe daha derine çeken, adım adım uzak kıyıda sisli ve çekici bir şekilde bekleyen sonuna doğru sürükleyen acımasız bir akıntı oluşturmakta çok başarılıydı. O kadar başarılıydı ki, sonunda kendini de bu akıntıya kaptırdı. Lucy, McCann'ın karısını ve çocuklarını gösterdiğinde, Aislinn'in kurtulması için çok geçti. Kendi akıntısı onun için çok güçlü hale gelmişti. Ayak bileklerine, dizlerine dolanarak yükseldi ve onu hiç görmediği bir kıyıya sürükledi.

Lucy şöyle diyor: "Yüzünü elbisesiyle silmişti. Joe'nun içini dökmesini sağlamak için onu seksi, sevimli ve zararsız gösterecek, her şeyi yapacağı büyük gün için özel olarak satın aldığı bu dökümlü pembe elbiseye iki yüz sterlin harcamıştı ve eteğini sanki mendilmiş gibi yüzüne sürüyordu. Maskara, fondöten, gözyaşları ve sümüklerle kaplıydı. Ve birdenbire Ash, sanki yeni fark etmiş gibi aşağı baktı ve "Tanrım, ne dağınıklık! Bunu kuru temizlemeye götürmem gerekecek. Joe bunu seviyor; tekrar ihtiyacım olacak." dedi. Ve bir mendil buldu ve en kötü kısımları silmeye başladı. Sanki üzerine çay dökmüş gibi. Artık kızgın değildi, ağlamıyordu da; sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Sen ne yaptın?"

"Lütfen, lütfen birkaç gün beklemesi için yalvardım. Şokun etkisinden kurtulduğunda, bunun yüzlerce yönden korkunç bir fikir olduğunu anlayacağını düşündüm. Ona *yalvardım*." Lucy'nin eli sigara paketini sıkıca kavradı ve sesi yükselmeye başladı. Sesini normale döndürdü. "Ama Ash, yemin ederim beni duymadı bile. Elbisesi üzerindeki en kötü lekeleri çıkardı, sonra telefonunu buldu ve Hailo'dan taksi çağırdı. Sonra ayağa kalktı ve bana uzun ve sıkı bir kucak verdi ve kulağıma, "Onu terk ettiğimde, bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyeceğim" dedi. Sonra gitti."

"Ve bunu atlatmak için kendine birkaç gün süre tanımadı." diyorum.

Lucy, "Bir hafta içinde onunla yattı" diyor. Onu nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Zor olmadı dedi; ona bunun onun fikri olduğunu düşündürdü ve ikna edilmesi gereken kişinin kendisi olduğunu söyledi. Sonra üzüldü – çok üzülmeydi, sadece biraz ağladı – çünkü kendini kaptırıp onun evliliğine böyle korkunç bir şey yaptığı için ondan nefret edeceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini düşündü. O da ona bunun onun suçu olmadığını, onu asla küçümsemeyeceğini, onu asla terk etmeyeceğini, evliliğinin zaten berbat olduğunu falan filan söyleyerek onu sakinleştirdi. Her şey mükemmel gitti." Son kelime acımasız bir şekilde bükülüyor.

"Ve?" diye soruyorum. "Ondan sonra ilişki nasıl gitti?"

Lucy sigara paketini açar ve bir tane daha çıkarır, benden izin ister gibi bana bakar; bu iş gittikçe zorlaşıyor. Başımı sallarım.

Sigara içerek, başını çakmağa doğru eğerek, "Şey. İlk olarak, dağlara araba gezintisine çıkmayı bıraktılar, bu bir nevi rahatlamaydı, ama onun yerine Ash'in evine gidip... orada kalmaya başladılar. Bu da rahatlatıcı değildi." der. Çakmağı masaya atar ve sigarayı sertçe çeker.

"Ne sıklıkla buluşuyorlardı?"

"Eskisi gibi: belki haftada bir, belki iki ya da üç kez. Düzenli bir rutinleri yoktu. Joe, karısının şüphelenmemesi için duruma göre hareket etmesi gerektiğini söyledi."

"Yani evliliğini bitirmeyi planlamıyordu," diyorum.

"Henüz değil," diyor Lucy kuru bir şekilde. "Ama Aislinn onu o noktaya getiriyordu. İkinci olarak, ona hediyeler almaya başladı. Sadece küçük şeyler – mutfağında kareli eşyalar gördüğünde kareli fiyonklu küçük bir porselen kedi gibi şeyler – çünkü karısı parayı idare ediyordu ve her euroyu fark ediyordu, Joe büyük bir şey alsaydı hemen üstüne atlardı. Ama Joe, ona elmas kolye almak ve seyahat etmek istediğini söylediği için onu Paris'e götürmek istediğini söyleyip duruyordu... Ash, bunun sadece laf değil, ciddi olduğunu söyledi. Lucy de bunu besledi. Ona her zaman elmas kolye sahibi olmayı hayal ettiğini söyledi ve Paris'te ziyaret edebilecekleri klişe yerlerin resimlerini bastırdı."

McCann'ın telefonundan çıkan yüksek sesli, sinir bozucu sızlanmayı tekrar tekrar düşünüyorum. Ekip arkadaşları kırbaç şakırtısı taklidi yaparken McCann göğsüne gömülmeye çalışıyor. Ağzından çıkan her kelimenin kusursuz olduğunu düşünen bir kız hoş bir değişiklik olurdu.

Aislinn'in mutfak penceresinin pervazında gururla duran o çirkin porselen kediği hatırlıyorum.

"Üçüncü şey," diyor Lucy, "*Ekim* sonunda, yani *tanışmalarından* üç ay sonra, Joe Aislinn'e onu sevdiğini söyledi."

Lanet olası aptal. "Bence bu onu memnun etmiştir," diyorum.

'Çok mutluyum. Kutlamak için beni şampanya içmeye götürdü. Kutlama havasında değildim ama yine de gittim, çünkü...' Lucy başını kanepeye yaslayıp sigarasından çıkan dumanı izliyor. 'Onu özlemiştim,' diyor.

'Birbirimizi çok az görüyorduk. Aislinn, *Joe* arayabilir diye hiç plan yapamıyordu. Artık düzgünce konuşmuyorduk bile. Yani, birbirimizi arıyorduk, mesajlaşıyorduk, ama hepsi aptalca şeylerdi: bunu televizyonda izliyor musun, bu şarkıyı duydun mu... Önemli hiçbir şey yoktu." Hala soğuk havada süzülen dumanı izliyor, bana bakmıyor. "Birbirimizi kaybediyorduk,"

diyor. "Yavaş yavaş, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunun yakında bitmezse... Ash'in tek konuştuğu Joe'ydu ve ben bunu duymak istemiyordum.

kanlı ayrıntılar. Duyduğum şeyleri beğenmedim. "Ne gibi?" diyorum.

"Mesela," diyor Lucy. Kafasını kanepeye yaslıyor. "Hâlâ Joe'nun telefon numarasını almamış, biliyor musun? Joe ona aşık, Montmartre'daki bir kafede onunla şarap içmek istiyor, ama ona telefon numarasını vermek: Aman Tanrım, hayır. Onu sadece bir kez aramış, bizimle tanıştığı günün ertesi günü, ve o da gizli numaradan. Ondandır, onu görmek istediğinde, evine not bırakıyordu. Ve sonra – dinle bunu – buluştuklarında, notu ona geri vermesini istiyordu, böylece onu yok edebiliyordu."

Ama Aislinn parlak yeni planına takılıp kalınca, notları mükemmel bir itaatkar metres gibi teslim etmeden önce, gizli zulası için fotoğraflarını çekmeye başladı. McCann her şeyi kontrol altında tuttuğunu, büyük kötü Murder D'nin kusursuz bir operasyon yürüttüğünü düşünüyordu. Aislinn'i ılık yılları kadar hafife almıştı.

"Kapsamlı," diyorum.

"Bu titiz değil. Bu berbat. Ne tür bir insan böyle bir şey düşünebilir ki?"

D'ler kanıtları korumakla ilgilenir, yok etmekle değil. McCann zaten başka bir şey gibi düşünüyordu. Acaba fark etti mi?

"Aislinn'i rahatsız etti mi?" diye soruyorum.

"Aslında hayır. Ona hoşuma gitmediğini söyledim, ama o bunu önemsemedi. Joe'nun, onun karısına gidebileceği konusunda paranoyak olduğunu düşünüyordu - ki bu da gayet mantıklıydı, özellikle de Joe haklı olduğu düşünülürse. Ama ben bunun daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Joe kararları veren kişi olmak istiyordu. Onun yöntemi, Ash'in hiçbir konuda söz hakkı olmaması anlamına geliyordu: O, "Çarşamba günü saat yedide" diye bir not bırakırsa, Ash ona "Hey, Çarşamba günü meşgulüm, Cuma günü nasıl olur?" diye mesaj atamazdı. Tek yapabileceği, Çarşamba akşamı yapmayı planladığı her şeyi iptal etmek, güzel bir elbise giyip evde beklemektir. Ve bazen, değil mi?" Lucy başını kaldırıp bana bakıyor. "Bazen ona o kadar bile haber vermiyordu. Kapısına gelip, her şeyi bırakıp akşamını onunla geçirmesini bekliyordu. Ash bunun sadece programının öngörülemez olmasından kaynaklandığını düşünüyordu, ama bana göre onu kontrol ediyor gibiydi. O bakmıyorken ne yaptığını görmek istiyordu."

Gözleri kararmış, yüzümü hızla tarıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor. İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. McCann cumartesi gecesi kız arkadaşını kontrol etmeye karar verseydi, mum ışığı, şarap kadehleri ve parlak bir şekilde giyinmiş kız arkadaşını bulurdu, hem de başka biri için.

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Orada olması gerektiği zaman orada olmasaydı ne olurdu?"

"O her zaman oradaydı. Sana daha önce de söylediğim gibi, son birkaç aydır beni sürekli eziyordu. Sebebi buydu."

Rory'yi de terk etti, Pestle'da akşam yemeği yiyecekleri ilk gün. "*Çok üzgünüm, bu akşam bir işim çıktı!*" Rory, onun hasta annesine baktığını sandı; biz ise zor elde edileni oynadığını düşündük. "Hiç onun istemediği bir şey yaptı mı?" diyorum.

Lucy yüzünü buruşturdu. "Aslında hayır. Yani, tüm planı onun hayallerindeki kadın olmak üzerine kuruluydu."

"Tartışmadılar mı? Anlaşmazlık yaşamadılar mı?"

"Sana söyledim, Rory Ash'e tapıyordu. Onun söylediklerine bakılırsa, gerçeği bilmeseniz, mükemmel bir çift gibi görünürlerdi. Tek anlaşmazlıkları, belki Eylül sonunda bir kez oldu. Joe, Aislinn'in telefonunu aldı ve onunla oynamaya başladı, ama telefon şifreliydi. Bu durumdan hiç hoşnut değildi. Aislinn'in onun hakkında başkalarına mesaj attığını öğrenmek istiyordu."

"Ne kadar memnun değildi?"

Lucy'nin ağzının bir köşesi, sigarasının etrafında kıvrıldı. "Ona vurdu mu demek istiyorsun?"

"Vurdu mu?"

Yalan söylemeyi düşündü, ama bir saniye sonra başını salladı. "Hayır. Aislinn'in bana anlattığına göre, ona hiç dokunmadı, öyle bir şey olmadı. Aislinn, Joe'nun ona dokunacağından endişeliymiş gibi konuşmuyordu. Ve bana söylerdi - ben ne yapacaktım ki, polisi mi arayacaktım?" Öne eğilip sigarasının külünü silkeledi. "Aislinn'in anlattığına göre, Joe telefon konusunda kızgın bile değildi, daha çok korkmuştu. Bunun karısı yüzünden olduğunu söyledi: küçük bir şehir, insanlar dedikodu yapıyor, kimin yanlış kişiye bir şey söyleyeceğini asla bilemezsin... Ama Aislinn, Joe'nun daha çok, telefonun, ceza puanlarını silecek olan bu orta yaşlı aptalı nasıl tavladığını anlatan mesajlarla dolu olmasından korktuğunu söyledi. Aislinn, Joe'nun bunun gerçek olduğuna tam olarak ikna olmadığını, en azından henüz ikna olmadığını düşündü."

"McCann bir dedektif," diyorum. "Senin de dediğin gibi. İçgüdüleri ona bir şeyler olduğunu söylüyor olmalı. Sadece duymak istemedi."

Lucy küçük, mizahsız bir kahkaha attı. "Şaka yapmıyorum. Keşke dinleyecek kadar akıllı olsaydı."

"Aislinn ne yaptı?"

"Joe'nun *köpeğini* ezmiş gibi af diledi – tabii ki öyle söylemedi, ama ben tercüme ediyorum. Telefonundaki tüm mesajları ona gösterdi – ki bu beni çok sevindirdi: orada bazı şeyler vardı... Yani, önemli şeyler değil, ama bir muhafızın görmesini istemediğim gece hayatıyla ilgili mesajlar." Bana hızlıca bir bakış attı. Umursamadığımı görünce, yüzümü ifadesiz bıraktım. "Ash'in aklına bile gelmemişti; tek umursadığı Joe'yu daha da köşeye sıkıştırmaktı. Ve tabii ki telefonunu kaydırma kilidi ile kilitlemeye başladı. Böylece Joe istediği zaman telefonundaki her şeyi görebilirdi."

Cumartesi gecesi o telefona dokunmamak için irade göstermiş. Steve ile ne kadar zorlu bir mücadeleye girdiğimizi bir kez daha fark ettim. "O bunu sorun etmedi mi?" diye sordum.

Lucy omzunu kaldırır. "Umursamadı. Sadece birkaç ay sürdü, değil mi? Joe'nun takıntılı olması onun istediği şeydi; şikayet etmiyordu. Ama ben bundan hoşlanmadım. Böyle bir kontrol manyağı..."

Konuyu kapatır. Ben devam etmem. Açıkçası haklıdır: bu, Aislinn'i uyandırması gereken bir başka alarm zili olmalıydı. Bir mesajı veya bir post-it'i kontrolünden çıkaramayan bu adam, onu terk ettiğinde nasıl tepki vereceğini nasıl düşünmüştü? Kendi sel suları

etrafında o kadar yükselmişti ki, bunu bastırmıştı. Kendini de hafife almıştı.

"Aralık başında," diyor Lucy, "Aislinn, Joe ile ilişkilerinin neredeyse bittiğini söyledi. Joe ona sürekli onu sevdiğini söylüyordu, birlikte olabildiklerinde onun için yapacağı harika şeylerden bahsedip duruyordu; karısını terk etmeyi teklif etmeye *çok* yakındı. Ve Ash – Tanrım. O sürekli çok heyecanlıydı: dakikada bir kilometre hızla konuşuyor, hiçbir şey yokken gülerek bağırıyor ve hiç yerinde duramıyordu, sanki uyuşturucu almış gibiydi. Bir erkeği parmağında oynattığı için değil – Ash öyle bir adam değildi; çünkü planı *işe yarıyordu*. Buna inanamıyordu. Onun için bu, sihrin gerçek olduğunu ve kendisinde de olduğunu keşfetmek gibiydi, balkabaklarını arabaya, prensleri kurbağaya ve tekrar prene dönüştürebilirdi. Anlıyor musun? Bu mantıklı geliyor mu? Anlıyor musun?

"Evet," diyorum. "Tamamen anlıyorum." Birdenbire Murder'daki ilk sabahım aklıma geliyor. Zafer için dikilmiş yeni takım elbisemle, parlak ve sallanan çantamla, kaldırımda topuklarımla hızlı bir ritim tutturarak, otobüslerin ve seslerin oluşturduğu şehir karmaşasının içinden geçip, sonunda, sonunda tamamen bana ait olan Murder ekibinin odasına doğru ilerliyordum. Kapıya kadar on adımlık sıçramalarla yürüyebilirdim. O sabah kaleyi işaret edip çatısını altın yapraklar ve trompet sesleriyle açabilirdim.

Lucy sigarasını söndürürken, "Sonra Rory geldi," diyor. Ben de,

"Rory planın içinde yoktu, değil mi?" diyorum.

"Plan..." Ellerini geniş bir hareketle açıyor. "Ben onu büyük harflerle düşünmeye başlamıştım: PLAN, da-da-da-dum. Hayır: Rory kesinlikle planın içinde değildi. Rory benim hatamdı. Aislinn'i o kitap tanıtımına sürükledim – ve bu biraz zor oldu – çünkü Joe'nun arayıp aramayacağı konusunda evde oturup takıntılı bir şekilde düşünmekten bir gece uzaklaşırsa, dışarı çıkıp bizim yaşımızdaki insanlarla normal şeyler hakkında gülüp sohbet ederse, belki biraz perspektif kazanabilir diye umuyordum. Bütün bu olayın ne kadar delice olduğunu fark edebilir diye.

"Hoş, normal bir erkekle tanış," diyorum.

Onun bu kadar ileri gideceği hiç aklıma *gelmemişti*. Sadece deli gibi bir akşam geçirmez umuyordum. Ama Rory ile bir saat geçirdikten sonra Ash ona sırlıslıkla aşık oldu. Bu durum onu tamamen çıldırttı – bu, özellikle Joe'yu istediği noktaya getirmişken, en son istediği şeydi. Rory ile o kadar uzun süre konuştuğuna bile inanamıyordu. Bir erkeğin şansını denediğini düşünmemesi için onunla çok uzun süre konuşmama kuralı vardı

Ash, bir ilişki istemediği halde bunun adil olmadığını düşünüyordu.

"Bize, bu kuralı koymasının sebebinin erkeklerin bunun için çabalamasını sevmesi olduğunu söylemiştin."

Lucy omuz silkiyor. "Aklıma gelen en iyi şey buydu. Akşamın ortasında Rory ile sohbetini kestiğini sana söylemek zorundaydım, çünkü diğerleri bunu fark edebilirdi; ama sana onun ilişki istemediğini söylemeyecektim, yoksa gizli erkek arkadaşını aramaya çıkmazdın. Ve tüm olayı tam olarak anlatamazdım."

"Haklısın," diyorum. Senaryo yazmayı sevmeyen biri için, Lucy son zamanlarda bunu çok yaptı. Aislinn insanları kendine çekmekte çok başarılıydı. "Yani Aislinn Rory konusunda ne yapacağını bilmiyor muydu?"

Lucy'nin ağzının bir tarafında yine o yumuşak ve incinmiş gülümseme belirdi. "Hayır, onunla ne yapacağını çok iyi biliyordu: onu reddetmek. Ama bunu yapamadı. Onun, dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğunu düşünüyordu. O gece, lansmandan sonra onun evine gittik ve o, Rory hakkında konuşmaktan kendini alamadı. Bir çocuk gibi yüzü kızarmış ve kıkır kıkır gülüyordu ve sürekli "Ne yapacağım? Aman Tanrım, Luce, ne yapacağım?" diyordu.

"Ne dedin?"

Gülümseme kaybolur. "O zamana kadar Ash'e ne yapması gerektiğini söylemekten çekinmiyordum. Dedim ki, "Yarın Joe'yu ara ve onu terk et. Bir evliliği bozarsan vicdan azabı çekeceğini söyle, bunun gibi saçma sapan bir şey

" Lucy yine saçlarını karıştırdı. "Kendimi onun gibi hikayeler uydururken duyabiliyordum... Joe meselesinden kurtulmasını istedim, yoksa kendini havaya uçurmadan önce. Ona dedim ki, "Rory seni aradığında, ki arayacaktır, evet, çok isterim, teşekkür ederim, dersin." Ona, "Joe'dan böyle intikam alabilirsin. Onun, gerçekten sevdiğin bir erkeği kaybetmene izin vermeyerek. Artık hayatını yönetmesine izin vermeyerek." dedim. Değil mi?

"Bana çok doğru geliyor," diyorum. "Kızın bunu koluna dövme yaptırması gerekirdi sanki. Ama yaptırmadı, değil mi?"

Lucy başını salladı. "Olmaz. Kesinlikle olmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, neden olmadığını anlayabiliyorum. Ash'in buna harcadığı emek... Tüm planlamalar, tüm enerji. Kendini aç bırakması. *Aylarca* nefret ettiği bu adamla *yatması*. Ve tam da her şeyin karşılığını alacağı, patlamalar gerçekleşecek ve büyük müzik parçası çalacakken, ben ona her şeyi bırakmasını mı söylüyorum?"

Ve Aislinn'e, tam da avuçlarından ateş topları fırlatmaya başlamak üzereyken, sihirden vazgeçmesini söylüyordu. "Bu kolay olmazdı," diyorum. "Anlıyorum."

"Ve tabii ki iki gün sonra Rory, Ash'e buluşmak istediğini belirten bir mesaj attı. Eğer hayır derse, bunu reddedildiğini düşünürdü, bu açıktı - ve o da tam olarak "Bu adamı karısını terk edene kadar onunla yatmaya devam etmeme izin verir misin, sonra tamamen seninim?" diyemezdi. Rory'yi, ona ilgi duymadığını düşünmeden, elinden geldiğince biraz oyaladı, ama sonunda evet dedi; evet, buluşalım. Bir bira içmeye gittiler, harika vakit geçirdiler ve Aislinn tamamen aşık oldu."

"Ama yine de Joe'dan ayrılmadı."

"Hayır. Sadece onu acele ettirmeye, işi hızlandırmaya başladı. Joe eve dönmek zorunda kaldığında onu ne kadar özlediğini, bebek sahibi olmak istediğini ve artık genç olmadığını ima eden sözler söyledi... Çok dikkatli davranması gerekiyordu, çünkü en son istediği şey, Joe'nun asil davranıp ona daha iyisini hak ettiğini söyleyerek onu terk etmesi ya da prezervatiflere delik açtığına dair paranoyaklaşmasıydı. Bu... Lucy ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarının arasına gülerek, hıçkırıklarla karışık bir kahkaha attı. "Tanrım, bu kadar çılgınca olmasaydı, çok komik olurdu."

"Joe nasıl tepki verdi?"

"Onun büyük bir vazgeçiş yapmasını *diliyordum*. Ona düşünce dalgaları göndermeye çalışıyordum. Şaka yapmıyorum." Yine yarı ağlayarak güldü. "Ama hayır: Joe, Aislinn'in onu götürdüğü yere doğru gitti. Üç hafta önce, Yeni Yıl'dan hemen sonra, karısını terk edeceğini söyledi."

McCann, Aislinn'in annesine ailesini asla terk etmeyeceğini övünerek anlatırdı. O da tüm bunları parçalayıcıya attı. "Eminim çok sevinmiştir" diyorum.

"Oh evet." Lucy ellerini yüzüne sürdü. Bu onu çok yoruyordu. "Evet, çok mutluydu. Ama Joe yaza kadar beklemek istedi. Çocuklarından biri Leaving Cert sınavına giriyordu; Joe sınav bitene kadar onun moralini bozmak istemedi."

"Yani Ash, altı ay daha onu ve Rory'yi idare etmeye çalışacaktı."

"Evet. Bu durumdan hiç memnun değildi. Ağladı – tabii ki çirkinleşecek kadar değil, sadece sevimli küçük gözyaşları – ve ona bundan sonra başka bir şey olacağını bildiğini, erkeklerin karılarını asla terk etmediğini, bunun çok

Onun başka bir kadının yanına gitmesini izlemek zordu, falan filan. Ama Joe fikrini değıştirmede.

"Peki o ne yaptı?"

"Tanrım..." Lucy yüzünü buruşturdu, gözlerini kapattı. "Aislinn bu durumun çok ama çok dışında kalmıştı. Bu gerçek bir şeydi, anlıyor musun? Yirmi beş yıllık evlilikler, çocuklar... Onun bu duruma ayak uydurması imkansızdı. Hiç şansı yoktu. Tek yapabildiği, Joe'yu tedirgin etmektir. Hala mükemmel kız arkadaş rolünü oynuyordu, ama ara sıra Facebook'ta birinin bebeğinin fotoğrafını gösterip iç çekiyordu, ya da işyerinde bir müşterinin ona asıldığını ağzından geçiriyordu... Joe'yu nazıkçe ve incelikle dürtüyordu, kıcını kaldırmazsa onu kaybedebileceğini ima ediyordu.

"Ona Rory'den hiç bahsetti mi? En ufak bir ipucu bile?" diye soruyorum.

"Seçenekleri olduğunu belirtmek için mi demek istiyorsun?" Lucy başını salladı. "Hayır. Ben de bunu düşündüm. Aislinn'e özellikle sordum, daha çok uyardım, ama o hayır dedi. Ama merak ettim... Joe'nun onun telefonuna bakmak istediğini söylemiştim. Ash'in Rory'den gelen birkaç mesajı orada bırakmış olabileceğini düşündüm. Böylece Joe bakarsa..."

Ki öyle de yaptı. Tanrım. Kafamı birkaç kez sehpayaya vurmaya düşünüyorum. Bu kızı naif kelimesi bile tarif edemez.

"Ash bana Rory'yi akşam yemeğine davet ettiğini söylediğinde beni endişelendiren de buydu," diyor Lucy. "Herhangi bir yerde buluşabilirlerdi, değil mi? Sevişmek isteselerdi, Rory'nin evine gidebilirlerdi. Neden Aislinn'in Joe'nun gelebileceğini bildiği bir yere gittiler ki?"

"Tabii bunu gerçekten ummuyorsa," diyorum.

"Evet. Belki bilinçli olarak değil, ama bunun olabileceğini bilmek zorundaydı. Ve tüm bu olayın bir an önce bitmesini istiyordu. Rory'yi her gördüğünde, hatta onunla her konuştuğunda, ona daha da aşık oluyordu. Derinlerde, tek istediği Joe ile olan tüm karışıklığı unutmak ve gidip günün 24 saati Rory ile kucaklaşıp gülmektir. Ama Joe planından vazgeçemiyordu. Belki de bir parçası Joe'nun arayıp Rory'yi görmesini, sinirlenip gün batımına doğru uzaklaşmasını umuyordu. Onun yerine kararı Joe'nun vermesini. Lucy yüzündeki ifadeyi fark etti. Birbirimizi o kadar uzun süredir izliyoruz ki, birbirimizi iyi tanıyoruz. "Biliyorum. Sanki ben bilmiyorum mu sanıyorsun? Dediğim gibi, o durumun çok ötesindeydi. Gerçekten de öyle olacağını düşünmüş olabilir. Bu kadar basit."

Tanrım. "Keşke öyle olsaydı," diyorum.

Lucy, "O yaptı. Değil mi? Joe, Aislinn'i öldürdü," diyor.

"Bu konuşmayı kimseye söylememelisin. Arkadaşlarına ipucu verme, hiçbir şey söyleme. Anlaşıldı mı?" diyorum.

"Evet, açık. Aylardır bu konuda sessiz kaldım, şimdi de konuşmaya başlamayacağım. Sadece bilmem gerekiyor."

McCann gibi davranmayacağım, her şeyi bilen aydınlanmış benliğim birinin iyiliği için olduğuna karar verdiğinde, bilgileri titizce damla damla dağıtmayacağım. "Evet," diyorum. "Eminim o yaptı."

Lucy parmağını ağzına götürür ve uzun süre başını sallar. Bu sürpriz değildi, ama benim ağzımdan duymak durumu değiştirir. Buna alışması biraz zaman alır.

O sorar, "Kasıtlı mıydı? Onu gerçekten öldürmeye mi çalışıyordu, yoksa bir anda kendini kaybettiği ve farkında olmadığı bir şey miydi...?"

"Bilmiyorum."

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı? Yani, tam olarak böyle değil tabii ki, ama..."

"Yani, bunu önceden tahmin etmeli miydin?" diyorum.

"Evet."

"Öngöremezdim," diyorum, "ve McCann'ı senden çok daha iyi tanıyorum. Onun karısını dövdüğüne ya da şüphelilere tokat attığına dair en ufak bir söylenti bile duymadım - ve hepimiz kimin bunu yapabileceğini, kimin yapamayacağını biliyoruz. O şiddet eğilimli biri değil."

"Mesele şu ki, bu olayın patlak vermesinden korkuyordum. Aislinn'e dedim ki..." Lucy derin bir nefes aldı. "Eylül ayında, Joe'yu yatağa attığını söylediğinde. Ona sordum – Flowing Tide'daydık, ama konuşabileceğimiz kadar gürültülü bir yerdik – "Ona benim en iyi arkadaşın olduğumu söyledin mi?" dedim. O hayır dedi, Joe ve onun genel olarak ne kadar harika olduğu dışında hiçbir şey konuşmadıklarını söyledi. Ben de "O zaman söyleme. Lütfen. Ona benim sadece ara sıra içki içmeye gittiğin biri olduğumu söyle" dedim. Ash "Neden? Senin benim için önemli olmadığını iddia etmeyeceğim" dedi. Lucy bunun üzerine bir saniye gözlerini kapattı. Ama ona dedim ki, "Tetiği çektiğinde, o *çok öfkelenecek*. Öylece çekip gidip bir barda ağlamayacak. Sen Peru'da ya da başka bir yerde, Machu Picchu'yu gezip güzel sırt çantalı gezginlerle sevişirken, o sana ulaşamayacak. Ama benim en iyi arkadaşın olduğumu bilirse, bana bir şey yaparak sana ulaşabileceğini bilecek."

"Şeyler" dedim. "Ne yapacağından endişeleniyordun?"

"Detaylara kadar gitmedim bile. Ben sadece... Bu dairede tek başıma kaldım, anlıyor musun? Bir Muhafız istediği her şeyi yapabilirdi: bir şey yerleştirebilirdi, her şeyi yapabilirdi. Öğrenmek istemedim. Tüm bu dramadan uzak durmanın en güvenli yol olduğunu düşündüm." Lucy başını geriye attı. O kuru kahkaha, tavana doğru. Planım işe yaramamıştı. "Ama asıl mesele bu değildi. Mesele, Ash'e şunu anlatmam gerektiği idi: *Bu bir oyun değil. Gerçek hayatta tehlikeli bir şey yaptığın için gerçekten korkuyorum.* Risk aldığını umursamadığını biliyordum, ama belki beni de tehlikeye attığını fark ederse dikkatini verir diye düşündüm."

"Ama o bile işe yaramadı."

"Hayır." Küçük, sarsıntılı bir omuz silkme. Her şeye rağmen, bu hala canımı yakıyor. "Aislinn, tamam, beni bir ara bahsedeceğini, Joe'nun benim okuldan kalan bir tür arkadaş olduğumu düşünmesini sağlayacağını söyledi. Ama bunu sadece beni susturmak için yapıyordu. Bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Dediğim gibi: tek duyabildiği kafasındaki hikayeydi. Bunun dışındaki her şey sadece... Lucy bir eliyle geveze bir ağız işareti yaptı. "Sadece gürültü. Ve bunu bilmeliydim."

"Aislinn kendini zor bir duruma sokmuştu," diyorum. "Sen elinden geleni yaptın."

Anlamadığımı düşünerek başını salladı. "Hayır. Yanlış yaptığım şey, bunu hiç düşünmemiş olmamdı. Aislinn'in ateşle oynadığını biliyordum ve Joe'nun bu pisliği yapacağı yanlış adam olduğunu biliyordum - kendi babanın nereye gittiğini bilip bilmediğine karar verme hakkına sahip olduğunu düşünen biri, başkası ona aynı şeyi yaptığında nasıl tepki verecek? Ama bunu hiç düşünmemiştim. Ash onu terk ettiğinde ona vuracağını düşünmüştüm, evet. Ama asıl endişem, onun hayatını mahvetmeye karar vereceği idi. Uydurma bir sebepten onu tutuklatır, hapse attırır, uydurma suçlamalarla yıllarca ve binlerce sterlin harcayarak mücadele ettirir, sonra da her şeye yeniden başlar. Pazar günü buraya geldiğinizde düşündüğüm buydu: Joe, Aislinn'in evine uğramış, orada Rory'yi görmüş ve onu bir şeyden tutuklatmanın bir yolunu bulmuştu.

"Mantıklı," diyorum. "Ben de aynı şeyi düşünürdüm."

"Ama bunun yerine şöyle oldu." Lucy parmaklarını battaniyenin kenarına o kadar sıkı sarmış ki, parmakları beyazlaşmış ve şişmiş. "Ve şimdi sürekli merak ediyorum... O gece Aislinn'e tam tersini söyleseydim ne olurdu? "Joe'ya bizim ne kadar yakın olduğumuzu söyle" deseydi. Ash'in

bana her şeyi anlatıyor olabileceğini bilseydi. Sence o zaman... Kendini durdurur muydu...?"

Hiçbir fark yaratmazdı. McCann'ın o yumruğu atmaya karar verdiği o kısacık an, herhangi bir hesaplamaya sığmayacak kadar kısaydı. Ama Lucy'nin suçluluk duyması gerekiyor.

"Bunu bilmenin bir yolu yok," diyorum. "Ve şimdi kendini bu konuda suçlamanın bir anlamı yok.

Sen sadece onu yakalamama yardım etmek için elinden geleni yap."

Lucy gözlerini bana diker. Açıkça şöyle der: "Diğer dedektiflerin seni kovmak istediğini söyledin. Onu yakalamak için buralarda olacak mısın?"

"Diğer dedektiflerin ne istediği umurumda bile değil" diyorum.

"Cidden. Çünkü oraya gidip tüm bunlar hakkında bir ifade imzalamayacağım ve belki de Joe hayatımı mahvedecek, eğer bunun bir faydası olmayacaksa."

"McCann'ın hapse gireceğini garanti edemem. Senin ifadenle bile, şansımız belki yüzde elli. Ama sana garanti edebileceğim şey, bana anlattıklarını resmi bir ifadeye dökersen, onun hayatının eskisi gibi olmayacağıdır. Bunu kesinlikle sağlayacağım ve bu iş bitene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Bu yeterli mi?"

Bir süre sonra Lucy nefesini bırakır ve parmaklarını saçaklardan çeker. "Sanırım öyle olmak zorunda," der.

"Kartım sende," diyorum. "McCann'ın peşine düşeceğini hiç sanmıyorum; bu çok riskli olur ve sana konuştuğun için ona pek bir faydası olmaz, ayrıca kafasında başka şeyler de vardır. Ama seni endişelendiren bir şey olursa, biri sana sorun çıkarırsa ya da sadece garip gelen bir şey olursa, beni ara. Tamam mı?"

Kafasını sallar, parmaklarını esneterek kan dolaşımını sağlar, ama beni gerçekten duyduğundan emin değilim. "Ash'in mutlu sonla biten bir hikayesi olmasını istedim," diyor. "Gerçekten istedim. Machu Picchu'daki o sırt çantalı gezginle, milyonlarca kilometre uzakta olsa bile. Bunu hak etmişti. Ama sanki Joe'yu yolundan çekmeden bunu kendisi için isteyemiyordu. Mutlu sonu zar zor *görebiliyordu*. Joe onun kafasında o kadar büyük bir yer kaplıyordu."

"Ya da o sonu gayet iyi görüyordu," diyorum, "ve onu istiyordu, ama Joe'yu daha da çok istiyordu." Bu psikolog tarzı saçmalıklar beni tedirgin ediyor, ya da belki de sadece oturup insanların aptalca yanlarını dinlemekten kaynaklanıyordur, oysa

Yapmam gereken işler varken. Kalkıyorum. "İfade vermen için gelmeni istediğimde seninle iletişime geçeceğim. O zamana kadar teşekkürler. Ciddiyim."

Lucy, kahkaha da olabilecek küçük, yıpranmış bir ses çıkarır. "Şuna bak," der. "İşte buradayız, sen ve ben, Ash'e başından beri istediği şeyi sağlıyoruz. Sanırım bunu elde etmenin bir yolu da buydu."

Beni dairenin kapısına kadar geçirir, ama aşağı inmeden kapıyı arkamdan hızla kapatır. Lucy'nin ağlaması gerekiyor. Bana ise, çorba ve solmuş çiçek kokan eğri büğrü merdivenlerden aşağı inmekten başka yapacak bir şeyim yok, Lucy'nin hikayesi kafamın içinde yankılanırken, bununla ne yapacağım konusunda bir çözüm bulmaya çalışıyorum.

Bölüm 16

Arabama binip mesajlarımı kontrol ediyorum – telefonlar röportajlar sırasında sessize alınır, yoksa Sod'un Yasası'na göre annen arar. Sophie'den mesaj: *Yataktaki sivilardan DNA profili elde edildi. Erkek, sistemde yok. Şüphelinden örnek al, karşılaştırma yapalım.* Steve, Breslin'in ona ne kadar potansiyeli olduğunu ve bunu boşa harcamaması gerektiğini anlattığı bir ses dosyası gönderdi. Random Google Blonde'un çeşitli arkadaşlık sitelerinden aldığı dört milyon tane daha iç karartıcı mesaj var. Hesaplarını siliyorum.

Steve'e mesaj attım: *Beni ara.* Sonra orada oturup, Lucy'nin dairesinden sonra ayaklarımın ısınması için ısıtıcıyı açtım ve geçen insanları izledim. Beni sinirlendiriyorlar. Onlarca, onlarca insan, durmadan geliyorlar ve her birinin kafası, inandıkları hikayelerle, inanmak istedikleri hikayelerle ve başkalarının onlara inandığı hikayelerle dolu ve her hikaye, o kişinin kafatasının ince duvarlarına çarpıyor, kaçıp başka birine saldırmak, oraya girip o zihni de beslemek için delip geçmeye çalışıyor. Çiçekli elbisesiyle minik adımlarla yürüyen sevimli öğrenci, sürünerek yürüyen yaşlı adam ve sürünerek yürüyen spanyel köpeği bile Ebola virüsü kadar ölümcül görünüyorlar. Neyim var bilmiyorum. Belki grip oluyorum.

On bir dakika sonra telefonum Steve'in adıyla aydınlandı. "Selam," dedim. "Konuşabilir misin?"

"Evet. Uzun sürmez, gazete bayisindeki çalışanlarla konuşmam gerekiyor. Breslin yolun karşısında, fırında. Dosyayı aldın mı?"

"Evet," diyorum. "Dinle. Lucy'ye Aislinn'in notunu gösterdiğimde, gizemli erkek arkadaşın kimliğini tespit etmesi yaklaşık çeyrek saniye sürdü. Ama o Breslin değildi."

Steve ne olduğunu sormadan, anladı. "Tanrım. *McCann mı?*"

"Aynen öyle."

"Ne... Neden?"

Ona hızlıca özetini anlatıyorum. Sonunda, bir an sessiz kaldıktan sonra, "Tanrım," diyor. Sesi çok hüznü geliyor.

"Evet, o kısmı sonra halledebiliriz. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Steve, "Mobil şirketindeki adamım bana e-posta attı. Arayan telefonun tüm kayıtları var." dedi.

"Breslin'in olduğunu kanıtlayacak bir şey var mı?"

"Hayır. Diğer tüm numaralar gazetecilere ait. Bunlar arasında..." Ne diyeceğini biliyorum. Onunla birlikte söylüyorum: "Crowley."

Breslin, küçük pislik. Başından beri en çok arananlar listesinin başında yer alıyordu, ama yine de içimi bir öfke kaplıyor. "Dur tahmin edeyim," diyorum. "Pazar sabahı erken saatlerde."

"Yediye çeyrek kala."

Bu beni kahrkahaya boğdu. "Sonra içeri girip bize ekip sadakati hakkında nutuk attı. Ne saçmalık ama. Breslin, bu davayla ilgili baskı yeterince artarsa, Rory Fallon'ı masamdan kaldırmak için imzalamaya razı olacağımı düşündü. O küçük pislik Crowley'in bana pislik atmak için bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordu ve beni doğrudan Crowley'in eline attı. Crowley'e özel haber verdi, ona elinden geleni yapmasını söyledi: benim bu işe uygun olmadığımı ima eden ipuçları, beni deli gibi gösteren fotoğraflar. Lanet olası pislik."

"Doğru gibi görünüyor," diyor Steve. Sesindeki gerginlik, bir şeylerin onu rahatsız ettiğini gösteriyor, ama benim aklım başka yerde. Crowley sorunun Pazar sabahı başlamadı.

"O telefonda Crowley'e yapılan diğer aramalar ne zaman yapıldı?" diye soruyorum.

"Sadece bir arama var. Geçen bir yıl içinde diğer gazetecilere sekiz arama yapılmış, ama Crowley'e sadece pazar sabahı bir arama yapılmış."

Crowley'in sihirli görünüşleri geçen yaz başladı ve o zamandan beri dört ya da beş kez oldu. Breslin gazetecilerini yönetmek için o telefonu kullanıyorsa, Crowley'i benim olay yerlerine sokan o değil; en azından bu seferki için. Masamda somurarak, bu davayla ilgili her şeyin bana karşı büyük bir karanlık komplo olduğunu düşünüyordum. Yine kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Mesele şu," diyor Steve. Sesi bir kademe daha sertleşmiş. "Breslin bu davayı aldığımızı nasıl bildi?"

"Çünkü neredeyse iki saat önce Stoneybatter'a haber vermişti. Gecikmeler, sağlık görevlileri, polisler, her neyse, o zamana kadar ekip haberdar olmuş olmalıydı."

"Hayır. Senin ve benim olduğumuzu nasıl bildi? Crowley akıllı bir adamdır, durumu bilir. O'Neill ya da Winters gibi birisi davayı almış olsaydı, onlara ciddi bir sorun çıkarmazdı; onlarla ve tüm arkadaşlarıyla ilişkilerini bozmak istemezdi. Seninle ben, onun

Crowley'i aramak Breslin'e bir fayda sağlamazdı, tabii davanın bize verileceğini önceden bilmiyorsa. Ve amir davayı bize saat yediden hemen önce verdi.

Sessizlik ağır bir şekilde çöküyor. Steve ile benim aramdaki mesafeden rüzgar sesi, uzaktaki bir çocuğun çığlığı ve boşluğun uğultusu geliyor.

"Belki Breslin gece vardiyasında olduğumuzu biliyordu," diyorum. "Patronun bize her zaman ev işlerini verdiğini biliyor..."

Kendi sesimin ne kadar zayıf olduğunu duyabiliyorum. Steve, "Davanın on dakika sonra gelip gündüz vardiyasından birine gitmeyeceğini nereden bilebilirdi?" diyor.

Ekip odası, günün başlamasını soğuk sabah ışığında bekliyor. O'Kelly çağrı kağıdını masama atıyor: *Gelirken aldım, Bernadette'in zahmetine girmesin diye yukarıya getireceğimi söyledim...* Sesim sakın, net ve çok garip geliyor, "Breslin patronla konuşmuştu" diyorum.

Steve, "Başka nasıl öğrenmiş olabileceğini düşünebiliyor musun?" diyor. "Telefon kayıtlarında amirle bir görüşme var mı?"

"Hayır. Bunun için normal telefonunu kullanmış olmalı. Stoneybatter'daki aramayı takip edeceğimizi biliyordu; aynı telefonda şef'in numarasının görünmesini istemezdi. Gazetecilere yapılan aramalar konusunda bir şey yapamazdı, ama herkes gazetecileri arayabilir ve biz onların kaynaklarını açıklamalarını sağlayamayız; bunların kendisine geri dönmeyeceğini düşündü."

O'Kelly, ellerini ceplerine sokmuş, topukları üzerinde sallanarak kadroyu inceliyordu. *Bu işte desteğe ihtiyacın olacak. Breslin gelmek üzere. Onu çağır.*

"Patron başından beri biliyordu. Bizi gözetlemesi için Breslin'i bu davaya atadı" dedim.

"Evet," diyor Steve. "Evet. Lanet olsun, Antoinette."

Şu anda sinirlenmeye, gerilmeye ya da başka bir şeye yer yok. "Sakin ol," diyorum sertçe.

Steve'in uzun bir nefes verdiğini duyarım. "Biliyorum."

"Sen ve Breslin ne zaman karakola döneceksiniz?"

"Burada işimiz neredeyse bitti. Kırk beş dakika, en fazla bir saat."

"Ona kovalaması için bir top atacağım. O gittiğinde, karargahın dışındaki bahçede buluşalım."

"Tamam. Kapatmam lazım." Steve telefonu kapatır.

Arabadan geçen insanlar, kafalarının içinde durdurulamaz bir vahşetle hızlanıyor gibi görünüyorlar. Hala ateş basmış gibi dengesiz hissediyorum. Bugün grip olmayı göze alamam, kafamı kaybetmeyi göze alamadığım gibi.

Stoneybatter'a gitmem gerekiyor, ama önce telefon numaramı özel olarak ayarlıyorum, Genel Birimi arıyorum ve orta sınıf aksanlı, çekingen, küçük bir kız sesiyle, cinayete kurban giden Aislinn Murray hakkında Dedektif Breslin ile konuşabilir miyim diye soruyorum. Beni Cinayet Masası'na bağladılar; Bernadette cevap verdi ve Dedektif Breslin'in dışarıda olduğunu ve benim için başka birini bulacağını söylediğinde, çok gerildim ve hayır, teşekkürler, ama ona mesaj bırakabilir miyim dedim. O da beni başımdan okşadı ve Breslin'in sesli mesajına bağladı.

"Ben Dedektif Don Breslin." Kahve reklamı kadar pürüzsüz. Muhtemelen bir düzine çekim yapmıştır. "Mesaj bırakın, size geri döneceğim." Bip.

Her ihtimale karşı ağızımı telefondan birkaç santim uzakta tutuyorum. "Merhaba. Benim adım... Aslında ben... Ama ben Simon Fallon'un arkadaşayım. Ona kardeşi Rory hakkında sorular sorduğunuzu duydum. Ben de Rory ile takılırdım ve o bazı şeyler yaptı, muhtemelen sizin... Hiç bildirmedi ama... Simon sizin çok iyi biri olduğunuzu söyledi. Howth'daki Top House barda, şöminenin yanında oturuyorum. Buraya gelebilir misiniz? Muhtemelen dört gibiye kadar burada kalabilirim. Aksi takdirde, başka bir zaman tekrar deneyebilirim, ya da... Peki. Teşekkürler. Hoşça kalın."

Telefonumu kaldırıp Stoneybatter'a doğru yola çıktım. Bu iş görür. Breslin içeri girip mesajlarını kontrol edecek, Armani takım elbisesini lekelenecek, hemen geri dönüp Rory'nin bu zavallı kıza ne kadar kötü şeyler yaptığını öğrenmek için hızla yola çıkacak. Steve'i geride bırakacak, çünkü kız bir anda iki büyük kötü D'ye hikayesini anlatmaya cesaret edemeyebilir. Bu saatte ve bu havada Howth'a kırk dakika. Gizemli Kız'ı yarım saat bekleyelim, ya da gerçekten şanslıysak saat dört'e kadar. Sonra kırk dakika geri dönüş. En az iki saat boyunca, Steve ve ben McCann'ı kendimize saklayacağız.

Ganly's, bardakları istifleyen ve radyoda Perry Como'nun "Magic Moments" şarkısını mırıldanan kel barmen dışında boş. "Ah," diyor, bana başını sallayarak. "Sen misin? Kazandım mı?"

"Bir sonraki tura geçtin," diyorum. "Geçen gün bana tarif ettiğin kadın: onunla birlikte olan adamı hatırlıyor musun?"

"Aşağı yukarı. Size daha önce de söyledim, o benim aklımdaki en önemli şey değildi." "Benim için birkaç fotoğrafa bakar mısınız, onu bulabilir misiniz?" "Arkadaşınız dün de gelmişti, bana aynı şeyi sordu. Ona yardımcı olmadım

yardımcı olamadım."

"Evet, öyle dedi. Bunlar farklı fotoğraflar."

Barmen omuz silkiyor. "Tabii, bir bakayım. Hukuk ve düzeni korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

McCann'ın fotoğraf dizisinin yeni bir kopyasını çıkarırım. "Bu adamı görürseniz, bana söyleyin. Eğer yoksa, söyleyin. Emin değilseniz, söyleyin. Tamam mı?"

"Yapabilirim." Barmen kartı alır ve uzun uzun düşünceli bir şekilde bakar. "Şuna bakın," der. "Bu sefer onu buldunuz diyebilirim. Bu çocuk." McCann'ın yüzüne dokunur.

"Emin misin?"

"Hayatımı ortaya koyacak kadar emin değilim, ama bahisçilere elli sterlin yatırırdım. Bu sana yardımcı olur mu?"

"Kabul ederim," derim ve bir kalem bulurum. "Tanıdığın fotoğrafa baş harfini yaz. Altına, onu daha önce nerede gördüğünü ve ne kadar emin olduğunu yaz ve imzala."

Barmen, başını sayfaya yaklaştırarak yazıyor. "O akşam orada olan başka biri geliyor mu aklına?" diye soruyorum. "İkisini fark etmiş olabilecek biri?"

"Ah, şimdi biraz fazla soruyorsun. Her akşamın başında kayıt defterini kontrol etmiyorum."

Bir gece gelip, düzenli müşterilerinizle sohbet etmek zorunda kalabilirim. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışacağım."

"Bunun olacağını hissetmiştim, tamam." Barmen bana kağıdı ve tükenmez kalemi uzatır. Yazısı minik ve güzeldir; bu değil, dolma kalem ve kalın sararmış kağıt hak eder. "Bu adamla konuşursan, ona buraya bir daha gelmemesini söyle. O genç adama bir şey yapıp yapmadığını sormuyorum. Sadece insanların buraya biraz huzur bulmak için geldiğini söylüyorum." Bir sonraki iki bardağı alırken bana bir kez daha uzun uzun bakar. "Çin'deki tüm çaylar karşılığında bile senin işini yapmazdım," der.

Stoneybatter karakolundaki üniformalı memur, ses örneğinin pazar sabahı arayan adamınki olabileceğini söylüyor, ancak o adamın sesinin bundan biraz farklı olduğunu düşünüyor, nasıl olduğunu açıklayamıyor ama aynı değil, belki sesi biraz daha tizdi ve belki Meath aksanı vardı, ya da Kildare, tam olarak hatırlayamıyor. Bu hiç de şaşırtıcı değil; o gereksiz ses dizisini hafızasına kazınamış olsak bile, komik sesler çıkarabilen tek kişi ben değilim. Alabileceğimiz her şeyi aldık.

Öğle vakti. Rory'nin en sevdiği Tesco'da durup, iki şişe kola ve bol etli iki sandviç alıyorum – bu uzun bir öğleden sonra olabilir – ve merkeze geri dönüyorum. Karla karışık yağmur, ön camıma büyük kirli lekeler bırakıyor, ama Castle bahçelerine vardığımda yağmur durmuş. Çalıların arasında, pencerelerden görünmeyen bir duvar parçası seçiyorum ve oturup sandviçimi açmadan önce kağıt peçetelerle duvardaki en kötü yağmur izlerini siliyorum. Birkaç küçük kuş ıslak çimlerin üzerinde hüzünlü bir şekilde zıplıyor. Onlara bir parça ekmek attığımda, panikleyip çalıların arasına kanat çırparak dağılırlar.

Sandviçimi yemeye yeni başlamıştım ki Steve bahçe kapısından içeri girdi, başı eğik, sanki bu şekilde pencereden bakanlardan kızıl saçlarını sihirli bir şekilde saklayabilecekmiş gibi hızlıca yürüyordu. "Selam," dedi.

"Selam. Breslin gitti mi?"

Steve duvara dokunup yanıma oturur. "Az önce kaçtı. Howth'daki bir kızdan mesaj almış."

"Evet. Ona pek bir faydası olmayacak. Öğle yemeğini yedin mi?"

"Hayır."

"Al."

Ona diğer sandviçi uzatıyorum. Steve onu alıyor ve açmadan iki eliyle tutuyor. "İyi bir şey buldun mu?"

"Barmen hakkında geçici bir kimlik bilgisi var. Üniformadan bir şey çıkmadı. Sophie'nin ekibi yataktan bir erkek DNA profili aldı."

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"McCann ile konuşmamız gerek" diyorum.

Artık başka çare yok. İki, belki üç saat içinde Breslin geri dönecek, şüphelenip Rory'yi tutuklamak isteyecek. Elimizde sadece bu birkaç saat var.

Steve başını salladı. "Nasıl?" diye sordu.

Elimizde çok fazla silah var. Diğer dedektifleri izleyerek öğreniyorsunuz, ekip odasındaki hikayelerden seçiyorsunuz, kendinizinkini bulup etrafa yayıyorsunuz; ihtiyaç duyacağınız günler için hepsini güvenli bir yerde saklıyorsunuz. Cinayet masasına geldiğinizde, şehirleri yerle bir edebilecek bir cephaneliğiniz oluyor.

Sorguya on kiloluk bir kağıt yığınıyla girersin, böylece şüpheli aleyhinde o kadar çok kanıtın olduğunu düşünürsün. Üstüne bir video kaset koyarsın, böylece video kanıtın olduğunu düşünürsün. Kağıtları karıştırır, parmağını bir yere koyar ve bir şey söylemeye başlarsın, sonra kendini tutarsın – *Hayır, biz...*

Bunu sonraya sakla ve devam et, onu senin sakladığın şey hakkında endişelenmeye bırak. Bir ses kayıt cihazı çıkarırsın – *El yazım çok kötü, bunun yerine bunu kullanabilir miyim?* – böylece daha sonra, cihazı kapatıp gizlice eğildiğinde, senin kayıt yapmadığını düşünecek; görüşme odasındaki kayıt cihazlarını tamamen unutacak. Telefonunda hayali mesajlar okursun ve partnerinle şifreli yorumlar (*Ne mutlu günler, arayanlar şanslıymış*) paylaşırsın. Bu günlerde sahte yalan makinesi testini bir uygulama ile yaparsınız: adama elektromanyetik alanlar hakkında saçma sapan şeyler anlatırsınız ve her sorudan sonra telefonunuzun ekranına başparmağını basmasını istersiniz, yalan söylediği soruya geldiğinizde parmağınızı kaydırırsınız ve kırmızı grafikler ve *YALAN YALAN YALAN* yazısı yanıp söner. Ona canlı kurbanın öldüğünü ve ona karşı çıkamayacağını ya da ölü olanın hayatta olduğunu ve konuştuğunu söylersiniz. İkiniz bu meseleyi çözene kadar onu bırakamayacağınızı, ama size olanları anlatırsa, *Downton Abbey*'yi izlemek için zamanında evine gidip kanepesinde bir fincan çay içebileceğini söylersiniz. Onun suçu olmadığını, kurbanın bunu istediğini, herkesin aynı şeyi yapacağını söylersiniz. Tanıkların onun çocuk pornosunu sevdiğini söylediğini duyduğunu, patologun cesedi parçalanana kadar becerdiğini söylediğini anlatırsın, aklına gelen en iğrenç şeylerle onu dövürsün, ta ki sana bunların hepsinin saçmalık olduğunu, olayların böyle gelişmediğini haykırmaya başlayana kadar; sonra bir kaşını kaldırır ve *"Evet, peki, o zaman nasıl oldu? de* ve o anlatırken dinle.

Bu sefer tüm silahlarımız işe yaramaz. McCann onların hissini ezbere biliyor, biz onları görmeden çok önce, onları ellerine göre şekillendirmiş. Elimiz boş gidiyoruz.

"Onunla konuşalım. Yapabileceğimiz tek şey bu." "O konuşmaz."

"Bize hikayesini anlatmak istiyor. Hepsi öyle. İçten içe, onun ve Aislinn'in gerçek aşk yaşadıklarını ve Aislinn'in Rory ile oynadığı oyunun yumruk atılmayı hak eden bir saçmalık olduğunu bilmemizi istiyor. Bakalım ona ne kadarını anlatmasını sağlayabiliriz."

Steve şöyle diyor: "Biz ilişkiye odaklanıyoruz. Başka hiçbir şeye değil. Breslin'in bu işe karışmasına izin veremeyiz, yoksa McCann sadakatini gösterip çenesini kapatır. Sadece Aislinn'den bahsedin."

"Elimizde bir el bombası var," diyorum. "Breslin, dosya kutusunun Desmond Murray davasıyla dolu olduğunu öğrendiğinde rahatladı. Yani McCann'ın bu davada çalıştığını bilmiyordu. Yani en azından iki gün önce

McCann bağlantıyı kurmamıştı: Aislinn'in Des Murray'in kızı olduğunu bilmiyordu. Onun başından beri onu kullandığını bilmiyordu."

Steve, "Onu saklayalım," diyor.

"Evet. Bu büyük bir patlama yapacaktır."

Kuşlar korkularını unutmuş ve çimlerde yem aramaya geri dönmüşler. Breslin şu anda nehrin karşısına geçmiş, kuzeye doğru gidiyor.

Steve sorar, "Nerede yapacağız?"

Arabada buraya gelirken, Steve'i beklerken tüm bu zaman boyunca düşündüğüm şey buydu. "Sorgu odası," diyorum.

Yüzünü bana çevirir. "Öyle mi dersin? Olay odasını boşaltabiliriz. Ya da buraya bile gelebiliriz."

"Hayır. Olay odasındaki herkesi dışarı atarsak, büyük bir sırrın ortaya çıkacağına dair bir işaret asmış oluruz. Her neyse, bundan sonra davayı kazanmak için her şeyi belgelememiz gerekiyor."

"O anlar. Görüşme odasına gittiğimiz anda anlar."

"Zaten bilecek. Onu nereye götürürsek götürelim, ilk otuz saniyeden sonra bunu dostça bir sohbet gibi gösteremeyiz. Aislinn ile tanıştığını konuştuğumuz anda anlayacak."

O anın düşüncesi, küçük siyah bir karla karışık yağmur damlası gibi üzerimize düşer. Konuşmamızı keser.

Sandviçleri yiyip, kafein almak için kola içiyoruz. Sonra Cinayet binasına giriyoruz, parmaklarım uyurken bile basabileceğim şifreli parlak siyah kapıdan içeri girip, geçerken Bernadette'e selam veriyoruz. Paltolarımızı çıkarıp dolaplarımıza özenle asıyoruz, ben çantamı çıkarıp saklıyorum. Steve, Desmond Murray davasından bir aile fotoğrafı bulur ve onu ceketinin cebine koyar; ben de dizilişlerin fotoğraflarını telefonumla çekirim, sonra onları dolabımın dibine atarım ve bugün kimsenin yine oraya işlemeye gelmemesini umarım. Dolaplarımızın metal kapaklarının ikiz çarpışması, küçük loş odanın fayanslarına keskin ve ürkütücü bir yankı yapar.

Yan yana geniş mermer merdivenleri çıkıyoruz, ayak seslerimiz merdiven boşluğunda bulanık bir şekilde yankılanıyor, ekip odasına doğru. Oraya kağıt yığınları, video kasetler, ses kayıt cihazları olmadan giriyoruz. Ellerimiz boş giriyoruz.

Ekip odası neredeyse boş, herkes ya davalarda ya da öğle yemeğinde. Bir an için, bu bana pazar sabahının erken saatlerini hatırlatıyor, amir gelip bu davayı bana ve Steve'e yüklemeyen hemen öncesini. Uzaklardan gelen trafik gürültüsünün hafifçe dokunduğu sessizlik; pencerelerdeki kalın gri bulutlara karşı odayı kapatan floresan lambaların beyaz ışığı, dağınık evrakları ve unutulmuş kahve fincanlarını gizli bir anlamla dolduruyor. Keşke bu odayı sevebilseydim diye düşünüyorum.

McCann köşesinde kambur oturmuş, klavyeye basıyor. Onu her gördüğümde daha da kötü görünüyor. Ben, aptalın teki, Fleas'e kötü bir hafta geçirmiş gibi görünen birini aramasını istedim. Göz çukurlarına dava notlarını sığdırabilirsin.

"McCann," diyorum. "Birkaç dakikan var mı? Yardıma ihtiyacımız var." Bilgisayarından başını kaldırıyor ve anlıyor.

Bir an için bizi reddedeceğini düşünüyorum: kendi işim var, hoşça kalın. Ama elimizde ne olduğunu bilmesi gerekiyor. O tecrübeli, biz ise acemiyiz, ilk adımı bile atamadan çöküyoruz – Steve ayaklarını oynatıyor, ben ağzımı ovuşturuyorum. McCann direnemiyor. Bunu yapabileceğini, sorun olmadığını ve sonra çekip gidebileceğini düşünüyor.

"Tamam." Kaydet'e basıyor ve ayağa kalkıyor. O'Neill ve Winters, odanın diğer tarafında bir ifade kağıdını inceliyorlar, neredeyse hiç bakmıyorlar bile.

"Teşekkürler," diyor Steve, merdivenleri çıkarken. "Gerçekten minnettarsınız."

"Evet. Neye yardım etmemiz gerekiyor?"

"Aislinn Murray davası," diyorum, omzumun üzerinden. McCann'ın yüzü değişmiyor. "Bulabildiğimiz tüm tanıklara ihtiyacımız var. Burası uygun mu?" İkinci kez Rory için kullandığımız, pastel sarı renkli, kahve poşetlerinin bulunduğu güzel görüşme odasının kapısını iterek açıyorum ve McCann'a umut dolu bir bakış atıyorum.

McCann homurdanır. Dedektiflerin tarafındaki sandalyelerden birini seçer, sırtı tek yönlü aynaya dönüktür, ve sandalyenin sağlam olup olmadığını görmek için hızlıca sallamaya başlar. "Çay alacağım," der, sandalyeye ağır bir şekilde oturur. "Biraz süt, şeker yok."

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sorar Steve, itaatkar bir şekilde su ısıtıcısına doğru yönelir. "Kişisel bir şey demek istemem ama biraz kötü görünüyorsun dostum."

"Teşekkürler."

"Karın bu hafta ütünü yapmıyor, değil mi?" diye sorarım, her an her şeyin olabileceği bir gülümsemeyle. "Kızgın mı?"

"Ben iyiyim. Senin özel hayatın nasıl?"

"Berbat," diyorum. Steve ve ben gülüyoruz; McCann gülümsemeye çalışıyor, ama alışık olmadığı için pek beceremiyor. "Yirmi beş yıldır evlisin, değil mi? Nasıl başarıyorsun?"

"Yirmi altı. Beni bunun için mi çağırdın, evet? İlişki tavsiyesi için mi?"

"Hayır. Bunu açsak sorun olur mu?" Kamerayı zaten açtım.
kamerayı açtım bile.

McCann'ın kaşları aşağı doğru çekildi; bizim cesaretimiz olduğunu düşünmemişti. "Neden bu lanet şeyi istiyorsun?"

"Çünkü paranoyakım. Birkaç ay önce, değil mi? Roche'un bir pisliğin annesiyle görüşmesine yardım etmek zorunda kaldım. Onu sahte mazeretinden vazgeçirdim; Roche patronuna onun yaptığını söyledi." McCann'ın karşısındaki sandalyeyi, şüphelinin sandalyesini çekiyorum. "Artık her şeyi videoya çekiyorum. Kendime bir vücut kamerası almayı düşünüyorum."

"Adil olmak gerekirse," Steve özür dilercesine çay poşetlerini fincanlara atarken, "tanık ifadeleri kaydetmek en iyi yöntemdir, elimizde..."

"Tanrım," diyor McCann. "Ne istersen videoya çek."

"Ah, dostum," diyor Steve. Utançtan neredeyse top gibi kıvrılıyor, köpek yavrusu gibi gözlerle McCann'dan ona kızmamasını diliyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Sizi bu saçmalıkla rahatsız etmek istemezdik. Tek bir kanıt olsaydı, dosyaya koyup unutturduk; zamanınızı almazdık. Ama... Yani, her yönden bize geliyor. Şimdi bunun üstesinden gelsek daha iyi olur diye düşündük."

"En azından onu iyi polis yapma akıllılığını göstermişsiniz," diyor McCann bana. "Senin bunu başarabileceğini sanmıyorum."

Steve garip bir şekilde güler. "Senin gözünden bir şey kaçmaz," derim, üzülerken başımı sallayarak. "Gözünü boyamaya çalışmanın bir anlamı yok. Ne bizim ne de senin zamanını boşa harcamayız."

"Zamanımı boşa harcıyorsunuz. Ne istiyorsunuz?"

"Senin yerini bilmen," diyorum Steve'e. Utanmış bir şekilde yarı gülümsemeyle masaya doğru yürürken, dikkatlice dengelediği iki avuç dolusu bardağı gözleriyle takip ediyor. Bardakları dağıtır ve masanın yanındaki boş sandalyeyi çekip yanıma oturur. McCann çayını höpürdeterek içer ve yüzünü buruşturur.

"Öyleyse bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım," diyorum, "hepimizin zamanını boşa harcamayalım.
Aislinn Murray ile bir ilişkin vardı."

McCann dişlerini gıcırdatarak bana bakar, tiksintisini gizlemeye bile tenezzül etmez. "Seni küçük hain," der.

Beni şaşırtan şey, buna karşı en ufak bir öfke bile duymamış olmam. "Seni Aislinn'le konuşurken ve onun telefon numarasını alırken gören bir tanığımız var," diyorum. "Senin fotoğrafını teşhis etti. Seni ve Aislinn'i Ganly's'te birlikte içki içerken gören bir tanığımız var. O da senin fotoğrafını teşhis etti. Son altı hafta içinde Viking Gardens civarında seni en az üç kez gören bir tanığımız var. O da fotoğrafını teşhis etti. Eğer bizi o kadar ileri götürürsen, hepsi de seni teşhis edecek. Bütün bu zahmete girmeme gerek var mı, yoksa sadede gelebilir miyiz?"

McCann çayını içer ve düşünür. Kafasında bir satranç oyuncusu gibi parçaları yeniden düzenlediğini, her stratejiyi bir düzine hamle ileriye doğru takip ettiğini görebiliyorum.

Söylemesi gereken şey "Yorum yok"dur. Bu kadar basit. Bir duvar örün, elimizdeki tüm kanıtları bu duvara fırlatıp bitirene kadar devam edin, sonra çekip gidin. Yapılacak tek akıllıca şey budur ve dünyadaki tüm dedektifler bunu bilir. Hepimiz, aptalın bizimle konuştuğuna inanmadığımız, ağzını kapalı tutup eve gidebilecekken, ağzını açtığı için şaşkına döndüğümüz konuşmalar yaşadık; hepimiz profesyonellerin kollarını kavuşturup, biz pes edip onları bırakana kadar "Yorum yok" diye tekrar ettiklerini gördük. Hepimiz şunu düşündük: *O ben olsaydım, hayatta ağzımı açmazdım.* Hepimiz, masum ya da suçlu olsak da, sorguya çekilirsek, baştan sona "Yorum yok" diyeceğimizi biliyoruz.

McCann bunu yapamaz. "Yorum yok" dediği anda, dedektif olarak kontrolünü kaybeder, belki de sonsuza kadar. Bu iki kelime ağzından çıktığı anda, herhangi bir uyuşturucu bağımlısı hırsızdan, otobüste kızları taciz eden herhangi bir sapıktan farkı kalmaz: O da bir şüphelidir.

"Aislinn Murray'i tanıyordum. Birkaç kez görüştük" diyor.

"Hepsi bu mu?" diyorum.

"Evet."

"Hiç onun evine gittin mi?"

Yine kafasında düşünceler dönüyor, Breslin'den saklayabildiğimiz bir şey olup olmadığını, temizlik sırasında gözden kaçırdığı parmak izi olup olmadığını, onu yakalayabilecek bir şey olup olmadığını değerlendiriyor.

"Evet," diyor sonunda. "Garip bir sohbet, bir fincan çay."

"Onunla hiç yattın mı?"

"Bana bu soruyu sormak için iyi bir nedenin var mı?"

Steve ve ben birbirimize baktık. McCann tepki vermedi.

"Onun yatağından erkek DNA'sı bulduk," dedim.

"Benim değil."

"Yani prezervatif kullandın demek. Bu meni değil. Ter."

McCann düşünmek için kafasının içine dalar. Yardımcı olmak için "Aislinn'in son birkaç yıldır başka kimseyle yatmadığından oldukça eminim" derim.

O, durumu değerlendirip ölçerken hiç kıpırdamadı. Sonra başını salladı. "Evet. Ara sıra sevişirdik."

Ve ön hazırlıklar bitti. Üçümüzün de vazgeçebileceği her şey masanın üzerine serildi. Bir masa oyununun hızlı başlangıç aşaması gibi, bunu feda et, şunu al, neredeyse işbirliği içinde küçük şeyleri masadan temizleyip, önümüzdeki gerçek savaşa hazır hale getirene kadar.

"Ah, dostum," diyor Steve üzüntüyle, parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Ah, *dostum*. Bu kasabadaki onca kız arasından, kendini öldürecek olanı mı seçmek zorundaydın?"

McCann omuz silkiyor, çayını yudumluyor. "Ne diyebilirim ki. Öyle bir tip gibi görünmüyordu."

"Söylemeliydin," diyor Steve ona sitemkar bir şekilde. "Dava gelir gelmez."

McCann'ın gözleri, sanki durmaya değmeyecekmişiz gibi ikimizin üzerinde dolaşıyor. "Başka bir dedektif olsaydı, dururdum."

"Sanki karını arayıp seni ispiyonlayacakmışız gibi." "Sen öyle diyorsun.

Ekibinin yanında duracağını mı söylüyorsun?

Bak, şu an durumumuz ne."

"Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun," diyor Steve endişeyle. "Evet, biliyorum. Ne yapmamızı istiyorsun? Bütün bunları görmezden gelip Rory ile devam etmemizi ve duruşmanın ortasında savunma avukatının bunu ortaya çıkarmasını ve yüzümüze vurmasını mı?"

"Biraz saygı göstermenizi istiyorum. Böyle bir şeyi gündeme getirmek istiyorsanız, bunu *özel olarak* yapın. Lanet olası *bir sorgu odasında* değil. Lanet olası *bir kamera* önünde değil. Tanrım." Kameraya dar ve öfkeli bir bakış atar.

"Başka bir dedektif olsaydım," diyorum, "öyle yapardım. Ama bu ekipten o kadar çok bok yedim ki, artık önemli olan her şeyi kayda alıyorum. Bunu aramızda tutmaya çalışacağız, ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden bir şey söz veremem."

Bu, en eski numara. McCann'ın ağzı kıvrılır. "Bunu aklımda tutacağım."

"Öyleyse dinleyelim," diyorum. "Sen ve Aislinn'in ilk tanıştığınız zamandan başlayın.

Ne zaman, nerede, nasıl."

McCann sandalyesine yaslanır, bacaklarını uzatır, kollarını kavuşturur ve rahatça oturur. "Horgan's. Geçen yaz; tarihi hatırlamıyorum."

"Endişelenme. Bunu öğrenebiliriz. Onu daha önce orada görmüş müydün?"

"Hayır."

"Onu fark etmiş olurdun."

"Evet, fark ederdim. Bütün erkekler onu fark etti. Muhtemelen bazı kızlar da." Bana alaycı bir bakış attı.

"Hiç şaşırmadım," dedim. "Fotoğraflarını gördüm. Onunla konuşmak için nasıl cesaret buldun?"

"Ben konuşmadım. O bana geldi."

Yüksek sesle güldüm. "Tabii ki öyle yaptı. Yirmili yaşlarında, barda istediği erkeği elde edebilecek kadar güzel bir kız, yüzü kırıksıklıklarla dolu, bira göbeği olan orta yaşlı bir adama kendini atıyor. Hayır cevabını kabul etmiyor; zavallı adamın başka seçeneği var mı?"

McCann kollarını sıkıca kavuşturmuş, yerinden kıpırdamıyor. "Sana söylüyorum. O kadar da cüretkar değildi, ben öyle bir şeye girmezdim. Ama bana göz kırpan oydu."

Hâlâ bir kaşımı kaldırmış durumdayım. "Haydi ama," diyor Steve bana mantıklı bir şekilde. "İnsanların zevkleri farklıdır. Birisi senin zevkine uymuyor diye..."

"Benim işime yarayacak kadar genç olanları seviyorum," diyorum McCann'a, ona göz kırparak. "Ve yakışıklı olanları."

"Ne yapıyorsun, para mı veriyorsun?" Onu kızdırmaya başlıyoruz.

"Bu, onun başka bir kızın olmadığı anlamına gelmez," diye bitiriyor Steve. "Olur böyle şeyler."

"Olur," diyorum. "Dizilerde. Televizyonu her açtığımda, babası yaşında çirkin bir adamın yanında genç bir hatun görürüm. Burası sana *Fair City'nin* seti gibi mi geliyor?"

"Ah, Conway. Bu sadece pembe dizilerde değil. Gerçek hayatta da oluyor."

"Donald Trump isen, tabii. Bize bir şey saklıyor musun, Joey? Gizli bir milyoner misin?"

"Joey" lakabını sevmiyor, ama bunu alaycı bir gülümsemenin arkasına saklıyor. "Keşke öyle olsaydı."

"Herkes para peşinde değildir," diyor Steve. "Aislinn sadece onun görünüşünü beğenmiş olabilir. Bunda yanlış bir şey yok."

"Belki. George Clooney'e benziyor musun, Joey? İzin günlerinde mesela?"

"Sen söyle."

Yüzümü buruşturup, elimi sallıyorum. "Sana söyleyeyim dostum, ben öyle görmüyorum. O yüzden çok merak ediyorum: neden seni seçmiş olabilir? Hiç merak etmedin mi söyleme bana."

McCann hareket eder. Kollarını açar, ellerini ceplerine sokar. "O bir rozet avcısıydı," der.

Aynı şeyi düşündük. Aislinn hepimizi bahçesinin patikasına sürükledi. Steve ve benim bilmemiz gereken şey, McCann'ın hala buna inanıp inanmadığı.

"Öyle bir kız rozet peşinde koşar," diyorum, "ve sen onun eve getirdiği şey misin? Cidden mi?"

McCann çenesini oynatıyor. "Oradaydım."

"Diğerleri de oradaydı. Horgan'ın yeri polislerle doluydu. Öyleyse neden sen?"

"Çünkü bir D istiyordu. İş hakkında konuşmayı seviyordu: hangi davalarda çalıştın, nasıldı, sonra ne yaptın? Bu onu heyecanlandırıyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Sırtışı iğrenç. Gözümü bile kırpmadım. "Beni seçti çünkü yeterince yaşlıydım ve yeterince şık giyinmiştim, o da benim dedektif olduğumu düşündü - o kadın işini iyi biliyordu. Cinayet masasında çalıştığımı duyunca, iş bitti. Gözleri parladı. Onu bahçe tırnığıyla uzak tutmak zorunda kalırdım. Onu gördün: neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü evlisin?" diye öneriyorum. "Bazı insanlar için bu, bulduğun her deliğe sikini sokmaman anlamına gelirmiş."

McCann omzunu kaldırdı. "Birkaç kez seviştik. Olur böyle şeyler. Önemli bir şey değildi."

İyi karar. Aislinn sadece bir seks partneriyse, başka bir erkekle olduğu için onu öldürmesi için bir neden yoktu. "Bunu düzenli olarak yapıyorsun, değil mi? Karını aldatıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Daha önce hiç yaptın

mi?" "Hayır."

"O zaman Aislinn'in nesi bu kadar özeldi?"

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın bana asılmamıştı. Ayrıca karımla aramız pek iyi değildi. Neden olmasın diye düşündüm."

Steve ve ben birbirimize hızlıca yan bakışlar atıyoruz, McCann'ın bunu görmesini sağlıyoruz. "Bu çok güzel bir hikaye. Romantik. Ama Lucy Riordan'ın hikayesiyle uyuşmuyor." diyorum.

McCann başını sallar. "Lucy Riordan kim?"

"Aislinn'in en yakın arkadaşı. Kısa boylu mu? Boyalı sarı saçları, buraya kadar kesilmiş mi? Hatırladın mı?"

Bunun üzerine gülüyor, dişlerini kızgın bir köpek gibi gösteriyor. "O küçük lezbiyen mi? Onun hikayesi farklı, tamam. Sana ne anlatmış olursa olsun, o Aislinn'in en iyi arkadaşı değildi. O, Aislinn'e deli gibi aşık olan bir takılmacıydı ve Ash'in kendine bir erkek bulmasına çok kızmıştı. Tabii ki beni kötü adam gibi gösteren bir hikaye anlatacaktı."

Steve, "Lucy ile nerede tanıştın?" diye sordu.

"Bunu zaten biliyorsun. Beni Aislinn'le tanışırken gören *tanığın*, sence ben..."

"Senin versiyonuna ihtiyacımız var."

McCann sandalyesine geri atlar, kollarını tekrar göğsünde kavuşturur ve dudaklarını kıvrarak bize bakar. "İkiniz de acınasısınız. Biliyor musunuz? Orada oturup, bana küçük sorgulama tekniklerinizi uyguluyor, konudan sapıyorsunuz... Siz sivilce sıkıp pop yıldızlarının posterlerini öpüşürken, ben bunu pisliklere, *gerçek* pisliklere yapıyordum. Gerçekten buna kanacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Kandırılmakla alakası yok," diyor Steve, incinmiş bir şekilde. "Bize yardım etmeni umuyoruz."

"Lucy ile nerede tanıştınız?"

diyorum. "Onun *hikayesinde* yazmıyor muydu?"

"Ah, hadi ama dostum," diyor Steve, masanın üzerine eğilerek. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun, biz onun hikayesini mahvetmek istiyoruz. Seni adamımız olarak istediğimizi mi sanıyorsun? Ciddi misin? Bunu senin yaptığını öğrenirsek, *bittik demektir*. Gözlem odasında oturup, kendi ekibimizden birini cinayetle suçlayıp suçlamayacağımıza karar vermeye çalışmak istediğimizi mi sanıyorsun?"

McCann o derin gözlerini bana çevirir. O, benden yıllarca daha fazla ifadesiz kalma pratiği yapmıştır; orada hiçbir şey okuyamıyorum. "Bu takımı sevmek için hiçbir nedenin yok. Zaten boku yedin; en azından birini de yanında götür." der.

Ne demek istediğini bilsem de, bu gerçekçi tonu içimi ürpertir. "Seninle bir sorunum yok. Bana hiçbir şey yapmadın" derim.

O başını sallar. "Eğer biraz aklın varsa," der, "buradan uzaklaşırsın. Bu sana verebileceğim en iyi tavsiye; kendi genç arkadaşlarımdan biri senin yerinde olsaydı ona da aynısını söyledim. Ben bunu yapmadım, yani yaptığımı kanıtlayamazsınız. Denerseniz, tek yapacağınız kendinizi mahvetmek olur. Ekibi bırakmayı unutun; polisiye ayrılmak zorunda kalırsınız. Belki de ülkeyi."

Hepimiz bir şüpheliye, istediğimizi yapmazsa hayatının sona ereceğini söylemişizdir. Soğukluk yine de daha derine işliyor. "Lucy ile nerede tanıştın?" diyorum. Bir süre sonra McCann yavaşça ve ağır ağır başını sallıyor. "Senin cenazen" diyor. "Horgan's'ta Aislinn'le birlikteydi, ona göz kulak oluyordu. Aislinn, parlak elbisesiyle orada oturmuş, bardağını yudumlarken, herkesin ona bakmasından zevk alıyor ve istediği kişiyi seçiyordu; diğeri ise somurtkan bir ifadeyle, Aislinn'e iki kez bakan herkese pis bakışlar atıyordu. Aislinn sonra bana, Lucy'nin onu bara sürüklediğini, çünkü bir erkek bulamadığı için Aislinn'in omzunda ağlamak istediğini söyledi..." McCann'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır; bir an için yüzü neredeyse yumuşak görünür. "Aislinn birçok yönden gerçekten masum biriydi. Bir çocuk gibiydi. Lucy'nin bir erkek aradığını gerçekten düşünüyordu.

Lucy'nin mazereti kontrol ettin mi?

"Evet," diyorum ve onun gülümsemesinin genişlediğini görünce neyi itiraf ettiğimi anlıyorum. "Kesinlikle sağlam. Üzgünüm."

"Ama merak ettin."

"İşimizi yaptık."

"Şu anda yaptığın gibi." Sırtışı vahşileşti. "Lucy'nin bunu bana yıkmaya çalıştığına yüz sterlin bahse girerim. Ne diyor? Aislinn'e vurduğumu mu? Ona bok gibi davrandığımı mı?"

Steve ve ben yine yan gözle baktık. "Tam olarak öyle değil," diyor Steve.

"Aslında," diyorum, "hiç de öyle değil."

McCann'ın yüzü tekrar ifadesiz hale geldi. Bunu beklemiyordu. "Lucy'ye göre," diyorum, "Aislinn'e sanki o bir elmasmış gibi davrandın.

İkinizin yaşadığı şey birkaç sevişmeden ibaret değildi. Gerçek bir şeydi. Büyük L."

O, üçümüzü de korkutacak kadar yüksek sesle, vahşi bir kahkaha attı. Çok uğraşıyordu. "Tanrım. Buna inandınız mı?"

"Aislinn'e onu sevdiğini hiç söylemedin mi?" Cevap veremedi: "Dikkatli ol. Aislinn'in Lucy'ye gönderdiği mesajlar elimizde."

"Belki söyledim. Sana bir haberim var Conway: senin külotuna girmek isteyen bir adam aşk olduğunu söylüyorsa, sana yalan söylüyor olma ihtimali var. Yoksa hiç kimse sana bu konuda zahmet etmedi mi?"

"Mesajlara göre," diyorum, "sen ve Aislinn Ağustos ayında birkaç kez görüştünüz, ama Eylül başında ilişkiye girmeye başladınız. Eğer sadece seks için oradaysan, tüm bunlar ne anlama geliyor?"

McCann yine susar, seçeneklerini tartmak için zaman ayırır. Sonunda şöyle der: "Aislinn'i severdim. İyi bir kızdı. Tatlıydı. Sana söylediğim gibi heyecan arıyordu, ama kan ve vahşetten zevk alan vampir tiplerinden değildi. Hayatı kolay geçmemişti; babası o henüz küçükken ölmüş, annesi multipl skleroz hastasıydı, Aislinn birkaç yıl önce annesi ölene kadar ona bakan çocuklardan biriydi. Hayatında pek heyecan yoktu, bu yüzden benimkini dinlemek istedi."

Buna inandığını söyleyebilirim. Steve'in de bunu fark ettiğini hissedebiliyorum: el bombamız hala bizde.

Rory'ye de aynı hikayeyi anlattı: ölen baba, MS hastası anne. Bu hikayeden bu kadar çabuk uzaklaşmasına şaşmamalı. McCann'ı istediği yere getirmek için bunu kullanmak bir şeydi; gerçek hayatında istediği birine karşı kullanmak ise başka bir şeydi. Ama hikaye giderek güçleniyor, ondan uzaklaşıyordu. Yine de ortaya çıktı.

"Karımla zor bir dönem geçiriyoruz. Benim arkadaşlığımı seven bir kadının yanında olmak güzeldi; huzurlu bir yere gitmek, kimsenin benim ne kadar boş bir insan olduğumu söylemediği bir yere gitmek güzeldi. Her şeyi biraz daha kolaylaştırdı. Başlangıçta mesele buydu. Sadece biraz huzur."

Ağzının köşesindeki gülümseme, buradaki ironiyi belirtmemize gerek olmadığını gösteriyor. "Nerede takılıyordunuz?" diyorum.

"Aislinn'i evinin yakınlarından alırdım ve arabayla gezmeye giderdik. Yazdı; o yiyecek getirirdi, biz de kırsalda piknik yapardık. Oturup konuşabileceğimiz manzaralı bir yer bulurduk." McCann sesini düz tutmaya çalışıyor, ama özlem duygusu yükseliyor ve onu bastıramıyor. Konuşmayı kesiyor.

"Aah," diyorum. "Ne tatlı. Zavallı kızı hiç gerçek bir yemeğe götürmedin, değil mi? Ya da bir içkiye? Sadece sana sandviç yapmasını ve çimlere oturup külotuna karıncaların girmesini mi sağladın?"

"O bununla bir sorun yaşamadı, sen neden yaşayasın? Bir keresinde onun mahallesindeki bir yere gittik. Hoşuma gitmedi. Dublin hala küçük bir kasaba. Yanlış kişi seni görürse, karısına söyler, karısı da kadınlar kulübündeki arkadaşlarına söyler ve onlardan biri karının en iyi arkadaşıdır ve birdenbire, birinin kanepesinde uyuyorsun."

"Bir bira içmeye gittiğin için mi?" Steve kaşlarını kaldırır. "Bana öyle geliyor ki, içten içe bunun sadece dostça sohbetler olmadığını biliyordun."

McCann'ın dudağı kalkar; bu bir gülümseme olması gerekir, ama daha çok bir hırlama gibidir. "Bana hiç evlenmemişsin gibi geliyor. "Evet, tatlım, akşamımı güzel bir genç sarışınla içki içerek geçirdim, ama sadece sohbet ettik, yemin ederim" - bunun işe yarayacağını mı sanıyorsun? Benim karımla olmaz, olmaz."

Steve ona gülümser. "Haklısın," der. "Bekar kalmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

"Sen ve diğer herkes." Ama gülümseme hızla kaybolur. "Ben ve Aislinn, sana söylüyorum: masum bir şekilde başladı."

"Nasıl değişti?"

McCann omuz silkiyor. Dikkatli davranmaya başlıyor; tehlikeli bir alana giriyoruz.

"Tanrım, Moran," diyorum, McCann'ın rahatça duyabileceği bir ses tonuyla. "O, sikini ona soktu, işte böyle değişti. Fırsatını bekledi ve fırsatını bulduğunda, onu ucuz bir davul gibi sikti. Adamın sana bir şema çizmesini mi istiyorsun?"

McCann boynunu keskin bir şekilde uzatır; bundan hoşlanmaz. "Tanrı aşkına," Steve aynı alçak sesle bana söyler. "En sevdikleri *pozisyonu* sormuyorum. Sadece işlerin neden bu şekilde geliştiğini soruyorum. Burada Monk McCann'dan bahsediyoruz. Oraya karısını aldatmak niyetiyle gitmedi." McCann'a umutla bakar.

McCann da ona bakar. "Sence neden öyle oldu? Bir erkek ve bir kadın biraz zaman geçirir, birbirlerinden hoşlanırlar, bir gün işler çığırından çıkar..." Bir kaşımı kaldırırım. "İstediğin kadar gül. Söylesene: Aislinn beni istemeseydi neden benimle birlikte olsun ki? Başta da söylediğin gibi: Ben zengin ve ünlü değilim."

"Sen bir D'sin," diye işaret ettim. "Bazı insanlar için bu yararlı olabilir."

"Bunu düşündüm. Aptal değilim. Onun güvenilmez biri olup bir polisi kendi tarafına çekmeye çalıştığını merak ettim."

"Yani onu sistemde araştırdın."

"Evet, yaptım. Eğer kendini önemli hissetmek için gerekiyorsa, git ve beni patrona ispiyonla. Ama bana bunu hiç yapmadığını söyleme."

"Ah, geçmiş araştırması," diyorum. "Her güzel romantizmin temeli."

"Dediğim gibi: Özel biri olmadığımı biliyorum. Kontrol etmek zorundaydım. Ama Aislinn tertemiz çıktı. Benden ceza puanlarını kapatmamı bile istemedi. Benden hiçbir şey istemedi." McCann ellerini açar. "Elimde olan tek şey bu. Beni istediye, bunun içindi."

Steve ve ben bu konuyu yeterince uzun süre konuşturmadan, birbirimize bakacak kadar yaklaşıyoruz, McCann gerginleşir. "Ne?" diye sorar.

"İlişki," diyorum. "Eylül'de mi başladı?" "Eylül başında. Evet."

"Tarih."

"Hatırlamıyorum."

Her küçük ayrıntıya takılan aptal gibi görünmektense, onu yalan söylemeye zorladım ve o da bizim bildiğimizi biliyor. Hafif bir gülümseme kaçırdım ve çene kaslarının gerildiğini gördüm.

"Eylül başında kaldık," diyorum, cömert davranarak, bu da çenesinin tekrar seğirmesine neden oluyor. "Ve geçen hafta sonuna kadar devam etti. Bu arada ayrılık falan oldu mu, öyle bir şey?"

McCann yine kollarını kavuşturdu; polis yüzü geri dönmüştü, düz bir yüz.

"Hayır."

Sorun yok. Tartışma yok. Her şey harikaydı."

"Sonbahar," diyor Steve düşünceli bir şekilde, tükenmez kalemni inceleyerek. "Kış. Kaba olmak istemem ama, siz ikiniz artık sadece sohbet etmiyordunuz. Dağlarda piknik yapmak size yetmiyordu, değil mi? Nerede tanıştınız?"

Seni ilgilendirmez, diye dişlerini gıcırdatıyor McCann, ama "Onun evinde" diyor. Steve kaşlarını çatıyor. "Komşuların hiçbirisi sizi görmedi."

"Çünkü beni görmelerini istemedim. Aislinn'in evinin arkasındaki patikadan geçtim, duvarı aştım, arka kapıdan girdim. Bana anahtar verdi."

Ve işte sonbahar davetsiz misafiri. "Senin yaşında duvar tırmanmak, tebrikler," diyorum, neredeyse gülümsemeyi zor tutarak – McCann bunu da sevmez. "Spor salonundan her zaman daha iyidir. Ne sıklıkla oraya gidiyordun?"

Bu konuda yalan söylemek isterdi, ama riske giremezdi. "Haftada birkaç kez. Duruma bağlıydı. İşime, aileme, her şeye."

"Randevuları nasıl ayarlıyordun?"

"Bazen ben çıkmadan önce bir sonraki sefere dair planlar yapardık. Diğer zamanlarda ona ne zaman uğrayabileceğimi belirten bir not bırakırdım. Ya da beklenmedik bir şekilde bir iki saat boş vaktim olursa, ona giderdim."

"Notları nereye bırakırdın?"

"7-Up şişesine post-it yapıştır, arka duvarının üzerinden at. Kontrol edeceğini biliyordu." "Evde post-it bulamadık."

"Oraya vardığımda onları geri alacağım. Onları yok et."

Gerçekten şaşırdım. "Neden?"

"Sence neden? Bu işi çok uzun süredir yapıyorum, ortalıkta kanıt bırakamam."

Soğuk, düz bakışıyla "*Ve senin gibiler tarafından bağlanmak için çok uzun zamandır bu isteyim*" diyor. "Tanrım," diyorum. "Garip bir seks için çok fazla zahmet."

"Ne kadar iyi bir seks olduğuna bağlı." Yine o iğrenç sırıtış, ama McCann'ın şüphelilere karşı kullandığını gördüm ve bana karşı işe yarayıyor.

"Neden Aislinn'i aramadın ya da mesaj atmadın? Numaran onun telefonunda bile yoktu. Neden?"

"Çünkü orada olmasını istemedim."

"Peki neden normal bir insan gibi ön kapısından girmedin?" Bana hoşnutsuzlukla baktı. "Sence neden?"

"Sana soruyorum. O gizli saklı havadan mı hoşlanıyordu, ha? Yoksa senin her an gelebileceğini bilmesinden mi hoşlanıyordun?"

"O hiçbir şey yapmak zorunda *değildi*. Ben onun patronu değildim."

Sözlerimi dikkatlice seçerek, "Eğer yapmasaydı... kızmaz mıydın?" diyorum.

McCann'ın çenesi sıkılaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Aislinn her gün evde oturuyordu, sen ipleri çekmeye karar verdiğinde atlamaya hazırды. Eğer ipleri çekseydin ve o atlamasaydı, ne olurdu?"

"Hiçbir şey. Çoğu zaman ona geleceğimi haber verirdim; sadece ara sıra habersizce onu arardım. Eğer oraya gittiğimde o orada olmasaydı ya da meşgul olsaydı, gider ve başka bir zaman tekrar gelirdim. Hikayenin sonu."

Ben tamamen şüpheliyim.

"Emin misin?" "Evet, eminim."

"Ona ara sıra tokat atmaz mıydın? Onu incitmek için değil, sana bulaşamayacağını öğretmek için."

McCann, "Hayatımda hiç bir kadına vurmadım" diyor.

"Hmm," diyorum. "Tamam. Aislinn'e telefonunu kaydırma kilidi ile kilitlemesini söyledin çünkü mesajlarını okumak istiyordun. Değil mi?"

Başını bir anlığına yana çevirir, sonra tekrar bize dönerek yüzünü bize çevirir. Bu konuyu düşünmekten hoşlanmıyor. "Ona hiçbir şey yaptırmadım."

"Ondan istedim. Öyle diyelim."

"Ona sordum, evet. Bana siktirip gitmemi söyleyebilirdi. Ama söylemedi."

"Peki okudun mu?" Umarım okumamıştır, özellikle mesleki gururumdan dolayı. Bir cinayet masası dedektifi, sevgilisiyle sevgilisini yakalamak için bir plan yapsa, bu karmaşadan daha iyi bir iş çıkarırdı diye ummak istiyorum.

McCann yüzünü çayına gömer, ama sakallarının altında hafif bir kızarıklık görürüm. Tüm seçenekler arasında, onu etkileyen şey budur: Aislinn'in mesajlarını karıştırırkenki görüntüsü. Hâlâ onu sevdiğini düşünmektedir; zihninde, o gözetleme, bunu lekelemek için yaptığı tek şeydir. "Birkaç kez. Görmeye değer bir şey yoktu ve kendimi aptal gibi hissettim. Sonra bıraktım."

Ona inanıyorum. McCann, Cumartesi gecesine kadar Rory hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aislinn'in işleri ilerletmek için çılgınca planı hiçbir işe yaramadı. Lucy haklıydı: Aislinn bu işin çok dışındaydı.

"Karının telefonunu kaydırma kilidi ile kilitliyor musun?" diye soruyorum.

"Bana akıllı davranma. Hayır, yapmıyorum." Utanç, sesine bir keskinlik katıyor. "Aislinn'i *kontrol* etmiyordum. Sadece karımın bizim hakkımızda bir şey öğrenmesini istemiyordum. Bu yüzden mesajları kontrol ettim: Aislinn'in arkadaşlarına anlatmadığından emin olmak istedim. Bu yüzden arkaya gittim. Bu yüzden ona numaramı vermek istemedim. Onu çok seviyordum, hatta ona az çok güveniyordum, ama tüm hayatımı onun ellerine teslim edecek kadar değil. Kendimi, onun bana çok bağlanıp, adet öncesi sendromu yaşayıp, şantaj yapmaya kalkışması durumunda, telefonunu alıp evime gelip her şeyi ifşa edebileceği bir duruma sokmak istemiyordum. Bu yeterince basit mi?" Bu, onun şimdiye kadarki en uzun konuşmasıydı. O anıyı kafasından atmaya çalışmak onu konuşkan hale getirmişti.

"Yani," diyor Steve kuru bir şekilde, "Aislinn için karını terk etme planın yoktu, öyle mi?"

McCann kısa ve sert bir kahkaha attı, biraz fazla yüksek sesle. "Siktir git. Karımla bazı sorunlarımız var, ama onu seviyorum. Çocuklarımı daha da çok seviyorum. Hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum."

"Peki ne yapacaktın? Hayatınızın geri kalanında Aislinn'in sırt duvarını tırmanmaya devam mı edecektin?" diye soruyorum; McCann bana pis bir bakış atıyor.

"Planım yoktu. İşlerin nasıl gideceğini görmek için eğleniyordum."

"Karısını terk etmeyi planlıyor olsa bile," diye Steve'e işaret ediyorum, "Aislinn'i gizli tutmak isterdi. Karısına boşanma anlaşması için malzeme vermek anlamsızdı."

"Beni duymadın mı? Boşanma anlaşması falan olmayacaktı. Aislinn ve ben olduğumuz gibi harikaydık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Aislinn de senin durumundan memnun muydu?"

McCann omuz silkiyor. "Anladığım kadarıyla öyle. Öyle olmasaydı, ilişkiyi bitirirdi." "Sen pastanı yiyip, kırıntılarını da ona bırakıyorsun. Ne tür bir insan bunu kabul eder?"

"Ondan hiçbir şey almıyordum. Başından beri onun başka erkeklerle görüşebileceğini kararlaştırmıştık. Bu adil."

İyi hamle. Bunun doğru olma ihtimali yok. "Ve o da teklifini kabul etti," diyorum. "Onun başka biriyle görüştüğünü ne zaman öğrendin?"

Hızlı bir göz kırpma: McCann burada dikkatli olmalı. "Öldükten sonra, ancak."

Steve ve ben birbirimize bakıp sessiz kalıyoruz. McCann bu tuzağa düşecek kadar tecrübesiz değil. Bize alaycı bir bakış atıp bekliyor.

"Şimdilik buna inanacağız," diyorum. "Peki bu seni nasıl hissettirdi?"

McCann burun kıvrıyor. "Nesin sen, terapistim mi?"

"Terapiye gidiyor musun?"

"Hayır, gitmiyorum. Sen gidiyor musun?"

"O zaman iyi şeyleri ona saklamana gerek yok. Aislinn'in başka bir erkekle birlikte olduğunu öğrendiğinde nasıl hissettin?"

McCann bu soruya hazırlıklı. Omuzlarını silkiyor. "Kimse paylaşmayı sevmez. Ama tabii, ben her zaman prezervatif kullandım, ne zararı var ki?"

"Şaşırdın mı?" diye sorar Steve. "Her iki durumda da bunu düşünmedim."

"Lucy şaşırmıştı. Rory'yi öğrendiğinde."

Bu, alaycı bir gülümsemeye neden oldu. "Evet. Eminim çok sevinmiştir: artık Aislinn ile aralarında sadece bir erkek değil, iki erkek var."

Steve, "Aislinn sana aşıktı, dostum. Sana deli oluyordu. Bunu biliyor muydun?" dedi.

McCann başını salladı, sanki ona saldırmış gibi. Bunun doğru olup olmadığını artık bilmiyor, her halükarda bunu düşünmek de istemiyor.

Yine dikkatli bir şekilde, o mesajları hatırlayarak şöyle der: "Tamamen beklenmedik bir şey değil."

"Daha önce hiç aşık olmamıştı. Sen ilk aşık olduğun kişisin. Bunu da biliyor muydun?"

"Bahsetmiş olabilir. Hatırlamıyorum."

"Peki," diyor Steve, "eğer sana deli gibi aşıksa, neden başka bir adamla romantik bir akşam yemeği yiyordu?"

McCann iyi. Sadece ben aradığım için, namlu ateşinden çıkmış gibi hızlı ve vahşi bir acı hissediyorum. "Kim bilir. Kadınlar akıl hastasıdır."

"Tamam," diyorum, kupamın kenarına dokunup kaşlarımı çatarak. "Bir düşünelim. Aislinn sana aşıktı, ama sen ona aşık değildin. Doğru mu?"

McCann kontrolünü geri kazanmış. Burun kıvrıyor. "Tanrım. Hayır. O iyi bir kızdı, iyi bir arkadaştı. Seks harikaydı. Hepsi bu kadar."

"Senin böyle hissettiğini biliyor muydu?"

"Eğer sorduğun buysa, ona söylemekten daha mantıklı davrandım."

"Ama şüphelenmiş olabilir. Aptal değildi."

"Olabilir. Bilemem."

"Eğer şüphelenmiş olsaydı," diyor Steve, "yıkılmış olurdu. İlk aşk: çok güçlü bir şeydir. Bu seni rahatsız etmedi mi?"

Hızlanıyoruz. McCann bunu kaçırmadı: sırtı düzeldi, gözlerinde odaklanmış mavi bir parıltı var. Bir an için onu yirmi yıl önceki haliyle görüyorum, elmacık kemikleri belirgin, koyu sakallı ve uzaklara bakan mavi gözleri ile, ve neden hala Aislinn ile bir şans olabileceğini düşündüğünü anlıyorum.

"Onu incitmek istememiştim. Ama ona bakıcılık yapmak için de orada değildim.

Aislinn yetişkin bir kadındı."

"Yani Rory ile olan küçük ilişkisi bunun için miydi?" diye soruyorum. "Seni kıskandırmak için mi?"

Omuz silkiyor. "Sanmıyorum. Onun varlığından haberdar değildim."

"Telefonunda ondan gelen mesajları saklıyordu. Onları okuyacağını umuyor olabilir."

Yine o ham kızarıklık, kafasının minik bir titremesi. "Okusam bile işe yaramazdı ve Aislinn bunu bilecek kadar akıllıydı."

"Belki de Rory'yi dikkatini dağıtmak için kullanıyordu?" Steve öneriyor. Ellerimin nerede olduğunu bildiğim kadar eminim ki, o da benim nereye varmak istediğimi anladı, tam yanımda. "Aklını senden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?"

"Olabilir."

"Yani senin onun kadar derinden etkilenmediğini düşündü."

"Olabilir. Hiç bahsetmedi."

"Karını terk ettiğinden hiç bahsetti mi?" diye soruyorum.

"Konu açıldı. Ciddi bir şey değildi, sadece bir söz." Yine dikkatli davranıyor: mesajlar.

"Peki sen ne dedin?"

"Konuyu geçiştirdim. Konuyu değiştirdim. O da ısrar etmedi."

"Huh," diyorum. Sandalyeye yaslanıp, soğumuş çayımı yudumluyorum ve telefonumu çıkarıyorum. E-postalarımı girip, zamanımı harcayarak, Aislinn'in gizli klasöründeki Post-it fotoğraflarını buluyorum.

Sivillerin gözleri, ortaya çıkardığınız her şeye dalar; kendilerini durduramazlar. McCann'ın gözleri yüzümden ayrılmıyor. Telefonumu onun önündeki masaya koyuyorum. Telefonun masaya düşerken çıkardığı küçük klik sesi havayı kesiyor.

McCann, ben arkama yaslanana kadar bekler, sonra aşağıya bakar. Yüzünde bir değişiklik olmaz, ama ondan şaşkınlık ve ihtiyatlılık hissederim.

"Daha fazlası var. Kaydır." diyorum.

Kaydırıyor, kaydırmaya devam ediyor. Şaşkınlığın altında başka bir şey daha hareketleniyor: acınası bir acı ve neredeyse neşeye benzeyen bir şey. McCann, her şeyi yanlış anladığının kanıtını gördüğünü düşünüyor; Rory'nin Aislinn için hiçbir şey ifade etmediğini. Sonuçta Aislinn ona deli oluyordu.

Bir düzine kadar fotoğraf gördükten sonra hızlıca nefes alır ve telefonu masanın öbür tarafına iter. "Anladım."

"Bunlar Aislinn'e ne zaman arayacağını haber vermek için yazdığın notlar mı?" diyorum.

Omuz silkme. McCann sandalyesine yaslanır, ellerini rahatça ceplerine sokar, ama her kasını saran gergin sessizlik onu ele verir. Büyük hamleye hazırlanıyoruz ve o da bunun farkında.

"Bunların sizin el yazınızla uyumlu olduğunu anlamak için el yazısı uzmanı olmama gerek yok," diyorum, "ama gerekirse bir uzmana danışıp bunu doğrulatabilirim. Ayrıca son altı aylık vardiyalarınızı da inceleyip, Aislinn'in bu fotoğrafları bilgisayarına kaydettiği tarih ve saatlerle karşılaştırabilirim. Maaşımı ortaya koyarım ki, bu notların her biri sizin işten çıkıp girdiğiniz saatlerle uyacaktır."

"Belki de notlar benimdir. Ne olmuş yani? Onları benim yazdığımı zaten söyledim."

"Ve onları yok ettiğinden emin oldun," diyor Steve. Telefonumu eline almış ve fotoğrafları gözden geçiriyor. "En azından öyle sandın."

"Ama Aislinn'in başka bir fikri vardı," diyorum. McCann'ın gözleri bir anlığına kapanıyor. "Sen ona not bıraktığın her seferinde, o fotoğrafını çekip bilgisayarına, özel bir şifre korumalı klasöre koyuyor ve telefonundaki fotoğrafı siliyordu. Neden bu kadar zahmete girsin ki?"

Omuz silkme. "Ben nereden bileyim?" "Tahmin etmen gerekirse." "Hatıra eşyası mı?"

Bu beni güldürdü. "Ciddi misin?" Steve'den telefonu aldım ve McCann'a doğru salladım. "Bir kızın hatıra olarak saklayacağını düşündüğün şey bu mu?"

"Kızların ne yaptığını ne yapmadığını bilmiyorum." "Güven bana. Öyle değil. Peki Aislinn ne yapıyordu?"

Bir süre sonra McCann, "Onları karıma göstermeyi düşünüyor olabilirdi." dedi.

"Durumdan memnun olduğunu söylemiştin. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Öyle olduğunu sanıyordum. Bu, haklı olduğum anlamına gelmez."

"Aislinn'in "çok bağlanıp her şeyi ortaya çıkarmasından" korktuğun için dikkatli davrandığını söylemiştin." Telefonumu masanın üzerinde döndürdüm. "Dikkatli davranmakta haklıymışsın."

"Yeterince dikkatli değildin," diye işaret eder Steve.

"Bana göre," diyorum, "Aislinn planlar yapıyordu. Karın öğrenirse seni terk edeceğini ve senin de Aislinn'in kollarına koşacağını düşündü..."

"Karın seni terk eder miydi?" diye sorar Steve. "Hayır."

Steve'in kaşları yukarı kalkar. "Yok mu?" "Olmaz."

"Dostum, daha önce Aislinn'le *gezintiye* çıktığını öğrenirse seni evden atacağını söylemiştin. Aylarca onunla *yattığını* öğrenirse..."

"Bana cehennemi yaşatırdı. Aklına gelen her türlü küfürü ederdi. Haftalarca, belki aylarca Breslin'in yedek odasında kalırdım. Tanrı biliyor ki bunu hak ederdim." McCann'ın sesindeki acımasızlık, bunu kastettiğini gösteriyor. "Ama sonunda sorunu çözerdik. Hiç şüphe yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Uh-huh. Şimdi söylemesi kolay."

"Bu bir gerçek. Beni yalvartır, diz çöktürürdü, ama sonra beni geri kabul ederdi. Çocuklar..."

"Evet, çocukları da unutmayalım. Ne kadar travma yaşarlardı?"

Bu sözler onun çenesini sıkılaştırır. "Onlar yetişkinler, ya da neredeyse yetişkinler. Anne ve babalarının birkaç hafta kavga etmesi dünyanın sonu değil."

"Babalarının, kız kardeşleri kadar genç bir kızla yatmasına nasıl tepki verirlerdi?"

"Tanrım," diyor Steve, yüzünü buruşturarak. "Uzun süreli bir uzaklaşma garantidir, o kadar."

McCann sertçe, "Öğrenmezlerdi." der.

"Öyle mi? Karın bundan bahsetmez miydi? O bir azize mi?"

"Öyle gibi görünüyor," diyor Steve.

"Öyle olmak isterdi," diyorum.

"O çocukları önemsiyor. Onlara zarar vermezdi."

Daha hızlı, daha sert, öne eğilerek, masanın karşısına sorularımızı yağdırıyoruz. McCann bize adım adım karşılık veriyor, bir saniye bile duraksamadan cevaplar veriyor, mavi parıltısı alevlere dönüşüyor. O, bunun son olduğunu düşünüyor. Nereye varmak istediğimizi tam olarak görebiliyor ve bu teorinin bizim bahis yaptığımız konu olduğunu düşünüyor. Tek yapması gereken bunu ortadan kaldırmak, o zaman biz paramparça olacağız.

"Her halükarda," diyor Steve, "tüm bu zahmetli süreci yaşamamak çok daha kolay olurdu. Öyle değil mi?"

"Evet, olurdu. Şanslıyım ki, bu hiç gündeme gelmedi."

"Şanslı," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Buna böyle mi diyoruz, evet? Morgda ölü bir kız var, ama hey, ne kadar şanslısın, değil mi?"

McCann bana tiksinti dolu bir bakış atar ve cevap verme zahmetine girmez. "Adil olmak gerekirse," diyor Steve, "McCann orada bir kurşundan kurtuldu, tamam mı? Ben buna şans derim."

"Öyle," dedim. "Kesinlikle öyle yaptı. Aislinn karına gitmekle tehdit etti mi, McCann?"

McCann yavaşça ve kesin bir şekilde başını sallıyor. Burada sağlam bir zeminde duruyor: Aislinn'in mesajları hakkında endişelenmesine gerek yok, çünkü doğruyu söylüyor. "Asla."

"Sadece ima etti."

"Hayır. İma bile etmedi." "Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Lucy the Lezzer'a sor, istediğin kişiye sor: Aislinn'in karımdan bahsettiğine dair tek bir kanıt bul bakalım. Bir tane. Sadece bir tane."

"İki düzine kanıtımız var."

"O notlar mı?" McCann yüzüme gülerek, ağzını genişçe açarak bağırır. "Tanrım, Conway, daha iyisini bildiğini söyle. Bunlar kimsenin bir şeyi tehdit ettiğinin kanıtı mı? *Belki* Aislinn bunları beni zorlamak için kullanmayı planlıyordu - bunu bile kanıtlayamazsın - ama bunu yapmaya fırsat bulamamıştı. O notların varlığından haberim yoktu. Onlara erişimim bile yoktu - şifre korumalıydı, öyle dememiş miydin? Bilgisayar Suçları, o klasörün açıldığı zamanları inceleyip, benim Aislinn'in evinde olduğum zamanlarla uyuşmadığını gösterebilir. O notlar *hiçbir şey* ifade etmiyor."

Kafamı sallıyorum. "Onları bilip bilmediğin önemli değil. Aislinn kopyalarını karına göndermiş olabilir."

"Göndermedi. Bilgisayar kayıtlarını, yazıcısını, iş yazıcısını, erişimi olan her şeyi kontrol edin. Bahse girerim hiç yazdırılmamışlardır."

"E-posta ile göndermiş olabilir."

"Hadi, e-posta hesaplarını kontrol et. Sence Aislinn'in karımın e-posta adresi var mıydı? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Ya da sen isteyken evine uğramıştır."

"Yapmadı. Hareketlerini takip et, onu benim evimin yakınlarında gören birini ara. Bol şans."

"Karın da aynı şeyi söyleyecek mi?"

Bu sözler McCann'ı masanın ortasına doğru çekip, dişlerini yüzüme göstererek vahşi bir hareketle üzerime saldırmasına neden oldu. "Bunu karıma söylemeye *cüret etme*. O Aislinn hakkında hiçbir şey bilmiyor ve öyle kalacak. Anladın mı?"

"Rutin prosedür," diyorum, ellerimi kaldırarak. "Her ipucunu takip etmeliyim."

"Ne takip etmek istiyorsan et. Ama karıma Aislinn'den bahsedersen, seni mahvederim. Duydun mu?"

"Şuna bak," dedim, hafifçe gülümseyerek. "Görünüşe göre karının senin ilişkinizi öğrenmesi sorun olabilir."

McCann'ın çenesi sıkı sıkıya kapanır. Bana vurmak istiyor. Ben de gülümsemeye devam ederek ona bakarım ve bunu denemesini umarım.

Bir süre sonra gözlerini benden ayırır. Koltuğuna yaslanır, boynunu çevirir. "Eğer karımla konuşman gerekiyorsa," der, "onunla konuş. Ama bu konuyu geçiştir. İkiniz bile bunu yapabilmelisiniz. Ona isimsiz mektuplar, garip telefonlar alıp almadığını sor. Sana

tam olarak ne diyeceğini söyleyebilirim, ama bir günlüğüne büyük adamlar gibi hissetmek istiyorsanız...

Steve, "Eğer karınla konuşmamızı istemiyorsan dostum, bizi zorlama. Sen bizimle konuş" dedi.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyorum?"

"Tamam," diyorum. "Cumartesi akşamı neredeydin?"

Gülümseme, üst dudağını bir hırlama gibi kaldırıyor. Geriye yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve tavana bakarak gülüyor. "Şimdi asıl konuya geliyoruz. Tam zamanıydı."

"Neredeydin?"

"Bana uyarıda bulunmayacak mısın?"

"İstersen. İstemediğin sürece hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama söylediğin her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir." Bu, bir başka acımasız kahkaha patlamasına neden olur. "Cumartesi akşamı neredeydin?"

"Seni ilgilendirmez."

Bu akıllıca: mazeretin olmaması, bizim kırmamız gereken bir şey olmadığı anlamına gelir. "Yorum yok," diyorum. "Bize söylediğin bu mu?"

"Hayır. Size bunun sizi ilgilendirmediğini söylüyorum."

"Eşinize evde olup olmadığınızı sorduğumuzda ne diyecek?" "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Steve öne eğilerek, "Seni yakalamaya çalışmıyoruz dostum. Soruyoruz. Nerede olduğunu kanıtlayabilirsen, tüm bu olayı durdurabiliriz. Hiçbirinin ortaya çıkmaması için bir yol buluruz. Ama hikayeyi bilmeden bunu yapamayız."

McCann, Steve'in bunu gerçekten denediğine inanamıyormuş gibi ona sert bir bakış atar. "Cumartesi gecesi hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok. Aislinn'e asla zarar vermediğim hariç. Hepsi bu. Bütün yıl burada kalabiliriz, ama sana söyleyeceğim tek şey bu."

"O kadar basit olmayacak," diyorum. "Son birkaç haftadır Stoneybatter'da dolaştığını gören tanığı hatırlıyor musun?"

"Ee?"

"Aynı tanık, cumartesi gecesi saat sekiz buçuktan hemen sonra Viking Gardens'ın arkasındaki ara yoldan ayrılırken seni gördü."

Bu sözüm ona bir homurtu ile karşılık bulur. "Rory Fallon, değil mi?"

"Onu tanıdın, değil mi? Onu getirdiğimizde?"

Kafasını hafifçe salladı, dilini alaycı bir şekilde şaklattı: buna kanmayacaktı. "Hayır. Bres, Fallon'ın son zamanlarda Stoneybatter'da takıldığını söyledi."

Biraz takip ediyordu. Değil mi?"

Steve ve ben cevap vermedik. McCann memnuniyetle başını salladı. "Bu, Aislinn'e karşı sahiplenici olduğu anlamına gelir. Daha da fazlası: takıntılı. Muhtemelen bir gece benim onun evine girip çıktığımı görmüştür, değil mi?"

Ona bakarız.

"Evet. Bu onu kıskançlıktan çıldırtmış olmalı. Cumartesi akşamı, kapısına geldiğinde, ilk yaptığı şey onunla yüzleşmek, başka biriyle görüşüp görüşmediğini sormak oldu. Zavallı Aislinn bunu inkar etmedi, ya da yeterince inkar edemedi ve..."

Bir eli yumruk yapıp masadan bir santim kadar kaldırdı ve bükerek.

"Cumartesi gecesi beni gördüğünü söylemesine şaşmamalı.

başka bir yere bakman için her şeyi söylerdi. Ve buna kanarsanız ikiniz de aptal olursunuz. Tanrı biliyor ki jüri kanmaz."

Steve diyor ve hepimiz sesini zayıflatan savunmacı tonu duyuyoruz, "Kimse bir şeye kanacağımızı söylemedi. Sadece konuşuyoruz."

McCann sandalyesine yaslanır ve ellerini ceplerine sokar, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. Yüzündeki zafer ifadesini gizlemeye çalışmaz. Elimizdeki her şeyi gördüğünü, buna karşı direndiğini ve hepsini yok ettiğini düşünür.

"Eğer ekip, benimle

sadece birkaç sevişmek için *konuştuğunuzu* öğrenirse ne olur?

"Ah, hadi ama," diyor Steve. Neredeyse yalvarıyor. "Sen bir tanık.

Seninle konuşmak zorundaydık. Bunu

biliyorsun." "Ben hiçbir şeyin tanığı değilim."

"Kurbanı tanıyordun. Kurbanla *yatıyordun*. Biz sadece..."

"Bana çok nazikçe sorarsanız," diyor McCann, "ve evliliğimi mahvetmeye çalışmazsanız, bu olayın hiç yaşanmadığını unutacağım."

"Aislinn'i karına söylemeyeceğiz. Yemin ederim."

"İyi karar," diyor McCann. Esniyor, omuzlarını geriye doğru çekiyor.

"Burada işimiz bitti, değil mi?"

Steve bana hızlıca, kararsız bir bakış attı. "Hayır," dedim inatla. "Madem buradayız, bitirelim gitsin."

"Beş dakika daha?" diye sorar Steve McCann'a. "Yemin ederim, daha fazla sürmez, sadece birkaç şey daha var..."

McCann gülerek kollarını açar. "Son bir şans mı istiyorsun? Al bakalım."

"Teşekkürler," der Steve alçakgönüllü bir şekilde. "Yani, hayır, istemiyoruz... biz sadece..."

"Aislinn hakkında bir şey sormak istiyorum. Kafasında neler dönüyordu?" diyorum.

McCann burun kıvrır. "Bu psikolojik zırvalık, Conway. Tanrı şahidimdir, artık bu konuyu kapatmalısın. Rory Fallon takıntı yaptı ve aklını kaçırdı. Geri kalan her şey, Aislinn'in ne düşündüğü, senin sorunun değil. Kimse umursamıyor."

"Muhtemelen haklısın. Yine de beni idare et, olur mu?" McCann uzun bir iç çekişle koltuğuna geri yerleşir. "Bize az önce söyledin," diyorum, "seni yatağa atmaya çalışan biri sana seni sevdiğini söylediğinde - Aislinn'in seni sevdiğini söylediği gibi - büyük olasılıkla bu saçmalıktır. Gizli bir amaçları vardır. Değil mi?"

"Doğru. Ama Aislinn beni yatağa atmaya çalışmıyordu. O sadece oldu."

"Başlangıçta onu sistemden geçirdin. Çünkü gizli bir amacı olabileceğini düşündün. Değil mi?"

"Doğru. Ve temiz çıktı."

"Evet, temiz çıktı. Bu seni rahatlatmaya yetti mi? Bir daha hiç şüphelenmedin, değil mi? Öyle bir kız, senin gibi bir erkek, ve sen onun dürüst olduğunu gerçekten düşündün mü?"

"Belki gerçekten öyle düşündü," diyor Steve, McCann'ı eleştirel bir gözle inceleyerek. "Hormonlar dostum. Beynini karıştırırlar."

"Ah, merak etti," diyorum. "Sürekli merak etti. Bunu yaptığı için kendinden nefret etti, durdurmaya çalıştı, değil mi McCann? Ama yapamadı. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence, derinlerde, biliyordu."

McCann'ın dudağı kalkar. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana bu saçmalığı denemeye cesaretin var. Git Rory Fallon'la biraz daha oyna. Bres'e nasıl yapıldığını göstermesini söyle. Bak bakalım bir şeyler öğrenebilecek misin." Sandalyesini masadan geri çeker. "Burada işim bitti."

Steve, Des Murray ailesinin fotoğrafını ceketinin cebinden çıkarır ve masanın üzerine koyar. "Bu kişilerden tanıdığın var mı?" diye sorar.

McCann eğilir ve fotoğrafı alır, bir bakış attıktan sonra Steve'e geri atmaya hazırdır, ama fotoğraf onu yakalar. Fotoğrafı parmak uçlarında tutar ve biz, tüm iradesiyle yüzünü sabit tutarken, Evelyn'i, sonra Des'i tanıdığını ve bunların bununla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalıştığını izleriz. O tımbul küçük kız ve çekingen gülümsemesi bir şeyler çağrıştırmaya başlar. Sonunda anlamaya başladığında, zihninde derinlerden gelen titremeyi izliyoruz.

Steve, Desmond Murray'i işaret eder. "Bu adamı tanıyor musunuz?" der.

McCann onu duymaz.

Eğilip fotoğrafa dokunuyorum. "McCann. Bu kim?"

McCann gözlerini kırıştırır. Akli başka yerdeymiş gibi, ağzını doğru düzgün çalıştıramayacakmış gibi, kalın bir sesle "Adı Desmond Murray" der.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Zaten biliyorsun."

"Senden duymak istiyoruz."

"O kayboldu. Uzun zaman önce. Ben bu davada çalıştım."

"Peki ya bu?" Parmağımı Evelyn Murray'e götürdüm. "Bu

kim?" "Karısı. Evelyn."

"Peki bu?"

Parmağım Aislinn'in üzerinde. Steve masanın üzerinde yanıma eğilmiş, ikimiz de McCann'ın yüzüne yakın duruyor, her hareketini izliyoruz. Uzun bir sessizlikten sonra McCann, "O kızı," diyor.

"Adı."

Bir nefes. "Aislinn."

Bir saniye sessizlik, bu isim havada asılı kalıyor.

"Onu gerçekten hatırlamadın mı?" Steve inanamadan soruyor. "Büyüdüğünü biliyorum ama yüzü bile sana bir şey çağrıştırmadı mı? Adı? Hiçbir şey?"

Bir süre sonra McCann başını sağa sola salladı. "O seni hatırladı" dedim.

Başını sallamayı bırakamıyor.

"Bu yüzden Horgan's'ta seni seçti," diyorum. "O bir rozet avcısıydı ve sen de bir D'ydin diye değil. Babasına ne olduğunu öğrenmek istediği için."

"Acaba başlangıçta sadece meraktan mı başladı?" diyor Steve, "ya da babasına yaklaşmak için bulduğu boktan bir yol muydu?" McCann'ın ağzının köşesinde keskin bir seğirme oluyor. "Sonra seni tanıdıkça, bu gerçek oldu."

Ben burun kıvırıyorum. "Hey," diyor Steve, "daha garip şeyler de olmuştur. Sen de bunu mu merak ediyorsun?"

McCann başını kaldırıp Steve'e bir saniye bakar. Umut ışığı korkunçtur.

Telefonumu tekrar elime alıp, McCann'ın bakmamak için çabaladığını hissederek, metodik bir şekilde kaydırıyorum, ta ki Aislinn'in Lucy'ye bıraktığı küçük masasına gelene kadar. "Bunu bir oku," diyorum ve McCann'a uzatıyorum.

Okurken gözleri bir saniye için kapanır. Bitirdiğinde, uzanır ve telefonu sarhoş gibi yavaş hareketlerle masanın üzerine koyar. Bize bakmaz.

"El yazısını tanıdın mı?" diye

soruyorum. Başını sallıyor.

"Kimin el yazısı bu?"

Bir saniye sonra: "Aislinn."

"Evet. Peki hikayedeki kötü adam? Onun hayatını mahveden ve şimdi de onun hayatını mahvetmeyi planlayan adam? Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

McCann hiçbir şey söylemiyor. Kalın, aşırı sıcak havada burnundan gelen ağır nefesini duyabiliyorum.

Cevap vermeyeceğini anladığımızda, "Bu sensin, McCann. Anlıyor musun?" diyorum.

Hiçbir şey. Elleri fotoğrafın üzerinde, onu örtüyor, böylece görmek zorunda kalmıyor.

Ona yaklaşıyorum, önündeki masaya hafifçe vuruyorum. "Bu kısma dikkat et. Tüm bunların neden olduğunu tam olarak anlamı istiyorum."

Göz kapakları bir anlık titrer. Bulanık bir sezgi vardır, ama yeterli değildir. Gerisini duymak için can atmaktadır.

"Aislinn'le babasının davası hakkında konuştuğumuzu

hatırlıyor musun?" McCann, "Hiç isim vermedim" diyor.

Yüksek sesle güldüm. Endişelenecek onca şey varken, o bunu seçti; Tanrı korusun, onun profesyonel olmadığını düşünmemiz gerekmez. "Gerek yoktu. O, tam olarak kimden bahsettiğini biliyordu; konuşmayı o konuya yönlendiren oydu. Ona ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Kafasını sallayarak düşünmeye çalışıyor. "Onu İngiltere'ye kadar nasıl takip ettiğimizi. Onu nasıl bulduğumuzu... Aislinn hiçbir şey söylemedi. Gözünü bile kırpmadı. Sadece dinleyip başını salladı..."

"Aislinn iyiydi," diyorum. "Aislinn bu konuda senin sandığından çok daha iyiydi. Onun babasıyla nasıl konuştuğunu ona anlattığını hatırlıyor musun? Babasının sana Aislinn ve annesine iyi olduğunu söylemeni istediğini, ama senin hiçbir şey söylememeye karar verdiğini?"

McCann'ın gözleri bana doğru çevrildi. "Evelyn Murray ile tanışmadın. Narin, utangaç, tatlı bir kızdı, sanki eski bir kitaptan çıkmış gibi, sonunda veremden ya da onun gibi bir şeyden ölecek, sırf dünya ona fazla geldiği için. Evelyn camdan yapılmış gibiydi."

yüzümde yayılan gülümsemeye: "Siktir git. Onunla yatmıyordum. Ona parmağımı bile sürmedim, asla sürmezdim."

"Her neyse," dedim. "Onu bu kadar önemsiyorsan, neden mesajı iletmedin?"

"Çünkü erkeğinin daha genç bir modelle kaçtığını öğrenmek onu öldürürdü. Onu paramparça ederdi. Ona bunu yapamazdım."

Ben de şöyle diyorum: "Ama sen onun hayatının geri kalanını ele geçirmekte hiçbir sorun yaşamadın. Sen kapısından içeri girdiğinden beri yaptığı her şey, kafasından geçen her düşünce, her şeyde senin parmak izlerin vardı. Ve sen bunun olacağını biliyordun."

Öne eğiliyorum, ona yaklaşabileceğim kadar dar olacak şekilde özel olarak seçilmiş masanın üzerinden, bu pisliğin sakalındaki her bir kaba kılı görebiliyorum, nefesinden çay kokusu, giysilerinden bayat sigara dumanı ve terinden öfke ve terörün keskin kokusu geliyor, ona on bir şekilde kanını akıtacak kadar yakıным. "Kendine karşı dürüst ol, McCann: bu yüzden çeneni kapalı tuttun. Öyle değil mi? Evelyn'i elde edemedin, ama onun hayatının geri kalanına sahip olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Her uyandığında Des'in bugün kapıdan içeri girip girmeyeceğini merak ettiğinde, telefon çaldığında her sıçradığında, her gece onun öldüğünü hayal ettiğinde, o sana aitti. Karın bir kaltakken ve sen onun yanında yatıp tatlı küçük Evelyn'i hayal ederken, bunu bazen düşündün mü? O anda ne yaparsa yapsın, ne düşünürse düşünsün, onu bunu yapmaya sen zorladığını bilmek seni tahrik ediyor muydu?

McCann bana bakıyor, o kan çanağı mavi gözleriyle. Daha önce hiç böyle bir nefret görmemiştim, bana yönelik değil. Sadece çiftler ve aileler arasında bu kadar samimi bir nefret görmüştüm. Parmağımı tam kaburgalarının arasına, en derin gizli yerlerine koydum. Onu yakaladım.

Düşük sesle, dişlerini sıkarak, yüzüme doğru, "Siktir git cehenneme. Onun iyiliği içindi. Adamının onun hakkında ne dediğini biliyor musun? Mazereti neydi? On yıldır onu boğduğunu söyledi. Delirdiğini, o evde birkaç ay daha kalırsa kafayı yiyeceğini söyledi. Sence ona bunu söylemeli miydin? Bunun yerine, hayatının geri kalanını buna mahkum mu etmeliydim? O, bunu unutup hayatına devam edebilecek türden biri değildi. Bu onu mahvederdi. En azından benim yöntemim, ona biraz öz saygısını korumasını, evliliğini düşündüğü gibi hatırlamasını sağladı. Ona bir şans verdim."

"Ama," diyorum, "Aislinn de paketin bir parçasıydı. Bunu hiç düşünmedin, değil mi? Aislinn'in hayatını da ele geçirdin. Her gün senin yarattığın gibiydi ve berbattı. Sonra büyüdü ve bazı cevaplar aramaya başladı, ve sonra bunları kasten ondan saklayan kişinin kim olduğunu öğrendi, ama artık çok geçti."

McCann'ın ağzı açılır. Zihninde muazzam bir gürültüyle parlak bir şeyin patladığı anı izleriz, sivri parçalar her yere sıçrar, her hassas noktaya derinlemesine saplanır.

"Aislinn'in o hikayeyi anlattığın gece neye karar verdiğini söyleyeyim. Senin hayatını istediği gibi şekillendirme sırasının geldiğine karar verdi. Bu yüzden ikiniz yatmaya başladınız, McCann. Hey, penis olur diye değil; Aislinn, kadınların kontrolünde olursan seni daha kolay yönlendirebileceğini düşündüğü için. Ve haklıydı. Neredeyse seni ele geçiriyordu, değil mi? Karına bittiğini ne zaman söyleyecektin? Bu hafta mı? Bugün mü?"

Konuşamıyor. Daha da yaklaşıyorum ve yumuşak ve çok net bir şekilde söylüyorum, "Her şey yalandı. Aislinn seni her öptüğünde, seninle her yattığında, seni sevdiğini her söylediğinde, kusmamak için tüm gücünü kullanıyordu. Sana hak ettiğini vermek için kendini zorladı."

McCann başını eğmiş, sallanıyor. Omuzları, kanayan bir hayvanın omuzları gibi çökmüş, ayakta kalmaya çalışıyor.

"Şimdi o fotoğrafları neden sakladığını anlıyor musun?"

Nefes alışı, güzel pastel renkli odada, sanki bir hastane koğuşundan çıkmış gibi.

"Haklıydın: seni kendi başına terk edemediği takdirde, onları karına götürecekti. Öyle ya da böyle, Aislinn evliliğini bitirecekti. Sonra da seni kollarını açarak karşılayacak ve karının seni hiç hak etmediğini, sana iyi davranan biriyle daha mutlu olacağını söyleyecekti. Ve ortalık yatıştıktan, boşanma belgeleri doldurulduktan, çocukların seni aldatan pisliğin içinden nefret ettikten ve karının seni bir daha kapısından içeri almayacağından emin olduktan sonra, Aislinn seni kıcının üstüne oturtup, yepyeni hayatının dağınıklığı içinde bırakacaktı."

Hiçbir şey, sadece o kalın nefes alma sesi. İşte bu. McCann'dan geriye hiçbir şey kalmadı; Aislinn ve biz, her şeyi aldık. Konuşacaksa, onu getirdiğimiz bu kaynayan, hiçbir yerden konuşacak.

Steve sessizce, "Ona aşıktın. Değil mi?" der.

McCann başını kaldırır. Gözleri körmüş gibi üzerimizde dolaşır. Ağzını açar, bir nefes alır ve uzun bir süre nefesini tutar, sonra "Yorum yok" der.

Bu sözler karanlık bir leke gibi havada asılı kalır. Oda, deli gibi çarpık görünür, tüm o sevimli renkler ve yapmacık küçük konforlar, altındaki sırtan beyaz sorgu odası kemiklerini – masa, sandalyeler, kamera, tek yönlü cam – örtmeye çalışır.

Steve, "Rory için hazırlanırken ona rastladığında, bu seni hazırlıksız mı yakaladı? Yoksa zaten şüphelerin mi vardı?" der.

"Yorum yok."

"Konuş bizimle dostum. Ne dedi? Git ve bir daha dönme dedi mi? Onun gibi bir kadının seni sevebileceğini düşündüğün için sana güldü mü? Ne dedi?"

"Yorum yok."

Artık bize bakmaya bile çalışmıyor. Kafalarımızın arasındaki duvara boş boş bakıyor, bizi duymazdan geliyor, böylece söylediğimiz her şey uzak bir gevezelik gibi geliyor. Bu bakışı daha önce tecavüzcülerde, katillerde görmüştüm. Asla kıramayacağımız tipler, çünkü ne olduklarını biliyorlar ve bununla mücadele etmiyorlar.

"Geçen cumartesi akşamı neredeydin?" diye soruyor

Steve. "Yorum yok."

Kapı kolunun çevrilme sesi Steve ve beni irkiltir. McCann kıpırdamaz. Breslin kapıda durur, siyah paltosunda yağmur damlaları parıldar, hepimize gülümser.

Bölüm 17

"Mac," diyor Breslin. "Sizi ekip odasında bekliyorlar."

McCann ona bakar. Gözleri bir saniye için buluşur ve bu an Steve ile beni tamamen dışlar.

"Git," diyor Breslin. "Ben birazdan gelirim."

McCann koltuğundan kalkar ve kapıya doğru yürür. Breslin, yanından geçerken omzuna hızlıca bir şaplak atar. McCann otomatik olarak başını sallar.

"Sorgu saat 15:24'te sona erdi," der Breslin, kameraya doğru yürürken. Elini uzatıp kamerayı kapatır. Su soğutucusuna dönerken: "Vay vay vay. Bakın kimler yine en iyi arkadaş olmuş. Ne güzel."

"Neden bizim en iyi arkadaş olmadığımızı düşündüğünü bilmek isterim," diyorum.

"Şu anda senin ilişkinle hiç ilgilenmediğim için beni affetmelisin. Az önce benim ortağımı suçlayacak kadar yüz­süz davrandın..."

"Bunu ben istediğim zaman konuşuruz. Şu anda bilmek istediğim, dün sabah hanginizin sana gidip, Moran'la kavga ettiğimizi söylediği."

"Reilly," diyor Steve. "Öyle değil mi? Tartışmaya başladık, o da yazmayı bıraktı."

Hatırlıyorum, o aptalca tıkrıtların beynimi parçaladığı anda aniden çöken ağır sessizliği. "Reilly'nin zeki biri olduğunu söylemişim," diyor Breslin. "Görünüşe göre benim aksime. Top House'da yirmi dakika oturduktan sonra anladım. Tebrikler Conway: Güney Dublin'in aptalını çok inandırıcı oynuyorsun. Senin böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum." Su bardağını bana doğru kaldırıyor. "Trafikte şanslıydım ama. Gösterinin en iyi kısımlarını kaçırmayacak kadar zamanında geri döndüm."

İçimizden birinin şaşkınlığını fark etmiş olmalı ki gülüyor. "Yolculuğumdan döndüğümde, Mac'i siz iki korkutucu intikamcından kurtarmak için hemen saldırıya geçtiğimi mi sandınız? Gözlem odası­daydım. Çünkü Mac'in kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını biliyordum, çünkü hiçbir şey yapmamıştı – tabii, yanlış yere sikini sokması dışında, ki bu benim kitabımda idamlık bir suç değil. Ama hepimiz onun zor birkaç gün geçirdiğini kabul edebiliriz,

bu yüzden ikinizin onun kafasını mahvetmek için elinizden geleni yaptığınızı görünce, durma zamanının geldiğini düşündüm."

Masaya doğru yürüdü, Murray ailesinin fotoğrafını kaldırıp uzun uzun baktı. "Huh. Mac'in onu tanımamasına şaşmamalı." Fotoğrafi masaya geri attı, fotoğraf masaya düşmeyince onu görmezden geldi ve yere düştü. "Ee," dedi. "Bütün bu zaman boyunca birlikte çalıştığımızı sanıyordum. Rory ile yaptığımız güzel röportajlar hakkında içimi ısıtan hoş bir duyguya kapılıyordum. Oysa kafanızda olan buydu. Söyleyin bana: bu sabah aynaya baktığınızda, boğazınızın arkasında hafif bir mide bulantısı hissetmediniz mi?"

Breslin en iyi yaptığı şeyi yapıyor. Garip geliyor, nedense bir kayıp gibi hissediyorum, onun suratına yumruk atma isteği duymuyorum. "Ve ben hep birlikte çalıştığımızı sanıyordum," diyorum, "ben hep o güzel röportajların tadını çıkarırken, sen bunu saklıyordun. Taş atmak mı istiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve parmağıyla beni işaret eder. "Hayır, hayır, hayır, Conway. Bunu bana karşı kullanmaya çalışma. Seni içeri almamakta haklı olduğumu kanıtladın. Bu *röportaj*..." Ağzı tiksinti ile bükülür; bunu gidermek için bir yudum su içer. "Devam et, söyle bana. Bu röportajla neyi başardığını düşünüyorsun?"

"McCann'ın evine arama emri çıkarmak için yeterli kanıt elde ettik" diyorum.

Breslin bunu düşünür ve başını sallar. "Arama emri. Güzel. Peki orada ne bulmayı planlıyorsun?"

"McCann'ın bütün kış giydiği kahverengi deri eldivenleri mi? Bu hafta bir kez bile görmediğim eldivenleri mi? Ya üzerinde Aislinn'in kanını buluruz ya da hiç bulamayız."

"Vay canına," diyor Breslin, kaşlarını kaldırarak. "Etkileyici. Mac bunu duyarsa altını ıslatır herhalde. Sana biraz zahmetten kurtarayım mı? Gerçekte ne olduğunu duymak ister misin?"

"Çok isterim," diyorum. "McCann'dan, ama."

Breslin dilini saklatır. "Olmaz. Mac bunu kayda geçirecek kadar akıllı değil. Dürüst olmak gerekirse, senin yaptığın o küçük numradan sonra, ikinizle de bir daha konuşmak isterse çok şaşırırım, kayıtlı olsun ya da olmasın. Ama gerçekleri bilerseniz hepimizin hayatı kolaylaşır diye düşünüyorum."

Steve, "Ve bu kayıt dışı, doğrulanamaz, kabul edilemez bir söylenti olacak," diyor. "Öyle işte. Duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

İçimden bir ses, istemediğimi söylüyor. McCann odadan çıktığında, yanında bir şey götürdü, havayı kızıştıran karanlık, vahşi bir yük. O olmadan oda düz, hastalıklı ve aptalca bir hale geldi. Sadece dışarı çıkıp, ne olacağını düşünmek zorunda olmadığım, Breslin'in kendini beğenmiş suratına bakmak zorunda olmadığım bir yere doğru yürümeye devam etmek istiyorum. Sandalyeye yaslanıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum, o yükün bir kısmını tekrar bulmaya çalışıyorum.

"Tamam," dedi Steve.

"Dinleyelim." "Bana iyilik yapma."

"Bilmek istiyoruz."

"Conway?"

"Neden olmasın," diyorum. Ellerimi yüzümden çekiyorum, ama dik durmaya gücüm yetmiyor.

Breslin masamıza katılmıyor. Su bardağını çöp kutusuna atıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve yavaşça dolaşmaya başlıyor, sanki büyüleyici öğrencilerine bir şeyler anlatan soğukkanlı bir profesör gibi. "Cumartesi akşamı," diyor. "Mac ailesiyle evde akşam yemeği yedi ve sonra Aislinn'i aramaya karar verdi. Saat sekize çeyrek kala oraya vardı, saatine bakmadı. Her zamanki gibi arka kapıdan mutfığa girdi. Işıklar açıldı ve Aislinn'in akşam yemeği pişirmeye başladığını görebiliyordu, ama Aislinn seslenmedi ve onu karşılamaya gelmedi. Mac oturma odasına girdi ve Aislinn'i şöminenin üzerinde başı yatmış halde buldu."

"Şok olmuş olmalı," diyor Steve. Breslin ona keskin bir bakış atıyor, ama Steve'in yüzünde hiçbir ifade yok.

"Evet, öyleydi. Açıkçası."

"Çoğu insan yıkılırdı."

"Çoğu sivil öyle olurdu. Mac yıkılmıştı, ama kendini topladı.

Bu onu katil yapmaz. Onu polis yapar."

"Ayrıca romantik bir akşam yemeği için hazırlanmış masayı da buldu," diyorum. "Bu da şok edici olmalı. O bunu nasıl yorumladı?"

Breslin, sabrının sonsuza kadar sürmeyeceğini ima eden bir ses tonuyla, "Hiçbir şey anlamadı, Conway. Kız arkadaşının cesedi önünde yerde yatarken, akşam yemeğinin kendisi için olduğunu varsaydı, belki gelmeye karar verirse diye, ki bazen gelirdi. Birinin eve girmiş olduğunu düşündü, belki bir sapık, daha çok bir uyuşturucu bağımlısı - dürüst olalım, burası pek de iyi bir bölge değil, değil mi? - ve Aislinn en kötüsünü yaşamıştı.

Daha sonra, Aislinn'in gizlice biriyle görüştüğü ve işlerin ters gittiği ihtimali aklına geldi; ama o anda bu, aklının ucundan bile geçmedi. Moran'ın da belirttiği gibi, *şok* halindeydi.

Steve sorar, "Aislinn hayatta mıydı?"

Breslin başını sallar. "Mac hemen nabzını ve nefesini kontrol etti, yani evet, muhtemelen eldivenlerine kan bulaştı ve bu yüzden eldivenleri attı. O ölmüştü."

Cooper, dakikalar ya da saatler içinde olduğunu söyledi; muhtemelen hızlı ilerlemiştir. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Saçmalık ama jüri buna kanabilir.

"Yani hemen polisi aradı ve olay yerine bir dedektif ekibi çağırdı." diyorum.

Bana bakıyor, soluk, şişkin gözleri çok sert bir şekilde donmuş, göz kırpmıyor. "Ukala davranma, Conway. Yapma. Şimdi sırası değil. Belki onun yerinde olsan da aynısını yapardın, ama bu saçmalık. Mac polisi aramış olsaydı, bir cinayet soruşturmasının merkezinde olurdu, yani bu olay çözülene kadar, ne kadar sürerse sürsün, masa başında çalışırdı. Dava çözülmezse, cinayet masası dedektifi olarak işi biterdi: Kendin şüpheli durumdayken etkili bir dedektif olman imkansızdır. Karısını ve çocuklarını kaybederdi. Muhtemelen mahkemeye çıkarılırdı; *hapse* girebilirdi. *Ömür boyu*. Peki ne için? Hiçbir şey yapmamıştı; soruşturmaya yardımcı olabilecek hiçbir bilgiye sahip değildi. Kişisel ve mesleki olarak kendini *boşuna* feda etmiş olacaktı. Eğer gerçekten kendinizi o kadar aziz görüyorsanız, sizin adınıza sevindim. Ama ben ikna olmadım.

Breslin'e söylemeyeceğim şey: Ben ne yapardım, hiç bilmiyorum. Bunu bir kabus kadar net bir şekilde hayal edebiliyorum: Başkasının kanlı enkazının ortasında durmak, ayak bileklerimin, baldırlarımın, dizlerimin etrafında hızla çamurun yükseldiğini hissetmek ve *Hayır diye* düşünmek.

Ona bakarak karşılık veriyorum. "Benim ne yapacağım önemli değil. McCann ne yaptı?"

"Saldırgan hala içeride olabilir diye evi temizledi, ama saldırgan içeride değildi. McCann adamın gittiğinden emin olunca, eski parmak izlerini silmek için evi temizledi – Tanrı şahidimdir Conway, o üstünlük taslayan, onaylamayan yüz ifadesini bırakman gerek. Ona bakarken konsantre olamıyorum."

Yüzümde hiçbir ifade yok; Breslin sadece beni suçlu görmek istiyor. "Yüzüm hoşuna gitmiyorsa," diyorum, "Moran'a bakabilirsin. Ya da

gözlerini kapatabilirsin, umurumda değil."

Breslin iç çeker, başını sallar ve bana sırtını dönüp tüm dikkatini Steve'e vererek büyük bir olay çıkarır. "McCann parmak izlerini sildi. Aislinn'in yatak odasını, onun notlarını saklayıp saklamadığını görmek için aradı, ama saklamamıştı - en azından, göze çarpan yerlerde yoktu. Saldırgan geri gelirse diye etrafta kalmayı düşündü, ama bunun olasılığının çok düşük olduğunu ve riske değmeyeceğini düşündü."

Steve, kaşlarını çatarak şaşkın bir şekilde, "Neden ocağı kapattı? Bu başından beri beni rahatsız ediyor."

"Böylece hiçbir kanıt yok olmazdı..." Ben burun kıvrırım. "Parmak izleri her şey değildir, Conway. McCann, katilin DNA, saç, lif gibi değerli şeyler bırakmış olabileceğini biliyordu; bunu mahvetmek istemezdi. Ve eğer küçük bir ihtimalle yanılmışsa ve Aislinn hala hayattaysa, evin yanıp Aislinn'in ölmesini istemiyordu. Ve..." Breslin biraz hüzünlü bir gülümsemeyle gülümser. "Bunu bana söylemedi, çünkü Mac de sen ya da ben gibi aptal gibi görünmekten hoşlanmaz, ama eminim ki Aislinn'in cesedinin yanması fikrine de dayanamazdı. Onu severdi, biliyorsun."

"Aah," diyorum. Steve'in hareket edip bana geri çekilmemi işaret etmesini bekliyorum, ama etmiyor. Steve, Breslin'le arkadaş olmak istemeyi çoktan aşmış.

"Conway. Kes şunu. Bu ekibi ve içindeki herkesi nefret ettiğini biliyorum, ama bir saniye olsun lanet olası bir dedektif gibi düşün, sonunda popüler kızlara bir üstünlük sağlayan ergen bir reddedilmiş gibi değil. Mac Aislinn'i öldürseydi, neden ocağı kapatırdı? Tamamen açar ve evin yanıp kül olmasını umardı."

"Sonra ne yaptı?" diyorum.

Breslin dişlerini sıkarak iç çeker. "Arka kapıdan çıktı, arkasında kilitledi ve eve gitti. CCTV'yi kontrol etme zahmetine girme, onu bulamazsın. Ne cumartesi gecesi, ne de başka bir gece. Kameraların yerini bulmak ve onlara göre rotanı planlamak çok kolay. Boşanma söz konusu olsaydı, Mac karısına özel dedektifin ona karşı kullanabileceği hiçbir şey vermezdi."

Bu da mantıklı, elbette mantıklı. Tıpkı McCann'ın hikayesi, Rory'nin hikayesi ve Lucy'nin hikayesi gibi. Bütün bu hikayeler. Tavanın köşelerinde yumruk büyüklüğünde eşek arıları gibi vızıldayarak, boş boş dolaşıp güçlerini saklıyorlar. Silahımı çekip onları tek tek, düzgünce havaya uçurmak, onları aşağıya doğru süzülüp yok olan siyah toz bulutlarına dönüştürmek istiyorum.

"Bunları sana ne zaman anlattı?" diye soruyorum.

"Karısı uykuya dalar dalmaz beni aradı. Dürüst olmak gerekirse Conway, cumartesi gecesi şehirde dolaşırken ya da karısı yanında televizyon izlerken bu konuşmayı yapması pek mümkün değildi. İlk fırsatını değerlendirdi."

"Ve sen ona inandın."

Bu sözüm üzerine Breslin bana dönerek yüzünü bana çevirdi. "Evet, Conway. Evet. Ona inanıyorum. Bunun bir kısmı, senin hakkında hiçbir fikrin olmadığı sadakat denen küçük bir şeyden kaynaklanıyor. O benim ortağım; ayaklarının dibinde bir ceset ve elinde dumanı tüten bir silahla yakalarsam, onun tuzağa düşürüldüğüne inanmak benim işim. Ama asıl nedeni Mac'i tanımam. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Benim Mac'i tanıdığım gibi bir ortağın olursa şanslısın. Ve onun bunu yaptığına inanmamın *imkanı yok*."

Gözlerim bir saniye Steve'inkilerle buluştu. Breslin'in bu yükü gerçekten inandığını mı, yoksa kendini buna inandırdığını mı bilemiyorum, çünkü o, iyi günde kötü günde partnerinin yanında duran asil şövalye olmak zorunda. Muhtemelen ikincisi, yani bu durum değişmeyecek. Gerçek bir inancı, onunla çelişen yeterince kanıtla yıkabilirsiniz; ama kişinin olmak istediği kişi dışında hiçbir şeye dayanmayan bir inancı hiçbir şey yıkamaz. Breslin'e McCann'ın Aislinn'in yüzünü dövdüğü videoyu gösterebiliriz, ama asil şövalye bir yolunu bulur.

"İkiniz bunu anladınız mı? Kafanıza girdi mi?"

"Evet," diyorum. "Ve sen bunu Stoneybatter'a bildirdin."

"Evet, bildirdim. Bu arada, McCann bunu yaptığımı biliyordu ve kabul etti. İlk şok geçtikten sonra, tekrar bir polis gibi düşünmeye başladı. Çünkü o bir polis. Katil değil. Polis."

"Uh-huh. Peki neden sabah beşe kadar bekledin? McCann karısı uykuya dalar dalmaz seni aradıysa, saat kaçtı, gece yarısı mı? Neden beş saat bekledin?"

Breslin iç çekip ellerini kaldırdı. "Tamam. Beni yakaladın. Aferin sana. Dava ekibe geldiğinde orada olmak istedim. McCann'ın soruşturmaya karışmayacağı belliydi, yoksa her şey mahvolabilirdi..."

"Onurlu," diyorum. "Etkilendim."

Breslin bana pis bir bakış attı, ama cevap verme zahmetine girmedim. "—ama ben de bir göz atayım dedik. Mac'in öne çıkması gereken bir an var mı diye bakmak için, öyle bir şey... Conway, neden beni dinlemeye zahmet ediyorsun ki

beni dinlemeye zahmet ediyorsun ki, söylediğim her şeye alaycı bir şekilde tepki vereceksen? Ben Moran'la gerçek bir konuşma yaparken sen dışarıda beklesen daha mutlu olmaz mısın?"

"Daha çok, soruşturma dedektiflerini boşuna bir arayışa gönderebileceğin bir an olup olmadığını görmek için. Bu hafta senin için çok eğlenceli geçmiş olmalı, değil mi? Moran ve benim kendi kuyruğumuzu kovalamızı izlemek..."

Breslin odanın diğer ucuna o kadar hızlı geçti ki neredeyse irkildim. "Beni neyle suçluyorsun? Hayır" – cevap vermeye başladığımda parmağını yüzüme doğrulttu – "dikkatli ol. Çok dikkatli ol."

Çok dikkatli olmaktan bıktım artık. Parmağını sertçe itiyorum, bana vurmayı düşündüğünde gözlerinde parlama görüyorum, ama şanssızlık. Steve sandalyesinden yarı kalkmış, ama araya girmemeyi akıllıca buluyor. "Soruşturmamı engelliyorsun. Bu bir suçlama değil, lanet bir gerçek. Sen yozlaşmış polis rolünü oynuyorsun, böylece ben ve Moran, McCann'ı Aislinn'e bağlayan herhangi bir şey bulursak, sen Rory Fallon'u hazır hale getirene kadar takip edebileceğimiz güzel bir çıkmaz sokakta kalırsınız. Elli dolarlık banknotları sallayıp, Gaffney'i başından savmak, uyduruk telefon görüşmeleri icat etmek... Reilly bunu da sana mı verdi? Sana koşarak gelip, çete üyelerini araştırdığımızı ispiyonlamak..."

Breslin yüzüme karşı kahkahalarla gülüyor. "Bunun için Reilly'ye ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? İkiniz de bana kendiniz söylediniz. Önce Aislinn'i sistemde kimin araştırdığını ve nedenini öğrenmek istediniz. Sonra Pazar öğleden sonra, Moran, patron seni çağırdığında, bilgisayarında neyi açık bıraktığını biliyor musun? Dublin'de yaşayan, 20 ila 50 yaşları arasında, çete geçmiş olan erkekleri arayan bir arama. Pazartesi sabahı Conway, sen geldin ve para sorunları yüzünden stresli olup olmadığını sorarak sahte bir endişe göstermeye başladın. Cidden benim bu kadar aptal olduğumu mu sandın?"

Gözümün ucuyla Steve'in kızgın bakışlarını görebiliyorum. Benimki de muhtemelen aynıdır. Her gölgeyi sopayla dürtüyorum, beni yakalamak için komplo kuran casusların zehirli yuvasına hazırım, ama orada olan tek şey benim yeterince dikkatli olmamam ve Steve'in Çıkış'a basmayı unutmasıydı.

Breslin geri adım atıp kollarını açtı. "Soruşturmanı engellediğimi düşünüyorsan, git şikayette bulun. Ne yazacaksın? Breslin sandviçini yanlış şekilde ödedi mi? Breslin Gaffney'nin peşinde olmasını istemedi mi?" Yüzünde kötü bir sırıtiş vardı. "Orada şüpheli bir şey gördüyseniz

, çocuklar, o da izleyenin gözünde idi. Eğer boş bir hayalin peşine düştüyseniz, bu tamamen sizin sorunuz. Benim sorum değil."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Hâlâ Breslin'in tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum.

"Şikayette bulunacak kadar yeterli kanıtın yoksa," diyor Breslin, "o zaman bana bir özür borçlusun."

"Şimdi sana bizim hikayemizi anlatacağız. Ve bizimki seninkinden çok daha iyi" diyorum.

Yüzünde saf bir inanmazlık ifadesi belirir. "Neden bahsediyorsun? Mesele kimin *hikayesi* daha iyi değil, Conway. Mesele Cumartesi gecesi gerçekte ne *olduğu*. Ve ben sana bunu zaten anlattım."

"Beni eğlendir. Merak etme, bizimki de seninkinden daha kısa."

Breslin uzun ve gürültülü bir nefes alır ve masadaki kupaları iterek masaya oturur. "Tamam," der, kollarını kavuşturarak. "Anlatın bakalım. Beni şaşırtın."

"Cumartesi akşamı," diyorum. "McCann evde akşam yemeği yedikten sonra Aislinn'i aramaya karar verdi. Ona önceden haber vermemişti, ama bunun önemi yoktu: Aislinn, McCann istediği zaman hazır olmalıydı. Rory, Tesco'ya gitmek için ara yoldan ayrıldığında, saat yedi kırk geçe oraya vardı. McCann, her zamanki gibi duvarın üzerinden atlayıp arka kapıdan girdi."

Breslin başını sallıyor, bana inanamayan gözlerle bakıyor: bu bize anlattığı hikayeye aynı değil mi? "Bekle," diyorum. "İşte burada işler ilginçleşiyor. Aislinn'i giyinip akşam yemeği hazırlarken buldu ve beklediği karşılamayı görmedi: Aislinn'in onu orada istemediği belliydi. McCann ne olup bittiğini görmek için oturma odasına gitti ve romantik bir akşam yemeği için hazırlanmış masayı gördü, ama bu yemeğin kendisiyle ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu."

"O noktada," diyor Steve, "tüm hayatı Aislinn Murray'e bağlıydı. Karısını, çocuklarını terk etmeye hazırlanıyordu..."

"Breslin'in bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum," diyorum. Breslin gözlerini tavana doğru çeviriyor.

"McCann, hayatının geri kalanının nasıl olacağını düşündüğünü parçaladı," diyor Steve, "onu çöpe attı ve Aislinn etrafında sıfırdan yeniden yazdı."

"Geveze," diyorum Steve'e ve Breslin'in gözlerinde öfke parlamasını görüyorum.

Steve, "Ve o da onu ateşe verdi," diyor.

"Ona ne kadarını anlattı acaba?" diyorum.

"Her halükarda, tüm hikayeyi anlatmadı. Babası hakkındaki kısmı anlatmadı. Biz bunu ortaya çıkardığımızda onun yüzünü gördün. Gerçek bir şok."

"Ah, evet. O kadar ileri gitmedi. Ama McCann ile ilişkilerinin bittiğini ve onun bir an önce defolup gitmesi gerektiğini, böylece yeni sevgilisiyle huzur içinde sevişebileceğini oldukça açık bir şekilde ifade ettiğini söyleyebilirim."

"Ah," diyor Steve, yüzünü buruşturarak. "Kafasını kaybetmesine şaşmamalı." "Herkesin kafası karıştırdı. Herkesin. Benim de karıştırdı."

"Çoğu insan çok daha kötü bir şekilde kafasını kaybederdi. Bir saniye kontrolünü kaybetmek, bir yumruk? Bu hiçbir şey. Böyle biteceğini tahmin etmesi imkansızdı."

Breslin hala kollarını kavuşturmuş, göz kapaklarının altından bizi izliyor, ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Çok tatlı bir hikaye. Yani bu sadece aptalca bir adam öldürme vakasıydı, büyük bir mesele değil, ve Mac itiraf edip iyi bir çocuk gibi hafif bir cezayı kabul etmeli mi?"

"Sence ne yapmalı? Ağzını kapalı tutup, hiçbir şey olmamış gibi ekibine ve karısına geri dönmeli mi?" diyorum.

"Aslında öyle. Çünkü senin sevimli hikayen, ben gerçek bir *dedektif* gibi bakmaya başladığım anda çöküyor. Psikolojik olarak, hiç mantıklı değil ve normalde psikolojik konulara pek aldırış etmem ama bu durumda başka hiçbir şeyin yok, bu yüzden biraz dikkat etmeye değer diye düşünüyorum. Öncelikle" – parmağını kaldırıyor – "Rory neden Mac için büyük bir şok olsun ki? Onu bir kadının yüzüne, onu öldürecek kadar sert bir yumruk atacak kadar şok eden bir şey mi? Mac, Aislinn'e aşık değildi. Buna inanmıyorsan, Aislinn'e başka insanlarla görüşebileceğini söylediği gerçeği var – Aislinn'in, Mac'in her an gelebileceğini *bildiği* halde, onun evine gitmek yerine Rory'yi kendi evine davet ettiği gerçeği buna tanıklık ediyor. *Buna* inanmıyorsanız, Mac'in Aislinn'in telefonuna erişimi olduğunu, *özellikle* de mesajlarını kontrol etmek istediği için, Lucy'nin ifadesine bakabilirsiniz. O telefonda, akşam yemeği randevusunu ayarlayanlar da dahil olmak üzere, Rory ile haftalarca süren mesajlaşmalar var. Ve bana Rory'nin Mac'i şok edecek kadar şaşırtacağını mı söylüyorsunuz?"

Ben de "Rory sahneye çıktığında, McCann artık Aislinn'in mesajlarını okumuyordu. Çok utanmıştı, ayrıca okumaya değer bir şey bulamamıştı." diyorum.

"Evet, onu bu konuda küçük düşürdüğünüzü gördüm. Onu iyi yakaladınız çocuklar. Aferin." Breslin bize yavaşça alkış tuttu. "Ama Mac, Aislinn'in başka bir erkek arkadaşı olup olmadığını"

bu kadar önemsiyor olsaydı, biraz utanç duygusunu yenip mesajlarını kontrol ederdi diye düşünüyorum. Size itiraf etmek istese de istemese de."

Steve, "Aislinn onu o kadar iyi kandırmamışsa, başka biriyle görüştüğünü aklına bile getirmezdi." diyor.

"Elbette. Bu da onun kıskanç bir tip olmadığı anlamına gelir, yani öğrendiğinde kafayı yemeyeceği anlamına gelir. Başladığımız yere geri döndük: psikolojik olarak mantıklı değil. Ve ikinci sorun." Breslin bir parmağını daha kaldırır. "Rory o kokuyu sevmediği için ocağı kapatmış olabilir ya da annesi ona aletleri asla açık bırakmamasını öğretmiş olabilir. Mac bunu yapamazdı. O, hiçbir sebep yokken parçalanıp aptalca şeyler yapan sıradan bir sivil çocuk değil. Ciddi stres altında bile, mantıklı düşünüyordu – parmak izlerini silmek için yeterince mantıklı, hatırla. O evde sağlam bir neden olmadan hiçbir şeye dokunmazdı. Aislinn'i öldürmüş olsaydı, tüm adli tıp kanıtlarının onu işaret edeceğini ve evi yakmanın sadece kaçmasına yardımcı olacağını bilseydi, neden ocağı kapatsın ki?

Ben de "Duman alarmı çalmasın diye" diyorum. McCann mantıklı düşünüyordu, tamam. Evi temizlemek için zamana ihtiyacı vardı ve dahası, Aislinn'in erkek arkadaşının çok işine yarayabileceğini fark etti. Saldırı anında, tek başına, eylemlerini doğrulayacak kimsesi olmayan bir erkek arkadaş: dostum, bu bir katilin rüyasıdır.

Breslin başını sallıyor ve saf bir tiksinti ile hafifçe gülümsüyor. Umurumda değil. "Tek sorun," diyorum, "McCann aslında Aislinn'in mesajlarını okumadığı için, erkek arkadaşının ne zaman geleceğini tam olarak bilmiyordu. Telefonunu kontrol edip randevu saatini bulsa bile - ki bunu yapmak istemiyordu, çünkü teknisyenler bunu yaptığını ve ne zaman yaptığını görebilirdi - bu, erkek arkadaşının geç kalmayacağını garanti etmezdi. McCann ocağı açık bıraksaydı, duman alarmı çalabilirdi ve Aislinn bulunabilirdi, oysa bu adam hala başka bir yerdeydi ve mazereti vardı. McCann alarmı devre dışı bıraksa bile, komşusu veya erkek arkadaşı dumanı fark edip polisi arayabilirdi, oysa erkek arkadaşı hala suçtan uzak tutulabilirdi. Ocak kapatılmalıydı."

Breslin omuz silkiyor. "Sanırım bunu savunabilirsin. Dediğim gibi, bu sevimli bir hikaye. Ama hepsi bu kadar. Altında sağlam bir şey yok. Mac'in Aislinn ile bir ilişkisi olduğunu kanıtlayabilirsin. Aferin sana. Ama Cumartesi gecesi söz konusu olduğunda, tam olarak hiçbir şeyi kanıtlayamazsın.

Baş şüphelinin kimliği var, ki onun bu karmaşaya başka birini karıştırmak için her türlü sebebi var. Kurbanın en iyi arkadaşı olabilir ya da olmayabilir, kurbanla aşık olabilir ya da olmayabilir, kurbanla yatan şanslı adama kıskançlık duyuyor olabilir ya da olmayabilir, bir kadından duyduğun tuhaf ve karmaşık bir hikayen var. Ve eğer Mac'in evini aramak için arama emri alırsan, ki bunu yapacak kadar aptal olacağına inanmıyorum, muhtemelen kahverengi eldivenlerini kaybettiğine dair kanıt bulursun. Hepsi bu. Elinde olan tek şey bu.

Sessizlik.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Yine sessizlik.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Breslin kendine bir bardak su daha doldurur ve biz de soğutucudan çıkan kabarcıkların sesini dinleriz. Uzun ve dikkatli bir yudum alır ve sonra şöyle der: "Umarım ikiniz de bu davaya ne yaptığının farkındasınızdır."

İkimiz de cevap vermedik.

"Her şeyi mahvettiniz. Anlıyor musunuz? McCann'ı bu suçtan asla yakalayamayacaksınız, çünkü A, onun yaptığını kanıtlayacak hiçbir deliliniz yok ve B, bunu o yapmadı, Fallon yaptı. Eğer Mac'in peşine düşerseniz, savcı dosyanızı ofisinden dışarı atarak gülecektir. Onu bir şekilde mahkemeye çıkarabilirseniz - ki çıkaramazsınız - savunma Rory Fallon'ı ve ona karşı olan gerçek *kanıtlarınızı* ortaya çıkaracak ve jüri, jüri odasının kapısı kapanmadan önce beraat kararı verecektir. Siz de öyle yapmaz mıydınız? Dürüst olun. Jüri üyesi olsaydınız ve kanıtların toplamı bana az önce anlattıklarınız olsaydı, suçlu bulmak için oy verir miydiniz?

Steve ve ben cevap vermiyoruz.

"Tabii ki oy vermezsiniz. Ülkedeki hiç kimse oy vermez, belki Jack the Ripper olduğu için onu mahkum etmeye oy verecek tuhaf bir polis düşmanı hariç. Ama şimdi Mac ile bu karmaşık durumu ortaya çıkardığınız için, Fallon'ı asla yakalayamayacaksınız. Savcılar onu mahkemeye çıkarır, savunma McCann'ı devreye sokar – bu süreçte onun evliliğini ve muhtemelen kariyerini mahveder, ama hey, bu senin sorunun değil, değil mi? – ve pat, makul şüphe. Hoşça kal, Rory. Hayatın güzel olsun. Bir sonraki kız arkadaşın seni kızdırdığında görüşürüz."

Hayali bir Rory'ye kadehini kaldırır.

'İşiniz bitti çocuklar. Burada yapmanız gereken tek şey, dava dosyasını toplayıp bodruma göndermek ve tabii ki, bu davanın neden duvara çarptığını ve zavallı Aislinn'in hak ettiği adaleti alamayacağını patrona ve medyaya iyi bir şekilde açıklamak.

bulmak. Kendinizle gurur duyuyor musunuz? Bu hafta iyi bir iş çıkardığınızı düşünüyor musunuz?"

Sessiz kalıyoruz. Söyleyecek anlamlı bir şeyimiz yok.

Breslin iç geçirir ve video kameranın yanına yürür. "Bu karmaşayla yapabileceğimiz tek şey," der, "McCann'ın hayatını mahvetmesini engellemek. Açıkçası, ona hiçbir gerekçe olmadan yaşattıklarından sonra, *en azından* bunu yapabilirsin."

Video kameraya uzanır, çıkarma düğmesine basar ve kaseti çıkarır. "Bu röportajı hiçbir yere kaydetmemeyi akıllıca bulduğunuz doğru mu?"

Steve başını sallar.

"McCann'ı seninle gelmeye ikna ettiğinde, ne yaptığını belli etmemeyi başardın, değil mi?"

Başını sallar.

"Lucy Riordan'dan resmi ifade almadın, değil mi?" Başımı sallarım.

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükredelim," diyor Breslin. Video kaseti avucuna düz bir sesle bırakıyor. "Öyleyse. Son bir saat kadar olanlar hiç yaşanmadı. O fotoğraf dizilerini ortadan kaldıracak ve Lucy'den uygun bir ifade alacaksın. Eminim bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsin. Amire, iyi iş çıkardığını, ancak suçlamayı destekleyecek yeterli delil bulamadığımızı, bu yüzden Rory Fallon'ı şimdilik rafa kaldırmaya, adli tıp ve elektronik çalışmalarına devam etmeye ve ileride bir şeylerin ortaya çıkmasını ummaya karar verdiğimizizi açıklayacağım." Ya da daha çok, amire, başından beri söz verdiği gibi, beni ve Steve'i kontrol altında tuttuğunu temin etmek gibi. Yüzüne bakmaya dayanamıyorum. "Patron, medya başka bir şey bulana kadar onları oyalamaya devam edecek. Rory'yi gözetim altında tutacağız, kıl payı kurtulduğu bu olayın onu korkutup düzeltmesini sağlayacağız. Ve hepimiz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız." Breslin bandı tekrar avucuna indiriyor. "Bu bir plan gibi geliyor mu?"

Bir süre sonra "Evet" diyorum.

"Moran?"

Steve nefes alır. "Evet."

"Bu süreçte herhangi bir aksaklık yaşanmayacak. Doğru mu?"

"Aksaklık olmayacak."

"Güzel." Breslin kaseti ceketinin içine koyar ve kapıya doğru yönelir. Elini kapı koluna koyar ve bir veda cümlesi söylemek için geri döner.

"Bunu anlamanız biraz zaman alabilir," der, "ama ikiniz bana büyük bir borcunuz var. Şu anda öyle hissetmediğinizi biliyorum. Ama birkaç yıl sonra, Rory Fallon hapse girip yeni kız arkadaşına her şeyi anlattığında, siz hala burada tutuklama yaparken, benim size başınıza gelen en iyi şey olduğumu anlayacaksınız. O zaman teşekkürlerinizi alacağım. Eğer güzel bir şişe burbon da eklenirse, boşa gitmez."

İkimiz de bu öfkeli konuşmaya mantıklı bir cevap bulamadan, bize başını sallayıp gider, kapıyı çarparak koridorda hızlı ve kararlı adımlarla McCann'e her şeyin yoluna gireceğini söylemeye gider.

Birkaç saniye sonra Steve eğilip Murray ailesinin fotoğrafını aldı. "Onu yakaladığımı sanmıştım. McCann'ı. Bunu ortaya çıkardığımızda. Gerçekten sanmıştım ki..."

"Evet, ben de öyle düşündüm. İyiydi. İşe yaramalıydı." O görüşmenin ne kadar iyi olduğunu, Steve ile birlikte ne kadar iyi olduğumuzu, birbirimizin aklını okuyabiliyormuşuz gibi hissettiğimizi düşünmek için kendime beş saniye verdim. Kaybettiğim şeyi anlamak için kendime bu beş saniyeyi verdim.

"Yorum yok," diyor Steve. Fotoğrafi ceketinin cebine geri koyuyor, sanki bir gün tekrar önemli olacakmış gibi dikkatlice.

"Bunu görmeliydik" diyorum.

En başında, Lucy Aislinn'in gizli erkek arkadaşı hakkında tuhaf davranmaya başladığında, bunu fark etmeliydik. Hayali gangsterleri kovalayarak koşturup, yozlaşmış polisler hakkında dramalar uydurup, karmaşık şüpheler hakkında birbirimizi sustururken, bariz olan şey gözümüzün önünde zıplıyor, dikkat çekmek için kollarını sallıyordu.

"O aramayı bilgisayarımda bıraktığım için tam bir aptalım," diyor Steve. "Uykusuzluk, patron bizi çağırdı, ben de telaşlandım..."

"Breslin'i sorgulamaya çalışıp her şeyi mahveden benden daha kötü değilsin. Endişelenme."

"Bizi çete yoluna sokmasaydım..."

"Başlamamış olsan bile," diyorum. "Bence yine de görmezdik."

Steve günler önce söylemişti: Breslin iyi adam olmaya alışkın, kafasında yer bulan her hikaye bu başlangıçtan yola çıkmalı. Sadece Breslin değil. Biz dedektiflerin hepsi, kesin olarak biliyoruz ki, biz iyi adamlarız. Bu temele dayanmadan, bu işin karanlık ve cehennem gibi kısımlarını aşmanın bir yolu yok. Yozlaşmış polis Breslin, yozlaşmış polis McCann, onları

resmini çizebildiğimiz kişiler. Böyle davranan polisler var, her zaman da vardı; bu işin tehlikesi. Ama katil bir polis, bizimkilerden biri, hayatımızı onu yakalamaya çalışarak geçirdiğimiz şeye dönüşmüş, bu farklı. Bu, dünyayı altüst ediyor. Ben bile, ve polisin her zaman iyi adamlar olmadığını bilmek için yıllarca süren nedenlerim var: bu benim gözümün önünde olduğunda, gözlerim bunu göremezdi.

Breslin ve McCann merdivenlerin başında, bu davayı ne kadar acilen kapatmaları gerektiğini mırıldanıyorlardı: bir çocuk bile bunun nedenini anlayabilirdi. Benim aklıma hiç gelmedi.

Belki Breslin, McCann'ın gece yarısı arayıp, pek inandırıcı olmayan bir hikaye anlattığında, sadece asil bir beyaz şövalye olmak istediği için değil, gerçekten ona inanmıştı. Belki de diğer olasılık aklına geldiğinde, zihninin yapabileceği tek şey onu dışarı atıp uzaklaşmak olduğu için ona inanmıştı.

"Belki de hayır." Steve, Breslin'in bulunduğu yere boş boş bakıyor. "İnanmış olsak bile, muhtemelen hiçbir fark yaratmazdı. Elimize geçirebileceğimiz ekstra kanıtlar yoktu. Her halükarda mahvolmuştuk."

Fark yaratırdı, ama. Fark yaratacak tüm yollar kafamda asılı kalıyor, birbirine karışarak kalın, karanlık bir perde oluşturuyor. Bunu kelimelere dökmenin bir yolunu bulamıyorum: yavaş sallanışının arkasında neyin sonsuza dek kaybolmuş olabileceğini; görseydik, bu birkaç günün neyi değiştirebileceğini.

"Henüz bitirmedim" diyorum. Telefonumu çıkarıp rehberimi karıştırmaya başlıyorum.

Steve'in gözleri bana doğru kayıyor, karanlık ve şüphe dolu. "Onu yakalayamayacağız.

Breslin'in söylediği şey berbat ama haklı."

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemeye başlıyor ama parmağımı kaldırıyorum: telefon çalıyor. "Louis Crowley," diyor Creepy Crowley şüpheyle. Arka plandaki sesler, bir barda olduğunu gösteriyor.

"Selam," diyorum. "Ben Antoinette Conway, Cinayet Masası. Seninle konuşmam lazım.

Hemen. Neredesin?"

Onu ikna etmek için bastırılmış bir çaresizlik katıyorum ve işe yarıyor.

"Hmm," diyor Crowley. "Zamanım var mı emin değilim."

"Hadi ama. Pişman olmayacaksın."

Küçük pislik burada neler olduğunu tam olarak bildiğini sanıyor ve bundan sonuna kadar yararlanacak. "Peki," diyor, iç çekerek, bundan zevk alarak. "Sanırım... Grogan's'tayım. Yarım saat daha burada olacağım. Ben gitmeden önce buraya gelersen, sana birkaç dakika ayırabilirim."

"Harika," diyorum, minnettarlığımı gizlemeden. "Ben... Harika. Orada olacağım." Ve telefonu kapatıyorum.

"Crowley mıydı?" diye sorar Steve. Kaşları kalkıktır.

"Onu susturmam lazım, hatırladın mı? Ve bir fikrim var." Telefonu cebime sokup ayağa kalkarım ve takım elbisenin kırıksıklıklarını düzeltirim. "Benimle gelir misin? Destek lazım."

Aniden Steve'in ağzının köşesinde bir seğirme olur.

"Bu fikir Plan'da bir aksaklık olarak sayılır mı?" diye sordu. "Umarım öyledir. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Steve sandalyesini geri itip gülümseyerek ayağa kalktı. "Kaçırmam."

Koridorlarda kimse yok; paltolarımızı aldığımızda, soyunma odasında da kimse yok. Ekip odasının kapısından tanıdık sesler geliyor: klavyeler, telefonlar, şikayetler, yazıcı; bunların ortasında Breslin'in pürüzsüz, güçlü sesi var, büyük bir kahkaha koparan bir espriyle sesini yükseltiyor. Olay Odası C'de, geçici çalışanlar arı gibi çalışıyor, bodruma gidecek kağıtları istifliyorlar. Resepsiyon bile boş; Bernadette molada ya da tuvalette. Cinayet masası binasından çıkıyoruz ve kimse gittiğimizi fark etmiyor bile.

Crowley, Grogan's'ın köşe masasında tek başına oturmuş, bir bardak Smithwick's içiyor ve kapağında büyük harflerle SARTRE yazan, herkesin onun daha yüksek bir seviyede olduğunu anlayacağı, yıpranmış bir kitap okuyor. Biz masasının hemen yanına gelene kadar bizi fark etmemiş gibi davranıyor. "Crowley," diyorum.

Kötü bir şekilde şaşırmış gibi yapıp kitabı masaya koyuyor. Steve sürpriz bir ziyaretçi, ama Crowley durumu iyi idare ediyor: "Ah," diyor, elini uzatıp Steve'e nazik bir gülümsemeyle selam veriyor, beni görmezden gelerek beni yerime oturtuyor. "Dedektif Moran."

"Selam," diyor Steve, Crowley'in elini sıkmadan. Tabureye oturuyor, uzun bacaklarını her yere uzatıyor, telefonunu çıkarıyor ve tüm dikkatini ona veriyor.

Crowley'nin bunu anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Karşısına otururum, dirseklerimi masaya, çenemi parmaklarıma dayarım ve ona gülümserim.

"Selam."

"Evet," der, hoş bir karışımla, tiksinti ve ihtiyatla; ona söz verdiğim çaresizlik hissini alamıyor. "Merhaba."

"Yayınladığın makaleler çok güzel. Daha önce hiç manşette yer almamıştım. Kendimi Kim Kardashian gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," diyor Crowley, bana bakarak. "Fotoğrafı beğendin mi?"

"Crowley," diyorum. "Büyük bir hata yapmak üzeresin."

Bu, Crowley'in beklediği gibi gitmiyor, ama o iyi dayanıyor – sonuçta, ben uslu dursam da durmasam da, hala üstünlük onda. "Oh, sanmıyorum. Eğer ulusun gözünde bir zorba gibi görünmek istemiyorsan..." Steve, bip sesleri ve kiraz bombalarının karışımı olan bir oyun başlatır; Crowley seğirir, ama ahlaki öfkelerini sürdürmeyi başarır. "...o zaman ifade özgürlüğünün temsilcilerini zorbalıkla sindirmeye çalışma. Gerçekten bu kadar basit."

"Hayır, hayır, hayır. Buraya fotoğraf için gelmedim. Benim sorunum, fotoğrafı gören bir adam. Seni arayıp adresimi sordu ve sen de ona verdin."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diyor Crowley. Tombul ellerini masanın üzerinde birleştirip bana sırtıyor. "Bu arada, baban nasıl?"

Ben hala şaşkınlık içindeyken, Steve başını kaldırır ve kahkahayı bastırır. "Yoksa öyle mi? Öyle mi?"

Crowley'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Sırtışı kayboluyor. Steve'i yanımda getirmek istememin sebebi buydu: Crowley'den en derin aile sırrımızı aramızda tutması için yalvarmak için buraya gelseydim, yanımda kimseyi getirmezdim. "Kim ne yapmadı?" diye soruyorum. "Peki sen, babamı nereden tanıyorsun?"

"Seni arayan adam," diyor Steve, Crowley'e. "Aslında sana Conway'in babası olduğunu söylemedi, değil mi?"

"Ah, lanet olsun," diyorum. "Cidden mi?"

Steve kahkahaya boğulur. Crowley ona zehirli bir bakış atar. "Öyle dedi. Uzun zaman önce irtibatını kaybettiğini ve yeniden bağlantı kurmak istediğini söyledi."

"Ve sen de buna inandın mı?" diye soruyorum. "Öylece mi?"

"Gerçek gibi görünüyordu. Ondan şüphe etmek için bir neden görmedim."

"Sen bir gazetecisin," diyor Steve, hala sırtarak. "Şüphe etmek senin işin olmalı."

"Tanrım," diyorum. "Senden hoşlanmıyorum bile, ama senin için utanıyorum."

"Kandırıldın dostum," diyor Steve, başını sallayarak oyununa geri dönüyor. "Bir poundluk kazoo gibi."

"Crowley," diyorum. "Sen yürüyen bir lobotomi gibisin. Seni arayan adam benim babam değil." Steve yine gülmeye başlıyor. "O, birkaç yıl önce hapse attığım kuzeyli bir pislik ve o fotoğrafı görünce, intikamını almak için büyük bir fırsat yakaladığını düşündü. Sen de ona benim ev adresimi verdin."

Crowley'in yüzündeki ifade bir anda değişir.

"O zamandan beri evimi gözetliyor," diyorum, "ve dün gece onu oturma odamda buldum. Sence sadece sohbet etmek için mi oradaydı?"

"Conwaaay," diyor Steve, en derin sesiyle. "Ben senin babanım." "Neyse ki herkes için," diyorum, "durumu hallettim. Geri dönmeyecek Tek sorun sen kaldın. Ben ve ortağım, sana ne suçlamada bulunacağımıza karar vermeye çalışıyoruz."

"Hırsızlık komplosu," diyor Steve, telefonuna dokunarak. "Ve saldırı, erkeğin Conway'in buzdolabına sadece çikolatalı kütük bırakmayı mı planladığını yoksa ona kişisel olarak çok kötü şeyler yapmayı mı umduğunu bağlı olarak. Ya da suç ortaklığı. Ya da sadece eğlence için hepsini birden deneyip hangisinin tutacağını görebiliriz."

Crowley her zamankinden daha solgun ve terli. "Avukatımla konuşmak istiyorum," diyor.

"Başın büyük belada," diyorum ona. "Ama şanslısın ki, sana ihtiyacım var."

"Ciddiyim. *Hemen* avukatımla konuşmak istiyorum."

"Hey, dahi," diyor Steve, nükleer silah sesi ve gösterişli bir hareketle bir şeyi vurarak. "Söylesene: burası sorgu odası gibi mi görünüyor?"

"Hayır. Çünkü ben tutuklu değilim. Haklarımı biliyorum..."

"Tabii ki bilirsin," diyor Steve. "Tutuklu olmadığın için avukat tutma hakkın yok. İstedığın zaman ayrılma hakkın var, bu açık." Yardımcı olmak için taburemi geri çekiyorum ve Crowley'nin gitmesi için yer açıyorum. "Bunu tavsiye etmem ama. Eğer gidersen, bunu patronumuza bildiririz ve o zaman tutuklanırsın. O zaman istediğin avukatı tutabilirsin."

Crowley kalkmaya başlar. Onu ilgiyle izleyip durdurmaya çalışmadığımızı görünce fikrini değiştirir.

"Ya da," diyorum, "bana küçük bir iyilik yaparsan, her şeyi unuturuz. Sana bir haber bile veririm, sadece sana karşı kötü hislerim olmadığını göstermek için."

."

"Ben olsam öyle yapardım," diye Steve ona tavsiyede bulunur.

"İyilik," diyor Crowley. Sesindeki kibirli ton büyük ölçüde kaybolmuş. "Ne iyiliği?"

"Son zamanlarda benim suç mahallerine çok fazla geliyorsun," diyorum. "Sana kim bilgi veriyor?"

Crowley rahatlamaktan neredeyse bankından düşüyor. Dudaklarını büzüp vicdan azabı çekerek durumu örtbas etmeye çalışıyor. Steve ve ben bekliyoruz.

"Ben sorun çıkaran biri değilim..." Bu, Steve'i güldürür. "Ahlaki olarak *gerekli* olmadığı sürece."

"Elbette gerekli," diyor Steve neşeyle. "Sen konuşursun, Conway çocukların onunla olan sorunlarını halleder, herkes suçluları yakalamaya odaklanır, adalet yerini bulur. Ayrıca suçlamalarla uğraşarak zamanını boşa harcamak zorunda kalmazsın; bunun yerine iyi mücadeleye devam edebilirsin. Ahlaki açıdan her şey yolunda."

"Seni arkadaşlarına ispiyonlamayacağım," diyorum. "Rahat ilişkilerini sürdürebilirsin. Sadece beni kim siktiğini bilmek istiyorum." Crowley bir kızın böyle konuşmasına yüzünü buruşturur, ama akıllı olduğu için çenesini kapalı tutar. Parmak ucuyla dudaklarına dokunur ve vicdanının bizi etkilemesi için birkaç saniye daha bekler. Sonra iç çeker. "Dedektif Roche, ilgimi çekebileceğini düşündüğü bir davayı bana bildirir."

"

Bunda şaşılacak bir şey yok. "Roche ve başka kim?"

Bir süre sonra, isteksizce - güzel yeni dostluğunu tehlikeye atmaktan nefret ediyor - "Dedektif Breslin pazar sabahı beni aradı. Aislinn Murray davasından bahsetti."

"Evet, bunu zaten biliyorduk. Sana ev adresimi veren o mu? Yoksa Roche mıydı?"

"Bir bağlantımdan aldım." "Ne tür bir bağlantı?"

"Kaynaklarımı açıklamamı isteyemezsin. Sizin gibilerin bu ülkeyi totaliter bir ülkeye çevirmek istediğini biliyorum..."

Steve yumruğunu sıkıp telefona "Evet!" diye bağırır. "Pardon," der. "Ne diyordun? Totaliter bir şey mi?"

"Bu gazetecilik kaynağı değildi, aptal. Bu, bir suçlunun *evime* girmesine yardım etmen için sana yardım eden biriydi. Sence bu koruma altında mı?"

"Olabilir. Bana başka neler söylediğini bilmiyorsun."

"Crowley. Onlara sormamı mı istiyorsun?"

O, somurtan bir genç gibi omuz silkiyor. "*Tamam.* Breslin."

Küçük pislik. Fırsatım varken ona yumruk atmalıydım. "Onu nasıl ikna ettin?"

"Oh, lütfen. Onu *işkenceye* maruz bırakmadım. Aislinn Murray davası hakkında beni aradığında, senin kararsızlık konusunda korkunç bir eğilimin olduğunu söyledi - sadece aktarıyorum." Crowley ellerini kaldırır ve bana sırtıarak bakar. "En bariz davayı kapatmak için aylarca uğraşabileceğini söyledi. Normalde bu senin sorunun olurdu, ama bu sefer Dedektif Breslin seninle birlikte davaya takılmıştı ve adının bu saçmalıkla anılmasını istemiyordu. İşini yapman için sana baskı yapılması gerekiyordu - yine alıntı yapıyorum, Dedektif, sadece alıntı! Ben de biraz baskı uyguladım."

"Daha iyisi olamazdı," diyor Steve telefonuna. "O kadar baskı altındaydık ki, doğru düzgün düşünemiyorduk. Değil mi, Conway?"

Crowley ona şüpheli bir bakış attı. "Ve sonra, senin baban olduğunu iddia eden adam beni aradığında..."

"Bu yüzden onun gerçekten benim babam olduğuna inanmak için kendinizi paralamıştınız. Ben ise, özel hayatıma yağlı parmaklarınızı sokma fikri sizi o kadar tahrik etti ki, düzgün düşünemiyordunuz sanmıştım. Ama siz, bu adam gerçekse, onu bana salmak baskıyı bir kademe daha artıracaktı diye düşünüyordunuz. Böylece amirinden bir övgü ve güzel bir ödül alacaktın. Haklı mıyım?"

Crowley ağzını büzüştürdü. "Kullandığın üslup uygunsuz ve kasıtlı olarak kışkırtıcı. Benim hiçbir yükümlülüğüm yok..."

"Ses tonunu kışına sokabilirsin. Breslin'i aradın ve telefonda, kafam o kadar karışana kadar özel hayatımı nasıl mahvedebileceğini anlatarak salya akıttın, böylece her şeyi imzalayacaktım; tek ihtiyacın olan şey ev adresimdi. Ve o da bunu sana vermek için sabırsızlanıyordu. Bir şeyi atladım mı?"

Kollarını kavuşturmuş ve bana bakmayı reddediyor, davranışının kabul edilemez olduğunu göstermek için. "Her şeyi zaten biliyorsan, neden bana soruyorsun?"

"Oh, ama her şeyi bilmiyorum, henüz değil. Roche seni benim davalarımaya yönlendirdi, Breslin bir kez yaptı. Başka kim var?"

Kafasını salladı. "Hepsi bu kadar."

"Crowley," diyorum, uyarıyor. "Bana iki isim vererek bu durumdan kurtulamazsın. Anlat, yoksa anlaşma iptal olur."

Crowley, incinmiş bir asilzade gibi davranmaya çalışıyor, ama mide bulantısı geçiriyormuş gibi görünüyor. "şeffaflığın ne zaman önemli olduğunu ben çok iyi biliyorum, Dedektif Conway. Ve bunu söyleyemeyen birçok muhafız var. Diğer dedektifler benimle iletişime geçiyorlar. Halkın bilgi edinme hakkını önemseyenler de var. Ama sizin davalarınızla ilgilenmiyorlar."

Bu ani öfke patlamasının nedenini bilemiyorum: yalan söylüyor olma ihtimali mi, yoksa doğruyu söylüyor olma ihtimali mi? Masaya yaklaşıp yüzüne bakarak, "Benimle dalga geçme. Kimi atlıyorsan, öğreneceğim, anladın mı? Ve hayatının geri kalanını arkandan bakarak ve Supermac's'te tuvalet temizleme işine girseydim diye pişmanlık duyarak geçireceksin."

"yle değil! Kimseyi atlamıyorum. Dedektif Roche ve bu sefer Dedektif Breslin. Hepsi bu." Crowley'in yüzündeki korku beni ikna eder. O, alaycı bir şekilde ekler: "Eminim kendini büyük bir komployu hak edecek kadar ilginç buluyorsun, ama görünüşe göre herkes aynı fikirde değil."

Kafam garip, ağırlıksız hissediyor. Bunca zamandır tüm ekibin kanımı akıtmak istediğini, ekip odasının arkasında düşman ordusunun bulunduğu bir perde olduğunu, kılıcını kaldıran ve yenileceğini bilen yalnız bir savaşçı olduğumu düşünüyordum. Ama perdeyi her çektiğimde, tek bulduğum şey aynı pislikti.

Bana hakaret eden ocuklar: Kenarlarının kasten keskinleştirildiğini ve zehirle kaplandığını, beni yere serene kadar kesmek için özenle yapıldığını varsaymıştım. Bunun sadece hakaret olduğunu, çoğuyla anlaşamadığım ve Roche'un ilk kı tokatından bu yana, yarısı izlerken, hiçbiri tek kelime etmeden, denemediğim için biraz daha keskin olduğunu hiç aklıma gelmemişti. Fleas, Undercover'a geri dönmek isteyip istemediğimi ima ediyordu: Bunun nedeninin, Murder'da başarısız olduğumu bildiği için olduğunu düşündüm, bir kez bile bunun sadece birlikte iyi olduğumuz ve beni özlediği için olabileceğini düşünmedim. Steve, "ya eğer"lerini döndürüp, parıldayan aılarını gözden geçirerek izliyordu: Birkaç saat boyunca, onun beni uçurumun kenarına çekip, tepeden aşağı dşşm izlemek ve el sallayarak veda etmek için bunları kullandığını gerçekten inandım. Cildim sayesinde, onun ve Crowley'in kızardığını görmemesi iyi oldu.

Aislinn ile tamamen aynı şeyi yapıyordum: kafamdaki hikayenin içinde o kadar derinlere dalmıştım ki, duvarlarının ötesindeki dış dünyayı göremiyordum. O duvarların kaymaya ve sallanmaya başladığını hissediyorum, iimden gelen bir gürültüyle kemiklerimi sarsıyor

içimden dışıma doğru sallanıyor. Yüzümün, çatlaklardan içeri dolan ve gelmeye devam eden buz gibi havaya maruz kaldığını hissediyorum. Sırtımda büyük bir titreme oluşuyor. Crowley ve Steve ikisi de beni izliyor, Crowley'i kurtaracak mıyım diye bekliyorlar.

Steve'in oyunu dikkat çekmek için bağılıyor.

"Tamam," diyorum. Çıkmak istiyorum, ama işim henüz bitmedi. Diğer her şeyi aklımın bir köşesine atıyorum. "Tamam. Öyle yapalım."

Crowley diyor ki – korkusu yok olmuş, yine sırtlan moduna geçmiş – "Bana bir haberin olduğunu söylemiştin."

"Evet," diyorum. Dikkatim geri geliyor; bu eğlenceli olacak. "Sana bir haberim var. Buna bayılacaksın."

Crowley ses kayıt cihazını çıkarır, ama ben başımı sallarım. "Hayır. Bu kaynağı açıklanamaz. Soruşturmaya yakın kaynaklardan geliyor. Anladın mı?" "Soruşturmaya yakın kaynaklar" demek polisler demek. McCann ve Breslin'in Lucy'nin konuştuğunu düşünmelerini istemiyorum.

O somurtuyor, ama ben arkama yaslanıp Steve'in telefon ekranına deli gibi dokunmasını izliyorum. Sonunda Crowley iç çekip kayıt cihazını kaldırıyor. "Sanırım öyle."

"Aferin," diyorum, tekrar doğruluyorum. "Şunu dinle. Aislinn Murray, değil mi?" Crowley başını sallar, ağzı salya dolarak, ona yaratıcı yöntemlerle tecavüz edildiğini söyleyeceğimi umarak. "Bir ilişkisi vardı. Evli bir adamla."

Crowley bununla yetinmekten çok memnun. Dünyayı görmüş bir adam gibi başını sallar. "Onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Biliyordum. Öyle görünen kızlar, Tanrım, her şeyden paçayı sıyrabileceklerini sanıyorlar. Bazen – oops, çok üzgünüm, Majesteleri! – işler öyle yürümez."

Zaten kafasında hikayeyi yeniden yazıyor, "hak ettiğini bulan ev yıkıcı nympho" için en iyi euphemismlerini hızla sıralıyor. Steve diyor ki, "Daha da iyisi var. Sevgilisinin ne iş yaptığını tahmin et."

"Hmmm." Crowley çenesini çimdikleyip düşünür. "Şey. Açıkçası öyle bir kız parayı severdi. Ama ben, onun gücü daha da tahrik ettiğini tahmin ediyorum. Haklı mıyım?"

Steve ve ben çok etkilenmişiz. "Neden bizim işimizi yapmıyorsun?" diye sorar Steve. "Takımda böyle zeki birine ihtiyacımız var."

"Ah, herkes patron için çalışabilecek tipte biri değildir, Dedektif Moran. Sanırım bir politikacıdan bahsediyoruz. Bir bakalım..." Crowley parmaklarını dudaklarına dayadı. Hikayenin tamamı kafasında şekillenmiş, yazıya dökülmeye hazırdı. "Aislinn'in işi onu o çevreye sokmazdı

bu çevreye girmesini sağlamazdı, yani sosyal ortamlarda tanışmış olmalılar, bu da onun dışarıda dolaşacak kadar genç olduğu anlamına gelir..."

"Daha da iyisi," diyorum. Pub'a hızlıca bir göz gezdirip masanın üzerine eğiliyorum ve Crowley'i başımla çağırıyorum. O ve paçuli kokusu fısıldayacak kadar yaklaştığında: "O bir polis."

"Daha da iyisi," diyor Steve, telefonunu bırakıp yanıma eğiliyor. "O bir dedektif."

"Daha da iyisi," diyorum. "O bir cinayet dedektifi."

"Ben değil," diye ekliyor Steve. "Ben bekâрім."

Tanrıya şükür."

İkimiz de arkamıza yaslanıp Crowley'e kocaman gülümseriz.

O bize bakıyor, yapışkan küçük zihni, bizim niyetimizi ve ona yalan söyleyip söylemediğimizi anlamaya çalışırken hızla çalışıyor. "Bunu yayınlayamam," diyor.

"Yayınlayacaksın," dedim.

"Yapamam. Dava açılır. *Courier* dava edilir."

"İsimleri vermezsен dava edilmezsin," diye Steve onu rahatlatır. "Takımda iki düzine kişiyiz, Conway hariç hepsi erkek ve çoğu evli. Yani, on altı ya da on yedi kişi olabilir mi? Hiçbir şey olmaz."

"Öfkelenecek tanıdıklarım var. Kariyerimi mahvetmeyeceğim."

"Cinayet Masası'ndaki herkes zaten senden nefret ediyor," diye işaret eder Steve, oyununa geri dönerek. "Roche ve Breslin hariç, ve seni rahatlatmak için söyleyeyim, onlar değil. Yani köprüleri yakmış olmuyorsun."

"Sen bir kahraman olacaksın," diyorum. "İrlanda'nın en cesur araştırmacı gazetecisi, The Man'e karşı çıkıp gerçek ve şeffaflık için mücadele eden, kendi başına alacağı riski hiç düşünmeyen bir kahraman. Harika olacak."

"Ne kadar ilgi göreceğini bir düşün," diyor Steve. Crowley ona küçümseyen bir bakış atıyor.

"Haber yarın yayınlanacak. Aislinn Murray cinayetinin soruşturmasına dahil olmayan, ancak soruşturmaya çok yakın bir konumda bulunan evli bir dedektif, onunla bir ilişki yaşıyordu. Bir aşamada başka bir şey eklemen gerekirse, sana haber veririz" diyorum.

Ve üstlerimizin başka seçeneği olmayacak: iç soruşturma yapılacaktır. Bizim bulduğumuzdan daha fazla suçlama için yeterli kanıt bulunmayacak, ama en azından McCann, sanki hiçbir şey olmamış gibi evliliğine ve ömür boyu sürecek cinayet masası görevine geri dönmeyecek. Aislinn sonunda işini hallediyor. Uzun gecelerde, planlar yaparken uyuyamadığı karanlık anlarda

plan yapmak için uyuyamadığı karanlık anlarda, bunun tek yol olduğunu fark etmiş miydi acaba?

"Her şey açık mı?" diye soruyorum.

Crowley başını sallıyor, ama bu bizim, bizim kabalığımızın ve genel olarak insan olarak yetersizliğimizin yüzünden; hepimiz onun bunu yapacağını biliyoruz. "Harika," diyorum. Taburemi geri itip ayağa kalkıyorum; Steve oyununu bitiriyor. "Görüşürüz." Ve Crowley ile SARTRE'yi, onun yepyeni haberi üzerinde çalışmaya bırakıyoruz.

Dışarıda hava, yüzünüzü ona çevirip sıcaklık aramaya sizi ikna edecek kadar ılık. Saat daha beş, ama hava kararmış ve sokaklar akşamın hareketliliğine bürünmeye başlamış, pubların önünde sigara içen gruplar gülüyor, kızlar geceye hazırlanmak için alışveriş poşetlerini sallayarak eve koşuyorlar. "Sana bir şey sormak istiyorum," diyorum Steve'e. "O zaman dolabıma kim işedi, biliyor musun?"

Ona bundan hiç bahsetmemiştim, ama o bunu yeni bir habermiş gibi davranmıyor. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, beni dikkatle izliyor. "Kesin olarak bilmiyorum. Kimse benim yanımda bu konuyu konuşmaz."

"Breslin *dedi ki...*" Breslin, Steve'in bu hikayeleri duymuş olacağını, benim tarafımda olsaydı bana söyleyeceğini söyledi. Breslin bir sürü şey söyledi. Ben çenemi kapattım.

Steve gerisini zaten duyuyor. O, "Herkes buraya senin sayende geldiğimi biliyor. Birlikte çalıştığımızı görüyorlar. Kimse bunu bozmaya çalışmaz. O kadar aptal değiller." diyor.

Bu sözler beni neredeyse acı verecek kadar sıcak bir duyguya kapılmamı sağladı. "Evet," dedim. "Hayır."

Steve, "Gördüğüm kadarıyla, dolap Roche'a aitti" dedi. "Fotoğrafıma Photoshop'la eklediğin poster ne peki?" "Evet. Roche."

"Tamam," diyorum. "Tamam." Döndüm ve bulutları aldatıcı bir gri-altın rengine boyayan şehir ışıklarına baktım. "Diğer tüm pislikler? Küçük şeyler değil. Gerçek pislikler."

"Dediğim gibi. Bilmiyorum. Ama başka birinin de bu işe karıştığını hiç duymadım."

"Bana hiç söylemedin" diyorum.

Bu, ağzının bir köşesini hafifçe yukarı kaldırmasına neden olur. "Çünkü dinlerdin, değil mi?"

Steve, hayatı pahasına değerli gangster hikayesine tutunuyor, onu daha büyük, daha süslü ve daha heyecanlı hale getiriyor, bana bakmam için kollarını sallıyor. Ben ise onun beni neşelendirmeye çalıştığını sanıyordum, böylece onu arkadaşlarının gözünden düşürmeyecektim. Oysa o, yeterince iyi bir alternatif bulabilirse, belki de tüm davanın, tüm ekibin beni alt etmek için büyük bir komplo olduğuna kendimi inandırmamı engelleyebileceğini umuyordu. Hangimizin daha büyük bir aptal olduğuna karar veremiyorum.

"Huh," diyorum. Hava lezzetli ve huzursuz kokuyor, akşamınızı geçirebileceğiniz tüm o yerler, o davetkar açık kapıların ardında gerçekleşmeyi bekleyen tüm o şeyler. "Şuna bak."

"Ne?"

"Keşke daha önce fark etseydim. Hepsi bu." Steve bekliyor.

"Patronla konuşmamız lazım," diyorum.

Bölüm 18

Steve ve ben, patronun ofisine geri döndük. Ofis koridorun sonunda; kapı kapandığında, sessizlik etrafımızı sarıyor ve takımın geri kalanından binlerce kilometre uzaktayız. Etrafımızı saran ıvır zıvır ve dağınıklık da bize yaklaşıyor: örümcek bitkisi, golf kupaları, çerçeveli ıvır zıvır, gereksiz eski dosyalar ve masanın üzerinde bir yığın kağıdı tutan yepyeni bir kar küresi, torununun tatilinden getirdiği bir hatıra. Tüm bunların ortasında, O'Kelly okuma gözlüklerini çıkarıp bize bakıyor.

"Breslin geldi. Aislinn Murray davasında bir çıkmaza girdiğinizi söyledi; bir adım geri atmanın zamanı geldi, umarım ileride bir fırsat yakalarsınız" diyor.

Tam isabet, huysuz ve bizden pek memnun değil, ama Breslin ona iyi iş çıkardığımızı söylediği için azarlamaktan kaçınıyor. Bir an için bunun gerçek olduğuna ve geri kalanının hayal ürünü olduğuna neredeyse inanabilirdim. Öfke dalgası içime keskin bir nefes çekti.

Patron bizi izliyor.

"McCann, Aislinn Murray'i öldürdü" diyorum.

O'Kelly'nin yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. "Otur" der.

Yedek sandalyeleri masasına doğru çevirip oturuyoruz. Steve'in sandalyesini yerleştirirken çıkardığı keskin ses ve tıklama, aynı öfkeyle doludur.

"Anlatın bakalım."

Pencerenin dışında karanlık yoğunlaşırken ona olanları anlatıyoruz. Çok net ve soğukkanlı bir şekilde, yorum yapmadan, sadece gerçekleri düzgünce sıralayarak, patronun raporlarını sevdiği şekilde anlatıyoruz. O, boktan kar küresini eline alır ve parmakları arasında farklı açılarda çevirerek plastik kar tanelerinin düşüşünü izler ve dinler.

Anlatmamız bittiğinde, hala kar küresini inceleyerek, "Bunların ne kadarını kanıtlayabilirsiniz?" diyor.

"Onu hapse atmaya yetmez," diyor Steve. Alaycı tavrını zorlukla gizliyor: *Endişelenme, her şey yolunda.* "Suçlamaya bile yetmez."

"Benim sorduğum bu değildi."

"McCann'ın eski davayla bağlantısı dosyada var," diyorum. Öfke sesime de yansıyor ve bunu saklamaya bile çalışmıyorum. "Gary O'Rourke ve ben, Aislinn'in babasıyla ilgili hikayeyi araştırmaya çalıştığını doğrulayabiliriz. Bu ilişki kesin: elimizde adli tıp raporu ve en yakın arkadaşının ifadesi var, ayrıca McCann da bunu itiraf etti. Ayrıca, Aislinn'in onu sadece oyalamaya çalıştığını dair en yakın arkadaşının ifadesine de sahibiz. Cumartesi akşamı ile ilgili olarak, Rory Fallon'un McCann'ı gördüğüne dair ifadesinden başka elimizde hiçbir şey yok, ki bu da hiçbir değeri yok. McCann hiçbir şey söylemiyor. Breslin, McCann'ın onu ölü bulduğunu söylüyor, ama bunu kayıtlara geçirecek kimse yok."

O'Kelly gözlerini bana çevirdi. "Breslin öyle dedi." "Bir saat önce."

Sandalyesini uzun ve düşük bir gıcırta ile pencereye doğru çevirir. Avluya, parke taşlı yokuşa ve karşıdaki binanın gururlu yüksek pencerelerine, ezbere bildiği eski sağlam şekillere bakıyor olabilir; ama karanlık yüzünden bunu yapamıyor.

Steve, sanki içinden çıkmak istercesine, "Pazar sabahı seni aradı. Bize davayı vermeden önce." der.

Gaffer'ın göz kapakları bir anlık titredi. Onun dışında, duymadığını düşünebilirdik.

"Biz birer hediyeidik," diyorum. "Mükemmel yardakçılar. Moran acemi, Conway kötü şöhretle mücadele ediyor. Onları yanlış yöne yönlendirmek kolay; eğer hoşuna gitmeyen bir şey bulurlarsa, kollarını bükme, geri çekilmelerini ve çenelerini kapatmalarını sağlamak kolay. En kötüsü, kimse onların söylediklerini dinlemeyecek kadar onları kötülemek kolay."

O'Kelly, patronuma öyle konuştuğum için beni kovmalı. O ise dönüp bakmıyor bile. Masa lambası, DET. SUPT. G. O'KELLY yazan pirinç masa plakasına altın rengi bir ışık düşürüyor.

Uzun bir süre sonra, "Breslin onun arkadaşı olduğunu söyledi" diyor. İkimiz de cevap vermiyoruz.

Derin bir nefes alır ve öksürüğünden ölmek üzereymiş gibi, yanlış yaparsa patlayacağından korkar gibi, nazıkçe nefesini verir. "Sabah beşte beni aradı. En iyi arkadaşlarından biri olan arkadaşının o gece kız arkadaşını aramış olduğunu söyledi. Onu oturma odasında baygın ve dövülmüş halde bulmuş. Bunu başka bir erkek arkadaşının yaptığına emindi. Ben de "Beni neden yataktan kaldırıyorsun? Polisi ve sağlık görevlilerini çağır, sabah görüşürüz" dedim. Breslin, telefonu kapatır kapatmaz polisi arayacağını söyledi.

ama sonra bana, "Arkadaşımla ilgili bu olayla bağlantısı ortaya çıkarsa hayatı mahvolur. Onu bu olaydan uzak tutmalıyız" dedi.

O'Kelly, mizahsız, küçük bir kahkaha attı. "Bana *arkadaşımla ilgili* bu saçmalıkları anlatma, bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Ama Breslin hayır dedi. Yemin etti: Ben değilim, patron. Beni bilirsin, karımı asla aldatmam. Seni ona bağlayayım, tüm hafta sonu onunla ve çocuklarla birlikte olduğumu sana söyleyebilir... Breslin'i tanıdığım kadarıyla, onun ağzından çıkan bu kadar büyük bir yalanı kaçırmazdım. Ona inandım."

Hareket etti; sandalye keskin bir şekilde gıcırdadı. "Dostun ona elini sürmediğini, sadece içeri girip hasarı gördüğünü söylüyor. Ona inanıyor musun?" dedim. Breslin de inandığını söyledi, evet. Yüzde yüz. İki yüz. Bin. O zaman da yalan söylemiyordu. Breslin aptal değildir. Saçma hikayeleri fark etmekte bolca tecrübe sahibidir.

Hepimiz bu yalanı orada bırakırken bir saniye sessizlik olur.

"Ona sordum, "O zaman neden bu kadar telaşlanıyorsun? Arkadaşın hiçbir şey yapmadı ve hiçbir şey görmediyse, onun adının bu olaya karışması için hiçbir neden yok. Kız uyanacak ve polisler ona tokat atanın kim olduğunu söyleyecek, onlar da adamı gözaltına alacak, kız suç duyurusunda bulunmayacak, herkes evine gidecek; bir iki ay sonra aynı şey tekrarlanacak. Arkadaşın iyi durumda. Umarım bu olay onu o kadar korkutmuştur ki, bundan sonra pantolonunun içinde tutacaktır."

Öksürük başlar. O'Kelly cebinden mendil çıkarır, ağzına bastırır ve boğazını temizlemek için şiddetli sesler çıkarırken biz bekleriz.

"Ama Breslin endişeliydi. Arkadaşının kızın nefes alıp almadığını kontrol etmediğini söyledi. Çok sarsılmıştı, yakalanmaktan çok korkuyordu; oradan kaçıp Breslin'i aramıştı. Kızın ne kadar süredir orada yattığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eğer kız ölmüşse, arkadaşı boku yemişti. Tutuklanacak, çamurda sürüklenecek, her şeyini kaybedecekti. Hepsi yanlış deliğe soktuğu için."

Uyanıklık hissi, Steve'in başını benimkiyle aynı anda kaldırdı. Breslin bize McCann'ın kontrol ettiğini ve Aislinn'in öldüğünü söyledi, yani polisi aramasının bir faydası olmayacaktı, bu yüzden onu kanlar içinde yerde bırakarak kötü bir adam olmadı. Her iki versiyon da saçmalık ama O'Kelly'ye neden bizden farklı bir hikaye anlattığını bilmek isterim.

O'Kelly ya fark etmedi ya da fark etmek istemedi. "Bir şey mi istiyorsun? Ne olduğunu söyle" dedim. Breslin, "Eğer öldüyse, bu davaya bakmam gerek. Sorumluluk almak istemiyorum. Sadece orada olup neler olduğunu görmek ve arkadaşımın gereksiz yere bu işe bulaşmaması için emin olmak istiyorum. Her şey kesinleşirse, onun hayatını mahvetmek için bir neden yok. Eğer ona ihtiyaç olursa, ortaya çıkmasını sağlarım. Yemin ederim." Dedi ki, "On üç yıllık hizmetim var, patron. Şimdi bunu kullanacağım."

O'Kelly, hatırladıkça ağzının köşesi kıvrıldı. "Breslin, sandığı kadar dahi değil, ama iyi bir adam. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Tatili için iyi bir yer ayarlamaktan daha büyük bir iyilik istemedi benden. Eğer bu seferki işten para kazanmak istiyorsa..." Omuzları kalktı, sonra tekrar ağır bir şekilde düştü. "Sonunda tamam dedim. Ona kendine ve arkadaşına dikkat etmesini söyledim: Bu işi yakından takip edecektim ve herhangi bir terslik sezdiğimde, o giderdi ve arkadaşı sorguya çekilirdi. Sorun yok dedi. Hiç sorun yok. Bana ne kadar minnettar olduğunu, bana ne kadar borçlu olduğunu ve pek dikkat etmediğim biraz daha yalakalık yaptı. Sonra gidip ihbar etti."

Başka bir hikaye. Geri kalanların hiçbiri tamamen doğru değildi, tek bir tanesi bile. Kurbanlar, tanıklar, katiller, dedektifler, hepsi dünyayı istedikleri gibi tutmak için çılgınca hikayeler uyduruyor, bunları kafalarımıza sokuyor, boğazımıza tıkıyor; ve şimdi de patronumuz.

Diyorum ki - o kadar uzun süredir konuşmadım ki sesim sert ve kesik kesik çıkıyor, ısıtma yüzünden kurumuş - "Arkadaşının kim olduğunu biliyordun."

O'Kelly'nin gözleri yüzüme kayıyor. Sanki onu bakamayacak kadar yordum için orada kalıyorlar. "Söylesene Conway. Kokuşmuş bir şey kokmaya başladığında, hemen "Ah, biliyorum, benim ekibimden biri olmalı" mı düşündün?

Sesindeki ağırlık – *benim ekibimden biri* – derin suyun sallanan ağırlığı gibi üzerime çöküyor. O'Kelly yirmi sekiz yıldır Cinayet Masasında; Steve ve ben yapışkan suratlı çocuklar olarak arkadaşlarımıza parmak silahları doğrulttuğumuzdan beri. *Benim ekibimden biri* dediğinde, bir gün anlayacağımı hayal ettiğim şeyler kastediyor.

"Hayır" diyorum.

"Peki, bilmeliydin. O zaman düşündün mü?" "Hayır."

"Hayır." Başını tekrar pencereye çevirdi. "Ben de öyle. Ama merak ettim. Bundan hoşlanmadım; kendimi bu yüzden küçümsedim, hala da öyle. Ama durum böyleydi.

Bu yüzden davayı size verdim: Bilmek zorundaydım. Ve Breslin isteseydi, bunu sıcak patates gibi elinizden bırakmayacak tek kişiler sizdiniz."

Ve biz de hemen işe koyulduk ve onun kirli işini yaptık. Belki de bize gösterdiği güven için minnettar olmamızı bekliyordur. "Artık biliyorsun," diyorum.

"Eminim. Hayatınızı buna yatırabilirsiniz."

Steve, "O yaptı" diyor.

O'Kelly birkaç kez başını sallar. "Doğru," der sessizce, bize değil, kendine. "Doğru."

Bekliyorum. Sırf eğlence olsun diye, hangisini ilk önce ortaya çıkaracağını tahmin etmeye çalışıyorum: babacan bilgelik, takım sadakati, erkek erkeğe sohbet, suçluluk duygusu, rüşvet, tehditler. Umarım Steve'in bu akşam için planları yoktur, çünkü patronun hiçbir yere varamayacağını kafasına sokması biraz zaman alabilir. Bu arada, ona çok geç olduğunu söyleyip, bu ahmağın yüzündeki ifadeyi izlemenin keyfini çıkarmalı mıyız, yoksa riske girmeyip, *Courier* gazetesi çıktığında sabah herkesle birlikte öğrenmesini mi beklemeliyiz, karar vermeye çalışıyorum.

Sandalyesini masasına çevirip telefonu kaldırıyor. Parmakları tuşlarda olması gerekenden daha beceriksiz; parmak eklemleri şişmiş ve sertleşmiş. Birisi cevap verince, "McCann. Ofisime gelmen gerekiyor," diyor ve telefonu kapatıyor.

Gözleri bir anlığına bize takılır. "Kalabilirsiniz," der. "Yetişkin gibi davranırsanız tabii. Huysuzluk ederseniz, dışarı çıkarsınız." Sonra tekrar pencereden dışarıya, orada gördüğü her neyse ona bakmaya devam eder.

Steve ve ben birbirimize bir kez bakışırız. Steve'in yüzü hızlı ve temkinlidir, tüm hatları keskinleşmiştir. O da bu durumun nereye varacağını bilmiyor ve benim kadar bundan hoşlanmıyor. Küçük bir baş sallamayla anlaşıyoruz: *Sakin ol*. Sonra hareketsiz oturur, radyatörlerin hafif şarkı söyleyen tıslamasını ve O'Kelly'nin yavaş, hırıltılı nefesini dinleriz ve McCann'ın gelmesini bekleriz.

Kapının çalınması sessizliği bozar. "Girin," der O'Kelly, sandalyesini çevirir ve kapıda McCann belirir, ceketini sarkmış, gözleri çökmüş.

İki saniye – bir kez patrona, bir kez bize bakar – ve anlar. Omuzları hareket eder ve öne doğru eğilir, kavgaya hazır hale gelir.

"Moran," diyor O'Kelly. "McCann'a bir sandalye ver."

Steve ile birlikte ayağa kalkıp duvara yaslanarak kenara çekiliyoruz. Bir an için McCann ayakta kalacak gibi görünüyor, ama sonra Steve'in sandalyesini bizden uzaklaştırıp oturuyor. Bacakları açık, ayakları sabit, çenesi öne doğru.

Steve'in sandalyesini bizden uzaklaştırıp oturur. Bacakları açık, ayakları sabit, çenesi öne doğru.

O'Kelly, "Bana söylemeliydin" diyor.

McCann'ın elmacık kemiklerinde hızlı ve sert bir kızarıklık belirir. Ağzını açar ve bir sürü neden, bahane, gerekçe, her neyse, saymak için. Sonra tekrar kapatır.

"Ne kadar zamandır senin patronunum?"

Bir süre sonra McCann, "On bir yıldır" der.

"Herhangi bir şikayet var mı?"

McCann başını sallar.

"Bu süre boyunca seni destekledim mi? Yoksa işler zorlaştığında seni yüzüstü bıraktım mı?"

"Arkamda oldun. Her zaman."

O'Kelly başını sallar. "Başını belaya sokan bir sivil, bunu patronundan saklamaya çalışır. Başı dertte olan bir D, patronuna gider" der.

McCann yapamaz bak bak bak Tuvaletkızarıklık derinleşiyor.
' yapmalıydım.

Hemen. Bunu biliyorum."

O'Kelly bekliyor.

"Üzgünüm."

"Tamam," diyor patron. McCann'a kısa bir baş sallama ile "*Sen kurtuldun, bir daha batırma*" diyor. "Her neyse, şimdi konuşuyoruz. Ve burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. Bu ikisi" – çenesiyle beni ve Steve'i işaret eder – "bana senin kafayı yediğini söylemeye çalışıyorlar: Aislinn Murray seni mahvetmek için peşindeydi, sen de aklınla değil, aletinle düşünüyordun, her şey boka sardı. Bu doğru mu? Bu beş yıldızlı karmaşa, hepsi beynine yeterince kan gitmediği için mi oldu?"

McCann'ın çenesi hareket ediyor. Bundan hoşlanmıyor.

"Çünkü seni tanıyorum – ya da en azından tanıdığımı sanıyordum – ve bunun saçmalık olduğunu söylüyorum. Bu ikisi hoşlarına giden bir hikaye uydurdular ve ellerine geçen her şeyi bu hikayeye uydurmaya çalışıyorlar."

Bu, yutulmuş buz gibi mideme kadar soğuk bir his uyandırıyor. Ona anlattığımız hikaye, gerçek olan hikaye, bu odadan asla çıkmayacak. Biz dışarı çıktığımızda, O'Kelly ve McCann onu parçalara ayırıp tanınmaz hale getirecek ve dış dünyaya salacaklar. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de içimi acıtıyor.

"Gerçek şu ki, ellerindeki her şey birkaç farklı şekilde yorumlanabilir."

McCann hızlıca bir bakış attı.

O'Kelly başparmağını kaldırdı. "Notlarının fotoğrafları. Aislinn'in bunları karına götüreceği kesin, ama bu sadece seni kendine istediğini gösterir. Nedenini göstermez."

Başparmak ve işaret parmağı. "Arkadaşına bıraktığı o masalsı boyunduruk. Bu sadece kendini kapana kısılmış hissettiğini gösteriyor – ve onu suçlamıyorum; sen lanet olası bir aptalsın, kızı o duruma soktun, sanki hayatının geri kalanını senin metresin olarak geçirmek istiyormuş gibi – ve sana kızgındı, durumu tersine çevirmek istedi, böylece ondan kaçamayacaktın."

McCann hızlıca iki kez göz kırptı. Bu onu etkiliyor. Her an, O'Kelly'nin planladığı her neyse ona katılacaktır.

Bir parmak daha. "Rory Fallon. Aislinn seni kafasından çıkarmaya çalışıyor olabilir. İkinizin birlikte olmasının kötü bir fikir olduğunu anlayacak kadar akli vardı."

McCann şimdi ona bakıyor. Yüzünde boğulan bir adamın umudu mücadelesi korkunç.

"Belki de bu sadece benim kendi hayali düşüncemdir. Sırf bir gezinti için böyle bir karışıklık yaratıp tüm ekibi bu işe bulaştıracağına inanmak istemiyorum. Bu kadar batırman, sonra da Aislinn'le olanlar, bunlar gerçek olmalı."

Utanç, umutla karışık.

"Aislinn'e kafasından neler geçtiğini soramayız. Orada olan tek kişi sensin; eğer bilen biri varsa, o da sensin. O yüzden söyle bana, McCann. Gerçek miydi? Yoksa hepimiz burada oturuyoruz çünkü sen sevişmek mi istediniz?"

Sesindeki öfke, McCann'ın içinden bir şeyler çıkarır. "Gerçektir. O kadar aptal değilim."

"Gerçek," dedi patron. Ve daha fazlasını bekledi.

"Belki Aislinn beni sikmek için bu işe girmiştir. Muhtemelen. Belki de aynı şekilde bitirmiştir – arkadaşını onu ikna etmiştir, ya da, bilmiyorum. Ama orada bir süre..."

McCann gözlerini ovuşturur. Acımasız ışıktaki gözleri kızarmış ve ağrılı görünür, sanki enfeksiyon kapmış gibidir. "Bunun bana olduğuna inanamıyordum. Hayatımın geri kalanını sanki çoktan yaşamışım gibi biliyordum. Hayatımı etkileyecek tüm kararları yirmi beş yaşından önce vermiştim – iş, eş, mahalle, çocuk sahibi olmak. Geriye kalan tek şey

orada oturup bunların gerçekleşmesini izlemektir. Artık sürprizler yoktu, beklenmedik olaylar yoktu."

Başını kaldırıp bana ve Steve'e baktı. "Siz ikiniz bunu şimdi anlamayacaksınız. Hala her şeyin olabileceği kadar gençsiniz. Ama anlayacaksınız. Bu, bir filmde olmak gibi, o üçüncü sınıf filmlerden biri gibi, yarısına geldiğinde her adımın nereye gittiğini tam olarak biliyorsun; geri kalanını neden izlediğini bile hatırlayamıyorsun. Çünkü orada, sadece; çünkü yapacak başka bir şey yok. Ve sonra..."

Gözlerini sertçe kırıyor, sanki bu gözlerini açacakmış gibi.

"Ve birdenbire biri seni oradan çıkarıp başka bir filme bırakıyor. Farklı müzik, farklı renkler. O daha parlaktı. Her zaman parlak renkler. Ve her şey olabilirdi."

Steve, "Yani bize sadece onun arkadaşlığından hoşlandığını söylediğin şey, saçmalıktı. Başından beri bunun özel bir şey olduğunu biliyordun." der.

McCann başını sallıyor. "Hayır. Öyle düşünmemiştim. En azından başlangıçta. Sadece... Onunla birlikte olmayı seviyordum. Bundan başka bir şey yoktu; bundan fazlasını yapmayı hiç düşünmedim. Sadece benim hikayelerimi önemsiyormuş gibi dinlemesini görmek. Bu bana eskiden işim hakkında hissettiklerimi hatırlattı. Yüzündeki ifade: iyi bir davayı kazandığımda, ben de öyle hissederdim. Yaptığım şeyin bir şeyleri değiştirdiğini hissederdim."

Patronuma bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Yüzü sabit; kırıksıklıkların ve göz çukurlarının gölgeleri onu okunaksız hale getiriyor.

"Tamam," diyor Steve, şüphecilikliğini çok fazla göstermeden. "Peki bu nasıl değişti?"

"Bir gece," diyor McCann. Elini yanağına götürüyor, sanki ince ve örümcek ağı gibi bir şey ona takılmış gibi. "Bir gece. Ağustos. Aislinn, akşam dersinde bir adamın ona asıldığını söyledi. Sadece geçirirerek bahsetti – ondan hoşlanmamıştı, onu reddetmişti. Ama o anda anladım: öyle bir kız, elbette bir erkek isteyecekti. Sadece piknik yapıp sohbet edecek biri değil; onu seven bir erkek. Yatağında bir erkek. Bu beni çok etkiledi, çünkü onu elde ettiğinde benim işimin biteceğini biliyordum."

Lucy, kızın ona bunun onun fikri olduğunu düşündürdüğünü söyledi. Bunu çok iyi başarmıştı. "Sonra düşündüm: neden ben olmasın? Neden olmasın?"

Birbirimizin

, birbirimize doyamıyorduk. Aramızda bir kimya vardı, bunu ben bile anlayabiliyordum. Bana bakışı, kazara yakınlaştığımızda nefes alış... Bir şey vardı."

Bana ve Steve'e keskin bir bakış attı. Yanaklarında yine o hafif kızarıklık belirdi. "Muhtemelen size acınası geliyordur: orta yaşlı bir aptalın genç birine sırlıslıkla aşık olması, dünyanın en eski hikayesi. Siz orada değildiniz."

Her katil er ya da geç bize bunu söyler. *Sen orada değildin. Anlamıyorsun.* Kimse bunu belirtmezken, kısa bir sessizlik olur.

"O kadar kolay mıydı?" diyorum. "Hey, bir deneyelim" dedin ve Aislinn "Tabii, neden olmasın?" dedi.

McCann başını şiddetle sallar. "Nasıl oldu bilmiyorum. İkiniz, sanki o beni avlamış gibi konuşuyorsunuz, ama öyle değildi... O bir yuva yıkıcı olmak istemiyordu. Yıllar önce yapılmamış bir kötülük yapmadığını ona ikna etmek biraz zamanımı aldı. Sonunda, biz sonunda... O zaman anladım: O beni gerçekten seviyordu. O... O...' İstem dışı hızlı bir nefes. 'Bu beni çok etkiledi. Çok etkiledi.'

Sesindeki hayret. Sesi bir genç gibi, sevinç ve şaşkınlıkla yükseliyor, o kadar hassas ki, yanlış bir dokunuşla onu incitebilirsin. İnsanların hayatları boyunca saklamaları gereken şeyleri sana anlatmaları, hikayelerinin dışarıda, dünyada, kendi kafalarının dışında bir yerde var olmasını ne kadar şiddetle istediklerine her seferinde hayretler içinde kalıyorum.

"Gerçekti," diyor. "Senin sahip olduğun tüm o saçmalıklar hiçbir şey ifade etmiyor. Bir keresinde onun duvarından atlarken düştüm, dizimi sıyırdım. Aislinn önümde diz çöktü ve çok nazıkçe yıkadı. Sence beni nefret etseydi bunu yapar mıydı? Belki bazen nefret etti, ama beni de sevdi. İnsanlar karmaşıktır. O, benim sandığımdan daha karmaşıktı."

Bana ve Steve'e meydan okuyan bir bakış atıyor. Kimse kabul etmiyor. Her şey tamamen çift katmanlı bir fantezi, ama son istediğimiz şey bunu parçalamak. Steve ve ben, gerçek hikayeyi karmaşadan çıkarmak için o kadar uğraşıyoruz ki, sahte hikayelerin de kendi vahşi, çift taraflı güçleri olduğunu unutuyoruz.

Patron başını sallıyor. "Buna para yatırırdım. Sahip olduğum şeyi kaybetmediğimi bilmek güzel." Koltuğuna yeniden yerleşiyor, belindeki kemeri karnının üzerine ayarlıyor. "Şimdi bunu açıklığa kavuşturduk," diyor. "Cumartesi gecesi hakkında konuşalım."

McCann ağzını açar, ama O'Kelly elini kaldırır. "Hayır. Durun. Size sorduğum bu değil."

McCann susar.

"Breslin bu ikisine Aislinn'i ölü bulduğunu söyledi. Ama bana, yani *arkadaşına*, nabzını bile kontrol etmediğini söyledi. Neden?"

McCann şaşkın ve temkinli bir şekilde başını sallar. Bu, onun beklediği bir şey değildir. Benim de beklediğim bir şey değildir. Artık, patronun neyin peşinde olduğunu hiç bilmediğimden eminim.

"Arkadaşının sivil olduğunu düşünmemi istedi, bu yüzden. Arkadaşının panikleyip kaçtığını söyledi, tıpkı bir sivilin yapacağı gibi. Hiçbir D'nin asla yapmayacağı gibi." O'Kelly, kaşlarının altından McCann'a keskin bir bakış attı. "Bu durumdan memnun musun?"

McCann'ın ağzı mizahsız bir şekilde kıvrıldı. "Bunların hiçbirinden memnun değilim."

"Olmamalısın. Breslin'in seni sivil olarak göstermesine izin verdin, patronunla sorun yaşamamak için. Bu durum sana nasıl geliyor?"

McCann çenesini oynatır. "Hiç iyi değil."

"İyi. Çünkü benim de içime sinmiyor." O'Kelly bir an için bu konuyu bırakır, ama McCann ekleyecek bir şeyi yoktur. "Ve bir dakika önce, Aislinn'in sana iyi bir davada hissettiğin gibi hissettirdiğini söyledin: yaptıklarının önemli olduğunu."

Başını sallar.

"Eskiden hissettiğini söyledin. Yani artık hissetmediğini." McCann'ın gözleri yerde.

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önce." "Ne oldu?"

O'Kelly, dirseklerini masaya dayayarak, olabildiğince öne eğiliyor. Steve ve ben kıpırdamıyoruz. O odada bile değiliz. Bu, McCann ve O'Kelly arasında bir şey.

McCann diyor ki, "İşten kaynaklanmıyordu. Benden kaynaklanıyordu. Daha önce de söylediğim gibi: bir yerlerde, yaptığım her şeyin önceden belirlenmiş gibi hissetmeye başladım. Önemli bir röportajın ortasında, birdenbire ağzımın kendi kendine hareket ettiği, bir senaryoyu okuduğum ve bunu değiştirmemin imkânsız olduğu hissine kapıldım. Koltukta oturan ve soruları soran kişinin kim olduğu önemli değildi; ben, Winters, O'Gorman, herhangi biri olsaydı sonuç aynı olurdu. Sanki yok oluyormuşum gibi hissettim. Kendimi bir D olarak görmeyi bırakmadım. Kendimi hiç görmeyi bıraktım."

Gaffer ağır bir sesle, "Bunu fark etmeliydim," diyor.

McCann acil bir şekilde, "Bu işimde hiçbir zaman fark yaratmadı patron. Asla tembellik etmedim. Ne olursa olsun, yüzde yüzümle çalıştım."

"Biliyorum." O'Kelly sandalyesine yaslanır, elini ağzına götürür. "Ne planlıyordun? Takımdan ayrılmak mı? Otuzuna kadar dayanıp emekli olmak mı?"

McCann, bir çocuk gibi yüzünü ona çevirip yalvarır gibi bakar. "Hayır. Patron, hayır. Orta yaş krizi olduğunu düşündüm, bunu atlatacağım, diğer tarafa geçeceğim, kafamı toparlayacağım... Hiçbir yere gitmeyecektim. Beni buradan sürükleyene kadar burada kalacağım."

O'Kelly, acımasızca değil, sadece sessiz ve basit bir şekilde, "Bu artık yok" der. McCann dudağını ısırır.

"Seni takımda tutamam."

Uzun bir süre sonra, çok hafif bir baş sallama.

"Ve seni başka bir ekibe de veremem. Ne yaptığımı bilmeden." Yine başını sallar.

"Ve hikaye bir şekilde ortaya çıkacak. Aislinn'in arkadaşı: onu bir süre sessiz tutabiliriz, ama er ya da geç davanın bir yere varmadığını anlayacak ve konuşacak bir gazeteci bulacaktır." O'Kelly bana ve Steve'e bakmıyor, orada olduğumuzu bile bilmiyormuş gibi davranıyor, ama merak ediyorum. "Ve Garda Ombudsmanı da ensemize yapışacak. En az iki soruşturma olacak: bizimki ve onlarınki. Breslin kovulacak." Bu sözler McCann'ın burnundan hızlı bir nefes almasına ve başını geriye atmasına neden oldu. "Ne bekliyordun ki? Kanıt saklamak ve bunu kanıtlayan Stoneybatter'a yapılan telefon görüşmesi var. Suçlanmazsa şanslı sayılır."

"Gaffer," diyor McCann. Sesinde çaresizliğin izleri belirgin; ona bakamıyorum. "Bu Breslin'in suçu değil. O hiçbir şey yapmadı, sadece benim yanımda durdu. Lütfen..."

"Breslin için hiçbir şey yapamam, McCann. Ben de kovulacağım." O'Kelly'nin sesinde kendine acıma yok; bunlar parmak izi sonuçları veya tanık ifadeleri gibi gerçekler. "Soruşturma bitmeden istifamı vermezsem tabii. O zaman Breslin'i kurtarmak için ortada olmayacağım."

"Tanrım," dedi McCann, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Ah, Tanrım, patron. Üzgünüm."

"Hayır. Bana duygusal davranma. Artık bitti." O'Kelly'nin masanın karşısındaki yüzü, sanki uzun zaman önce

okuyamadığım bir mesaj göndermek için oyulmuş gibi. "Bir seçeneğin var. Bir pislik gibi gidebilirsin. Ya da bir kez daha D olabilirsin."

Sessizlik çok uzun sürdü. Ofis, rahat görüşme odası gibi değişmiş, dönüşmüştü. Pastel boya çizimler, kar küresinde kıvrılan minik kar taneleri. Temiz kemiklerin üzerine gerilmiş ince deri ve takırdayan dişler.

McCann sessizce şöyle diyor: "Cumartesi akşamı, akşam yemeğinden sonra, karıma bir bira içmeye gideceğimi söyledim ve Aislinn'in evine gittim. Mutfaktan içeri girdim; akşam yemeği pişiyordu, ama ben buna aldırmadım. Müzik çalıyordu, dans müziği, Aislinn benim geldiğimi duymadı. Oturma odasına gidip onu çağırdım – her zamanki gibi sessizce, komşular duymasın diye – ve iki kişilik masa hazırlandığını gördüm. Şarap kadehleri. Mum. Bizim için olduğunu düşündüm. Anlamalıydım. Cumartesi günleri ona asla gitmem – çoğunlukla karım restorana gitmek ister, ama o akşam başı ağrıyordu; Aislinn benim geleceğimi tahmin edemezdi. Ama tek düşünebildiğim onu görmektir.

Steve'e yan gözle bir bakış attım ve o da bana aynı şekilde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakış attı. Burada şaşkına dönen tek kişiler bizdik. McCann'ın sesinde yaptığı şeye dair en ufak bir şaşkınlık bile yoktu. Bu odaya girdiğinde, O'Kelly'nin ondan ne isteyeceğini biliyordu. Breslin de biliyordu; bu yüzden McCann'ın da içinde olduğu bir versiyonla şefe gelmediler, ona her şeyi örtbas etmesi için yalvarmadılar. Steve ve ben bunu anlamayan tek aptallarız.

"Sonra yatak odasından çıktı," diyor McCann. "Parlak mavi elbise, çok güzeldi; kış akşamı, her yer gri ve nemliydi, ama bu mavi renk tüm kafanı aydınlatıyordu... Saçları açıktı, benim bunu sevdiğimi biliyordu. Bir kulağına küpe takıyordu. Ona doğru gittim, ben..." Elleri havaya kalkıyor, sarılmak için uzanıyor.

"Aislinn... bir metre kadar sıçradı. Sonra benim olduğumu gördü. Gülüp beni öpeceğini sanıyordum, ama yüzündeki ifade dehşet doluydu. Sanki bir davetsiz misafirmişim gibi. O anda anladım: beklediği kişi ben değildim. Ellerini kaldırıp bana dokunmamı engelledi ve "Gitmen gerek" dedi.

Nefes nefese, yine inanamama hissi onu sardı. "Aklım almıyordu... Ona sordum, "Ne? Ne yapıyorsun? Ne demek istiyorsun?" dedim. Ama o sadece arka kapıyı gösterip gitmemi söyledi. Ona yalvarıyordum, ne dediğimi bile bilmiyordum. "Ne oldu? Çarşamba gecesi, üç gün önce, biz... Karıma dönmemden bıktın mı? Seninle yeterince zaman geçirmiyor muyum?"

yeterince zaman geçirmiyor muyum? Bu gece karımla ilişkimizi bitiririm, yanına taşınırım, ne istersen yaparım... Biri benim hakkımda bir şey mi söyledi, arkadaşın Lucy mı, açıklayayım, bırak da..."

Ama o sadece başını sallıyordu: hayır, o değil, hayır, hayır, git. Beni mutfağa doğru itmeye çalışıyordu, beni *sürüyormuş gibi*, ama ben gitmedim, ya da gidemedim... Dedim ki - aptalca, orada durmuş, ayak uyduramadan - dedim ki, "Bitti mi? Bu, bittiğimiz anlamına mı geliyor?" Ve Aislinn, sanki bunu hiç düşünmemiş gibi durdu. Şaşırılmıştı. Sonra dedi ki, "Şey. Evet. Sanırım öyle."

Şu anda Steve'e bakmaya cesaret edemem. İkimiz de nefes almıyoruz. "Bir şaka gibi geldi," diyor McCann. "Son cümleyi bekliyordum. Ama yüzüne bakınca, ciddi olduğunu anladım. Tek söyleyebildiğim şey, "*Neden?*" oldu.

O, "Eve git" dedi. Ben, "Nedenini söyle, gideceğim. Ne olursa olsun, söyle bana. Merak içinde yaşayamam" dedim.

Bana baktı ve güldü. Aislinn'in çok hoş bir gülüşü vardır, tatlı bir kıkırdama, ama bu öyle değildi... Bu farklı bir şeydi. Büyük, vahşi bir kahkaha, çok büyük. Sesi...

McCann, o kahkahayı tekrar duyduğunda boğazı hareket eder, kahkaha giderek büyür ve durdurulamaz bir şekilde kafasını doldurur. "Mutlu görünüyordu. Onu hiç bu kadar mutlu duymamıştım. Sonra şöyle dedi: 'Sen merak etmeye devam et. Şimdi siktir git.'"

Konuşmayı keser.

O'Kelly, "Ve?" der.

McCann, "Ve ona vurdum" der.

Steve ve ben, McCann'ın hayatında en çok inandığı şeyi elinden alarak, onu gözlerinin önünde paramparça ederek ve bize karşı koyacak gücü kalmayacağını umarak ona saldırdık. Tıpkı Aislinn'in planladığı gibi. Ama McCann'dan alabileceğimiz kadarını aldığımızda, onu olmak istediği son şeye dönüştürdüğümüzde, ona "*Yorum yok*" diyerek bıraktık.

O'Kelly, McCann'a eski haline dönmesi için bir yol sundu. McCann bunu kabul etti.

"Bu cinayet değildi, patron. Kasıtsız adam öldürmeydi. Onun ölmesini hiç istemedim" diyor.

Patron, "Biliyorum" dedi.

"Öleceği hiç aklıma gelmemişti. Sonrasına kadar."

"Biliyorum."

Söylemek için nefes alıyorum. Cooper'ın raporu. McCann vücut geliştirmeci değil. Aislinn yerdeyken, başı taş şöminenin üzerindeyken o yumruğu attı.

O'Kelly nefes almayı duyuyor. Gözleri bana kayıyor ve

O'Kelly nefesimi duyuyor. Gözleri bana kayıyor ve söyleyeceğim şeyi bekliyor. Yüzü hala değişmedi. Sadece gölgede hareket eden gözleri canlı görünüyor.

Ağzımı kapatıyorum.

Gaffer'ın gözleri McCann'e geri dönüyor. "Bunu kayda geçirmeliyiz.

Bunu anlıyor musun?"

McCann başını sallar. Uzun süre başını sallamaya devam eder.

O'Kelly masaya ellerini dayayarak ayağa kalkar. "Gitme zamanı," der.

McCann'ın yüzü hızla ona döner.

"Ben yaparım," dedi şef. Bir cerrahın, tıp öğrencilerinin neştere dokunmasına izin vermemek için, kendisi keseceğine söz verirkenki gibi kararlıydı.

McCann, "Maura" der.

"Onu görmeye gideceğim. İşimiz biter bitmez."

McCann tekrar başını sallar. Ayağa kalkar. Sandalyenin yanında durur, kolları yanlarında sarkık, nereye gideceğini söylemesini bekler.

Patron, önemli bir yere gitmek üzereymiş gibi dikkatlice ceketini aşağı çeker. Masa lambasını kapatır ve dalgın dalgın ofisine bakar, ceplerine dokunur. Gözleri, sanki orada olduğumuzu unutmuş gibi, bana ve Steve'e takılır.

"Eve gidin," der.

Konuşmuyoruz. Uzun, sessiz koridorda, halı üzerinde ayaklarımızın sesi, boğuk kalp atışları gibi. Merdivenlerden aşağı, merdiven boşluğunda esen soğuk rüzgârın içinden geçerek soyunma odasına: paltolar giyilir, çantalar omuzlara asılır, dolap kapakları kapanır. Yukarı kata geri döndüğümüzde, resepsiyonda Bernadette'e gülümser, başımızı sallar ve birkaç kelime konuşuruz. Bernadette, eve gitmek için çantasına mendil paketleri ve boğaz pastilleri doldurmaktadır. Dışarıda ise, şehrin keskin kokusu ve soğuğu bizi karşılar.

Büyük avlu, projektörler, evlerine koşan memurlar. Her şey garip görünüyor: küçük, sert kağıt parçaları, çok uzaklarda. Büyük bir çözüm size bunu yapar, dünyayı şafak beyazı, kum beyazı, boş bırakır, elinizdeki derin dalış yapmış bir kaya kadar pürüzsüz ve ağır olan çözüm dışında.

Ancak bu seferki bundan daha fazlası. Ayaklarımın altındaki parke taşları yanlışı geliyor, dipsiz sisin üzerinde ince taş derileri gibi. Son iki yıldır nefret ettiğim ekip, yalnız savaşçı cesurca mahkum savaşını verirken onu sırtından bıaklayan kıkırdayan aptal kalabalık: hepsi gitti,

gerçek olanın üzerine sıkıca yapışmış lekeli bir film gibi soyulup gitti. Katılmak için kolumu bile keserdim dediğim takım, kış tekmeleyen süper kahramanların parlak sırası, çok uzun zaman önce gitti. Altında kalanlar, ikisinden de daha küçük, daha sessiz ve daha karmaşık, daha ince detaylarla yapılmış. Roche, ağzına bir yumruk yemek için yalvarıyor, bu da benim yapılacaklar listemin en üstünde. Her biri kendi şüpheli mazeretleri, dağınık lif kanıtları ve bebeğin suççuğu ile meşgul olan çocuklar, ara sıra Roche'un ya da benim saçmalıklarımıza gözlerini devirerek bakıyorlar. Patron – aklıma geliyor ki, belki de patron bize tuhaf ev içi olayları atıyor, çünkü beni sinirlendiriyorlar diye değil, çünkü iyi bir çözme oranları var ve o bizim istatistiklerimizin sağlam olmasını istiyor; ya da belki, daha da basit, çünkü bizim onları sonuna kadar çalıştıracığımızı biliyor. Hepsini, Steve'i. Ve beni.

Avluda duruyoruz, ellerimiz ceplerimizde, omuzlarımız soğuğa karşı dik. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyoruz; böyle bir günün ardından ne olacağını bize söyleyen bir kural kitabı, bir ritüel yok. Üstümüzde Cinayet masasının pencereleri aydınlık ve uyanık, bu gecenin getireceği her şeye hazır. O'Kelly ve McCann yukarıda bir yerde, sorgu odasında, başları birbirine yakın, alçak ve sabit bir sesle konuşuyorlar. Breslin gözlem odasında tek başına, camda yavaşça şişip sönen nefesini izliyor, kıpırdamadan.

Steve, "O bizi koruyordu" diyor.

O, bizi eve gönderen amiri kastediyor. "Biliyorum," diyorum. McCann'ın ifade formunda O'Kelly'nin adı yazacak, savcıya gönderilecek delil defterinde O'Kelly'nin adı yazacak. Yarın ekip odasına girdiğimizde, yuhalanmayacağız. Breslin, ömrü boyunca bizden nefret edecek. Diğerleri, O'Kelly'nin McCann'la omuz omuza binadan çıkıp onu kayıt odasına götürdüğünü görecektir ve anlayacaklar.

Steve aniden derin bir nefes alır, sonra tekrar nefesini verir. "Tanrım," der ve sesinde saklamaya çalışmadığı bir titreme vardır. "Ne gün ama."

"İyi tarafından bak. Bundan daha kötü bir hafta geçiremeyeceğiz."

Bu, ondan çaresiz bir kahkaha koparır. "Asla bilemezsin. Şansımız yaver gidebilir: Komisyon üyesi kokain çekip bir fahişeyi boğabilir."

"Siktir et. Başkası halletsin. Quigley'nin işi."

Steve tekrar güler, ama bu gülüş çabuk geçer. "Bunu başından beri görmememizin nedeni," der, "ikimiz de polis gibi düşünmemizdi."

Bunu bir soru gibi havada bırakır. O biliyor. Ben ise kendimi gizli ajan seviyesinde bir kapalı kitap olduğumdan emindim, büyük planımı kendime saklıyordum. Nefesimizin havada yayılıp kaybolmasını izliyorum.

"Ee," diyor Steve, pencerelerden birini geçen gölgeye gözlerini kısarak. "İstifa mektubunu yazacak mısın?"

Neredeyse olasılıkları görebiliyorum, kaldırım taşlarının üzerinde bataklık ışıkları gibi sallanıyor, yüksek pencerelerin önünden geçip gidiyor, aldatıcı ve cezbedici. Bu kıyafeti çöp torbası gibi gösteren bir takım elbise giymiş, Harrods'ta bir Suudi prensesinin peşinden koşan, bir gözü onda, diğer gözü her şeyde olan ben. Business class'ta bacaklarımı uzatmış, 24 karat otellerin sessiz koridorlarında çıkış yollarını kontrol ediyor, bir elimde kokteyl, diğer elimde plaj çantamdaki silahla, göz kamaştırıcı mavi denizin yanında uzanıyorum. Tüm olasılıklar, kapının parmaklıkları arasında dönüp duruyor ve yok oluyor.

"Hayır," diyorum. "Evrak işlerinden nefret ederim."

Steve'in rahatlamış bir şekilde başını geriye attığına yemin ederim. "Tanrım," diyor. "Endişelenmiştim."

Bunu hiç beklemiyordum. "Öyle mi?"

Yüzü bana doğru dönüyor. O da benim kadar şaşkın. "Tabii ki. Ne sandın?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim." Bir kez bile. Oysa düşünmeliydim. Bir an için Breslin'i sorgu odasında görüyorum, öfkeden neredeyse yerden havalanıyor. *Bunu yapması imkansız*; Breslin karanlık oturma odasında, şafak sökmeden önce, Stoneybatter karakoluna telefonla sesini bastırıyor. "Üzgünüm," diyorum. "Son zamanlarda kendimi rezil ettim. Birçok yönden."

Steve bunu inkar etmeye bile çalışmaz. "Sorun yok. Hepimiz yaptık."

"Bir daha yapmayı düşünmüyorum."

"Bu iyi olur."

"Siktir git." Arnavut kaldırımları sisli görünümünü kaybetmiş, yüzyıllar boyunca olduğu gibi tekrar sağlamlaşmış ve soğuk hava kafein gibi ciğerlerime çarpıyor. Crowley'i aramam lazım, makale için onu rahat bırakacağımı söylemem lazım, bana hala büyük bir borcu olduğunu ve bunu tahsil edeceğimi bilmesini sağlamam lazım. Annemi aramam ve ona dün gece olanları anlatmam lazım, istesem de istemesen de. Belki ikimiz de güleriz. Belki Fleas yarın manşetleri görünce bana e-posta gönderir: *Selam Rach, haberlerini gördüm, senin için her şeyin yolunda gitmesine*

, *kutlamak için buluşmalıyız x*. Belki hafta sonu Lisa'ya ve diğer arkadaşlarıma mesaj atarım, buralarda mısınız diye bakarım. "Neye ihtiyacım var biliyor musun, bir biraya ihtiyacım var. Brogan's'a ne dersin?"

Steve omzuna çantasını taktı. "Sen ısmarlıyorsun. Rory'nin ağlamadığı için bana hala borcun var."

"Neden bahsediyorsun? Gözleri yaşlarla doldu..."

"Artık pisliklik yapmayı bıraktığını sanıyordum..."

"İyi deneme. Bu, benim kolay lokma olacağım anlamına gelmez..." "Ah, iyi, çünkü bu konuda çok endişeliydim..."

Hayatımın geri kalanına bir kez daha bakıyorum, o düzgün, sağlam altın ışık karelerinin içinde beni bekleyen hayata. Sonra avludan geçip tartışarak yola çıkıyoruz, geri dönüp orada ne olduğunu öğrenmeden önce birkaç bardak bira içip birkaç saat uyumak için.

Teşekkür

Her zamankinden daha fazla, dedektiflerin dünyasına dair içgörülerıyla bu kitaptaki her şeyin gerçeğe uygun olmasını ve hiçbir unsurun gerçeğe aykırı olmamasını sağlayan Dave Walsh'a büyük teşekkürlerimi sunarım.

Ayrıca, her zaman muhteşem olan Darley Anderson'a ve ajanstaki herkese, özellikle Mary, Emma, Rosanna, Pippa ve Mandy'ye; Andrea Schulz, Ciara Considine, Nick Sayers ve Sue Fletcher'a, muazzam editörlük becerileri, içgörüler ve bilgeliği için çok teşekkür ederim. Breda Purdue, Ruth Shern, Joanna Smyth ve Hachette Books Ireland'daki herkese; Swati Gamble, Kerry Hood ve Hodder & Stoughton'daki herkese; Carolyn Coleburn, Angie Messina, harika Ben Petrone ve Viking'deki herkese; Susanne Halbleib ve Fischer Verlage'daki herkese; Rachel Burd; APA'dan Steve Fisher, Los Angeles'ın en sabırlı adamı; Dr Fearghas Ó Cochláin, hematomlarımı düzelttiği için; Sophie Hannah, bana başlığı önerdiği için; Alex French, Susan Collins, Ann-Marie Hardiman, Jessica Ryan, Karen Gillece, Kendra Harpster, Kristina Johansen ve Catherine Farrell, pratik, duygusal ve eğlenceli her türlü destekleri için; David Ryan, füme jambon, pastırma şeritleri, kıyma, mantar ve siyah zeytin ile üstüne koyun, pizza taşında on dakika pişirin, Alman Pilsner ile servis edin; annem Elena Lombardi; babam David French; ve her seferinde daha fazla neden için, başlangıçlar gelmeden en kötü olay örgüsünü çözebilen adam, kocam Anthony Breatnach.

Tana French'in diğ er eserleri

GİZLİ YER

Dublin Cinayet Masası'ndan Antoinette Conway ve Stephen Moran'ın
ilk davası

"Onu kimin öldürdüğünü biliyorum"

Mesaj, bir yıl önce özel bir kız yatılı okulunun bahçesinde öldürülen Chris Harper'ın fotoğrafının üzerine yazılmıştır. Dedektif Stephen Moran için bu, Dublin Cinayet Masası'na girmek için uzun zamandır beklediği fırsat olabilir.

Ama "dilediğine dikkat et" demiyorlar mı?

Moran ve öfkeli yeni patronu Antoinette Conway, sinirleri yıpratan bir gün boyunca soruşturma yaparlar. Ve attıkları her adım, gitmeye cesaret edemedikleri bir yere, bir grup ergen kızı Chris Harper'a ve birbirlerine bağlayan bağlara, arkadaşlıklarına, düşmanlıklarına ve en derin, en tehlikeli sırlarına geri götürür.

Bu sürükleyici gizem romanından bir alıntı okumaya devam edin...

Bölüm 1

Beni aramaya geldi. Çoğu insan uzak durur. İhbar hattında kesik kesik bir fısıltı, *95'te gördüm*, isimsiz, sorarsan *tıkla*. Yanlış şehirden yazdırılıp gönderilmiş bir mektup, kağıt ve zarf temizlenmişti. Onları istiyorsak, avlanmaya çıkmalıyız. Ama o: beni arayan oydu.

Onu tanımadım. Merdivenlerden yukarı çıkmış, bir sıçrayışla ekip odasına doğru gidiyordum. Yaz gibi hissettiren bir Mayıs sabahı, resepsiyon pencerelerinden içeri sızan güneş, çatlak sıvalı odanın her yerini aydınlatıyordu. Kafamda bir melodi çalıyordu, ben de mırıldanıyordum.

Onu gördüm, tabii ki gördüm. Köşedeki çizik deri koltukta, kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış sallanıyordu. Uzun platin rengi at kuyruğu; şık okul üniforması, yeşil ve lacivert etek, lacivert blazer. Birinin çocuğu, diye düşündüm, babasının onu dışıye götürmesini bekliyor. Belki de müdürün çocuğu. Her neyse, benden daha zengin birinin çocuğu. Sadece blazerindeki arma değil; zarif duruşu, çenesini kaldırması, sanki burası onunmuş gibi, evrak işleriyle uğraşmak zorunda olmasa. Sonra yanından geçtim - patronun çocuğu olma ihtimaline karşı hızlıca başımı salladım - ve ekip odasının kapısına uzandım.

Beni tanıdı mı bilmiyorum. Belki de tanımadı. Altı yıl geçmişti, o zamanlar küçük bir çocuktuk, kırmızı saçlarım dışında benimle ilgili dikkat çekici bir şey yoktu. Unutmuş olabilir. Ya da beni hemen tanımış, kendi nedenleriyle sessiz kalmış olabilir.

Yöneticimizin "Dedektif Moran, sizi görmek isteyen biri var" demesine izin verdi ve kalemiyle kanepeyi işaret etti. "Bayan Holly Mackey."

Yüzüme güneş ışığı vurdu, ben de hızla döndüm ve sonra: tabii ki. O gözleri tanımalıydım. Geniş, parlak mavi ve göz kapaklarının narin kavisiyle ilgili bir şey: bir kedinin eğimi, eski bir tablodaki soluk mücevherli kız, bir sır. "Holly," dedim, elimi uzattım. "Merhaba. Uzun zaman oldu."

O gözler bir saniye bile kırpmadan beni baştan aşağı süzdü ve hiçbir tepki vermedi. Sonra ayağa kalktı. Hâlâ küçük bir kız gibi el sıkışıyordu, çok çabuk çekiyordu. "Merhaba Stephen," dedi.

Sesi güzeldi. Net ve serindi, çizgi film karakterlerinin çıkardığı çığlık gibi değildi. Aksanı: üst düzeydi, ama çarpık ve çirkin bir zarafet değildi. Babası ona bunu yapmasına izin vermezdi

bunu yapmasına izin vermezdi. Eğer bunu eve getirseydi, blazerini çıkarır ve onu devlet okuluna gönderirdi.

"Senin için ne yapabilirim?"

Daha alçak sesle: "Sana verecek bir şeyim var."

Bu beni şaşırttı. Sabah dokuz on, üniforması üzerinde: fark edileceği bir okuldan kaçıyordu; bu, bir yıl gecikmiş bir teşekkür kartı ile ilgili değildi. "Evet?"

"Burada olmaz."

Yöneticimize göz kırpması *mahremiyet* anlamına geliyordu. Bir genç kız, kendine dikkat etmelisin. Bir dedektifin çocuğu, iki kat daha dikkatli olmalısın. Ama Holly Mackey: istemediği birini getirirsen, o gün işin biter.

"Konuşabileceğimiz bir yer bulalım" dedim.

Ben Soğuk Davalar'da çalışıyorum. Tanıkları getirdiğimizde, bunun önemli olmadığını düşünmek isterler: gerçek bir cinayet soruşturması değil, silahlar ve kelepçelerle yapılan gerçek bir soruşturma değil, hayatınızı bir kasırga gibi altüst edecek bir şey değil. Bunun yerine, eski ve yumuşak, kenarları yıpranmış bir şey. Biz de onlara uyuyoruz. Ana sorgu odamız güzel bir dişçi muayenehanesinin bekleme odası gibi. Yumuşak kanepeler, jaluziler, köşeleri kıvrılmış dergilerin bulunduğu cam masa. Berbat çay ve kahve. Köşedeki video kamerayı veya bir dizi jaluzinin arkasındaki tek yönlü camı fark etmenize gerek yok, istemiyorsanız tabii, ve onlar istemiyorlar. Bu hiç acıtmayacak efendim, sadece birkaç dakika sürer ve sonra evinize gidersiniz.

Holly'yi oraya götürdüm. Başka bir çocuk yol boyunca kıpır kıpır olur, kafasını sallardı, ama Holly için bunların hiçbirisi yeni değildi. Koridorda sanki kendi evindeymiş gibi yürüdü.

Yolda onu izledim. Büyümekte çok başarılıydı. Ortalama boyda, ya da biraz daha kısaydı. İnce, çok inceydi, ama bu doğaldı: açlıktan ölmüş gibi görünmüyordu. Belki de vücut hatları oluşmaya başlamıştı. Şaşırtıcı bir güzellikte değildi, en azından henüz değil, ama çirkin de değildi – sivilce yoktu, diş teli yoktu, yüzü yana doğru çekilmemişti – ve gözleri onu diğer sarışın klonlardan farklı kılıyordu, iki kez bakmanıza neden oluyordu.

Onu döven bir erkek arkadaş mı? Onu taciz eden, tecavüz eden? Holly, cinsel suçlar bölümündeki bir yabancıya değil de bana mı geldi?

Sana verecek bir şey. Kanıt mı?

Görüşme odasının kapısını arkamızdan kapattı, bileğini hafifçe hareket ettirip kapıyı çarptı.

Etrafa baktım.

Kamerayı açtım, düğmeye rahatça bastım. "Oturun" dedim.

Holly olduğu yerde kaldı. Kanepenin yeşil renkli kel bölgesini parmağıyla okşadı. "Bu oda öncekilerden daha güzel."

"Nasıl gidiyor?"

Hâlâ odaya bakıyordu, bana değil. "İyiyim. Sorun yok."

"Çay ister misin? Kahve?"

Kafasını salladı.

Bekledim. Holly, "Yaşlanmışsın. Eskiden öğrenci gibi görünürdün" dedi.

"Sen de eskiden röportajlara bebeğini getiren küçük bir çocuk gibi görünürdün."

Clara, değil mi?" Bu sözümle başını bana çevirdi. "Bence ikimiz de yaşlandık."

İlk kez gülümsedi. Hafif bir gülümseme, hatırladığım gülümsemeyle aynıydı. O zamanlar bu gülümsemede acıklı bir şey vardı, her seferinde beni etkilerdi. Yine öyle oldu.

"Seni görmek güzel," dedi.

Holly dokuz, on yaşındayken bir cinayet davasında tanık olmuştu. Dava benim değildi, ama onunla konuşan bendim. İfadesini aldım, duruşmada tanıklık etmesi için onu hazırladım. Yapmak istemiyordu, ama yine de yaptı. Belki dedektif olan babası onu zorlamıştı. Belki. Dokuz yaşındayken bile, onu anlayabildiğimi hiç düşünmedim.

"Ben de öyle," dedim.

Omuzlarını kaldırarak hızlıca nefes aldı, başını salladı – sanki bir şey anladı gibi. Okul çantasını yere attı. Başparmağını yakasının altına takarak, armasını bana gösterdi. "Artık Kilda'ya gidiyorum" dedi. Ve beni izledi.

Sadece başımı sallamak bile beni küstah hissettirdi. St Kilda's: benim gibilerin duymaması gereken türden bir okul. Ölmüş genç bir adam olmasaydı, asla duymamış olurum.

Kızlar için özel, yeşil bir banliyö okulu. Rahibeler. Bir yıl önce, iki rahibe sabah erken saatlerde yürüyüşe çıkmış ve okul bahçesinin arka köşesindeki ağaçlıkta yatan bir çocuk bulmuşlar. İlk başta onun uyuduğunu, belki de sarhoş olduğunu düşünmüşler. Ona bir sürü küfür etmek, kimin değerli erdemini bozduğunu öğrenmek için heyecanlanmışlar. Rahibelerin gür sesleri: *Genç adam!* Ama o kıpırdamamış.

Christopher Harper, on altı yaşında, bir cadde ve iki yüksek duvar ötedeki erkek okulundan. Gece bir saatte, biri kafasını ezmişti.

Bir ofis bloğu inşa etmeye yetecek kadar insan gücü, ipotekleri ödemek için yeterli fazla mesai, bir nehri barajlamak için yeterli kağıt. Şüpheli bir hademe, tamirci, bir şey: elendi. Kurbanla kavga eden bir sınıf arkadaşı: elendi. Yerel olarak korkutucu görünen yerel korkutucu yabancılar: elendi.

Sonra hiçbir şey. Başka şüpheli yoktu, Christopher'ın St Kilda'nın arazisinde olmasının bir nedeni yoktu. Sonra fazla mesai azaldı, adam sayısı azaldı ve daha da fazla hiçbir şey olmadı. Kurban bir çocuk olduğu için bunu söyleyemezsiniz, ama dava kapandı. Bu zamana kadar, tüm o kağıtlar Cinayet Masası'nın bodrumundaydı. Er ya da geç, üstler medyadan baskı görecektir ve bu baskı, Last Chance Saloon'a adresli olarak kapımıza dayanacaktı.

Holly yakasını tekrar düzeltti. "Chris Harper'ı biliyorsun," dedi. "Değil mi?"

"Evet," dedim. "O zamanlar St Kilda'da mıydın?"

"Evet. Birinci sınıftan beri oradayım. Şimdi dördüncü sınıftayım."

Ve konu orada kaldı, her adımda beni zorladı. Tek bir yanlış soru sorsam, o giderdi, ben de bir kenara atıldım: yaşlanmış, anlamayan bir başka işe yaramaz yetişkin. Dikkatlice seçtim.

"Yatılı mısın?"

"Son iki yıldır, evet. Sadece pazartesiden cumaya. Hafta sonları eve gidiyorum."

O günü hatırlayamadım. "O gece orada mıydın?" "Chris'in öldürüldüğü gece."

Sinirli bir mavi parıltı. Babasının kızı: lafı dolandırmaya tahammülü yok, en azından başkalarının lafı dolandırmasına.

"Chris'in öldürüldüğü gece," dedim. "Oradaydın mı?"

"Orada değildim. Tabii ki. Ama okuldaydım, evet." "Bir şey gördün mü? Bir şey duydun mu?"

Yine sinirlenme, bu sefer daha şiddetli. "Bunu bana zaten *sordular*. Cinayet masası dedektifleri. Hepimize binlerce *kez* sordular."

"Ama o zamandan beri bir şeyler hatırlamış olabilirsin. Ya da bir şeyi gizli tutma konusunda fikrini değiştirmiş olabilirsin," dedim.

"Ben *aptal* değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Hatırladın mı?" Ayak parmaklarının ucunda duruyordu, kapıya doğru gitmeye hazırdı.

Taktik değişti. "Chris'i tanıyor muydun?"

Holly sessizleşti. "Sadece çevreden. Okullarımız birlikte etkinlikler düzenler; insanları tanırırsın. Yakın falan değildik, ama gruplarımız birkaç kez birlikte takılmıştı."

"Nasıl biriydi?"

Omuz silkme. "Bir erkek." "Ondan hoşlandın mı?"

Yine omuz silkme. "Oradaydı."

Holly'nin babasını biraz tanıyorum. Frank Mackey, Gizli Görev. Ona doğrudan saldırırsan, kaçır ve yandan gelir; ona yandan saldırırsan, başını eğip saldırır. "Buraya, bilmemi istediğin bir şey olduğu için geldin. Kazanamayacağım tahmin oyunları oynamayacağım. Bana söylemek istediğinden emin değilsen, git ve emin olana kadar düşün. Şimdi eminsen, söyle."

Holly bunu onayladı. Neredeyse yine gülümsedi; bunun yerine başını salladı.

"Bir pano var," dedi. "Okulda. Bir duyuru panosu. En üst katta, sanat odasının karşısında. Adı Gizli Yer. Eğer bir sırrın varsa, örneğin anne babanı sevmiyorsan ya da birinden hoşlanıyorsan ya da başka bir şey, bunu bir karta yazıp oraya yapıştırabilirsin."

Neden kimsenin bunu yapmak isteyeceğini sormaya gerek yok. Genç kızlar: asla anlayamazsınız. Kız kardeşlerim var. Onları olduğu gibi bırakmayı öğrendim.

"Dün akşam, arkadaşlarımla sanat odasındaydık, bir proje üzerinde çalışıyorduk. Çıkarken telefonumu orada unuttum, ama ışıklar söndüğünde fark ettim, o yüzden alamadım. Bu sabah kahvaltıdan önce ilk iş olarak oraya gittim."

Çok fazla düzgün çıkıyordu; duraklama, göz kırpma, tökezleme yoktu. Başka bir kız olsaydı, saçmalık derdim. Ama Holly pratik yapmıştı ve babası vardı; bildiğim kadarıyla, eve geç kaldığı her seferinde babası ifadesini alıyordu.

"Tahtaya baktım," dedi Holly. Okul çantasına eğildi, çantayı açtı. "Geçerken baktım."

Ve işte oradaydı: yeşil klasörün üzerinde tereddüt eden el. Yüzünü benden uzaklaştırıp çantaya dönük tuttuğu ekstra saniye, onu gizlemek için at kuyruğu sallanıyordu. Benim beklediğim sinirlilik. Sonuçta, dondurma kadar soğukkanlı ve pürüzsüz değildi.

Sonra doğruldu ve yine boş bir ifadeyle gözlerime baktı. Elini kaldırdı, yeşil klasörü uzattı. Dokunur dokunmaz bıraktı, o kadar hızlıydı ki neredeyse düşürüyordu.

"Bu tahtadaydı."

Klasörün üzerinde "Holly Mackey, 4L, Sosyal Farkındalık Çalışmaları" yazıyordu. İçinde şeffaf plastik bir zarf vardı. Zarfın içinde bir köşeye düşmüş bir raptiye ve bir kart vardı.

Holly'nin yüzünü tanıdığımdan daha hızlı tanıdım. Haftalarca her gazetenin manşetinde, her televizyon ekranında, her departman bülteninde yer almıştı.

Bu farklı bir fotoğraftı. Sonbahar sarısı yaprakların arka planında omzunu döndürürken çekilmiş, ağzı gülümsemeyle açılmıştı. Yakışıklıydı. Parlak kahverengi saçları, boy band tarzında öne doğru taranmış, dış kenarları aşağı doğru eğimli kalın koyu kaşları, ona köpek yavrusu gibi bir görünüm veriyordu. Temiz bir cilt, pembe yanaklar; elmacık kemiklerinde birkaç çil, çok fazla değil. Zaman olsaydı güçlü bir çeneye sahip olacaktı. Gözlerini ve burnunu kırıştıran geniş bir gülümseme. Biraz kendini beğenmiş, biraz tatlı. Genç, *genç* kelimesini duyduğunuzda aklınıza gelen her şey. Yaz aşkı, küçük kardeşin kahramanı, top mermisi.

Yüzünün altında, mavi tişörtünün üzerinde yapıştırılmış: bir kitaptan kesilmiş, fidyeye notu gibi aralıklı kelimeler. Düzgün kenarlar, yakından kesilmiş.

Onu kimin öldürdüğünü biliyorum

Holly beni sessizce izliyordu.

Zarfı ters çevirdim. Her yerde fotoğraflarınızı basmak için satın alabileceğiniz türden düz beyaz bir kart. Yazı yok, hiçbir şey yok.

"Ona dokundun mu?" dedim.

Gözleri tavana dikilmiş. "Tabii ki dokunmadım. Sanat odasına girip bunu" – zarfı – "ve bir balsa bıçağı aldım. Bıçakla raptiyeyi çıkardım ve kartı ve raptiyeyi zarfa koydum."

"Aferin. Sonra ne oldu?"

"Odamıza dönene kadar gömleğimin içine koydum, sonra da klasöre koydum. Sonra kendimi hasta hissettiğimi söyledim ve yatağıma döndüm. Hemşire geldiğinde, gizlice dışarı çıkıp buraya geldim."

"Neden?" diye sordum.

Holly kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Çünkü sizin *bunu bilmek* isteyeceğinizi düşündüm. Eğer umursamıyorsanız, onu atabilirsiniz, ben de onlar benim gittiğimi fark etmeden okula geri dönebilirim."

"Umursuyorum. Bunu bulduğuna çok sevindim. Sadece neden öğretmenlerinden birine ya da babana götürmedin diye merak ediyorum."

Duvar saatine bir göz attım, yolumun üzerinde video kamera vardı. "Kahretsin. Bu bana bir şeyi hatırlattı. Hemşire teneffüs saatinde tekrar gelecek ve ben orada olmazsam, *çok kızacaklar*. Okulu arayıp, benim babam olduğunu ve benim seninle olduğumu söyleyebilir misin? Büyükbabamın ölüm döşeginde olduğunu ve sen bana haber vermek için aradığında, kimseye söylemeden kaçtığımı söyle.

duygularım hakkında konuşmak için rehberlik danışmanına gönderilmek istemedim

duygularımı konuşmak istemediğim için kaçtım."

Her şey yolunda gitti. "Şimdi okulu arayacağım. Ama senin baban olduğumu söylemeyeceğim." Holly sinirli bir şekilde içini çekti. "Sadece bize iletmek istediğin bir şey olduğunu ve doğru şeyi yaptığını söyleyeceğim. Bu seni beladan kurtarır. Tamam mı?"

"Her neyse. En azından onlara bu konuyu konuşmamam gerektiğini söyleyebilir misin? Böylece beni rahatsız etmezler."

"Sorun değil." Chris Harper hala bana gülüyordu, omuzlarının hareketinde Dublin'in yarısını besleyecek kadar enerji vardı. Onu tekrar klasöre koyup kapattım. "Bunu kimseye söyledin mi? En iyi arkadaşına mesela? Söylediysen sorun değil, sadece bilmem gerekiyor."

Holly'nin elmacık kemiğinin kıvrımından aşağı kayan bir gölge, ağzını daha yaşlı, daha karmaşık hale getirdi. Sesinin altına bir şey katmanladı. "Hayır. Kimseye söylemedim."

"Tamam. Bu aramayı yapacağım, sonra ifadenizi alacağım. Ebeveynlerinizden birinin de katılmasını ister misiniz?"

Bu onu kendine getirdi. "Tanrım, hayır. Birinin oturması mı gerekiyor? Sadece sen yapamaz mısın?" "Kaç yaşındasın?"

Yalan söylemeyi düşündü. Sonra vazgeçti. "On altı."

"Uygun bir yetişkine ihtiyacımız var. Seni korkutmamı engelle." "Sen beni korkutmuyorsun."

Tabii ya. "Biliyorum, evet. Yine de. Burada bekle, istersen kendine bir fincan çay yap. İki dakikaya dönerim."

Holly kanepeye çöktü. Bacaklarını kısırtıp kollarını etrafına doladı. At kuyruğunun ucunu öne doğru çekti ve ısırmağa başladı. Bina her zamanki gibi kaynıyordu, ama o üşüyor gibiydi. Benim çıkışıma bakmadı.

Cinsel Suçlar, iki kat aşağıda, bir sosyal hizmet uzmanı hazırda bekliyor. Onu içeri aldım, Holly'nin ifadesini aldım. Koridorda kadına, Holly'yi St Kilda'ya geri götürür müsün diye sordum – Holly bana bunun için öfkeyle baktı. "Böylece okulun, bizimle birlikte olduğunu kesin olarak bilir; sadece erkek arkadaşını aramak için gelmedin. Seni zahmetten kurtarır." dedim. Bakışları, kimseyi kandıramadığımı söylüyordu.

Bana bundan sonra ne olacağını, o kartla ne yapacağımızı sormadı. O daha iyi biliyordu. Sadece "Görüşürüz" dedi.

"Geldiğin için teşekkürler. Doğru olanı yaptın."

Holly cevap vermedi. Sadece bana yarı alaycı, yarı ciddi bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık verdi.

Koridorda düz bir şekilde uzaklaşan kadını izliyordum, sosyal hizmet uzmanı onun yanında konuşmaya çalışarak yan yan yürüyordu, o zaman fark ettim: benim soruma hiç cevap vermemişti. Rollerblader gibi zarif bir şekilde yoldan saptı ve yoluna devam etti.

"Holly."

Çantasının askısını omzuna çekerek döndü. Dikkatliydi.

"Sana daha önce sorduğum şey. Neden bunu bana getirdin?"

Holly beni süzdü. O bakış rahatsız ediciydi, sanki bir tablodan sana bakan bir bakış gibi.

"Daha önce," dedi. "Bütün yıl boyunca herkes *parmak uçlarında* yürüyordu. Sanki tek bir yanlış kelime söylerlerse, sinir krizi geçirip *köpürerek* deli gömleği giydirilip götürülecekmişim gibi. Babam bile... Hiç umursamıyormuş gibi davranıyordu, ama onun sürekli endişelendiğini görebiliyordum. Sadece, *ahhh!*" Saf öfkenin dış gıcırdatma sesi, eller sertçe yıldız şeklinde açılmıştı. "Benim kendimi *tavuk* sanmaya başlayacağımı düşünmeyen tek kişi sendin. Sen sadece, *tamam, bu berbat bir durum, ama ne olmuş, insanlara her zaman daha kötü şeyler olur ve onlar hayatta kalır. Şimdi bunu halledelim, diyordun.*"

Genç tanıklara karşı duyarlılık göstermek çok çok önemlidir. Atölye çalışmaları ve her şey var; şansımız yaver giderse PowerPoint sunumları da. Ben çocukluğumu hatırlıyorum. İnsanlar bunu unutuyor. Biraz duyarlılık: harika. Biraz daha, muhteşem. Biraz daha, hayal kuruyorsun.

"Tanık olmak gerçekten berbat bir şey. Herkes için. Sen çoğu kişiden daha iyi başardın." dedim.

Bu sefer gülümsememde alaycılık yoktu. Başka şeyler vardı, bolca, ama alaycılık yoktu. "Okulda onlara benim korkak olmadığımı açıklayabilir misin?" Holly, şaşkınlığını gizlemek için aşırı duyarlı davranan sosyal hizmet görevlisine sordu. "Birazcık bile mi?" Ve gitti.

Benim hakkımda bir şey var: Planlarım var.

Holly ve sosyal hizmet görevlisine veda ettikten sonra ilk yaptığım şey, sistemde Harper davasını araştırmak oldu.

Soruşturmayı yürüten dedektif: Antoinette Conway.

Cinayet masasında çalışan bir kadın skandal olarak değerlendirilmemeli, hatta bahsedilmemeli bile. Ama eski kafalı erkeklerin çoğu eski usul; gençlerin çoğu da öyle. Eşitlik kağıt üzerinde var, tırnağınla kazıdığında ortaya çıkıyor. Söylentilere göre Conway bu işi biriyle yatarak aldı, sembolik kutuları işaretleyerek aldı – orada ekstra bir şey var, soluk tenli, patates suratlı İrlandalılar gibi değil: solgun ten, belirgin burun ve elmacık kemikleri, mavi-siyah parlak saçlar. Söylentilere göre tekerlekli sandalyede olmasaydı, şimdi komisyon üyesi olurdu.

Conway'i, ünlü olmadan önce tanıyordum. Eğitim kolejinde, benden iki sınıf gerideydi. Uzun boylu, saçları sertçe geriye taranmış bir kızdı. Koşucu gibi yapılı, uzun uzuvları ve uzun kasları vardı. Çenesi her zaman dik, omuzları her zaman geriye doğru. Conway'in ilk haftasında birçok erkek onun etrafında dolanıyordu: sadece ona alışmasına yardım etmeye çalışıyorlardı, arkadaşça davranmak güzeldi, nazik olmak güzeldi, aynı görünmeyen kızların aynı muameleyi görmemesi sadece bir tesadüftü. Erkeklerle ne dediği bilinmez, ama ilk haftadan sonra ona asılmayı bıraktılar. Onun yerine ona pislik gibi davrandılar.

Eğitimde benden iki yıl gerideydi. Bir yıl geriden üniformasını çıkardı. Murder'ı Cold Cases'i yaptığım zaman yaptım.

Soğuk Davalar iyi. Benim gibi bir adam için çok iyi: işçi sınıfından bir Dub, ailemde çiraklık yerine Leaving Cert'e giden ilk kişi. Yirmi altı yaşında üniformamı çıkardım, yirmi sekiz yaşında Genel Dedektif Birimi'nden ayrılıp Vice'a geçtim – Holly'nin babası benim için orada bir şeyler söyledi. Otuz yaşına girdiğim hafta Soğuk Davalar'a girdim, kimsenin bir şey söylemediğini umuyordum, ama söylemiş olmalarından korkuyordum. Şimdi otuz iki yaşındayım. Yükselmeye devam etme zamanı.

Soğuk Davalar iyi. Cinayet daha iyi.

Holly'nin babası, istesem bile orada benim için bir şey söyleyemez. Cinayet masası şefi ondan nefret ediyor. O da benden hoşlanmıyor.

Holly'nin tanıgım olduğu o davada: Tutuklamayı ben yaptım. Uyarıda bulundum, kelepçeleri taktım, tutuklama raporunu imzaladım. Ben sadece bir yardımcıydım, karşıma çıkan değerli her şeyi teslim etmeliydim; iyi bir çocuk gibi olay odasına geri dönüp, hiçbir şey görmemiş gibi ifadeler yazmalıyım. Yine de tutuklamayı ben yaptım. Bunu hak etmiştim.

Hakkımda bir şey daha: Fırsatı gördüğümde anlarım.

O tutuklama, Frank Mackey'i kenara itmemele birlikte, beni Genel Birim'den çıkardı. O tutuklama, bana Soğuk Davalar'da bir şans verdi. O tutuklama, beni Cinayet Birimi'nden uzaklaştırdı.

Kelepçelerin tıklamasını duydum. *İstemediğiniz sürece hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz* ve bunun, yakın gelecekte Cinayet Masası'nın kara listesine gireceğim anlamına geldiğini biliyordum. Ama tutuklamayı teslim etmek beni çıkmaz sokağa sokacak, on yıllar boyunca başkalarının hiçbir şey görmediğine dair ifadelerini yazmakla uğraşacaktım. *Söylediğiniz her şey yazılı olarak kaydedilecek ve delil olarak kullanılabilir.* Tık.

Fırsatını görürsen, değerlendir. O kilidin bir gün tekrar açılacağından emindim.

Yedi yıl geçti ve gerçek ortaya çıkmaya başladı.

Cinayet, safkan bir ahırdır. Cinayet, parlak ve göz kamaştırıcıdır, keskin kaslar gibi pürüzsüz bir dalgalanmadır, nefesinizi keser. Cinayet, kolunuzdaki bir markadır, elit bir ordu biriminin, bir gladyatörünki gibi, tüm hayatınız boyunca şunu söyler: *Bizden biri. En iyisi.*

Cinayeti istiyorum.

Kartı ve Holly'nin ifadesini Antoinette Conway'e bir notla gönderebilirdim, hikaye biterdi. Daha da iyisi, Holly o kartı çıkardığı anda onu arayıp ikisini de teslim edebilirdim.

Hiç şans yoktu. Bu benim şansımdı. Bu benim tek ve tek şansımdı.

Harper davasındaki ikinci isim: Thomas Costello. Cinayet masasının eski emektarı. Ekipte birkaç yüz yıl çalışmış, birkaç aydır emekli. Cinayet masasında bir yer açıldığında, ben bilirim. Antoinette Conway henüz yeni bir ortak seçmemişti. Hâlâ tek başına çalışıyordu.

Gidip amirimi buldum. Ne yapmaya çalıştığımı anladı, ama bizim için ne kadar iyi olacağını, yüksek profilli bir davaya dahil olmanın ne kadar iyi olacağını sevdi. Gelecek yılın bütçesi için ne kadar iyi olacağını sevdi. Beni de sevdi, ama özleyecek kadar değil. Conway'e Happy Wednesday kartını şahsen vermek için Cinayet Masasına gitmeme bir itirazı yoktu. Geri dönmek için acele etmeme gerek yoktu, dedi şef. Cinayet Masası beni bu davada istiyorsa, alabilirlerdi.

Conway beni istemeyecekti. Zaten beni alacaktı.

Conway bir görüşme yapıyordu. Cinayet Masası odasındaki boş bir masaya oturdum, arkadaşlarla sohbet ettim. Çok fazla sohbet edemedik, Cinayet Masası meşguldü. Oraya girdiğinizde kalp atışlarınızın hızlandığını hissedersiniz. Telefonlar çalıyor, bilgisayarlar tıklıyor, insanlar girip çıkıyor; aceleci değil, ama hızlı. Ama içlerinden birkaçı bana bir iki sataşmak için zaman ayırdı. Conway'i mi istiyorsun? Bir şeyler yakaladığını sandım, tamam, bütün hafta kimseyi yakalamadı; ama bir adamdan

bir adamdan aldığını düşünmemiştim. Takım için fedakarlık yaptığın için teşekkürler dostum. Aşılarınızı oldunuz mu? Gimp kıyafetlerinizi aldınız mı?

Hepsi benden birkaç yaş büyüktü, hepsi biraz daha şık giyinmişti.

Gülümsedim ve ağzımı kapalı tuttum, aşağı yukarı.

"Onun kırmızı saçlıları tercih edeceğini hiç tahmin etmezdim."

"En azından benim saçım var dostum. Kimse kel bir ahmağı sevmez." "Benim evde beni seven muhteşem bir hatun var."

"Dün gece öyle dememişti." Aşağı yukarı öyle.

Antoinette Conway elinde bir avuç kağıtla içeri girdi, dirseğiyle kapıyı çarptı. Masasına doğru yöneldi.

Hâlâ aynı adımlarla, ya ayak uydur ya da siktir git. Benim kadar uzundu – 1,80 metre – ve bu bilerek yapılmıştı: bunun 5 santimi kare topukluydu, ayak parmaklarını ezip geçiyordu. Siyah pantolonlu takım elbise, ucuz değil, keskin ve dar kesim; uzun bacaklarının, sıkı kalçalarının şeklini gizlemeye hiç çaba göstermiyordu. Ekip odasını geçerken, *"Bunu sorun mu ediyorsun?"* dedi, yarım düzine farklı şekilde.

"İtiraf etti mi, Conway?"

"Hayır."

"Tsk. Yeteneğini kaybediyorsun." "O şüpheli değil, gerizekalı."

"Bunun seni durdurmasına izin mi verdin? Hayalarına iyi bir tekme atarsan, işin biter: itiraf eder."

Sadece normal bir atışma değildi. Havada bir gerginlik, keskin bir gerilim vardı. Bunun onunla mı, yoksa sadece o günle mi, yoksa ekiple mi ilgili olduğunu anlayamadım. Cinayet farklıdır. Ritmi daha hızlı ve daha serttir; ip daha yüksek ve daha dardır. Bir adım yanlış atarsan, gidersin.

Conway sandalyesine oturdu ve bilgisayarında bir şeyler aramaya başladı.

"Erkek arkadaşın burada, Conway."

O bunu görmezden geldi.

"Öpüşmeye gelmedi mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Şakacı bana başparmağını gösterdi. "Senin."

Conway bana sert bir bakış attı. Soğuk, karanlık gözler, milimetre bile ödün vermeyen dolgun dudaklar. Makyajsız.

"Evet?"

"Stephen Moran. Soğuk Davalar." Kanıt zarfını masasının üzerine uzattım. Eğitim sırasında onu taciz edenlerden biri olmadığım için Tanrı'ya şükrettim. "Bu bugün bana geldi."

Kartı gördüğünde yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Her iki tarafını da dikkatlice inceledi, ifadeyi okudu. Holly'nin adına geldiğinde "O" dedi.

"Onu tanıyor musun?"

"Geçen yıl birkaç kez sorguladım. O küstah küçük sürtükten hiçbir şey öğrenemedim. O okulda hepsi öyle ama o en kötülerinden biriydi. Dış çekmek gibiydi."

"Sence bir şey biliyor muydu?" dedim.

Keskin bir bakış, ifade kağıdını kaldırdı. "Bu nasıl eline geçti?" "Holly Mackey, 2007'de çalıştığım bir davada tanık olmuştu. İyi anlaşıştık. Görünüşe göre düşündüğümde de iyi anlaşıyorduk."

Conway kaşlarını kaldırdı. Davayı duymuştu. Bu da benim hakkımda bir şeyler duyduğu anlamına geliyordu. "Tamam," dedi. Ses tonunda hiçbir şey yoktu. "Teşekkürler."

Sandalyesini benden uzaklaştırdı ve telefonuna yumruk attı. Ahizeyi çenesinin altına sıkıştırdı ve sandalyesine yaslanarak tekrar okudu.

Annem Conway'i sert *biri olarak* tanımlardı. *Antoinette'i* ve çenesini aşağı indirip yan bakışını: *biraz sert*. Kişiliğini kastetmiyordu, ya da sadece onu kastetmiyordu; nereden geldiğini ve ne olduğunu kastetmişti. Aksanı ve bakışları bunu gösteriyordu. Dublin, şehir merkezi; belki de benim büyüdüğüm yerden birkaç adım uzaklıkta, ama yine de kilometrelerce uzaktaydı. Yüksek binalar. IRA hayranı grafiti ve işeme çukurları. Uyuşturucu bağımlıları. Hayatlarında hiç sınavı geçmemiş, ama işsizlik maaşı hesaplamalarının her ayrıntısını ezbere bilen insanlar. Conway'in kariyer seçimini onaylamayacak insanlar.

Sertliği seven insanlar var. Bunun havalı olduğunu, sokak kültürü olduğunu, kendilerine de bulaşacağını ve tüm iyi argo kelimeleri kullanabileceklerini düşünüyorlar. Sertlik, onun kıyısında büyüdüğünüzde, tüm aileniz selin üzerinde başlarını tutmak için deli gibi kürek çekerken o kadar da seksi görünmüyor. Ben yumuşaklığı severim, kadife gibi yumuşaklığı.

Kendime hatırlattım: Conway'in en iyi arkadaşı olmaya gerek yok. Sadece patronunun dikkatini çekecek kadar yararlı ol ve yoluna devam et.

"Sophie. Ben Antoinette." Sevdği biriyle konuşurken ağzı gevşerdi; sanki bir meydan okuma gibi, ağzının köşesi her şeye hazır bir kıvrım alırdı. Bu onu daha genç gösterir, cesaretin varsa barda sohbet etmeye çalışacağın biri haline getirirdi.

Cesur hissediyorsan. "Evet, iyi. Sen? ... Sana bir fotoğraf göndereceğim... Hayır, Harper davası. Parmak izlerine ihtiyacım var, ama fotoğrafı da bir inceleyebilir misin? Neyle çekildiğini, ne zaman çekildiğini, nerede çekildiğini, neye basıldığını kontrol et. Bana verebileceğin her şeyi." Zarfı ona doğru eğdi. "Ve üzerinde kelimeler var. Kesilmiş kelimeler, fidyeye notu gibi. Nereden kesildiklerini anlayabilir misin?"

.. Evet, biliyorum. Bir mucize yarat. Görüşürüz."

Telefonu kapattı. Cebinden akıllı telefonunu çıkardı ve kartın fotoğraflarını çekti: önü, arkası, yakından, uzaktan, detayları. Köşedeki yazıcıya gidip fotoğrafları bastırdı. Masasına döndüğünde beni gördü.

Bana bakakaldı. Ben de ona baktım.

"Hala burada mısın?"

"Bu konuda seninle çalışmak istiyorum" dedim.

Hafifçe güldü. "Eminim öyledir." Koltuğuna geri oturdu, masanın çekmecesinde bir zarf buldu.

"Holly Mackey ve arkadaşlarıyla hiçbir yere varamadığını kendin söyledin. Ama o beni yeterince seviyor ya da bana yeterince güveniyor ki bunu bana getirdi. Ve benimle konuşursa, arkadaşlarını da benimle konuşmaya ikna eder."

Conway bunu düşündü. Sandalyesini bir yandan diğer yana salladı. Ben de "Kaybedecek neyin var ki?" diye sordum.

Belki de aksanı etkili oldu. Çoğu polis çiftliklerden, küçük kasabalardan gelir; herkesin Ballybumfuck olduğunu bildiği halde kendilerini evrenin merkezi sanan ukala Dubs'ları sevmezler. Ya da belki de benim hakkımda duyduklarını beğenmişti. Her halükarda:

Zarfin üzerine bir isim karaladı, kartı içine koydu. "Okula gidip, bu panoya bakacağım, birkaç kişiyle konuşacağım. İstersen sen de gelebilirsin. Bana yararın olursa, bundan sonra ne olacağını konuşabiliriz. Yararın olmazsa, Cold Cases'e geri dönebilirsin."

Evet! demekten daha iyisini biliyordum. "Kulağa hoş geliyor."

"Annene arayıp eve gelmeyeceğini söylemen gerekmiyor mu?"

"Amirim hikayeyi biliyor. Sorun değil."

"Tamam," dedi Conway. Sandalyesini geri itti. "Yolda sana durumu anlatırım. Arabayı ben sürerim."

Kapıdan çıkarken arkamızdan biri düşük sesle ıslık çaldı. Kıkırdama sesleri duyuldu. Conway arkasına bakmadı.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

